

Nhị Nguyệt Trúc

THỤ
THỂ THÂN
thức tỉnh rồi

Chương 1

Tải ebook miễn phí tại **DTV EBOOK**

Bốn giờ chiều, quán cà phê, mưa to bất chợt đổ xuống hắt vào cửa sổ sát đất phát ra âm thanh chói tai.

Trong tiệm thừa khách, Yến Hạc Thanh và một người đàn ông mặc vest mang giày da ngồi đối diện nhau.

Người đàn ông sừng sốt hỏi lại lần nữa, "Cậu không ký à?"

Trời tối rất mau, trong tiệm bật đèn, ánh sáng vàng cam chiếu vào khuôn mặt tuần tú của thanh niên, mang lại chút sức sống cho gò má hốc hác tái nhợt của cậu.

"Vâng."

Yến Hạc Thanh đặt bút máy xuống, bàn tay gầy guộc đẩy hợp đồng về.

Nghe vậy người đàn ông biến sắc kéo ghế đứng dậy, "Tôi vào phòng vệ sinh một lát đã."

Sau đó cầm điện thoại rời đi.

Vẻ mặt Yến Hạc Thanh rất bình tĩnh, cậu biết luật sư đi gọi điện cho Lục Mục Trì.

Ngay khi cầm bút định ký tên, trong đầu cậu hiện ra nội dung một cuốn tiểu thuyết.

[Gian phòng lờ mờ nồng nặc mùi máu tươi gay mũi, bác sĩ xách rương thuốc vào, cảnh tượng trước mắt đã quá quen thuộc nhưng lần này ông vẫn nghiêm nghị nhíu mày.

Ở góc tường cách đó không xa có một bóng người co ro, không thể nào phân biệt được còn sống hay đã chết.

Trên áo choàng tắm của Lục Mục Trì lấm tấm những đốm đỏ tươi, người hầu đang băng bó ngón trỏ cho hắn, vừa đập vỡ chai rượu nên sơ ý bị thương, hắn nóng nảy gắt lên, "Có phải cậu ta sắp chết rồi không, ông tới xem thử đi."

"Lục tiên sinh." Giọng bác sĩ đầy vẻ nghiêm trọng, "Tôi đề nghị ngài nên đưa ngay cậu ấy đến bệnh viện để kiểm tra tổng quát đi."

Một người hầu vội vàng chạy tới, trong tay cầm thuốc lá và bật lửa, Lục Mục Trì ngậm điếu thuốc vào miệng, người hầu lập tức châm thuốc cho hắn.

Lục Mục Trì rít một hơi rồi nhả khói ra, chậm rãi quay sang phả khói trắng vào mặt bác sĩ, "Quan tâm cậu ta vậy sao, hay là cậu ta cũng quyến rũ ông rồi?"

Hôm nay tâm trạng hắn cực kỳ tệ hại.

Hắn phát hiện ra một bí mật, người mà cực cưng của hắn thích chính là chú ruột của hắn!

Mẹ kiếp!

Lục Mục Trì nghiêng nát răng.

Bác sĩ thoáng chốc tái mặt, năm nay ông đã ngoài sáu mươi nhưng đây là lần đầu tiên bị sỉ nhục như vậy, giận đến run người, cuối cùng vẫn không dám đắc tội tiểu Diêm La này nên khúm núm cúi đầu, "Ngài hiểu lầm rồi, tôi chỉ đề nghị từ góc độ của bác sĩ thôi."

Lục Mục Trì xùy một tiếng, "Lo việc của mình đi, đừng lăm mồm nữa, có chết cũng chẳng phiền ông đâu."

Hắn bực bội bỏ đi mà không hề ngo ngoàng gì đến người ở góc tường.

Bác sĩ lắc đầu bật đèn trong phòng.

Gian phòng sáng lên, giờ bác sĩ mới biết tình hình còn tệ hơn nhiều so với dự đoán.

Thiếu niên chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng rộng nhuộm từng mảng lớn màu đỏ sẫm, khó khăn lắm mới che khuất đùi, đôi chân khẳng khiu gần như biến dạng chi chít dấu vết bạo hành.

Có mấy vết thương cũ, cũng có vài vết thương mới.

Bác sĩ đến gần ngồi xuống nhìn cho rõ.

Mái tóc thiếu niên dính máu bết thành từng cục, hai mắt nhắm nghiền, lông mi đọng máu, đôi môi rách bươm vô cùng thâm thẫm, lở mồm thấy được thịt mềm lật ra ngoài, cần cổ mảnh khảnh chi chít vết tím xanh.

Bộ dạng này thật sự có thể sống được sao?

Bác sĩ khẽ gọi cậu, "Cháu có nghe thấy gì không?"

Hồi lâu sau thiếu niên mới có động tĩnh, cậu mấp máy môi, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy, "Nước....."

Bác sĩ lắng nghe một hồi mới hiểu cậu muốn uống nước, lấy bình thủy đem theo người ra, cầm tắm bông nhúng nước rồi cẩn thận đưa đến miệng thiếu niên.

Thiếu niên tham lam mút vào.

Một đêm trôi qua, vết thương của thiếu niên đã được xử lý, cậu vẫn co quắp nằm ngủ trên sàn.

Ngoại trừ những lúc đặc biệt thì cậu không được vào biệt thự chính mà phải ở trong căn phòng nhỏ này, trước kia còn trải thảm nhưng lần này ngay cả thảm cũng chẳng có.

Bác sĩ muốn nói lại thôi, định khuyên thiếu niên báo cảnh sát nhưng biết rõ chẳng ích gì.

Lục gia quyền thế ngấp trời, đâu ai dám đụng.

Hơn nữa thiếu niên tên YẾN HẠC THANH này còn mắc hội chứng Stockholm nghiêm trọng nên không cho rằng mình đang bị bạo hành.

Bác sĩ bắt lục thờ dài.]

Thì ra thế giới cậu đang sống là một cuốn tiểu thuyết đam mỹ ngược luyến.

Thụ chính là em trai song sinh LÂM PHONG TRÍ của cậu, công chính là LỤC MỤC TRÌ đang muốn bao nuôi cậu.

Còn cậu là một vai phụ thế thân.

5 tuổi, cậu nhường cơ hội được nhà giàu nhận nuôi cho LÂM PHONG TRÍ.

18 tuổi, cậu được LỤC MỤC TRÌ bao nuôi.

19 tuổi, mắc hội chứng Stockholm, yêu LỤC MỤC TRÌ.

20 tuổi, LÂM PHONG TRÍ mắc bệnh giác mạc hình chớp, cậu bị ép hiến mắt.

21 tuổi, cản xe cho LỤC MỤC TRÌ, bị xe tông chết.

Cả đời an bài hết sức rõ ràng, thiện lương, thâm hiểm, thấp hèn,

chết không toàn thây.

Tổng cộng 21 năm.

.....

Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của Yến Hạc Thanh, vừa định ký vào lá bùa đòi mạng mình.

Lục Mục Trì yêu Lâm Phong Trí mà không được đáp lại, phát hiện cậu và Lâm Phong Trí có ngoại hình giống nhau nên đòi bao nuôi cậu, sau khi cậu từ chối, Lục Mục Trì tìm tới cha mẹ nuôi của cậu.

Vận may từ trên trời rơi xuống, cha mẹ nuôi mừng rỡ đồng ý, vì vậy cậu mới ngồi đây giờ này.

Đoạn tiểu thuyết kia hoàn toàn trùng khớp với cuộc sống của Yến Hạc Thanh cho đến thời điểm hiện tại.

Yến Hạc Thanh quay đầu nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài như đang gột sạch thế giới.

Sâu trong thân thể đột nhiên cuộn lên, thức ăn trộn lẫn dịch vị xộc thẳng lên cổ.

Cậu đứng dậy chạy vào phòng vệ sinh, không có ai ở đó, cậu vịn bồn rửa tay rồi cúi đầu nôn sạch mọi thứ trong bụng.

Nôn gần một phút, Yến Hạc Thanh hứng nước súc miệng rồi vốc nước lạnh rửa mặt.

Đã vào cuối thu, trời rét căm căm mà cậu chỉ mặc một chiếc áo hoodie phong phanh.

Ngẩng đầu lên, trong gương là một khuôn mặt xanh xao như bị

bệnh, làn da hơi lõm xuống, chẳng có chút thịt nào.

Giọt nước lạnh buốt chảy dọc tóc mái rơi vào mắt cậu.

Con người màu nâu nhạt pha lẫn màu cát vàng long lanh nước, đuôi mắt hẹp dài hơi xếch lên vừa thanh thuần vừa quyến rũ, mặc dù bây giờ cậu suy dinh dưỡng, sắc mặt tiều tụy nhưng đôi mắt hồ ly này vẫn đẹp đến nao lòng.

Yến Hạc Thanh đưa tay lên, ngón tay khô gầy như đốt trúc chậm chạp sờ mắt mình.

Một đoạn ngắn của truyện lại xuất hiện trong đầu cậu.

[Ngón tay Lục Mục Trì chậm rãi lướt qua mắt Yến Hạc Thanh, giọng nói dịu dàng mê hoặc, "Em sẽ đồng ý đúng không?"

Mắt Yến Hạc Thanh nhắm lại, cậu hoảng sợ nài nỉ một cách đáng thương, "Không, em..... em không thể không có mắt được....."

Nghĩ đến Lâm Phong Trí giờ phút này đang khóc, Lục Mục Trì nóng nảy túm tóc Yến Hạc Thanh kéo ngược.

"Á!" Yến Hạc Thanh bất thành linh bị ép ngửa cổ lên phát ra tiếng kêu thảm, "Đau, Lục Mục Trì, anh buông tay ra được không?"

"Trí Trí còn đau hơn mày đấy!" Lục Mục Trì càng kéo mạnh hơn.

Yến Hạc Thanh có cảm giác như da đầu mình sắp bị Lục Mục Trì lột ra, đau đến cực hạn, bỗng nhiên cậu không thấy đau nữa, ánh mắt bị ép hướng lên đèn chùm pha lê trên trần nhà.

Rục rĩ, chói lóa.

Không nhìn thấy Lục Mục Trì.

Cậu cố gắng dờ mắt lại, "Lục Mục Trì..... em, cho em nhìn anh đi....."

Muốn cầu xin chút thương hại của Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì cười lạnh, "Mày mà cũng xúng à? YẾN HẠC THANH, đừng quên mày là món đồ chơi tao bỏ ra chín triệu để mua về, đừng nói tao lấy mất mày mà tao có bắt mày chết mày cũng phải chết."

Nước mắt tràn mi, YẾN HẠC THANH cố giã giụa lần cuối, "Sao cứ phải là mắt em mới được chứ?"

"Mày là anh ruột Trí Trí." Lục Mục Trì kề vào tai cậu thì thầm như ác quỷ, "Cùng huyết thống Trí Trí sẽ dễ xài hơn."

.....]

Oe.

YẾN HẠC THANH lại nôn.

Mặc dù trong bụng cậu đã chẳng còn gì nữa.

Lâm Phong Trí, em trai ruột của cậu.

10 phút trước, cậu vẫn còn nhớ thương người thân duy nhất mà mình không biết tên này.

Lúc nhỏ cha mẹ gặp nạn qua đời, không ai chịu nuôi hai anh em nên họ đành phải vào cô nhi viện.

Mấy tháng sau, một gia đình đến nhận con nuôi, hai vợ chồng vừa hiền lành vừa khá giả, họ chọn trúng YẾN HẠC THANH, khi hai vợ chồng làm thủ tục nhận con nuôi, YẾN HẠC THANH âm thầm trốn đến một nơi không ai tìm thấy.

Chờ đêm khuya ra ngoài, quả nhiên em trai đã được nhận nuôi.

Xin lỗi em nhé.

Yến Hạc Thanh bé nhỏ khóc như mưa, thầm hứa với lòng nhất định sau này sẽ cố gắng học tập và kiếm thật nhiều tiền để tìm em trai.

Sau này được cha mẹ nuôi nhận về, bị bọn họ ngược đãi nhưng cậu vẫn luôn lạc quan tích cực, tràn ngập hy vọng về tương lai.

Bởi vì cậu biết em trai vẫn đang chờ mình.

Từ thời cấp hai, hễ có thời gian rảnh thì cậu lại đi làm thêm, đến giờ đã để dành được năm mươi ngàn tệ. (~165 triệu)

Hôm qua cậu còn lên kế hoạch đi tìm em trai vào kỳ nghỉ đông năm nhất đại học.

Nhưng— —

Ngay cả em cũng không được cướp đi đôi mắt của anh.

Càng không thể tha thứ cho việc em dùng mắt anh để yêu Lục Mục Trì cả đời.

Nước mắt ấm nóng thì nhau rơi xuống.

Yến Hạc Thanh không lau, đây là lần cuối cùng cậu khóc, khóc cho cạn hết sự yếu đuối và tình cảm của mình.

Sau này cậu sẽ không bao giờ khóc nữa.

Luật sư xin chỉ thị xong trở lại, đảo mắt qua chiếc áo hoodie sờn cũ của Yến Hạc Thanh rồi cười nói: "Cậu Yến, sắp tôi bảo nếu cậu

không hài lòng về giá tiền thì cứ việc nói."

Yến Hạc Thanh im lặng đứng dậy rồi lịch sự cúi đầu.

"Chào anh."

Mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của luật sư, Yến Hạc Thanh trả tiền cho ly cà phê của mình rồi ra khỏi quán.

Trước đây Yến Hạc Thanh thà dầm mưa chứ không dám bỏ tiền mua dù.

Hôm nay cậu ghé cửa hàng tiện lợi.

Cậu đến tủ đồ ăn nghiêm túc chọn một phần bánh kem nhỏ, sau đó tới kệ dù lấy một cây dù đen lớn.

Lúc tính tiền, Yến Hạc Thanh lấy từ trong túi ra tờ một trăm tệ được xếp ngay ngắn.

Tổng cộng 98 tệ.

Đây là lần tiêu tiền xa xỉ nhất trong đời Yến Hạc Thanh cho đến nay.

Ăn xong bánh kem ở cửa hàng tiện lợi, Yến Hạc Thanh bước ra ngoài, mưa to như trút, đường phố vắng hoe, trời cực kỳ lạnh, mọi người kéo vào mấy cửa hàng gần đó trú mưa.

Chỉ có Yến Hạc Thanh bật dù lên, thân hình cao gầy chẳng chút do dự bước vào màn mưa.

"Chúc mừng cuộc sống mới, Yến Hạc Thanh."

Cậu tự nhủ.

.....

Cùng lúc đó.

Biệt thự Lâm gia nguy nga tráng lệ, ấm áp như xuân, những hộp quà bắt mắt chất cao như núi.

Người hầu đẩy tới một ổ bánh kem ba tầng khổng lồ, mỗi tầng đều phủ dâu tươi to mọng thơm ngọt.

"Chúc mừng sinh nhật, chúc mừng sinh nhật, chúc Phong Trí thân yêu sinh nhật 18 tuổi vui vẻ!"

Trong phòng khách, Lâm Phong Trí được người thân và bạn bè vây quanh chúc mừng trưởng thành.

Hôm nay Lâm Phong Trí mặc một chiếc áo len mỏng màu trắng sữa, tóc đen mềm mại, đôi môi hồng hào, hệt như chàng hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích.

Máy sưởi quá ấm nên khuôn mặt trắng nõn của Lâm Phong Trí ửng hồng.

Lục Mục Trì nhìn mà ngẩn ngơ.

"Trí Trí." Hắn dịu dàng nói rồi tự tay thắp nến sinh nhật, "Ước nguyện rồi thổi nến đi."

Cha mẹ âu yếm xoa đầu Lâm Phong Trí, "Được ước ba điều đấy."

Lâm Phong Trí chắp tay trước ngực, thành kính nhắm mắt lại.

Trong lòng ngọt ngào ước nguyện.

"Điều ước đầu tiên là chú Lục Lãm luôn khỏe mạnh."

"Điều ước thứ hai là mỗi ngày chú Lục Lãm đều vui vẻ."

"Điều ước thứ ba là....." Vành tai Lâm Phong Trí hơi đỏ lên,
"Chú Lục Lãm thích mình!"

Chương 2

Khi Yến Hạc Thanh về nhà họ Yến đã là bảy giờ tối.

Cậu xếp dù lại, nước mưa chảy từ mặt dù xuống mũi dù, nhỏ tí tách trên nền xi măng.

Nhà cũ nên cách âm rất kém, qua cửa sắt có thể nghe rõ tiếng cười nói rộn ràng của nhà họ Yến.

Yến Hạc Thanh lấy chìa khoá ra cắm vào ổ rồi vặn sang trái, cửa cốt két mở ra.

Đây là kiểu nhà xưa nên vừa mở cửa sẽ thấy ngay phòng khách.

Trên bàn trà bày dâu tây to mọng mà lúc Yến Hạc Thanh ở nhà sẽ không bao giờ xuất hiện, còn có lẩu xương dê nữa.

Ngày mưa cuối thu, cả nhà quây quần bên nồi lẩu nóng hổi thật sự rất ấm cúng.

Trên đường về, nội dung tiểu thuyết không ngừng xuất hiện trong đầu Yến Hạc Thanh.

Cảnh tượng này cũng giống hệt trong truyện.

Triệu Huệ Lâm nhận khoản đặt cọc một trăm ngàn từ Lục Mục Trì, hơn hờ mua cho con trai mình dâu tây một trăm tệ một cân, còn mua xương dê nhập khẩu về hầm canh.

Nửa đêm Yến Hạc Thanh lê thân xác chẳng chịt vết thương về nhà, Triệu Huệ Lâm thấy dấu vết lộ rõ trên da cậu còn tỏ vẻ khinh thường.

Tiền rất thơm.

Còn Yến Hạc Thanh rất bẩn.

Từ lúc nhận nuôi Yến Hạc Thanh, bà ta đã biết đứa bé này là một con hồ ly tinh trơ trẽn.

Da mịn hơn cả con gái, gương mặt xinh đẹp thanh tú, ngôi sao nhí trên TV còn lâu mới đẹp bằng Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh càng lớn càng đẹp, nhiều lần bà ta còn bắt gặp mấy người đàn ông trong cư xá mua quà vật cho Yến Hạc Thanh.

Hồ ly tinh!

Còn nhỏ mà đã biết quyến rũ đàn ông rồi!

Triệu Huệ Lâm thấy mất mặt nên đánh Yến Hạc Thanh một trận. Yến Hạc Thanh không chịu nhận lỗi, bà ta nhốt cậu một ngày một đêm, không cho ăn cơm và đi vệ sinh.

Nếu không phải bỏ rơi con nuôi là phạm pháp, ảnh hưởng đến công việc của hai vợ chồng thì bà ta đã đuổi Yến Hạc Thanh ra khỏi nhà từ lâu.

Đúng là của nợ mà! Cứ tưởng bị hiếm muộn, đời này không có con trai nên vợ chồng họ mới đi nhận con nuôi, ai ngờ năm sau lại sinh được một thằng nhóc bụ bẫm.

Sau khi có con ruột, bà ta cực kỳ chướng mắt Yến Hạc Thanh.

Mấy năm nay Triệu Huệ Lâm cấm Yến Hạc Thanh đến gần con

mình vì sợ cậu làm hư cục cưng của bà ta.

Lục Mục Trì tìm tới nhà muốn dẫn Yến Hạc Thanh đi, Triệu Huệ Lâm cười lạnh kiểu như "biết ngay mà".

Bà ta vớ lấy cây chổi muốn đánh đuổi Lục Mục Trì.

"Một năm ba triệu." Lục Mục Trì đứng ở cửa, lông mày nhíu lại, không muốn bước vào căn nhà tồi tàn này.

Cây chổi khựng lại, Triệu Huệ Lâm ngây ngời, "Cái gì?"

"Yến Hạc Thanh là con nuôi của bà đúng không, giao lại cho tôi đi, mỗi năm trả bà ba triệu."

Mắt Triệu Huệ Lâm tròn to như sắp lọt ra ngoài.

Cả đời bà ta còn chẳng kiếm nổi ba triệu nữa! Triệu Huệ Lâm vừa khinh thường lại vừa ghen tị.

Hồ ly tinh đúng là hồ ly tinh, đáng tiền thật đấy.

Nhưng nói thật hay giống thế, còn có chuyện tốt vậy sao?

Triệu Huệ Lâm ngắm nghía Lục Mục Trì, còn trẻ, mặc vest đắt tiền, không giống như đang nói dối.

Vậy tăng giá lên chút nữa chắc cũng trả nổi nhỉ?

Triệu Huệ Lâm đảo mắt một vòng rồi tỏ vẻ khó xử, "Bao năm nay dì nuôi Hạc Thanh cũng chẳng dễ gì, tình cảm sâu đậm, chỉ sợ....."

Bà ta muốn nói lại thôi, lén lút liếc nhìn Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì đã điều tra tình cảnh nhà họ Yến, hần cười khẩy,

"Ngày mai bảo Yến Hạc Thanh tới tìm tôi, năm triệu."

Triệu Huệ Lâm ngậy ra như phồng, sau khi Lục Mục Trì về, bà ta mừng rỡ che miệng nhảy cẫng lên rồi đập tung cửa chạy về phòng gọi điện.

"Ông xã ơi! Mình sắp giàu to rồi....."

Yến Hạc Thanh trở về làm tiếng cười của Triệu Huệ Lâm đột ngột im bặt.

Bà ta kéo học bàn ra cất dâu tây vào rồi bực bội hỏi: "Sao về sớm thế?"

Yến Thăng Bình cũng sợ Yến Hạc Thanh bị trả hàng, năm triệu bay mất nên vội vã đứng dậy hỏi: "Ký chưa? Lục thiếu....."

"Khụ khụ!" Triệu Huệ Lâm ngắt lời Yến Thăng Bình rồi móc túi ra mấy trăm tệ đưa cho con mình, "Phong Phong ra ngoài chơi đi con."

Bà ta không muốn con trai cưng của mình nghe thấy chuyện đáng xấu hổ của Yến Hạc Thanh.

Yến Phong đã muốn đi chơi từ lâu, "Dạ!"

Nó nhét tiền vào túi quần, hai mắt láo liên, nảy ra một ý định.

Nó rất ghét Yến Hạc Thanh, không phải anh ruột nó mà chỉ là trẻ mồ côi chẳng ai thèm, thế mà điểm số lúc nào cũng cao ngất, bởi vậy mẹ nó không cho nó đi chơi mà cứ bắt ở nhà làm bài tập.

Lúc này mẹ nó còn nói Yến Hạc Thanh thi đậu đại học trọng điểm, sau này nó cũng phải vào đại học danh tiếng, đăng ký sẵn trường luyện thi cho nó.

Hại nó không được đi chơi nên nó muốn trả thù!

Yến Phong oán hận trừng Yến Hạc Thanh.

Lần này nó phải đạp sưng chân Yến Hạc Thanh mới được!

Nó thích nhất là đạp chân Yến Hạc Thanh vì cậu không dám tránh, nếu tránh nó sẽ mách bố để ông ta đạp Yến Hạc Thanh, sau khi bị đạp mấy lần cậu đành cam chịu để nó đạp.

Giờ nó nặng hơn bảy chục ký rồi nên dư sức đạp!

Yến Phong đi ra cửa, cố ý mang giày đinh, lúc bước qua cửa nó nhắm ngay mu bàn chân Yến Hạc Thanh đạp mạnh một cái.

Ai ngờ vừa đạp xuống thì Yến Hạc Thanh tránh đi.

Rầm.

Nó đạp trúng ngưỡng cửa.

"Áuuuu!" Yến Phong rú lên một tiếng quái dị, bàn chân đau như sắp gãy đôi.

Nó quay đầu mách, "Bố mẹ ơi— —"

Triệu Huệ Lâm chẳng còn lòng dạ nào để ý Yến Phong, thấy nó cứ lè mề thì đi tới đẩy nó ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Yến Phong tức đến nổi khuôn mặt béo phị rung lên, lại không dám gõ cửa nên hậm hực làm mặt quỷ rồi khập khiễng đi xuống lầu.

Trong nhà, Triệu Huệ Lâm sốt ruột hỏi: "Yến Hạc Thanh mày mau nói đi, ký hợp đồng chưa?"

Yến Hạc Thanh hờ hững đáp, "Chưa."

"Mày bị điên à!" Yến Thăng Bình đập bàn rồi đứng dậy giơ tay định tát Yến Hạc Thanh, "Tao đánh chết mày!"

Sắc mặt Triệu Huệ Lâm trắng bệch, từ một trăm ngàn kia bà ta đã bỏ ra hơn mười ngàn mua một cái túi xách hàng hiệu, nếu bắt bà ta trả lại thì.....

Nước mắt bà ta nói đến là đến, khóc bù lu bù loa, "Thanh Thanh, chẳng phải tối qua mày đồng ý rồi sao? Mẹ nhin ăn nhin mặc nuôi mày mười hai năm, mày phải trả ơn đi chứ!"

Lần đầu tiên Yến Hạc Thanh chụp lấy bàn tay Yến Thăng Bình, cậu hất ra rồi lạnh nhạt nói: "Năm triệu ít quá."

Yến Thăng Bình đang sốc nên không để ý Yến Hạc Thanh chống cự, miệng lão há hốc.

Năm triệu còn ít à?! Hơn nữa mỗi năm năm triệu cơ mà! Dù thiếu gia trẻ tuổi có chơi chán Yến Hạc Thanh thì ít nhất cũng trả năm triệu còn gì!

Mặt Yến Thăng Bình co rúm lại, "Nhảm nhí, quay lại ngay cho tao!" Lão vẫn chưa yên tâm, "Để tao đi với mày." Một tay giao người, một tay nhận tiền!

Triệu Huệ Lâm thông minh hơn Yến Thăng Bình nhiều, nghe Yến Hạc Thanh nói vậy, bà ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Hiển nhiên Lục Mục Trì không phải dân giàu bình thường, có tiền có thế như vậy, năm triệu chỉ là giọt nước trong biển mà thôi! Đúng là quá ít rồi.

Nhân lúc Yến Hạc Thanh còn đáng giá, phải tranh thủ kiếm thêm một mớ để sau này con trai bà ta còn lấy vợ nữa chứ!

Trên mi Triệu Huệ Lâm còn đọng nước mắt, bà ta đổi sang vẻ

mặt tươi cười rồi đon đả mời chào Yến Hạc Thanh.

"Thanh Thanh đói rồi đúng không, ăn cơm trước đi, chuyện khác từ từ nói. Xương dê mới hầm còn nóng lắm, con ăn nhiều vào cho khỏe. Nhìn con gầy quá đi mất."

Yến Thăng Bình không hiểu toan tính của Triệu Huệ Lâm nên chẳng còn lòng dạ ăn uống nữa, đi tới ghế salon bên kia thở dài thở ngắn, rầu rĩ hút thuốc.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống.

18 tuổi, cậu bị suy dinh dưỡng trầm trọng, cao 1m81 nhưng chỉ nặng 51kg nên phải gấp rút bổ sung dinh dưỡng.

Yến Hạc Thanh ăn rất tao nhã, mỗi khúc xương dê, mỗi miếng thịt cậu đều gặm sạch sẽ.

Triệu Huệ Lâm bên cạnh nhìn mà tái mặt, tiếc đứt cả ruột.

Tạm thời trấn an Yến Hạc Thanh là một chuyện, tiền lại là chuyện khác.

Xương dê nhập khẩu rất đắt, tổng cộng chỉ mua hai mươi khúc, bà ta không nỡ ăn mà nhường cho con mình, kết quả Yến Hạc Thanh ăn hết cả hai mươi khúc!

Không đợi bà ta đau lòng xong, Yến Hạc Thanh đặt bát đĩa xuống rồi kéo học bàn ra.

Thấy Yến Hạc Thanh bùng đĩa dâu tây đỏ mọng, Triệu Huệ Lâm suýt la lên, thứ này một trăm tệ một cân lận đấy, bà ta hấp tấp đứng dậy, "Cái này không — —"

Yến Hạc Thanh hời hợt nói, "Không được ăn à?"

Triệu Huệ Lâm cảm thấy hôm nay Yến Hạc Thanh hơi lạ, ngày thường cậu cũng trầm lặng ít nói nhưng không giống hôm nay..... Cứ có cảm giác như bị cậu áp đảo vậy.

Triệu Huệ Lâm nuốt nước miếng rồi cười giả lả, "Không phải, tại chưa rửa thôi." Bọn họ còn chưa ăn quả nào đâu!

Yến Hạc Thanh bưng đĩa đứng dậy, "Để con đi rửa."

Dâu tây vừa đỏ vừa to tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Đây là loại trái cây mà Lâm Phong Trí thích nhất.

Yến Hạc Thanh chưa bao giờ được ăn dâu, cậu rửa sạch rồi cầm một quả lên cắn.

Chín phần ngọt một phần chua, vị thơm ngọt đọng lại trong miệng.

Yến Hạc Thanh nghĩ thì ra dâu ngon như vậy.

Thảo nào Lâm Phong Trí thích ăn.

Cậu rũ mắt cắn thêm một miếng.

Xin lỗi nhé em trai.

Lần này anh cũng muốn nếm thử dâu tây.

.....

Một quả, hai quả, ba quả..... Triệu Huệ Lâm nấp ngoài cửa bếp đếm, sốt ruột chạy vào giành lấy đĩa dâu rồi xụ mặt nói: "Chừa cho em con mấy quả đi! Nó còn chưa ăn đâu."

Yến Hạc Thanh không nói gì mà chỉ hờ hững nhìn bà ta.

Không hiểu sao Triệu Huệ Lâm hơi sợ, ôm đĩa dâu nói, "Vài ba quả dâu chứ mấy, sau này con còn nhiều cơ hội ăn mà, Lục thiếu gia giàu lắm."

Yến Hạc Thanh không lên tiếng, Triệu Huệ Lâm cũng mặc kệ, bà ta vội vã quay lưng ra phòng khách gọi Yến Thắng Bình về phòng ăn dâu.

Về mặt Yến Hạc Thanh vẫn thờ ơ, cậu vịn vòi nước rửa sạch từng ngón tay rồi trở về phòng.

Nói là phòng nhưng thật ra là một nửa ban công, một nửa phơi đồ, ở giữa được ngăn bằng ván ép, nửa còn lại là phòng Yến Hạc Thanh.

Không gian chật hẹp quây rèm xanh dương, kê chiếc giường nhỏ 1m nên chẳng còn chỗ cho những vật khác nữa.

Yến Hạc Thanh khá cao nên lúc ngủ phải cuộn mình lại mới nằm vừa.

Nhưng thế giới nhỏ bé này được Yến Hạc Thanh dọn dẹp rất sạch sẽ.

Chăn mền phơi xong tỏa ra mùi bột giặt thơm ngát, một chồng sách được xếp ngay ngắn trên mặt bàn ban công, còn có chai cồn cắm một cành lay ơn trắng muốt.

Trong không khí thoang thoảng hương hoa êm dịu.

Yến Hạc Thanh cởi giày leo lên giường, rút ra một quyển sách bìa trắng lật đến trang giữa, bên trong kẹp một tấm thẻ ngân hàng.

Không cần tìm Lâm Phong Trí nữa, trong tương lai cậu sẽ dùng số tiền này cho mình một cách hợp lý.

Hôm nay phải tiếp nhận quá nhiều thông tin nên Yến Hạc Thanh mệt rũ rời, cậu cất thẻ ngân hàng đi, không thay đồ mà quần chần nằm nghiêng, co ro ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, hình như có người gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

Chẳng chút kiêng dè mà vang lên ầm ỹ giữa đêm.

"Ai vậy! Đêm hôm khuya khoắt!" Triệu Huệ Lâm khoác áo ra ngoài bật đèn rồi hùng hổ mở cửa.

Cửa mở ra, ánh đèn chiếu xuống người mới đến, trên áo khoác hắt còn dính mùi kem sữa thơm ngọt.

Triệu Huệ Lâm lập tức thay đổi sắc mặt, cố ý hỏi: "Lục thiếu gia, muộn thế này anh còn tới đây làm gì?"

Trong bụng bà ta vui như mở cờ.

Đã quá nửa đêm mà còn tìm đến, chắc là gấp lắm rồi, nhất định phải làm giá mới được.

Năm triệu rưỡi? Sáu triệu?

Lục Mục Trì phớt lờ Triệu Huệ Lâm rồi ngó qua đỉnh đầu bà ta, nhìn chằm chằm thiếu niên đứng trên ban công.

Ánh đèn mờ rọi vào khuôn mặt thanh tú của Yến Hạc Thanh, nhìn thế này càng giống Lâm Phong Trí hơn.

Chỗ nào đó lập tức nổi lên phản ứng.

Lục Mục Trì không có ý định kìm nén dự.c vọng của mình, với

một món đồ chơi hắn chẳng cần nhẩn nhịn làm gì.

Chỉ có báu vật như Lâm Phong Trí mới đáng cho hắn nâng niu mà thôi.

Lục Mục Trì gần như đang quấy rối tình dục Yến Hạc Thanh bằng mắt, hắn móc ví rút ra một xấp tiền quăng lên cao, những tờ tiền đỏ rực bay đầy trời như tuyết rơi lá tả.

Giọng nói khàn khàn tràn ngập lửa dục.

"Yến Hạc Thanh, lập tức theo tôi đi."

Chương 3

Hôm kia tan học, Yến Hạc Thanh gặp Lục Mục Trì lần đầu tiên.

Trên đường về ký túc xá, một chiếc Mercedes-Benz ngang nhiên chạy vào sân trường chặn cậu lại.

Cửa xe hạ xuống, trên ghế lái là một thanh niên ngoài đôi mươi.

Hắn ngẩng ngó Yến Hạc Thanh từ trên xuống dưới như đang đánh giá một món hàng được bày bán.

Trên ghế phụ còn có một người.

Yến Hạc Thanh từng gặp người này, sinh viên năm ba cùng khoa với cậu, trưởng ban tuyên truyền, từng đến ký túc xá cậu để tuyên truyền.

"A Trì." Người kia xun xoe hỏi, "Có phải giống lắm không?"

Gã thanh niên hơi hột "ừm" một tiếng, ánh mắt vẫn quét khắp người Yến Hạc Thanh.

Hồi lâu sau, hắn rút ra điều thuốc ngậm vào miệng rồi chậm rãi nói: "Ba triệu một năm, lên giường với tôi không?"

Yến Hạc Thanh tái mặt, da cậu vốn đã rất trắng nhưng khi nghe thấy câu nói cực kỳ sỉ nhục này, sắc trắng kia lại tăng thêm mấy phần nhục nhĩ tuyệt vọng.

Cậu chán ghét.

Nhưng cậu biết đây là kẻ lăm tiền mà mình không thể đắc tội, có thể lái xe vào trường, có thể khiến người khác nịnh nọt.

Cậu đắc tội không nổi.

"Anh tìm nhầm người rồi."

Yến Hạc Thanh bỏ đi.

Sau lưng vang lên tiếng cười nhạt và tiếng bật hộp quẹt.

"Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi."

Lục Mục Trì nói.

Giờ là lần thứ hai.

Dần trùng khớp với miêu tả trong tiểu thuyết.

Cảnh tượng vô nhân tính, chẳng có chút tôn nghiêm kia lúc này vô cùng chân thực.

Đó là điều sắp xảy ra với cậu, làm nhục trắng trợn.

Đôi mắt, làn da, mỗi tấc trong thân thể Yến Hạc Thanh bắt đầu đau buốt như đồng cảm.

Nhưng cậu biết trên đời này hoàn toàn không có đồng cảm, cơn đau bây giờ chỉ bằng một phần vạn cơn đau sắp tới thôi.

Thống khổ và oán hận ngập trời cuốn lấy Yến Hạc Thanh, cậu biết chỉ có một con đường duy nhất dẫn đến tương lai và tính mạng của mình.

Đó là — —

Trước khi bọn họ tổn thương mình, cậu phải thẳng tay nghiền nát bọn họ.

Trước khi bọn họ hại mình nhiều hơn, cậu phải hoàn trả gấp trăm lần!

Yến Hạc Thanh siết chặt ngón tay rồi buông ra, ngón tay thon dài trắng lạnh.

Đôi mắt nâu nhạt bình tĩnh đối diện với ánh mắt lộ liễu kia, "Tôi không đi."

Nãy giờ Triệu Huệ Lâm bị tiền làm u mê, ngồi thụp xuống hờn hờn tiền, miệng ngoác đến tận mang tai, "Thanh Thanh ơi, Lục thiếu gia của con tới đón con kìa, con — — Á!"

Triệu Huệ Lâm hét thảm một tiếng, giày da giẫm lên mu bàn tay bà ta.

Lục Mục Trì thản nhiên đi vào nhà rồi tới trước mặt Yến Hạc Thanh, hần cởi nút sơ mi, túm chặt cổ áo Yến Hạc Thanh đè vào cửa sổ ban công, khước miệng hờ hững nhếch lên, "Em thích làm ở đây cũng được."

Yến Thăng Bình và Yến Phong mới từ trong phòng ra nên không rõ tình hình, Yến Thăng Bình thấy tiền vương vãi khắp sàn, lão chưa từng gặp Lục Mục Trì nên cứ tưởng là kẻ trộm, cởi dép lê phóng tới Lục Mục Trì, "Mẹ mày, ông — —"

Lão vừa động thì một vệ sĩ được huấn luyện bài bản từ ngoài cửa vào nhanh nhẹn quật ngã lão, sau đó ngồi xuống bẻ quặt tay Yến Thăng Bình ra sau lưng.

Yến Thăng Bình nằm sấp trên sàn, mặt áp sát đất, hai tay không thể động đậy, lão chưa bao giờ gặp cảnh này nên la oai oái, "Thả tao

ra! Đồ khốn kiếp, buông ra..... A!"

Yến Phong sợ ngây người, đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Triệu Huệ Lâm quên cả đau, vội vàng chạy tới cầu xin Lục Mục Trì, "Lục thiếu gia, đừng....."

Bốp!

Lục Mục Trì quăng một bạt tai làm má trái Triệu Huệ Lâm lập tức sưng vù, nước mắt tuôn ra, muốn khóc mà không dám.

Chuyện gì thế này!

Lục Mục Trì liếc nhìn vệ sĩ, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, "Muốn chết à! Đi theo tao!"

Vệ sĩ cup mắt trốn tránh, "Dạ ông chủ....."

Lục Mục Trì nén giận, hắn quay lại nhìn chằm chằm Yến Hạc Thanh rồi hung tợn gằn giọng, "Nghĩ xong chưa, đi hay ở đây?"

Yến Hạc Thanh thờ ơ lấy điện thoại ra khỏi túi, trên màn hình hiện số 110.

Ngay trước mặt Lục Mục Trì, cậu áp điện thoại vào tai rồi thản nhiên nói: "Anh nghe rõ chưa? Địa chỉ là....."

Thấy hành động của Yến Hạc Thanh, trong mắt Lục Mục Trì thoáng lộ vẻ kinh ngạc, sau đó hắn buông Yến Hạc Thanh ra rồi lúi lại ôm bụng cười to, thật sự hắn cảm thấy rất buồn cười, thậm chí khóe mắt còn ứa nước.

Tựa như nhìn thấy một món đồ chơi mới lạ.

Lục Mục Trì ung dung dựa vào cửa ban công, hai chân nhàn nhã bắt chéo, móc hộp thuốc lá trong túi áo khoác ra rút một điếu, bật lửa châm thuốc rồi ngậm vào miệng.

"Được thôi."

Hắn rít một hơi rồi chậm rãi nhả khói, "Tôi sẽ chờ với em."

"Còn tụi nó thì sao?" Hắn cười khế, "Chờ chung với tao luôn à?"

Câu này là nói với vệ sĩ.

Vệ sĩ biết Diêm Vương này tức giận nên vội vàng cúi đầu đe nẹt, "Về phòng đi."

Sau đó buồng Yến Thăng Bình ra.

Yến Thăng Bình không dám dồng dài mà gọi Triệu Huệ Lâm, "Còn không mau dìu tôi về phòng nữa à!"

Giọng nói nhỏ đi rất nhiều.

Triệu Huệ Lâm chỉ muốn thoát khỏi đây càng sớm càng tốt, nhét mớ tiền nhặt được vào túi quần ngủ rồi hấp tấp chạy tới.

Yến Thăng Bình cũng béo như Yến Phong nên Triệu Huệ Lâm đỡ không nổi, đành phải gọi Yến Phong, "Phong Phong đến phụ mẹ coi."

Yến Phong đứng im re, Triệu Huệ Lâm nóng nảy nhìn sang thì thấy ống quần Yến Phong động một vũng nước.

Yến Phong đã 12 tuổi mà vẫn còn tè dầm.

Triệu Huệ Lâm vừa ngán ngẩm vừa xót con, một tay túm Yến Thăng Bình, tay kia kéo Yến Phong về phòng ngủ.

Vệ sĩ cũng lẳng lặng rời đi.

Trong phòng chỉ còn tiếng bật hộp quẹt.

Cửa mở toang, gió lạnh ùa vào liên tục, Yến Hạc Thanh đứng bất động, thân hình gầy gò như có thể bị thổi ngã bất cứ lúc nào.

Lục Mục Trì chẳng nói năng gì, giày vò này giờ đã làm hấn cụt hứng, nhưng một niềm hứng thú khác lại nổi lên.

Hấn vừa mân mê hộp quẹt vừa nhìn Yến Hạc Thanh qua làn khói mờ.

Thật ra khi nhìn kỹ, Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí cũng không giống nhau hoàn toàn.

Lâm Phong Trí trắng nõn mềm mại, ngây thơ đến nỗi người ta không yên tâm để y ra ngoài mà chỉ muốn giấu trong nhà, quen được nuông chiều, hay mít ướt, một khi đã khóc sẽ không nín được nhưng chỉ cần dỗ dành bằng một viên kẹo là xong, khi cười lên có lúm đồng tiền nho nhỏ.

Ngũ quan Yến Hạc Thanh diễm lệ tuyệt trần nhưng sắc mặt lại lộ ra vẻ lạnh lùng, chưa thấy cậu cười bao giờ, chẳng biết cậu có lúm đồng tiền không nữa.

Lục Mục Trì cất hộp quẹt đi rồi hào hứng nói, "Em cười đi, đêm nay tôi sẽ tha cho em, thế nào?"

Yến Hạc Thanh vờ như không nghe thấy.

Chỉ chốc lát sau cảnh sát đã tới, một già một trẻ.

Sau khi vào nhà, ánh mắt cảnh sát trẻ đảo qua đảo lại giữa hai người, "Ai báo cảnh sát thế?"

"Tôi." Yến Hạc Thanh đi ra cửa.

Lục Mục Trì chụp lấy cánh tay cậu, "Tôi không thích đồ của mình ở gần đàn ông khác."

Hắn phun điếu thuốc ra, "Đứng đây nói bọn họ nghe được rồi."

Biết mình không phải đối thủ của Lục Mục Trì, Yến Hạc Thanh không phí sức giãy giụa nữa mà gật đầu nói với cảnh sát trẻ, "Chính anh ta nửa đêm đã xông vào nhà tôi."

Cảnh sát trẻ hơi bối rối nên quay sang nhìn cảnh sát già.

Cảnh sát già vừa vào nhà đã quan sát Lục Mục Trì, cảm thấy hắn có vẻ rất quen. Ông ta ngập ngừng hỏi, "Anh tên gì?"

Lục Mục Trì bình chân như vại, "Lục Mục Trì."

Cảnh sát già thoáng biến sắc.

Thảo nào nhìn quen thế, thì ra là người nhà họ Lục.....

Không động vào được.

Cảnh sát già nhìn lướt qua Yến Hạc Thanh với vẻ cảm thông, nhưng chỉ ghi chép qua loa rồi kéo cảnh sát trẻ đi.

Cảnh sát trẻ ngơ ngác, "Khoan đã, anh ta còn — —"

Giọng nói mất hút, gió lạnh tiếp tục ùa vào phòng, rớt cuộc trên mặt Yến Hạc Thanh cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Lục Mục Trì cười, vẻ mặt này quá đặc sắc, hắn lãng phí thời gian chơi đùa với Yến Hạc Thanh chính là để nhìn vẻ mặt này đây.

Đập tan hy vọng ngay trước mắt Yến Hạc Thanh so với dụ/c vọng thể xác càng thú vị hơn nhiều.

Mũi giày chậm rãi giẫm bẹp điều thuốc dưới đất, Lục Mục Trì mỉm cười, "Lúc này đồng ý ngay có phải tốt lắm không, em lãng phí cơ hội quá đấy."

Lục Mục Trì không thềm nhiều lời nữa mà lôi Yến Hạc Thanh đi.

Yến Hạc Thanh quá nhẹ, Lục Mục Trì chẳng tốn bao nhiêu sức đã dễ dàng kéo cậu xuống lầu.

Triệu Huệ Lâm và Yến Thăng Bình nấp sau cửa phòng ngủ nơm nớp lo sợ nghe lén, nghe Lục Mục Trì đi xong mới dám hó hé.

Yến Thăng Bình xoa cánh tay suýt bị bẻ gãy, "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng đi rồi!"

Triệu Huệ Lâm lập tức kéo cái quần ướt sũng nước tiểu của Yến Phong xuống, nước mắt giàn giụa, "Con ngoan đừng sợ, cởi quần ra nào....."

Dưới lầu, Lục Mục Trì mở cửa xe, đang định đẩy Yến Hạc Thanh vào thì cậu mở miệng.

"Tôi có điều kiện."

Ánh mắt Lục Mục Trì lạnh đi.

Giống nhau cả thôi.

Người như Yến Hạc Thanh hẳn đã gặp rất nhiều, ý mình chưa bắt tới tay nên tranh thủ làm giá.

Náo loạn một trận cũng chỉ để tăng giá cho bản thân mà thôi.

Chút hứng thú của Lục Mục Trì vừa nổi lên với Yến Hạc Thanh lập tức biến mất sạch, "Nói."

Ánh đèn đường vàng vọt hắt xuống mặt Yến Hạc Thanh, một nửa được chiếu sáng, nửa còn lại khuất trong bóng tối, thấy không rõ, nhìn không rõ.

Cuối thu gió lạnh thấu xương, Yến Hạc Thanh mặc đồ phong phanh, đôi môi tái nhợt vì lạnh, chậm rãi thốt ra mấy chữ.

"Tìm em trai ruột cho tôi."

Lúc báo cảnh sát Yến Hạc Thanh cũng chẳng trông mong gì vì cậu biết rõ gia thế của Lục Mục Trì.

Cậu chỉ đang đóng kịch thôi.

Để Lục Mục Trì tưởng cậu sợ hãi nhượng bộ, sau đó nắm lấy điểm yếu của hắn, cho hắn một đòn trí mạng.

Lục Mục Trì yêu Lâm Phong Trí, đây chính là vũ khí mạnh nhất hiện giờ của cậu.

Yến Hạc Thanh hờ hững bất động, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm Lục Mục Trì, "Tôi có đưa em trai thất lạc từ nhỏ, chỉ cần anh tìm ra nó thì tôi sẽ đồng ý."

Ánh mắt ngạo nghễ của Lục Mục Trì lập tức trở nên phức tạp.

Hắn đã điều tra xuất thân của Yến Hạc Thanh, tất nhiên cũng tra được Yến Hạc Thanh chính là anh sinh đôi của Lâm Phong Trí.

Lâm Phong Trí được nhà họ Lâm nhận nuôi rồi bệnh nặng một trận, sau khi khỏi bệnh thì quên hết chuyện xưa, cũng không nhớ mình còn có một người anh ruột.

Nhà họ Lục và nhà họ Lâm rất thân nhau, lúc ấy Lục Mục Trì mười tuổi, hẳn vẫn biết Lâm Phong Trí là con nuôi.

Nếu Lâm Phong Trí khôi phục trí nhớ và phát hiện hẳn ngủ với anh ruột mình.....

Lục Mục Trì nắm cánh tay trái của Yến Hạc Thanh, chậm rãi buông ra từng ngón.

Một lát sau, hắn giật điện thoại của Yến Hạc Thanh nhét vào túi, "Để tôi nghĩ đã, muốn lấy lại điện thoại thì gọi cho tôi."

Lục Mục Trì đóng cửa xe, đi vòng qua ghế lái rồi lái đi.

Rạng sáng, khu cư xá im ắng tĩnh mịch, lưng Yến Hạc Thanh dựa vào ban công đau nhói.

Nhưng cậu không hề thấy đau mà suy nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch.

Một vũ khí dùng quá nhiều lần sẽ hết tác dụng, cậu phải tìm kiếm vũ khí mạnh hơn.

Trong đầu Yến Hạc Thanh nảy ra một người.

Một người xuất hiện không nhiều nhưng lại xuyên suốt toàn bộ câu chuyện.

Chú ruột mà Lục Mục Trì sợ nhất, nam thần mối tình đầu của Lâm Phong Trí.

Lục Lãm.

Chương 4

Lục Lãm là người lãnh đạo đương nhiệm của Lục thị.

Trong truyện Lục Lãm hầu như chỉ xuất hiện qua miệng người khác, đặc biệt là từ góc nhìn của Lâm Phong Trí.

Lâm Phong Trí có năm quyển nhật ký, tất cả đều chứa đầy tình yêu dành cho Lục Lãm.

Lần đó Lục Mục Trì bóp cổ Yến Hạc Thanh suýt chết là vì phát hiện ra năm quyển nhật ký này.

Lục Lãm chẳng có sở thích gì, không hút thuốc không bài bạc, chỉ thỉnh thoảng đi uống rượu với bạn bè.

Thú vui cố định duy nhất là câu cá, thứ Ba tuần nào cũng đi câu cá cả ngày.

Cũng không háo sắc.

Trong một buổi tiệc cưới, Lâm Phong Trí gạt bỏ sĩ diện tìm cơ hội lén vào phòng anh rồi cởi sạch đồ nằm trong chăn.

Lục Lãm về phòng vén chăn lên thấy Lâm Phong Trí, thậm chí không buồn nhú mày mà thả chăn xuống rồi quay lưng rời khỏi phòng.

Lần đó Lâm Phong Trí khóc cả đêm.

Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh lẩm nhẩm mấy lần.

—

Gió thổi càng lúc càng lạnh, Yến Hạc Thanh không về nhà họ Yến mà đi thẳng tới trước không quay đầu lại.

Trời dần sáng, mấy quán điểm tâm ven đường lần lượt mở cửa, Yến Hạc Thanh hơi đói nên tìm một cây ATM rút hai trăm tệ.

Cậu đã đem sẵn thẻ ngân hàng.

Rút tiền xong, cậu bước vào một quán mì thịt bò.

Ánh mắt đảo qua tờ thực đơn, Yến Hạc Thanh im lặng chốc lát, cuối cùng chỉ gọi một tô mì thịt bò cỡ nhỏ, không thêm trứng, không thêm thịt.

Tiền của cậu không nhiều nên tạm thời phải chi tiêu dè sẻn.

Mì thịt bò nóng hổi được bung ra rất nhanh, hành thái xanh tươi, mấy lát thịt bò mỏng xếp trên mặt, từng sợi mì vàng ươm.

Yến Hạc Thanh rút ra hai cây đũa, vừa trộn mì thì trước mặt bỗng có thêm một cái đĩa.

Trong đĩa có một cái trứng chần vàng óng, miếng đậu hũ kho và hai nửa trứng luộc.

Yến Hạc Thanh kinh ngạc ngược mắt lên, con gái chủ tiệm đỏ mặt nói, "Miễn phí đó!"

Cô bé không dám đối mặt với Yến Hạc Thanh mà ngượng ngùng chạy đi.

Lần đầu tiên cô bé gặp một nam sinh đẹp như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy người gầy như vậy, tựa như một cơn gió mạnh cũng có thể cuốn cậu đi.

Yến Hạc Thanh ngơ ngác giây lát rồi nắm chặt đôi đũa, yên lặng ăn hết tô mì và đĩa đồ ăn kèm khá xa xỉ đối với cậu.

Mười ngón tay lạnh buốt dần có nhiệt độ.

Lúc tính tiền, cậu nhếch môi cười với cô bé: "Cảm ơn nhé."

Khi không cười, gương mặt diễm lệ của cậu có tính công kích rất mạnh, khi cười lại giống như bông tuyết tan chảy, dịu dàng ấm áp.

Hai khí chất trái ngược nhau lại dung hợp một cách hoàn mỹ trên người cậu.

Cô bé ngượng ngùng nhoẽn miệng cười, "Anh nhớ ghé thường xuyên nha!"

"Ừ." Yến Hạc Thanh nói.

Yến Hạc Thanh bước ra khỏi tiệm, bảy giờ sáng, trên phố đã đông đúc hơn, sắp vào đông nên mọi người mặc đồ dày sụ, ai nấy đều vội vã tất bật, vội vã đi làm, vội vã đi học.

Một tô mì nóng hổi vào bụng, giờ Yến Hạc Thanh đã thấy ấm hơn nhiều nhưng gió quất vào mặt vẫn đau rát.

Mùa thu gần tàn, sắp sang đông rồi.

Phía trước có ga tàu điện ngầm, Yến Hạc Thanh đi tới đó.

Đây là lần đầu tiên cậu đi tàu điện ngầm, cậu dừng lại ở cổng nhìn thao tác của người khác, sau đó tới máy bán vé tự động mua vé một chiều về trường.

Nhiệt độ trong tàu điện ngầm cao hơn bên ngoài, Yến Hạc Thanh nắm vòng treo đứng sát cửa.

Những tấm biển quảng cáo lướt qua cửa sổ vùn vụt, trong đầu cậu nghĩ đến việc sắp tới phải làm.

Trước tiên phải dời hộ khẩu vào trường. Sau đó nộp đơn xin chuyển ngành.

Trước đây vì muốn kiếm tiền thật nhanh nên cậu chọn ngành công nghệ phần mềm, còn bây giờ cậu muốn đổi lại ngành học mơ ước của mình — — Sinh vật học.

Trong đầu đang lên kế hoạch thì bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói, "Xin lỗi....."

Yến Hạc Thanh quay sang, đứng cạnh cậu là một nam sinh cao dong dong.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng mà lộ vẻ nghi hoặc qua ánh mắt.

Nam sinh nhìn Yến Hạc Thanh, chỉ cảm thấy chính diện so với góc nghiêng càng đẹp hơn, hắn đánh bạo hỏi, "Mình kết bạn Wechat được không?"

Ánh mắt nam sinh tràn đầy chờ mong.

Yến Hạc Thanh từ chối, "Tôi không có Wechat."

Đây là sự thật, điện thoại của cậu là máy đời cũ rẻ tiền nên không thể cài Wechat.

—

"Thứ này mà cũng gọi là điện thoại à?" Lục Mục Trì ăn điểm tâm ở khách sạn năm sao, uống cà phê rồi mày mò điện thoại của Yến Hạc Thanh.

Danh bạ chỉ có bốn người.

Triệu Huệ Lâm, Yến Thắng Bình, viện trưởng Dương, thầy Lý.

Tin nhắn cũng không có.

Lục Mục Trì muốn vào web xem có dấu vết gì không nhưng chẳng tài nào lên mạng được.

Đã là thời đại 5G mà điện thoại của Yến Hạc Thanh vẫn xài sim 3G, ngay cả web cũng mở không ra.

Lục Mục Trì chán chường ném điện thoại sang một bên, không có khẩu vị gì nên cầm nĩa chọc thủng trứng lòng đào, chất lỏng vàng ươm chảy ra khắp đĩa.

Hắn lại nghĩ tới một điểm khác biệt nữa.

Quần áo Lâm Phong Trí đều được may bởi các nhà mốt lừng danh ở Ý.

Còn Yến Hạc Thanh.....

Mặc đồ via hè.

Nĩa lại đâm lạp xưởng, chẳng mấy chốc đĩa đồ ăn đã bị hắn đâm nát, vô cùng thô thảm.

"Đừng có lãng phí đồ ăn."

Kèm theo là tiếng kéo ghế, Lục Mục Trì lập tức đặt nĩa xuống rồi khúm núm đứng dậy, "Dạ chú."

Lục Lãm ngồi xuống, nhân viên phục vụ bưng đồ ăn tới.

Một phần bò bít tết kèm salad, hai quả trứng luộc, một ly cà phê đen, một đĩa trái cây tươi cắt sẵn.

Lục Mục Trì liếc trộm Lục Lãm, Lục Lãm chưa lên tiếng nên hắn vẫn phải đứng đấy, "Chú đến khách sạn sớm vậy vì có chuyện gì sao ạ?"

Lục Mục Trì hỏi bóng gió, đêm qua về muộn quá nên hắn tới thẳng khách sạn Lục thị ngủ, không ngờ Lục Lãm cũng ở đây!

Lục Mục Trì sợ nhất là Lục Lãm, hai người chèn nhau bảy tuổi, hiếm khi gặp mặt nhưng mỗi lần gặp Lục Lãm hắn đều giống như chuột thấy cọp.

Người hắn nể phục nhất cũng là Lục Lãm.

Khi hắn đang học cấp hai thì Lục Lãm tiếp quản Lục thị, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã đưa Lục thị lên vị trí dẫn đầu.

Ánh mắt Lục Lãm hờ hững lướt qua chiếc điện thoại đời cũ trên bàn, anh ăn chậm rãi, giọng nói khoan thai, "Ăn đi."

Lúc này Lục Mục Trì mới ngồi xuống, cầm dao nĩa cấp tốc giải quyết đồ ăn nát bét trong đĩa.

Phòng ăn rộng thênh thang chỉ có hai người họ, chẳng có lấy một tiếng động.

Mười phút sau, Lục Lãm ăn xong đứng dậy rời đi.

Đĩa Lục Mục Trì cũng sạch trơn, Lục Lãm vừa rời phòng ăn thì hắn lập tức bỏ chạy.

Lục Mục Trì bị điều kiện Yến Hạc Thanh đưa ra làm trở tay không kịp, tạm thời hấn đang án binh bất động chờ Yến Hạc Thanh đến đòi điện thoại.

Một lần đợi này kéo dài nửa tháng, điện thoại vẫn chẳng có động tĩnh gì.

—

Nửa tháng nay Yến Hạc Thanh làm thủ tục dời hộ khẩu và chuyển ngành học.

Chuyển ngành không khó với cậu, thi cuối kỳ lọt vào top 5, học kỳ sau sẽ chuyển thẳng sang ngành mới.

Yến Hạc Thanh thuê một gian phòng mười mét vuông, tuy xập xệ nhưng gần trường, còn có bếp và phòng tắm riêng, ở khu trung tâm tắc đất tắc vàng này một tháng cũng phải ngàn rưỡi tệ.

Đối với Yến Hạc Thanh đây là một số tiền khổng lồ, cũng là khoản chi bắt buộc.

Ký xong hợp đồng thuê một năm với chủ nhà, cậu dành ra ba ngày quét dọn vệ sinh, sửa lại máy nước nóng và phích điện bị hỏng, thông cống thoát nước, bài trí đơn giản rồi dọn vào ngay trong đêm.

Cậu về nhà họ Yến thu dọn đồ đạc, cũng chẳng nhiều nhận gì, mấy bộ đồ, sách vở của cậu, cả cây dù đen kia nữa.

Trước đây Triệu Huệ Lâm chỉ ước Yến Hạc Thanh dọn đi quách cho xong.

Có Yến Hạc Thanh trong nhà, tháng nào cũng phải tốn thêm tiền nước tiền điện!

Mặc dù hàng tháng Yến Hạc Thanh có nộp phí sinh hoạt ba

trăm tệ nhưng làm sao đủ được!

Nhưng nộp cho bà ta vẫn tốt hơn là nộp cho trường. Vì vậy bà ta mượn cố gia đình khó khăn không có tiền ở ký túc xá để xin cho Yến Hạc Thanh học ngoại trú.

Giờ thì khác rồi, bốn triệu chín kia còn chưa tới tay cơ mà!

Lần trước Lục Mục Trì tới làm Triệu Huệ Lâm sợ mất mặt, không muốn dây dưa với loại người này nữa, giờ đã qua một thời gian, cộng thêm Yến Thắng Bình luôn miệng thúc giục nên lòng tham của Triệu Huệ Lâm lại trỗi dậy.

Bốn triệu chín.....

Trả tiền xong bà ta sẽ khua chiêng gõ trống tiễn Yến Hạc Thanh đi ngay lập tức!

Bà ta ngăn cản Yến Hạc Thanh đang dọn đồ, "Thanh Thanh, bố mẹ nuôi mày mười ba năm, khoan nhắc tới công lao mà chỉ nói tới tiền thôi cũng đếm không xuể rồi, giờ mày đủ lông đủ cánh muốn bỏ theo trai chứ gì, nói ra người ta sẽ chửi mày thúi đầu đấy!"

Bà ta cứ tưởng Yến Hạc Thanh dọn đến nhà Lục Mục Trì ở.

"Mười một ngàn." Yến Hạc Thanh nói.

Triệu Huệ Lâm nghe không hiểu, "Cái gì?"

Cậu đưa một cuốn sổ mỏng và một bì thư màu trắng cho Triệu Huệ Lâm.

"Mọi khoản tiền con đều ghi lại trong đây, mười ngàn năm trăm bốn mươi ba tệ, trong bì thư có mười một ngàn, còn dư bốn trăm năm mươi bảy tệ khỏi cần thối lại."

Nhét dù vào bọc, Yến Hạc Thanh xách ba lô đi.

Triệu Huệ Lâm trố mắt, hồi lâu sau mới phản ứng được, bà ta cất bì thư rồi hấp tấp đuổi theo.

Đuổi kịp Yến Hạc Thanh ở cổng cư xá, bà ta túm chặt cậu rồi bắt đầu gào khóc om sòm, "Có mấy đồng bạc quèn mà muốn đoạn tuyệt à? Đừng hòng! Tao đã nuôi mày lớn chừng này thì mày phải chăm sóc em trai và dưỡng già cho tao với bố mày chứ!"

Giọng bà ta oang oang nên có người mở cửa ra xem náo nhiệt. Triệu Huệ Lâm cố ý nói to, "Mọi người mau ra mà xem này! Xem sói mắt trắng bằng xương bằng thịt này!"

Yến Hạc Thanh không nói một lời, người vây xem rất đông, cậu đặt ba lô xuống rồi chụp lấy cổ tay Triệu Huệ Lâm gỡ ra.

Sau đó cởi áo khoác mình.

Bên trong chỉ mặc áo ba lỗ, trên vai trái của cậu có một vết sẹo đỏ thẫm to bằng miệng chén.

Triệu Huệ Lâm còn chưa kịp phản ứng thì Yến Hạc Thanh đã lạnh nhạt mở miệng, "Vết sẹo này là năm tôi bảy tuổi, cha thất nghiệp uống say quăng nôi lều vào lưng tôi."

Cậu lại vén ống quần lên, trên bắp chân trái có một vết sẹo dài gần tiếp màu da nhưng hình dạng ngoằn ngoèo xấu xí.

"Đây là lúc năm tuổi Yến Phong té xuống giường, bà trách tôi không trông chừng nó nên cầm xẻng cạy quất."

Cuối cùng Yến Hạc Thanh quay mặt sang trái, trên tai có mấy vết sẹo nhỏ dài, tuy đã lành nhưng đậm hơn màu da bình thường.

"Đây là." Yến Hạc Thanh bình tĩnh kể lại, "Yến Phong cầm dao

rạch."

Đám người vây xem đều kinh hãi.

Cùng là hàng xóm với nhau, nhà lại cách âm kém, Yến Thắng Bình uống say đánh Yến Hạc Thanh ít nhiều gì mọi người cũng biết.

Triệu Huệ Lâm cay nghiệt với con nuôi, thường xuyên bỏ đói Yến Hạc Thanh, mọi người cũng biết.

Có hàng xóm thương tình nên lâu lâu mua đồ ăn cho Yến Hạc Thanh.

Càng khởi nhắc đến quần áo, mùa đông năm nào Yến Hạc Thanh cũng chỉ mặc một chiếc áo tay dài phong phanh.

Nào ngờ Yến Hạc Thanh lại bị ngược đãi tàn tệ như vậy, còn rạch tai nữa! Sau này ai dám cho con mình chơi với Yến Phong chứ!

Triệu Huệ Lâm hoàn toàn không ngờ Yến Hạc Thanh sẽ vạch trần mấy chuyện này trước mặt mọi người.

Trước kia Yến Hạc Thanh toàn để mặc bà ta đánh chửi, ngay cả khóc cũng không dám.

Bà ta cuống quýt chỉ vào Yến Hạc Thanh hét ầm lên, "Mọi người đừng tin nó! Con sói mặt trắng này theo trai nên muốn vứt bỏ gánh nặng nhà chúng tôi! Mọi người chưa biết đâu, nó được đàn ông bao nuôi đấy!"

Yến Hạc Thanh hờ hững nói: "Đúng vậy, mẹ cháu đã nhận một trăm ngàn để bán cháu đi."

"Cháu không chịu nên quyết định cắt đứt quan hệ với bọn họ."

"Hôm nay nhờ mọi người làm chứng giùm, nhà họ Yến bỏ ra cho

cháu mười ngàn năm trăm bốn mươi ba tệ, cháu đã trả đủ rồi, sau này bọn họ muốn bán người hay bán cho ai đều không liên quan gì tới cháu cả."

Mọi người ồ lên xôn xao, mười ba năm mà chỉ bỏ ra hơn mười ngàn tệ! Nuôi chó cũng không rẻ vậy đâu!

Còn bán con cho đàn ông để lấy một trăm ngàn nữa, cả nhà Triệu Huệ Lâm đúng là thua cả cào thú!

Có mấy thím lớn tuổi chỉ thẳng mặt Triệu Huệ Lâm mắng, bà ta vừa tức vừa thẹn, suýt nữa trợn ngược mắt ngất xỉu.

Còn Yến Hạc Thanh bình thản mặc áo khoác, lễ phép từ biệt hàng xóm rồi xách ba lô lên, ung dung biến mất trong màn đêm.

Chương 5

Mất cả chì lẫn chài, Triệu Huệ Lâm xám xịt về nhà.

Bà ta càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng đau, hậm hực ngồi ở phòng khách hồi lâu rồi vào phòng võ võ Yến Thắng Bình đang ngủ.

"Yến Hạc Thanh học ngành nào vậy?"

Bà ta chỉ biết Yến Hạc Thanh thi đậu đại học Bắc Kinh là trường tốt nhất thủ đô, lúc nhận được giấy báo trúng tuyển, bà ta chỉ chụp hình phong bì đăng lên vòng bạn bè để khoe, thật ra trong lòng cay cú ghen ghét nên không thèm nhìn ngành học của cậu.

"Mày tự đi làm kiếm tiền đóng học phí đi." Triệu Huệ Lâm ném giấy báo trúng tuyển vào người Yến Hạc Thanh, "Tao chẳng bỏ đồng nào đâu."

Giờ nhớ lại Triệu Huệ Lâm hối hận gần chết, biết thế đã mở ra xem rồi!

"Ai biết." Yến Thắng Bình đang ngủ ngon nên trả lời cụt ngủn rồi ngủ tiếp.

"Ông còn ngủ được nữa à!" Triệu Huệ Lâm tức mà không biết trút vào đâu, "Thằng quỷ vô ơn Yến Hạc Thanh chạy rồi kìa!"

"Cút sớm đi ——" Yến Thắng Bình lập tức choàng tỉnh ngồi bật dậy, "Chạy đi đâu? Tiền còn chưa trả mà."

Triệu Huệ Lâm trợn trắng mắt, "Làm sao tôi biết được, lúc nãy

tôi vừa bị nó ức hiếp thậm tệ, còn ông chỉ biết ngủ thôi."

Yến Thăng Bình hời hợt nói, "Nó thì chạy đi đâu được, mấy ngày nữa lại mò về ấy mà."

"Ông thì biết cái gì!" Triệu Huệ Lâm dí tay vào trán lão, "Nó đi tìm Lục thiếu gia, ở nhà rộng ăn ngon uống sướng thì có chịu về nữa không? Tôi thấy nó vui quên hết trời đất thì có!"

Yến Thăng Bình lập tức tỉnh ngủ, xoay người xuống giường tìm giày, đây là bốn triệu chín của lão mà! "Nó đi hướng nào? Để tôi đuổi theo!"

"Đuổi cái đếch gì! Nó đi lâu rồi, cho ông chờ cái tạt suốt ngày nằm ườn!" Triệu Huệ Lâm hầm hừ, "Nhưng chạy trời sao khỏi nắng được, tôi không tin nó có bản lĩnh xin chuyển trường đâu."

Yến Hạc Thanh là sinh viên đại học danh tiếng, ngày mai Triệu Huệ Lâm sẽ tới trường quay một trận, bà ta không tin Yến Hạc Thanh không cần mặt mũi!

— —

Yến Hạc Thanh về chỗ trọ, tay xách mấy túi rau và hủ tiếu, cậu vẫn chưa ăn cơm chiều.

Vào nhà thay giày xong, cậu đi thẳng vào bếp.

Ngày xưa còn nhỏ quá nên không thể đi làm thuê, cậu rửa chén cho quán cơm nhỏ ở đầu cư xá, chủ quán sẽ cho cậu ít tiền.

Có ai tới kiểm tra thì nói cậu là con chủ quán.

Tài nấu nướng của Yến Hạc Thanh học được từ quán cơm này.

Chẳng bao lâu sau, cậu bưng ra một chén cơm và một đĩa

khoai tây xào chua cay.

Chỉ có một phòng, một nửa kê giường, nửa còn lại đặt ghế sofa và bàn nhỏ, tất cả đều là đồ của chủ nhà, tuy hơi cũ nhưng chất lượng cũng không tệ lắm.

Yến Hạc Thanh mua một tấm vải bọc ghế và một tấm khăn trải bàn màu vàng nhạt.

Trên bàn còn chưng mấy cành lay ơn đỏ, bình hoa là chai nước suối cắt ngang.

Ánh sáng vàng cam bao phủ chiếc bàn nhỏ làm đồ ăn đơn giản trở nên hấp dẫn.

Yến Hạc Thanh vui đầu ăn cơm, cậu ăn vừa yên tĩnh vừa nhanh, đây là thói quen tập được sau nhiều năm làm công.

Ăn hết cơm và khoai tây xào, Yến Hạc Thanh gom bát đĩa vào bếp rửa.

Rửa bát xong, Yến Hạc Thanh mở ba lô soạn sách vở, lấy ra một chiếc laptop và một chiếc điện thoại.

Laptop và điện thoại mua ở chợ đồ cũ, tổng cộng hai ngàn tệ, chức năng cơ bản đều có đủ, mặc dù điện thoại không phải loại cao cấp nhưng tốt xấu gì cũng là điện thoại thông minh.

Yến Hạc Thanh bật máy tính lên làm bài tập.

Bình thường cậu hay đến thư viện xài ké máy tính để làm bài, lần đầu tiên có máy tính riêng của mình, không cần giành giật từng giây nên học đến gần mười hai giờ khuya.

Một cú điện thoại reo lên cắt ngang.

Màn hình hiện tên Oxygen.

Oxygen là quán bar Lục Lầm thỉnh thoảng sẽ tới.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh lóe lên, cậu nghe máy, "Xin chào."

"Yến Hạc Thanh đấy à?" Đầu dây bên kia là một người đàn ông.

"Vâng."

"Ông chủ đồng ý mấy điều kiện của cậu rồi, thứ Sáu thứ Bảy hàng tuần làm từ tám giờ tối đến hai giờ sáng, có vấn đề gì không?"

"Không ạ."

"Được rồi, ngày mai tới làm đi."

Cúp điện thoại, Yến Hạc Thanh lưu lại bài tập rồi đóng máy tính đi tắm.

.....

Lục Lầm đang xem báo cáo thì Tạ Quân Kiệt gọi điện tới, Lục Lầm bật loa ngoài.

"Lục tổng, đến Oxygen uống rượu đi." Giọng Tạ Quân Kiệt vang vọng trong văn phòng yên tĩnh, "Lão Sở về rồi."

"Không rảnh." Lục Lầm di chuột.

"Đừng nói cậu còn làm việc đấy nhé? Gần nửa đêm rồi còn gì." Tạ Quân Kiệt tập mãi thành quen, "Chừa đường sống cho tụi tớ với chứ, năm ngoái doanh thu Lục thị đã đứng hàng top rồi, cậu còn liều mạng như vậy thì tụi tớ uống gió Tây Bắc à."

Lục Lầm hờ hững nói, "Có gió Tây Bắc để uống là may lắm rồi."

Tạ Quân Kiệt vui vẻ nói, "Lão Sở còn dẫn theo mấy người bạn, hình như có bạn nhỏ của cậu nữa đấy, cậu thử đoán xem là ai nào?"

"Cúp đây." Lục Lãm không thèm để ý lời trêu chọc của Tạ Quân Kiệt.

"Khoan khoan, để tớ tự nói." Tạ Quân Kiệt vội nói, "Lâm Phong Trí đúng không? Cậu bé lần trước Mục Trì dẫn đến ấy, ánh mắt nhìn cậu cứ như chỉ hận không thể nuốt chừng cậu vậy."

Lục Lãm nhú mào, "Đừng giỡn."

Anh có chút ấn tượng với cái tên Lâm Phong Trí này, con út nhà họ Lâm, hình như còn vị thành niên.

"Thôi, Lục tổng của chúng ta nghiêm quá, tiểu nhân lui xuống trước đây!" Tạ Quân Kiệt lẩm bẩm, "Chẳng biết lúc còn sống tớ có thể thấy cậu yêu đương với ai không nữa."

Sợ bị mắng nên Tạ Quân Kiệt cúp máy trước.

Hắn vừa cúp thì cửa phòng mở ra, Sở Tử Ngọc và Thẩm Hùng bước vào, theo sau còn có hai người.

Tạ Quân Kiệt nhận ra một người trong số đó là Lâm Phong Trí, người còn lại là anh trai y, Lâm Phong Dật.

Sở Tử Ngọc vừa vào đã hỏi ngay: "Lục ca có tới không?"

Lâm Phong Trí lập tức mong đợi nhìn sang.

Tạ Quân Kiệt huýt sáo, "Lão Lục không tới đâu."

Lâm Phong Trí phút chốc như quả bóng xì hơi, cả người ỉu xiu, y nghe lên Lâm Phong Dật gọi điện hẹn bạn Lục Lãm đi uống rượu

nên nhõng nhẽo năn nỉ hấn dẫn mình theo.

Lâm Phong Dật ngồi xuống gọi nước trái cây cho Lâm Phong Trí, "Em tở còn nhỏ, đêm nay các cậu tém tém chút đi."

Sở Tử Ngọc gọi mấy mình tinh người mẫu đến hầu rượu, chỉ chốc lát nữa sẽ đến.

Lâm Phong Trí lập tức cãi lại, "Tháng trước em thành người lớn rồi mà!"

Y cực ghét bọn họ xem mình như con nít.

Lâm Phong Dật cưng chiều xoa đầu y, "Biết rồi, bé bự."

Sở Tử Ngọc bốc một hạt thông, "Đừng bôi nhọ thanh danh của tở trước mặt em nhỏ chứ. Anh đây là người đứng đắn đấy nhé."

Lâm Phong Trí hiếu kỳ nhìn Sở Tử Ngọc, Lục Mục Trì từng nói Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt là bạn thân với Lục Lãm, ba người chơi chung từ nhỏ đến lớn.

Bọn họ nói chuyện thật thú vị.

Tạ Quân Kiệt đập Sở Tử Ngọc một cái. "Ba chục tuổi đầu rồi còn không biết xấu hổ."

Sở Tử Ngọc cười hì hì né tránh, "Đàn ông ba mươi như hoa trên cành, càng già càng đẹp mà."

Tạ Quân Kiệt làm động tác nôn mửa, đúng lúc này bartender bước vào.

"Tạ tổng." Bartender là người quen cũ của họ nên hỏi ngay, "Hôm nay muốn uống gì ạ?"

Tạ Quân Kiệt nhìn sang Lâm Phong Trí, "Bé Phong Trí muốn nếm thử không? Chú Lục của em thích nhất là rượu do Tiểu Triệu pha. Ngôi sao của Oxygen đấy."

Tiểu Triệu là bartender, hắn khiêm tốn nói: "Em còn chưa đủ trình đâu, bartender mới cao siêu hơn nhiều, hôm phỏng vấn pha Negroni làm mấy quản lý khen không ngớt miệng."

Lâm Phong Trí chớp mắt, "Chú Lục Lắm ấy ạ?"

Tạ Quân Kiệt biết mình đoán đúng rồi, cậu bé này thật sự thích Lục Lắm.

Hắn cười, "Đúng vậy."

Lâm Phong Trí lập tức gật đầu, "Muốn ạ!"

Tạ Quân Kiệt hất cằm bảo Tiểu Triệu, "Pha cho ẻm một ly Negroni đi."

Nhân tiện hỏi hắn, "Bartender mới hả?"

Tiểu Triệu gật đầu, "Mai sẽ đi làm ngày đầu tiên đấy ạ."

Tạ Quân Kiệt tỏ vẻ hào hứng, "Vậy gọi tới góp vui đi."

Nói chuyện xong với Thẩm Hùng, Lâm Phong Dật quay sang thấy Lâm Phong Trí bưng một ly nước, ánh đèn trong phòng không sáng lắm, hắn tưởng là nước trái cây nên không để ý.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phong Trí uống rượu, y tò mò nhấp thử mấy ngụm, mới đầu hơi chua, sau đó ngọt dần, còn có vị cam, không thể nói là ngon nhưng rất khó cưỡng, Lâm Phong Trí uống một hơi cạn sạch chỗ còn lại.

Khi Lục Mục Trì nghe tin chạy đến thì Lâm Phong Trí đã say, y

lặng lẽ nằm trên ghế salon, lác lõng trong gian phòng sang trọng.

Lục Mục Trì suýt cắn nát răng, hấn không thềm để ý mấy người Tạ Quân Kiệt mà bế Lâm Phong Trí đi.

Ra ngoài, Lâm Phong Trí ngẩng đầu lên, gò má ửng đỏ như đào mặt chín mọng, đôi mắt nâu nhạt long lanh nước, y mơ màng chớp mắt nhìn Lục Mục Trì hồi lâu, đột nhiên kích động giãy giụa đòi ôm hấn.

Lục Mục Trì vừa mở cửa xe thì bị Lâm Phong Trí đập vào trán.

"Bốp" một tiếng, đau đến nỗi hấn kinh ngạc há hốc.

Hấn dờ khóc dờ cười, "Luyện Thiết Đầu Công hay sao mà cứng quá vậy."

Lâm Phong Trí không nói gì mà dụi dụi vào má Lục Mục Trì, hơi thở nóng hổi xen lẫn mùi cocktail thơm ngọt phả lên mặt hấn.

"Lục..... Lục....." Lẩm.....

Bờ môi thiếu niên vừa đỏ vừa mọng, thỉnh thoảng sượt qua má Lục Mục Trì làm cổ họng hấn khô khốc.

Nhưng hấn phải cố sức kiềm chế, bảo bối của hấn quá ngây thơ thuần khiết, yếu ớt quý giá, hấn không thể gây tổn thương cho y được.

Trên giường Lục Mục Trì chơi rất lớn, đám bạn giường của hấn mỗi lần xuống giường ít nhất phải dưỡng gần nửa tháng.

"Ừ, anh đây." Hấn dịu dàng nói rồi nhẹ nhàng đặt Lâm Phong Trí nằm ở ghế sau, "Đừng sợ, anh đưa em về nhà ngủ, sẽ hết khó chịu ngay thôi."

Chẳng biết Lâm Phong Trí có nghe hay không mà náo loạn một lúc rồi ngủ say sưa.

Lửa bị khơi lên không cách nào dập tắt.

Lục Mục Trì đóng cửa lại rồi dựa vào xe rút một điều thuốc, chọt nhór tới Yến Hạc Thanh.

Nửa tháng nay đi theo giúp Lâm Phong Trí làm quen với trường học nên suýt quên mất còn có một vật thay thế hoàn hảo.

Lục Mục Trì tiện tay vứt điều thuốc vào thùng rác, sau đó gọi một cú điện thoại.

"Tìm đứa nào khoảng mười tám, lanh lợi biết diễn một chút, sáng mai đưa tới đây."

Yến Hạc Thanh đã muốn tìm em trai thì hẳn sẽ đưa em trai tới cho cậu.

Lần đầu tiên ngủ giường rộng mét rưỡi, Yến Hạc Thanh không cần nằm co ro nên ngủ hết sức thoải mái, một đêm không mộng, tỉnh dậy trong nắng mai.

Phòng thuê này có một ưu điểm là nằm ở hướng Nam, buổi sáng có thể phơi nắng.

Yến Hạc Thanh xuống giường nấu bát mì trứng, trứng lòng đào vừa chín, nước dùng thanh đậm, còn có mấy cọng rau xanh mướt.

Nửa tháng nay cậu ăn cơm đúng giờ, mỗi bữa có thịt có trứng nên mặt hơi tròn lên, khí sắc cũng tốt hơn, da dẻ láng mịn.

Cậu còn mua hai chiếc áo khoác mới.

Mặc dù không phải hàng hiệu nhưng so với quần áo trước kia

đã khá lắm rồi, vừa ấm vừa cản được gió.

Đầu tháng Mười hai, dạo này nhiệt độ ban ngày khoảng năm độ, Yến Hạc Thanh định ra ngoài, bên trong mặc áo hoodie màu đen, bên ngoài khoác áo lạnh màu xanh đậm.

Cạnh tủ giày đặt một cái ba lô cỡ lớn căng phồng, Yến Hạc Thanh đeo lên lưng rồi đi ra cửa.

Tàu điện ngầm tuyến số ba đến đại học Bắc Kinh, tuyến số năm ra ngoại thành, Yến Hạc Thanh lên tuyến số năm.

Sức khỏe cậu rất kém nên đến bệnh viện có thể dễ dàng lấy giấy chứng nhận, cậu đã xin trường cho nghỉ ốm hai tháng, cuối kỳ lại trở về thi.

Cậu biết vợ chồng Triệu Huệ Lâm sẽ tới trường tìm mình.

Đích đến hôm nay của cậu là — — Hồ chứa Điền Sơn.

Chương 6

Xuống trạm cuối cùng của tuyến số năm, đi bộ thêm hai cây số về hướng Bắc sẽ đến hồ chứa Điền Sơn.

Ngày thường vẫn có khá nhiều người đến đây câu cá, hầu hết đều đã về hưu.

Hôm nay hồ chứa không thả cá nên chỉ thu 60 tệ, Yến Hạc Thanh trả tiền rồi đi thẳng đến chỗ của mình.

Một vịnh nước nằm giữa hai ngọn núi.

Bên cạnh là một ông lão râu bạc, trời lạnh nên hôm nay ông đội mũ len ấm áp, trong ngực ôm một chai nước muối.

Chai nước muối là Yến Hạc Thanh tặng ông.

Hồ chứa không có chỗ cắm điện nhưng có cung cấp nước nóng, lấy chai nước muối đựng nước nóng sưởi ấm, khi nào nguội thì đổi chai khác.

Vô cùng tiện lợi!

Ông lão rất quý Yến Hạc Thanh, còn trẻ mà rất kiên nhẫn câu cá, lại còn ham học hỏi, ngày nào cũng hỏi kinh nghiệm của ông.

Yến Hạc Thanh tới, ông lão cười tủm tỉm chào hỏi, "Hôm nay Tiểu Yến tới sớm thế."

Yến Hạc Thanh đặt túi đồ câu cá xuống rồi cười nói: "Đâu sớm

bằng ông ạ."

"Biết sao được." Ông lão cười, "Giấc ngủ ngắn, sống hơn nửa đời giờ chỉ nhớ thương lũ cá trong hồ này thôi. Trời còn chưa sáng đã chạy đến đây rồi, xem kìa."

Ông ra hiệu cho Yến Hạc Thanh nhìn thùng nước của mình, "Hôm nay gặp may, câu được một con dài hơn 30cm lận."

Trong thùng nước màu đỏ có một con cá đang quẫy đuôi bơi lượn.

Yến Hạc Thanh vừa cười vừa mở ghế xếp ra, ngồi xuống mắc mồi.

Ông lão nhìn một lát rồi chợt hỏi: "Tiểu Yến, cháu câu lâu lắm rồi mà một con cũng không câu được, hay là đổi chỗ khác xem?"

Đôi khi phải tin vào tâm linh, cùng một chỗ nhưng có người câu được, có người sống chết gì cũng không câu được, dời sang chỗ khác thì lại được.

Yến Hạc Thanh nhìn mặt nước phẳng lặng, hàng mi dài rủ xuống che khuất ánh mắt, "Không cần đâu ông."

"Sắp được rồi ạ."

.....

Khi ông lão câu lên con cá thứ hai thì Triệu Huệ Lâm và Yến Thăng Bình đến đại học Bắc Kinh.

Hai người mới tới đây lần đầu nên bảo vệ không cho vào, "Có giấy chứng nhận công nhân viên chức không?"

Triệu Huệ Lâm cười giả lả, "Không có, tụi tôi đến thăm con mà,

con trai tôi là sinh viên đại học Bắc Kinh."

Yến Thắng Bình gật đầu phụ họa, "Đúng đúng, con tôi là sinh viên trường này đấy."

Bảo vệ gật đầu, "Thế thì dễ rồi, bảo cậu ấy đem thẻ sinh viên ra dẫn ông bà vào đi."

Triệu Huệ Lâm và Yến Thắng Bình cùng trố mắt, Triệu Huệ Lâm tươi cười, "Điện thoại của tôi hết pin rồi, anh cho tụi tôi vào đi, tụi tôi sẽ tự tìm nó."

Bảo vệ ngờ vực nhìn bọn họ rồi đẩy điện thoại bàn tới, "Đây này."

Không còn cách nào, Triệu Huệ Lâm liếc nhìn Yến Thắng Bình rồi hai người đồng loạt xông vào trong.

Bảo vệ đã đề phòng sẵn nên nhanh chân đuổi theo, "Đứng lại!" Chỉ chốc lát sau đã bắt kịp bọn họ rồi đuổi ra khỏi trường.

"Còn dám xông vào nữa thì tôi báo cảnh sát đấy!" Bảo vệ nghiêm khắc cảnh cáo.

Nhìn bảo vệ cao to lực lưỡng, Yến Thắng Bình chỉ dám chửi thầm, Triệu Huệ Lâm sợ Yến Thắng Bình gây rắc rối nên vội kéo lão sang một bên thì thầm: "Chúng ta cứ canh ở đây đi, Yến Hạc Thanh tan học nhất định sẽ ra thôi!"

Yến Thắng Bình bỗng nhiên thông minh đột xuất, "Trường có mấy cổng lận đúng không?"

"Mỗi người canh một cổng đi." Triệu Huệ Lâm nghiêng răng. "Nhất định phải lấy được tiền mới thôi!"

Nhắc tới tiền, Yến Thắng Bình lập tức phấn chấn lên, "Được!

Để tôi đi tìm cổng khác."

Kết quả chờ đến hơn tám giờ tối, cổng đại học Bắc Kinh đã vắng hoe mà bọn họ vẫn không chặn được Yến Hạc Thanh.

Yến Thăng Bình mua mấy cái bánh bao ăn đỡ đói, đang định chờ tiếp thì Yến Phong gọi tới.

"Mẹ, bố....." Yến Phong run lập cập, "Bố mẹ về mau đi, có người tìm Yến..... anh con kìa."

Yến Thăng Bình và Triệu Huệ Lâm vội vã chạy về nhà, khói trắng lượn lờ trong phòng khách chật hẹp, Lục Mục Trì ngồi trên ghế salon hút thuốc, Yến Phong nép sát vào tường, một cử động nhỏ cũng không dám, hai ống quần đều ướt sũng.

Triệu Huệ Lâm xót con gần chết nhưng không dám nổi giận, mon men tới gần Lục Mục Trì, "Lục thiếu gia, có chuyện gì không ạ?"

Trong bụng bà ta thấp thòm, sợ Lục Mục Trì thay Yến Hạc Thanh tìm bọn họ tính sổ.

Bà ta hết sức chột dạ vì bọn họ ngược đãi Yến Hạc Thanh là sự thật.

Yến Thăng Bình chỉ lấp ló ngoài cửa chứ không dám vào.

Sự kiên nhẫn của Lục Mục Trì đã đến cực hạn, hắn vút tàn thuốc xuống bàn trà rồi chà mạnh, "Yến Hạc Thanh đâu?"

Triệu Huệ Lâm sửng sốt, "Chẳng phải nó dọn tới chỗ anh rồi sao?" Bà ta hiểu ngay Yến Hạc Thanh không đi tìm Lục Mục Trì nên đầu óc nhanh nhạy trở lại, lập tức đổi giọng, "Lục thiếu gia, Yến Hạc Thanh chạy mất rồi."

Kết quả nằm ngoài dự đoán, khuôn mặt lạnh lùng của Lục Mục

Trì sững sờ mấy giây, "Chạy?"

"Vâng, hôm qua tôi khuyên nó đến tìm anh nhưng nó quay lưng đi thẳng, giờ vẫn chưa liên lạc được nữa." Triệu Huệ Lâm giả bộ lau nước mắt, "Tội tôi mới từ trường nó về đây, chờ cả ngày mà chẳng thấy nó đâu cả."

Trốn mình à? Lục Mục Trì giận quá hóa cười.

Xem ra Yến Hạc Thanh chưa biết rõ hẳn là ai rồi.

Lục Mục Trì đứng dậy lấy ra một tấm danh thiếp nhét vào bàn trà, "Có tin tức gì của cậu ta thì gọi cho tôi, nghe chưa?"

Triệu Huệ Lâm gật đầu như giã tỏi, "Dạ dạ, Lục thiếu gia yên tâm, chúng tôi một lòng một dạ với anh mà!"

Lục Mục Trì bỏ đi.

Yến Thăng Bình hấp tấp xông vào nhà đóng cửa lại khóa trái rồi thở phì phò.

Triệu Huệ Lâm chạy tới xem Yến Phong, "Con không sao chứ?"

Yến Phong ngơ ngác hồi lâu mới hoàn hồn lại, nhào vào lòng Triệu Huệ Lâm khóc bù lu bù loa, "Mẹ ơi con sợ quá....."

Triệu Huệ Lâm đau lòng ôm nó trấn an, "Đừng sợ đừng sợ, mẹ đây."

Bà ta không dám hận Lục Mục Trì, kẻ lắm tiền kia mình không thể trêu vào, vì vậy mọi oán hận đều dồn hết vào Yến Hạc Thanh.

Nếu hôm đó Yến Hạc Thanh ngoan ngoãn ký hợp đồng thì giờ bọn họ đã cầm năm triệu hưởng phúc rồi, cần gì phải chịu khổ thế này!

Triệu Huệ Lâm chột khựng lại.

Trong đầu bà ta nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái, không phải Yến Hạc Thanh cố ý gây ra tất cả những chuyện này để trả thù bọn họ đấy chứ?!

—

Lục Mục Trì xuống lầu, chiếc Mercedes Benz đậu trong bóng tối lập tức chạy tới trước mặt hắn rồi dừng lại.

Sau xe còn có một nam sinh, hắn là sinh viên ngành điện ảnh, được thuê đóng vai một cậu em trai được nhận nuôi.

Hắn được dẫn tới gặp "anh trai", kết quả đợi trên xe hơn ba tiếng mà vẫn không có động tĩnh gì.

Chờ mãi mới thấy Lục Mục Trì trở lại, nam sinh nhận ra tâm trạng hắn không vui nên cũng chẳng dám nổi cáu.

Lục Mục Trì không lên tiếng, tài xế không dám xuất phát nên xe cứ đậu chình ình giữa đường.

Mấy xe sau bóp còi liên tục.

Mấy phút sau, Lục Mục Trì mở miệng nạt, "Cút."

Tài xế lập tức cời dây an toàn, Lục Mục Trì lại nói, "Không phải ông."

Hắn quay đầu lạnh lùng nhìn nam sinh đang tái xanh mặt mũi, "Cút."

Nam sinh bò xuống xe bằng cả tay lẫn chân.

Đáy mắt Lục Mục Trì cuộn cuộn bão tố, dạo này hẳn thật sự quá bất thường, thế mà còn tìm người đóng vai Lâm Phong Trí nữa.

Hắn sai rồi.

Yến Hạc Thanh hoàn toàn không xứng đưa ra điều kiện với hắn.

Lần sau hắn mà bắt được cậu thì sẽ hiếp luôn!

Quán bar Oxygen, bầu không khí trong đại sảnh đang sôi trào vì bartender mới.

Sở Tử Ngọc đứng trước cửa sổ sát đất uống cocktail Godfather do Yến Hạc Thanh pha.

Hương vị không giống trước đây lắm, ngoài mùi rượu whisky thơm ngát và rượu hạnh nhân nồng nàn còn có một vị đắng nhẹ.

Tất cả phối hợp vừa đúng.

"Bartender mới khá thật đấy." Sở Tử Ngọc cảm thán. "Tuổi trẻ tốt thật, sáng tạo vô giới hạn."

Tạ Quân Kiệt cũng bùng một ly Old Fashioned, họ là khách VIP của Oxygen nên được bartender mới pha trước hai ly cocktail.

Hương vị cocktail rất tuyệt nhưng Tạ Quân Kiệt lại chú ý đến một vấn đề khác, hắn nheo mắt nhìn thiếu niên đang bận rộn pha chế trong quầy, "Cậu có thấy cậu ấy rất giống một người không."

Sở Tử Ngọc tấm tắc khen mấy câu rồi mới trả lời Tạ Quân Kiệt, "Ai cơ?"

Tạ Quân Kiệt lắc đầu, "Nhìn kỹ lại không giống lắm."

Thậm chí còn khác rất xa.

Một người là đóa hoa trong nhà kính chẳng có gì để người ta khao khát khám phá, một người thâm trầm bí ẩn như ly rượu mình pha chế vậy.

Sở Tử Ngọc như lọt vào sương mù, "Mẹ bà cậu làm nhảm gì thế! Nói dễ hiểu hơn được không."

Tạ Quân Kiệt phớt lờ hần rồi quay người trở lại sofa ngồi xuống, vẫn chưa thỏa mãn nên bảo quản lý cho mình thêm một ly Martini.

Quản lý lộ vẻ khó xử, "Tạ tổng, lúc phòng vấn bartender này đã ra điều kiện mỗi đêm chỉ pha một ly cho một người thôi ạ."

"Ồ." Sở Tử Ngọc tới ngồi xuống đối diện Tạ Quân Kiệt, "Chảnh vậy à."

Quản lý cười đơn đả, "Ai nói không phải đâu, nhưng cậu ấy pha rượu ngon nên ông chủ quý tài, đành phải để Tạ tổng và Sở tổng phạt ý vậy."

Sở Tử Ngọc tán đồng gật đầu, "Không sai, có bản lĩnh thì phải kiêu kỳ chứ."

Tạ Quân Kiệt có vẻ hứng thú, "Cậu ấy tên gì?"

"Họ Yến, tên Hạc Thanh ạ." Quản lý còn nói, "Hai anh là khách quý, nếu vừa ý rượu cậu ấy pha thì để em đặt trước cho, mỗi tuần cậu ấy chỉ đi làm thứ Sáu thứ Bảy thôi ạ."

Ở đại sảnh tầng trệt, Yến Hạc Thanh có thể cảm nhận được ánh mắt dò xét từ bốn phương tám hướng đổ tới.

Sau khi thi đại học, để sớm kiếm đủ học phí cho năm nhất, cậu đến làm việc ở một quán bar với mức lương khá cao.

Cậu vừa thông minh vừa chịu khó, ở quán bar một tuần đã ra nghề, từ nhân viên phục vụ lên làm bartender, lương tăng gấp đôi.

Nhưng khách quán bar rất phức tạp nên cậu bị quấy rối không ít.

Kiểm đủ tiền đóng học phí, Yến Hạc Thanh lập tức xin nghỉ.

Lần này cậu chủ động nhận lời mời của Oxygen là vì Lục Lãm.

Với người quyền cao chức trọng như Lục Lãm, nếu muốn tiếp cận thì cậu không thể dùng cách thông thường.

Cậu âm thầm đảo mắt qua gian phòng để thấy trên lầu hai.

Cậu biết hôm nay Lục Lãm sẽ không xuất hiện, thứ Sáu thứ Bảy đều là ngày làm việc của Lục Lãm, chỉ có Chủ Nhật thỉnh thoảng mới đến.

Yến Hạc Thanh yên lặng pha rượu, không để ý những ánh mắt dò xét mờ ám kia nữa, đúng hai giờ sáng thì tan ca.

.....

Để được uống cocktail Yến Hạc Thanh pha, Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc đến Oxygen nửa tháng liền.

"Lão Lục, cậu tới nếm thử đi mà." Ăn tối xong, Sở Tử Ngọc gửi tin nhắn giọng nói trong nhóm Wechat của ba người họ, "Bartender mới pha rượu đỉnh của đỉnh luôn!"

"Martini tuyệt hơn nhiều." Tạ Quân Kiệt cũng nhắn tới, "Tớ dám cá đây là Martini ngon nhất Bắc Kinh đấy."

Rạng sáng Lục Lãm mới hồi âm hai chữ, "Không rảnh."

Tạ Quân Kiệt chưa ngủ nên lập tức trả lời ngay, "Anh! Anh Hai của em ơi! Cậu nghỉ thứ Sáu hay thứ Bảy thì có sao đâu! Bớt làm việc một ngày trái đất cũng không nổ đâu mà lo!"

Sở Tử Ngọc cũng ngoi lên, "Thứ Bảy này đi! Kỷ niệm năm năm tở bị đá! Bố Lục không đến thì con nhảy lầu cho xem."

Tạ Quân Kiệt, "..... Mẹ nó, Sở Tử Ngọc cậu giỏi thật đấy."

Sở Tử Ngọc, "Ngọc Ngọc không hy sinh thân mình thì làm sao Lục tổng chịu tới được!"

Tạ Quân Kiệt, "Ọe....."

Năm giờ sáng hôm sau, Lục Lãm trả lời hai chữ, "Mấy giờ."

Chương 7

Ban đêm Yến Hạc Thanh ra cửa đi làm, hàng cây ven đường được quấn những vòng dây đèn trắng xanh.

Giáng Sinh đã gần kề.

Yến Hạc Thanh lên tàu điện ngầm, cậu quấn một chiếc khăn quàng cổ dày màu đen, khuôn mặt to cỡ bàn tay bị che kín, chỉ lộ ra một đôi mắt bình thản chẳng có chút nhiệt độ nào.

Yến Hạc Thanh sợ lạnh nên cả tháng nay luôn mặc đồ rất ấm, cậu đã dần quên cảm giác lạnh rồi.

Xuống tàu điện ngầm, Yến Hạc Thanh đột nhiên cởi khăn quàng cổ, gió lạnh thấu xương ập vào mặt cậu, thi nhau chui vào cổ cậu, hàng mi dài rũ xuống, Yến Hạc Thanh bụm hai tay lại rồi hà hơi vào đó.

Nửa tháng rồi.

Cậu nghĩ nếu trời lạnh thêm chút nữa thì hồ chứa sẽ đóng băng, phải học câu cá trên băng.

Lúc này một chiếc Maybach chạy vút qua Yến Hạc Thanh trên đường.

Sắp tới Giáng Sinh nên Oxygen nào nhiệt hơn hẳn, khi Yến Hạc Thanh đến quầy bar thì đã đầy ắp phiếu order.

Quản lý chạy tới bảo cậu, "Tiểu Yến, pha trước ba ly cho phòng

202 đi."

Vẻ mặt hết sức khẩn trương.

Yến Hạc Thanh rũ mắt nhìn tờ phiếu.

Ba ly đều là Negroni.

—

"Tớ thật không hiểu tại sao các cậu lại thích Negroni nữa." Sở Tử Ngọc nếm thử một miếng, trên mặt lộ vẻ chê bai, "Thà uống nước chanh còn hơn."

Tạ Quân Kiệt không thèm để ý hấn mà nhìn sang Lục Lãm, "Thế nào?"

Ánh sáng trong phòng lờ mờ nên không thấy rõ vẻ mặt Lục Lãm, "Không tệ."

Tạ Quân Kiệt vỗ tay, "Được Lục tổng đánh giá như vậy thật không dễ gì!"

Sở Tử Ngọc ghim một miếng dưa lưới nhai rào rào, "Bartender này giỏi lắm nhé, lúc nãy quản lý tán gẫu với tớ mấy câu, người ta chỉ mới mười tám thôi đó! Hồi mười tám tớ vẫn còn đang nghịch đất."

Tạ Quân Kiệt cà khịa, "Mười tám tuổi cậu còn đang phá của, cảm ơn."

Lục Lãm im lặng đặt ly rượu xuống, đột nhiên gọi quản lý tới, "Cho một ly Old Fashioned."

Quản lý khẽ nhếch miệng, muốn giải thích mà không dám, Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc còn dễ, nhưng Lục Lãm..... Hấn thật sự

không có can đảm nói chỉ được gọi một ly.

Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc muốn xem náo nhiệt nên chẳng ai lên tiếng.

Quản lý thật sự không dám đối diện với ánh mắt Lục Lãm, áo vest của hắn ướt đầm mồ hôi, cắn răng gật đầu, "Chờ em một lát ạ."

Sau đó chạy nhanh như trốn.

Quản lý vừa đi xong, Tạ Quân Kiệt lập tức mở phiên giao dịch, "Nào, tụi mình đánh cược xem ly Old Fashioned này có thể bùng lên không."

Sở Tử Ngọc lại gần đặt cược, "Cược gì?"

"Khu đất ở Tây Đơn."

"OK!" Sở Tử Ngọc ghim thêm một miếng dưa lưới, "Tớ cược không thể!"

Tạ Quân Kiệt nhú mày, "Tớ không được chọn, vậy cược có thể đi."

"Thôi thôi." Sở Tử Ngọc xua tay, "Làm như tớ chơi ép cậu không bằng, cậu cứ chọn tùy ý đi, vậy mới gọi là cược chứ."

Tạ Quân Kiệt quay sang hỏi Lục Lãm, "Lục tổng, cậu nói xem có nên đổi không?"

Lục Lãm nhú mày, "Là sao?"

Lúc này Sở Tử Ngọc mới cười đùa tí tưng giải thích, "Bartender này cá tính lắm, quy định mỗi đêm một người một ly thôi, có bao nhiêu tiền cũng vô ích."

Một bên khác, quản lý chạy xuống quầy bar ở tầng trệt, hăn nghĩ kỹ rồi, hôm nay dù có quỳ lạy Yến Hạc Thanh cũng phải lấy bằng được ly Old Fashioned này!

Lục Lãm là ai chứ, một ánh mắt cũng đủ làm các đại gia Bắc Kinh run như cầy sấy, đắc tội ai chứ không thể đắc tội anh được!

Ngoài dự đoán của hăn, Yến Hạc Thanh không từ chối ngay mà hỏi, "Người này lợi hại lắm à?"

"Đâu chỉ lợi hại." Quản lý nắm lấy cơ hội nói, "Con đường này, kể cả quán bar này đều là sản nghiệp của anh ta đấy. Tiểu Yến à, để quán bar của chúng ta được mở tiếp, rượu này cậu nhất định phải pha nhé."

Nửa câu đầu của quản lý là sự thật, nửa câu sau là hăn phóng đại.

Mặc dù khi đối mặt với Lục Lãm, áp lực sẽ tăng lên gấp bội.

Đây là sự uy nghiêm được lắng đọng qua nhiều năm của vị lãnh đạo tiếp quản Lục thị từ năm hai mươi hai tuổi, các thế hệ thứ hai thứ ba khác đều không thể nào sánh được.

Nhưng ở nơi mà các đại gia lăm tiền và người nổi tiếng hay lui tới này, Lục Lãm đóng vai trò thấp nhất và cũng nho nhã nhất.

Một ly rượu mà thôi, nếu quản lý chủ động giải thích thì Lục Lãm sẽ không làm khó.

Không giải thích, không bùng lên, Lục Lãm cũng sẽ không vì một ly rượu mà nổi giận.

Chỉ là quản lý không dám mở miệng thôi.

Yến Hạc Thanh không vạch trần quản lý, mọi chuyện đang đi

theo đúng kế hoạch của cậu.

Trong ly Negroni của Lục Lãm, cậu đã pha thêm một nguyên liệu ngoài công thức.

Cậu đoán Lục Lãm sẽ vì hương vị mà gọi ly thứ hai.

Nhưng mọi chuyện có thể tính toán chính xác, còn Lục Lãm thì không.

Yến Hạc Thanh vừa định pha rượu thì quản lý nhận được điện thoại, hắn luôn miệng vâng dạ rồi khúm núm cúp máy.

Quản lý quay lại gác tay lên quầy bar, tay kia lau mồ hôi, "Tiểu Yến, khỏi cần pha nữa, hủy rồi."

Ngón tay Yến Hạc Thanh hơi khựng lại, cậu ngẩng đầu nhìn gian phòng trên lầu hai, một bóng người vén rèm cửa quay lưng rời đi.

Lục Lãm trở lại chỗ ngồi, Sở Tử Ngọc nhai dưa rô-m-ô, "Lục tổng của chúng ta đang làm ăn đấy à, đến quán bar mà vẫn tuân thủ quy củ, chắc cả đời tớ cũng theo không kịp."

Tạ Quân Kiệt lại hỏi, "Lão Lục, cậu có thấy bartender kia giống em ấy lắm không?"

Lục Lãm chẳng buồn ngược mắt, "Ai."

Tạ Quân Kiệt âm thầm thở dài, Lục Lãm thật sự chẳng có chút hứng thú nào với tiểu thiếu gia nhà họ Lâm kia, anh đã gặp ai thì sẽ không bao giờ quên, thế mà ngay cả mặt người ta cũng chẳng có ấn tượng.

"Không ai hết." Tạ Quân Kiệt nói giễu, "Đừng nói chuyện với hai lão già không hiểu phong tình này nữa."

Sở Tử Ngọc ngồi không cũng trúng đạn, hấn bất mãn gõ bàn, "Ê ê ê, nói ai già vậy, tớ đang tuổi ba mươi thành thực chín chắn đấy nhé, ai không hiểu phong tình hả, hôm nay tớ gọi tới mấy em đẹp lắm!"

Hấn vừa dứt lời thì có người gõ cửa.

"Tiểu Sở tổng."

Nhà Sở Tử Ngọc mở công ty truyền thông giải trí nên dưới trướng có không ít minh tinh người mẫu tiếng tăm.

Hôm nay Sở Tử Ngọc gọi tới hai người mẫu nữ, hai nữ chính trong phim thần tượng đang ăn khách và ba sao nam.

Một là uống rượu với trai xinh gái đẹp mới vui, hai là hấn muốn dặt mối cho Lục Lãm.

Cũng không phải hấn định tìm vợ cho Lục Lãm, với thân thế như bọn họ thì hôn nhân chính là vốn làm ăn.

Chỉ là cậu bạn thân này của hấn đã ba mươi rồi mà vẫn còn là trai tân chưa yêu đương lần nào, hấn chỉ sợ anh nhịn quá thành b.iến thái thôi.

Sở Tử Ngọc nháy mắt với cô nàng đẹp nhất, "Trình Trình, kể cho Lục tổng nghe phim mới của em đi, cậu ta thích nhất là phim kinh dị đấy."

Tần Trình Trình đã bị Lục Lãm thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên, vẻ chững chạc lẳng đọng qua năm tháng kia ngay cả ánh sáng lò mờ cũng che không được.

Cô đang vui vẻ đi qua thì Lục Lãm uống cạn chỗ rượu còn lại rồi đặt ly xuống, đứng dậy nói, "Các cậu cứ chơi đi, tớ về đây."

Sở Tử Ngọc đứng lên, "Lão Lục ——"

Đáp lại hẳn là tiếng đóng cửa.

Tạ Quân Kiệt đã quá quen thuộc nên chẳng buồn nhúc nhích, "Khỏi gọi mất công, lão già kia dị ứng sắc đẹp mà!"

Trên mặt Tần Trình Trình lộ vẻ huyệt huyệt, Sở Tử Ngọc vừa xào bài poker vừa bảo cô, "Nào nào nào, u buồn không thuộc về mỹ nhân đâu, qua bàn anh chơi đi, đang thiếu một tay đây."

Tần Trình Trình tươi cười đi tới ngồi xuống.

—

Lục Lãm xuống tầng trệt, trên sân khấu có mấy ca sĩ vừa đàn vừa hát.

Chỗ ngồi lòe mờ, sàn nhảy quái dị, bầu không khí ồn ào sôi động.

Chỉ riêng quầy bar trong góc có một bóng người gầy gò đang yên lặng pha rượu.

Ánh đèn neon lập lòe lướt qua góc nghiêng của cậu, lạnh nhạt hờ hững hoàn toàn trái ngược với xung quanh.

Sơ mi trắng, ghi lê đen, đồng phục giống hết nhau nhưng khi mặc trên người cậu lại có một vẻ đẹp rất riêng.

Lục Lãm dừng lại mấy giây ngăn ngui rồi thu hồi ánh mắt, đôi giày da trên sàn bình thản rời đi.

Về đến nhà, Yến Hạc Thanh đã đói lả nên nấu cho mình một tô hoành thánh nhỏ.

Những viên hoành thánh do cậu tự cán vỏ, nhân thịt nạc, nhân tôm lột, nhân rau củ chất đầy trong ngăn đá.

Ban ngày cậu đi câu cá, ban đêm ôn bài, còn phải làm thêm ở quán bar hai đêm nên không có thời gian nấu cơm, trữ đông hoành thánh rồi lấy ra nấu là tiện nhất.

Một tô canh rong biển nấu tôm thanh đạm đựng hai mươi viên hoành thánh tròn căng.

Yến Hạc Thanh yên lặng ăn.

Trong đầu hồi tưởng lại chuyện tối nay.

Kế hoạch ban đầu của cậu là pha ly rượu thứ hai để thu hút sự chú ý của Lục Lãm.

Nhưng Lục Lãm có hàm dưỡng hơn dự đoán làm kế hoạch của cậu bị đảo lộn.

Nhưng Yến Hạc Thanh không hề thất vọng.

Ăn xong viên hoành thánh cuối cùng, cậu bung tô lên húp cạn nước canh.

Kiên nhẫn chờ đợi cơ hội duy nhất.

— —

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Yến Hạc Thanh đã lên đường đi câu.

Vẫn là hồ chứa Điền Sơn.

Nhiệt độ giảm mạnh, tuyết chưa rơi mà mặt hồ đã đóng một lớp

băng dày, khi Yến Hạc Thanh tới đã có người khoan lỗ trên mặt băng.

Câu cá trên băng nguy hiểm nhưng cũng thú vị kích thích hơn, người tới đây còn đông hơn mọi ngày.

Yến Hạc Thanh chưa mua máy khoan nên đứng nhìn người khác câu cá trên băng, yên lặng học hỏi kinh nghiệm.

Hôm nay ông lão tới khá muộn, người già sợ lạnh, chưa tới thời điểm lạnh nhất mà đã trang bị đầy đủ.

Ông rủ Yến Hạc Thanh đi chung với mình, tìm một chỗ câu vừa ý rồi sai Yến Hạc Thanh dựng lều trải đệm.

"Lót đệm thì khí lạnh từ mặt băng mới không xuyên qua được, nhiệt độ trong lều có cao cỡ nào cũng không sợ băng tan." Ông lão mang theo lò sưởi, cười ha hả nói, "Nếu đủ gas còn có thể câu đêm nữa đấy."

Ông lão mơ màng hồi tưởng, "Câu đêm mang lại cảm giác đặc biệt lắm, mọi âm thanh đều lắng xuống, nếu có tuyết thì vừa nghe tuyết rơi vừa chờ cá mắc câu, thi vị không sao tả hết."

Yến Hạc Thanh trải đệm xong, ông lão đem lò sưởi và bình gas nhỏ vào, loay hoay mấy lần mới bật được lò sưởi.

Lều vải nhỏ ấm lên rất nhanh, ngón tay lạnh buốt của Yến Hạc Thanh dần có lại cảm giác, cậu không ngồi bệt xuống mà ngồi xồm nhìn ông lão mắc mồi.

Hôm nay mồi câu của ông lão là giun đỏ, hình dạng khá giống que diêm, da dày dễ móc vào lưỡi câu, đầu đen bóng, thân màu đỏ sẫm, thả xuống nước có màu đỏ tươi dễ thu hút con mồi.

Ông lão còn trộn thêm một vài nguyên liệu, nói nhỏ với Yến Hạc

Thanh: "Ông đã trộn thêm mỡ heo và mật hoa quế vào mồi, cá thích ăn lắm."

Yến Hạc Thanh nghiêm túc ghi lại, muốn thu hút con mồi thì phải trộn thêm nguyên liệu.

Một ngày trôi qua rất nhanh, mặc dù ông lão muốn câu đêm như trước đây nhưng sức khỏe chịu không nổi nên đành xách thùng rỗng về nhà.

Chọn chỗ câu trên băng rất quan trọng, hôm nay ông lão chọn vị trí không tốt lắm nên luôn miệng cầu nài, nói ba giờ sáng mai sẽ đến giành chỗ.

Ông lão có xe, Yến Hạc Thanh giúp ông cất đồ nghề, từ chối khéo lời đề nghị cho quá giang của ông rồi tự đi bộ tới ga điện ngầm.

Tay trái cậu xách một cái túi nhựa, bên trong đựng một con cá đã sơ chế.

Hôm nay cậu vừa câu được con cá trích đầu tiên.

Lên tàu điện ngầm về lại thành phố, ra khỏi cổng ga, đầu khu phố có một siêu thị mini, Yến Hạc Thanh vào mua miếng đậu hũ và tép hành lá để tối nay hầm canh cá trích.

Hành lang cũ kỹ, hình như đèn cảm ứng đã hỏng, Yến Hạc Thanh dò dẫm đi lên lầu, vừa rẽ qua chỗ ngoặt, sắp đến nhà mình thì chợt thấy một chấm đỏ lập lòe trong bóng tối phía trước.

Đúng lúc này đèn cảm ứng chợt sáng lên.

Trước cửa nhà, Lục Mục Trì hờ hững đứng dựa vào tường, giữa hai ngón tay thon dài kẹp một miếng thuốc sắp hút hết.

Một đồng tàn thuốc nằm dưới chân Lục Mục Trì, đôi mắt đen

như hồ sâu nhìn Yến Hạc Thanh từ trên xuống dưới.

Gần một tháng không gặp, hình như lại càng đẹp hơn.

Hắn chậm rãi nhả khói.

"Tìm được em rồi, đồ chơi nhỏ."

Chương 8

Yến Hạc Thanh không hề bất ngờ khi Lục Mục Trì tìm đến.

Cậu cũng chẳng muốn trốn tránh Lục Mục Trì.

Trong con người màu nâu nhạt, một tia sáng ngăm nặng nề lướt qua dưới ánh đèn công suất thấp.

Túi nhựa va nhau phát ra tiếng ma sát rất nhỏ.

Sau đó Yến Hạc Thanh ngược mắt lên.

Cách mười bậc thang, cậu bình tĩnh đối diện với ánh mắt dò xét của Lục Mục Trì, hờ hững lên tiếng, "Tìm được em trai tôi rồi à?"

Lục Mục Trì không ngờ câu đầu tiên của Yến Hạc Thanh lại là hỏi chuyện này.

Hắn rút ra điều thuốc cuối cùng, "Có cần thiết không?"

"Cần."

"Em là cái thá gì chứ." Lục Mục Trì rút điều thuốc vút xuống đất rồi chà mạnh bằng mũi chân, "Em tưởng mình thật sự có tư cách ra điều kiện với tôi à? Chỉ cần tôi muốn thì ngay bây giờ có thể đem em đi nhốt lại, chẳng ai dám quản hết."

Lục Mục Trì lạnh lùng chế giễu, "Cũng chẳng ai quan tâm em đâu, trong mắt bố mẹ nuôi em còn thua cả chó nữa."

Yến Hạc Thanh không hề nao núng, những lời lăng mạ của Lục Mục Trì xuất hiện khắp nơi trong nguyên tác.

Trong truyện, ngay đêm ký hợp đồng cậu đã bị Lục Mục Trì đưa đến biệt thự nghỉ mát.

[Lục Mục Trì dựa vào ghế sofa nhàn nhã hút thuốc, môi mỏng thốt ra những lời còn lạnh hơn thời tiết âm độ.

"Cởi ra."

Cửa biệt thự chưa đóng, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện của vệ sĩ và người hầu.

Sắc mặt Yến Hạc Thanh trắng bệch, cố sức kiềm chế sự run rẩy và tuyệt vọng, giữ lại chút tự tôn sau cùng, "Tới chỗ khác đi."

Đuôi mày Lục Mục Trì hơi nhướng lên, dài giọng hỏi, "Còn ra điều kiện với tôi nữa à?"

Hắn cười nhạt, "Em là cái thá gì chứ!"

Hắn đột ngột quăng điếu thuốc rồi đứng dậy sai bước đi tới chỗ Yến Hạc Thanh, thản nhiên xé rách quần áo cậu.

Cửa mở toang, người hầu ái ngại quay lưng đi.

"Khóc à?" Lục Mục Trì đưa ngón trỏ nâng mặt cậu lên, vừa tàn nhẫn vừa lạnh lùng, từ từ nghiền nát tự tôn của Yến Hạc Thanh, "Giả bộ ngây thơ làm gì, em là món đồ tôi mua với giá cao, sau này ăn quen bén mùi còn quỳ xuống năn nỉ tôi ** ấy chứ."

Ngày hôm sau, Lục Mục Trì vứt một tờ giấy lên thân thể tàn tạ của cậu.

"Đơn xin nghỉ học đây, bắt đầu từ hôm nay phải ngoan ngoãn ở

đây, không được đi đâu hết."

.....]

Ánh mắt Yến Hạc Thanh bình tĩnh không một gợn sóng.

Không nhìn thấy cảm xúc mình muốn trên mặt Yến Hạc Thanh, nhục nhã, tổn thương, khó chịu..... tất cả đều không có.

Lửa giận tích tụ trong ngực Lục Mục Trì.

Rốt cuộc Yến Hạc Thanh không sợ hấn hay coi thường hấn vậy?

Dù là cái nào cũng khiến Lục Mục Trì nổi nóng, "Em — —"

Yến Hạc Thanh đồng thời mở miệng, "Xem ra không tìm được rồi."

"Vậy mời anh về cho, trước khi tìm được em tôi, tôi chẳng có lời nào để nói với anh cả."

Lục Mục Trì thật sự tức giận, xem ra Yến Hạc Thanh vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

"Em — —"

Meo.

Một tiếng mèo kêu cắt ngang lời hấn.

Yến Hạc Thanh bỗng quay phắt lại.

Ánh mắt Lục Mục Trì khẽ động, thì ra là kéo dài thời gian để chạy, hấn lập tức thấy nhẹ nhõm, nhanh chân đuổi theo, "Em chạy....."

Giọng hần đột ngột im bặt.

Lục Mục Trì đứng cách Yến Hạc Thanh mấy bậc, kinh ngạc nhìn xuống chiếu nghỉ cầu thang.

Đèn cảm ứng tối đi, ánh đèn đường lốm đốm hắt qua cửa sổ cầu thang chạm rỗng, lấm tấm rơi xuống khuôn mặt thiếu niên, đó là vẻ dịu dàng mà hần chưa bao giờ thấy.

Yến Hạc Thanh không chạy, cậu nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, bên chân là hai con mèo hoang gầy nhom.

Yến Hạc Thanh cẩn thận lấy nửa con cá đã sơ chế ra khỏi túi nhựa rồi để trên lòng bàn tay cho chúng ăn.

Có lẽ hai con mèo bị đói lâu ngày nên ăn ngấu nghiến.

Lục Mục Trì hơi động lòng.

Lâm Phong Trí cũng thích mèo, nuôi ba con đều là bảo bối của y.

Đây chính là anh em hợp nhau sao?

Ánh mắt Lục Mục Trì dần phức tạp, hần lạnh lùng nhắc Yến Hạc Thanh, "Cá sống chưa xử lý có ký sinh trùng đấy, em có biết nuôi mèo không thế?"

Yến Hạc Thanh không ngẩng đầu lên mà chăm chú cho mèo ăn, "Còn sống là được rồi."

Lục Mục Trì nhú mày, "Cái....."

Hần liếc nhìn vách tường bẩn thỉu đã tróc sơn quá nửa, từng mảng loang lổ, dán đủ loại quảng cáo.

Chỗ này còn tệ hơn nhà họ Yến lần trước hẳn đến.

Rách nát, tồi tàn, nghèo khó.

Lần đầu tiên hẳn ý thức được rõ ràng Yến Hạc Thanh rất nghèo.

Yến Hạc Thanh không mua nổi đồ hộp nhập khẩu, sữa dê vận chuyển bằng đường hàng không, thịt tươi được xử lý vô trùng, một con cá sống là tất cả những gì cậu có.

Yến Hạc Thanh cũng không khác gì hai con mèo hoang kia, có đồ ăn để sống là được, vô trùng hay có trùng chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

Lục Mục Trì im lặng.

Hắn ngẫm nghĩ Yến Hạc Thanh lần nữa, so với lần trước gặp, Yến Hạc Thanh đã mặc đồ dày hơn nhưng vẫn nhìn ra được quần áo quá rộng so với cậu.

Đàn ông trưởng thành cao một mét tám mấy mà gầy như Yến Hạc Thanh sẽ không tìm được hàng may sẵn có kích cỡ phù hợp, trừ khi đặt may riêng.

Quần áo Lâm Phong Trí đều là đồ đặt may, da y non mịn nhạy cảm nên phải dùng loại vải mềm nhất.

Đèn cảm ứng sáng lên lần nữa, Lục Mục Trì thấy rõ bàn tay Yến Hạc Thanh đỏ bừng.

Không phải máu cá mà là đỏ vì lạnh.

Lục Mục Trì chợt nảy sinh một cảm giác khó tả.

Lâu nay hẳn vẫn nhớ đến người phụ nữ kia.

Cũng là mùa đông, bà đắp cho hẳn một người tuyết thật lớn, hai bàn tay lạnh cóng đỏ bừng mà vẫn hớn hờ về phòng gọi hẳn.

Ai ngờ khi họ ra sân, người hầu đang cầm nước nóng tưới lên người tuyết.

Ông nội chống gậy, nói mà chẳng có biểu cảm gì, "Cháu đích tôn nhà họ Lục không cần quà rẻ tiền đâu."

Người phụ nữ luống cuống đứng đó, vừa sợ vừa tủi thân.

Hẳn nhớ rất rõ người phụ nữ kia cũng nghèo như Yến Hạc Thanh.

Thỉnh thoảng bà lại kể chuyện hồi bé mình nghèo đến nỗi không có cơm ăn, có lần nửa đêm đói quá chạy sang rẫy người ta trộm khoai lang, chưa kịp trộm đã bị chó phát hiện rồi rượt chạy thật xa, cuối cùng vẫn bị tát một miếng.

Lục Mục Trì từng thấy vết thương kia trên ngón út tay trái của người phụ nữ, có tiền cũng không xóa đi được.

Vì vậy bà không được phép tham gia bất kỳ sự kiện công khai nào.

Vết sẹo của bà là dấu ấn của người nghèo.

Yến Hạc Thanh trước mắt dần trùng khớp với người phụ nữ kia.

Cơ giận của Lục Mục Trì mãnh liệt chưa từng có, hẳn hung dữ nói, "Không có tiền còn bày đặt thanh cao, tôi cho em thêm một cơ hội nữa, một năm năm triệu, cả đời em cũng chẳng kiếm ra số tiền này đâu!"

Yến Hạc Thanh vẫn bất động, lạnh nhạt nói, "Tiền tôi sẽ tự kiếm, tôi chỉ có một điều kiện là tìm em trai cho tôi thôi."

Lục Mục Trì bẻ tay răng rắc.

Giờ hắn có thể tóm Yến Hạc Thanh đến bất kỳ khách sạn nào, hoặc là vào căn phòng thuê chưa đầy hai mươi mét vuông của Yến Hạc Thanh rồi chơi cậu thỏa thích.

Thậm chí đó là mục đích duy nhất hắn tới đây hôm nay.

Nhưng giờ khắc này hắn chẳng còn sức nhắc chân nữa.

Trong hành lang vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng mèo hoang ăn, Lục Mục Trì im lặng thật lâu, đột nhiên lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại đời cũ.

Là điện thoại của Yến Hạc Thanh.

Hắn đi xuống cầu thang rồi ném điện thoại vào mũ áo Yến Hạc Thanh.

"Nhớ nghe điện thoại của tôi đấy. Đừng hòng chạy trốn, có đi đâu tôi cũng tìm ra em thôi."

Lục Mục Trì bỏ đi.

Chỉ giây lát sau tiếng bước chân đã biến mất khỏi chung cư.

Đèn cảm ứng hành lang dần tắt, một con mèo ăn cá xong nhảy phóc lên cửa sổ, lách qua khe hở chạy đi.

Con kia còn đang liếm lòng bàn tay Yến Hạc Thanh, bên trên còn dính chút cá vụn.

Đầu lưỡi mềm mại có gai ngược nên cảm giác bị liếm không tốt lắm, Yến Hạc Thanh kiên nhẫn chờ mèo con liếm xong bỏ đi mới xách đồ ăn về nhà.

Về đến nhà, Yến Hạc Thanh bật đèn thay dép lê rồi vào bếp trước.

Vặn nước ấm cọ rửa từng ngón tay.

Nhớ lại vẻ mặt lúc nãy của Lục Mục Trì, cậu biết mình đã thả mồi câu thành công.

Cho mèo hoang ăn là sự lương thiện mà chỉ Lâm Phong Trí mới xứng đáng có, trước kia cậu đói ba bữa no một bữa nên thật sự không còn sức để thương xót người khác.

Buổi chiều đầu tiên dọn nhà, cậu phát hiện khu chung cư này có rất nhiều mèo hoang.

Cậu bắt đầu cho chúng ăn mỗi đêm.

Lần nào cũng đựng đồ ăn trong túi nhựa, khi cho ăn túi nhựa ma sát phát ra âm thanh, dần dà mèo hoang nghe tiếng sẽ biết có đồ ăn và chủ động ra tìm cậu.

Tối nay mèo hoang tới hơi ít, nhưng hai con cũng đủ rồi.

Yến Hạc Thanh rửa tay, nước chảy đầy nửa bồn, cậu lấy chiếc điện thoại cũ ra khỏi mũ áo.

Sau đó — —

Độp.

Điện thoại từ từ chìm xuống đáy nước.

Yến Hạc Thanh quay người cầm chổi và ki hốt rác đi ra ngoài lần nữa, quét sạch tàn thuốc trước cửa, không để lại chút tàn tro nào.

Dưới lầu, Lục Mục Trì hạ cửa xe xuống nhìn lên căn phòng nhỏ tối om bỗng vụt sáng, đôi mắt đen lộ ra một cảm xúc khác lạ.

Hắn bảo tài xế, "Lái đi."

Tài xế e dè hỏi, "Đi đâu ạ?"

"Nhà chính."

Lục Mục Trì rất hiếm khi về đó, lễ Tết mới về một chuyến.

Trời tối người yên, bảo vệ mở cổng, xe chạy trên con đường rợp bóng ngô đồng, cuối đường chính là nhà họ Lục.

Biệt thự theo phong cách retro của thế kỷ trước, bề ngoài cổ kính giản dị, phòng khách vẫn sáng đèn.

Lục Mục Trì thay giày đi vào, có chút kinh ngạc. Đã rạng sáng mà còn ai — —

"Chú?" Thấy rõ người đàn ông trong quầy bếp, Lục Mục Trì càng bất ngờ hơn.

Lục Lãm hơi cúi đầu, ngón tay như ngọc cầm một chai Campari.

Trên quầy bày một dãy ly cổ điển được xếp thẳng hàng.

"Muộn quá vậy?" Lục Lãm không ngẩng đầu lên mà rót rượu vào ly.

Lục Mục Trì nói qua loa, "Có chút chuyện ạ." Hắn đi tới mấy bước, "Sao hôm nay chú có hứng vậy?"

Lục Lãm ít khi uống rượu, càng không bao giờ tự pha rượu.

Lục Lãm nhớ lại cảm giác đêm đó, là một ly Negroni tuyệt hảo rất hợp khẩu vị mình.

Anh thích đắng.

Rót thêm chút Campari, Lục Lãm lại nếm thử một miếng, vẫn không đúng.

Anh đặt ly xuống rồi quay người tới tủ rượu, "Ngủ đi, muộn rồi."

Lục Mục Trì không hề buồn ngủ, ánh mắt dõi theo Lục Lãm, yết hầu nhấp nhô mấy lần mới khó nhọc nói, "Chú có bà ấy....."

Với thế lực của Lục gia mà không điều tra được tung tích một người phụ nữ bình thường nhất định là vì ông nội hấn cản trở, hoặc người phụ nữ kia cố tình trốn tránh, không muốn về thăm hấn nữa.

Nổi oán hận vì bị bỏ rơi dâng lên, Lục Mục Trì gượng gạo sửa lời, "Có thể giảm bớt vệ sĩ không ạ, cháu chẳng có chút riêng tư nào cả."

Lục Lãm cầm một chai Regan No. 6 trở lại, đường viền hàm lạnh lùng chẳng có chút nhiệt độ nào, "Đó là ý của ông nội cháu."

Lục Mục Trì lẩm bẩm, "Cháu biết, nhưng....." Hiện giờ cả nhà họ Lục đều do Lục Lãm làm chủ.

Lục Lãm nói một câu, chắc chắn ông nội sẽ đồng ý ngay.

"Chức trách của vệ sĩ là bảo vệ thân chủ." Lục Lãm rót chút Regan No. 6 vào ly rượu, "Đâu liên quan gì đến chuyện riêng tư."

Ngụ ý là vệ sĩ sẽ không báo cáo chuyện riêng tư của Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì mấp máy môi mấy lần, cuối cùng không dám nói thêm nữa, "Cháu ngủ trước đây, chú cũng nghỉ sớm đi ạ."

Lục Lãm hờ hững đáp, "Ngủ ngon."

"Chú cũng ngủ ngon ạ."

Lục Mục Trì lên lầu.

Chỉ còn lại Lục Lãm, anh tính tỷ lệ kỹ càng rồi khuấy đều, lại pha thêm một ly Negroni.

Bưng lên nếm thử, vị đắng gần giống nhưng vẫn thua kém chút xíu.

Lục Lãm đổ đi rồi lại tới tủ lạnh lấy thêm một cái ly cổ điển để tiếp tục pha chế.

Thời gian dần trôi qua trong tiếng khuấy rượu khẽ khàng, nắng sớm lờ mờ, Lục Lãm nếm thử một hớp Negroni mới pha.

Vị đắng nồng tăng dần, giống hệt ly rượu đêm đó.

Mắt đen lóe lên.

Bartender trẻ tuổi kia đã thêm hai giọt nước ép ô liu vào công thức.

Chương 9

Yến Hạc Thanh đều đặn thức giấc lúc sáu giờ.

Bật đèn lên, cậu đang định xuống giường thì chợt liếc thấy một màu trắng xóa ngoài cửa sổ, cậu quay đầu lại.

Tuyết rơi rồi.

Chẳng biết đêm qua tuyết rơi lúc nào mà cửa sổ và hiên nhà phủ một lớp tuyết dày.

Yến Hạc Thanh bò tới mép giường đẩy cửa sổ ra, có tiếng bông tuyết rì rào rơi xuống đất.

Khí lạnh lập tức ùa vào phòng, cuốn theo hương hoa mai thoang thoảng, có lẽ cây mai nào đó trong cư xá đã nở.

Ngoài trời tuyết vẫn đang rơi lất phất, Yến Hạc Thanh xòe tay ra, chỉ chốc lát sau đã có mấy bông tuyết lành lạnh bay vào lòng bàn tay cậu.

Hôm nay không đi câu cá.

Dụng cụ câu cá trên băng mà cậu đặt mua vẫn đang trên đường giao.

Yến Hạc Thanh đóng cửa sổ lại, trời hơi lạnh nên cậu khoác thêm chăn mỏng xuống giường.

Rửa mặt xong, cậu nấu cho mình một tô bún mọc cà chua, còn

cắt mấy miếng đậu hũ non xếp vào tô, rải thêm ít hành thái xanh tươi, mùi thơm bay khắp phòng.

Yến Hạc Thanh yên lặng ăn sáng, đúng lúc này điện thoại "bíp" một tiếng.

Yến Hạc Thanh liếc qua, là tin nhắn trong nhóm Wechat của quán bar, cậu không để ý, uống canh xong mới để đĩa xuống rồi cầm điện thoại mở ra xem.

【Nhóm chat nhân viên Oxygen】

Quản lý: Chủ đề hôm nay là Giáng Sinh, ban đêm có tiết mục tặng quà, ai tới được thì tới nhé!

Bartender bé nhỏ: Tới liền!

Đầu bếp Vương ca: Tôi có làm món tôm hùm Mỹ đấy, nhớ chừa bụng lại ăn nha!

Hoàng tử bé DJ: Sếp quá dữ! Mời mấy mình tinh tới góp vui luôn!

Nhân viên phục vụ Đoan Đoan: Mời ai vậy?!

.....

Yến Hạc Thanh rời khỏi Wechat, hôm nay là thứ Hai, không phải ngày làm việc của cậu.

Yến Hạc Thanh đem bát đĩa đi rửa, sau khi rửa sạch, cậu lấy khăn lau khô rồi xếp lên kệ.

Về phòng làm bài tập một lát, Yến Hạc Thanh đi ra cửa.

Thời tiết lạnh, cậu quàng khăn kín cổ rồi mang một đôi ủng ngắn

chống trượt.

Trong ủng lót lông nên rất ấm.

Giá không hề rẻ nhưng Yến Hạc Thanh trả tiền rất mau lẹ.

Sau này mỗi mùa đông của cậu đều sẽ có hương hoa mai, có ấm áp.

Yến Hạc Thanh chưa bao giờ đến đại học T, trường này xếp sau đại học Bắc Kinh năm hạng, một trường phía Nam, một trường phía Bắc.

Yến Hạc Thanh đổi ba chuyến tàu, mất hai tiếng rưỡi mới đến đại học T.

Đang là giờ học nên cổng trường khá vắng vẻ, tuyết đã ngừng rơi, tuyết trên mặt đường tan đi rất nhanh, chỉ còn mấy đống tuyết to nhỏ dưới gốc cây ven đường.

Yến Hạc Thanh đứng dưới một tán cây bên trái cổng đại học T, lẳng lặng nhìn qua cổng.

Sáng nay Lâm Phong Trí chỉ có ba tiết nên sắp tan học rồi.

Ký ức của Yến Hạc Thanh về Lâm Phong Trí dừng lại ở một đứa trẻ năm tuổi.

Khi Lâm Phong Trí xuất hiện, Yến Hạc Thanh vừa liếc mắt đã nhận ra y ngay.

Thấp hơn cậu mấy centimet, mặt trắng như trứng gà bóc, nụ cười rực nắng.

Lâm Phong Trí sợ lạnh, hôm nay nhiệt độ đột ngột hạ xuống, sáng sớm y còn đang ngủ thì Lục Mục Trì đã gọi tới.

"Trời lạnh rồi, quần giữ ấm áo len cashmere ủng đi tuyết khăn quàng cổ mũ găng tay mặc hết vào, đừng sợ người ta cười mình giống con gái mà không chịu giữ ấm, còn mặc đồ phong phanh như lần trước để bị cảm thì phạt không cho em ăn dâu nữa."

Lâm Phong Trí, "Sao anh đông dài thế....."

Nhưng vẫn ngoan ngoãn bọc mình thành gấu con.

Lâm Phong Trí và hai ba bạn học vừa nói chuyện vừa đi qua Yến Hạc Thanh.

"Chiều nay không phải học, đi đánh khúc côn cầu nhé. Lâu rồi chưa đi ngựa tay quá."

"Để lần sau đi, tớ bận rồi."

"Í, có biến nha!"

Đám người cười nói đi xa dần.

Yến Hạc Thanh đứng tại chỗ, bình thản nhìn bóng lưng Lâm Phong Trí.

Băng qua lối đi bộ, Lâm Phong Trí bỗng nhiên dừng lại, y quay đầu làm nam sinh đeo kính bên cạnh cũng dừng theo. "Sao thế?"

Con người Lâm Phong Trí dần mở to, y sải chân chạy tới phía đối diện, "Các cậu đi trước đi!"

Đi ngược dòng người, Lâm Phong Trí cực kỳ gấp gáp, luôn miệng nói: "Xin lỗi, tránh đường giùm, xin lỗi....."

Yến Hạc Thanh nhìn Lâm Phong Trí chạy nhanh về phía mình. Trên gương mặt thanh tú trắng nõn của y tràn đầy lo lắng và kinh

ngạc.

Yến Hạc Thanh siết chặt ngón tay.

Càng lúc càng gần.

Giây cuối cùng của đèn đỏ, Lâm Phong Trí thành công chạy tới trước mặt cậu.

Lần đầu tiên nghe giọng Lâm Phong Trí, Yến Hạc Thanh vui mừng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó y chạy lướt qua cánh tay cậu.

Một giây sau, giọng nói trù ối của Lâm Phong Trí vang lên sau lưng, "Mèo con, không được băng qua đường nha, nguy hiểm lắm đó."

Có tiếng xé túi ni lông, "Người em bắn quá, ăn xong anh đem em đi tắm nhé?"

Liếc nhìn lại, Lâm Phong Trí ngồi xổm cạnh đồng tuyết, tay phải vuốt nhẹ đầu mèo hoang, trên lòng bàn tay trái là một nắm hạt khô, mèo hoang yên lặng ăn.

Trong ba lô Lâm Phong Trí luôn có hạt khô cho mèo.

Một gói nhỏ xíu mà mấy trăm tệ.

Chờ mèo hoang ăn xong, Lâm Phong Trí cẩn thận bế nó lên rồi bọc trong khăn quàng cổ.

"Đừng sợ đừng sợ, sắp tới rồi."

Lâm Phong Trí vừa dịu dàng nói chuyện với mèo vừa đi ngang qua Yến Hạc Thanh để tới phía đối diện.

Yến Hạc Thanh không nhìn y nữa.

Cậu thu mắt lại rồi cúi đầu nhìn lòng bàn tay bị siết đỏ.

Có một tích tắc, cậu đã chờ mong Lâm Phong Trí nhận ra mình.

Mất trí nhớ cũng chẳng sao, nhưng liệu y có bản khoăn chút nào về hai khuôn mặt giống nhau đến mấy phần của họ hay không.

Đáp án là không.

Yến Hạc Thanh quay lưng về hướng ngược lại với Lâm Phong Trí rồi cất bước rời đi.

Cậu men theo con đường đi thẳng tới trước, chẳng bao lâu sau đã đến trung tâm thương mại.

Không khí Giáng Sinh rất đậm, không ít người đang dạo phố.

Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra tìm nhà sách gần đây, chỉ có một chỗ, cậu lần theo bản đồ rẽ trái vào khu mua sắm.

Trung tâm thương mại bật máy sưởi rất mạnh, phía đối diện phả ra gió ấm, Yến Hạc Thanh đi thang cuốn lên lầu hai, rẽ phải đi khoảng một trăm mét là đến "Lạc Chỉ Thư Hương".

So với các cửa hàng khác đông như trẩy hội, trong nhà sách vắng vẻ thấy rõ.

Yến Hạc Thanh đi vào trong, giá sách cao ngất, thỉnh thoảng có tiếng lật giấy khiến tâm trạng cậu vô cùng yên bình.

Cậu chậm rãi tìm cuốn sách mình cần trên giá, chỉ chốc lát sau đã tìm được — —

"Ghi Chép Đánh Cá".

Đây là tác phẩm của nhà văn Nga Aksakov, được sáng tác vào thời kỳ hoàng kim của văn học Nga thế kỷ 19.

Dãy kệ này không có ai, Yến Hạc Thanh dừng lại, đứng dựa vào giá sách rồi cúi đầu yên lặng mở ra đọc.

— —

"Lục tổng, đến rồi ạ." Tài xế dừng xe sát lề rồi quay đầu báo cáo.

Lục Lãm mở cửa xuống xe, "Khỏi cần chờ tôi, về đi."

Tài xế, "Dạ."

Lục Lãm đóng cửa lại, anh cao 1m89, áo khoác cổ điển màu đen ôm sát được cắt may khéo léo, trên đường vào trung tâm thương mại, người qua đường đồng loạt ghé mắt nhìn.

Nhưng vì anh quá nghiêm nên ngay cả người phát tờ rơi cũng không dám tới gần.

Vừa vào cổng thì túi anh rung lên.

Lục Lãm lấy điện thoại ra, trên màn hình hiện tên Tạ Quân Kiệt.

"Lão Lục, đêm nay tới uống một ly nhé?"

Lục Lãm bước lên thang cuốn, "Không rảnh."

Tạ Quân Kiệt nói, "Thôi mà, lễ Giáng Sinh cho mình nghỉ một bữa đi, cứ quyết định vậy nhé, chỗ cũ tám giờ, lão Sở cũng tới nữa!"

Chỗ cũ là quán bar Oxygen.

Tạ Quân Kiệt lập tức cúp máy.

Lục Lãm cất điện thoại rồi lên lầu hai rẽ phải.

Lật ra một trang sách, Yến Hạc Thanh thấy được một đoạn mình rất thích.

[Một người câu cá chân chính nhất định phải giữ tinh thần phấn chấn và tích cực.

Nhất định phải dậy sớm, thường thì trời còn chưa sáng đã rời giường; Phải chịu đựng cái nóng ban trưa hoặc thời tiết ẩm ướt lạnh giá; Khi câu cá nhất định phải tập trung mọi sự chú ý; Nhất định phải tìm địa hình thuận lợi, vì vậy phải thường xuyên đi thuyền rong ruổi khắp nơi, thử tới thử lui nhiều lần.

Đây không phải việc mà người lười biếng có thể làm được.]

Qua khe hở giữa các giá sách, một bóng người dừng lại phía sau Yến Hạc Thanh.

Lục Lãm rút ra quyển "Ngư Cự Liệt Truyện" rồi yên lặng đọc.

Xoẹt.

Thình thoảng vang lên tiếng lật sách nhẹ nhàng.

Quanh quẩn trong không gian tĩnh mịch này.

Yến Hạc Thanh say sưa chìm đắm vào sách, đột nhiên bị điện thoại đánh thức.

Cậu lấy điện thoại ra.

Là quản lý Oxygen.

Yến Hạc Thanh từ chối cuộc gọi rồi gửi một tin nhắn: [Ơ nhà sách không tiện nghe, có chuyện gì không ạ?]

Quản lý trả lời: [Đêm nay quán bar tổ chức sự kiện, lương gấp ba đấy.]

Quản lý biết Yến Hạc Thanh rất cần tiền.

Yến Hạc Thanh khép sách lại rồi lật mặt sau nhìn giá, 48 tệ.

Cân nhắc ba giây, cậu trả lời: [Vâng.]

Cầm sách đi tới quầy thu ngân.

Đồ ăn còn dư đêm qua ở quán bar sẽ cho nhân viên ăn miễn phí.

Yến Hạc Thanh đến quán bar ăn cơm tối.

Ăn xong cậu thay đồ làm việc, phiếu order đã có sẵn, phòng 202, một ly Negroni, một ly Godfather, một ly Old Fashioned.

Tạ Quân Kiệt đã bao trọn phòng 202, chỉ có hân hoặc bạn hân đến thì mới được mở.

Tạ Quân Kiệt thích Old Fashioned, Sở Tử Ngọc thích Godfather, Negroni là..... của Lục Lãm sao?

Yến Hạc Thanh âm thầm nhìn thoáng qua lầu hai, màn cửa kéo kín nên không thấy được gì.

Yến Hạc Thanh điềm tĩnh pha rượu ngon.

Trước quầy bar, một gã đàn ông đang trêu ghẹo Yến Hạc Thanh, hân là khách quen của quán bar, một phú nhị đại tầm tầm bậc trung, đeo bám Yến Hạc Thanh gần nửa tháng nay.

Gã đàn ông dựa vào quầy bar, áo sơ mi xắn lên khuỷu tay, chống tay lên quầy rủ rê Yến Hạc Thanh tới bàn mình, "Tiểu Yến, hôm nay là sinh nhật bạn anh, nể mặt chút đi mà, tới bàn tụi anh uống một ly thôi."

Yến Hạc Thanh không giỏi uống rượu lắm, hắn đã hỏi bartender mình quen biết, Yến Hạc Thanh uống nửa ly đã ngà ngà say.

Gã đàn ông hạ quyết tâm hôm nay phải ép Yến Hạc Thanh uống rượu, hắn nghĩ ra vô số cách, chừng nào cậu đồng ý mới thôi.

Không ngờ Yến Hạc Thanh buông khăn nóng xuống, "Được thôi."

Cậu ra khỏi quầy bar.

Gã đàn ông đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vui mừng khôn xiết.

Dưới ánh đèn, áo ghi lê bó sát người Yến Hạc Thanh tôn lên vòng eo thanh mảnh.

Gã đàn ông nhìn hau háu, thầm nghĩ đêm nay nhất định phải ôm chặt mới được.

.....

"Í!"

Sở Tử Ngọc uống một hớp rượu rồi gọi nhân viên phục vụ tới, "Hôm nay bartender Tiểu Yến tới à?"

Hắn đứng dậy đi tới cửa sổ sát đất vạch màn ra, đúng lúc trông thấy bóng dáng mảnh khảnh kia đi theo một gã đàn ông tới bàn.

Đây là lần đầu tiên Sở Tử Ngọc thấy Yến Hạc Thanh rời khỏi

quầy bar, hẩn hơi kinh ngạc, "Dưới lầu có chuyện gì vậy?"

Nhân viên phục vụ rất nhanh nhậy, biết Sở Tử Ngọc đang hỏi Yến Hạc Thanh nên nói ngay: "Hôm nay Tiểu Phùng công tử dẫn bạn tới dự sinh nhật. Anh ấy rất thích uống rượu do thầy Yến pha, lúc nãy nâng nặc rử cậu ấy đi kính một ly rượu sinh nhật."

Tạ Quân Kiệt đi tới liếc nhìn dưới lầu, "Đúng là Phùng Tri Nhàn rồi."

Sở Tử Ngọc không biết nên thuận miệng hỏi, "Bọn họ đang làm gì vậy."

Dưới lầu, Yến Hạc Thanh lại cùng đám người Tiểu Phùng công tử đi tới sảnh chính.

Yến Hạc Thanh vừa uống một hơi cạn sạch ly rượu do nhân vật chính của buổi tiệc sinh nhật đưa.

Sau khi chúc mừng sinh nhật, cậu đang định đi thì bị Tiểu Phùng công tử cản lại.

Tiểu Phùng công tử nhìn cậu bằng ánh mắt sáng rực, "Tiểu Yến, hôm nay mọi người đang có hứng, đánh cược một lần góp vui đi."

Yến Hạc Thanh nhú mày, "Cược gì?"

"Phi tiêu." Tiểu Phùng công tử nói giọng mờ ám, "Em thua thì phải hôn anh."

"Nếu anh thua....." Hẩn thuận miệng nói, "Thì mười ngàn tệ." (~33 triệu)

"Oa!" Bầu không khí chung quanh lập tức sôi trào. "Cược đi! Cược đi! Cược đi!"

"Phi tiêu." Trong phòng trên lầu, Lục Lãm đột nhiên lên tiếng.

Chẳng biết từ lúc nào Lục Lãm đã tới cạnh Sở Tử Ngọc.

Sở Tử Ngọc hớn hờ đặt ly xuống. "Phi tiêu kìa! Tớ đi xem nào nhiệt đây."

Hắn quay người chạy xuống lầu.

Tạ Quân Kiệt huýt sáo, "Chậc, Phùng Tri Nhân nổi tiếng phóng phi tiêu bách phát bách trúng, ai mà đại đột thế? Còn đấu với hắn nữa."

Cùng lúc đó, ở dưới lầu Yến Hạc Thanh hé môi thốt ra một chữ duy nhất.

"Được."

Chương 10

Sở Tử Ngọc đến sảnh chính ở tầng trệt, có người biết hẳn nên chen tới làm quen, "Sở thiếu cũng tới xem nào nhiệt à."

Sở Tử Ngọc không nhận ra người này nhưng cũng chẳng ngăn cản hẳn nghe ngóng tin tức. "Ai đang chơi vậy?"

Người này nói Phùng Tri Nhân và Yến Hạc Thanh đặt cược, còn cười hết sức mờ ám.

"Tiểu Phùng công tử để ý cậu ấy lâu rồi, thế nào đêm nay cũng được toại nguyện thôi."

Nhìn Yến Hạc Thanh giữa đám người, Sở Tử Ngọc thấy hơi đáng tiếc, không có hứng thú xem nào nhiệt nữa mà lên lầu lại.

"Sur phụ Tiểu Yến tốt vậy mà." Sở Tử Ngọc thờ dài. "Không phải người cùng một đường với bọn họ, đúng là cái trắng ngon bị heo ủi mất rồi."

Tạ Quân Kiệt vui vẻ. "Không ngờ cậu còn biết thương hương tiếc ngọc cơ đấy."

Sở Tử Ngọc không để ý lời trêu chọc của hắn, vẻ mặt dăm chiêu, "Tớ chỉ cảm thấy....." Hắn bưng rượu lên nhấp một hớp rồi bỏ lửng câu nói.

Nãy giờ Lục Lãm không nói gì mà chỉ im lặng nhìn xuống đại sảnh.

Bóng người lắc lư, dáng đứng của thiếu niên thẳng tắp, mặc cho ánh đèn màu rực rỡ chiếu vào người mình. Cậu vẫn như lần trước, lạc lõng với mọi thứ xung quanh.

Cậu không thích hợp xuất hiện ở quán bar.

Tạ Quân Kiệt trở lại ghế sofa, thấy Lục Lãm còn đứng bên cửa sổ thì thốt lên, "Lão Lục?"

Lục Lãm không trả lời.

Lúc này dưới lầu, một chiếc phi tiêu đuôi tím đang ghim ngay giữa hồng tâm trên bia.

Phùng Tri Nhàn đắc ý quay đầu lại.

Chung quanh ồ lên khen ngợi, Phùng Tri Nhàn tự tin đi về phía Yến Hạc Thanh.

"Tiểu Yến, hay là giờ em nhận thua đi, hôn anh một cái là được rồi."

"Đúng vậy, khỏi cần thi thố nữa mà hôn luôn đi!" Đám bạn Phùng Tri Nhàn hò hét ầm ĩ. "Hôn kiểu Pháp nồng nhiệt vào!"

Yến Hạc Thanh cầm một chiếc phi tiêu đuôi đỏ, khẽ gật đầu, "Để tôi thử một lần đã."

Phùng Tri Nhàn bị nụ cười của Yến Hạc Thanh làm xuyến xao, chỉ hận không thể đem người đi ngay lập tức, trong lòng hấn ngứa ngáy khó nhịn, thúc giục cậu: "Vậy em mau lên đi."

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nhìn bia phi tiêu, ánh mắt lập tức thay đổi.

Ngón cái và ngón trỏ cầm phi tiêu, ngón giữa đỡ phần thân,

chẳng chút do dự phóng đi.

Vút.

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, phi tiêu đuôi tím ở hồng tâm bị đánh bật, thay vào đó là phi tiêu đuôi đỏ.

Hiện trường lặng ngắt giây lát, bỗng nhiên tiếng vỗ tay vang lên.

"Sur phụ Tiểu Yến giỏi quá! Cao thủ!"

"Tiểu Yến có tài mà giấu nha!"

"Ha ha ha, lần đầu tiên có người đánh bật phi tiêu của Phùng công tử đó, tối nay tới đây cũng đáng mà."

Phùng Tri Nhân không nói một lời, hẩn im lặng nhìn Yến Hạc Thanh, vừa sầu vừa tức.

Yến Hạc Thanh gật đầu với người chung quanh, sau đó đi tới chỗ Phùng Tri Nhân lịch sự hỏi, "Có thể trả tiền mặt được không?"

.....

Trong gian phòng lầu hai, Lục Lãm quay lại ghế sofa.

Đêm nay Tạ Quân Kiệt khai chai Romanee-Conti năm 1961, hẩn rót một ly cho Lục Lãm.

"Đừng chỉ uống cocktail, làm ly vang đỏ đi."

Lục Lãm không nhận, "Không uống, có việc bận rồi, đêm nay tớ khao."

"Đừng mà!" Sở Tử Ngọc vội đứng dậy, "Biết cậu đến nên tớ đâu có gọi người, giờ cậu đi bỏ lại tớ và lão Tạ mắt to trừng mắt nhỏ à."

Tạ Quân Kiệt cũng nói: "Đêm nay cậu dứt khoát không được đi. Tớ có một tin muốn thông báo đây."

"Tớ sắp kết hôn rồi."

"!" Sở Tử Ngọc sững sốt, "Có người thèm lấy cậu sao?!"

Tạ Quân Kiệt lắc lắc ly rượu, hờ hững cười nói, "Hôm qua mới gặp xong, là đại tiểu thư Kiều thị, đúng lúc hai tập đoàn có dự án hợp tác nên đôi bên cùng có lợi. Ngày cưới cũng định rồi, tháng sau tổ chức."

Sở Tử Ngọc ghen lời, dù biết sớm muộn gì cũng có ngày này nhưng khi nó đến thật vẫn không khỏi ngậm ngùi. Hắn vỗ vai Tạ Quân Kiệt. "Haizz, chắc tớ cũng sắp rồi, trong ba đứa mình chỉ có Lục tổng tự do nhất thôi."

Tạ Quân Kiệt bị hắn chọc cười, "Quá tự do luôn ấy chứ. Tớ dám cá cậu ấy sẽ ở độc thân suốt đời cho xem!"

Lục Lãm ngồi xuống ghế sofa cầm ly rượu lên.

Sở Tử Ngọc cười khúc khích, "Dù sao giang sơn của Lục tổng cũng có người thừa kế nên đâu quan trọng nữa. Cơ mà nghe nói gần đây Tiểu Mục Trì mới tự thành lập công ty à?"

Lục Lãm nhấp một ngụm rượu, "Chẳng biết."

Sở Tử Ngọc cảm khái. "Cháu trai duy nhất của mình mà cậu cũng không để ý nữa, trong lòng cậu ngoài sự nghiệp ra còn chứa nổi ai không hả!"

Tạ Quân Kiệt bỗng nhiên đặt ly rượu xuống. "Lão Lục cậu nói nghe xem, rốt cuộc mỹ nhân thần tiên nào mới lọt vào mắt cậu được hả?"

Lục Lãm đáp ngay chẳng chút nghĩ ngợi, "Tùy duyên."

Hai giờ sáng, trong quán bar vẫn cực kỳ náo nhiệt, Yến Hạc Thanh pha xong ly rượu cuối cùng, về phòng thay đồ rồi đứng giờ tan sở.

Ra ngoài quán bar, không khí ẩm áp lập tức biến thành lưỡi dao băng, Yến Hạc Thanh quàng khăn lên cổ, đang định đi thì Phùng Tri Nhân từ trong góc đi tới chặn cậu lại.

Phùng Tri Nhân đã ở đây đón lõng Yến Hạc Thanh nửa tiếng.

"Tiểu Yến." Phùng Tri Nhân quan sát sắc mặt Yến Hạc Thanh, hơi đỏ nhưng không thể nhìn ra đã say hay chưa, "Học phi tiêu ở đâu mà chơi giỏi thế."

Phùng Tri Nhân đã uống không ít, trong miệng nồng nặc mùi rượu.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng mà đi vòng qua hắn.

Thấy cậu muốn đi, Phùng Tri Nhân hấp tấp kéo cánh tay cậu lại, ánh mắt sáng rực, "Tiểu Yến em vô tình quá đấy, anh thích em mà, anh không tin là em không biết."

Trong bãi đậu xe cách đó không xa, một chiếc Maybach chậm rãi chạy ra.

"Dừng lại." Người đàn ông ngồi phía sau đột nhiên lên tiếng.

Tài xế lập tức dừng sát đường.

Hạ cửa xe xuống, Lục Lãm nhìn về phía cửa quán bar.

Khi mặc đồ bình thường, nhìn bartender kia càng trẻ hơn, mặt

nhỏ, khí chất cũng nhỏ.

Sở Tử Ngọc nói cậu mười tám rồi sao?

Bị Phùng Tri Nhàn lôi kéo, Yến Hạc Thanh vẫn không hề nao núng, "Phùng Tri Nhàn, đây là cách anh thích người khác đấy à?"

Lần đầu tiên nghe Yến Hạc Thanh gọi tên mình, tim Phùng Tri Nhàn vừa mềm vừa ngứa, Yến Hạc Thanh hoàn toàn khác xa khẩu vị trước đây của hắn.

Không ẻo lả không yếu đuối, không biết nũng nịu, tính tình còn lạnh nhạt nhưng hắn lại thích, từ lần đầu gặp Yến Hạc Thanh hắn đã rung động rồi.

Yến Hạc Thanh không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp mà còn toát ra vẻ lạnh lùng bất cần, Phùng Tri Nhàn rất muốn chinh phục cậu.

Nghĩ đến Yến Hạc Thanh nằm dưới người mình, sắc mặt ửng hồng vì mình, chỉ gọi tên mình.

Phùng Tri Nhàn lập tức mất sạch lý trí.

Hắn cười hì hì buông Yến Hạc Thanh ra, "Tiểu Yến em đừng giận mà, tại anh sợ em đi mất thôi."

"Muốn về nhà đúng không? Khuya rồi khó gọi xe lắm, anh đưa em về."

Yến Hạc Thanh lạnh nhạt nói: "Anh không ngại say rượu lái xe nhưng tôi còn tiếc mạng lắm, đợi lần sau anh tỉnh rồi nói."

Sau đó cậu nhắc chân bỏ đi.

Phùng Tri Nhàn suy nghĩ lời Yến Hạc Thanh nói, hai mắt tỏa sáng, ý cậu là lần sau không say thì có thể đưa cậu về nhà sao?

Phùng Tri Nhân không đuổi theo mà hét vọng theo Yến Hạc Thanh, "Tiểu Yến, đi chậm một chút! Chú ý an toàn nhé!"

Lục Lãm nâng cửa xe lên, "Đi thôi."

Maybach chạy ngang lối đi bộ, qua cửa sổ xe, Lục Lãm liếc thấy một bóng người lóe lên.

Bằng qua lối đi bộ, Yến Hạc Thanh đứng ven đường chờ xe, rạng sáng ngày Giáng Sinh, trên đường vẫn đông đúc tấp nập, ven đường còn có mấy quầy bán hoa.

Trong đám đông, Yến Hạc Thanh nhìn thấy một bé gái.

Khoảng mười tuổi, áo khoác phong phanh, xách một giỏ hoa đi bán.

Loại hoa em bán không giống người khác, là hoa mai vàng nên ra sức chào hàng cả đêm mà một nhánh vẫn chưa bán được.

Bé gái lo lắng vô cùng, một tệ cũng không kiếm được, nhất định về nhà sẽ bị cha mắng, còn em trai đòi uống sữa bột nhập khẩu.

Nhưng thật sự chẳng ai chịu mua mai vàng cả.

Bé gái đứng ở chỗ vắng sợ hãi gục đầu xuống, sợ cha đánh mình.

Mấy giây sau, trước mắt cô bé xuất hiện một đôi ủng ngắn màu đen.

Giọng nói êm ái vang lên trên đỉnh đầu, "Mai vàng bán sao vậy em?"

Bé gái mừng rỡ ngẩng đầu lên, đèn đường sáng rực chiếu

xuống, em nhìn thấy một gương mặt vô cùng xinh đẹp.

Bé gái chưa từng thấy ai đẹp như vậy, còn đẹp hơn cả minh tinh trên TV, em hồi hộp đến nỗi cà lăm, "Năm, năm tệ một nhánh ạ."

Yến Hạc Thanh đếm mai vàng, tổng cộng hai mươi nhánh.

Cậu móc túi lấy ra hai tờ tiền màu đỏ đưa cho bé gái, "Anh mua hết."

Bé gái vừa mừng vừa sợ, "Hai mươi nhánh chỉ có một trăm tệ thôi ạ, anh trả dư rồi nè!"

Khóe miệng Yến Hạc Thanh hơi cong lên, trong mắt lộ ra ý cười ấm áp, "Một trăm em đem về nhà nộp, còn một trăm em cất cho kỹ nhé, tiền riêng của em đó."

Bé gái ngơ ngác, không lấy hoa mà cũng chẳng dám nhận tiền.

Yến Hạc Thanh tự lấy hoa rồi nhẹ nhàng thả hai tờ tiền vào giỏ, "Về nhà đi em."

Yến Hạc Thanh ôm bó mai vàng đi.

Bé gái sững sờ nhìn theo cậu, hai mắt bỗng nhiên đỏ hoe, giơ tay áo lên dụi mắt một cái rồi xách giỏ về nhà.

"Cảm ơn anh trai thần tiên." Cô bé nói thầm trong lòng.

— —

Trước cổng nhà họ Lục có một bóng người đang chờ, trong ngực Lâm Phong Trí ôm một hộp quà, liên tục nhìn tới phía trước.

Nhiệt độ không khí quá thấp nên y lạnh cóng cả người, đi tới đi lui giậm chân sưởi ấm.

Đã trễ thế này mà sao Lục Lãm vẫn chưa về?

Lâm Phong Trí không khỏi nghĩ lung tung, chắc không phải..... qua đêm với người khác đấy chứ?

Lâm Phong Trí ăm ức mím chặt môi.

Bực bội đá không khí một cái.

Đúng lúc này phía trước có đèn xe rọi đến, Lâm Phong Trí nheo mắt ngẩng đầu lên, cố nhìn rõ biển số xe.

Bắc Kinh A0000!

Là xe Lục Lãm!

Lâm Phong Trí lập tức tươi cười, Maybach lái đến cổng, y chạy tới trước, "Chú Lục Lãm!"

Lục Lãm đang nhắm mắt dưỡng thần thì chợt nghe tiếng gọi, anh nhìn ra cửa sổ.

Qua lớp kính, khuôn mặt thiếu niên nhìn khá quen, trong đầu Lục Lãm hiện ra thiếu niên ở quầy bar.

"Dừng xe." Lục Lãm nói.

Tài xế dừng xe lại.

Lâm Phong Trí vui vẻ chạy tới cạnh xe rồi khom người gõ lên cửa kính.

Cửa xe hạ xuống, Lục Lãm nhìn vào mắt Lâm Phong Trí, hình dáng thì giống nhưng thần thái không giống.

Anh thờ ơ hỏi: "Cậu là?"

Nụ cười của Lâm Phong Trí cứng đờ, nổi tử thần lập tức dâng lên, "Chú Lục Lãm không nhớ cháu sao? Cháu là Lâm Phong Trí, bạn của Lục Mục Trì đó ạ."

Lục Lãm gật đầu, "Nó chưa về đâu."

Anh nâng cửa xe lên rồi nói: "Đi thôi."

Maybach tiến vào bãi đỗ xe.

Lâm Phong Trí đứng sững tại chỗ hồi lâu mới phản ứng được, quay người muốn đuổi theo xe, "Không phải cháu đến tìm anh ấy mà là....."

Bịch!

Lâm Phong Trí trượt chân ngã sấp xuống, hộp quà trong ngực văng đi, nắp hộp mở toang, một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ rơi ra.

"....." Lâm Phong Trí uất nghẹn đỏ hoe mắt, y nằm rạp trên mặt đất, lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại vừa kết nối, Lâm Phong Trí lập tức bật khóc, "Lục Mục Trì! Ra uống rượu đi!"

.....

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh đã về đến nhà.

Hai mươi nhánh mai vàng quá nhiều nên chai nước suối làm bình hoa không chứa nổi, Yến Hạc Thanh lấy thùng câu cá ra hứng một phần ba nước rồi thả bó hoa vào.

Chẳng bao lâu sau, gian phòng tràn ngập mùi hương thơm

ngát, Yến Hạc Thanh nhẹ nhàng hít hà.

Hương thơm vô cùng thanh nhã.

Tắm xong lên giường.

Trước khi tắt đèn, Yến Hạc Thanh nhìn đồng hồ, 4 giờ 12 phút sáng.

Trong nguyên tác, lúc này Lục Mục Trì đã sắp biết Lâm Phong Trí có người mình thích.

Mặc dù vẫn không biết người kia chính là Lục Lãm.

Mi mắt Yến Hạc Thanh khẽ chớp, tắt đèn đi ngủ.

Chương 11

Trong quán bar huyền ảo, không ít đàn ông đang ngắm nghía Lâm Phong Trí, y đã vào đại một quán bar ven đường.

Ngay cả tên y Lục Lãm cũng không nhớ, y muốn uống cho mình tê liệt!

Y gọi một chai bia, một mình một bàn, rót một ly rồi nốc cạn.

"Khụ khụ....." Y bị sặc ứa nước mắt.

"Uống rượu giải sầu một mình, tâm trạng không vui à?" Bỗng nhiên có người nắm bả vai y rồi ngồi xuống bên cạnh.

Lâm Phong Trí quay đầu lại, đôi mắt ướt nhòe nhìn thấy một gương mặt xa lạ, y nhếch miệng cười, "Anh là ai?"

Gã đàn ông có thể ngửi thấy hương thơm thoang thoang trên người Lâm Phong Trí, hắn chậm rãi thò tay xuống xoa eo Lâm Phong Trí rồi luồn vào dưới áo, da thịt thiếu niên vừa mềm vừa mịn.

Trong lòng gã đàn ông ngứa ngáy, hắn cúi đầu tới gần Lâm Phong Trí, bờ môi như có như không lướt qua vành tai y, "Em muốn anh là ai?"

Bàn tay gã đàn ông không nhẹ không nặng xo/a nắn vòng eo mềm mại, Lâm Phong Trí tỉnh tỉnh mê mê, y cảm thấy hơi nhột, bắt đầu nói năng lộn xộn, "Anh, nói, nói gì, tôi không hiểu."

Gã đàn ông kề sát vào Lâm Phong Trí, "Anh dẫn em đi chơi

nhé?"

Lâm Phong Trí lắc đầu, hai tay kháng cự đẩy gã đàn ông ra, "Anh ngồi gần quá, tôi....." Đầu y nặng trĩu, "Lục Mục Trì đâu? Gọi anh ấy tới đây."

"Người đẹp." Gã đàn ông xoa dọc lên trên, hơi thở dồn dập, áp môi vào khoe miệng Lâm Phong Trí hôn nhẹ, "Anh và em cùng — —"

Một giây sau, gã đàn ông bị kéo dậy một cách thô bạo.

Hai mắt Lục Mục Trì đỏ ngầu, bắt gặp một gã đàn ông lạ ôm hôn Lâm Phong Trí, hấn túm đầu gã nện mạnh xuống mặt bàn kính.

"ĐM! Mẹ kiếp mày muốn chết hả!"

Đầu gã đàn ông lập tức tóe máu, hấn giãy giụa muốn chống trả nhưng lại bị Lục Mục Trì túm đầu nện xuống bàn lần nữa.

Tay kia của Lục Mục Trì chụp lấy chai rượu đập bể rồi chĩa vào cổ gã đàn ông đang vùng vẫy.

Cảm nhận được mảnh vỡ sắc nhọn lạnh buốt, gã đàn ông lập tức đứng yên.

Lục Mục Trì giống hệt chó dại, bảo bối của hấn ngay cả chạm nhẹ hấn cũng không dám, thế mà có kẻ dám vấy bẩn! Hấn lạnh lùng kề vào tai gã đàn ông hỏi: "Hôn thích không?"

Mi mắt gã đàn ông dính máu, rối rít xin tha, "Anh ơi em sai rồi, em không dám nữa....."

Gây ra động tĩnh lớn như vậy làm quán bar lập tức náo loạn, quản lý và bảo vệ vội vàng chạy tới can ngăn.

Trên ghế salon, Lâm Phong Trí vẫn ngồi thừ ra, áo bị vén lên

một góc, mờ mịt nhìn khung cảnh hỗn loạn trước mắt.

Mí mắt y sụp xuống, sau đó co ro ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, Lâm Phong Trí đã ở trên xe.

Y ngồi dậy, mơ màng nửa ngày mới phát hiện Lục Mục Trì ngồi cạnh không nói một lời.

"Lục Mục Trì?" Lâm Phong Trí mờ mịt, "Đây là đâu?" Y gõ gõ đầu mình, "Em đau đầu quá."

Lục Mục Trì vừa tức vừa xót, đang nghiêm mặt lập tức chịu thua.

Hắn quay sang vuốt mái tóc hơi rối của Lâm Phong Trí, "Không biết uống mà còn dám gọi bia nặng độ, ngày mai em còn khó chịu hơn nữa kìa."

Lâm Phong Trí chớp mắt, "Bia nặng độ là gì cơ?"

"....." Lục Mục Trì nhất thời im lặng, hình ảnh gã đàn ông hôn Lâm Phong Trí lại hiện ra, hắn đột nhiên bực bội, "Cái gì cũng không biết mà chạy đi uống rượu làm gì. Lúc này em đã suýt bị....."

Lâm Phong Trí tròn xoe mắt, Lục Mục Trì không nói được nữa, rút tay lại nói: "Anh đưa em về nhà."

Lâm Phong Trí gạt đầu, đột nhiên khẩn trương sờ tới sờ lui trên người hắn, "Khăn quàng cổ của em đâu rồi?"

Lục Mục Trì lấy ra khăn quàng cổ được xếp ngay ngắn, "Sợ em nóng thôi."

"Không phải cái này." Lâm Phong Trí cuống lên, "Khăn quàng cổ bằng len đỏ mà em tự đan ấy!" Y lập tức nhìn lên chỗ tài xế, "Quay

lại quán bar đi, chắc làm rơi ở đó rồi!"

Lục Mục Trì ngờ vực hỏi: "Em đan khăn quàng cổ cho ai vậy?"

Tim Lâm Phong Trí giật thót, thích Lục Lãm là bí mật của y.

Y nhìn lảng đi chỗ khác rồi nói qua loa: "Thì, thì cho người em thích chứ ai."

Đầu óc Lục Mục Trì lập tức trống rỗng.

Ngày hôm sau, hiếm hoi lắm Yến Hạc Thanh mới ngủ nướng một hôm, dậy nấu cơm trưa, ăn xong lại quét dọn vệ sinh rồi mặc áo khoác dày ra cửa.

Cậu muốn mua bình hoa.

Gần đó có một chợ bán chim hoa cá kiểng, Yến Hạc Thanh đi dạo một vòng, lúc ra xách theo một chiếc bình pha lê trong suốt và mấy chậu sen đá.

Cậu không vội về nhà mà đi dạo loanh quanh đến giờ cơm chiều, ra cổng chợ ăn tô mì thịt bò.

Ăn xong trời đã tối hẳn, còn rơi tuyết lất phất, Yến Hạc Thanh xách đồ ung dung đi về nhà.

Khi sắp đến cư xá, Yến Hạc Thanh thoáng thấy một chiếc xe quen thuộc, xe của Lục Mục Trì.

Biết Lâm Phong Trí thích người khác nên đến tìm cậu nổi điên.

Trong truyện, đêm đó Yến Hạc Thanh bị hấn giày vò suýt chết.

Yến Hạc Thanh quay người tới phòng bảo vệ.

Bảo vệ rất thích thiếu niên lễ phép này, cười tủm tỉm nhận lấy túi đồ, "Yên tâm, để chú giữ bảo đảm không vỡ đâu!"

Thấy Yến Hạc Thanh định ra ngoài cư xá, bảo vệ hỏi, "Ngày mai tới lấy hay sao?"

Yến Hạc Thanh cười, "Sáng mai ạ, làm phiền chú nhé."

Đi ra cư xá, Yến Hạc Thanh đón xe đến quán bar.

Ngày thường quán bar vẫn hết sức náo nhiệt, bàn Phùng Tri Nhân rất đông vui nhưng hần lại mất hồn mất vía, liên tục nhìn về phía quầy bar.

Ngồi cạnh hần là một nam sinh có giọng điệu chanh chua, "Phùng ca có nhìn ra hoa cũng vô ích thôi, hôm nay là thứ Ba, Yến Hạc Thanh không đi làm đâu."

Phùng Tri Nhân phớt lờ hần, vớ lấy hộp thuốc lá trên bàn rút ra một điếu, đang định châm lửa thì một bóng dáng quen thuộc đi vào quán bar.

Phùng Tri Nhân vút ngay điếu thuốc rồi đứng dậy bước nhanh tới.

Nam sinh kia nhìn theo ánh mắt Phùng Tri Nhân, lập tức kinh ngạc.

Mẹ! Yến Hạc Thanh tới thật rồi!

"Tiểu Yến, sao em lại tới đây?" Phùng Tri Nhân tươi cười.

Yến Hạc Thanh hờ hững nói: "Tới lấy đồ." Cậu bước vào phòng nhân viên.

Phùng Tri Nhân vẫn chưa chịu đi mà dựa vào quầy bar chờ.

Mấy phút sau, Yến Hạc Thanh trở ra nhưng không mặc đồng phục làm việc, Phùng Tri Nhân hỏi, "Em đi luôn à?"

Yến Hạc Thanh không muốn nói chuyện với hắn nên đi vòng qua hắn.

Phùng Tri Nhân chợt thốt lên, "Anh không uống rượu đâu."

Yến Hạc Thanh dừng lại, Phùng Tri Nhân móc chìa khóa xe ra khỏi túi rồi cười mập mờ, "Hôm nay đưa em về được rồi đúng không?"

Mọi chuyện đều có thể tính toán chính xác, một số người cũng vậy, nhất là người có quá nhiều dự.c vọng.

Yến Hạc Thanh lạnh nhạt liếc nhìn Phùng Tri Nhân rồi gật đầu, "Ừm."

Trên đường đi Phùng Tri Nhân luôn miệng hỏi han Yến Hạc Thanh, cậu chỉ trả lời nhát gừng.

Vào cư xá, Phùng Tri Nhân ngắm nghía tòa nhà cũ kỹ, lại nảy ra một ý định.

Lúc này hắn hỏi rồi, Yến Hạc Thanh không có nhà mà đang ở phòng thuê.

"Tiểu Yến, bạn anh có căn hộ ở trung tâm thành phố, nó đi nước ngoài nên đang cho thuê, diện tích rộng lắm, vừa sửa xong, đồ đạc cũng mới, có thể ngắm sông, giao thông cũng thuận tiện, nếu em có hứng thú." Hắn ám chỉ, "Thì để anh nói giùm em một tiếng, nó không lấy tiền thuê đâu."

"Cảm ơn, tôi ở đây được rồi." Yến Hạc Thanh nhìn tới trước. "Dừng trước tòa nhà kia đi, chỗ có thùng thu gom đồ cũ ấy."

Phùng Tri Nhàn giảm tốc độ rồi dừng xe lại, hấn háo hức nhìn Yến Hạc Thanh, chờ cậu mời mình lên lầu uống nước.

Yến Hạc Thanh tháo dây an toàn, "Cảm ơn." Sau đó mở cửa xuống xe.

Phùng Tri Nhàn sững sờ, chỉ vậy thôi sao? Hấn vội vã xuống theo, "Tiểu Yến!"

Yến Hạc Thanh quay đầu hờ hững nói, "Nhà tôi chật hẹp không tiện mời khách, ngoài cổng có quán cà phê cũng tạm được, anh muốn uống không? Tôi mời."

Phùng Tri Nhàn khựng lại, có cảm giác quẫn bách như bị bắt quả tang.

Nhưng hấn lập tức cười lên, "Tiểu Yến, có phải em nghĩ anh thích em chỉ vì chuyện kia không?"

Yến Hạc Thanh làm thinh.

Phùng Tri Nhàn muốn hút thuốc nhưng nhìn sang Yến Hạc Thanh lại thôi, "Hôm nay thật sự không phải vậy đâu, anh thích em thật lòng mà."

Đây là lần đầu tiên Phùng Tri Nhàn có cảm giác này.

Đúng là hấn có ý nghĩ đen tối nhưng quả thực không muốn cưỡng ép Yến Hạc Thanh.

Hấn chỉ muốn lên lầu để xem nơi ở của cậu mà thôi.

Phùng Tri Nhàn vò đầu, "Trễ quá rồi không uống đâu, ly này để dành lại đi, ngủ ngon."

Phùng Tri Nhàn quay người lên xe lái đi.

Cùng lúc đó, đèn cảm ứng trên lầu tối xuống, Lục Mục Trì tắt nhật ký cuộc gọi, hắn đã gọi cho Yến Hạc Thanh hơn một trăm cuộc.

Nhưng một cuộc Yến Hạc Thanh cũng không nghe.

Yến Hạc Thanh lên lầu, chẳng buồn nhìn đồng hồ trước cửa mà lấy chìa khoá ra rồi bình tĩnh cắm vào ổ.

Két.

Cửa vừa mở thì sau lưng có người ập tới.

Lục Mục Trì chụp lấy bả vai Yến Hạc Thanh lôi vào nhà rồi đóng sầm cửa lại, bóp cổ Yến Hạc Thanh đè lên cửa.

Đèn chưa bật, chỉ có một tia sáng le lói hắt qua ô cửa sổ nhỏ.

Mặt Lục Mục Trì khuất trong bóng tối, có đàn ông đưa Yến Hạc Thanh về nên hắn không kìm được tức giận, tay siết chặt cổ Yến Hạc Thanh, "Em ngủ với thằng kia rồi à?"

Cổ bị bóp mạnh làm Yến Hạc Thanh ngạt thở, cậu chỉ lạnh lùng nhìn Lục Mục Trì, phát âm không rõ lắm nhưng vẫn vô cùng cứng cỏi, "Đừng có sĩ nhục, tôi là người chứ không phải món đồ."

Lục Mục Trì thoáng sửng sốt, giây lát sau lại cười lạnh. "Tôi nhìn em lâu lắm rồi đấy. Yến Hạc Thanh, biết thân biết phận chút đi, em là đồ của tôi."

"Tôi ghét nhất là kẻ khác đụng vào đồ của mình."

Tay hắn càng siết chặt hơn.

Yến Hạc Thanh thở dồn dập, vì thiếu dưỡng khí nên không

cách nào nói chuyện.

Thấy mặt Yến Hạc Thanh nhẵn nhúm, Lục Mục Trì buông tay ra, ánh mắt phức tạp nhìn cậu thờ hồn hển.

Nhưng mấy ngày nay thiếu niên lại đẹp lên, trên mặt bắt đầu có thịt, làn da trong bóng tối lóng mịn như tơ lụa, hàng mi dài rậm như hai chiếc bàn chải nhỏ.

Tim Lục Mục Trì hẫng đi một nhịp, ngón cái vu, ốt ve da cổ Yến Hạc Thanh, rất lạnh chứ không non mịn ấm áp như Lâm Phong Trí.

Lục Mục Trì hơi mê muội xúc cảm này.

Yến Hạc Thanh rất ghét hấn đụng vào mình nên đưa tay đẩy hấn ra, Lục Mục Trì dễ dàng chụp được tay cậu.

Hấn nhìn xoáy vào Yến Hạc Thanh, so với chuyện Lâm Phong Trí thích người khác, vừa rồi có đàn ông đưa Yến Hạc Thanh về nhà càng làm hấn điên tiết hơn.

"Yến Hạc Thanh, đêm nay tôi phải chơi em."

Lục Mục Trì khàn giọng nói, một tay sờ soạng trước ngực Yến Hạc Thanh, muốn cởi áo khoác cậu ra.

"Không ai cản được đâu!"

Trong bóng tối lờ mờ, đôi mắt màu nâu nhạt như vực thẳm sâu không thấy đáy.

Lục Mục Trì sờ lên nút sừng trâu, vừa định cởi thì đôi môi mỏng lạnh kia thốt ra ba chữ.

"Lâm Phong Trí."

Yến Hạc Thanh hồ hững nói. "Tôi tìm được em trai mình rồi."

Chương 12

Lục Mục Trì bất động, toàn thân cứng đờ.

Mấy chữ nhẹ nhàng của Yến Hạc Thanh lại có hiệu quả như bom nguyên tử, nổ tung làm đầu óc hắn trống rỗng.

Yến Hạc Thanh đã tìm được!

Cậu đã tìm ra Lâm Phong Trí!

Làm thế nào cậu tìm được Lâm Phong Trí chứ?

Lục Mục Trì ghen hòng nhìn trần trời, môi mấp máy mấy lần nhưng không thốt ra được âm tiết nào.

Biểu hiện của Lục Mục Trì không ngoài dự đoán của Yến Hạc Thanh, trong truyện Lục Mục Trì cầm tù cậu một năm là để ngăn cậu và Lâm Phong Trí nhận nhau.

Yến Hạc Thanh đưa tay lên, đầu ngón trỏ đẩy nhẹ vai phải Lục Mục Trì làm hắn lùi lại mấy bước.

Sau đó Yến Hạc Thanh bật đèn lên.

Ánh sáng đột ngột xuất hiện khiến Lục Mục Trì vô thức nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa thì thấy Yến Hạc Thanh đang nhìn mình.

"Anh đã từng nghe cái tên này chưa?" Yến Hạc Thanh gần từng chữ. "Hình như nó đang học ở đại học T thì phải."

"Ngày mai tôi sẽ đi tìm nó."

Từng chữ của Yến Hạc Thanh làm đầu Lục Mục Trì ong ong, sắc mặt hắc trắng bệch, một chữ cũng không thể phản bác.

Trốn đi.

Phản ứng đầu tiên của Lục Mục Trì chính là bỏ trốn, hắc chặt vật chưa từng có, đẩy Yến Hạc Thanh ra rồi mở cửa chạy trốn chết.

Tiếng bước chân hốt hoảng kích hoạt đèn cảm ứng, tầng này nổi tiếp tầng kia sáng lên, sau đó lại lần lượt tối đi.

Yến Hạc Thanh lấy cây chổi và ki hốt rác, tỉ mỉ quét sạch cửa nhà.

Sau đó bình tĩnh đóng cửa.

Đổ tàn thuốc vào thùng rác, cởi áo khoác rồi đi vào phòng vệ sinh.

Trong tấm gương nhỏ, trên cổ cậu có hai vết bầm mới.

Vặn vòi sen, phải chờ một lát nước nóng mới chảy ra từ trong bể, giờ vẫn còn lạnh buốt nhưng Yến Hạc Thanh chẳng hề để ý, cậu cúi đầu hứng một vốc nước chà đi chà lại cổ mình.

Nước dần nóng lên, Yến Hạc Thanh kéo khăn lau khô mặt và cổ, tắt nước rồi ngẩng đầu lên.

Tấm gương mờ mịt hơi nước không thấy rõ mặt cậu.

Yến Hạc Thanh đưa ngón trỏ nhẹ nhàng viết một câu trên mặt gương.

Kế hoạch thành công.

.....

Lục Mục Trì phóng xe như bay, đến một con đường vắng, hấn phanh gấp rồi dừng ngay giữa đường.

Giờ hấn đã tỉnh táo hơn nhưng cũng chẳng ích gì, Yến Hạc Thanh tìm ra Lâm Phong Trí, đây là điều hấn chưa bao giờ nghĩ tới.

Ngay khi phát hiện ra quan hệ của Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí, hấn đã liên lạc với cô nhi viện, nhưng bất kỳ ai cũng không được xem hồ sơ nhận nuôi năm đó.

Chẳng lẽ là vô tình gặp mặt, Yến Hạc Thanh nhận ra Lâm Phong Trí sao?

Đúng là gương mặt của họ rất giống nhau.

Ngày mai — —

Lục Mục Trì bức bối nhú mày, ngày mai Yến Hạc Thanh muốn đi tìm Lâm Phong Trí.

Một khi họ nhận nhau, hấn sẽ.....

Rầm.

Lục Mục Trì đập mạnh vô lăng.

Tạm thời hấn không thể gặp Yến Hạc Thanh!

Trong lòng Lục Mục Trì dâng lên một nỗi ảo não mà ngay cả mình cũng không hiểu.

Làm xong việc nhà, Yến Hạc Thanh học bài sinh vật như thường lệ.

Đến 11 giờ, cậu uống một ly sữa nóng rồi lên giường đi ngủ.

Yến Hạc Thanh luôn ngủ không ngon lắm, trước kia ở nhà họ Yến, ban đêm Yến Phong tè dầm liên tục, giờ cũng vẫn vậy, cậu thường xuyên bị quất dậy thay ga giường rồi đem giặt.

Lúc nhỏ Yến Hạc Thanh cũng không dám ngủ.

Có lần cậu lỡ ngủ say quá nên nửa đêm không nghe Yến Phong khóc, bị Yến Thắng Bình lôi ra khỏi chăn đánh cho một trận nhừ tử.

"Lỡ tai mày để làm kiếng hả? Em khóc mà cũng không nghe! Vậy khỏi cần tai nữa!" Yến Thắng Bình bạt tai Yến Hạc Thanh tới tấp.

Ù ù ù, còn hơi nhơn nhớt, cái gì Yến Hạc Thanh cũng không nghe được.

Từ sau lần đó, Yến Hạc Thanh bị ù tai khoảng một tháng, nghe không rõ tiếng.

Nỗi sợ mất thính lực khiến Yến Hạc Thanh không dám ngủ suốt thời gian đó, dưới mắt luôn có hai quầng thâm tím ngắt.

Sau khi dọn ra ngoài, chất lượng giấc ngủ của Yến Hạc Thanh dần cải thiện, mặc dù thỉnh thoảng vẫn bị mất ngủ nhưng hầu hết thời điểm có thể ngủ thẳng đến sáng.

Đêm nay Yến Hạc Thanh ngủ rất ngon, mở mắt ra, ánh nắng le lói xuyên qua cửa sổ, đúng là mặt trời rồi.

Lần đầu tiên kể từ khi lập đông đến nay.

Yến Hạc Thanh rời giường rồi đi cân trước, 54.5 ký. Đạo này nuôi được chút thịt nên tăng ba ký rưỡi.

Vẫn còn gầy lắm.

Bữa sáng nấu một tô mì, Yến Hạc Thanh cố ý bỏ thêm hai cái trứng chần nước sôi.

Ép mình ăn xong, Yến Hạc Thanh đổ rác vào túi rồi xách xuống lầu.

Ném rác vào thùng, Yến Hạc Thanh đi bộ tới phòng bảo vệ lấy bình hoa và sen đá.

Sau khi cảm ơn bảo vệ, Yến Hạc Thanh xách đồ về nhà, cắm mai vàng đã nở vào bình hoa rồi bày trên bàn trà.

Mấy chậu sen đá đặt trên bệ cửa sổ bếp, lúc nấu cơm có thể nhìn thấy sắc xanh.

Làm xong mấy việc này lại đến giờ học bài.

Thấy sắp mười hai giờ, cậu vào bếp nấu bữa cơm đơn giản, một món mặn một món chay.

Ăn trưa và dọn bếp xong, đúng hai giờ Yến Hạc Thanh đi ra ngoài.

Chiều thứ Tư Lâm Phong Trí học ba tiết, 5 giờ 10 phút sẽ tan học.

Khoa Nhiếp ảnh của đại học T có một tòa nhà riêng, Yến Hạc Thanh không vào mà yên tĩnh chờ ở cửa.

Thình thoảng có sinh viên ra vào, dáng người Yến Hạc Thanh thẳng tắp, khí chất xuất chúng nên thình thoảng có sinh viên ghé mắt nhìn.

Một nam sinh ôm bóng chạy tới nhìn Yến Hạc Thanh hai ba lần rồi ngập ngừng gọi, "Phong Trí?"

Yến Hạc Thanh không phản ứng, nam sinh buồn bực gãi đầu, vừa lẩm bẩm gì đó vừa đi lên lầu.

Lên lầu ba, nam sinh đụng ngay Lâm Phong Trí, hấn kích động nói, "Phong Trí! Tớ vừa gặp....."

Lâm Phong Trí chẳng buồn đoái hoài, trên mặt cũng không còn nụ cười tươi tắn như mọi khi, y hoàn toàn không chú ý tới nam sinh mà đi thẳng qua mặt hắn.

Nam sinh hoang mang đứng lại, vẻ mặt tràn đầy khó hiểu, hôm nay sao vậy chứ?

Đầu tiên là gặp phải một người rất giống Lâm Phong Trí, sau đó Lâm Phong Trí luôn hằng hái tràn đầy sức sống lại ỉu xìu như mất đi mấy triệu.....

Phía trên nam sinh mặc áo khoác nhưng phía dưới vẫn là quần đùi chơi bóng, gió thổi qua lạnh run, hấn hất tóc, không nghĩ thêm nữa mà ôm bóng chạy tới phòng học.

Trong đầu Lâm Phong Trí chỉ có một ý nghĩ duy nhất là Lục Lãm không nhớ mình.

Rõ ràng y đã đến nhà họ Lục rất nhiều lần.....

Trong tiệc mừng thọ Lục lão gia, y chạy nhanh quá nên bị ngã, Lục Lãm còn đỡ y dậy nữa.....

Sao lại không nhớ y chứ?

Vì năm đó y mười lăm tuổi, giờ lớn lên đã khác xưa? Hay là

Lục Lãm có người mình thích rồi?

Ồi!

Thật là phiền!

Nghĩ đến khả năng Lục Lãm thích người khác, Lâm Phong Trí cực kỳ khó chịu, trên đường có mấy hòn đá vụn, y giơ chân đá bay một viên.

"Em trai."

Bỗng nhiên một giọng nam trong trẻo như tuyết đầu đông vang lên, ba phần lạnh lẽo, bảy phần dịu dàng.

Hai người anh của y không có giọng nói hay như vậy.

Lâm Phong Trí thất thần một lát rồi bước tiếp.

Lần này là tên của y.

"Lâm Phong Trí."

Bước chân Lâm Phong Trí dần ngừng lại, y bắn khoắn quay đầu, đôi mắt đen lập tức mở to.

Cách y mấy bước, dưới cây mai chưa nở, một thiếu niên đứng đó mỉm cười với y.

Áo khoác đen kiểu cổ điển, khăn quàng len màu đỏ sậm, mặt rất nhỏ, da rất trắng, tóc mái hơi dài vẫn không che được đôi mắt hồ ly xinh đẹp của cậu.

Lâm Phong Trí tròn tròn mắt.

Người này..... nhìn quen quá.....

Yến Hạc Thanh đi tới chỗ Lâm Phong Trí rồi dừng lại trước mặt y, chỉ cách mấy bước chứ không xa, cao hơn y mấy centimet.

Rốt cuộc lần này cậu cũng thấy được mình trong mắt Lâm Phong Trí.

Yến Hạc Thanh khẽ nhếch môi cười, đôi mắt hơi cong lên, sau đó chìa tay ra, "Chào em, anh là Yến Hạc Thanh, anh trai của em."

Gần cổng đại học T có một tiệm bán đồ ngọt.

Yến Hạc Thanh gọi cho Lâm Phong Trí một phần bánh dâu và một ly ca cao nóng.

"Hồi bé em thích nhất là dâu và sô cô la." Yến Hạc Thanh đẩy bánh dâu tới trước mặt Lâm Phong Trí, "Giờ còn thích không?"

Tim Lâm Phong Trí đập thành thịch, trời còn chưa tối mà trong tiệm đã bật đèn.

Ánh đèn vàng cam chiếu xuống khuôn mặt đối diện, Lâm Phong Trí nhớ ra rồi.

Nhìn rất quen là vì người này rất giống y. Chỉ là màu mắt hơi khác, mắt y màu nâu, còn người đối diện nhạt hơn đôi chút.

Còn nữa..... Mặt y đầy đặn hơn đối phương.

Lâm Phong Trí cúi đầu, bánh gatô gắn dâu to mọng đỏ tươi tỏa ra mùi kem dâu, ca cao nóng bốc khói cũng tỏa hương thơm ngọt ngào.

Đúng là hai món y thích nhất.

Nhưng sao lại thế.....

Lâm Phong Trí khó nhọc lên tiếng. "Tôi không hiểu ý anh, tôi họ Lâm, tôi có hai người anh ruột....."

Yến Hạc Thanh gọi cho mình một phần bánh Black Forest, thìa bạc múc một miếng kem sô cô la sữa đặc, giọng cậu vẫn không nhanh không chậm, "Lâm là họ của em sau khi được nhận nuôi. Trước lúc năm tuổi, tên em là Yến Minh Tùng."

Lâm Phong Trí siết chặt nắm đấm, "Tôi không tin." Mũi y cay xè. "Tôi là con nhà họ Lâm, cha mẹ và các anh chưa bao giờ nói tôi là con nuôi cả."

Y đột nhiên nổi giận trừng Yến Hạc Thanh, "Anh có bằng chứng không? Không có bằng chứng thì đừng nói bậy!"

Lúc này y giống hệt một đứa bé ngang ngược càn quấy, nhưng trong lòng biết rõ có khả năng này lắm.

Trước kia y còn hỏi đùa cha mẹ rằng nhìn mình không giống họ và hai anh trai, có phải họ nhặt y về không.

Người trước mắt cực kỳ giống y, còn có..... Khi nghe thấy cái tên Yến Minh Tùng, không hiểu sao tim y đập loạn xạ.

Đủ mọi dấu hiệu.....

Lâm Phong Trí không muốn nghĩ tiếp nữa, không, y không thể là người khác được, cha mẹ và anh trai đều yêu thương y, sao họ lại không phải người một nhà chứ, y chỉ là con của nhà họ Lâm mà thôi!

Một tia u buồn lướt qua trong mắt Yến Hạc Thanh, cậu đặt thìa xuống rồi đứng dậy, "Mạo muội quấy rầy rồi, anh đường đột quá, xin lỗi, em ăn xong rồi về nhé, cứ quên hết mọi lời anh nói đi, anh sẽ không xuất hiện nữa đâu."

Yến Hạc Thanh rời đi.

Góc áo cậu phất qua tỏa ra hương hoa mai thoang thoảng, hai tay Lâm Phong Trí run rẩy, y nhắm mắt lại.

Đi đi.

Y chính là con nhà họ Lâm chứ không phải Yến Minh Tùng nào cả, cũng chỉ có hai anh trai, một người tên Lâm Phong Huyền, một người tên Lâm Phong Dật, không phải Yến Hạc Thanh gì hết!

Bên tai có tiếng chuông gió.

Là vật trang trí của tiệm bánh ngọt, mỗi lần mở cửa sẽ phát ra tiếng chuông lanh lảnh.

Yến Hạc Thanh đi rồi.

Tim Lâm Phong Trí càng đập mạnh hơn, thích thích thích, hết như tiếng súng máy.

Y hít sâu mấy lần, cuối cùng mở mắt ra rồi đứng dậy đuổi theo.

Trời nhập nhoạng tối, đèn hai bên đường đã sáng lên, tuyết lác đác rơi xuống từ không trung, nhẹ nhàng bay lượn dưới ánh sáng mờ ảo.

Yến Hạc Thanh chậm rãi đi tới trước, tiếng bước chân dồn dập sau lưng càng lúc càng gần, sau đó vòng qua trước mặt cậu.

Lâm Phong Trí chặn cậu lại rồi chìa điện thoại ra, "Lưu số đi."

Chương 13

Trên tàu điện ngầm về nhà, Yến Hạc Thanh nhận được một tin nhắn chuyển phát nhanh.

Bưu kiện của cậu đã tới bưu điện.

Yến Hạc Thanh không ghé bưu điện trước mà về nhà lấy một quyển "Sinh Học Tế Bào", ba lô câu cá và thùng nước.

Sau đó lại vào cửa hàng tiện lợi ở cổng cư xá mua mấy cái bánh bao, mấy chai nước suối, hai hộp sữa, nhân tiện đặt một chiếc xe, điểm đón là bưu điện.

Cậu vừa đến bưu điện thì xe cũng tới.

Bưu kiện gồm ba thùng lớn, Yến Hạc Thanh khui ra tại chỗ, còn thùng giấy thì đưa cho quản lý bưu điện.

Thấy toàn dụng cụ câu cá, tài xế hào hứng nói, "Cậu còn trẻ mà buổi tối không đi chơi, chạy tới câu cá trên băng đúng là hiếm thấy thật đó."

Yến Hạc Thanh lịch sự gật đầu.

Tài xế nói một tràng, "Hồ chứa Điền Sơn được đấy, hồi đó tôi cũng hay đi, chủ hồ chịu thả nhiều cá lắm."

Trên đường đi tài xế truyền thụ kinh nghiệm câu cá cho cậu, chẳng bao lâu sau đã tới hồ chứa Điền Sơn.

Đêm đông, tuy là ngày thường nhưng mặt hồ đóng băng vẫn đầy rẫy lều nhỏ thấp đèn sáng trưng.

Yến Hạc Thanh tìm cả buổi mới được một chỗ.

Bật đèn cắm trại lên, đầu tiên lấy máy khoan băng khoan một lỗ nhỏ, Yến Hạc Thanh mở ba lô ra, một mình dựng lều trải đệm.

Ban đêm hồ nước lạnh cóng, tay chân Yến Hạc Thanh lạnh đến nỗi mất hết cảm giác, kéo cửa lều lên, bật lò sưởi một hồi tay đã có thể cử động dễ dàng, Yến Hạc Thanh lập tức xé nhỏ mồi câu đêm nay là nhộng tằm rồi móc vào lưỡi câu.

Trong không gian thu nhỏ, ánh sáng vàng cam của đèn cắm trại khiến lều vải cực kỳ ấm áp, nhiệt độ lò sưởi cũng dần tăng lên, chẳng mấy chốc đã nóng đến mức phải cởi áo khoác.

Yến Hạc Thanh cởi áo khoác ra, bên trong là một chiếc áo len mỏng màu đen, cậu lấy một cái bánh mì, vừa ăn vừa đọc sách, cần câu đặt cạnh chân.

Chẳng biết qua bao lâu, cần câu nhúc nhích đụng vào chân Yến Hạc Thanh mấy lần, cậu ngẩng đầu khỏi sách rồi nhắc cần câu lên.

Câu được hai con cua.

Đôi mắt Yến Hạc Thanh hơi sáng lên, lập tức gọi điện cho ông lão.

Ông lão đang ở lều vải gần đó nên tới rất nhanh, vào lều thấy hai con cua lớn thì cười tùm tùm: "Khá lắm khá lắm, đủ béo đấy, nướng trên lò sưởi rồi chia mỗi người một con, chỗ ông có muối tiêu, chúng ta nướng cua ăn khuya đi."

Ông lão quay về lấy muối tiêu, đột nhiên quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh rồi đưa tay chỉ vào khoe miệng bên trái, "Dính vụn bánh mì

kìa."

Ông vui vẻ nói: "Chỉ có lúc này mới nhìn ra cháu còn con nít thôi."

Yến Hạc Thanh sừng sốt đưa tay sờ khóe miệng, đúng là có vụn bánh mì, cậu mãi mê đọc sách quá nên ăn xong quên lau.

Cậu vội vàng lau sạch vụn bánh mì.

Ông lão đem muối tiêu tới, còn mang theo một ổ dâu tây và anh đào.

"Đàn em cũ của ông đưa tới, nói là Hermes trong các loại dâu gì đó, ông không thích ăn ngọt, cháu giải quyết đi."

Ông lão nhanh nhẹn đặt vỉ nướng lên lò sưởi, cua vừa câu trực tiếp lên vỉ.

Yến Hạc Thanh ăn một quả, vừa ngọt vừa chua, vị dâu đậm đà.

Cậu chọn một quả to đưa cho ông lão. "Không phải ngọt hẳn mà là chua ngọt đấy ạ, ông nếm thử đi."

Ông lão vui vẻ cầm lấy rồi cắn nửa quả, "Ừm, cũng tạm được."

Ông ăn nốt nửa quả còn lại. "Nhưng vẫn không thích lắm, cháu cứ từ từ ăn đi. Nhìn cháu như bị suy dinh dưỡng vậy, tới chỗ lạnh hơn cá chịu không nổi đâu."

Mí mắt Yến Hạc Thanh giật nhẹ, "Chỗ lạnh hơn ấy ạ?"

Ông lão ngẩng đầu lên phấn khích nói, "Ừ, chỗ đó nằm ở một thung lũng phía Nam, có hồ tư nhân đủ mọi giống cá, các loại cá nước ngọt phổ biến đều có hết."

"Nhưng phải là hội viên chứ người bình thường không được vào đây."

Yến Hạc Thanh biết hồ tư nhân kia, đó là nơi Lục Lãm hay đến câu cá.

Ông lão nói tiếp: "Lần sau đi ông sẽ gọi cháu, thú vị hơn chỗ này nhiều."

Yến Hạc Thanh vẫn luôn chờ đợi cơ hội này, cậu cảm tạ từ tận đáy lòng, "Cảm ơn ông ạ."

Ông lão xua tay, giả bộ giận dữ, "Lại khách sáo với ông rồi, ông đem dâu đi bây giờ!"

Mắt Yến Hạc Thanh cong lên, cậu bốc một quả dâu. "Không kịp dâu ạ, cháu sắp ăn hết ổ dâu của ông rồi."

Ông lão cười ha ha, "Thằng nhóc này, phải vậy mới được chứ!"

Cùng lúc đó, Lâm Phong Trí mang tâm sự nặng trĩu về nhà họ Lâm.

Trong nhà chỉ có mẹ y.

Lâm Phong Trí khó nhọc nuốt nước bọt, giọng nói cũng khàn đi, "Mẹ....."

Mẹ Lâm đang xem phim, bà ấn nút tạm dừng rồi ôm y ngồi trên ghế salon, hiền hoà nói: "Giờ mới chịu về, ăn cơm bên ngoài rồi à?"

Lâm Phong Trí lắc đầu rồi lại gật đầu.

Mẹ Lâm cười tí mắt lộ cả nếp nhăn. "Bé ngốc, con ăn rồi hay là chưa ăn thế? Nếu chưa thì bảo dì Trương nấu cho con bát cháo hải sản và cua hoàng đế, lúc chiều anh con mới đem về một giỏ đấy."

Lâm Phong Trí chẳng còn chút khẩu vị nào, y nhìn mẹ Lâm, "Mẹ, con....."

Ánh mắt mẹ Lâm đầy nghi hoặc. "Sao?"

"Con là....." Lời nói nghẹn lại trong cổ, Lâm Phong Trí thực sự hỏi không được nữa, mắt y đỏ lên, đột nhiên đứng phắt dậy, "Không có gì, con đi ngủ đây!"

Sau đó chạy nhanh lên lầu.

Thấy y quá bất thường, mẹ Lâm vội vã đuổi theo, "Con sao vậy?"

Cửa bị Lâm Phong Trí khóa trái.

Y nhào lên giường kéo chăn trùm kín đầu, "Con không sao! Con muốn đi ngủ!"

Nước mắt rơi xuống ào ào.

Lâm Phong Trí không hiểu tại sao mình lại là con nuôi, tại sao chuyện xui xẻo cứ dồn dập kéo tới.....

Cảm giác này thật quá đáng ghét!

Mẹ Lâm gõ cửa hồi lâu mà chẳng có động tĩnh gì, bà hoang mang lo sợ xuống phòng khách gọi điện.

"Ông xã, Phong Trí lạ lắm, anh về nhanh nhé....."

"Con về mau đi, em con bị sao ấy....."

.....

Chưa đầy một tiếng sau, cha Lâm, Lâm Phong Huyền và Lâm Phong Dật đã chạy về nhà.

Thay nhau gõ cửa dorm Lâm Phong Trí.

"Trí Trí, ba đây, có chuyện gì vậy con?"

"Phong Trí, anh Hai nè, ai bắt nạt em nói anh biết đi, anh sẽ cho nó một trận."

"Trí Trí, mở cửa ra được không?" Lâm Phong Dật sốt ruột không chịu được. "Ai làm em buồn, anh sẽ không tha cho nó đâu!"

Thật lâu sau, trong phòng mới vọng ra tiếng bước chân, cả nhà lập tức im bặt rồi hồi hộp nhìn cánh cửa.

Cửa mau chóng mở ra, mặt mũi Lâm Phong Trí đỏ bừng, hai mắt sưng húp xuất hiện sau cửa.

Không chờ họ lên tiếng, Lâm Phong Trí đã nhắm mắt ngã ập tới trước, gục vào lòng Lâm Phong Dật.

Lâm Phong Trí bị sốt.

Trong cơn mê man, y nghe thấy một giọng nói êm ái.

"Minh Tùng, chờ anh kiếm được tiền sẽ mua cho em đùi gà nè, bắp bò nè, dâu vừa to vừa đỏ nữa!"

"Dạ dạ!" Một giọng khác vui vẻ reo lên, "Em thích anh nhất trên đời!"

.....

"Anh, anh....."

Lâm Phong Trí không ngừng lẩm bẩm.

Lâm Phong Dật liên tục thay khăn lạnh hạ sốt cho Lâm Phong Trí, nghe y gọi anh trai thì đau thắt ruột gan, cầm tay y nói: "Anh đây, đừng sợ."

Lâm Phong Trí đang mơ, y đến một nơi mù mịt sương trắng, không thấy rõ bất cứ thứ gì.

Bỗng nhiên một đứa bé trắng trẻo bụ bẫm xuất hiện rồi cười khúc khích chạy về phía y.

Nhìn mặt đứa bé rất quen, cực kỳ quen.

"Anh! Anh! Em thích anh nhất đó!"

Sau đó chạy lướt qua y.

Lâm Phong Trí quay đầu lại, trong làn sương trắng loáng thoáng một bóng người bé nhỏ, rất nhỏ.

Một lát sau, bóng người trong sương từ từ đến gần.

Ngũ quan dần rõ nét hơn, mặt rất nhỏ, rất trắng, còn rất gầy.

Chính là cậu!

Lâm Phong Trí hoảng hốt mở mắt ra, lập tức bật dậy trên giường.

"Yến Hạc Thanh!"

Lâm Phong Dật thấy y tỉnh thì hết sức mừng rỡ, dịu dàng xoa trán y, "Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng hạ sốt rồi."

Nước mắt Lâm Phong Trí đã rơi xuống.

Lâm Phong Dật hết sức đau lòng, vội vàng ôm y. "Khó chịu lắm à? Anh đưa em vào viện nhé."

Lâm Phong Trí lắc đầu rồi vùi mặt vào ngực Lâm Phong Dật khóc.

Trí nhớ của y vẫn rất mơ hồ, nhưng.....

Trong lòng có một thanh âm nói cho y biết Yến Hạc Thanh không phải lừa đảo, không hề nói sai, hình như cậu..... đúng là anh trai của y thật.

"Hu hu hu....." Lâm Phong Trí đau lòng khóc thành tiếng.

"Trí Trí." Tim Lâm Phong Dật sắp vỡ vụn vì tiếng khóc của y nhưng lại không thể làm gì. "Rất cuộc em sao vậy? Đừng làm anh sợ mà."

Cuối cùng Lâm Phong Trí ngẩng đầu lên, khóc đến nỗi khuôn mặt vừa đỏ vừa sưng, "Anh, em là con nuôi của ba mẹ đúng không?"

Vẻ mặt Lâm Phong Dật lập tức cứng đờ.

Thấy biểu cảm của hắn, Lâm Phong Trí lập tức hiểu ra ngay, đúng vậy, mình thật sự là con nuôi.

Trong lòng cực kỳ chua xót, y đẩy Lâm Phong Dật ra rồi òa lên khóc.

.....

Khi Lâm Phong Trí trở lại bình thường đã là chiều hôm sau.

Sắc mặt y cực kém, ngồi xổm dưới cây hoa trong nhà kính ngơ ngác nhìn mèo con ăn đồ hộp.

Y xoa đầu mèo con rồi lẩm bẩm: "Pontipines, em biết không? Anh và em giống nhau đó, cũng được nhà này nhặt về."

"Anh không phải con ba mẹ sinh ra, anh Hai và anh Ba cũng không phải anh ruột của anh, anh có một người anh khác nữa cơ."

Giọng Lâm Phong Trí càng lúc càng nhỏ, "Anh không muốn có người anh này....."

"Trí Trí." Mẹ Lâm đi tới ngồi xuống cạnh Lâm Phong Trí. Bà dịu dàng vuốt mái tóc đen mềm của con mình. "Dù có chuyện gì xảy ra thì con vẫn là cục cưng của mẹ, ba mẹ và hai anh vẫn luôn yêu thương con, biết chưa?"

Mắt Lâm Phong Trí lại đỏ lên, nước mắt rơi xuống mu bàn tay, cắn môi không chịu nói.

Mẹ Lâm thở dài, "Chắc con gặp anh ruột mình rồi đúng không, nó là đứa trẻ ngoan lắm."

Lâm Phong Trí lập tức ngẩng đầu lên, khẩn trương hỏi: "Anh ấy tới tìm mẹ sao? Anh ấy....." Y hơi do dự, "Anh ấy, anh ấy có đòi tiền mẹ không?"

Mẹ Lâm kinh ngạc, "Đâu có, mẹ chỉ gặp nó hồi bé thôi. Sao con lại nghĩ vậy chứ?"

Lần đầu tiên đến cô nhi viện, bà thích nhất là anh ruột Lâm Phong Trí, không chỉ xinh đẹp mà còn rất ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Lâm Phong Trí lẩm bẩm, "Trên TV đều là vậy mà..... Dù sao nếu anh ấy đem con ra để đòi tiền ba mẹ, nhất định con sẽ không tha thứ cho anh ấy đâu!"

Mẹ Lâm buồn cười, "Cục cưng của mẹ lương thiện quá! Nghe

mẹ nói nè, giờ con đã gặp được anh ruột thì sau này sẽ có thêm một người anh nữa thương yêu con, đây là chuyện tốt mà."

"Hay là tối nay mời nó tới nhà ăn cơm đi, mẹ sẽ đích thân xuống bếp nấu món ngon cho hai đứa."

Lâm Phong Trí im lặng rất lâu mới gật đầu. "Dạ."

.....

Yến Hạc Thanh đang đọc sách thì điện thoại reo lên.

Người gọi là Lâm Phong Trí.

Không chênh lệch bao nhiêu so với thời gian Yến Hạc Thanh dự tính, cậu nghe máy, "Xin chào."

Đầu dây bên kia yên tĩnh một lúc lâu mới lên tiếng, "Tôi là Lâm Phong Trí."

Yến Hạc Thanh khách sáo hỏi, "Có chuyện gì không?"

"Anh....." Lâm Phong Trí hít sâu một hơi, "Tôi hỏi ba mẹ mình rồi, họ nói anh không hề nói dối."

"Tôi định mời anh đến nhà ăn tối, anh có muốn tới không?"

Khóe miệng Yến Hạc Thanh khẽ nhếch, "Nếu em nhớ lại chuyện hồi bé thì sẽ biết anh chưa bao giờ từ chối em cả."

Tim Lâm Phong Trí đập thành thịch, qua điện thoại, dường như y lại nhìn thấy thiếu niên mỉm cười dưới tàng hoa mai.

Anh trai.

Đó là anh trai ruột thịt của y.

Lâm Phong Trí sờ mũi, "Anh nhắn địa chỉ cho tôi đi, giờ tôi sẽ bảo tài xế tới đón anh."

Chương 14

Trong truyện gốc, Yến Hạc Thanh chưa đến nhà họ Lâm thì đã qua đời.

Sau khi cậu chết, quan hệ của cậu và Lâm Phong Trí mới được tiết lộ.

Tới nhà làm khách phải đem quà, nhà họ Lâm quyền quý nhưng Yến Hạc Thanh không chọn quà đắt tiền mà chỉ mua một giỏ dâu và một bó hoa cẩm chướng.

Tài xế nhà họ Lâm tới đón cậu, trên đường đi ông âm thầm quan sát Yến Hạc Thanh qua kính chiếu hậu.

Người này..... nhìn khá giống tiểu thiếu gia.

Yến Hạc Thanh nhìn ra cửa sổ, bỗng nhiên quay đầu nhìn vào kính chiếu hậu, "Chú cũng thấy giống lắm đúng không?"

Tài xế bị bắt quả tang thì hết sức quẫn bách. "Xin lỗi, tôi....."

Xấu hổ không cách nào giải thích được.

Yến Hạc Thanh khách sáo nói, "Không sao đâu."

Lúc này tài xế lại cảm thấy không giống.

Mắt và mũi giống tiểu thiếu gia nhưng hình dung thế nào nhỉ, rất dễ phân biệt được họ là hai người khác nhau.

Tài xế thu mắt lại rồi tập trung lái xe.

Xuyên qua nửa thành phố, từ phố cổ, trung tâm phồn hoa đến khu nhà giàu bậc nhất với tỷ lệ cây xanh cực cao.

Có siêu thị riêng biệt, sân golf, còn có một hồ nước hiếm thấy ven đường vành đai.

Mùa đông trong hồ đầy lá sen khô héo, tuyết mịn rơi xuống, đèn hai bên đường vụt sáng lên.

Tài xế dừng lại trước một tòa biệt thự, bảo vệ mở cổng sắt, tài xế chậm rãi lái vào, mấy phút sau mới đến cửa.

Cửa mở ra.

Mẹ Lâm, Lâm Phong Dật và Lâm Phong Trí chờ sẵn ở cổng.

Tài xế dừng lại hẳn, đang định đi qua mở cửa thì Yến Hạc Thanh đã tự mở cửa xuống xe.

Cậu không kiêu ngạo không tự ti, trước tiên đưa hoa cầm chương cho mẹ Lâm, "Chào dì, cháu là Yến Hạc Thanh ạ."

Mắt mẹ Lâm cong cong, vui vẻ nhận lấy, "Cảm ơn cháu, dì thích hoa cầm chương nhất đấy."

Sau đó bà ngạc nhiên nhìn giỏ dâu, "Còn đem cả dâu nữa à! Trí Trí thích dâu lắm."

Gặp lại Yến Hạc Thanh, Lâm Phong Trí hơi ngượng ngùng, y mất tự nhiên cắn môi, níu lấy tay Lâm Phong Dật.

Lâm Phong Dật lập tức nắm chặt tay Lâm Phong Trí rồi nhìn Yến Hạc Thanh với vẻ đề phòng.

Hắn thấy Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí chẳng giống nhau chút nào cả.

Chỉ riêng đôi tay kia.....

Ánh mắt Lâm Phong Dật đầy vẻ khinh miệt.

Ngón tay dài mảnh trắng nõn nhưng nhìn bằng mắt thường có thể thấy rõ vẻ gầy guộc thô ráp, quả thực khác xa Lâm Phong Trí một trời một vực.

Ngón tay Lâm Phong Trí không dài bằng nhưng có thịt hơn, xúc cảm mềm mịn.

Cảm nhận được lòng bàn tay mềm mại, ngực Lâm Phong Dật hơi nóng lên, càng nắm chặt tay Lâm Phong Trí hơn.

"Vào nhà đi, bên ngoài gió mạnh lắm." Lâm Phong Dật nghiêng đầu nhìn Lâm Phong Trí, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng, "Em chưa hết bệnh đâu, coi chừng bị nặng hơn đấy."

Hắn cố ý không nhìn Yến Hạc Thanh, đồng thời cho cậu một đòn phủ đầu — —

Đừng tưởng có chút huyết thống với Lâm Phong Trí thì thấy người sang bắt quàng làm họ.

Tâm tình Lâm Phong Trí hết sức phức tạp, đó là anh ruột y..... nhưng y lại cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Y há to miệng, không biết xưng hô với Yến Hạc Thanh thế nào, cắn môi mấy lần mới gọi bằng anh, "Anh vào nhà đi, sắp tới giờ cơm rồi."

Chỉ nói mấy chữ mà Lâm Phong Trí xấu hổ vô cùng, y kéo Lâm Phong Dật đi thật nhanh.

Sợ Yến Hạc Thanh câu nệ, mẹ Lâm thân mật vỗ cánh tay cậu, "Đi thôi Tiểu Yến, đừng ngại."

Mắt Yến Hạc Thanh khẽ cong lên, "Dạ."

Lâm Phong Huyền không có nhà, cha Lâm nghe Yến Hạc Thanh tới thì bước ra khỏi phòng đọc sách.

Cha Lâm cũng nhiệt tình chào hỏi Yến Hạc Thanh, "Tiểu Yến, đến đây chẳng khác gì về nhà cả, cháu đừng khách sáo nhé."

Yến Hạc Thanh lễ phép gật đầu, "Dạ chú."

Mẹ Lâm ôm bó hoa cười hết sức vui vẻ, "Lão Lâm nhìn này, đây là hoa cẩm chướng Tiểu Yến tặng em đó, đẹp ghê chưa." Bà không để người hầu cầm mà tự tay cầm hoa vào bình.

Cha Lâm cười thân thiết, "Dì cháu thích hoa lắm, nhưng trồng cả đồng mà chẳng cây nào sống được cả."

Giọng mẹ Lâm vọng lại từ xa, "Ai nói không sống, bụi hồng Royale tháng trước còn chưa chết đâu!"

Yến Hạc Thanh mỉm cười nhã nhặn, "Nếu dì không chê thì lát nữa để cháu xem giúp cho."

Mẹ Lâm lập tức ôm bình hoa chạy tới, "Cháu biết trồng hoa à?"

"Biết chút chút ạ." Yến Hạc Thanh đáp, "Cháu từng làm thêm ở vườn hoa một thời gian nên học lỏm được chút xíu, cũng không rành lắm đâu ạ."

Mẹ Lâm hớn hờ nói, "Được được, mấy đứa con dì đều không thích hoa cỏ nên chẳng ai giúp dì cả, sau này Tiểu Yến nhớ tới thường xuyên nhé, vườn nhà rộng lắm, muốn trồng gì cũng được

hết."

Thấy mẹ Lâm thích Yến Hạc Thanh như thế, con người Lâm Phong Trí hơi co lại, âm thầm siết chặt tay.

Lâm Phong Dật lập tức trút giận thay Lâm Phong Trí, "Mẹ là bà chủ Lâm gia, đừng làm mấy việc mệt nhọc bẩn thỉu kia nữa, đó là việc của đầy tớ mà."

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ "đầy tớ".

Mẹ Lâm nguyền hán một cái. "Con thì biết gì, ai làm không quan trọng, quan trọng là ai muốn làm kia. Mẹ chỉ có mỗi sở thích này thôi."

Nói xong mẹ Lâm lại hiền hòa nhìn sang Yến Hạc Thanh, "Đói chưa cháu? Chỉ còn một nồi canh đang hầm thôi, hầm xong là ăn cơm được rồi, để dì xuống bếp giục."

Yến Hạc Thanh cười, "Dì cứ từ từ đi ạ, cháu chưa đói đâu."

Mẹ Lâm đi vào bếp, Yến Hạc Thanh khiêm tốn nói với cha Lâm: "Chú, cháu tới vội quá nên không kịp mua quà cho chú, cháu đánh cờ với chú được không ạ?"

Cha Lâm vốn định nói không cần đem quà, nghe Yến Hạc Thanh ngỏ ý đánh cờ với mình thì hào hứng nói, "Vậy chơi một ván trước bữa cơm nhé?"

Yến Hạc Thanh kéo tay áo lên, "Chú muốn mấy ván cũng được ạ."

Nhắc tới cờ vây, hai người trò chuyện vui vẻ, đi đến bàn cờ ngồi xuống.

Yến Hạc Thanh cầm cờ trắng, cha Lâm cầm cờ đen, chơi một

hồi, cha Lâm khen không ngớt miệng. "Tiểu Yến đi bước này hay thật đấy!"

"Cháu học cờ vây ở đâu thế?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Cháu chưa học bao giờ ạ."

Cha Lâm thảng thốt, "Chưa học bao giờ?"

Yến Hạc Thanh cong môi, "Hồi nhỏ cháu không biết đi đâu nên ngày nào cũng ra đầu ngõ xem hàng xóm đánh cờ, nhìn mãi nên biết thôi ạ."

Cha Lâm càng kinh ngạc hơn, cầm quân cờ nói với vẻ tiếc nuối, "Tiếc thật, với khả năng lĩnh ngộ của cháu nếu học hành bài bản thì tham gia thi đấu chuyên nghiệp cũng không thành vấn đề."

Cha Lâm thua nên rủ Yến Hạc Thanh chơi thêm ván nữa, mẹ Lâm phải tịch thu bàn cờ thì ông mới chịu thôi: "Ăn xong chúng ta chơi tiếp nhé."

Trên bàn ăn, cha Lâm bảo Yến Hạc Thanh ngồi cạnh mình rồi hào hứng nói chuyện cờ vây.

Mẹ Lâm đành phải ngắt lời ông, "Có để Tiểu Yến ăn cơm không hả?" Bà gấp đồ ăn cho Yến Hạc Thanh, "Lần đầu cháu tới nên dì không biết khẩu vị cháu thế nào, nếu không hợp thì đừng ép mình nhé, trong tủ lạnh còn sủi cải đấy, nấu nhanh lắm, không có gì khó đâu."

Cha Lâm vui vẻ lắc đầu. "Tại anh vui quá ấy mà, Tiểu Yến ăn cơm trước đi, mấy món này do dì cháu nấu hết đấy, hợp khẩu vị thì ăn nhiều vào, đừng ngại."

Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Cháu không kén ăn đâu, món gì cũng ăn được hết ạ." Cậu gấp một miếng sườn đưa lên miệng cắn

rồi khen thật lòng, "Vớ tài nấu ăn của dì mà mở tiệm thì nhất định ngày nào cháu cũng đến."

Mẹ Lâm hết sức vui mừng, "Thích thì ăn nhiều một chút, trong bếp còn đầy."

Thấy ba người hoà thuận vui vẻ, Lâm Phong Trí càng thêm buồn bực, cứ cảm thấy họ giống người một nhà hơn.

Y cúi đầu chọc chọc bát cơm.

Lâm Phong Dật luôn để ý Lâm Phong Trí nên lập tức lên tiếng, "Cậu và Trí Trí là anh em sinh đôi, năm nay cũng mười tám rồi nhỉ, đang đi học hay đi làm thế?"

Yến Hạc Thanh đặt đũa xuống rồi khẽ mỉm cười, "Đi học ạ."

"Trường nào, ngành gì?" Lâm Phong Dật gấp cho Lâm Phong Trí một cái đùi gà rán, "Trí Trí học ở đại học T, chắc không phải cậu cũng học trường đó đấy chứ?"

Hắn cố ý làm Yến Hạc Thanh bẽ mặt, biết trồng hoa, biết chơi cờ vây thì ngon lắm sao?

Lâm Phong Trí đậu vào trường danh giá đứng hạng 6 cả nước cơ đấy.

"Không ạ." Yến Hạc Thanh nói, "Em học ở đại học Bắc Kinh."

Bầu không khí lập tức lặng ngắt.

Đại học Bắc Kinh là trường danh tiếng nhất cả nước và đứng thứ 22 toàn thế giới.

Lâm Phong Trí suýt làm rơi đũa.

Lâm Phong Dật cũng sửng sò, Yến Hạc Thanh thế mà là sinh viên đại học Bắc Kinh!

Mẹ Lâm cười hỏi: "Ngành nào vậy cháu?"

"Giờ là công nghệ phần mềm ạ." Yến Hạc Thanh đáp, "Nhưng học kỳ sau cháu sẽ chuyển sang ngành sinh học."

Sinh học là ngành hot của đại học Bắc Kinh, cha Lâm trầm trồ, "Tiểu Yến, tương lai của cháu có triển vọng lắm đấy!"

"Con không ăn nữa đâu." Lâm Phong Trí đột ngột đứng phắt dậy, chân ghế ma sát với sàn nhà phát ra âm thanh chói tai, "Mọi người cứ ăn đi."

Sau đó chạy vụt lên lầu.

Lâm Phong Dật vút đũa đuổi theo, "Trí Trí!"

Mẹ Lâm muốn đi xem nhưng lại thấy không ổn, do dự hồi lâu rồi xin lỗi Yến Hạc Thanh, "Tiểu Yến cháu đừng để bụng nhé, sau khi Trí Trí về đây thì ngã bệnh nặng, tình lại lập tức quên mất cháu, tạm thời nó vẫn chưa chấp nhận được chuyện này, chờ một thời gian nữa sẽ ổn thôi."

Yến Hạc Thanh gác đũa, "Cháu hiểu mà, Phong Trí mất trí nhớ nên xa lạ với cháu cũng là điều bình thường, lỗi tại cháu không rõ tình hình mà đường đột tới tìm em ấy, chú dì không trách cháu thì cháu đã biết ơn lắm rồi."

Cậu lễ phép đứng dậy, "Bữa cơm hôm nay ăn đến đây thôi, cháu xin phép về trước, cảm phiền chú dì chăm sóc cho Phong Trí ạ."

Cậu cúi chào.

Mẹ Lâm bị sự hiểu chuyện của Yến Hạc Thanh làm cho kinh ngạc, một đứa nhỏ mười tám tuổi vừa trưởng thành, phải trải qua bao nhiêu chuyện mới thấu tình đạt lý vậy chứ?

Bà kéo ghế ra, đi qua vỗ vỗ cánh tay Yến Hạc Thanh, "Trí Trí là đứa bé ngoan, nó sẽ sớm thông suốt thôi. Vốn dĩ phòng đã dọn dẹp xong nhưng với tình hình này cũng không tiện giữ cháu lại."

Bà sốt sắng mời mọc, "Thôi để lần sau đi, lần sau cháu đến trồng hoa với dì, ít nhất phải ở nửa tháng nhé!"

Cha Lâm nói thêm, "Còn phải đánh cờ với chú nữa."

Yến Hạc Thanh khẽ mỉm cười, "Dạ."

Mẹ Lâm nhất quyết bảo tài xế đưa Yến Hạc Thanh về nhà, cậu cũng không từ chối mà bình thản bước lên xe.

.....

Trên lầu hai, Lâm Phong Trí nấp sau màn cửa, phòng không bật đèn, y dõi mắt nhìn theo đèn xe khuất xa, đến khi không thấy gì nữa mới chậm chạp buông rèm cửa sổ xuống rồi ngồi bệt dưới đất.

Y biết lúc này mình rất quá đáng nhưng y không kiềm chế nổi.

Thấy ba mẹ thích Yến Hạc Thanh như vậy, y chợt nghĩ nếu ngày xưa nhà họ Lâm nhận nuôi Yến Hạc Thanh thì cũng sẽ thương yêu chiều chuộng Yến Hạc Thanh như với y.

Y chẳng có gì đặc biệt, giờ không có huyết thống ràng buộc lại càng không phải người không thể thay thế.

Lâm Phong Trí tui thân ôm đầu gối, không buồn đoái hoài đến Lâm Phong Dật đang lo lắng gõ cửa.

Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện, có lẽ cha Lâm và mẹ Lâm đang nói chuyện với Lâm Phong Dật.

Chẳng bao lâu sau, ngoài cửa yên tĩnh lại.

Ánh mắt Lâm Phong Trí ảm đạm, bỗng dưng y rất nhớ Lục Lãm, nỗi ấm ức khó tả lại dâng lên, đồng thời còn mãnh liệt hơn cả lúc này, mắt mũi đỏ hoe.

Y loạng choạng đứng dậy đi tới cạnh giường mò lấy điện thoại, mở khóa màn hình soạn một tin nhắn.

[Em nhớ chú lắm!]

Ting.

Điện thoại báo có tin nhắn.

Lục Lãm đang xem báo cáo, đưa tay cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, thấy số lạ thì không đọc mà xóa ngay.

Đế điện thoại xuống, tiếp tục làm việc.

Chương 15

Tài xế đưa Yến Hạc Thanh đến trước chung cư.

"Cảm ơn ạ." Yến Hạc Thanh nói cảm ơn rồi xuống xe.

Trong góc tường cách đó không xa có một đốm sáng màu đỏ như ẩn như hiện, Lục Mục Trì hút thuốc, ánh mắt lạnh như băng.

Hắn nhận ra chiếc xe đưa Yến Hạc Thanh về là xe của nhà họ Lâm.

Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí nhận nhau rồi.

Sau đó Lục Mục Trì lấy điện thoại ra gọi cho Yến Hạc Thanh lần nữa.

"Số máy quý khách vừa gọi đang tạm khoá — —"

Cùng lúc đó Yến Thăng Bình cũng nghe được lời nhắn thoại này.

"Mẹ kiếp!"

Yến Thăng Bình để điện thoại xuống rồi hùng hổ nói, "Thằng ranh con này vẫn chưa mở máy nữa!"

Trời rét căm căm, Yến Thăng Bình mới nói mấy chữ đã bị khí lạnh xộc vào miệng, lão kéo kín áo khoác bông rồi cảm râm, "Đã mười giờ rồi mà nó vẫn chưa ra, còn chờ nữa không?"

Câu sau là hỏi Triệu Huệ Lâm.

Triệu Huệ Lâm cũng lạnh cóng, bà ta chà xát hai tay vào nhau rồi nhìn về phía đại học Bắc Kinh đã đóng cửa từ lâu.

Quái lạ thật, ngày nào bọn họ cũng tới đây canh mà không túm được Yến Hạc Thanh.

Lại một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, Triệu Huệ Lâm lạnh đến nổi co giắt, bà ta đá mạnh mấy cái cho ấm lên, hai hàm răng va nhau lập cập, "Về thôi!"

.....

Yến Hạc Thanh nấu một tô bún mọc cà chua.

Ăn xong tô bún nóng hổi, toàn thân cậu ấm lên, rửa một quả táo rồi lấy khăn giấy thấm khô nước, về phòng bật máy tính lên bắt đầu ôn bài.

Còn một tháng nữa là thi cuối kỳ.

Bật quạt sưởi, trong vòng nửa mét quanh bàn trà rất ấm áp, tiếng gặm táo giòn tan thỉnh thoảng vang lên.

Dưới lầu Lục Mục Trì vẫn không gọi điện thoại được, hần ngược nhìn ô cửa sổ sáng đèn kia, ánh mắt ảm đạm không rõ.

Chắc không phải Yến Hạc Thanh chặn số hần rồi đấy chứ?

Xe chạy tới, Lục Mục Trì ngồi vào ghế sau bảo tài xế, "Đưa điện thoại của ông cho tôi."

Tài xế chẳng hiểu ra sao nhưng vẫn hấp tấp lấy điện thoại ra mở khóa đưa cho Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì đã thuộc lòng dãy số nên lập tức gõ vào.

— —

"Số máy quý khách vừa gọi đang tạm khoá....."

Lục Mục Trì nhú mào, lại lấy điện thoại của mình ra gọi cho một người, "Lập tức tra hết mọi số điện thoại đứng tên Yến Hạc Thanh cho tôi."

Đối phương nhanh chóng nhắn tới một dãy số.

Lục Mục Trì vừa nhìn đã biết ngay Yến Hạc Thanh đổi số. Hắn lập tức nổi điên, sao Yến Hạc Thanh dám hả! Hết lần này đến lần khác xem thường hắn, rõ ràng hắn đã nói cậu chờ điện thoại của mình rồi mà!

Chống tay lên ghế, Lục Mục Trì vừa định xuống xe thì có người gọi tới.

Là Lâm Phong Trí.

Cơn giận của Lục Mục Trì lập tức xẹp xuống, hắn nhìn màn hình hồi lâu nhưng không nghe máy.

Từ lần trước biết Lâm Phong Trí thích người khác, bọn họ không còn liên lạc với nhau nữa.

Lục Mục Trì không hỏi người trong lòng Lâm Phong Trí là nam hay nữ, chẳng có ý nghĩa gì cả, dù sao cũng đâu phải hắn.

Hắn sợ Lâm Phong Trí không thích đàn ông nên giả bộ quan tâm che chở y như một người anh trai, đợi Lâm Phong Trí hai mươi tuổi sẽ tỏ tình, kết quả y lại yêu người khác!

Lục Mục Trì tức mà không nói được.

Điện thoại đổ chuông một lúc lâu rồi im bật.

Đây là lần đầu tiên Lục Mục Trì không nghe điện thoại của Lâm Phong Trí, hắn cầm điện thoại, hạ cửa xe xuống nhìn lên cửa sổ nhà Yến Hạc Thanh.

Một giây sau, đèn tắt.

Ngủ rồi sao?

Lục Mục Trì chợt nảy ra một ý nghĩ lạ lùng, chẳng biết hôm nay Yến Hạc Thanh có cho mèo hoang ăn cá sống không nữa.

Lục Mục Trì thất thần, trong đầu lại hiện ra nụ cười dịu dàng của thiếu niên ở hành lang mờ mờ đêm đó.

Yến Hạc Thanh chưa bao giờ cười với hắn dịu dàng như vậy, thậm chí còn chưa từng cười với hắn.

Đến giờ hắn vẫn không biết rốt cuộc Yến Hạc Thanh có lúm đồng tiền hay không.

Tâm trạng càng thêm bức bối, Lục Mục Trì nâng cửa xe lên, "Về công ty đi."

Nghe tiếng xe dưới lầu, Yến Hạc Thanh chẳng buồn ngoái mắt, quả táo chỉ còn phần lõi, cậu ném vào thùng rác rồi tiếp tục làm bài tập.

Sau đó bật đèn lên.

Đảo mắt đã đến thứ Bảy, ông lão đột nhiên hẹn Yến Hạc Thanh đến hồ tư nhân để câu cá trên băng.

Yến Hạc Thanh gọi cho quản lý xin nghỉ làm.

"Tiểu Yến à, không phải anh khắt khe với em mà không cho em nghỉ." Quản lý nói. "Nhưng một tuần em chỉ làm hai ngày, nhiều khách tới quán chỉ đòi uống rượu em pha, giờ em còn xin nghỉ một ngày nữa....."

Muốn nói lại thôi, chính là không cho.

"Đổi sang ngày khác được không ạ?" Yến Hạc Thanh nói, "Trừ thứ Ba tuần sau ra, anh cho em làm bù ngày nào cũng được hết."

Quản lý lập tức đáp ứng, "Vây xếp lịch xong anh báo cho em nhé."

Nửa tiếng sau, ông lão theo địa chỉ tới đón Yến Hạc Thanh, từ sáng sớm cậu đã xách đồ xuống cửa chung cư chờ sẵn.

Sau khi chất đồ vào cốp sau, ông lão chuẩn bị thoái vị, "Tiểu Yến cháu lái xe đi, ông chợp mắt một lát đã."

Yến Hạc Thanh gãi đầu, "Cháu không lái được ạ."

Ông lão hết sức bất ngờ, "Cháu không biết lái à?" Nam sinh ở tuổi này đều có bằng lái rồi mà?

Khóe môi Yến Hạc Thanh cong cong, "Cháu biết lái nhưng chưa thi lấy bằng thôi ạ."

Chi phí lấy bằng lái rất cao, trước kia cậu cũng chẳng có tiền mua xe.

Giờ đi câu cá thường xuyên, tự lái xe sẽ tiện hơn nhiều, cậu đã lên kế hoạch lấy bằng lái vào kỳ nghỉ đông sắp tới.

Ông lão lại hiểu theo ý khác, "Cũng đúng, thời buổi này hờ tí là kẹt xe, đi tàu điện ngầm vẫn tiện hơn, nếu không phải chỗ kia là núi

rừng hoang vắng, không có ga tàu điện ngầm thì ông cũng chẳng ưa lái xe đâu."

Yến Hạc Thanh đề nghị, "Hay là thuê tài xế nhé ông?"

"Thôi phiền lắm." Ông lão đeo dây an toàn rồi nói nhỏ, "Chờ ra khỏi thành phố sẽ cho cháu lái, không ai kiểm đâu, nhân tiện rèn tay lái luôn."

Khóe miệng Yến Hạc Thanh nhếch lên một đường cong, "Chờ cháu tập lái thành thạo đã, không dám lấy ông ra thí nghiệm đâu ạ."

Ông lão cười ha ha, "Được được được, hôm nay ông sẽ lái đến tận nơi luôn."

Trên đường đi ông lão nói chuyện không ngừng nghỉ, thời gian trôi qua rất nhanh, ra khỏi thành phố lên đường cao tốc, lái thêm một tiếng nữa là đến chân núi.

Nhiệt độ không khí thấp hơn mấy độ so với nội thành, dãy núi lượn quanh, tuyết trắng mênh mang.

Con đường duy nhất dẫn vào thung lũng có trạm gác, sau khi quét biển số, bảo vệ mở cổng cho xe qua.

Ông lão giới thiệu: "Chỗ này ai lưu biển số thì vào thẳng, không lưu biển số thì xuất trình thẻ hội viên."

Ông đưa tay lấy từ hộp đựng đồ ra một tấm thẻ màu đen vàng đưa cho Yến Hạc Thanh, "Ông có lưu biển số xe nên cháu cầm thẻ này mà dùng."

Yến Hạc Thanh cũng không khách sáo từ chối, cậu cần tấm thẻ này.

Cậu nhận lấy thẻ rồi nghiêm túc nói: "Cháu nấu cá lóc bông

rành lăm, lát nữa câu một con, ông thích kho hay nấu canh cháu cũng trở tài làm cho ông hết."

Ông lão cười tí mắt. "Món nào cũng thích, tốt nhất là cháu câu hai con đi!"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Dạ, vậy cháu sẽ câu hai con."

Hai bên đường đều là rừng rậm dài tít tắp, tuyết phủ trắng xóa, toát lên một vẻ đẹp tĩnh lặng trang nghiêm.

Lái xe lên núi thêm mấy cây số, cuối cùng đã tới hồ nước nằm lọt thỏm giữa dãy núi tuyết.

Mặt hồ trong xanh mùa hè giờ đã đóng băng thành một tấm gương khổng lồ, lều vải dựng lên khá nhiều nhưng vì diện tích quá rộng nên cũng không đến nỗi chật chội lắm.

Bãi đậu xe đông nghịt.

Thung lũng này cái gì cũng tốt, chỉ có bãi đậu xe là không đủ rộng, ông lão chạy mấy vòng vẫn không tìm được chỗ đậu nên lập tức nổi cáu, "Bởi vậy ông ghét nhất là tới đây cuối tuần, cứ đến cuối tuần là đông nườm nượp!"

Đằng sau liên tục có xe vào.

Yến Hạc Thanh yên lặng quan sát, phát hiện ra một chỗ trống, "Rẽ trái đi ông, cạnh chiếc xe thứ tư trước mặt còn trống đấy ạ."

Ông lão lập tức rẽ trái, thành công cướp được chỗ đậu, mặt mày hớn hờ. "Thanh niên tụi cháu vẫn tinh mắt hơn nhiều."

Xe vừa dừng lại, ông lão hấp tấp tháo dây an toàn xuống xe, không cho Yến Hạc Thanh giúp mà tự đeo ba lô rồi xách đồ chạy nhanh tới bờ hồ. "Cháu tự chọn đi! Ông có chỗ cũ rồi. Câu được cá

lóc bông thì gọi điện nhé!"

Yến Hạc Thanh đáp: "Dạ."

Ông lão chạy xa. Yến Hạc Thanh đứng tại chỗ, cậu không vội lấy đồ mà quay đầu nhìn khắp bãi đậu, quan sát từng bảng số xe.

Lục Lãm thường đi hai chiếc xe, một chiếc do tài xế lái có biển số Bắc Kinh A0000, một chiếc anh tự lái đi câu cá có biển số Bắc Kinh A1111.

Xe đậu chật kín, Yến Hạc Thanh nhìn hết mọi bảng số xe mà không thấy Bắc Kinh A1111.

Hôm nay Lục Lãm không đến.

Bất ngờ nhưng cũng chẳng bất ngờ lắm, không phải thứ Ba, khả năng Lục Lãm tới đây khá thấp.

Mà dù Lục Lãm có tới thì Yến Hạc Thanh cũng chưa định gặp anh ngay.

Lần trước ở quán bar, cậu không rõ Lục Lãm có ấn tượng gì với mình hay không, lần gặp mặt chính thức không thể quá tầm thường được.

Trở lại chỗ đậu xe, Yến Hạc Thanh mở cốp sau lấy dụng cụ đi ra hồ.

Tối nay ông lão phải về thành phố nên Yến Hạc Thanh không dựng lều mà chọn bừa một chỗ ngồi câu.

Lúc khoan lỗ băng, Yến Hạc Thanh nhìn không chớp mắt vụn băng bay tung tóe, một ý tưởng độc đáo dần hình thành.

Chưa đầy một tiếng sau, Yến Hạc Thanh đã câu được hai con

cá lóc bông.

Cậu gọi điện cho ông lão, ông hớn hờ chạy tới.

"Chao ôi Tiểu Yến." Ông lão ghen tị ra mặt, "Cháu nói hồi trước một con cá cũng không câu được, giờ lại câu nhiều hơn cả ông. Rốt cuộc cháu có cách gì vậy hả?"

Yến Hạc Thanh ngồi xồm bên cạnh thuần thực mỗ cá, "Có cách gì đâu ông, thầy giỏi dạy ra trò hay thôi mà."

Ông lão lại phá lên cười.

Ở trụ sở Lục thị, Lục Lãm xử lý xong hồ sơ, đưa tay lên nhìn đồng hồ.

Ba giờ.

Anh gọi điện thoại, "Mười phút sau lái xe đến cổng công ty đi."

Tắt máy tính, Lục Lãm đứng dậy tháo cà vạt rồi đi vào phòng nghỉ.

Sau đó anh thay áo jacket và quần túi hộp, xách đồ câu cá xuống lầu.

Xe dừng ở cổng đúng giờ, Lục Lãm cho tài xế về nhà nghỉ rồi ngồi vào ghế lái, một mình lái xe ra ngoại thành.

Khi đến thung lũng thì trời đã tối đen, đèn đường lờ mờ, độ sáng gần như bằng không.

Tuyết rơi lất phất, ánh đèn pha rọi xuyên qua gió tuyết, Lục Lãm giảm tốc độ xe.

Con đường này không rộng lắm mà chỉ đủ cho hai xe đi qua,

một bên lên núi, một bên xuống núi, ở giữa chỉ kẻ một vạch màu vàng.

Khi hai chiếc xe lướt qua nhau, cửa sổ bên ghế phụ của chiếc xe kia từ từ nâng lên, một góc nghiêng nhìn rất quen chợt vụt qua.

Két!

Trong thung lũng tuyết yên tĩnh bỗng vang lên tiếng phanh gấp.

Chiếc Bugatti màu đen dừng lại trên đường, bông tuyết rơi xuống nóc xe, Lục Lãm hạ cửa sổ xuống, gió lạnh ùa vào, chiếc Audi kia dần mất hút trong kính chiếu hậu.

Là cậu.

Lục Lãm khẽ nhú mày.

.....

"Xin lỗi nha Tiểu Yến." Ông lão lái nhanh hơn lúc đến, "Nhà ông có chuyện nên mới gọi cháu về sớm vậy."

Yến Hạc Thanh nâng cửa xe lên, "Không sao ạ, tuyết rơi về sớm cũng tốt mà ông, lỡ kẹt đường thì phiền lắm."

Ông lão không hề nghĩ tới điều này. "Đúng ha, vậy để ông lái nhanh chút xíu, lỡ bị kẹt trên đường cao tốc thì toi."

Ông lão tăng tốc nhanh hơn.

Đồng thời Lục Lãm quay đầu xe rồi gọi cho Tạ Quân Kiệt.

"Bartender kia đi làm ngày nào?"

Tạ Quân Kiệt ngần ra, "Bartender nào?"

"Oxygen."

"À à, bartender kia hả." Tạ Quân Kiệt hết sức kinh ngạc, "Sao tự dưng hỏi cậu ấy vậy."

Lục Lãm tăng tốc, "Muốn uống một ly."

"Hôm nay được đó." Tạ Quân Kiệt nói, "Thứ Sáu thứ Bảy cậu ấy đều làm mà."

Chương 16

Tám giờ tối, quán bar Oxygen.

Ánh mắt Phùng Tri Nhân không hề rời khỏi quầy bar, trong quầy có một bartender đang bận rộn, hắn gọi nhân viên phục vụ.

"Tiểu Yến vẫn chưa tới à?"

Nhân viên phục vụ lắc đầu, "Hôm nay cậu ấy xin nghỉ ạ."

Phùng Tri Nhân kinh ngạc, "Em ấy....."

Cửa quán bar vang lên động tĩnh, hắn nhìn sang, quản lý quán bar dẫn Tạ Quân Kiệt và một người đàn ông vào.

Phùng Tri Nhân biết Tạ Quân Kiệt, người còn lại là.....

Hắn tò mò nhìn thêm mấy lần, không ngờ ánh mắt kia cũng đồng thời nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, Phùng Tri Nhân bỗng giật thót tim, vội vã dời mắt đi.

Khí thế áp đảo thật.....

Phùng Tri Nhân hạ giọng hỏi. "Người đi với Tạ tổng là ai vậy?"

Nhân viên phục vụ nhìn sang rồi thì thầm. "Lục tổng ạ."

Thủ đô rất nhiều người họ Lục, chủ tịch họ Lục cũng không ít, nhưng có thể dùng Lục tổng thay cho tên gọi thì cả thành phố này chỉ có mình Lục Lâm, người đứng đầu Lục thị.

Phùng Tri Nhân hít sâu một hơi, thảo nào khí thế mạnh như vậy, thì ra là anh.

Dù sao hôm nay Yến Hạc Thanh cũng xin nghỉ, Phùng Tri Nhân dứt khoát dứt tất điều thuốc rồi kéo thiếu niên bên cạnh tới nói nhỏ mấy câu, nghe xong thiếu niên thẹn đỏ mặt, đứng dậy đi với hắn.

"Nhìn gì thế?" Tạ Quân Kiệt nhìn theo ánh mắt Lục Lãm, trông thấy hai người đàn ông sóng vai nhau rời đi.

Lục Lãm hờ hững quay đi, "Không có gì."

Tạ Quân Kiệt cảm thấy hôm nay Lục Lãm hơi lạ.

Đầu tiên là chủ động hẹn hắn uống rượu, giờ lại đi vào từ cửa chính quán bar, bình thường họ luôn vào cửa riêng bên kia để lên thẳng phòng trên lầu.

Vào phòng, quản lý cười đơn đả, "Lục tổng, Tạ tổng, hôm nay có mấy chai Petr, muốn khai không ạ?"

Tạ Quân Kiệt đặt mông ngồi xuống sofa, "Khỏi, cho hai ly Negroni của Tiểu Yến đi."

Quản lý cúi đầu khom lưng cười, "Hôm nay thật không khéo..... Tiểu Yến xin nghỉ rồi ạ."

Lục Lãm nhìn sang, quản lý vô thức đứng thẳng lên.

Quản lý nơm nớp lo sợ, không ngờ Lục Lãm chỉ hỏi: "Petr năm nào."

Quản lý đáp ngay: "16, 15, còn có một chai 90 ạ."

"Khai 90 đi."

"Vâng, có ngay ạ." Quản lý nhanh nhẹn lui ra.

Ánh mắt Tạ Quân Kiệt vẫn dán vào Lục Lãm, ấn đầu lưỡi vào răng hàm dưới, "Lão Lục, hôm nay định đi đâu à?"

Lục Lãm đang mặc đồ bình thường.

"Nửa đường tuyết rơi." Lục Lãm bùng ly nước lên, ánh mắt ảm đạm không rõ.

Lúc này Tạ Quân Kiệt mới nhớ ra đêm nay tuyết rơi rất lớn, trên đường tới đây có nghe thông báo mấy con đường bị phong tỏa vì đóng băng.

Tạ Quân Kiệt vốn định hỏi chẳng phải có bão cậu vẫn ra biển sao, vừa há miệng thì phát hiện Lục Lãm chẳng có vẻ gì muốn nói thêm mà chỉ im lặng xoay xoay ly nước.

Tạ Quân Kiệt lập tức ngậm miệng.

.....

Bên kia, Yến Hạc Thanh trở về chung cư, hôm nay thu hoạch rất khá, cậu bỏ mấy con cá đã sơ chế ở chỗ mèo hoang hay trú ngụ, sau đó mới lên lầu về nhà.

Cơm tối đã ăn bên hồ, Yến Hạc Thanh đem quần áo vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Phòng vệ sinh hết sức chật chội, một nửa là toilet, một nửa để tắm gội.

Lúc trước không có màn tắm nên Yến Hạc Thanh tự đi mua.

Không gian vốn đã nhỏ hẹp lại càng chật chội hơn khi vây màn

tắm, nhưng Yến Hạc Thanh quá gầy nên vẫn có thể cựa quậy chút ít.

Gạch men lâu năm ố vàng được Yến Hạc Thanh chà rửa sạch sẽ, nước nóng xối xuống đầu, Yến Hạc Thanh nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra chiếc xe gặp dưới chân núi.

Màu đen.

Cậu không biết hiệu xe nhưng biển số là Bắc Kinh A1111.

Lục Lãm đi câu cá ban đêm.

Sau đó.....

Tiếng thắng xe kia.

Lục Lãm nhìn thấy cậu.

Mấy lần trước cậu đã lộ mặt thành công, Lục Lãm nhớ cậu rồi.

Tắm xong, Yến Hạc Thanh mặc áo ngủ mềm mại sạch sẽ, đã gần 11 giờ nhưng cậu vẫn mở laptop ra giải đề theo kế hoạch.

Hôm nay giải đề khá muộn, đến hai giờ sáng mới xong.

Ngồi quá lâu, cổ Yến Hạc Thanh lại bắt đầu khó chịu, cậu có bệnh thoái hóa đốt sống cổ.

Nhiều năm sống ở ban công nhà họ Yến, hầu hết thời gian trong năm đều ẩm ướt, cộng thêm chiếc giường buộc cậu phải nằm co mình kia khiến cột sống cổ có vấn đề từ mấy năm trước.

Tắt máy tính, Yến Hạc Thanh xoa bóp cổ một lát rồi mới lên giường ngủ.

Lâm Phong Trí cũng đang ngủ.

Mấy ngày nay y khóa trái cửa phòng, ai gõ cũng làm ngơ.

Phòng ngủ của y nằm trên tầng áp mái, có phòng chơi game, phòng rửa ảnh, còn có một phòng khách, trong đó có tủ lạnh và tủ đồ ăn vặt.

Mỗi tuần người hầu sẽ bỏ thêm kem, đồ uống vào tủ lạnh và bổ sung đồ ăn vặt nên Lâm Phong Dật biết Lâm Phong Trí không đói.

Nhưng qua hôm sau, Lâm Phong Dật vẫn sợ đồ ăn vặt làm hại dạ dày y nên cứ cố chế gỡ khóa cửa ra.

Phòng ngủ kéo kín màn, ánh sáng từ hành lang rọi vào, trên chiếc giường rộng êm ái phồng lên một khối nho nhỏ.

Lâm Phong Dật bưng đồ ăn nóng rón rén đi vào.

Tới cạnh giường, hắn đặt khay lên bàn đầu giường rồi ngồi xuống nhỏ giọng dỗ dành Lâm Phong Trí, "Trí Trí, ăn chút cháo rồi ngủ tiếp. Cháo cua hoàng đế em thích nhất đó."

Lâm Phong Trí không để ý tới hắn mà vẫn nấp trong chăn.

Lâm Phong Dật xốc chăn lên, "Trùm chăn ngộp lắm, em....."

Lâm Phong Trí lập tức níu chăn lại, không cho Lâm Phong Dật kéo ra.

Lâm Phong Dật đành phải buông tay, hắn ngồi xuống thăm, "Em không ăn thì anh cũng không ăn, mẹ cũng không ăn, cả nhà cùng nhịn đói với em."

Chốc lát sau, cuối cùng chăn bị vén lên một góc, "Mẹ chưa ăn cơm à?"

Lâm Phong Dật mỉm cười đầy vẻ cứng chiều, "Em là cục cưng của mẹ mà, em không ăn thì mẹ có thể nuốt trôi hay sao? Giờ mẹ đang nằm trên giường, hình như dạ dày bị....."

Một giây sau, chăn mền bị hất ra, Lâm Phong Trí vội vã xuống giường, để chân trần chạy vụt đi.

Lâm Phong Dật buồn cười, lập tức đi theo.

Lâm Phong Trí chạy tới phòng mẹ Lâm, bà đang loay hoay với bình hoa cắm chướng kia.

Nghe thấy động tĩnh, mẹ Lâm quay lại mừng rỡ nói, "Trí Trí dậy rồi à."

Giờ Lâm Phong Trí mới biết mình bị lừa.

Y trừng mắt, đột nhiên nổi giận.

Thật ra mấy ngày nay y đã chấp nhận sự thật mình là con nuôi.

Y chỉ đau khổ vì Lục Lãm làm ngơ mình thôi.

Y đã gửi cho Lục Lãm mấy tin nhắn, nhưng trong những ngày đen tối nhất này Lục Lãm không hề trả lời lần nào.

Nghĩ đến Lục Lãm không thèm để ý mình, hai mắt Lâm Phong Trí lập tức đỏ hoe, mẹ Lâm vội vã đặt bình hoa xuống rồi đi tới dịu dàng ôm y. "Cục cưng của mẹ tủi thân rồi, đừng khóc đừng khóc."

Nước mắt Lâm Phong Trí lập tức rơi xuống, vùi vào ngực mẹ Lâm òa khóc. "Huhu, mẹ ơi con buồn lắm....."

Lúc này Lâm Phong Dật cũng tới, thấy Lâm Phong Trí khôi phục sức sống thì vừa mừng vừa chửi thầm Yến Hạc Thanh.

Làm em trai yêu dấu của hấn ảm ức như vậy, hấn sẽ không tha cho cậu đâu!

Lâm Phong Trí khóc rất lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Y ngẩng đầu lên, mắt vừa đỏ vừa sưng, hít sâu mấy hơi, rồi cuộc hạ quyết tâm.

"Ngày mai con sẽ đi tìm Yến Hạc Thanh."

Mẹ Lâm hết sức vui mừng, bà lau nước mắt trên mặt Lâm Phong Trí, "Con ngoan, mẹ tự hào về con lắm."

Lâm Phong Dật lại không muốn, hấn sợ sau này Lâm Phong Trí sẽ thân với Yến Hạc Thanh hơn.

Nhưng Lâm Phong Trí đã chủ động nói vậy thì hấn cũng không tiện phản đối, đành phải nói: "Anh đưa em đi."

Lâm Phong Trí có rất nhiều chuyện muốn hỏi Yến Hạc Thanh, đi một mình vẫn tiện hơn.

Y lắc đầu, "Em sẽ tự đi."

Hôm sau trời vừa sáng, Lâm Phong Trí một mình đón xe lên đường.

Y nhớ rõ địa chỉ của Yến Hạc Thanh.

Taxi dừng trước cửa chung cư, Lâm Phong Trí xuống xe, thấy tòa nhà tồi tàn xuống cấp thì nhất thời kinh ngạc.

Tài xế không đến nhằm chỗ đấy chứ, Yến Hạc Thanh mà lại sống ở đây sao?

Lần theo số phòng leo lên lầu ba, Lâm Phong Trí nhìn cánh cửa

sắt rì sét, không gõ cửa mà gọi điện cho Yến Hạc Thanh.

"Anh có nhà không?" Lâm Phong Trí hơi cúi, "Tôi đang đứng trước cửa đây."

Cửa lập tức mở ra.

Yến Hạc Thanh đeo tạp dề, tay cầm cái nôi, mỉm cười ấm áp, "Vào đi."

Gặp lại Yến Hạc Thanh, Lâm Phong Trí vẫn thấy chưa quen lắm. Y nhìn lảng đi chỗ khác, gật đầu đi vào nhà.

Bước qua cửa, Lâm Phong Trí sốc nặng.

Đây là nhà Yến Hạc Thanh sao?! Còn không rộng bằng phòng mèò của y nữa.....

Yến Hạc Thanh không bỏ sót vẻ mặt này của y, hất cằm về phía kệ giày. "Đôi màu xanh kia là dép sạch đấy, anh đang xào rau, em cứ ngồi chơi đi."

Yến Hạc Thanh vào bếp.

Nghe tiếng xào rau, Lâm Phong Trí do dự mấy giây mới cởi áo khoác móc lên cửa rồi cởi giày ra.

Dép lê rất vừa chân, cũng rất mềm mại.

Lâm Phong Trí đi vào trong, lập tức nhìn thấy toàn cảnh.

Một ghế sofa, một bàn trà, một cái giường, không còn gì khác.

Cũng may là được sắp xếp ngăn nắp sạch sẽ, cạnh ghế sofa đặt một bình mai vàng lớn tỏa hương thơm thoang thoảng.

Trên tay vịn ghế sofa có mười quyển sách chồng lên nhau, Lâm Phong Trí nhìn thấy mấy quyển "Sinh học tế bào", "Sinh học miễn dịch", "Khoa học sự sống", "Sinh học tế bào và phân tử".....

Còn có sách tiếng Nhật, tiếng Nga và mấy ngôn ngữ khác chẳng biết là tiếng gì.

Lâm Phong Trí thu mắt lại rồi ngồi xuống ghế sofa.

Y chờ mấy phút, Yến Hạc Thanh bưng đồ ăn ra, một đĩa trứng chiên cà chua và một đĩa rau xào thịt.

Đặt lên bàn trà, Yến Hạc Thanh lại vào bếp bưng ra hai bát cơm trắng.

"Đây là lần đầu tiên em ăn cơm anh nấu." Yến Hạc Thanh nhếch môi, "Anh vui lắm."

Lâm Phong Trí mím môi dưới rồi cầm đũa lên, y chưa bao giờ ăn những món đậm bạc như vậy, gấp một miếng trứng lên, ai ngờ lại ngon ngoài sức tưởng tượng.

Lâm Phong Trí gấp thêm miếng nữa, bầu không khí trở nên thoải mái hơn, y cũng dần nói nhiều hơn.

"Anh ở một mình à? Ba mẹ anh đâu, không ở chung với anh sao? Hay là họ ở xa?"

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói, "Ba mẹ anh qua đời rồi, nếu em hỏi ba mẹ nuôi thì anh cắt đứt quan hệ với bọn họ rồi."

Nghe câu trước Lâm Phong Trí hơi lúng túng, nhưng nghe câu sau y lập tức không vui.

Y và cha mẹ rất thân thiết với nhau nên thực sự không thể nào hiểu được hành vi của Yến Hạc Thanh.

"Anh phát hiện ra họ không phải cha mẹ ruột nên cắt đứt quan hệ với họ à?"

Yến Hạc Thanh hơi khựng lại, nhưng một giây sau lại thản nhiên gấp thức ăn, "Anh đâu có mất trí nhớ, cắt đứt quan hệ với bọn họ là vì nguyên nhân khác."

"Bất kể nguyên nhân gì thì họ cũng nuôi anh lớn mà." Lâm Phong Trí đặt bát xuống, "Anh làm vậy họ sẽ tổn thương lắm đấy."

Yến Hạc Thanh chợt nhớ lại trong tiểu thuyết, Lục Mục Trì đã hình dung về Lâm Phong Trí như sau.

[Nai con khờ khạo ngây thơ tốt bụng của tôi.]

Đúng thế, em trai cậu thuần khiết như pha lê, ngây thơ, thiện lương, gốc nghềch, nhưng lại ghê tởm như vậy.

Yến Hạc Thanh cười nhạt rồi đặt đĩa xuống, "Anh vào toilet một lát, em đem bát đĩa vào bếp giùm anh nhé, cứ bỏ vào chậu là được rồi."

Lâm Phong Trí cảm thấy ăn không của Yến Hạc Thanh không tốt lắm, mặc dù y chưa từng rửa bát nhưng vẫn xung phong nói, "Không sao đâu, để tôi rửa cho!"

Yến Hạc Thanh khẽ nhếch môi, "Vất vả cho em rồi."

Lâm Phong Trí vào bếp, nghe tiếng lạch cạch vang lên không ngớt, Yến Hạc Thanh bùng ly nước đi ra cửa, thản nhiên hất vào áo khoác Lâm Phong Trí.

Đồng thời cậu ôn hòa nói.

"Phong Trí, anh thấy không khỏe lắm, em tới trường lấy đồ giùm

anh được không?"

Lâm Phong Trí hỏi vọng ra từ trong bếp, "Chùng nào?"

"Ngay bây giờ."

Yến Hạc Thanh nhìn đồng hồ báo thức.

Một giờ chiều, chắc Triệu Huệ Lâm và Yến Thắng Bình đã ăn cơm xong, sau đó lại đến trường canh chùng cậu.

Chương 17

Xoảng.

Ly nước rơi xuống đất.

Lâm Phong Trí nghe tiếng đi ra, nhìn thấy Yến Hạc Thanh hơi nhú mày, dưới chân vương vãi mảnh thủy tinh và vệt nước.

Yến Hạc Thanh ngẩng đầu lên, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ áy náy, "Làm ướt áo em rồi."

Lúc này Lâm Phong Trí mới nhận ra áo khoác mình đang nhỏ nước tí tách, y cũng chẳng để ý lắm, áo khoác cashmere này y có tận mấy tủ.

Chỉ là — —

Y khó xử hỏi: "Không có áo khoác làm sao tôi đi lấy đồ giùm anh đây?" Y cũng đâu thể mặc mỗi áo len mỏng đi ra ngoài được.....

Yến Hạc Thanh tới rương đựng đồ lấy ra một chiếc áo khoác dài lót bông, "Cái này chắc em mặc vừa đấy."

Nhìn chất lượng áo khoác này không tốt chút nào, Lâm Phong Trí do dự một hồi mới chịu cầm.

"Lấy gì vậy?"

"Thẻ căn cước." Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói, "Chuyển hộ khẩu tới trường phải làm lại thẻ căn cước, đến quầy hộ tịch ở phòng bảo

vệ lấy nhé."

Lâm Phong Trí lại mím môi, rõ ràng Yến Hạc Thanh chuyển hộ khẩu là muốn cắt đứt quan hệ hoàn toàn với cha mẹ nuôi.

Nhưng dù có xích mích gì đi nữa thì bọn họ vẫn là người nhà mà.....

Lâm Phong Trí cảm thấy Yến Hạc Thanh quá tuyệt tình, yên lặng mặc áo khoác vào, khá mỏng, có mùi bột giặt rất dễ chịu.

Lâm Phong Trí mở cửa ra.

"Khoan đã." Yến Hạc Thanh lấy thêm một chiếc khăn quàng cổ đưa cho y, "Quàng khăn lên đi, trời lạnh lắm."

Lâm Phong Trí sửng sốt giây lát rồi cầm lấy, "Cảm ơn."

Mắt Yến Hạc Thanh hơi sáng lên, "Anh là anh trai em mà, đừng khách sáo vậy chứ."

Lâm Phong Trí không trả lời, tạm thời y vẫn chưa vượt qua được khúc mắc trong lòng nên chỉ gật đầu lấy lệ.

Sau khi ra cửa, Lâm Phong Trí không đeo khăn quàng cổ, da y nhạy cảm, đụng vào len thường sẽ bị dị ứng.

Dù sao bên trong y cũng mặc áo len cashmere đặt may riêng nên rất ấm, mặc thêm áo khoác bông hoàn toàn không lạnh chút nào.

Trên lầu, Yến Hạc Thanh yên lặng nhìn Lâm Phong Trí đi xa, chiếc khăn quàng cổ kia được y ôm trước ngực.

Yến Hạc Thanh quay người đi tới ghế sofa, rút ra quyển "Sinh học miễn dịch".

Lâm Phong Trí đi chuyến này chắc phải tới khuya mới về được.

.....

Yến Thăng Bình đang canh chừng trước cổng chính của đại học Bắc Kinh.

Gió mạnh cuốn theo bông tuyết bay lượn, sinh viên qua lại không dứt, Yến Thăng Bình không dám chớp mắt, chăm chú tìm kiếm Yến Hạc Thanh.

Tuyết bay vào mắt, Yến Thăng Bình dụi một cái.

Bỗng nhiên một chiếc áo khoác bông quen thuộc từ từ đến gần.

Năm ngoái gặp phải đợt không khí lạnh chưa từng có, rốt cuộc Yến Hạc Thanh mua một chiếc áo bông, sau khi Triệu Huệ Lâm biết được thì mắng cậu ăn hoang phá hoại tiêu xài phung phí.

"Mỗi ngày mùa không ở nhà thì cũng đi làm chứ có ra đường hóng gió đâu, làm gì tới nỗi chết rét hả! Thà để tiền mua giày thể thao cho em mùa còn hơn."

Cuối cùng cũng tóm được rồi!

Yến Thăng Bình mừng rỡ lấy điện thoại ra báo cho Triệu Huệ Lâm ở cổng khác, sau đó chạy tới túm lấy chiếc áo bông quen thuộc kia, "Mày giỏi lắm! Hôm nay ông bắt được mày rồi nhé!"

Lâm Phong Trí bị một người lạ giữ chặt, y ngơ ngác hỏi: "Ông tìm ai?"

Yến Thăng Bình vốn không nhớ rõ mặt Yến Hạc Thanh, Lâm Phong Trí lại có gương mặt giống cậu nên Yến Thăng Bình chắc chắn y chính là Yến Hạc Thanh, "Tao là bố mày đây, mẹ kiếp mày còn hỏi tao tìm ai nữa à!"

Hắn nói oang oang, lời lẽ cục súc nên không ít người ghé mắt nhìn.

Lâm Phong Trí chưa từng bị đối xử như vậy, nhất thời không kịp phản ứng. "Tôi không quen ông, ông buông ra trước đi....."

"Con ơi!" Bất thành linh một giọng nữ the thé vọng tới.

Triệu Huệ Lâm ôm chặt Lâm Phong Trí từ phía sau rồi khóc ầm lên, "Cuối cùng mẹ cũng tìm được con rồi! Con đừng làm nỡ mẹ nữa mà!"

Yến Thắng Bình cũng sợ Lâm Phong Trí bỏ chạy nên túm chặt y bằng cả hai tay.

Lâm Phong Trí trố mắt, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?

Toàn thân Yến Thắng Bình tỏa ra mùi tanh hôi, tóc lâu ngày chưa gội, đỉnh đầu nằm ngay chóp mũi Lâm Phong Trí làm y thở không nổi nên muốn đẩy bọn họ ra, "Tôi không biết các người! Mau buông tôi ra!"

Khăn quàng cổ trong tay rơi xuống đất, chỉ giây lát sau đã bị mấy đôi chân giẫm đạp thê thảm.

Càng lúc càng đông người kéo tới xem.

Triệu Huệ Lâm đảo mắt một vòng, buông Lâm Phong Trí ra rồi đặt hông ngồi phịch xuống đất.

Bà ta giả bộ đau lòng vỗ vỗ mặt đất, cúi đầu lau nước mắt, "Ôi! Mẹ có lỗi với con, mẹ không nên tới trường làm con mất mặt, con muốn đánh muốn chửi gì cũng được hết, huhuhu, mẹ sẽ để mặc con đánh con chửi, con đừng giận nữa, về nhà với mẹ đi mà....."

Yến Thăng Bình quen tay quăng cho Lâm Phong Trí một bạt tai, "Mày là cái thứ gì chứ! Dám đánh mẹ mày hả! Ý mình....."

Lâm Phong Trí bị tát sưng người, khóe miệng ứa ra mùi máu tươi cũng không có cảm giác, chỉ biết đứng ngây ra tại chỗ.

Lần đầu tiên có người đánh y, còn nói những câu tục tĩu mà y nghe không hiểu.

Thừa dịp y hoảng loạn, Yến Thăng Bình giơ chân đạp y một cái, cơn đau thấu xương ập tới làm Lâm Phong Trí khuỵu xuống.

Yến Thăng Bình vẫn đạp túi bụi.

Lão có kinh nghiệm nên toàn nhè ngay chỗ hiểm mà đạp, "Thằng khốn nạn, trả tiền lại cho ông! Bốn triệu chín của ông đâu! Hôm nay mày không trả thì tới số với ông!"

Lâm Phong Trí hoàn toàn không biết đánh nhau, Yến Thăng Bình đấm đá vừa nhanh vừa đau, y ôm bụng ngã phịch xuống đất, miệng đầm đìa máu.

Có mấy sinh viên nữ gọi bảo vệ ra can ngăn.

Triệu Huệ Lâm ngồi dưới đất gào khóc om sòm, thấy bảo vệ tới thì bổ nhào qua ôm chân không cho can, Yến Thăng Bình càng đạp càng hăng, hai mắt vằn vện tơ máu, hùng hổ quát, "Ông có quyền đánh con mình! Không trả tiền cho tao thì đừng hòng yên thân! Cái thứ gì đâu không, đêch ai quan tâm đến thằng mồ côi như mày đâu! Ông phải đạp chết mày!"

Tuyết rơi càng lúc càng lớn nên không thấy rõ bất cứ thứ gì, Lâm Phong Trí đau đến nổi mơ hồ, chỉ biết máy móc ôm đầu, đúng lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Mấy người đang làm gì vậy!"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Triệu Huệ Lâm lập tức quệt nước mắt, buông bảo vệ ra rồi đứng dậy gọi, "Lục thiếu, nó ở đây nè!"

Sau khi nhận điện thoại của Yến Thắng Bình, bà ta lập tức lấy danh thiếp của Lục Mục Trì ra gọi điện báo cho hắn.

Tiền tới rồi!

Bốn triệu chín!

Triệu Huệ Lâm mừng thầm.

Yến Thắng Bình không dám đánh nữa, trán lão rịn đầy mồ hôi, tươi cười lấy lòng, "Lục thiếu, tôi đang thay anh giáo huấn nó đây — —"

"Mẹ kiếp!"

Lục Mục Trì đá mạnh vào bụng Yến Thắng Bình làm lão bay vút ra xa.

Chung quanh ồ lên xôn xao, nhiều người hoảng sợ lùi lại rồi lấy điện thoại ra quay.

Mấy vệ sĩ mặc đồ đen lập tức xuất hiện bắt mấy sinh viên xóa video đi.

Vẻ mặt Lục Mục Trì hết sức phức tạp, nhìn chăm chăm thanh niên co rúm dưới đất, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Khó chịu cực kỳ.

Vớ hử thì cứng đầu lắm mà sao lại để mặc người khác đánh chửi vậy chứ?

Lục Mục Trì tiến lên mấy bước, đá đá mũi chân vào lưng Lâm Phong Trí, "Dậy nổi không?"

Trong lúc mê man, Lâm Phong Trí mơ hồ nghe thấy giọng Lục Mục Trì, nước mắt y lập tức trào ra, "Lục Mục Trì, em đau quá....."

Lục Mục Trì thoáng biến sắc, giọng nói này.....

Hắn ngồi xuống xoay mặt Lâm Phong Trí lại, thấy miệng y dính máu thì lập tức tái mặt. "Lục Mục Trì, em đau sắp chết rồi....."

Lục Mục Trì choáng váng, sao lại là Lâm Phong Trí!

Hắn vội vàng bế y lên rồi đứng dậy bước đi như bay, "Đừng sợ, đến bệnh viện ngay đây!"

Đúng lúc đó, rốt cuộc Triệu Huệ Lâm đã thấy được mặt Lâm Phong Trí.

Bà ta cũng choáng váng.

Không đúng, y không phải là Yến Hạc Thanh!

Rất giống, nhưng tuyệt đối không phải! Vậy sao y lại mặc áo của Yến Hạc Thanh?

Yến Hạc Thanh đâu?!

.....

Yến Hạc Thanh đọc xong một chương, cậu để sách xuống rồi xoa cổ nhìn đồng hồ.

3 giờ 20 phút.

Vừa đi vừa về không tới nửa tiếng, thế mà giờ Lâm Phong Trí vẫn chưa về, chắc chắn đã đụng phải vợ chồng Triệu Yến.

Yến Hạc Thanh đứng dậy mặc áo khoác rồi cầm dù đi ra ngoài.

Tuyết vẫn rơi mạnh, Yến Hạc Thanh ra cửa chung cư bật dù lên, ung dung bước vào mưa tuyết.

Trên mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng, không ai giẫm lên, rất sạch sẽ.

Yến Hạc Thanh để lại một hàng dấu chân thẳng tắp, đến cổng đại học Bắc Kinh, đám đông đã giải tán từ lâu, trong không khí lạnh lẽo chỉ có tiếng tuyết rơi.

Cổng đại học Bắc Kinh rất đông người qua lại nên tuyết trắng bị giẫm thành băng vụn, có màu đen nhạt rất bẩn.

Một chiếc khăn quàng cổ màu đen lẳng lẳng nằm trong đồng băng vụn, Yến Hạc Thanh đi tới nhặt nó lên.

Cậu phui nhẹ, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra tình hình chiến đấu lúc này.

Yến Thăng Bình tay ấm chân ấm, Triệu Huệ Lâm khóc lóc om sòm, quy trình nhất quán.

Một tháng trôi qua, với thói quen hể có tiền lại đi đánh bạc của Yến Thăng Bình, một trăm ngàn kia sẽ hết rất nhanh.

Chờ xài hết sẽ đối phó với bọn họ sau.

Yến Hạc Thanh bình thản đi vào trường.

Nhận thẻ căn cước mới phải bỏ thẻ cũ đi, nếu muốn giữ làm kỷ niệm thì chỉ cần cắt góc.

Yến Hạc Thanh hờ hững cắt thành mấy mảnh rồi ném vào thùng rác.

Ra khỏi trường, tuyết rơi dày đặc hơn, tung bay khắp nơi, muốn thấy rõ đường cũng khó.

Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra bấm số Lâm Phong Trí, "Phong Trí, em ở đâu vậy? Lâu quá mà em vẫn chưa về, anh tới trường cũng chẳng thấy em đâu cả."

Trong phòng bệnh, y tá đang băng bó vết thương cho Lâm Phong Trí.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc làm Lâm Phong Trí khó chịu, y nhìn Lục Mục Trì im lặng ngồi cúi đầu trên ghế rồi chột dạ nói nhỏ, "Tôi bận việc phải đi trước, mấy ngày nữa sẽ lấy cho anh."

Yến Hạc Thanh dịu dàng nói. "Bạn thì em cứ đi đi, giờ anh đang ở trường, anh tự lấy được rồi."

"Áo em anh đưa tới tiệm giặt ủi rồi, khi nào rảnh em ghé lấy nhé."

Giờ Lâm Phong Trí vẫn chưa muốn để Lục Mục Trì biết mình là con nuôi, ậm ừ mấy tiếng rồi vội vã cúp máy.

Lục Mục Trì cũng im lặng.

Hắn biết thân thế Lâm Phong Trí, nhưng y không chủ động nói nên hắn đành phải vờ như không biết.

Nhìn chiếc áo khoác bông vắt trên thành ghế, Lục Mục Trì lập tức nhận ra đây là áo Yến Hạc Thanh.

Lâm Phong Trí không bao giờ mặc đồ bình dân cả.

Vợ chồng nhà họ Yến nhận lầm áo nên mới đánh nhầm người.

Lục Mục Trì ngẩng đầu nhìn Lâm Phong Trí nhăn mặt vì đau trên giường bệnh, hấn lại thất thần.

Nếu hôm nay người bị đánh là Yến Hạc Thanh, với thân hình gầy gò của cậu nhất định sẽ càng bị thương nặng hơn.....

"À phải rồi, anh đến đại học Bắc Kinh làm gì vậy?" Lâm Phong Trí đột nhiên hỏi hấn.

Lục Mục Trì đã nghĩ sẵn một cái cớ, "Hiệu trưởng đại học Bắc Kinh mời chú anh tới thuyết giảng."

Nghe nhắc tới Lục Lãm, Lâm Phong Trí lập tức hết đau, ánh mắt sáng lên: "Lúc nào vậy?"

Lục Mục Trì nghĩ ngợi mấy giây, "Một ngày trước kỳ nghỉ."

.....

Yến Hạc Thanh về nhà giặt sạch khăn quàng cổ, vắt khô rồi phơi ngoài cửa sổ.

Màn đêm buông xuống, nhà nhà bật đèn sáng trưng, gió lạnh thổi qua cuốn theo từng đám tuyết lớn.

Tuyết rơi dày vậy chắc nước hồ sẽ lạnh lắm.

Ngày mai.....

Yến Hạc Thanh đóng cửa sổ lại.

Cậu hy vọng Lục Lãm sẽ đi câu cá.

Hai giờ sáng hôm sau, Yến Hạc Thanh xuống lầu đúng hẹn.

Xe đặt trước đã chờ sẵn dưới lầu, tài xế thấy túi đồ của Yến Hạc Thanh thì tặc lưỡi bắt chuyện, "Trời lạnh thế này mà lên núi câu cá à?"

Yến Hạc Thanh chỉ cười không đáp.

Tài xế cũng không hỏi tiếp nữa, khởi động xe rồi lái vào gió tuyết mịt mù.

Đến chân núi, Yến Hạc Thanh xuất trình thẻ hội viên, bảo vệ mở cổng cho xe vào, còn dặn dò: "Đưa đến nơi rồi ra ngay nhé."

Tài xế lẩm bẩm, "Chỗ gì mà sang chảnh quá vậy....."

Bốn giờ hơn, đường núi tĩnh mịch im ắng, chỉ có tiếng xe chạy, tài xế hơi sợ nên đạp ga tăng tốc đến bờ hồ, chờ Yến Hạc Thanh lấy đồ xong thì quay xe ra khỏi thung lũng với tốc độ ánh sáng.

Yến Hạc Thanh nhìn tới bãi đậu xe cách đó không xa.

Khác với lần trước, trong bãi chỉ có lác đác mấy chiếc xe.

Hôm nay tuyết lớn quá nên rất ít người tới.

Đặt đồ xuống vệ đường, Yến Hạc Thanh đội tuyết đến bãi đậu xe.

Chiếc thứ nhất, không phải.

Chiếc thứ hai, không phải.

Chiếc thứ ba — —

Bắc Kinh A1111.

Mi mắt Yến Hạc Thanh khẽ chớp, rất nhẹ.

Chương 18

Trên mặt băng có không ít lều vải chưa dỡ, khung cảnh mờ tối yên tĩnh.

Trong bãi đậu xe có bốn chiếc.

Yến Hạc Thanh quan sát, ba chiếc bị tuyết phủ kín, hoặc là đậu ở đây chưa lái đi, hoặc là ở lại câu cá không về.

Chỉ có một chiếc phủ tuyết lác đác trên nóc, chính là Bắc Kinh A1111.

Yến Hạc Thanh xách đèn chiếu sáng bước lên mặt hồ rồi đi sâu vào trong.

Lục Lãm là người có tính kỷ luật nghiêm ngặt và tranh thủ thời gian. Lựa chọn rạng sáng đi câu cá, không có khả năng sẽ ngủ sau khi đến đây.

Rất có khả năng anh đang câu cá một mình ở nơi nào đó.

Bốn phương tám hướng chỉ có tiếng tuyết rơi, bông tuyết thỉnh thoảng rơi xuống mi mắt Yến Hạc Thanh, không hề tan ra.

Yến Hạc Thanh đi cực chậm.

Mặt băng hơi trơn, còn phải tránh giẫm trúng lỗ băng của những người câu cá khác.

Lỗ băng khoan xong gặp tuyết rơi, chưa kịp đóng thành lớp dày

mà đã bị tuyết phủ kín chằng khác nào cạm bẫy, lỡ đạp trúng thì sẽ lộn ngay xuống hồ.

Yến Hạc Thanh xách theo chiếc đèn con, một vầng sáng nhỏ nhỏ hắt xuống mặt băng.

Cậu cẩn thận tránh đi mọi vùng băng khả nghi, đi khoảng nửa tiếng, rốt cuộc mặt băng thu hẹp lại, lờ mờ trông thấy cây cối ven hồ.

Tuyết rơi dày đặc, thỉnh thoảng lộ ra mấy cành khô.

Đi thêm tầm mười phút, nơi những dãy núi tuyết trùng điệp hùng vĩ giao nhau hiện ra một vầng sáng mờ nhạt.

Tìm được rồi.

Yến Hạc Thanh dừng lại, trên mi mắt đọng một lớp sương trắng mỏng, cậu khó nhọc giơ bàn tay đông cứng lên phủi lông mi.

— —

Trong lều vải rộng rãi sáng sủa, máy sưởi bật rất mạnh, Lục Lãm cởi áo khoác ra, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng.

Bên trái anh có một chiếc bàn đơn giản, trên đó đặt một bình giữ nhiệt đựng trà gừng nóng hổi.

Và một quyển tiểu thuyết huyền nghi mới xuất bản.

Trong lúc câu cá Lục Lãm sẽ tranh thủ đọc truyện, anh đặc biệt yêu thích thể loại huyền nghi suy luận, mỗi tuần trợ lý sẽ chọn một quyển mới đưa đến.

Một tay Lục Lãm lật sách, tay kia cầm cần câu.

Tiểu thuyết mở đầu bằng một vụ án chặt xác, tác giả cực kỳ am

hiếu không khí huyền nghi, Lục Lãm đang đọc say sưa thì "xì xì xì", tiếng máy khoan điện chói tai đột ngột vang lên.

Trong thung lũng tuyết yên tĩnh nghe rõ mồn một.

Lục Lãm nhú mào, có người đang khoan băng gần đây.

Xì xì xì.

Xì xì xì.

Xì xì xì.

Sau một loạt âm thanh chói tai, mọi thứ trở lại yên tĩnh như cũ.

Chỉ có tiếng bông tuyết rơi xuống nóc lều.

Lục Lãm tiếp tục đọc truyện.

Yến Hạc Thanh khoan hai lỗ băng, một lỗ trong lều, một lỗ bên trái lều khoảng một mét.

Sau khi dựng lều, Yến Hạc Thanh cố định lại bốn góc cho chắc rồi vào lều trải đệm.

Trải đệm xong, hai cánh tay Yến Hạc Thanh đã đông cứng, cậu bật lò sưởi hơi ấm tay rồi đi tới lỗ băng, ngồi xuống cầm lưới lọc vớt băng vụn trong lỗ ra, thả cần câu xuống, sau đó ra cửa lều quan sát tình hình.

Cậu vén góc màn lên, cách đó khoảng một mét có một túp lều to gấp đôi lều cậu, ánh đèn sáng trưng, loáng thoáng lộ ra một bóng người mờ mờ.

Yến Hạc Thanh lại nhìn về phía lỗ băng thứ hai mình khoan, tuyết rơi mạnh phủ lên một lớp mỏng nhưng vẫn có thể nhìn ra hình

dáng lỗ băng.

Cậu vừa định buông màn xuống thì bóng người trong lều đổi diện bỗng nhiên cử động.

Cái bóng càng lúc càng lớn.

Gần như cùng một lúc, Yến Hạc Thanh vén màn lên.

Trong lều hơi nóng nên Lục Lãm kéo màn ra cho thoáng, không khí mát lạnh lập tức ủa vào.

Đồng thời anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Trời tờ mờ sáng, tuyết rơi ào ạt, thiếu niên cầm lưới lọc ra ngoài đổ vụn băng.

Ánh đèn vàng cam hắt ra từ trong lều chiếu sáng làn da trắng như tuyết của thiếu niên, có một cảm giác không chân thực.

Ánh mắt Lục Lãm lướt qua Yến Hạc Thanh.

Thiếu niên cũng cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len cổ lọ màu đen.

Qua màn mưa tuyết, hình như thiếu niên nhìn sang chỗ anh, sau đó cầm lưới lọc quay lại lều vải.

Lục Lãm nhìn mấy giây rồi buông màn xuống, lần này anh không đóng kín mà chừa lại một khe hở để thông khí.

Lật tiểu thuyết, nửa ngày trôi qua mà chỉ đọc được mấy dòng.

18 tuổi, thứ Ba đến câu cá, không đi học sao?

Lục Lãm rất ít khi thấy người trẻ tuổi đi câu cá, câu cá trên băng

lại càng hiếm hơn.

Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh, Lục Lãm cúi đầu, thì ra là một con cá lóc bông nhảy lên khỏi mặt nước rồi vùng vẫy trên băng.

Lục Lãm khom người nhặt con cá lên thả xuống lỗ băng, nó lập tức bơi đi với tốc độ ánh sáng.

.....

Bên kia, Yến Hạc Thanh cũng câu được một con cá mè.

Cậu hơi đói nên thuần thực mổ cá rồi bỏ lên vỉ nướng, phết dầu làm món cá nướng đơn giản nhất.

Chẳng bao lâu sau, mùi thơm đã tràn ngập khắp lều, mùi sữa, mùi cá.

Chẳng biết lều bên cạnh có người thấy không nữa.

Yến Hạc Thanh nhai thịt cá thơm mềm, trước mắt hiện lên bóng người thoáng thấy trong tuyết.

Nhìn không rõ mặt lãm, chỉ thấy đại khái hình dáng của Lục Lãm.

30 tuổi, lứa tuổi chừng chạc và cuốn hút nhất của đàn ông.

Lâm Phong Trí đã viết trong nhật ký — —

[Tim mình đập nhanh như sắp nhảy ra khỏi cổ, chưa từng thấy người nào đẹp trai đến vậy!]

[Ông trời ơi, cho con hẹn hò với chú ấy đi mà! Con thích chú ấy lắm, thích cực kỳ luôn!]

[CKY! Hôm nay gặp được chú Lục Lầm rồi, chỉ thấy từ xa thôi, chú tỏa sáng thật đấy! Cầu mong đêm nay sẽ mơ thấy chú!]

.....

Ăn xong cá mè nướng, Yến Hạc Thanh uống hết một hộp sữa tươi rồi tiếp tục đọc sách câu cá.

Thời gian dần trôi, mới ba giờ chiều mà trời đã tối đen, Yến Hạc Thanh đóng sách lại.

Trong thùng nước màu đỏ dưới chân có hai con cá bơi qua bơi lại.

Cậu đứng dậy thu dọn đồ đạc, sau đó mặc áo khoác ra ngoài đỡ lều.

Ra khỏi lều, cái lạnh buốt giá lập tức xua tan hơi ấm trên người.

Nhiệt độ không khí thực sự quá thấp, khoảng âm mười độ.

Yến Hạc Thanh hơi co ro.

Cậu đỡ lều gây ra tiếng động rất lớn, Lục Lầm giơ tay lên nhìn đồng hồ.

3 giờ 12 phút.

Về sớm vậy sao.

Mí mắt Lục Lầm khẽ động.

Dọn đồ xong, Yến Hạc Thanh nhìn về phía lỗ băng mình khoan sáng nay, nó đã bị tuyết lấp kín.

Nhưng chỉ có cậu biết dưới lớp tuyết kia là một cái bẫy.

Cậu sẽ rơi xuống hồ băng.

Cậu đã tính toán kỹ càng lỗ băng kia.

Nếu Lục Lầm không kịp tới cứu thì cậu vẫn có thể tự leo lên mặt băng.

Nhưng nước hồ rất lạnh, dù thế nào cũng không tránh khỏi bị đông cứng.

Cậu biết.

Nhưng muốn được thì phải có mất.

Xứng đáng.

Yến Hạc Thanh xách thùng nước đi thẳng tới lỗ băng tự tay mình khoan.

Sau đó.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, thùng đổ rơi xuống mặt băng, hai con cá văng ra quẫy mạnh.

Lớp băng mỏng vỡ vụn, thân hình gầy gò rơi xuống hồ.

"Cứu, tôi, với....."

Đây là lần đầu tiên Lục Lầm nghe thấy giọng Yến Hạc Thanh.

Kèm theo đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Lục Lầm lập tức vớ lấy dây cứu sinh lao ra khỏi lều, tuyết rơi

thừa thót hơn, một chiếc thùng màu đỏ nằm chổng chơ trên mặt băng.

Lục Lãm cấp tốc lao tới chỗ thùng đỏ, khi tới gần anh thấy Yến Hạc Thanh bị mắc kẹt trong lỗ băng, hai tay cố sức bám vào mặt băng.

Tiếng băng nứt răng rắc, Lục Lãm không tiến thêm nữa.

Anh dừng lại rồi quăng dây thừng đúng ngay lỗ băng, "Đừng sợ, nắm lấy sợi dây đi."

Nước hồ mùa đông lạnh thấu xương, ngay khi Yến Hạc Thanh rơi xuống thì tay chân không còn thuộc về cậu nữa, tê cứng chết lặng, mắt cũng bị khí lạnh làm nhòe đi, cậu cố giữ bình tĩnh, phán đoán phương hướng dây thừng, nghe bên trái có tiếng vật gì đó rơi xuống, cậu vận hết sức lực, duỗi ra ngón tay cứng ngắc nắm lấy sợi dây.

Cảm nhận được đầu dây còn lại bị kéo, sợ cậu ngất đi giữa chừng nên Lục Lãm cổ vũ cậu, "Cậu làm tốt lắm, giờ từ từ nắm tay lại đi, đứng rồi, đừng sợ, không sao đâu....."

Lông mi Yến Hạc Thanh bắt đầu đóng băng, mắt ngày càng mờ đi, cậu nghe lời Lục Lãm, chậm chạp nắm chặt tay lại.

"Giỏi lắm." Lục Lãm tiếp tục cổ vũ cậu, đồng thời âm thầm kéo dây, "Nắm chặt thêm chút nữa, đứng rồi, như vậy đó....."

Thiếu niên nhẹ đến kinh ngạc, Lục Lãm chẳng cần tốn bao nhiêu sức lực đã kéo cậu lên khỏi lỗ băng, kéo tới trước thêm một đoạn, Lục Lãm phán đoán mặt băng không bị ảnh hưởng mà đủ dày, anh thả dây xuống rồi chạy nhanh tới chỗ Yến Hạc Thanh.

Thiếu niên nằm rạp trên mặt băng, quần áo ướt đẫm, không cách nào xác định được tình trạng, Lục Lãm ngồi xuống đỡ vai Yến

Hạc Thanh, "Cậu — —"

Một giây sau, thiếu niên ngẩng đầu lên, một khuôn mặt trắng bệch như giấy đập vào mắt Lục Lãm.

Toàn thân Yến Hạc Thanh run cầm cập, lạnh đến nổi hoa mắt, chẳng chút do dự nhào vào lòng Lục Lãm rồi nắm chặt cổ áo anh, bờ môi tím tái vì lạnh.

Trong ngực Lục Lãm như ôm một cái tủ đông, khí lạnh không ngừng tấn công anh.

Áo len mỏng chẳng mấy chốc cũng ướt theo.

Anh ôm Yến Hạc Thanh bằng một tay rồi đi nhanh về lầu.

Lầu vải rất ấm, Lục Lãm hất ra tấm chăn mỏng trên đệm, vừa định đặt Yến Hạc Thanh xuống thì thấy cậu nhắm nghiền mắt, hai tay níu chặt anh không buông, càng run dữ dội hơn.

Lục Lãm không gỡ Yến Hạc Thanh ra mà kéo chăn đắp cho cậu, sau đó cầm điện thoại gọi tới bệnh viện, trong thung lũng này có một bệnh viện tư nhân ngay dưới chân núi.

Gọi xong, Lục Lãm ném điện thoại đi rồi vắn nắp bình giữ nhiệt, mùi nước gừng nóng hổi bốc lên, Yến Hạc Thanh không tỉnh táo lắm nên môi mím chặt, anh vạch miệng thiếu niên ra đổ cho cậu mấy ngụm nước gừng nóng.

Uống xong Yến Hạc Thanh có vẻ khá hơn đôi chút, mặc dù vẫn rất tệ nhưng sắc mặt không còn tái nhợt đáng sợ nữa.

Trong lúc chờ xe cấp cứu, Lục Lãm mới rảnh nhìn kỹ Yến Hạc Thanh.

Anh đã cứu viện trên băng không chỉ một hai lần, từng thấy

nhiều người câu cá lọt xuống hồ nhưng đây là lần đầu tiên gặp người đuối nước bình tĩnh và chịu hợp tác như vậy.

Mà thiếu niên này chỉ mới 18 tuổi.

Yến Hạc Thanh lẩm bẩm mấy tiếng, bỗng nhiên rúc vào ngực Lục Lãm, trên vầng trán đầy đặn rịn ra mồ hôi lạnh. Lục Lãm lấy khăn lau đi cho cậu.

Hai mươi phút sau xe cấp cứu đến.

Yến Hạc Thanh nằm trong ngực Lục Lãm, nhân viên cứu hộ muốn đặt cậu nằm trên cáng cứu thương nhưng Lục Lãm sải chân bước thẳng lên xe.

Nhân viên cứu hộ không khỏi bối rối, sau khi lên xe mới biết được nguyên nhân.

Thiếu niên ôm người đàn ông rất chặt, bác sĩ và y tá hợp sức lại cũng không gỡ nổi ngón tay cậu ra.

"Khám trước đi." Lục Lãm cắt ngang bọn họ rồi nói sơ qua tình hình của Yến Hạc Thanh.

Bác sĩ gật đầu, lập tức ngồi xuống khám cho cậu.

"Không bị va chạm hay ngoại thương gì cả." Bác sĩ kiểm tra rồi nói, "Tình trạng cụ thể thế nào phải về bệnh viện kiểm tra toàn diện mới biết được."

Tiếng còi xe cấp cứu vang vọng khắp thung lũng tuyết, lao nhanh ra khỏi đó để đến bệnh viện tư nhân dưới chân núi.

Mấy y tá đồng tâm hiệp lực, rốt cuộc gỡ được hai tay Yến Hạc Thanh đang ôm eo Lục Lãm ra.

Yến Hạc Thanh được khiêng lên xe đẩy.

"Phù." Y tá trưởng thở hồng hộc, "Mau đưa đi kiểm tra đi."

Y tá đẩy xe chạy.

"Còn anh theo tôi đi đóng tiền." Y tá trưởng liếc nhìn Lục Lãm.

Âm mười hai độ mà chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, y tá trưởng cũng thấy lạnh giùm anh.

Nhưng khí thế Lục Lãm quá uy nghiêm nên y tá trưởng không dám nhìn thêm lần thứ hai, dẫn anh đến quầy thu ngân rồi rời đi.

Bác sĩ thu ngân gõ bàn phím, "Tên bệnh nhân."

Lục Lãm gọi điện cho Tạ Quân Kiệt.

"Tên bartender ở Oxygen."

Chỗ Tạ Quân Kiệt đang rất ồn ào, hắn vội đi tới một góc yên tĩnh, "Hả?"

Lục Lãm hỏi lại lần nữa.

Bác sĩ sau quầy liếc trộm Lục Lãm một cái.

Tạ Quân Kiệt mờ mịt nhưng vẫn trả lời trước, "Tiểu Yến hả? Yến Hạc Thanh....."

Bíp.

Lục Lãm cúp máy.

Sau đó nói với bác sĩ.

"Yến Hạc Thanh."

Chương 19

Sau một loạt kiểm tra, khi Yến Hạc Thanh vào phòng bệnh đã là nửa đêm.

Trong phòng đơn sang trọng bật máy sưởi rất ấm, còn có máy tạo độ ẩm phun sương trắng bảng lảng.

Trên giường bệnh, thiếu niên đã thay đồng phục bệnh nhân.

Cậu quá gầy, bộ đồ bệnh nhân màu trắng như trùm kín người, cảm nhọn chĩa vào hõm vai, lộ ra hai xương quai xanh lồi lõm rõ ràng.

Gương mặt tái nhợt cũng rất nhỏ, một tay Lục Lãm có thể che kín, hàng mi dài dính sát vào da, mũi và trán hợp thành một đường thẳng tắp.

Đôi môi mỏng đã hồng lên chút ít, cả người trắng đến nỗi gần như trong suốt.

Cứ thế lẳng lẳng nằm trên giường, yếu ớt nhưng không hề yếu đuối.

Lần đầu tiên gặp mặt, Yến Hạc Thanh đã cho Lục Lãm một cảm giác lạnh lùng nghiêm nghị.

Hôm nay gặp lại, cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Tay trái Yến Hạc Thanh cầm ống truyền dịch dinh dưỡng đặt trên giường đơn trần trụi, móng tay được cắt tỉa gọn gàng.

Nhưng lại là một bàn tay hoàn toàn không hợp với lứa tuổi 18.

Mu bàn tay gầy guộc, mấy đường gân xanh nổi rõ, mỗi ngón tay đều phủ kín vết chai.

Lục Lãm lẳng lặng nhìn một lát rồi đi tới cầm tay trái Yến Hạc Thanh nhét vào chần.

Đã có kết quả kiểm tra, cũng may Lục Lãm đổ cho Yến Hạc Thanh mấy ngụm nước gừng, kịp thời làm ấm ngũ tạng nên không có gì nghiêm trọng, nhưng sức khỏe Yến Hạc Thanh quá yếu nên bác sĩ đề nghị ở lại bệnh viện theo dõi thêm mấy ngày.

Yến Hạc Thanh ngủ một giấc say sưa, khi mở mắt ra thì nhìn thấy đèn treo pha lê cầu kỳ, cậu hơi nghiêng đầu, giờ mới biết đây là phòng bệnh.

Phòng bệnh rất cao cấp.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngay cả máy tạo độ ẩm cũng im ắng, Yến Hạc Thanh chống tay xuống giường chậm chạp ngồi dậy.

Trời đã sáng, đèn còn bật, trong phòng bệnh rộng lớn chỉ có mình cậu.

Yến Hạc Thanh rũ mắt, lẳng lặng chờ đợi.

— —

Lục Lãm khẽ đẩy cửa rồi xách đồ vào phòng, nhìn về phía giường bệnh, lông mày hơi nhíu lại.

Trống trơn.

Trên giường không có ai, chiếc mền trắng tinh được trải phẳng

lì như chưa từng có ai ngủ.

Đôi mắt đen hơi lạnh đi.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân khế khàng.

Trong không gian tĩnh mịch, xoẹt, xoẹt, xoẹt, là tiếng dép đan bằng sợi tre mềm ma sát với mặt đất.

Càng lúc càng rõ, cuối cùng dừng lại trước phòng bệnh.

Lục Lãm nhìn ra cửa, lập tức đối diện với một đôi mắt màu nâu nhạt lấp lánh như sao, câu hồn đoạt phách.

Bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình trên người thiếu niên không che được dáng người cao gầy của cậu, ống quần hơi ngắn lộ ra một khúc chân mảnh khảnh trắng nõn.

Sắc trời chiếu vào mặt cậu, đường nét xinh đẹp thanh tú, chiếc cằm nhọn nhỏ xíu tựa như có thể bóp gãy.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không nói gì, hơi nước lượn lờ trong không khí.

Một giây sau, Yến Hạc Thanh lên tiếng trước, giọng nói điềm tĩnh như chồi non mới nhú đầu xuân.

Trong trẻo, thanh nhã.

"Tiền viện phí ngài ứng trước có thể trả góp được không? Tạm thời tôi chưa có nhiều tiền như vậy."

Bệnh viện tư nhân này tính phí cực cao.

Ngoại trừ tiền xe cấp cứu và phí khám tổng quát đắt đỏ, hôm qua Yến Hạc Thanh nằm phòng đơn cao cấp một đêm đã ngốn mất

năm mươi ngàn tệ. (~163 triệu)

Ánh mắt Lục Lãm đảo qua bàn tay Yến Hạc Thanh, nhận ra điều bất ổn tối qua.

Anh đã không nghĩ đến khả năng chi trả của Yến Hạc Thanh.

"Đều tại tôi không suy xét chu toàn, số tiền kia tôi sẽ trả."

Yến Hạc Thanh đi vào phòng, vì khoảng cách rất gần nên hình dáng thiếu niên càng thêm rõ ràng.

Truyền dịch dinh dưỡng một đêm, sắc mặt cậu đã khá lên trông thấy.

"Cảm ơn ý tốt của ngài." Yến Hạc Thanh không kiêu ngạo không tự ti nói, "Ngài đã cứu tôi một lần, số tiền kia tôi sẽ tự trả. Vui lòng cho tôi số tài khoản của ngài đi, ngày 10 hàng tháng tôi sẽ chuyển khoản, chia làm....." Cậu ngáp ngừng một giây, "Mười hai kỳ được không?"

Đôi mắt sáng trong của cậu trầm tĩnh kiên định.

Nhưng vì đề nghị trả góp này khá xấu hổ nên vẻ mặt cậu hơi áy náy.

Lục Lãm yên lặng nhìn cậu, chốc lát sau anh rút ra từ trong ví một tấm danh thiếp đặt lên tủ đầu giường.

"Khi nào xuất viện thì liên lạc với tôi."

Chấp nhận mười hai kỳ trả góp của Yến Hạc Thanh.

Sau đó đặt những thứ mình đang xách xuống, một chiếc túi lớn màu đen và một túi giấy kraft.

Lục Lãm bước ra cửa, lúc đi ngang qua Yến Hạc Thanh, anh

dừng lại nói.

"Tôi tên Lục Lãm."

Yến Hạc Thanh đáp, "Tôi là Yến Hạc Thanh."

Phòng bệnh chỉ còn lại mỗi mình Yến Hạc Thanh, cậu đi tới cạnh giường, đầu tiên là cầm danh thiếp lên.

Danh thiếp mạ vàng, nội dung cực kỳ ngắn gọn, Lục thị, Lục Lãm, một dãy số.

Yến Hạc Thanh đặt danh thiếp xuống rồi nhìn sang túi xách, là chiếc ba lô cậu làm rơi trên băng.

Trong đó đựng dụng cụ câu cá, điện thoại, còn có bộ đồ của cậu đã được giặt sạch.

Cậu lại mở túi giấy ra, bên trong là hộp giữ ẩm.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh lộ vẻ nghi hoặc, cậu mở nắp hộp giữ ẩm, hơi nóng bốc lên mũi mang theo mùi thơm ngọt.

Là một bát cháo hạc đào, hạt điều và đậu phộng.

Gạo được hầm nhừ, loãng chứ không đặc, rất thích hợp với người chán ăn nhưng buộc phải ăn lót dạ.

Yến Hạc Thanh để cháo xuống rồi đi tới cửa sổ.

Dưới lầu là cửa bệnh viện, một chiếc Maybach dừng lại, tài xế đợi cạnh cửa, Lục Lãm ra khỏi bệnh viện, tài xế lập tức mở cửa sau ra.

Lục Lãm lên xe rồi đi.

Yến Hạc Thanh không nhìn nữa mà trở lại giường bệnh thu dọn đồ đạc.

Cậu phải mau chóng xuất viện, ở lại một đêm nữa sẽ tốn thêm năm mươi ngàn tệ.

Bác sĩ làm bầm phàn nản rồi trả lại tiền dư vào tài khoản thanh toán.

Cùng lúc đó Lục Lãm nhận được một tin nhắn ngân hàng và một tin nhắn từ số lạ.

[Chào ngài, tôi là Yến Hạc Thanh, sau khi kết toán tôi nợ ngài tổng cộng 52.200, chia ra 12 kỳ, mỗi kỳ là 4.350, vui lòng nhấn số tài khoản cho tôi, bắt đầu từ ngày 10 tháng sau tôi sẽ chuyển tiền đúng hạn.]

Lục Lãm lưu số trước rồi nhấn tin trả lời.

[Số điện thoại cũng là Wechat của tôi, cậu add tôi đi rồi chuyển khoản qua Wechat.]

Chốc lát sau, Lục Lãm nhận được thông báo kết bạn.

Mở ra thấy ảnh đại diện mặc định, tên tài khoản là 52 Hz.

Lời mời kết bạn — — Chào ngài, tôi là Yến Hạc Thanh.

Lục Lãm ấn đồng ý.

Đợi mấy phút mà đối phương chẳng nói thêm gì nữa.

Lục Lãm để điện thoại xuống, nói lòng cổ áo rồi bắt đầu xử lý hồ sơ.

.....

Bên kia, Yến Hạc Thanh đón xe về nhà.

Leo lên cầu thang sắp tới cửa, phía trước có một đống thùng giấy chồng lên nhau, tổng cộng năm thùng.

Yến Hạc Thanh đi chậm lại, đến gần mới thấy logo và một dãy chữ tiếng Anh trên thùng.

Là đồ hộp nhập khẩu dành cho mèo.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh đẩy thùng giấy ra rồi lấy chìa khoá mở cửa vào nhà.

Nằm viện một ngày Yến Hạc Thanh cũng không buồn ngủ, cậu học bù cho hôm qua rồi vào bếp nấu cơm.

Mùi thịt tràn ngập gian bếp nhỏ, Yến Hạc Thanh hầm canh sườn, còn bỏ thêm một củ cải ngọt lịm.

Tuy không đói nhưng Yến Hạc Thanh vẫn ép mình ăn hai bát cơm.

Ăn xong leo lên cân, 56.5 ký.

Lại tăng thêm mấy cân.

Nhưng còn lâu mới đạt mục tiêu của cậu.

"Khụ khụ....." Yến Hạc Thanh ho khan, ngâm mình trong nước lạnh một thời gian sẽ khó tránh khỏi bị cảm.

Yến Hạc Thanh mở ngăn kéo tìm mấy lọ thuốc đổ ra vài viên, trên lòng bàn tay có một nhúm thuốc nhỏ, cậu uống chung với nước rồi kéo kín cổ áo.

Đã bật quạt sưởi nhưng cậu vẫn thấy rất lạnh.

Cùng lúc đó, Lục Lãm đang gõ phím đột nhiên dừng lại, cầm điện thoại lên mở tin nhắn.

Xem tin nhắn ngân hàng rồi lại xem tin nhắn của Yến Hạc Thanh.

Dư ra 200.

Anh đã ứng 52.000, Yến Hạc Thanh muốn trả anh 52.200, 200 kia là — —

Tiền cháo và giặt đồ sao?

Lông mày Lục Lãm khẽ nhíu lại.

Đóng đồ hộp cho mèo chất trước cửa cả tuần mà Yến Hạc Thanh vẫn không hề động đến.

Dạo này cậu rất bận vì mới tìm được một công việc bán thời gian, làm thêm ở quán cà phê kế bên trụ sở Lục thị.

9 giờ sáng tới 5 giờ chiều, mỗi tuần nghỉ một ngày, lương cơ bản cộng thêm hoa hồng, cũng không tệ lắm.

Dung mạo Yến Hạc Thanh xinh đẹp, sơmi trắng quần tây đen vô cùng đơn giản, đứng trong quầy chẳng khác nào bộ mặt của tiệm.

Mấy ngày nay dân công sở ghé vào đông hơn hẳn.

Một nhân viên phục vụ nam khác tỏ vẻ ghen tị, "Kẻ nào nói sắc đẹp không thể no bụng chắc phải xấu xí lắm, cứ nhìn Tiểu Yến mà xem, mới làm mấy ngày mà hoa hồng tăng vù vù rồi."

Yến Hạc Thanh không nói gì mà nhanh nhẹn lên đơn.

Cậu rất hài lòng với công việc làm thêm này, môi trường đơn giản, mức lương hậu hĩnh.

Quan trọng nhất là ở ngay dưới lầu Lục thị.

Đây là đơn đặt hàng số lượng lớn từ tầng 81 của Lục thị, 20 cốc latte, 10 cốc Americano, 30 cốc caramel latte, 5 cốc espresso và 65 phần bánh gatô.

"Tiểu Yến, chị nói với tiếp tân rồi, em cứ đem lên tầng 21 để ở quầy thư ký là được! Chị phải đi họp đây!" Trong điện thoại, người phụ nữ hấp tấp nói nhanh rồi cúp máy.

Yến Hạc Thanh để điện thoại xuống, quay sang nói với một cô gái khác đang yên lặng pha cà phê: "Trương Thanh, lát nữa đi giao với tôi được không?" Cậu khẽ mỉm cười, "Hơi nhiều chút xiu."

Trương Thanh gật đầu lia lịa, "Được chứ!"

Nếu cô đi theo thì sẽ được tính nửa đơn, tháng này đạt chỉ tiêu rồi!

Nhân viên phục vụ nam kia vốn đã ghen tị với Yến Hạc Thanh lại càng tức tối hơn.

Sau khi xếp bánh và cà phê vào hộp, Yến Hạc Thanh xách hai túi, Trương Thanh xách phần còn lại rồi cùng ra khỏi tiệm.

Vì quán cà phê thường xuyên giao trà chiều đến tòa nhà này nên bảo vệ quen mặt Trương Thanh, lập tức cho hai người vào.

Nhìn thấy Yến Hạc Thanh, tiếp tân nghĩ thầm hèn gì bảo cậu đem lên lầu.

Làm việc cả ngày, ngắm trai đẹp là hết mệt ngay!

Tiếp tân mỉm cười dẫn họ đến thang máy quẹt thẻ, "Tầng cao nhất đấy, đừng đi lạc nhé."

Yến Hạc Thanh lịch sự gật đầu.

Vào thang máy, Trương Thanh âm thầm ngắm nghía Yến Hạc Thanh, đúng là vừa cao vừa đẹp trai.

Trương Thanh cảm thán, đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất kể từ khi cô đi làm đến nay.

Yến Hạc Thanh đẹp trai thân thiện, giỏi giang thạo việc, quan tâm đồng nghiệp, ai mà không muốn làm chung với một người tốt vậy chứ.

Nhưng quản lý nói Yến Hạc Thanh chỉ làm đến cuối năm, trước Tết khoảng nửa tháng.

Trương Thanh không khỏi rầu rĩ.

Tốc độ thang máy rất nhanh, không dừng lại nửa chừng nên chẳng bao lâu sau đã lên tầng cao nhất.

Yến Hạc Thanh ra thang máy trước, Trương Thanh theo sau.

Quầy thư ký vắng hoe, Yến Hạc Thanh để đồ xuống, hờ hững liếc nhìn văn phòng đóng kín cửa rồi quay vào thang máy.

Trương Thanh cũng vội vàng để đồ xuống rồi theo Yến Hạc Thanh tới thang máy, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

"Tiểu Yến, chẳng phải cậu là sinh viên sao, công ty này siêu lợi hại luôn, lương cao mà phúc lợi cũng nhiều nữa....."

Yến Hạc Thanh chăm chú lắng nghe.

Thang máy chậm chậm hạ xuống, đến tầng 60 thì dừng lại.

Cửa thang máy mở ra, Lục Lãm vừa định bước vào thì chợt trông thấy một gương mặt không ngờ tới.

Thiếu niên mặc áo trắng quần đen, trước ngực gắn một tấm thẻ nhỏ bằng kim loại.

Cà phê Shadow, Yến Hạc Thanh.

Thiếu niên không nhìn anh mà nghiêng đầu nghe cô gái bên cạnh nói chuyện.

"Lục tổng?" Lục Lãm đứng bất động, trợ lý thấy thang máy sắp đóng lại nên nhắc khẽ.

Thiếu niên nghe tiếng ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với ánh mắt Lục Lãm.

Lục Lãm bước vào thang máy, điềm tĩnh nói: "Mọi người vào hết đi."

Anh lùi vào góc đứng cạnh Yến Hạc Thanh.

Mấy chục nhân viên nối đuôi nhau vào, thang máy rộng lớn lập tức chật kín.

Chương 20

Cửa thang máy đóng lại rồi hạ xuống lần nữa.

Chỗ Lục Lãm đứng không ai dám chen nên tạo thành một thế giới thu nhỏ, mọi người dồn hết về phía Trương Thanh.

Trương Thanh buộc lòng phải nhích sang chỗ Yến Hạc Thanh, lấn cậ sang bên cạnh, bả vai thỉnh thoảng sượt qua cánh tay Lục Lãm.

Về mặt Yến Hạc Thanh chẳng chút thay đổi, hơi bất ngờ vì gặp được Lục Lãm sớm vậy.

Ting.

Lúc này thang máy xuống đến tầng 55, cửa mở ra, nhân viên Lục thị như ong vỡ tổ ùa ra ngoài, xếp thành hai hàng chờ Lục Lãm.

Lục Lãm không nhìn Yến Hạc Thanh mà đi thẳng ra thang máy.

Chờ cửa đóng lại, Trương Thanh mới thở phào một hơi, "Người lúc này chắc giữ chức cao lắm nhỉ! Nhìn ánh mắt đáng sợ muốn chết, anh ta liếc tôi một cái làm tôi bủn rủn tay chân luôn....."

Yến Hạc Thanh không trả lời.

Về tiệm cà phê chưa bao lâu thì hết giờ làm, tiệm không bán bánh để qua đêm, nhân viên có thể mua bánh còn dư trong ngày với giá 50%.

Yến Hạc Thanh mua ba cái donut và một phần bánh kem mini.

Bánh kem được đóng hộp riêng.

Thay áo xong, Yến Hạc Thanh xách đồ ra khỏi tiệm.

Mới năm giờ chiều mà trời đã tối thui, đèn đường sáng rực, tuyết lớn bay lượn, mặt đất vô cùng ẩm ướt.

Hôm nay có tuyết ướt, vừa rơi xuống đã tan ra ngay, Yến Hạc Thanh bật dù lên, không ra tàu điện ngầm mà đến Lục thị bên cạnh.

Tới cao ốc Lục thị, cậu dừng lại trước cửa xoay, cất dù đi rồi yên lặng chờ đợi.

Giờ tan tầm người ra vào không ngớt, sau đó dần thưa hẳn đi.

Thời gian trôi qua dài đằng dặc, một thang máy lại hạ xuống, cửa mở, Lục Lãm bước ra ngoài.

Đồng thời Yến Hạc Thanh nhìn thấy một chiếc Maybach chậm rãi lái tới dừng trước cửa chính.

Yến Hạc Thanh hơi nghiêng người, qua cửa xoay bằng kính mờ hồ thấy được bóng dáng Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh đi tới, đợi Lục Lãm ra thì chủ động lên tiếng.

"Lục tiên sinh."

Lục Lãm đã sớm phát hiện Yến Hạc Thanh, anh dừng lại, ánh mắt rơi vào gương mặt cậu.

Yến Hạc Thanh đưa bánh kem tới, "Lần trước ở bệnh viện chưa kịp cảm ơn, không ngờ lại gặp nhau ở đây, bánh kem này có hương vị khá ngon, cảm ơn ngài lần trước đã cứu tôi."

Lục Lãm không nhận. "Tôi nhớ tình hình tài chính của cậu không tốt lắm mà."

Yến Hạc Thanh khẽ mỉm cười, "Mời một cái bánh kem thì không thành vấn đề." Cậu nói thêm, "Hơn nữa bánh này chỉ bán nửa giá thôi, đương nhiên nó vẫn còn mới lắm nên ngài đừng lo."

Lần đầu tiên Lục Lãm nhận được bánh kem nửa giá, đôi mắt đen lóe lên, cuối cùng anh vẫn nhận lấy, "Cảm ơn."

Yến Hạc Thanh khẽ gật đầu. "Tạm biệt, chúc ngài nhiều niềm vui trong cuộc sống."

Cậu đi về hướng khác, bật dù lên tiến vào màn đêm.

Lục Lãm dõi theo cậu đi xa rồi thu mắt lại bước lên xe.

Xe từ từ lái đi, Lục Lãm mở hộp giấy ra, là một cái bánh kem hình vuông bình thường.

Lục Lãm không thích đồ ngọt, bánh kem càng không động vào, anh cầm thìa múc một miếng, kem ngọt thanh, bánh xốp mềm.

Đúng như lời thiếu niên nói, hương vị khá ngon.

.....

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh bị Trương Thanh gọi lại, "Tiểu Yến, cậu tới ga tàu điện hả? Tôi không mang dù, cho tôi đi ké một đoạn nhé."

Hai tay Trương Thanh cầm túi xách che đầu, tuyết rơi xuống áo khoác loang ra vệt ướt rất rõ, cô đau lòng gần chết, đây là áo khoác mới mua, còn định Tết này mặc về quê nữa.

Yến Hạc Thanh dừng lại, chừa ra nửa bên dù.

Trương Thanh vui vẻ chạy tới dưới dù, "Cảm ơn nha!"

Hai người cùng đi tới ga tàu điện, dù hơi nghiêng về phía Trương Thanh.

Thấy vậy trong lòng Trương Thanh hết sức tiếc nuối, một người ưu tú như vậy mà làm bạn trai mình thì tốt biết bao!

Nhưng Trương Thanh biết mình theo không kịp.

Yến Hạc Thanh rất dễ gần, đối xử với mọi người khiêm tốn lịch sự nhưng cũng chỉ thế mà thôi, từ trong xương tủy vẫn toát ra vẻ lạnh lùng xa cách, ai cũng không thể thật sự tới gần cậu.

Trên đường đi Trương Thanh không bắt chuyện mà yên lặng đi tới cổng trạm, lấy ra một gói bơ từ trong túi xách. "Trong tiệm có bơ miễn phí cho thú cưng, còn nhiều lắm, để lại cũng vứt vào thùng rác thôi, chỗ cậu có nhiều mèo hoang lắm đúng không, đem về cho tụi nó đi, đừng bỏ uổng."

Yến Hạc Thanh cầm lấy bỏ vào túi donut, "Cảm ơn."

"Đừng khách sáo." Trương Thanh cười tươi rồi chạy ra khỏi dù, "Tôi về trước đây, mai gặp lại nha."

Vẫy tay từ biệt xong, Trương Thanh chạy vội tới đón tàu.

Yến Hạc Thanh hạ dù xuống, lắc nhẹ mặt dù rồi lên tàu điện ngầm.

Về nhà phải đi hai chuyến, khi Yến Hạc Thanh đến nơi thì đã gần bảy giờ.

Cậu đem bơ cho mèo hoang ăn trước rồi mới về nhà.

"Khụ khụ."

Lần trước rơi xuống nước vẫn chưa khỏi hẳn, thỉnh thoảng Yến Hạc Thanh lại ho khan.

Cởi áo khoác, thay giày đi tới bàn trà, trên bàn đặt một chai nước sơn trà cô đặc đã uống hết hai phần ba.

Yến Hạc Thanh rót một thìa bỏ vào miệng nuốt xuống, cổ họng dễ chịu hơn hẳn, sau đó vào bếp nấu cơm tối.

Trong tủ lạnh có đồ ăn mới mua hôm qua, Yến Hạc Thanh chọn mấy thứ nguyên liệu làm canh mực hải sâm, thịt xào ớt ngọt, còn có trứng hấp.

Ngồi xuống ăn chưa bao lâu thì có người gõ cửa.

Yến Hạc Thanh lừa vội mấy miếng rồi đứng dậy mở cửa.

Cửa mở ra, Lâm Phong Trí đứng ngoài, một tuần không gặp, thái độ của y đã tự nhiên hơn nhiều, ánh mắt đảo qua đồng hồ hộp cho mèo, "Mấy thứ này là của anh à?"

"Không phải." Yến Hạc Thanh tránh đường cho y, "Vào đi."

Lâm Phong Trí vào nhà cởi giày, thấy trên bàn trà còn bày đồ ăn thì hết sức kinh ngạc, "Giờ anh mới ăn cơm hả?"

Tám giờ rồi còn gì.....

"Ừ, mới đi làm về." Yến Hạc Thanh im lặng giây lát rồi hỏi, "Em cũng ăn một chén nhé?"

Lâm Phong Trí còn đang kinh ngạc vì Yến Hạc Thanh đi làm thêm, nghe thấy câu sau thì vội vã lắc đầu. "Em ăn rồi, không cần

đâu."

Y thích ăn cua hoàng đế, hôm nay Lâm Phong Dật đem về một thùng, y ăn thỏa thích nên giờ vẫn còn no.

Yến Hạc Thanh không ép mà gật đầu, "VẬY anh ăn trước đã." Sau đó ngồi xuống tiếp tục ăn cơm.

Lâm Phong Trí chẳng thấy ghế đâu, nghĩ ngợi chốc lát mới ngồi xuống cách Yến Hạc Thanh một khoảng, cảm thấy xấu hổ nên chủ động bắt chuyện, "Anh đi làm à?"

"Ừ, làm thêm mấy việc."

Mấy việc? Mí mắt Lâm Phong Trí giật giật, y học nhiếp ảnh, các bạn trong lớp đều có gia cảnh khá giả nên chẳng ai đi làm thêm, thế mà Yến Hạc Thanh còn làm đến mấy việc.

"Anh cần tiền lắm sao?" Lâm Phong Trí hỏi xong lập tức hối hận.

Lỡ..... Yến Hạc Thanh nói cần thì y cho hay không cho đây?

Cũng may Yến Hạc Thanh không nói là cần, "Kiếm tiền đóng học phí, kỳ nghỉ còn thi lấy bằng lái nữa."

Lâm Phong Trí thở phào nhẹ nhõm rồi liếc trộm Yến Hạc Thanh.

Lần trước y vô duyên vô cớ bị đánh, về nhà suy nghĩ một hồi mới lờ mờ đoán ra hai vợ chồng kia đã nhằm mình với Yến Hạc Thanh.

Có thể bọn họ chính là cha mẹ nuôi của Yến Hạc Thanh.

Đó là lần đầu tiên Lâm Phong Trí gặp một gã đàn ông thô bỉ còn đồ như thế.

Hình như y đã hơi hiểu lý do Yến Hạc Thanh cắt đứt quan hệ với bọn họ rồi.

Y lí nhí hỏi: "Có phải cha mẹ nuôi của anh..... đối xử với anh tệ lắm không?"

Yến Hạc Thanh thẳng thắn đáp, "Ừ."

Lâm Phong Trí cúi đầu nhìn chằm chằm dèp lê, "Thật ra..... hôm đó tới trường em đã gặp phải cha mẹ nuôi của anh."

Yến Hạc Thanh giả bộ kinh ngạc, quay đầu nhìn y, "Hôm lấy thẻ căn cước ấy à?"

Lâm Phong Trí gật đầu, cân nhắc dùng từ, "Bọn họ hơi thô lỗ chút xíu....."

Chưa nói hết câu thì trên mặt y đột nhiên có cảm giác thô ráp, y giật mình ngẩng đầu lên, Yến Hạc Thanh nhích tới gần, ngón cái xoa xoa vết bầm trên má trái của y.

Da y mỏng nên rất lâu phai dấu, thật ra đã hết đau nhưng vẫn còn một vết bầm nhỏ.

Yến Hạc Thanh nhú mày, "Yến Thắng Bình đánh em à?"

Gã đàn ông hơi rình kia tên Yến Thắng Bình sao? Lâm Phong Trí không muốn quan hệ của Yến Hạc Thanh và bọn họ xấu thêm nữa.

Có lẽ bọn họ từng làm những điều tồi tệ với Yến Hạc Thanh nhưng dù sao vẫn là người thân của cậu, thời gian sẽ làm phai mờ quá khứ, còn tình thân vĩnh viễn không dứt bỏ được.

Nghĩ vậy, Lâm Phong Trí quay mặt đi, "Đâu có, em sơ ý bị đụng thôi."

Đương nhiên Yến Hạc Thanh biết Lâm Phong Trí bị đánh, cũng đoán trước y sẽ phủ nhận.

Cậu chỉ đang đóng vai một người anh tốt quan tâm em mình thôi.

Người cậu bảo vệ chính là em trai sống nương tựa lẫn nhau trong ký ức chứ không phải thiếu gia ngây thơ sống trong hũ mật này, không phân biệt được thiện ác mà chỉ biết khuyên người ta rộng lượng.

Cơn ho ập tới, Yến Hạc Thanh quay đi ho khan mấy tiếng.

"Anh bị cảm à?" Lâm Phong Trí chớp mắt, "Để em bảo anh em, anh Hai em đưa thuốc đến, em không biết tên nhưng uống một viên là khỏi ngay."

Yến Hạc Thanh trở lại thu dọn bát đĩa, "Sắp hết rồi, không cần đâu."

"Ừm." Lâm Phong Trí đảo mắt, muốn mở miệng nhưng hơi ngại.

Yến Hạc Thanh đoán được mục đích Lâm Phong Trí đến tìm mình, chẳng có gì khác ngoài việc dặn cậu đừng để lộ quan hệ của bọn họ.

Cậu không lên tiếng mà chờ Lâm Phong Trí chủ động, bưng chén đĩa nói: "Em ngồi đi, anh vào rửa chén."

Lâm Phong Trí gật đầu.

Yến Hạc Thanh vào bếp, sau đó lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn.

[Đồ hộp cho mèo trước cửa là anh mua đấy à?]

Sau đó nhập số điện thoại của Lục Mục Trì.

Trong căn phòng lò mờ nóng hừng hực, Lục Mục Trì ngồi trên ghế salon bằng da thật, áo sormi chỉnh tề, khóa quần tây mở rộng.

Một thanh niên đang vùi đầu giữa hai chân hần.

Vẻ mặt Lục Mục Trì lại rất lạnh lùng.

Ting.

Đột nhiên điện thoại sáng lên.

Lục Mục Trì cầm điện thoại xem, ngay khi nhìn thấy tên người gửi thì đột ngột đẩy đầu thanh niên kia ra.

Tin nhắn đến từ [Không biết điều]— —

[Đồ hộp cho mèo trước cửa là anh mua đấy à?]

Mua đồ hộp cho mèo là một phút nổi hứng của Lục Mục Trì.

Tuần trước đưa Lâm Phong Trí đi băng bó vết thương xong, y ghé cửa hàng thú cưng mua đồ, phút chốc hần nhớ đến Yến Hạc Thanh.

Đã không biết điều mà còn nghèo kiết xác, đồ hộp nhập khẩu cho mèo cũng mua không nổi.

Sau khi Lâm Phong Trí lên xe, hần trở lại đặt hàng rồi bảo chủ tiệm giao đến địa chỉ của Yến Hạc Thanh.

Nhưng đó đã là chuyện của một tuần trước.

Chẳng lẽ giờ Yến Hạc Thanh mới về nhà sao?

Trong đầu Lục Mục Trì hiện ra gã đàn ông đêm đó đưa Yến Hạc Thanh về nhà, khoe miệng vui vẻ nhếch lên của hắn đột ngột hạ xuống, đứng dậy kéo khóa quần rồi đi nhanh ra ngoài.

.....

Bên kia, Lâm Phong Trí thấy không còn sớm nên quyết định mở miệng.

Chờ Yến Hạc Thanh ra khỏi bếp, y đứng dậy nói: "Có chuyện muốn nhờ anh đây."

Yến Hạc Thanh lau nước trên ngón tay, không nhìn Lâm Phong Trí mà hờ hững hỏi: "Chuyện gì?"

Lâm Phong Trí mím môi mấy lần, "Tạm thời anh có thể giữ bí mật quan hệ của tụi mình được không?"

Yến Hạc Thanh bình tĩnh đáp, "Ừ."

Lâm Phong Trí không ngờ lại dễ dàng như vậy, lắp bắp nói, "Em không có ý gì khác đâu, nhưng anh cũng biết mà, Lâm gia là công ty đã lên sàn chứng khoán, nếu công bố chuyện này vì em....." Y cúi đầu xuống. "Thì sẽ không tốt lắm."

Yến Hạc Thanh ngẩng đầu lên, trên môi lộ ra ý cười nhàn nhạt, "Em đừng lo, chuyện này vốn cũng đâu cần khua chiêng gõ trống cho người ngoài biết. Trước đây em là người nhà họ Lâm, bây giờ và sau này cũng vẫn vậy, đây là điều không bao giờ thay đổi cả."

Lâm Phong Trí kinh ngạc nhìn Yến Hạc Thanh, nghĩ thầm có lẽ cậu thật sự không muốn dựa vào quan hệ của bọn họ để kiếm chác gì từ Lâm gia.

Y xoa mũi, bỗng nhiên không muốn về nữa.

Đêm nay.....

Y liếc nhìn chiếc giường của Yến Hạc Thanh, tuy hơi chật nhưng y và Yến Hạc Thanh đều gầy nên chắc sẽ nằm vừa thôi.

Lâm Phong Trí háo hức hỏi: "Đêm nay em ngủ lại đây được không?"

Yến Hạc Thanh khỏi cần phải tìm cách giữ y lại, đôi mắt sáng của cậu hơi cong lên.

"Tất nhiên là được rồi."

Chương 21

Bật quạt sưởi lên, trong phòng cũng xem như ấm áp, hai người hàn huyên đến mười giờ rưỡi.

Lâm Phong Trí vào xem điều kiện phòng vệ sinh.

Chật chội, không có hệ thống sưởi dưới sàn, cũng chẳng có thiết bị sưởi nào khác.

Rời xa quạt sưởi, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo len cashmere, Lâm Phong Trí bị lạnh hắt hơi một cái.

"Hắt xì!"

Lâm Phong Trí quyết định sáng mai về nhà tắm sau.

Bụng dưới hơi căng nhưng Lâm Phong Trí không muốn giải quyết, mặc dù bồn cầu được cọ rửa sạch bóng nhưng nắp đã bị nứt một đường nhỏ, y thực sự không muốn dùng.

Y rửa tay qua loa rồi ra khỏi phòng vệ sinh.

Yến Hạc Thanh đang trải giường, Lâm Phong Trí nhìn một lát rồi xoa ót nói, "Sáng nay em tắm rồi, giờ không tắm cũng được chứ?"

Không sao, bởi vì đêm nay Lâm Phong Trí sẽ không ngủ lại đây.

"Không sao." Yến Hạc Thanh trải chăn rồi tới rương tìm một bộ đồ thể thao cho y, "Mới giặt sạch đấy, em mặc tạm đi."

Lần này Lâm Phong Trí không từ chối.

Y cầm lấy quần áo, vì đang mặc áo tay dài nên không sợ xước da.

Sắp đi ngủ, Lâm Phong Trí tháo đồng hồ ra.

Là một chiếc đồng hồ cơ bằng gốm trắng cực kỳ xinh đẹp và tinh xảo.

Y tháo xuống để ở đầu giường, trong phòng quá yên tĩnh nên y chủ động bắt chuyện, "Cái này là đồng hồ gốm trắng của Richard Mille đấy." Sau đó lại le lưỡi, "Em không nỡ bỏ ra hơn một triệu để mua đâu, là quà sinh nhật mười tám tuổi bạn em tặng đó."

Y chợt dừng lại, "Anh nói tui mình là anh em sinh đôi, vậy tháng trước anh cũng đón sinh nhật mười tám tuổi đúng không?"

Lâm Phong Trí hào hứng hỏi, "Sinh nhật anh được tặng gì vậy?"

Lễ trưởng thành hôm đó, Lâm Phong Trí nhận được rất nhiều quà.

Quà của người thân và bạn bè chất đầy cả phòng.

Cha mẹ Lâm tặng y một ngôi biệt thự nghỉ mát ven biển vì y thích lặn nước.

Anh cả Lâm Phong Huyền tặng y thiết bị chơi khúc côn cầu trên băng.

Anh Hai Lâm Phong Dật thì tặng y một chiếc chìa khóa xe điện ba bánh, không đắt lắm mà chỉ hơn chín trăm ngàn. (~2,95 tỷ)

Lục Mục Trì thì đặc biệt hơn, tặng y một chiếc đồng hồ gốm trắng và một ngôi sao.

Sinh nhật y hôm đó có một tiểu hành tinh ở 61 vĩ độ Bắc, có thể nhìn

thấy bằng kính thiên văn.

Lục Mục Trì đã mua tặng y quyền đặt tên, gọi là ngôi sao của Lâm Phong Trí.

Lâm Phong Trí càng nói càng hăng, "Anh có kính thiên văn không? Để em chinh cho anh xem, còn có thể nhìn thấy ngôi sao của em nữa đó."

"Không có." Yến Hạc Thanh lạnh nhạt nói.

Bỗng nhiên bị làm cụt hứng, Lâm Phong Trí hơi hụt hẫng, "À, vậy lần sau tới nhà em đi, em có."

Trải chăn xong, Yến Hạc Thanh lấy quần áo đi tắm, "Em ngủ trước đi, anh vào tắm đã."

Lâm Phong Trí không ngủ được.

Yến Hạc Thanh đi tắm, y ngồi bất động trên ghế sofa.

Quá lạnh, vừa rời xa quạt sưởi thì toàn thân y lạnh cóng, chân cũng lạnh theo.

Chẳng hiểu sao Yến Hạc Thanh không chịu tìm phòng có hệ thống sưởi dưới sàn nữa.

Phòng cũng nhỏ xíu chẳng có chỗ nào để tham quan, nếu là phòng y thì có thể ngắm tủ giày phiên bản giới hạn của y, còn có thể tìm sao bằng kính thiên văn nữa.

Không có gì làm, Lâm Phong Trí cầm bộ đồ thể thao của Yến Hạc Thanh, vẫn có mùi bột giặt như trước đây, còn rất mềm mại.

Phòng vệ sinh vọng ra tiếng nước tí tách, Lâm Phong Trí mặc đồ vào.

Ông quần và tay áo hơi dài nên y phải xắn lên.

Điều bất ngờ là bộ đồ này không làm xước da y.

Lâm Phong Trí thử chà nhẹ tay áo vào cổ tay mình nhưng chẳng có gì bất thường xảy ra, cũng không bị dị ứng nổi mẩn đỏ.

Vậy là sao?

Lâm Phong Trí ngắm nhìn nửa ngày, chất liệu không giống vải cotton pima mà y hay mặc, cũng không giống những loại vải xịn khác mà rất bình thường, sao lại không làm y xước da nhỉ?

Tiếng nước ngừng lại, chẳng bao lâu sau cửa phòng vệ sinh bật mở, hơi nóng bốc ra, Lâm Phong Trí quay lại hỏi: "Quần áo anh....."

Y chợt im bặt.

Trên đầu Yến Hạc Thanh trùm một chiếc khăn khô, mặc áo ngủ sạch sẽ, vừa lau tóc vừa đi ra.

Tóc ướt xoắn tự nhiên khác hẳn lúc bình thường.

Áo ngủ đen tuyền làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cậu, cổ cao thanh mảnh, vì ngâm nước nóng nên giờ phút này môi cậu đỏ mọng, hàng mi dài ẩm ướt hờ hững rũ xuống mí mắt.

Trước đây Lâm Phong Trí tự thấy mình rất đẹp, nhưng khi nhìn Yến Hạc Thanh y lại có cảm giác tự ti.

Nói thế nào nhỉ, ngoại hình khá giống nhau nhưng khí chất khác xa một trời một vực.

Yến Hạc Thanh toát ra một loại khí chất từ trong xương tủy, nhìn là biết từng đọc rất nhiều sách, là sinh viên xuất sắc học rất giỏi.

Điểm thi vào đại học T của Lâm Phong Trí không tệ, nhưng y là sinh viên nghệ thuật nên các môn văn hóa chỉ ở mức tầm tầm bậc trung, không cao cũng chẳng thấp.

Còn thành tích của Yến Hạc Thanh vô cùng xuất sắc, thi đậu vào ngành hot của trường đứng đầu cả nước.

Lâm Phong Trí chợt nhớ đến Lục Lãm.

Lục Lãm cũng là sinh viên xuất sắc của đại học Bắc Kinh..... Anh theo học một ngành hot khác là luật.

Lâm Phong Trí bỗng thấy ghen tị với Yến Hạc Thanh.

Nếu y cũng vào đại học Bắc Kinh, dù Lục Lãm đã tốt nghiệp nhiều năm, dù không học cùng ngành nhưng cũng tạm xem như đàn em của Lục Lãm.

Ít nhất Lục Lãm sẽ nhớ tên y.

Ánh mắt Lâm Phong Trí mơ màng, lại bắt đầu nhớ nhung Lục Lãm.

Chẳng biết giờ này Lục Lãm đang làm gì nhỉ?

"Quần áo làm sao?" Yến Hạc Thanh đã lau tóc gần khô, kéo khăn xuống vắt trên cổ.

Lâm Phong Trí "a" một tiếng. "Hả?"

"Em vừa hỏi quần áo anh mà."

Lâm Phong Trí nhớ lại, y giờ bộ đồ lên. "À à, em muốn hỏi đồ anh may bằng chất liệu gì vậy, da em nhạy cảm lắm nên có nhiều loại vải sẽ gây dị ứng, mặc đồ của anh thì lại không bị."

"Đồ cũ."

Lâm Phong Trí sừng sốt, "Có chất liệu này nữa sao?"

"Đồ mặc lâu năm mòn đi sẽ không làm xước da." Yến Hạc Thanh hồ hững giải thích.

Lâm Phong Trí sừng sốt, thì ra là ý này.

Y cúi đầu nhìn bộ quần áo, Yến Hạc Thanh giữ còn rất mới, không ngờ lại là đồ cũ.

Ngẩng đầu lên, y thấy Yến Hạc Thanh đi vào bếp, Lâm Phong Trí cầm đồng hồ gốm trắng lên xem, đã hơn 11 giờ rồi, y thắc mắc: "Anh muốn ăn khuya à?"

"Nấu nước."

Yến Hạc Thanh vừa nấu nước xong thì tiếng đập cửa vang lên, ánh mắt cậu khẽ động.

Tới rồi.

Lục Mục Trì.

Yến Hạc Thanh hứng một ly nước máy, chậm rãi tưới cho mấy chậu sen đá trên bệ cửa sổ.

Đồng thời đứng trong bếp nói vọng ra: "Trí Trí, mở cửa đi."

Đây là lần đầu tiên Lâm Phong Trí có trải nghiệm này, giường đối diện cửa, có người gõ sẽ nghe rõ mồn một.

Cảm giác rất mới lạ.

Nhưng đã trễ thế này còn ai tới nữa chứ?

Bạn học, đồng nghiệp hay là bạn bè của Yến Hạc Thanh?

"Ừm." Lâm Phong Trí đứng dậy tò mò ra mở cửa.

Cửa mở ra, con người Lâm Phong Trí bỗng nhiên mở to, kinh ngạc không thôi, "Lục Mục Trì?"

Ngoài cửa, Lục Mục Trì bị tuyết mỏng bám lên người lập tức cứng đờ, máu như đông lại, tay chân lạnh toát.

Hắn tìm tới gây sự, không ngờ lại đụng trúng Lâm Phong Trí.

Lục Mục Trì nhú mào, gặp phải người mình thích ở nhà "đàn ông lạ", chuyện này hắn phải giải thích sao đây, lờ như.....

Lâm Phong Trí cũng kinh hãi.

Tạm thời y không muốn nói cho Lục Mục Trì biết quan hệ giữa mình và Yến Hạc Thanh.

Sao Lục Mục Trì lại tìm tới đây?!

Chẳng lẽ hắn biết rồi à?

Mặt Lâm Phong Trí nhăn nhúm, ngón tay bất an siết chặt nắm cửa.

Hai người cùng chột dạ, nhất thời ăn ý không lên tiếng.

Đúng lúc này giọng Yến Hạc Thanh vọng ra từ trong bếp, "Ai thế?"

Rầm!

Chớp mắt tiếp theo, Lâm Phong Trí đột ngột đóng ập cửa lại, tim đập như sấm.

Yến Hạc Thanh từ trong bếp ra, giả bộ thản nhiên hỏi, "Sao thế?"

"Không có gì!" Lâm Phong Trí máy móc lắc đầu rồi vớ lấy áo khoác của mình, "Em sức nhớ ra có việc chưa làm, thôi em đi trước nhé."

Không kịp thay đồ, Lâm Phong Trí mặc áo khoác vào rồi hấp tấp mang giày, mở hé một khe nhỏ lách mình chui ra ngoài.

Yến Hạc Thanh bưng nước ấm, không nói gì mà đi tới bàn trà đổ ra mấy viên thuốc ho nuốt xuống.

Uống nước xong, cậu khẽ ho khan mấy tiếng.

*

Lâm Phong Trí kéo Lục Mục Trì xuống lầu, đi thêm mấy phút nữa mới dừng lại.

Trong lòng y cực kỳ hoảng loạn, không biết Lục Mục Trì chỉ đơn thuần đến tìm mình hay là..... đã nghe phong thanh gì đó rồi.

Anh cả vắng nhà, anh Hai và Lục Mục Trì xưa nay không hợp nhau, cha mẹ Lâm cũng sẽ không nói với hắn, nhưng mỗi ngày nhà họ Lâm có không ít người ra vào, Yến Hạc Thanh lại có gương mặt khá giống y.....

Lâm Phong Trí vô cùng hối hận vì lần trước mời Yến Hạc Thanh đến nhà họ Lâm làm khách.

Y nhìn Lục Mục Trì chăm chăm, rụt rè hỏi dò.

"Anh..... anh tới đây tìm em chi vậy?"

Lúc này Lục Mục Trì cũng bình tĩnh lại, xem ra Lâm Phong Trí vẫn chưa biết hắn quen Yến Hạc Thanh mà hiểu lầm hắn đến tìm mình.

Hắn lập tức mượn gió bẻ măng, "Không gọi được cho em nên anh

gọi cho chú Lâm, nghe nói em ở nhà bạn nên anh hỏi địa chỉ tìm tới."

Lâm Phong Trí âm thầm thở phào nhẹ nhõm, y cười cong mắt, "Anh tìm em gấp vậy có chuyện gì không?"

Lục Mục Trì bỗng nhiên tới gần, ngón cái xoa nhẹ vết bầm trên mặt Lâm Phong Trí, "Xem vết thương của em lành chưa ấy mà."

Đầu ngón tay Lục Mục Trì thoang thoảng mùi thuốc lá, không thô ráp như Yến Hạc Thanh, tay hắc hơi lạnh, còn rất lảng mịn, gò má Lâm Phong Trí bỗng dưng nóng ran, y không cảm thấy bạn thân vuốt ve mặt nhau có gì mờ ám nên cũng chẳng tránh mà chế nhạo: "Còn tưởng chuyện gì lớn nữa chứ, có chút chuyện nhỏ xíu mà cũng....."

"Chuyện nhỏ với em nhưng chuyện lớn với anh." Lục Mục Trì chăm chú nhìn y.

Dưới ánh đèn, hình dáng Lục Mục Trì có mấy phần giống Lục Lãm khiến Lâm Phong Trí ngẩn ngơ.

Một lát sau, y chớp mắt nói, "Muộn rồi, em về nhà trước đây."

Lục Mục Trì gật đầu, "Anh đưa em về."

Trên lầu, Yến Hạc Thanh lấy ra chiếc đồng hồ gốm trắng kẹp trong sách mình rồi mở sách đọc.

Đọc một hồi, cậu tắt đèn đi ngủ.

— —

Sáng hôm sau, trên đường Yến Hạc Thanh đi làm, Lâm Phong Trí gọi điện tới.

Y vẫn chưa quen xưng hô với Yến Hạc Thanh, chỉ nói cụt ngủn buổi sáng tốt lành rồi đi thẳng vào vấn đề, "Mấy ngày nay em bận học,

quần áo và đồng hồ gửi tạm chỗ anh nhé, cuối tuần em tới lấy."

Dừng một lát, y do dự nói, "Nếu không phải đồng hồ do bạn em tặng thì cho anh luôn cũng được."

Y cảm thấy Yến Hạc Thanh không phải người hám của, nhưng dù gì cũng là đồng hồ hơn một triệu..... Cứ nói khéo trước đã.

Yến Hạc Thanh bình thản đáp. "Ừ."

Qua điện thoại càng gượng gạo hơn, cũng chẳng có gì để nói, Lâm Phong Trí nói vu vơ mấy câu rồi mượn cớ vào lớp để cúp máy.

Những tấm biển quảng cáo lướt nhanh ngoài tàu điện ngầm, Yến Hạc Thanh cắt điện thoại, tàu dần dừng lại, cửa mở, dòng người đi làm chen nhau ủa ra.

Yến Hạc Thanh đi cuối cùng, không nhanh không chậm ra khỏi cổng trạm.

Tám rưỡi sáng chưa có khách, hôm nay làm ca sáng là Yến Hạc Thanh và một nam phục vụ khác.

Yến Hạc Thanh thay đồng phục rồi khom người xếp bánh ngọt vào tủ.

Nam phục vụ còn lại khinh thường bĩu môi, hết sức chú ý mắt Yến Hạc Thanh.

Quản lý không có ở đây, giả bộ siêng năng cho ai nhìn thế!

Hắn xua tay, "Tôi vào toilet đây, cậu trông tiệm đi."

Sau đó cầm điện thoại chuồn ra ngoài tìm chỗ lười biếng.

Yến Hạc Thanh không phản ứng mà chăm chú bày biện bánh kem.

Cậu không thích đồ ngọt, nhưng những món có màu sắc rực rỡ và hương vị thơm ngọt luôn làm tâm trạng người ta vui vẻ.

"Một ly cà phê đen, một phần bánh kem."

Một giọng nói vang lên trên đầu.

Yến Hạc Thanh đứng dậy, mỉm cười lễ phép, "Hoan nghênh quý khách, vui lòng chờ một lát."

Sau đó quay người pha cà phê.

Lục Lãm nhìn không chớp mắt bóng lưng gầy gò thẳng tắp kia cho đến khi Yến Hạc Thanh bưng cà phê tới.

Trong tiệm rất yên tĩnh, thiếu niên cúi đầu đẩy nắp ly bỏ vào túi giấy, sau đó lại mở cửa tủ bánh, vô cùng chuẩn xác lấy ra một miếng bánh vuông hơi nhiều kem ở bên trái.

Lục Lãm không nói gì mà lẳng lặng chờ Yến Hạc Thanh đóng gói, túi quần rung nhẹ, anh lấy điện thoại ra.

Nhìn tên người gọi, anh ấn nút kết nối. "Chuyện gì?"

"Thứ Sáu tuần này là đêm độc thân cuối cùng của tớ trước khi cưới, Lục tổng nhất định phải nể mặt tham dự đấy nhé." Tạ Quân Kiệt cười nói.

Đóng gói xong, Yến Hạc Thanh còn lấy ruy băng tím thắt một cái nơ con bướm giống như tối qua tặng cho Lục Lãm, ánh mắt Lục Lãm khẽ động, điềm tĩnh hỏi: "Ở đâu."

"Chưa biết nữa." Tạ Quân Kiệt nói, "Hay là để Lục tổng chọn nhé? Khó tìm được chỗ nào vừa lòng cậu lắm."

Lúc này Yến Hạc Thanh đã bỏ chung bánh kem vào túi đựng cà phê, sửa lại các góc cho thẳng thớm rồi đặt lên quầy trước mặt Lục Lãm.

Không lên tiếng mà chờ anh nói chuyện điện thoại xong.

"Cậu tự chọn đi." Lục Lãm thờ ơ nói. "Cocktail ngon là được rồi."

"Uống cocktail hả, vậy tới Oxygen đi, tám giờ tối thứ Sáu nhé." Tạ Quân Kiệt cười ha ha, "Tám giờ sư phụ Tiểu Yến mới đi làm."

Lục Lãm cúp máy rồi móc ví trả tiền, "Bao nhiêu."

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Không cần đâu, tôi mời ngài."

"Hôm nay cũng giảm nửa giá à?"

"Không phải, nhưng tôi là nhân viên nên được giảm 20%."

Lục Lãm rút hai tờ tiền để lên quầy rồi nói: "Lần sau giảm nửa giá hãy mời."

Anh xách đồ đi.

Yến Hạc Thanh dõi theo Lục Lãm đi xa, hàng mi dài chớp nhẹ.

Thứ Sáu à.

Chương 22

Lục Lãm xách túi giấy xuất hiện ở chỗ làm, chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp các nhóm chat lớn nhỏ trong công ty.

[Túi giấy Lục tổng xách là của quán cà phê dưới lầu đúng không?]

[Lục tổng tự đi mua cà phê luôn à?]

[Cả bánh kem nữa! Có người thấy đó!]

[Má ơi, đúng là sống lâu chuyện gì cũng gặp mà.....]

.....

Tin đồn này khiến buổi trưa quán cà phê bán đắt như tôm tươi.

Nhất là bánh kem vuông.

Bận rộn cả ngày, Yến Hạc Thanh tan ca về nhà, mới chạng vạng mà trời đã tối đen, trụ sở Lục thị bên cạnh nguy nga lộng lẫy, từ tầng cao nhất có thể nhìn thấy toàn cảnh trung tâm thành phố, tựa như ẩn trên tầng mây đen nhánh, cao không với tới.

Yến Hạc Thanh thu mắt lại.

Cậu chưa biết chắc thái độ của Lục Lãm đối với mình ra sao, nhưng ít ra cũng không quá kém mà rất có ấn tượng.

Nếu không đã chẳng tới quán cà phê mua một cái bánh kem mà mình không thích.

Trong truyện, lần đầu tiên Lâm Phong Trí hôn Lục Mục Trì chính là ngày sinh nhật của Lục Lãm, Lâm Phong Trí tự tay làm một ổ bánh kem dâu nhiều tầng rồi giả làm người giao hàng đưa tâm ý của mình đến Lục thị.

Kết quả là — —

Tiếp tân lịch sự mỉm cười, "Xin lỗi, Lục tổng của chúng tôi không quen vị Lâm tiên sinh này ạ."

Lâm Phong Trí đẩy vành mũ lên, cuống quýt nói, "Không phải, tôi quen..... Lâm tiên sinh có quen Lục tổng thật mà, chị gọi điện hỏi lại lần nữa được không? Đây là quà sinh nhật Lâm tiên sinh tặng cho Lục tổng đó!"

Tiếp tân cười ái ngại, "Tôi đã hỏi thư ký rồi, Lục tổng thật sự không biết người này đâu, mời anh về đi ạ."

Lâm Phong Trí cắn môi dưới, đột nhiên cầm đầu chạy bừa, sắp đến thang máy thì bị mấy bảo vệ chặn lại rồi tống cổ ra khỏi Lục thị.

Lâm Phong Trí tức gần chết, "Tôi phải vào, các anh thả tôi ra đi!"

Bảo vệ ném y ra cửa rồi cảnh cáo: "Còn quấy rối nữa thì chúng tôi báo cảnh sát đấy."

Đương nhiên Lâm Phong Trí còn lâu mới chịu nghe lời, y đã bỏ công làm bánh kem dâu nên nhất định phải tặng cho Lục Lãm, đang định xông lên thì cánh tay bị ai đó giữ chặt, "Chú không ăn bánh kem dâu, đừng phí sức nữa."

Nghe giọng nói quen thuộc, Lâm Phong Trí choáng váng, vừa quay đầu lại thì lập tức đối diện với ánh mắt Lục Mục Trì, y đỏ bừng mặt, lắp bắp nói, "Sao, sao anh lại....."

Về mặt Lục Mục Trì còn khó coi hơn cả khóc, "Không gạt em đâu, từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ thấy chú anh ăn bánh kem cả."

Nghe vậy, Lâm Phong Trí không để ý tới chuyện Lục Mục Trì đã biết người mình yêu thầm là ai, y tức giận hất tay Lục Mục Trì ra, "Trước kia không ăn đâu có nghĩa là sau này sẽ không ăn, chỉ cần chú ấy nếm thử nhất định sẽ thích thôi!"

Lục Mục Trì nhìn y chăm chăm, "Em đang nói bánh kem hay nói mình vậy?"

Mặt Lâm Phong Trí càng đỏ hơn, y phụng phịu thờ hờn hển không trả lời.

Lửa giận của Lục Mục Trì bốc lên cao, hắn giật lấy hộp bánh kem, "Được, anh sẽ đưa giùm em." Hắn kéo Lâm Phong Trí vào Lục thị.

Vì có Lục Mục Trì nên lần này chẳng ai cản nữa.

Vào thang máy lên tầng cao nhất, Lục Mục Trì lạnh nhạt nói: "Đi sau lưng anh, đừng nói gì hết."

Sắp được thấy Lục Lãm nên tim Lâm Phong Trí đập loạn, y ngoan ngoãn gật đầu, "Biết rồi."

Nhìn bộ dạng này của y, Lục Mục Trì nổi cơn ghen dữ dội, phớt lờ câu chào của thư ký rồi đi đến gõ cửa phòng Chủ tịch, "Chú, là cháu đây."

"Vào đi."

Nghe giọng Lục Lãm, hai chân Lâm Phong Trí như nhũn ra, y đặc biệt thích giọng nói của Lục Lãm, trầm thấp từ tính, rất muốn nghe anh gọi tên mình! Lâm Phong Trí đỏ mặt nghĩ thầm.

Đẩy cửa ra, bên trong là một văn phòng rộng lớn bài trí đơn giản.

Lục Lãm đang ngồi gõ phím ở bàn làm việc, hỏi mà không ngước mắt lên, "Chuyện gì?"

Lục Mục Trì đi tới đặt bánh kem dâu xuống rồi trưng ra khuôn mặt tươi cười, "Hôm nay là sinh nhật chú, không về nhà mà cũng không mở tiệc sinh nhật thì chán lắm, cháu làm bánh kem tặng chú đấy ạ."

Lâm Phong Trí âm thầm liếc trộm người đàn ông kiêu lờn cách đó không xa.

Nhìn thấy đường viền hàm sắc như dao của Lục Lãm, y lại bắt đầu u mê.

Nhìn từ góc độ nào cũng rất đẹp trai!

"Không có gì làm thì về thăm cha cháu đi." Lục Lãm không nhìn bánh kem.

Lục Mục Trì đã biết trước kết quả sẽ như vậy, "Cháu tự làm đó....." Hắn liếc nhìn Lâm Phong Trí, "Chú nể tình ăn một miếng đi mà."

Lục Lãm ấn nút gọi nội bộ, "Vào đây."

Thư ký lập tức bước vào, "Ngài có gì dặn dò ạ?"

"Bánh kem ăn xế." Lục Lãm nhìn tài liệu không chớp mắt, "Đem ra phát đi."

Toàn thân Lâm Phong Trí nhất thời lạnh buốt, y dõi theo thư ký, trở mắt nhìn ổ bánh tình yêu mà mình cấm cại làm cả ngày đi xa dần.

Hôm đó Lâm Phong Trí uống rượu suốt đêm, nhìn lầm Lục Mục Trì thành Lục Lãm nên cuồng nhiệt ôm hôn hắn nửa tiếng, suýt nữa còn lau súng cướp cò trên giường.

.....

Trời lại đổ tuyết, kèm theo là một cơn mưa lạnh giá, Yến Hạc Thanh bình thản bật dù lên đi tới ga tàu điện.

Lúc này trên tầng cao nhất của Lục thị, Lục Lãm nghe tiếng mưa rơi, đưa mắt nhìn xuống cửa sổ sát đất.

Dòng người đông đúc, trời tối như mực.

Lục Lãm thu mắt lại rồi nhìn chỗ bên trái máy tính, một miếng bánh kem vuông lẳng lẳng nằm đó.

Anh nhớ lại cuộc trò chuyện mình nghe được lúc trưa khi đi ngang phòng giải khát.

"Bánh kem cũng bình thường thôi nhưng có em phục vụ đẹp trai lắm! Nếu không phải ẻm còn trẻ quá thì tui đã xông lên rồi!"

"Đúng đúng, đẹp trai cao ráo trắng trẻo, đúng là tuyệt đại mỹ nhân, tui mà có tiền thì cưới ẻm về thờ luôn! Chỉ để mình mình ngắm thôi!"

"Tui thì khác, chỉ thích cở non thôi, nhưng hỏi xin Wechat thì ẻm không cho! Hức hức, tình chị em tuyệt vời biết mấy, chị thương cưng mà....."

Lục Lãm cầm bánh kem lên, để cả ngày nên kem đã hơi chảy, Lục Lãm mở hộp ra rồi lấy thìa múc một miếng.

Bỏ vào miệng, vị kem nhạt nhẽo đọng trên đầu lưỡi, không thơm ngọt bằng hôm qua.

18 tuổi, đúng là vẫn còn rất trẻ.

*

Sáng thứ Sáu, Yến Hạc Thanh đi cắt tóc, lâu quá chưa cắt nên tóc hơi dài.

Không tạo kiểu mà chỉ cắt ngắn lên mấy centimet.

Đến tiệm đầu phố, chủ tiệm là một phụ nữ trung niên có nụ cười rất phúc hậu, cắt gội sấy chỉ lấy 10 tệ, bà cười tủm tỉm: "Dì mở tiệm hơn ba chục năm rồi mà giờ mới thấy cái đầu đẹp vậy đấy, là bẩm sinh hay bố mẹ xoay đầu cho cháu vậy?"

Quét mã QR phải trả phí nên bà không xài mà chỉ lấy tiền mặt, Yến Hạc Thanh móc túi lấy ra một tờ 50 tệ đưa tới, "Cháu cũng không biết nữa."

Bà chủ cúi đầu tìm tiền thối, "Về hỏi bố mẹ cháu xem, dì cũng muốn làm đứa cháu gái có được cái đầu tròn đẹp như vậy."

Yến Hạc Thanh không nhớ rõ cha mẹ mình lắm.

Trong ký ức mơ hồ, hình như mẹ là một phụ nữ vô cùng dịu dàng, nói chuyện nhỏ nhẹ, nấu chè rất ngon, còn viết chữ rất đẹp.

Có lẽ Yến Hạc Thanh viết chữ đẹp là nhờ mẹ rèn cho.

Cha thì chẳng có ấn tượng gì, chỉ nhớ ông từng nói một câu.

"Mẹ sinh các con ra hết sức cực khổ, để cảm ơn mẹ mang các con đến thế giới này, con và em trai đều theo họ Yến của mẹ, phải luôn nhớ đến mẹ nghe không."

Yến Hạc Thanh sợ thời gian trôi đi ngay cả mình cũng sẽ quên mất cha mẹ, nếu vậy trên đời này sẽ không còn ai nhớ đến họ nữa, thật quá tội nghiệp.

Vì vậy khi biết người nhận nuôi tên Yến Thắng Bình cùng họ với mình, Yến Hạc Thanh đã đồng ý.

Đáy mắt hiện lên vẻ cô đơn, Yến Hạc Thanh mỉm cười trả lời: "Tháng đầu sinh ra đặt năm nghiêng, cứ hai tiếng thì lật một lần, đến sáu tháng thì tỉnh lần nào lật lần đó, sau sáu tháng thì mỗi ngày cho nằm một phía, khoảng một tuổi chắc sẽ có đầu tròn thôi ạ."

Bà chủ đã tìm đủ tiền thối cho Yến Hạc Thanh, vừa cười vừa ghi lại, "Còn trẻ mà đã hiểu biết nhiều vậy rồi, nếu cháu dì có được đầu tròn thì sau này dì sẽ cắt tóc miễn phí cho cháu!"

Yến Hạc Thanh cười nhẹ, không nói gì mà cất tiền rồi ra khỏi tiệm cắt tóc, đi đến ga tàu điện ngầm.

Chạng vạng tối không có tuyết rơi, tàu điện vắng vẻ hiếm thấy, Yến Hạc Thanh đứng ở chỗ cũ đeo tai nghe nghe từ vụng tiếng Nga.

Cậu luôn tận dụng những lúc này để tự học tiếng Nga, có không ít tài liệu sinh học phải đọc sách gốc.

Hơn nữa nước Nga rất giỏi về sinh học, cậu định sau khi tốt nghiệp sẽ sang Nga học thạc sĩ.

Hai tiếng học từ vụng trôi qua nhanh chóng, đến trạm Yến Hạc Thanh cất tai nghe đi rồi theo dòng người xuống tàu.

Đến quán bar đã hơn bảy giờ, còn có bữa tối miễn phí, hôm nay Tạ Quân Kiệt bao trọn nên bữa tối thịnh soạn hơn thường lệ.

Yến Hạc Thanh lấy một đĩa cơm chiên hải sản ra góc ngồi ăn một mình.

Sắp ăn xong thì quản lý ngồi xuống bên cạnh rồi hớn hờ nói: "Tiểu Yến, hôm nay quán bar được bao trọn, là khách quen đấy, cuối tuần kết hôn nên đêm nay tổ chức tiệc giã từ độc thân."

"Vâng."

Yến Hạc Thanh tỏ vẻ hồ hởi, quản lý dứt khoát nói thẳng, "Thôi để anh nói luôn nhé, Tạ tổng thích cocktail em pha lắm, bất kể thế nào đêm nay em cũng phải pha rượu cho cả phòng, cứ xem như chúc mừng anh ấy kết hôn đi."

Quản lý hạ giọng, "Anh biết lượng công việc này lớn nên rất vất vả. Anh nói chuyện với sếp rồi, đêm nay sẽ thưởng cho em mười ngàn."

Yến Hạc Thanh im lặng.

Thấy cậu không trả lời, quản lý lại tiếp tục tăng giá, "Lương cũng tăng gấp ba."

Lương mỗi giờ của Yến Hạc Thanh là 100, mỗi tuần làm hai đêm, một đêm bảy tiếng, một ngày 700 tệ.

Lương gấp ba cộng thêm tiền thưởng mười ngàn, một đêm là 12.100. (~40 triệu)

Ăn xong, Yến Hạc Thanh bưng đĩa đứng lên, "Vâng."

Quản lý thở phào nhẹ nhõm, chốc lát sau có điện thoại, hắn vội đứng dậy nghe, "Tạ tổng, dạ dạ, ngài cứ yên tâm, đêm nay Tiểu Yến sẽ pha cho cả phòng mà, vâng vâng vâng, em gọi cậu ấy lên ngay đây ạ."

Yến Hạc Thanh vừa cất đĩa xong thì bị quản lý kéo lên phòng đặt riêng.

Trong phòng náo nhiệt hơn mọi khi, trên bàn dài bày đầy rượu đắt tiền.

Ba chiếc ghế sofa ngồi đầy nam nữ, không ít người thường xuyên xuất hiện trên TV.

Buổi tiệc đêm nay bọn họ chơi rất lớn, đánh bài thoát y, có mấy người chỉ còn mỗi qu/ần lót.

Yến Hạc Thanh đẩy xe rượu vào, gian phòng huyền não nhất thời im bật.

Vô số ánh mắt đổ dồn về phía cậu.

Trong phòng không thiếu mỹ nhân nhưng ai cũng dung tục tầm thường, Yến Hạc Thanh thì khác, từ cậu toát ra vẻ trầm tĩnh lạnh lùng không cho phép bất kỳ ai khinh nhờn.

Yến Hạc Thanh đẩy xe rượu đến chỗ trống duy nhất rồi yên tĩnh lấy ly pha rượu, cách biệt rõ ràng với thế giới ngợp trong vàng son này.

Sở Tử Ngọc vung tay lên trong đám người, đồng dục nói, "Sur phụ Tiểu Yến! Cuối cùng em cũng tới rồi, anh muốn uống Godfather!"

Hắn đã say đến nổi mụ mẫm.

Yến Hạc Thanh khẽ gạt đầu, trước tiên pha một ly Godfather.

Trên chiếc sofa trong cùng, một đôi mắt đen nhìn chăm chăm Yến Hạc Thanh.

Lâm Phong Dật không ngờ sẽ đụng phải Yến Hạc Thanh ở quán bar, hơn nữa cậu còn là bartender.

Lần trước ở nhà họ Lâm, Yến Hạc Thanh biết trồng hoa đánh cờ, còn là sinh viên giỏi của đại học Bắc Kinh nên hắn cứ tưởng cậu thanh cao lắm, ai ngờ cũng chỉ là món hàng ở hộp đêm mà thôi.

Hoàn toàn không xứng làm anh trai của em út yêu dấu nhà hắn!

Thanh niên mà hắn đang ôm nhìn theo ánh mắt hắn, ghen tị nép vào ngực hắn, "Lâm nhị thiếu cũng thích Tiểu Yến à?"

Lâm Phong Dật quay sang hôn lên môi y một cái rồi nhíu mày hỏi: "Em biết cậu ta à?"

Thanh niên tỏ vẻ ghen ghét, "Đương nhiên rồi, dạo này cậu ta là ngôi sao của quán bar mà, người ngấp nghé cậu ta không ít đâu. Anh đừng nhìn mất công, người ta chỉ pha rượu thôi chứ đằng hoàng đứng đắn lắm." Mũi chân y cọ vào bắp chân Lâm Phong Dật, "Nhị thiếu, chỗ này ồn quá, sang chỗ khác nói chuyện nhé?"

Lâm Phong Dật không để ý tới y mà nhìn về phía Yến Hạc Thanh, đột nhiên cất giọng cười vang, "Ê bartender mới tới, chỉ pha rượu thôi thì chán lắm, đến đồ xúc xắc với bọn tôi đi."

Hắn vừa dứt lời thì đủ loại ánh mắt khác nhau lại đổ dồn vào Yến Hạc Thanh, hôm nay thứ đem ra cược cho mọi trò chơi không phải tiền mà là người.

Mỹ nhân lạnh lùng này có dám chơi không?

Tạ Quân Kiệt không để ý động tĩnh bên này mà cầm điện thoại ra khỏi phòng, "Lão Lục, cậu đến đâu rồi....."

Yến Hạc Thanh vừa vào đã thấy Lâm Phong Dật, cậu đẩy nắp chai rượu lại rồi bình tĩnh ngược mắt lên.

"Chơi gì?"

Lâm Phong Dật nhíu mày, "Đơn giản thôi, đồ xúc xắc so lớn nhỏ, ai thua thì chọn một người trong đây hôn năm phút, nếu đối phương từ chối thì phải múa thoát y."

Đề nghị của Lâm Phong Dật được mọi người ủng hộ nhiệt liệt, những ánh mắt hau háu nhìn Yến Hạc Thanh nãy giờ chỉ hận không thể lột ra bộ đồng phục vương vীর trên người cậu.

Trong lòng Lâm Phong Dật đầy toan tính, hẳn là cao thủ đồ xúc xắc, sợ Yến Hạc Thanh không dám chơi nên mới cố tình đưa ra điều kiện đầu tiên.

Dù sao hẳn cũng có cách để mọi người ở đây từ chối hôn Yến Hạc Thanh.

Hắn muốn quay video Yến Hạc Thanh làm trò hề cho em trai cưng của mình xem.

Lông mi Yến Hạc Thanh rũ xuống che khuất cảm xúc nơi đáy mắt.

"Được thôi."

Cậu bình tĩnh nói.

.....

Cùng lúc đó, một chiếc Bugatti màu đen từ từ dừng lại trước cửa quán bar.

Chương 23

Quy tắc đổ xúc xúc so lớn nhỏ rất đơn giản, mỗi người đổ ba con xúc xúc rồi cộng lại, nếu cược nhỏ thì ai thấp điểm hơn sẽ thắng, cược lớn thì ai cao điểm hơn sẽ thắng.

Nhắc tới trò chơi, Sở Tử Ngọc là người tích cực nhất, hân hò hét, "Nhỏ nhỏ nhỏ!"

"OK, so nhỏ." Lâm Phong Dật cầm cốc xúc xúc lắc mấy lần rồi đổ ra bàn, một con 2 điểm, hai con 1 điểm.

Sở Tử Ngọc ngồi xuống rồi chồm tới cộng, "2+1+1, 4 điểm!"

Đám người vây xem cũng phấn khích theo, Yến Hạc Thanh phải lắc ra ba con 1 điểm thì mới thắng được, nhưng lắc ra ba con giống nhau thực sự rất khó.

Xem ra đêm nay có thể ngắm mỹ nhân lạnh lùng hôn say đắm hoặc múa thoát y rồi!

Lâm Phong Dật đã nắm chắc phần thắng trong tay, hân liếc nhìn Yến Hạc Thanh, "Đến lượt cậu đấy."

Yến Hạc Thanh ung dung xắn tay áo để lộ một đoạn cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, sau đó cầm cốc xúc xúc lên, động tác vô cùng thành thạo lưu loát, không đợi đám người hoàn hồn, Yến Hạc Thanh đã đặt cốc xuống.

Mở ra.

"Đù!" Sở Tử Ngọc kinh ngạc hét ầm lên, "Ba con 1 điểm, 3 nhỏ hơn 4! Tiểu Yến thắng rồi!"

Sắc mặt Lâm Phong Dật lập tức trở nên khó coi.

Có náo nhiệt để xem, Sở Tử Ngọc hào hứng thúc giục, "Lâm Phong Dật thua rồi! Mau tìm người hôn đi!"

Mặc dù không được xem cảnh nóng bỏng của mỹ nhân lạnh lùng nhưng xem Lâm nhị thiếu cũng vui, mấy người khác nhao nhao lấy điện thoại ra quay phim.

Vẻ mặt Lâm Phong Dật thay đổi mấy lần, hỏi cũng không hỏi mà nghiêng răng kéo qua thanh niên bên cạnh rồi đề ra ghế sofa hôn ngẫu nghiêng, triền miên say đắm.

Bầu không khí trong phòng lập tức sôi trào, vô số điện thoại dí sát vào hai người đang cắn môi nhau, quay chụp từ khoảng cách gần.

Năm phút trôi qua, Lâm Phong Dật biến thành trò vui nên hai mắt đỏ ngầu vì tức, đẩy ra thanh niên bị hôn nhũn cả người rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Yến Hạc Thanh, "Chơi ván nữa đi, lần này so lớn!"

Cùng lúc đó, một bóng dáng cao lớn anh tuấn xuất hiện ở cửa.

Yến Hạc Thanh nhìn thoáng qua, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ.

"Được."

Đã thua một lần nên lần này Lâm Phong Dật hết sức thận trọng, hẩn nhìn Yến Hạc Thanh, "Cùng lắc một lượt đi."

Yến Hạc Thanh không có ý kiến.

Hai người cầm cốc xúc xắc lắc một lát rồi đồng thời đặt xuống.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào cốc xúc xắc, hai người cùng đổ ra, Sở Tử Ngọc ngồi xổm đếm của Lâm Phong Dật trước, "2, 3, 6, 11 điểm!"

Lâm Phong Dật lập tức nhìn xúc xắc của Yến Hạc Thanh, 1, 1, 2, 4 điểm.....

Mặc dù lần này Yến Hạc Thanh thua nhưng Lâm Phong Dật vẫn nhíu mày.

Yến Hạc Thanh thua, trong phòng nhất thời tĩnh mịch, Sở Tử Ngọc liếm môi, lần này không hò hét ầm ĩ nữa.

Cứ cảm thấy Yến Hạc Thanh toát ra một vẻ cao quý không thể khinh nhờn, không thích hợp để thành trò cười.

Trong đám có người thúc giục, "Em bartender chọn người hôn hay là múa thoát y luôn?"

Dưới ánh đèn mờ, sắc mặt Yến Hạc Thanh vô cùng trầm tĩnh, Sở Tử Ngọc xoa mũi, thực sự không muốn thấy Yến Hạc Thanh khó xử nên quyết định hy sinh môi mình, chủ động nói, "Hay là em hôn anh đi....."

"Em có thể hôn ngài được không?" Bỗng nhiên Yến Hạc Thanh nhìn ra cửa.

Đám người cũng nhìn theo.

Ngoài cửa, một bóng dáng cao lớn nãy giờ đứng im lìm, Tạ Quân Kiệt đi toilet xong quay lại thấy Lục Lầm bất động thì thắc mắc: "Sao không vào?"

Sở Tử Ngọc lập tức tỉnh rượu, phắc! Bartender này đúng là vừa

có tài vừa to gan, tìm ai không tìm lại tìm ngay Lục Lãm! Lần này bị từ chối chắc rồi.

Hơn nữa không chỉ bị từ chối thôi đâu, Lục Lãm xưa nay luôn chướng mắt mấy trò chơi thấp kém này, lỡ anh nổi trận lôi đình thì không phải từ chối là xong chuyện đâu.

Bartender này gây chuyện lớn rồi!

Sở Tử Ngọc đau hết cả đầu.

Lục Lãm chậm rãi đi vào phòng, thật ra hầu hết mọi người ở đây cũng không biết anh, chỉ là khí thế của Lục Lãm quá mạnh nên cả phòng lập tức lặng ngắt như tờ.

Tiếng giày da bước trên sàn nhà nghe rõ mồn một, Lục Lãm đi đến trước mặt Yến Hạc Thanh.

Anh nhìn xuống thiếu niên, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt thiếu niên trong veo phẳng lặng không lẫn bất cứ thứ gì khác.

"Ấy ấy." Sở Tử Ngọc sợ Lục Lãm nổi giận nên cắn răng đi tới giảng hoà, "Tụi tớ chỉ đùa thôi....."

Chưa nói hết câu thì Sở Tử Ngọc đã sững sờ.

Chỉ thấy Lục Lãm đưa tay ôm eo Yến Hạc Thanh rồi nhẹ nhàng linh hoạt kéo thiếu niên vào lòng mình. Lục Lãm cúi đầu, đôi mắt đen nhìn chăm chăm hai cánh môi mỏng kia, "Được."

Cái gì! Sở Tử Ngọc kinh ngạc suýt rớt cằm, hắn không nghe nhầm đấy chứ? Lục Lãm nói được sao?!

Tạ Quân Kiệt từ phía sau tới cũng đứng sững tại chỗ, phắc! Thì ra Lục Lãm thích nam!

Bầu không khí trong phòng yên tĩnh một cách quái dị, chẳng ai dám giơ điện thoại lên quay phim.

Tâm tình Lâm Phong Dật càng phức tạp hơn. Hắn biết Lục Lãm, chỉ là chưa từng tiếp xúc với anh.

Thật không ngờ Lục Lãm lại nhìn trúng Yến Hạc Thanh!

Ngay khi sắp hôn Yến Hạc Thanh, Lục Lãm bỗng nhiên dừng lại, trên gương mặt lạnh lùng chẳng có biểu cảm gì, hờ hững nói: "Ra ngoài hết đi."

Bốn chữ đơn giản rõ ràng, Sở Tử Ngọc là người đầu tiên hoàn hồn, hắn lập tức đuổi người, "Mau mau mau, ra ngoài đi."

Tạ Quân Kiệt cũng tới gần nói, "Dưới lầu có mấy người mới tới đây, mọi người xuống chơi đi."

Người có thể khiến Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc nghe lời răm rắp như vậy chắc chắn phải có quyền thế ngập trời, ở đây toàn kẻ thức thời nên không dám ở lại xem náo nhiệt nữa mà kéo nhau đi hết.

Trong phòng dần vắng vẻ, Lâm Phong Dật nhú mày nhìn Yến Hạc Thanh hồi lâu mới miễn cưỡng nhấc chân ra ngoài.

Đối mặt với người đứng đầu Lục thị, hắn không thể không kiềm lại bản tính thiếu gia của mình.

Chẳng mấy chốc trong phòng chỉ còn lại Tạ Quân Kiệt, Sở Tử Ngọc, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh.

Ánh đèn chiếu vào đôi mắt trầm tĩnh của thiếu niên, Lục Lãm nói tiếp: "Hai cậu cũng ra ngoài đi, đóng cửa lại."

"!!!" Sở Tử Ngọc suýt kêu lên, sao bọn họ cũng phải đi chứ,

chẳng lẽ Lục Lãm còn muốn làm chuyện gì khác ngoài hôn nữa à?

Trai già mới ăn mặn lần đầu mà cuồng nhiệt vậy sao?

Cả người Sở Tử Ngọc đều mù mịt, nếu mấy phút trước có ai nói với hắc Lục Lãm đã hạ phàm thì hắc sẽ vung tay đập cho một phát, "Không tin không tin!"

Tạ Quân Kiệt nhìn sắc mặt Lục Lãm rồi thức thời kéo Sở Tử Ngọc đi nhanh ra ngoài, rón rén đóng cửa lại.

Phòng cách âm rất tốt, vừa đóng cửa đã lập tức ngăn cách với lầu dưới huyên náo, lặng ngắt như tờ.

Trong phòng chỉ còn lại Lục Lãm và Yến Hạc Thanh.

Eo thiếu niên nhỏ đến nỗi một tay anh có thể ôm trọn, gầy đến mức khó tin.

Lục Lãm buông tay ra rồi lùi lại một bước, cau mày hỏi, "Nếu tôi không đến thì cậu định làm thế nào?"

Yến Hạc Thanh chớp mắt, lần đầu tiên lộ ra vẻ tinh nghịch hợp với tuổi mình, "Tôi thấy ngài tới nên mới đồng ý chơi mà. Dù lắc được bao nhiêu điểm thì tôi cũng tuyệt đối không thua đâu."

Vẻ mặt Lục Lãm từ từ giãn ra, đi tới sofa ngồi xuống, "Sao cậu biết chắc tôi sẽ giúp cậu?"

"Ngài là người tốt mà." Khóe miệng Yến Hạc Thanh khẽ cong lên.

Đây là lần đầu tiên Lục Lãm được phát thẻ người tốt, anh thản nhiên nói: "Người tốt chưa chắc sẽ giúp cậu đâu."

"Nhưng ngài đã giúp tôi rồi đấy thôi."

Lục Lãm nhất thời im lặng, Yến Hạc Thanh nói tiếp: "Hôm nay ngài lại giúp tôi thêm một lần, tôi là bartender ở đây, ngài muốn uống gì để tôi pha cho."

Lục Lãm cởi nút tay áo, "Negroni."

Yến Hạc Thanh quay lại xe rượu yên lặng pha chế. Trong phòng bật đèn mờ, hình dáng cậu vô cùng mơ hồ, Lục Lãm nhìn một lát rồi hỏi: "Cậu bao nhiêu tuổi?"

"Mười tám."

Lục Lãm lại hỏi: "Không đi học à?"

"Có chứ, đang học năm nhất." Yến Hạc Thanh pha rượu, giọng nói mát lạnh như suối, "Hai tháng nay tạm nghỉ."

Lục Lãm trầm ngâm, "Làm nhiều việc như vậy, cậu cần tiền lắm à?"

Yến Hạc Thanh đã pha rượu xong, cậu bung đến chiếc bàn trước mặt Lục Lãm rồi bình thản đáp: "Vâng, cần lắm."

Lục Lãm không lên tiếng, anh bung ly rượu lên, hương vị vẫn như mọi khi, uống mấy hớp rồi nói: "Tôi sẽ nghỉ lại đây, đêm nay cậu cũng đừng ra ngoài, cậu không thích hợp làm ở quán bar đâu."

Lục Lãm uống cạn chỗ rượu còn lại rồi đặt ly xuống, thật sự cởi áo khoác ra, dựa vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Yến Hạc Thanh nhẹ nhàng đi tới một chiếc sofa khác ngồi xuống, cậu nhìn bóng tối lơ mơ trước mặt, ánh mắt hơi lấp lóe.

Cậu đồ xúc xắc rất giỏi, khi làm thêm ở quán bar cũ, một nữ tiếp thị bia đã dạy cho cậu.

"Quán bar đủ loại người hỗn tạp, đồ xúc xắc có khi sẽ giải quyết được rất nhiều rắc rối."

Quả nhiên hôm nay đã có ích.

Nghĩ ngợi một hồi, Yến Hạc Thanh cũng hơi buồn ngủ, trong phòng bật máy sưởi vừa đủ, cậu quần chặt áo rồi nghiêng người tựa đầu vào ghế, hai mắt nhắm lại, ngủ rất yên tĩnh.

Thời gian từ từ trôi qua, gian phòng im ắng không có bất kỳ âm thanh nào, trong bóng tối, Lục Lãm chậm rãi mở mắt nhìn về phía Yến Hạc Thanh cách đó không xa.

Tướng ngủ của thiếu niên rất ngoan, rất yên tĩnh, khuôn mặt thanh tú vùi vào cổ, tóc mái rũ xuống che khuất mắt cậu.

Hai tay đầy vết chai sần để trên đùi, ngay cả tư thế ngủ cũng là học sinh ngoan.

"Khụ khụ." Bỗng nhiên thiếu niên ho khẽ mấy tiếng, chắc vì hơi lạnh nên cậu kéo kín áo lại, cả người co ro trên sofa.

Lần trước rơi xuống nước vẫn chưa khỏe sao? Lục Lãm khẽ nhíu mày rồi đứng dậy tìm công tắc tăng nhiệt độ trong phòng lên.

Trở lại ghế sofa, đột nhiên Lục Lãm muốn hút thuốc, anh rất ít khi hút, chỉ thỉnh thoảng cần suy nghĩ chuyện gì đó mới hút một điếu.

Thò tay móc hộp thuốc lá ra khỏi túi, vừa định châm lửa thì nghĩ đến Yến Hạc Thanh cũng đang ở đây, thế là anh cất vào lại.

Lúc này dưới tầng trệt, Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt đều nhìn chăm chăm lên lầu một, một người còn há hốc miệng chưa ngậm, một người tặc lưỡi trầm trồ.

Cuối cùng Tạ Quân Kiệt cũng biết tại sao lần trước Lục Lãm hỏi tên người ta, thì ra là để ý Yến Hạc Thanh.

Một lát sau, cuối cùng Sở Tử Ngọc cũng ngậm miệng lại, hắn bần khoản nhíu mày, "Cậu đoán xem chừng nào lão Lục mới xuống?"

Tạ Quân Kiệt bùng rộ lên, "Ai biết."

Sở Tử Ngọc dày dặn kinh nghiệm phân tích, "Lần đầu khá là mới mẻ, với bộ dạng nhà cháy khó dập lửa của cậu ấy, kiểu gì cũng phải mấy tiếng mới đủ chứ đúng không?"

Trời sáng.

Đồng hồ sinh học của Yến Hạc Thanh rất chính xác, cậu tỉnh dậy đúng sáu giờ.

Cậu mở mắt ra, trước tiên nhìn tới chỗ Lục Lãm, anh có vẻ ngủ rất say.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng mà rón rén đứng dậy mở cửa, sau đó âm thầm đóng lại không gây ra tiếng động nào.

Cửa vừa đóng thì Lục Lãm lập tức mở mắt, anh cầm hộp thuốc lá bên cạnh lên rút một điếu.

Yến Hạc Thanh xuống lầu, tầng trệt rất yên tĩnh, chẳng có mấy người, cậu về phòng thay đồ rồi rời khỏi quán bar.

Sáu giờ, trời vẫn chưa sáng hẳn, vừa ra cửa thì có một người bám theo Yến Hạc Thanh.

Cậu không hề biến sắc mà thông thả đi tới trước, âm thầm quan sát xung quanh.

Chỉ giây lát sau, cậu phát hiện đối diện có một xe đẩy bán đồ ăn

sáng.

Yến Hạc Thanh băng qua đường, tới gần mới biết chỗ này bán bánh kếp, có mặn có ngọt.

Yến Hạc Thanh nhìn thực đơn, mua một phần bánh kếp chuối và một ly sữa đậu nành.

Chủ quầy là một bà cụ đã già nhưng động tác hết sức nhanh nhẹn, trải ra lớp bánh thật mỏng rồi cuộn nhân chuối lại, sau đó bỏ vào túi giấy.

"Cả thầy tám tệ rưỡi." Bà cụ đưa bánh và sữa đậu nành cho Yến Hạc Thanh.

"Cảm ơn bà." Yến Hạc Thanh trả một tờ 10 tệ.

Thấy tiền mặt bà cụ rất mừng, thanh toán bằng mã QR do con trai bà thu, sau khi quét mã tiền sẽ vào túi hân.

Bà cụ tìm một tệ rưỡi thối lại cho Yến Hạc Thanh.

Cậu bỏ tiền vào túi rồi quay người đi tiếp tới ga tàu điện ngầm.

Bánh kếp mới ra lò còn nóng hổi, cầm trong tay có thể giữ ấm, Yến Hạc Thanh cẩn thận cắn một miếng, vừa nóng vừa ngọt, chưa ăn được mấy miếng thì một người đã chặn lại trước mặt cậu.

Lâm Phong Dật đợi Yến Hạc Thanh cả đêm, bám theo cậu từ quán bar đến đây.

Thấy Yến Hạc Thanh ăn ngon lành món rẻ tiền bán ven đường, Lâm Phong Dật ghét bỏ cau mày, "Cậu nghèo đến vậy cơ à?"

Yến Hạc Thanh không thèm để ý hân mà uống một hớp sữa đậu nành, thái độ hoàn toàn khác xa lần trước ở nhà họ Lâm.

Thậm chí Lâm Phong Dật còn có một cảm giác cực kỳ mãnh liệt rằng Yến Hạc Thanh..... đang khinh bỉ hắn!

Điều này khiến Lâm Phong Dật điên tiết, hắn nhếch miệng cười lạnh, "Nếu để bạn học của Trí Trí biết cậu làm ở quán bar thì em ấy sẽ mất mặt lắm đấy."

Yến Hạc Thanh hạ ly sữa đậu nành xuống, thản nhiên nói: "Tôi kiếm tiền bằng sức lao động nên chẳng có gì mất mặt cả."

Lâm Phong Dật cười khẩy, "Bằng sức lao động? Tôi thấy bằng thân xác thì có, tối qua ở trong phòng chẳng phải Lục Lãm để ý cậu à."

Hắn nheo mắt lại. "Cậu thử nghĩ xem nếu tôi nói chuyện này cho Trí Trí biết thì em ấy có còn nhận cậu là anh nữa không?"

Yến Hạc Thanh hờ hững rút điện thoại ra khỏi túi rồi bật một đoạn video, là clip tối qua Lâm Phong Dật hôn đàn ông năm phút.

Yến Hạc Thanh thờ ơ nói, "Anh thế này nó mới càng không muốn nhận đấy."

Lâm Phong Dật thấy video thì nổi điên lên, "Cậu mà dám để lộ ra thì tôi quyết không tha cho cậu đâu!"

"Cái này do anh quyết định chứ." Yến Hạc Thanh cất điện thoại đi, "Muốn nước sông không phạm nước giếng hay muốn ngọc đá cùng nát?"

Lâm Phong Dật cắn chặt răng, hắn nhìn Yến Hạc Thanh trừng trừng, khuôn mặt co rúm lại, "Xem như cậu lợi hại!"

Sau đó quay người hăm hăm bỏ đi.

Giải quyết xong một chuyện vặt vãnh, Yến Hạc Thanh ăn bánh tiếp.

Trước khi lên tàu điện ngầm, cậu phải giải quyết xong bữa sáng.

Cùng lúc đó, Tạ Quân Kiệt lên lầu một gõ cửa, "Lão Lục?"

"Vào đi."

Tạ Quân Kiệt đẩy cửa vào, trong phòng bật đèn sáng như ban ngày, chỉ có một mình Lục Lãm, ghế sofa rất sạch sẽ, nhìn không giống vừa trải qua "tình hình chiến đấu" kịch liệt.

Tạ Quân Kiệt ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Yến đâu?"

Lục Lãm mặc áo khoác vào, "Đi rồi."

Vẻ mặt Tạ Quân Kiệt hết sức đặc sắc, "..... Hai người không làm gì hết à?"

"Không."

Tạ Quân Kiệt khó hiểu, "Vậy sao tối qua cậu lại thế?"

Lục Lãm cũng chẳng phải nhà từ thiện hảo tâm gì, mặc dù hàng năm Lục thị đều có tên trong danh sách quyên góp nhưng đêm qua giúp bartender kia khác thường như thế, nói không có ý gì còn lâu hần mới tin.

Lục Lãm không trả lời, sửa sang tay áo rồi bước ra khỏi phòng, "Đi trước đây."

Chương 24

Chuyến tàu đầu tiên đông nghịt người đi làm, không khí vô cùng ngột ngạt.

Yến Hạc Thanh đứng trong góc, yên lặng nghe từ vụng tiếng Nga.

Cậu phải qua hơn hai mươi trạm, sau đó đổi sang chuyến khác để đến quán cà phê, gần tám giờ thì tới nơi.

Cậu là người đầu tiên đến cửa hàng, lau sạch mặt bàn rồi quét dọn vệ sinh, vì còn sớm nên cậu lấy sách tế bào học ra, đứng trong quầy thu ngân đọc say sưa.

Chín giờ, Trương Thanh kịp chạy vào quán giây cuối cùng, trời rất lạnh nhưng trán cô vẫn lấm tấm mồ hôi.

Quẹt thẻ thành công, Trương Thanh thở phào nhẹ nhõm, cô liếc nhìn sách của Yến Hạc Thanh nhưng đọc chẳng hiểu gì.

Cô tặc lưỡi, "Tiểu Yến, một ngày của cậu bốn mươi tám tiếng hay sao thế? Vừa làm vừa học mệt chết!"

Đến giờ làm việc, Yến Hạc Thanh cất sách đi rồi khẽ mỉm cười, "Vẫn ổn mà."

Trương Thanh lắc đầu, "Cậu là người chăm chỉ nhất mà tôi từng gặp đấy." Cô nhướn miệng cười, "Hồi xưa người ta hay nói rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc kiếm cơm mà vẫn muốn dựa vào thực lực, tôi thấy câu này hợp với cậu lắm đấy."

Yến Hạc Thanh không trả lời, Trương Thanh cười cười, không nói gì nữa mà ra sau bếp làm việc.

Thấy đã đến lúc, Yến Hạc Thanh cầm điện thoại nhắn tin cho Lâm Phong Trí.

[Hôm nay có tới lấy đồ của em không? Anh đang đi làm, khoảng bảy giờ tối sẽ về.]

Lâm Phong Trí đang ngủ thì điện thoại trên tủ đầu giường rung nhẹ. Y mơ màng cầm điện thoại lên, thấy tên Yến Hạc Thanh thì choàng tỉnh, ngồi dậy xem tin nhắn.

Nhìn thấy nội dung, Lâm Phong Trí thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là việc này.

Y mau chóng trả lời, "Cả ngày hôm qua em chơi khúc côn cầu trên băng mệt chết đi được, hôm nay muốn nghỉ một hôm, ngày mai tới lấy được không, ngày mai anh không đi làm chứ?"

"Không đi làm."

Trả lời xong, Yến Hạc Thanh để điện thoại xuống. Nhìn phản ứng của Lâm Phong Trí, xem ra Lâm Phong Dật chưa nói với y chuyện tối qua.

Thứ Bảy rất ế ẩm, cả buổi sáng bán không tới mười ly cà phê.

Trong tiệm không bao ăn trưa nên Trương Thanh tự đem theo cơm hộp, bỏ vào lò vi ba hâm mấy phút, mùi thơm tỏa ra khắp nơi, cô quay đầu tìm Yến Hạc Thanh, "Tiểu Yến, tôi có đem theo sủi cảo trứng, cậu muốn....."

Điện thoại trong tiệm reo lên, Yến Hạc Thanh ra hiệu cho

Trương Thanh chờ một lát rồi nghe máy, "Hai ly caramel latte, một ly mocha, ba ly cappuccino, ba cái tiramisu, lầu 56 đúng không ạ? Vâng."

Cúp điện thoại, Yến Hạc Thanh nói với Trương Thanh: "Cậu ăn đi, để tôi giao hàng đã."

Trương Thanh bĩu môi, sau khi có Yến Hạc Thanh lượng đơn giao ngoài tầng vọt, chủ yếu là muốn ngắm người mà thôi.

Đóng gói xong, Yến Hạc Thanh xách đồ tới tòa nhà bên cạnh.

Thứ Bảy đại sảnh vắng hơn mọi khi, chỉ có một tiếp tân, người này đã quen mặt Yến Hạc Thanh nên bấm thang máy giúp cậu.

Yến Hạc Thanh mỉm cười cảm ơn rồi vào thang máy.

Lên thẳng một mạch không dừng nên chỉ giây lát sau đã tới tầng 56, văn phòng rộng thênh thang vắng ngắt, chỉ có mấy người đang họp trong phòng, Yến Hạc Thanh gọi điện cho người đặt hàng rồi yên lặng chờ ở cửa thang máy.

Chốc lát sau, một cô gái chạy tới mỉm cười nhận đồ, "Cảm ơn em nha!"

"Không có gì ạ." Yến Hạc Thanh khẽ gật đầu rồi đi vào thang máy.

Thang máy hạ xuống đến tầng 40 thì dừng lại, cửa mở ra, Yến Hạc Thanh chớp mắt mấy cái, "Lục tiên sinh?"

Lục Lãm không ngờ gặp lại Yến Hạc Thanh nhanh vậy, ánh mắt anh đảo qua bộ đồng phục quán cà phê của cậu.

Vừa làm việc suốt đêm, giờ lại tới đây làm tiếp sao?

Lục Lãm bước vào thang máy, "Chào buổi sáng."

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Chào buổi sáng."

Cửa thang máy đóng kín, bên trong yên tĩnh trở lại, thiếu niên đứng ở trong cùng, thân hình cao gầy phản chiếu trong cánh cửa màu vàng đồng.

Lục Lãm quang minh chính đại nhìn cậu.

So với lần trước ở hồ đã tròn lên chút xíu nhưng vẫn còn rất gầy.

"Chưa khỏe nữa à?" Lục Lãm chột hỏi.

Yến Hạc Thanh ngẩn ra giây lát rồi nhoen miệng cười, "Khỏe nhiều rồi ạ, chỉ lâu lâu mới ho thôi."

Lục Lãm lại hỏi: "Thích câu cá à?"

"Vâng." Yến Hạc Thanh gật đầu, "Mới đầu chỉ câu cho vui, về sau phát hiện ra sức hút của câu cá nên không dứt ra được nữa."

Lục Lãm khẽ nhú mày.

"Trước khi đi câu không biết mình sẽ câu được gì, nhưng tin chắc mình sẽ thắng lợi trở về."

Đôi mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Tôi thích cảm giác đó, tin rằng mình có khả năng vô hạn."

Tin mình nhất định có thể thay đổi vận mệnh đã sắp đặt sẵn.

Cậu không muốn chết vào năm 21 tuổi, cậu muốn ngắm hoa mùa xuân, nghe mưa mùa hè, nếm quả mùa thu, nhìn tuyết mùa đông.

Đây mới là cuộc sống mà cậu nên có.

Ting.

Thang máy xuống tầng trệt.

Cửa mở ra, Yến Hạc Thanh lễ phép chào Lục Lãm, "Tạm biệt, Lục tiên sinh."

Trở lại quán cà phê, buổi chiều cũng vắng hoe, đến giờ tan tầm vẫn chẳng có người khách nào.

Đóng cửa, Yến Hạc Thanh và Trương Thanh cùng đi tới ga tàu điện ngầm.

"Í, không phải cậu về bằng chuyến số sáu à?" Qua cổng soát vé, Trương Thanh thấy Yến Hạc Thanh không lên tàu về nhà thì hơi kinh ngạc. "Còn đi đâu nữa à?"

Yến Hạc Thanh cười, "Còn làm thêm chỗ khác nữa."

"!" Trương Thanh tắc lưỡi, "Cậu cũng liều mạng quá đấy! Bảo sao gầy thế kia." Cô chân thành nói. "Sức khỏe là vốn làm cách mạng, cậu chú ý giữ sức khỏe chút đi, có trẻ trung cỡ nào cũng không chịu nổi làm mấy việc cùng lúc suốt thời gian dài đâu."

Lúc này tàu vào trạm, ánh mắt Yến Hạc Thanh hơi lấp lóe, "Ừ, làm hết hôm nay là nghỉ rồi."

Trong quán bar, Phùng Tri Nhân kéo một đám người tới ngồi đầy quầy bar.

Yến Hạc Thanh chỉ pha cho mỗi người một ly nên hần rú mấy chục người tới rồi lần lượt gọi từng ly.

Phùng Tri Nhàn ngồi đối diện với Yến Hạc Thanh, một tay chống cằm, nhìn cậu không chớp mắt.

"Tiểu Yến, dạo này em có da có thịt hơn đúng không."

Càng xinh đẹp hơn.

Không phải Phùng Tri Nhàn chưa từng gặp người đẹp, hắn đã ngủ với mấy nam diễn viên nổi tiếng, toàn là gặp may nhờ khuôn mặt.

Nhưng Yến Hạc Thanh thì khác, từ vẻ xinh đẹp kia toát ra một khí chất hết sức mê người.

Phùng Tri Nhàn càng ngắm càng mê muội.

Yến Hạc Thanh pha rượu, đôi mắt rũ xuống không thấy rõ cảm xúc, phớt lờ câu hỏi của Phùng Tri Nhàn.

Phùng Tri Nhàn cũng chẳng giận mà cười không ngậm miệng được, hắn cảm thấy mình thật sự hơi đáng khinh.

Trước kia đám bạn giường chạy theo đòi yêu đương với hắn, hắn chỉ thấy phiền.

Giờ Yến Hạc Thanh không để ý hắn thì hắn lại như điên như dại.

Yến Hạc Thanh pha một ly B-52, châm lửa rồi đưa cho người ngồi cạnh Phùng Tri Nhàn. "Rượu của anh đây."

Đây là người Phùng Tri Nhàn kéo tới để ăn gian, hắn mập mờ nháy mắt, "Cho Phùng thiếu đi."

Yến Hạc Thanh bình thản đưa cho Phùng Tri Nhàn.

Nhìn Yến Hạc Thanh qua ngọn lửa xanh bập bùng, trong lòng Phùng Tri Nhân rạo rực, hắn không cầm ly mà hỏi, "Tiểu Yến, anh mời em du lịch nước ngoài nhé, đi đâu tùy em quyết định được không?"

Yến Hạc Thanh đặt ly rượu xuống, "Cảm ơn, không cần."

Phùng Tri Nhân thở dài. "Tiểu Yến à, rốt cuộc em thích gì vậy? Anh không biết thật mà, em gợi ý cho anh chút xíu được không?"

Cuối cùng Yến Hạc Thanh cũng nhìn thẳng vào hắn, "Yên tĩnh."

Phùng Tri Nhân: "....."

Suốt thời gian còn lại, Phùng Tri Nhân thật sự không mở miệng nữa, Yến Hạc Thanh làm đến hai giờ sáng rồi về phòng thay đồ.

Nhưng lần này cậu không về ngay mà tới văn phòng tìm quản lý.

"Nghỉ việc?" Quản lý biến sắc, giờ Yến Hạc Thanh là bộ mặt của quán bar nên tất nhiên hắn không nỡ để cậu đi, quản lý rót ly nước, "Nào, ngồi xuống uống miếng nước đã. Nói anh biết lý do đi, em không hài lòng về mức lương hay giờ làm việc? Không sao, cái nào cũng thương lượng được mà."

Yến Hạc Thanh không ngồi, cũng chẳng uống nước, "Lý do cá nhân thôi ạ."

Quản lý do dự một lát rồi ngập ngừng hỏi, "Có phải tối qua....."

Hắn không dám nói tiếp nữa.

Lục Lãm giữ Yến Hạc Thanh qua đêm trong phòng, nhân viên khác không hiểu nhưng hắn là quản lý nên biết rõ mười mươi.

Hắn đã lẫn lộn ở hộp đêm lâu năm, mắt nhìn người không đạt 100% nhưng ít nhất cũng 80%.

Mặc dù Yến Hạc Thanh còn trẻ nhưng phẩm hạnh đoan chính trong sạch, tính tình còn rất kiêu kỳ, thà gãy chứ không cong.

Giờ bị..... gặp phải chuyện này, Yến Hạc Thanh không cùng Lục Lãm cá chết lưới rách khiến quản lý khá bất ngờ.

"Không phải." Yến Hạc Thanh cười nhạt, "Anh đừng giữ nữa, chúng ta chưa ký hợp đồng lao động nên không cần báo trước một tháng, từ giờ đến tuần sau chắc cũng đủ để tìm bartender thay thế rồi."

Sau đó cậu lễ phép gật đầu, "Cảm ơn anh đã giúp đỡ một tháng qua, anh cứ tính lương rồi chuyển vào tài khoản của em là được rồi."

Nói xong Yến Hạc Thanh rời đi.

Quản lý ngồi thừ ra, thật lâu sau mới khẽ thở dài.

Quán bar hoàn toàn không thiếu bartender mà chỉ thiếu bartender vừa đẹp vừa kéo khách như Yến Hạc Thanh.

Tiếc thì tiếc nhưng nghĩ đến tính tình của Yến Hạc Thanh chưa biết chừng sau này sẽ đắc tội với Lục Lãm, quản lý lại cảm thấy cậu rời đi sớm cũng tốt cho quán bar.

Hắn gọi điện bảo kế toán sáng mai ngủ dậy nhớ tính lương cho Yến Hạc Thanh.

Ra khỏi quán bar, bên ngoài tuyết vừa rơi xuống, không khí hơi ẩm ướt, Yến Hạc Thanh vừa đi tới lề đường đón taxi thì một chiếc xe trở tới trước mặt cậu.

Cửa xe hạ xuống, Phùng Tri Nhân cười với cậu, "Anh đưa em

về."

Yến Hạc Thanh từ chối khéo, "Xe đón tôi sắp đến rồi."

Phùng Tri Nhàn khựng lại, người tới đón Yến Hạc Thanh giữa đêm khuya thế này nhất định là có quan hệ không tầm thường với cậu.

Yến Hạc Thanh sống một mình nên không thể nào là cha mẹ cậu, chẳng lẽ.....

Phùng Tri Nhàn biến sắc, e dè hỏi cậu: "Bạn em à?"

Yến Hạc Thanh chợt nở nụ cười, "Tối qua quán bar xảy ra chuyện gì anh không biết sao?"

Phùng Tri Nhàn bị nụ cười của cậu làm ngẩn ngơ, hồi lâu sau mới định thần lại, "Chuyện gì cơ?"

Yến Hạc Thanh lắc đầu không nói.

Trong lòng Phùng Tri Nhàn nổi sóng cuồn cuộn, nôn nóng mở cửa xuống xe rồi lao tới quán bar, ngay cả cửa xe cũng không đóng.

Yến Hạc Thanh đi vòng qua đóng cửa xe lại rồi tiến lên phía trước.

Ngày Chủ Nhật đầu tiên, quán cà phê nghỉ bán nên Yến Hạc Thanh cho phép mình dậy lúc sáu rưỡi.

Rửa mặt xong, cậu hấp hai mươi cái sủi cỏ rồi học từ vựng tiếng Nga.

Học nửa tiếng, chờ cậu hoàn thành mục tiêu thì sủi cỏ cũng vừa chín.

Nấu thêm một tô canh rong biển tôm khô, cậu bung đến bàn trà rồi yên lặng giải quyết sạch sẽ.

Ăn xong leo lên cân, 57 ký.

Mấy ngày rồi mà chỉ tăng nửa ký, có lẽ vì đã qua giai đoạn tăng trưởng nhanh nên dạo này cậu tăng cân rất chậm, mặc dù sức ăn đã tăng lên đáng kể.

Nhưng không sao, cậu chưa bao giờ thiếu kiên nhẫn cả.

Yến Hạc Thanh gom bát đĩa vào bếp rửa, lúc ra gần tám giờ.

Thấy đã đến lúc, cậu gọi một cú điện thoại.

Reng, reng, reng.....

Tiếng chuông dài dằng dặc, Yến Hạc Thanh kiên nhẫn chờ.

Trước khi hồi chuông cuối cùng kết thúc, rốt cuộc có người bắt máy, một giọng đàn ông nóng nảy vang lên.

"Ai đó!"

Yến Hạc Thanh lễ phép hỏi: "Có phải viện mồ côi Rainbow Bridge không ạ?"

Người đàn ông gắt gỏng, "Kín chỗ rồi, tạm thời không có giường để nhận thêm trẻ mồ côi đâu!"

"Tôi muốn đăng ký làm t.ình nguyện viên." Yến Hạc Thanh vẫn điềm tĩnh như cũ.

Nghe nói làm t.nh nguyện viên, người đàn ông lập tức đổi thái độ, "Được, vậy cậu điền đơn gửi cho tôi đi, nếu được tôi sẽ liên lạc với cậu. Wechat của tôi là số điện thoại luôn đấy, cậu add tôi trước

đi."

Yến Hạc Thanh add Wechat, chỉ một lát sau người đàn ông đã gửi mẫu đơn tới, Yến Hạc Thanh nghiêm túc điền vào rồi nộp lại.

"OK." Người đàn ông trả lời, "Chờ tôi đem đi xét duyệt đã, có kết quả sẽ báo cho cậu."

Yến Hạc Thanh, "Vâng, cảm ơn."

Nói chuyện xong, Yến Hạc Thanh để điện thoại xuống.

Viện mồ côi Rainbow Bridge là cô nhi viện mà cậu và Lâm Phong Trí từng ở hồi bé.

Cũng là nơi làm việc của mẹ Lục Mục Trì, bà chưa hề rời khỏi thủ đô.

Trong truyện gốc, sau khi cậu chết Lâm Phong Trí rất buồn nên trở lại viện mồ côi Rainbow Bridge để tìm kiếm ký ức quá khứ.

Thế là gặp được mẹ Lục Mục Trì đang dạy vẽ ở viện mồ côi Rainbow Bridge.

Sau đó Lâm Phong Trí gọi cho Lục Mục Trì, bắt đầu kéo hai mẹ con lại gần nhau.

Tình cảm Lâm Phong Trí và Lục Mục Trì càng thêm nồng cháy, trong nhà kho mà Yến Hạc Thanh nấp cả ngày để vợ chồng nhà họ Lâm nhận nuôi Lâm Phong Trí, hai người ý lo/ạn tình mê, rờn rã làm suốt một đêm.

.....

Dạ dày quặn lên dữ dội, cơn nôn mửa càng lúc càng mãnh liệt, Yến Hạc Thanh lao vào phòng vệ sinh, vừa tới bồn rửa tay đã nôn ra.

Mọi thứ vừa ăn đều ngon sạch sẽ, hai tay Yến Hạc Thanh bám vào mép bồn, đứng im rất lâu mới ngẩng đầu lên.

Trong gương, sắc mặt thiếu niên tái nhợt, gầy đến nỗi gió hơi mạnh chút xíu cũng có thể cuốn cậu đi.

Nhưng ánh cậu vô cùng kiên nghị khiến người ta tin chắc dù giông bão có mạnh đến đâu cũng không quật ngã được cậu.

Buổi chiều, Yến Hạc Thanh nhận được tin nhắn ngân hàng.

Quán bar gửi lương thưởng đến, tổng cộng mười bảy ngàn sáu trăm năm mươi sáu tệ. (~57 triệu)

Sau đó Lâm Phong Trí cũng gọi điện tới.

"Anh có tiện đem đồ đến quảng trường Thụy Tinh không? Ngay gần nhà anh đó! Gần lắm, đi bộ chỉ mất mười phút thôi!" Khi chột dạ Lâm Phong Trí nói rất nhanh, "Em muốn mời anh ăn cơm!"

Yến Hạc Thanh đã bỏ đồ vào túi giấy từ sáng sớm.

Lâm Phong Trí rất sợ người khác biết quan hệ giữa mình và cậu, lần trước cậu cố ý để Lục Mục Trì tới, Lâm Phong Trí bị dọa sợ nên tạm thời không dám tới nữa.

Yến Hạc Thanh xách đồ ra ngoài, "Tiện chứ."

Mở cửa ra, mấy thùng đồ hộp cho mèo chất cạnh tường vẫn còn y nguyên.

Xuống lầu, Yến Hạc Thanh đi tới quảng trường Thụy Tinh, khoảng mười phút là đến.

Từ xa đã thấy Lâm Phong Trí mặc áo khoác cashmere màu

trắng sữa, quàng khăn len màu xanh khói và đội mũ len đỏ thẫm.

Đứng cạnh tượng đồng trên quảng trường, dáng vẻ xinh đẹp ngoan hiền vô cùng bắt mắt.

Một lát sau Lâm Phong Trí cũng thấy Yến Hạc Thanh, y đứng tại chỗ vẫy tay, Yến Hạc Thanh bỗng nhiên dừng lại.

Cậu lảng lảng nhìn Lâm Phong Trí, lần này không tiếp tục đến gần y nữa.

Lâm Phong Trí đợi một hồi, thấy Yến Hạc Thanh vẫn đứng yên tại chỗ thì chủ động chạy tới.

"Sao thế?"

Yến Hạc Thanh nhếch môi, "Đi làm hơi mệt nên mắt yếu, không thấy được em."

Lâm Phong Trí nhìn túi giấy Yến Hạc Thanh xách theo, thuận miệng hỏi: "Làm gì?"

"Bồi bàn."

Yến Hạc Thanh không đưa túi giấy qua, Lâm Phong Trí cũng không tiện lấy, nếu vậy sẽ lộ ra y đang nóng lòng, nghĩ đến chiếc đồng hồ gốm trắng kia, y lơ đãng hỏi, "Làm bồi bàn mệt vậy sao?"

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Cũng được, chủ yếu là làm mấy việc cả ngày lẫn đêm không nghỉ, giờ bớt đi một việc rồi, sau này sẽ thành thơi hơn."

"Vậy là tốt rồi." Lâm Phong Trí gật đầu, y xoa mũi, "Anh đói chưa, đi ăn trước nhé? Có quán nào ngon không, lần đầu tiên em tới đây đó."

"Anh cũng mới tới lần đầu nên không biết nữa."

Lâm Phong Trí kinh ngạc, "Anh là trạch nam à? Chỗ này gần nhà gần trường anh như vậy mà anh chưa tới bao giờ sao!"

Yến Hạc Thanh cười nhạt, "Không phải, tại mấy cửa hàng bán đồ đắt quá nên không hợp với anh thôi."

Lâm Phong Trí lúng túng, y vội lấy điện thoại ra rồi đi tới trung tâm mua sắm, "Đi thôi, để em xem bảng xếp hạng đã." Y mở phần mềm rồi tìm những quán được xếp hạng cao, "Ăn món Nhật nhé? Đánh giá cũng không tệ lắm. Có lẩu, thịt nướng, cả món Quảng Đông nữa."

"Ăn lẩu đi." Yến Hạc Thanh ho khẽ mấy tiếng. "Anh còn đang ho nên muốn ăn đồ nóng."

Lâm Phong Trí gật đầu. "Được thôi."

Tiệm lẩu nằm ở số 3033 khu F, Lâm Phong Trí là dân mù đường, bình thường toàn là người khác dẫn y đi, nhưng hôm nay là Yến Hạc Thanh, y ngại mở miệng nên đành ra sức mò đường.

Y dẫn Yến Hạc Thanh đi mười mấy phút, tiệm lẩu chẳng thấy đâu mà toàn thấy tiệm bán đồ chơi con nít.

Rõ ràng đã đến khu mua sắm của trẻ em.

"Lạ thật....." Lâm Phong Trí nhìn chấm đỏ trên bản đồ rồi lầm bầm, "Đúng là chỗ này mà."

Bỗng nhiên một mô hình Ultraman dài cỡ ngón tay giơ lên trước mắt làm y sững sốt, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy đôi mắt cong cong của Yến Hạc Thanh.

"Hồi nhỏ em thích nhất là Ultraman." Yến Hạc Thanh mỉm cười

ấm áp, "Có lần em làm rớt bể một cái tay của Ultraman, vừa khóc vừa chạy đi tìm anh, nói Ultraman mất một tay sẽ không đánh thắng được quái thú."

Lâm Phong Trí hoàn toàn không nhớ, trong trí nhớ của y, hồi bé mình không thích Ultraman mà chỉ thích Transformers.

Y mím môi dưới, "Em không nhớ....."

"Anh nhớ mà." Trong mắt Yến Hạc Thanh lấp lánh ý cười, mắt hai người họ đều có chung một đặc điểm, lúc không cười rất xinh đẹp, lúc cười càng rạng rỡ hơn. "Tặng em đó."

Yến Hạc Thanh dúi Ultraman vào tay Lâm Phong Trí, "Anh vẫn luôn muốn tặng em một con Ultraman, cuối cùng cũng thực hiện được nguyện vọng rồi."

Ultraman tỏa ra hơi ấm nhẹ nhẹ, là nhiệt độ trên da Yến Hạc Thanh, trong lòng Lâm Phong Trí bỗng xốn xang như bị mèo cào.

Rốt cuộc y mở miệng. "Em tìm không ra đường!"

Hàng mi dài chớp nhẹ, Yến Hạc Thanh chìa tay ra, "Đưa điện thoại cho anh."

Lâm Phong Trí ngoan ngoãn đưa điện thoại tới, Yến Hạc Thanh xem bản đồ rồi ngẩng đầu nhìn bảng chỉ đường, "Đi theo anh."

Lần này Yến Hạc Thanh đi trước dẫn đường.

Sau đầu thiếu niên tròn trịa hết sức xinh đẹp, giống mình y như đúc, Lâm Phong Trí ngẩn ngơ nhìn chăm chăm, bỗng nhiên đâm sầm vào lưng Yến Hạc Thanh.

Qua lớp áo bông, Lâm Phong Trí bị cán vai kêu lên một tiếng đau đớn.

Ngẩng đầu lên mới thấy đã tới quán ăn.....

Yến Hạc Thanh quay đầu lại, "Em không sao chứ?"

Lâm Phong Trí đỏ mặt lắc đầu. "Không sao."

Nhân viên phục vụ của quán lẩu ra nghênh đón, "Chào quý khách, xin hỏi đi mấy người ạ?"

"Hai người." Yến Hạc Thanh đáp.

"Vâng, xin mời theo tôi." Nhân viên phục vụ dẫn họ vào trong.

Giờ này ít ai đến ăn lẩu nên chỗ trống rất nhiều, nhân viên phục vụ dẫn họ đến một bàn bốn người.

Sau khi ngồi xuống, Yến Hạc Thanh cầm thực đơn lên xem, "Em muốn ăn lẩu gì?"

Lâm Phong Trí đáp: "Gì cũng được."

"Lẩu uyên ương nấm cà chua được không?"

Thật ra Lâm Phong Trí muốn ăn lẩu sa tế, không có sa tế thì vô vị lắm, nhưng đã lỡ nói vậy nên y khó chịu gật đầu, "Được."

"Còn món chính thì sao?"

"Gì cũng được."

Yến Hạc Thanh không hỏi nữa, chọn mấy món ăn và một chai nước ép việt quất rồi trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ.

Lẩu bùng lên rất nhanh, nước dùng và các món ăn cũng lần lượt được đem ra.

Nhưng lại là lẩu uyên ương sa tế và cà chua. Lâm Phong Trí gọi nhân viên phục vụ lại, "Bưng nhăm rồi....."

"Không phải đâu." Yến Hạc Thanh gấp một con mực sữa thả vào ngăn lẩu sa tế, "Anh còn nhớ hồi bé em thích lẩu sa tế lắm."

Tim Lâm Phong Trí bỗng nhiên đập mạnh, y nhìn chăm chăm lẩu sa tế sôi ùng ục, thỉnh thoảng đầu mực trồi lên, y cũng rất thích mực sữa.

Thì ra là thói quen hồi bé của y.....

Y cảm động nắm chặt đũa, "Anh thích ăn gì? Em nhúng cho anh."

"Thịt bò."

Lâm Phong Trí gấp một lát thịt bò thả vào ngăn lẩu cà chua, sau đó vui vẻ gấp mực sữa.

Yến Hạc Thanh bưng ly lên uống một hớp trà lúa mạch, hàng mi rũ xuống che khuất cảm xúc nơi đáy mắt.

Lúc nhỏ Lâm Phong Trí hoàn toàn không ăn sa tế và mực sữa.

Họ không ăn cay.

"Của anh cũng chín rồi này!" Lâm Phong Trí gấp thịt bò vào đĩa Yến Hạc Thanh, "Đây!"

Yến Hạc Thanh ngược mắt, khóe môi hơi nhếch lên, "Cảm ơn em."

Lâm Phong Trí nhai mực sữa, thỉnh thoảng liếc trộm Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh nhúng rau vào lẩu, "Có chuyện gì à?"

Vành tai Lâm Phong Trí đỏ lên, thật ra cũng chẳng có gì to tát, y chỉ hơi tò mò chút thôi, "Anh còn nhớ ba mẹ anh..... ba mẹ tụi mình không?"

Yến Hạc Thanh đặt đũa xuống, đáy mắt hiện lên ý cười mờ nhạt, "Mẹ chúng ta tên Yến Thu Sương, là con gái Giang Nam đoàn trang thùỵ mị, nói chuyện nhỏ nhẹ, dịu dàng khéo léo, còn nấu chè đậu xanh bạc hà rất ngon nữa."

"Cha họ Đồng, hình như là giảng viên đại học, dạy môn lịch sử..... Anh nhớ trong nhà tụi mình có nhiều sách lịch sử lắm....."

Lâm Phong Trí nghe say sưa, bỗng nhiên túi y rung lên liên hồi.

Y lấy điện thoại ra, người gọi là Lục Mục Trì.

"Em đang ăn ngoài tiệm nè." Lâm Phong Trí nghe máy.

Lục Mục Trì cười khẽ, "Có đưa bạn tặng anh một thùng cua hoàng đế nên định đưa tới cho em, nếu em ăn rồi thì....."

"Em còn ăn tối nữa mà!" Lâm Phong Trí cười, "Đã đưa cua hoàng đế tới thì anh đừng mơ đem về nhé!"

Nghe cuộc đối thoại, Yến Hạc Thanh đoán ra y đang nói chuyện với Lục Mục Trì.

Cậu đứng dậy nói: "Anh vào toilet chút nhé."

Lâm Phong Trí gật đầu, "Ừm."

Lục Mục Trì nghe giọng Yến Hạc Thanh thì hơi giật mình, "Em đang ăn với ai vậy?"

Toi rồi! Lâm Phong Trí đảo mắt lòng vòng, ấp úng nói: "Thì, thì ăn với bạn thôi."

Lục Mục Trì không hỏi nữa, "Em cứ từ từ ăn đi, anh bảo tài xế chờ của hoàng đế tới nhà em rồi, nếu thích thì mai sẽ đem thêm cho em."

Lâm Phong Trí cười vui vẻ, "Dạ, cảm ơn anh!"

Lục Mục Trì cúp máy. Nhớ lại giọng nói của Yến Hạc Thanh, trong lòng hẫng bỗng nhiên rạo rức, đứng dậy cầm áo khoác bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

.....

Ăn xong, Lâm Phong Trí định đi tính tiền thì bị Yến Hạc Thanh cản lại.

"Chờ em kiểm được tiền rồi hãy mời anh." Yến Hạc Thanh đưa tay vỗ nhẹ đầu y, "Bữa nay để anh mời trước đã."

Dứt lời cậu đến quầy thu ngân trả tiền.

Ngón tay Yến Hạc Thanh thoang thoảng mùi nước rửa tay giống hệt mùi bột giặt trên áo cậu, Lâm Phong Trí sững sốt hồi lâu mới vội vã đuổi theo.

Ra khỏi tiệm lẩu, rốt cuộc Yến Hạc Thanh đưa túi giấy cho Lâm Phong Trí, "Còn sớm lắm, ghé nhà anh ngồi chơi một lát không?"

Lâm Phong Trí mở túi giấy ra, thấy đồng hồ gốm trắng nằm trên cùng thì thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nói: "Thôi, để em chở anh về đầu ngõ. Em có lái xe tới."

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Không cần đâu. Ăn hơi no nên anh

muốn đi bộ về cho tiêu cơm."

"Được thôi." Lâm Phong Trí mỉm cười vẫy tay, "VẬY em đi trước đây, khi nào rảnh thì gọi điện!"

Yến Hạc Thanh gật đầu rồi dỗi theo Lâm Phong Trí xách đồ chạy xa, sức sống thiếu niên lan tràn như gió.

Chốc lát sau, Yến Hạc Thanh thu mắt lại, không về nhà mà tắt chuông điện thoại rồi quay người đến tiệm sách gần đó đọc sách.

.....

Mười giờ tối, tiệm sách đóng cửa, Yến Hạc Thanh mới cầm mấy cuốn sách ra quầy tính tiền.

Lấy túi phải trả thêm một tệ, Yến Hạc Thanh không cần nên ôm sách thông thả về nhà.

Đi tới đầu phố, sắp đến chung cư thì từ xa nhìn thấy hai người đang giằng co ở cửa.

Yến Hạc Thanh dừng lại.

Ánh đèn tù mù rọi xuống bọn họ, người cao hơn là Lục Mục Trì.

Người còn lại là Phùng Tri Nhàn.

Chương 25

Yến Hạc Thanh đi tới sát tường rồi ẩn vào bóng tối.

Phía trước, đôi mắt đen của Lục Mục Trì hệt như băng tuyết, lạnh lùng liếc nhìn Phùng Tri Nhân.

Gã đàn ông lần trước đưa Yến Hạc Thanh về.

Hắn đã điều tra thân phận tên này.

Con trai út nhà họ Phùng, làm trong ngành bất động sản, nhà có vài chiếc bạc.

Ánh mắt Lục Mục Trì u ám, hắn đã tìm ra một cái cớ rất hợp lý cho động cơ điều tra Phùng Tri Nhân.

Yến Hạc Thanh là vật sở hữu của hắn, ai cũng không được đụng vào.

Phùng Tri Nhân ngấm nghĩa Lục Mục Trì, hắn đã tới quán bar hỏi nhưng quản lý chỉ nói tối hôm kia Tạ Quân Kiệt bao trọn quán, chuyện khác thì hoàn toàn không biết, đồng thời còn báo một tin sét đánh.

"Tiểu Yến xin nghỉ rồi."

Phùng Tri Nhân về nhà ngủ hết một ngày, tỉnh dậy lập tức chạy đến tìm Yến Hạc Thanh.

Kết quả đụng độ Lục Mục Trì ở cửa chung cư.

Một gã đàn ông mặc đồ hiệu, đeo đồng hồ Patek Philippe, lẽ ra không nên xuất hiện ở khu chung cư này.

Phùng Tri Nhàn lập tức hiểu ra mục đích của Lục Mục Trì cũng giống mình, đến để tìm Yến Hạc Thanh.

Bọn họ có quan hệ thế nào? Người lần trước tới đón Yến Hạc Thanh là hắn sao?

"Em không có nhà đâu." Lục Mục Trì lên tiếng trước, hắn rút một điếu thuốc rồi bực bội ngậm vào miệng, "Nhưng tốt nhất là mày đừng tới tìm em nữa."

Phùng Tri Nhàn cười lạnh, "Tại sao?"

"Tại vì ——" Lục Mục Trì bật hộp quẹt, ngọn lửa màu xanh nhạt làm bốc lên mùi thuốc lá. "Em là của tao."

Phùng Tri Nhàn biến sắc, quả nhiên là thế, hắn không cam lòng siết chặt tay, "Mày..... Hai người đang hẹn hò à?"

Nghe thấy từ "hẹn hò", Lục Mục Trì phun ra một vòng khói, "Chứ sao."

Phùng Tri Nhàn nghiêng chặt răng, nếu là người khác thì hắn có cần quan tâm hẹn hò hay kết hôn, thích là cướp, nhưng nhìn Lục Mục Trì cũng đủ biết không phú thì quý, gia thế mạnh hơn nên hắn đành phải chịu thua.

Thảo nào Yến Hạc Thanh chơi phi tiêu giỏi vậy, thì ra bạn trai là cậu ấm nhà giàu.

Phùng Tri Nhàn quay người bỏ đi.

Lục Mục Trì rút thuốc, nhớ đến đồng hồ hộp cho mèo còn

nguyên ở cửa nhà Yến Hạc Thanh, cảm xúc của hắn không hề bình tĩnh như ngoài mặt.

Nếu ngay từ đầu Yến Hạc Thanh ngoan ngoãn theo hắn, nghe lời hắn thì hắn chơi mấy ngày là chán ngay.

Còn bây giờ.....

Hắn càng có hứng thú với Yến Hạc Thanh hơn.

Phùng Tri Nhân lượn quanh chung cư mấy vòng vẫn không tìm được lối ra, "ĐM!" Hắn đập tay lái, dứt khoát dừng lại không đi nữa.

Phùng Tri Nhân tựa trán lên vô lăng, lần đầu tiên đau khổ như vậy, hắn nhắm mắt lại, chỉ muốn ngủ như chết ngay tại đây.

Cộc cộc.

Trong lúc mơ màng có tiếng gõ kính.

Phùng Tri Nhân đang tức mà không có chỗ trút, hắn lập tức ngồi bật dậy rồi hạ cửa xe xuống chửi ầm lên, "Gõ mẹ — —"

Lửa tắt ngấm.

Hắn mừng rỡ, "Tiểu Yến!"

Trong bóng đêm, Yến Hạc Thanh yên lặng đứng bên ngoài, sau lưng là ánh đèn hắt hiu, tay cầm một cái ly giấy.

Phùng Tri Nhân mừng như điên định xuống xe nhưng Yến Hạc Thanh đã đưa ly giấy tới, "Nợ anh một ly cà phê."

Phùng Tri Nhân cứng đờ, khóe miệng giật giật mấy lần, hắn cười gượng hỏi, "Là sao?"

"Sau này đừng đến tìm tôi nữa." Yến Hạc Thanh nói ngắn gọn, "Tôi sẽ không thích anh đâu."

Sắc mặt Phùng Tri Nhàn hết sức khó coi, "Vì bạn trai em à?"

Hắn nhin không được tỏ tình, "Anh thích em thật lòng mà, cả đời anh chưa bao giờ thích ai đến vậy cả, em không thể cho anh một cơ hội sao?"

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ hờ hững nói: "Ở quán bar anh đã rủ tôi chơi phi tiêu một lần."

Phùng Tri Nhàn không hiểu ý Yến Hạc Thanh, "Hả?"

"Nếu tôi thua thì phải hôn anh." Vẻ mặt Yến Hạc Thanh rất bình tĩnh.

Tim Phùng Tri Nhàn chợt hẫng đi một nhịp, hắn chợt dạ thấy rõ, "Đó chỉ là chơi thôi mà..... Anh quen chơi đùa rồi, không phải....."

Hắn không nói được nữa.

Yến Hạc Thanh chờ Phùng Tri Nhàn nói xong mới nói một câu cuối cùng, "Xin lỗi, tôi chưa bao giờ chơi đùa cả."

Sau đó cậu nói: "Chạy tới trước khoảng mười mét rồi rẽ trái là lối ra đấy."

Phùng Tri Nhàn sững sờ nhìn Yến Hạc Thanh, còn muốn nói tiếp nhưng cậu đã quay người rời đi.

Hành lang tối om, đèn sáng lên từng tầng, khi sắp đến lầu ba thì Yến Hạc Thanh dừng lại.

Lục Mục Trì ngồi đợi trước cửa, khai ra một thùng đồ hộp cho mèo, nghe tiếng bước chân, Lục Mục Trì không ngẩng đầu lên mà

ngậm điều thuốc chậm rãi nói: "Hôm nay tôi chỉ đi ngang qua thôi, dẫn tôi đi cho mèo ăn rồi tôi về."

Yến Hạc Thanh quay người xuống lầu.

Lục Mục Trì ôm một thùng đồ hộp cho mèo, không xa không gần đi theo Yến Hạc Thanh.

Thật ra hắn cực kỳ ghét mèo.

Hắn từng bị mèo của Lâm Phong Trí cào một lần, rất không biết điều, hắn cho nó ăn thịt mà nó lại cắn hắn.

Nhưng Lục Mục Trì rất muốn thấy lại dáng vẻ Yến Hạc Thanh cho mèo ăn đêm đó.

Trời tối đen, bóng lưng thiếu niên nhuộm ánh đèn tù mù, vừa mờ lung vừa mờ mịt, cậu đi sâu vào khu chung cư một hồi, sau đó dừng lại cạnh thùng rác.

"123....." Cậu gọi khẽ.

Lục Mục Trì còn đang suy tư ý nghĩa của 123 thì nghe thấy tiếng sột soạt, mấy con mèo hoang chui ra.

Lũ mèo kia tên là 1, 2, 3.....

Yến Hạc Thanh không quay đầu lại mà hờ hững nói: "Cho ăn đi."

Lục Mục Trì nhìn xoáy vào cậu, "Nhìn mặt người đối diện khi nói chuyện là phép lịch sự cơ bản nhất."

Yến Hạc Thanh không phản ứng, cậu ngồi xuống nhẹ nhàng vuốt đầu một con mèo.

Lục Mục Trì chỉ thấy được sau đầu Yến Hạc Thanh, hấn gần như nổi nóng đi mấy bước tới cạnh cậu.

Hấn cúi đầu nhìn, màu mắt thiếu niên rất nhạt, hết như ánh đèn đường mấy watt này.

Yến Hạc Thanh không cười.

Lục Mục Trì nóng nảy hỏi: "Em không biết cười à?"

Yến Hạc Thanh ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt cậu lộ rõ vẻ nghi hoặc, "Gặp anh có ai cười được à?"

Khóe mắt Lục Mục Trì giật mạnh mấy lần, so với Yến Hạc Thanh, thái độ của cậu càng làm hấn khó chịu hơn.

Hấn thật sự tự hỏi ai có thể cười với mình.

Lửa giận của Lục Mục Trì bốc lên ngùn ngụt, hấn không biết Yến Hạc Thanh có lúm đồng tiền hay không, nhưng hấn biết cậu rất giỏi chọc tức hấn, chỉ cần mấy chữ là có thể khơi lên lửa giận của hấn.

Lục Mục Trì đột ngột quăng thùng đi, đóng đồ hộp cho mèo văng ra lăn lóc, trong bóng tối lại xuất hiện thêm mấy con mèo, cả đám chạy ủa tới chỗ đồ hộp.

Con mèo Yến Hạc Thanh đang vuốt cũng chạy mất. Lục Mục Trì cúi xuống nắm bả vai Yến Hạc Thanh kéo lên một cách thô bạo rồi cười lạnh, "Tôi tử tế quá nên em ảo tưởng mình có thể xem thường tôi đúng không?"

Tay kia của hấn bóp chặt cằm Yến Hạc Thanh, ép cậu ngẩng đầu nhìn mình.

"Hả? Hay là trong mắt em chỉ có thằng khác, nó tên Phùng Tri

Nhàn đúng không?"

Lục Mục Trì kề sát vào vành tai trắng nõn xinh đẹp kia, trong giọng nói chứa đựng ý cười độc ác, "Sao, kỹ thuật của nó tốt nên chơi em sướng lắm hả?"

Cầm đau nhói như sắp bị bóp gãy, khó chịu nhất là Lục Mục Trì đụng vào da cậu, nhóp nhép tởm lợm như bị nhiễm virus, từ từ mừng mủ nát rữa.

Yến Hạc Thanh cau mày, cậu siết chặt nắm đấm rồi giơ lên thụi vào mũi Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì không ngờ Yến Hạc Thanh dám đánh trả nên không kịp né, bị đấm trúng mũi làm hấn đau đến nổi kêu lên, buông Yến Hạc Thanh ra rồi lùi lại mấy bước sờ mũi, sau đó mũi hấn tuôn ra một dòng nước nóng làm ngón tay ướm sưng.

Hấn bị đánh chảy máu mũi.

Giơ ngón tay lên nhìn máu tươi dính đầy trên đó, Lục Mục Trì giận quá hóa cười, "Em dám đánh tôi à?"

Cầm Yến Hạc Thanh hấn rõ mấy dấu tay, sắc mặt cậu tái nhợt nhưng đối đầu với ánh mắt Lục Mục Trì lại sắc hơn cả dao, "Có qua có lại thôi."

Đầu lưỡi Lục Mục Trì chạm vào khóe môi, ngón cái sượt qua môi dính theo vết máu.

"Được, được lắm."

Bả vai hấn điên cuồng rung lên, cười càng đáng sợ hơn, đột ngột sải bước tới chỗ Yến Hạc Thanh định vác cậu lên.

Động tác này thường xuyên xuất hiện trong truyện gốc.

Bất kể ở đâu, chỉ cần không có Lâm Phong Trí thì Lục Mục Trì đối xử với Yến Hạc Thanh như một con chó, vui thì cho chút ngon ngọt, không vui thì mặc sức đánh chửi.

Hắn tới gần, bằng bất cứ giá nào cũng phải vác Yến Hạc Thanh đi.

Mắt Yến Hạc Thanh hơi trầm xuống, khi Lục Mục Trì túm lấy bả vai cậu, cậu lạnh lùng mở miệng, "Tôi giống nó đến vậy à?"

Lục Mục Trì định vác Yến Hạc Thanh về căn phòng rách nát của cậu rồi chơi chết cậu, nhưng một câu của Yến Hạc Thanh lại khiến cơn giận của hắn tan biến sạch, chẳng còn sót lại chút gì.

Hắn đứng im như tượng, cứng đờ trước mặt Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh biết rồi sao?

Yến Hạc Thanh biết hắn thích Lâm Phong Trí sao?

Lục Mục Trì bàng hoàng nhìn Yến Hạc Thanh, trên người còn dính máu, vẻ mặt cứng đờ quả thực rất buồn cười.

Yến Hạc Thanh ho khan mấy tiếng, "Tôi biết anh và em tôi là bạn thân từ nhỏ."

"Anh thích Lâm Phong Trí."

Yến Hạc Thanh lạnh lùng ngược mắt, "Nhưng anh nhu nhược, anh nhát gan, anh không dám tỏ tình nên mới tìm tôi làm thể thân!"

"Câm miệng!" Bị đâm trúng chỗ đau làm Lục Mục Trì mất hết lý trí, vô thức muốn tát Yến Hạc Thanh, "Mẹ kiếp em ——"

Yến Hạc Thanh không tránh không né mà thản nhiên nhìn Lục

Mục Trì. Lòng bàn tay chỉ còn cách mặt Yến Hạc Thanh chưa đầy một centimet, Lục Mục Trì nghiêng chặt răng, "Mẹ kiếp."

Hắn không ra tay được.

Lục Mục Trì thả tay xuống, đổi thành túm cổ áo Yến Hạc Thanh, hắn gầm gọng, "Tôi cảnh cáo em, nếu em dám để Lâm Phong Trí biết thì tôi sẽ làm em bị đuổi học ngay!"

Quả nhiên thân hình Yến Hạc Thanh run lên.

Mắt Lục Mục Trì chợt lóe sáng, hắn tìm được điểm yếu của Yến Hạc Thanh rồi, đi học!

Vốn dĩ hắn chỉ định dọa thử, một sinh viên xuất sắc nằm trong top 3 của khoa như Yến Hạc Thanh chắc hẳn là rất ham học, ai ngờ kết quả đúng như mong đợi.

Lục Mục Trì đã cân bằng tỷ số nên tâm trạng khá hơn nhiều, hắn hừ lạnh một tiếng, "Tôi nói được thì làm được đấy."

Đương nhiên Yến Hạc Thanh biết Lục Mục Trì có thể làm được, cùng thời gian này trong truyện Lục Mục Trì đã bắt cậu nghỉ học từ lâu.

Ánh mắt cậu tràn đầy khinh thường, "Yên tâm, chuyện bắn thiêu ghê tởm như vậy tôi không nói cho Trí Trí biết đâu."

Chỉ trong nháy mắt Lục Mục Trì đã biến sắc đến mấy lần, hắn nghiêng răng, "Tôi bắn thiêu ghê tởm, nhưng sớm muộn gì em cũng bắn thiêu ghê tởm theo tôi thôi."

Sau đó hắn buông Yến Hạc Thanh ra, đôi mắt đen hơi nheo lại, "Yến Hạc Thanh, đừng tưởng em là anh ruột Trí Trí thì tôi sẽ tha cho em. Lòng kiên nhẫn của tôi có hạn, tốt nhất là em tự nghĩ thông suốt đi, đừng ép tôi phải ra tay."

Lục Mục Trì bỏ đi.

Yến Hạc Thanh không hề quay đầu, cậu rũ mắt ngồi xuống nhặt lon patê dưới chân lên, lon này chưa khai, ngón trở móc vào khoen.

Cạch.

Kéo nắp lên rồi đặt lon patê vào bữa tiệc của lũ mèo hoang.

Cùng lúc đó, Lâm Phong Trí đang viết nhật ký.

Dưới đèn bàn là mô hình Ultraman tinh xảo, Lâm Phong Trí chụp một tấm ảnh rồi cẩn thận dán vào trang nhật ký hôm nay.

[Không ngờ lúc nhỏ mình từng thích Ultraman! Hôm nay Yến Hạc Thanh tặng mình mô hình Ultraman, tội mình còn đi ăn lẩu nữa.

Lẩu cực kỳ ngon! Mực sữa và nước ép việt quất cũng siêu ngon!

Chắc Yến Hạc Thanh thương mình lắm nhỉ? Mỗi thói quen và sở thích của mình anh ấy đều nhớ hết.

Hôm nay dừng lại ở đây vậy, cũng là một ngày vui vẻ, một ngày nhớ chú Lục Lầm!]

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Lâm Phong Dật bùng sữa vào, "Đang làm gì mà cười vui vậy."

Lâm Phong Trí vội vàng đóng nhật ký lại rồi luống cuống nhét vào ngăn kéo, "Đâu có gì." Y quay đầu thấy ly sữa thì nhăn mặt. "Lại sữa nữa à....."

"Trước khi ngủ uống một ly ngủ cho ngon." Lâm Phong Dật đi tới bàn học, mỉm cười đặt ly sữa xuống, "Còn hơi nóng đấy, đợi nguội

rồi hãy uống."

Lâm Phong Trí làm bầm, "Cứ để đó đi."

Lâm Phong Dật dựa lưng vào bàn, ánh mắt lảng tránh, hỏi ra mục đích chính của mình, "Hôm nay em đi gặp đứa họ Yến kia à?"

"Anh ấy có tên mà, phải gọi là Yến Hạc Thanh chứ." Lâm Phong Trí lập tức uốn nắn hẳn.

Thái độ Lâm Phong Trí hết sức khác thường, còn bên vực Yến Hạc Thanh nữa, Lâm Phong Dật vừa ngạc nhiên vừa sợ Yến Hạc Thanh trở mặt, cho Lâm Phong Trí xem video hẳn hôn lưởi với đàn ông, hủy hoại hình tượng anh trai tốt của hắn.

"Được rồi, Yến Hạc Thanh." Lâm Phong Dật quanh co lòng vòng hỏi dò, "Nó..... Hai đứa nói chuyện gì vậy?"

"Nói nhiều lắm, đi ăn nữa." Lâm Phong Trí dừng một lát rồi nằm bò ra bàn cầm mô hình Ultraman giơ lên lắc lắc với Lâm Phong Dật. "Cái này là Ultraman anh ấy tặng em đó! Anh ấy nói hồi bé em thích Ultraman lắm."

Thấy Lâm Phong Trí không có gì khác thường, trái tim treo cao của Lâm Phong Dật rốt cuộc cũng hạ xuống, xem như Yến Hạc Thanh cũng biết giữ mồm giữ miệng, thức thời đấy!

Sau đó Lâm Phong Dật lại tỏ vẻ ghen tị, "Có mỗi cái mô hình mà xem em vui chưa kia, sao anh nhớ hồi bé em thích Transformers mà, có khi nào nó bịa chuyện lừa em không."

"Em có gì để lừa chứ." Lâm Phong Trí hoàn toàn không xem đây là chuyện to tát, vuốt ve Ultraman nói, "Với lại anh ấy lừa em cũng đâu có lợi gì, em còn được quà nữa nè."

Lâm Phong Trí mới tắm xong, trên người thoang thoang mùi

sửa tắm, mái tóc đen mềm xù lên, Lâm Phong Dật nhin không được xoa đầu y, "Nếu em thích thì mai anh mua cho em đủ kiểu Ultraman luôn."

"Thôi, giờ em hết thích rồi." Lâm Phong Trí còn nửa câu không nói ra.

Trừ khi Lục Lãm mua thì y sẽ nhận.

Nếu Lục Lãm tặng quà cho y thì không cần Ultraman, không cần Transformers mà chỉ cần một cây bút hay mảnh giấy mà thôi, chỉ cần là Lục Lãm mua thì y sẽ trở thành người hạnh phúc nhất thế giới!

Nhịp tim Lâm Phong Trí càng lúc càng mạnh. Ngón tay y mân mê Ultraman, giả bộ lơ đãng hỏi: "Anh Hai, nghe nói người bạn họ Tạ gì đó của anh sắp kết hôn rồi đúng không?"

"Bạn họ Tạ?" Lâm Phong Dật ngẩn ra mấy giây, "Tạ Quân Kiệt ấy à, đúng vậy, cưới vào thứ Bảy tuần này."

Trong đầu Lâm Phong Trí bỗng nhiên lóe sáng, Tạ Quân Kiệt là bạn thân Lục Lãm, chắc chắn Lục Lãm sẽ đến dự lễ cưới của hắn, Lâm Phong Trí lập tức đặt Ultraman xuống rồi quay người lại, đôi mắt lấp lánh ngược nhìn Lâm Phong Dật, "Anh Hai, anh dẫn em đi chung nha, em muốn xem cô dâu!"

Lâm Phong Dật trêu y, "Chà, mới biết yêu mà đã muốn tìm cô nào kết hôn rồi à?"

Lâm Phong Trí đảo mắt lòng vòng.

Kết hôn thì kết hôn.

Nhưng không phải với phụ nữ.

Nếu y kết hôn thì đối tượng nhất định phải là Lục Lãm.

Chỉ tưởng tượng ra cảnh mình kết hôn với Lục Lãm, Lâm Phong Trí đã phấn khích đến nỗi mười ngón chân đều cuộn lại.

"Dù sao em cũng phải đi." Y nhấn mạnh.

"Được rồi." Lâm Phong Dật lại xoa đầu Lâm Phong Trí, trong mắt tràn đầy cưng chiều, "Anh sẽ dẫn em theo."

Wechat của Lục Lãm báo có tin nhắn mới.

Bạn trên Wechat của anh không nhiều, chỉ có Tạ Quân Kiệt, Sở Tử Ngọc, người nhà họ Lục.

Và 52 Hz.

Lục Lãm mở Wechat, là nhóm chat của anh và Tạ Sở.

Sở Tử Ngọc, "Lão Tạ, lễ cưới của cậu tổ chức ngày nào, ở đâu thế?"

Tạ Quân Kiệt, "Hai giờ chiều thứ Bảy, Tùng Hoa Nhưỡng Xuân."

Sở Tử Ngọc, "Ồ, khách sạn này được đấy, bánh trôi rượu nếp ăn ngon lắm! Định đi hưởng tuần trăng mật ở đâu chưa? Nếu chưa thì tớ tặng vợ chồng cậu chuyến trăng mật một tháng, địa điểm tùy cậu chọn."

Tạ Quân Kiệt, "Chắc, có phải kết hôn vì yêu đâu, cả tớ và cô ấy đều không muốn phiền phức, đám cưới cũng chỉ là hình thức thôi, tuần trăng mật thì khỏi đi."

Sở Tử Ngọc tỏ vẻ đồng cảm. "Hình như tớ thấy trước tương lai của mình rồi..... Ờ, lão Lục tổng Lục Lãm, cậu với em bartender kia sao rồi, cậu chơi qua đường hay thật lòng thích người ta thế hả?"

Hắn vẫn chưa biết đêm đó trong phòng chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Lục Lãm không trả lời mà rời khỏi nhóm.

Bên dưới là khung chat với 52 Hz, kết bạn đã gần nửa tháng mà giao diện vẫn trống không.

Lục Lãm ấn vào danh sách bạn bè của Yến Hạc Thanh, cũng trống trơn như anh.

Lục Lãm tắt điện thoại rồi tiếp tục xem bản kế hoạch.

Là dự án phúc lợi công cộng mới nhất của Lục thị.

Công viên giải trí ở thủ đô mà Lục thị đầu tư 35 tỷ vừa hoàn thành được vài tháng, đã qua giai đoạn vận hành thử nghiệm, dự kiến năm sau sẽ chính thức khai trương.

Để tạo một sân chơi tuyệt vời đẳng cấp thế giới cho thiếu nhi, bộ phận tuyên truyền đã lên kế hoạch mời tất cả em nhỏ ở các viện mồ côi trên khắp cả nước đến tham quan công viên giải trí nhân dịp khai trương.

Viện mồ côi ở thủ đô được đề xuất là Happy Blue Sky.

Lục Lãm gọi một cuộc điện thoại, "Hủy hết lịch trình chiều mai đi. Đổi thành tới viện mồ côi Rainbow Bridge."

.....

Ầm ầm.

Mới sáng sớm đã mưa tầm tã, Yến Hạc Thanh che dù ra khỏi ga tàu điện ngầm, trời mưa trắng xóa, hoàn toàn không thấy rõ

đường đi.

Khi đến quán cà phê, hai ống quần cậu đã ướt đầm.

Yến Hạc Thanh lại là người đầu tiên tới quán, cậu thay đồng phục rồi quét dọn sạch sẽ, sau đó một nam phục vụ khác và Trương Thanh mới tới.

"Mưa mùa đông cứ như vũ khí sinh học vậy." Nam phục vụ kia run cầm cập, lau bầu nói, "Trời này đi làm sắp phải tăng lương mới đúng chứ."

Trương Thanh bĩu môi, không thèm để ý hấn mà lau nước mưa trên mặt rồi mỉm cười chào hỏi Yến Hạc Thanh, "Chào buổi sáng, Tiểu Yến."

Vốn dĩ đang rất bức bối vì gặp mưa, nhưng vừa vào cửa đã thấy Yến Hạc Thanh yên lặng lau cốc, tâm trạng lập tức vui vẻ lại.

Trai đẹp chất lượng cao đúng là thuốc bổ mà!

Yến Hạc Thanh cười, "Buổi sáng tốt lành."

Vừa dứt lời, điện thoại của cậu rung lên, có tin nhắn Wechat từ viện mồ côi Rainbow Bridge.

[Đơn của cậu được duyệt rồi, hai giờ chiều đem thẻ căn cước và thẻ sinh viên đến viện mồ côi để thảo luận kỹ hơn nhé.]

Chương 26

Kết thúc công việc buổi sáng, Yến Hạc Thanh xin quản lý cho mình nghỉ buổi chiều.

Mưa đã tạnh nhưng cậu vẫn đem dù theo thói quen.

Viện mồ côi Rainbow Bridge cách ga tàu điện ngầm gần nhất nửa tiếng đi bộ, ra khỏi ga, mặt đường vẫn còn ẩm ướt, nước đọng từng vũng, mấy con đường đầu tiên còn đỡ, rẽ vào hẻm nhỏ, mặt đường cực kỳ tệ hại.

Đường bị đào lên một nửa, bùn sinh lầy lội, mấy cửa hàng ven đường đều lụp xụp tồi tàn, hầu hết đã đóng cửa, chỉ có mấy tiệm còn mở.

Trong số đó có một cửa hàng tiện lợi.

Yến Hạc Thanh đẩy cửa vào, chủ tiệm kiêm thu ngân đang xem phim, từ máy tính vọng ra tiếng phụ nữ khóc, chủ tiệm mãi mê xem nên khách vào cũng không biết.

Yến Hạc Thanh lấy chiếc giỏ lớn nhất rồi đi tới kệ hàng, không nhìn nhãn hiệu mà bắt đầu lấy từ kệ đầu tiên.

Bánh mì, bánh quy, bánh xốp, sô cô la..... còn có sữa chua mới làm.

Yến Hạc Thanh nhớ rõ trước kia Lâm Phong Trí cực thích sữa chua dâu, chua chua ngọt ngọt, còn trộn lẫn thịt dâu, lần nào Lâm Phong Trí cũng liếm sạch hũ, sau đó trông mong nhìn cậu, "Anh, em

muốn ăn nữa cơ!"

Lần nào cậu cũng nhường phần của mình cho Lâm Phong Trí.

Yến Hạc Thanh lấy một đồng sữa chua đủ vị trộn lẫn thịt quả, còn có hai thùng sữa tươi nguyên chất.

Khi cậu xách đồ ra tính tiền, chủ tiệm sợ ngần người.

Con phố này trước kia khá sầm uất nhưng hơn chục năm trở lại đây trở nên ế ẩm, hầu như chẳng có mối manh gì mà chỉ bán cho hàng xóm, sở dĩ bà còn mở tiệm vì đây là nhà mình nên không mất tiền thuê, dù sao cũng chẳng cho mướn được, tự mở tiệm buôn bán cũng tạm kiếm đủ tiền chợ.

Lâu lắm rồi mới có khách sộp như vậy!

Bà chủ tươi cười hớn hở, còn bớt cho Yến Hạc Thanh mấy đồng lẻ.

"Lần sau nhớ đến nữa nhé!"

Tay trái Yến Hạc Thanh xách hai túi lớn, tay phải xách hai thùng sữa ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Tiếp tục đi thẳng chừng hai trăm mét, cuối đường chính là viện mồ côi Rainbow Bridge.

Viện mồ côi này từng có quy mô khá lớn, bảng hiệu cũng lớn, nhưng giờ chỉ có một ông cụ gác cổng.

Yến Hạc Thanh muốn đăng ký, ông cụ không ngẩng lên mà cúi đầu đốt lò sưởi rồi nói, "Cứ vào đi."

Yến Hạc Thanh đi vào viện mồ côi, vì mới mưa xong nên sân chơi vắng tanh, không có ai chạy nhảy.

Nhưng thật ra ngay cả lúc trời nắng cũng chẳng ai chạy ra ngoài cả.

Những đứa trẻ mồ côi vào đây chỉ cần lành lặn khỏe mạnh đều được nhận nuôi rất nhanh, còn lại hầu hết là trẻ bị khuyết tật hoặc có vấn đề tâm thần.

Viện mồ côi rất ít nhân viên, mỗi người phải chăm sóc cả đám trẻ, chỉ cho chúng ăn một ngày ba bữa đã đủ nhúc nhừ nên rất ít khi cho chúng ra sân chơi.

Hơn nữa sân chơi chỉ là một nền xi măng rộng lớn trơn trượt, không có cầu trượt hay các công trình vui chơi mà lũ trẻ thích, cũng chẳng có dụng cụ thể thao.

Giống hệt như trong trí nhớ của Yến Hạc Thanh.

Cậu đi tới mái hiên, mặt đất sạch sẽ, để đồ ăn vặt và sữa xuống rồi gọi điện cho người liên lạc, "Chào chú, cháu đến rồi ạ."

"Qua cổng cậu đi thẳng vào trong sẽ thấy một tòa nhà năm tầng màu xanh nhạt, lên lầu hai rồi vào phòng thứ hai nhé."

Yến Hạc Thanh lại xách đồ lên, đi thêm mấy phút là đến tòa nhà màu xanh nhạt.

Trên đường đi rất yên tĩnh, phòng thứ hai trên lầu hai mở rộng cửa, một người đàn ông ngoài tứ tuần đang ngồi trước máy tính.

Yến Hạc Thanh đứng ở cửa lễ phép nói, "Chào chú, cháu là Yến Hạc Thanh."

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ cậu đang xách rồi hất cằm về phía bàn trà, "Để đồ đằng kia rồi lại đây nói chuyện."

Yến Hạc Thanh để đồ xuống rồi đi tới cạnh bàn làm việc, ở đó có một chiếc ghế dành cho khách, cậu kéo ra ngồi xuống.

Từ lúc Yến Hạc Thanh vào phòng, người đàn ông nhìn cậu liên tục, trong lòng thầm thờ dài.

Cậu bé này thanh tú xinh đẹp hơn ảnh chứng minh nhiều, da mịn thịt mềm, liệu có đến viện mồ côi làm việc khổ sai được không?

Mấy năm trước rất nhiều sinh viên kéo tới đây xin làm tình nguyện viên, có người muốn lấy điểm học phần, có người làm vì cảm giác mới lạ, cũng có người thật sự muốn làm từ thiện.

Nhưng đều không có ngoại lệ, tới mấy lần rồi không liên lạc được nữa.

Ông cũng rất thông cảm.

Những đứa trẻ còn lại trong viện mồ côi không giống trẻ em bình thường, chỉ cầm điếu thoi đã là khá lắm rồi, hầu hết chúng không thể tự chăm sóc mình vì bị bệnh Down, thiếu năng, bại não, có mấy đứa còn đánh người ném đồ, gầm rú la hét cả đêm.

Ngay cả những nhân viên lâu năm như họ cũng chỉ vì miếng cơm manh áo mà thôi, nếu không thật sự không thể nào làm tiếp được nữa, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tra tấn nặng nề.

Người đàn ông biết chắc Yến Hạc Thanh sẽ chẳng tới được mấy lần nhưng vẫn làm theo quy trình, vừa gõ phím vừa hỏi cậu. "Sơ yếu lý lịch của cậu ghi là sinh viên đại học Bắc Kinh, vậy muốn tới một lần hay lâu dài đây?"

"Lâu dài ạ."

Người đàn ông tưởng mình nghe lầm nên ngừng gõ chữ rồi

quay sang nhìn Yến Hạc Thanh, "Lâu dài?"

Yến Hạc Thanh bình tĩnh gật đầu. "Dạ, lâu dài."

Người đàn ông nhìn Yến Hạc Thanh hồi lâu với vẻ thần kỳ, một lát sau ông tắt máy tính rồi đứng dậy nói: "Vậy tôi dẫn cậu đi tham quan một vòng trước, xem xong hãy trả lời tôi."

Người đàn ông xách phụ một túi đồ ăn vặt và một thùng sữa rồi dẫn Yến Hạc Thanh lên lầu ba, "Chỗ chúng tôi chia làm ba tầng, các tầng được phân bổ tùy theo tình trạng sức khỏe."

"Càng lên cao thì tình trạng càng kém, ví dụ như bị động kinh hoặc tâm thần nặng, đặc biệt là các bé gái, hầu hết là bẩm sinh, cũng có một số ít mắc bệnh sau khi ra đời."

"Những đứa trẻ này thường bị ngược đãi rồi bỏ rơi nên bị ám ảnh tâm lý nặng nề, vì vậy tại nó luôn cảnh giác cao độ và bài xích chúng tôi, hai ngày trước có đứa còn cào giáo viên dạy vẽ chảy máu nữa....."

Giới thiệu đến tầng ba, từ tầng này trở lên có gắn thêm cửa sắt cho cầu thang, tầng này không khóa nên loáng thoáng nghe thấy tiếng cười đùa.

Người đàn ông nhanh nhẹn đi tới phòng đầu tiên, "Lũ trẻ ở tầng này khá dễ chăm, có mấy đứa hơi nhát, nếu cậu chủ động thì tại nó cũng dễ nói chuyện lắm."

Đẩy cửa ra, bên trong có khoảng ba mươi đứa trẻ, tỷ lệ bé gái khá cao, Yến Hạc Thanh vừa bước vào thì chúng đều tò mò nhìn sang, thấy cậu xách theo đồ ăn vặt, trong mắt lũ trẻ lập tức lộ ra vẻ thèm thuồng.

Chúng rất ít khi thấy đồ ăn vặt, thỉnh thoảng mới có đoàn từ thiện hoặc mạnh thường quân quyên tặng, nhưng cũng phải vài

tháng mới có một lần.

Có mấy đứa trẻ dạn dĩ chạy tới nhiệt tình gọi Yến Hạc Thanh.

"Mừng anh tới đây!"

"Chào anh ạ!"

.....

Hầu hết bọn trẻ đều rất nhát gan, chỉ nấp phía sau lấm lét nhìn Yến Hạc Thanh.

"Nào nào nào, anh trai này đem bánh và sữa cho các cháu đấy....." Người đàn ông đặt đồ lên bàn rồi bảo những đứa trẻ mạnh dạn kia, "Các cháu xếp hàng lãnh quà đi nào."

Yến Hạc Thanh chủ động đi tới phát cho những đứa trẻ nhút nhát kia.

Người đàn ông yên lặng quan sát, thấy Yến Hạc Thanh vừa bình tĩnh vừa khéo léo giao tiếp với lũ trẻ hướng nội thì hơi kinh ngạc, không ngờ thiếu niên này thật sự kiên nhẫn đến vậy, ông bắt đầu hy vọng sau khi tham quan Yến Hạc Thanh sẽ ở lại làm lâu dài, viện mồ côi thật sự rất cần tình nguyện viên, bọn trẻ cũng rất cần giáo viên mới.

Phát đồ xong, Yến Hạc Thanh kể chuyện cổ tích cho bọn trẻ nghe, ai nấy đều nghe say sưa.

Thời gian dần trôi, người đàn ông vẫn quyết định dẫn Yến Hạc Thanh lên lầu bốn xem thử.

Lên tới lầu bốn thì cửa sắt đã khóa, ông gọi điện cho một phụ nữ tóc bạc tới mở cửa, bà đeo tạp dề loang lổ thuốc màu, nhìn Yến Hạc Thanh rồi hỏi: "Có chuyện gì không? Cô Từ đang dạy học."

Người đàn ông không vào mà nói, "Tình nguyện viên mới tới đây, chị dẫn cậu ấy tham quan đi."

Người phụ nữ cười, "Hiếm thấy quá nhỉ, lâu lắm rồi chẳng có tình nguyện viên nào cả."

Yến Hạc Thanh lễ phép gật đầu, "Chào dì, cháu là Yến Hạc Thanh."

Bà cười với cậu, "Cứ gọi dì Trương là được rồi."

Người đàn ông đưa túi đồ ăn vặt và sữa còn lại cho Yến Hạc Thanh, "Cậu theo chị Trương lên lầu bốn xem đi, xem xong thì xuống lầu hai tìm tôi."

Người đàn ông xuống lầu trước, Yến Hạc Thanh bước qua cửa sắt, dì Trương lập tức khóa cửa lại rồi đi trước giới thiệu, "Giờ tụi nhỏ đang học vẽ, cháu đợi lát nữa hãy vào phát đồ nhé."

"Dạ." Yến Hạc Thanh đáp.

Khác với lầu ba náo nhiệt, lầu bốn rất yên tĩnh, trong phòng học rộng thênh thang có khoảng hai mươi giá vẽ, mười mấy đứa trẻ đang yên lặng vẽ tranh, đầu lớp có một phụ nữ cao gầy khoảng bốn mươi tuổi mặc tạp dề, tay cầm khay màu nước dạy một bé gái tô màu.

"Đó là cô giáo Từ dạy mỹ thuật." Dì Trương đứng ở cửa khẽ lắc đầu, "Giờ viện mồ côi chỉ còn mình bà ấy thôi, mười mấy năm rồi chẳng ngại mưa gió, cũng không cần lương luôn."

Qua cửa kính, Yến Hạc Thanh lặng lẽ nhìn người phụ nữ.

Từ Kiều Âm, mẹ ruột của Lục Mục Trì.

Nửa tiếng sau rốt cuộc tan học, lúc này ngoài trời bắt đầu nổi

sắp chớp ầm ầm, dì Trương nhẹ nhàng gõ cửa, "Cô giáo Từ, có tình nguyện viên đến phát sữa cho tụi nhỏ đấy."

Từ Kiều Âm nghe nói có người lạ đến thì lập tức cúi đầu thu dọn dụng cụ vẽ của mình. Dì Trương đã quen với điều này, bà bảo Yến Hạc Thanh, "Vào đi cháu."

Yến Hạc Thanh bước vào lớp.

So với lâu ba, lũ trẻ ở lâu bốn trăm lạng hơn vì đa số bị cảm điếc.

Yến Hạc Thanh lần lượt đến từng bàn phát bánh và sữa cho chúng, đến bé gái cuối cùng, Yến Hạc Thanh đưa đồ cho bé, nhưng sau khi nhận bé lại không ăn mà cẩn thận cất vào túi.

"Em không đói à?" Yến Hạc Thanh hươ tay.

Bé gái nhìn chằm chằm khẩu hình của Yến Hạc Thanh rồi khẩn trương làm thủ ngữ.

"Em..... muốn, đem....." Yến Hạc Thanh nghiêm túc đọc, "Cho..... bạn thân của em à?"

Đôi mắt bé gái sáng lên, lập tức gật đầu lia lịa.

Lúc này dì Trương tới gần, bà nhìn túi áo phồng lên của bé gái rồi cười nói: "Nó và một con bé ở lâu năm là bạn thân, nó để dành cho con bé kia đó."

Vẻ mặt Yến Hạc Thanh dịu dàng hơn, cậu cho bé gái thêm một phần bánh và sữa chua, "Em một phần, bạn em một phần. Em cứ ăn đi nhé."

Bé gái mừng rỡ chớp mắt, hươ tay làm thủ ngữ, "Cảm ơn anh!"

Tất cả những điều này đều thu hết vào mắt Từ Kiều Âm.

Mưa càng lúc càng lớn, khi Yến Hạc Thanh trở lại lầu hai thì đã hơn năm giờ chiều, trời nhá nhem tối, đèn bật sáng trưng.

"Cậu tham quan xong rồi." Người đàn ông hỏi Yến Hạc Thanh, "Giờ cho tôi biết câu trả lời của cậu đi, còn muốn làm lâu dài nữa không?"

"Dạ còn." Yến Hạc Thanh gật đầu, "Mỗi tuần cháu có thể ghé một lần."

Người đàn ông hết sức bất ngờ nhưng cũng rất vui mừng, viện mồ côi thực sự quá thiếu vật tư và nhân lực, ông chìa tay ra, "Hoan nghênh cậu gia nhập viện chúng tôi."

Điện thoại reo vang, người đàn ông cầm máy nghe mấy giây, sau đó mừng rỡ reo lên, "Viện trưởng, không phải anh đang đùa với tôi đấy chứ?"

"Ha ha đâu có, tại tôi mừng quá ấy mà."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ lập bảng thống kê rồi gửi cho anh ngay."

Cúp điện thoại, người đàn ông ngồi xuống bật máy tính lên, gõ một hồi mới nhớ ra Yến Hạc Thanh còn ở đây, ông vỗ trán nói, "Xem tôi này, có nhà tài trợ là quên mất cậu luôn, hôm nay rảnh rồi nên cậu về trước đi, sau này mỗi tuần đến một lần là được rồi."

Ông mở tủ lấy ra một tấm thẻ nhân viên màu xanh đưa cho Yến Hạc Thanh, "Cậu tự điền tên rồi dán ảnh vào nhé."

Yến Hạc Thanh cầm thẻ nhân viên, chào tạm biệt rồi ra khỏi phòng.

Hành lang không lắp kính mà gắn lưới B40, mưa to hắt vào hành lang qua mắt cáo, trên sàn đọng nước lênh láng.

Yến Hạc Thanh nép sát tường đi xuống cầu thang, đến tầng trệt thì trông thấy bóng lưng Từ Kiều Âm.

Từ Kiều Âm đeo túi xách đứng dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn cơn mưa tầm tã.

Bỗng nhiên bà nhấc chân định bước vào màn mưa.

Yến Hạc Thanh chạy tới gọi, "Cô giáo Từ." Cậu bật dù lên che cho Từ Kiều Âm.

Lộp độp.

Mưa rơi xuống nóc dù.

Thấy Yến Hạc Thanh, gương mặt tái nhợt của Từ Kiều Âm lộ vẻ bối rối.

Bà nhớ thiếu niên này là tình nguyện viên hôm nay mới đến, nhìn có vẻ..... nhỏ hơn con trai mình mấy tuổi.

Nhớ đến Lục Mục Trì, Từ Kiều Âm nhất thời quên cả chạy, Yến Hạc Thanh nhét dù vào tay bà, "Mưa lớn lắm, cô đi từ từ nhé, cháu về trước đây."

Nói xong Yến Hạc Thanh đội mũ lên rồi chạy vào trong mưa.

"Cháu....." Từ Kiều Âm muốn đuổi theo nhưng thiếu niên chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã chạy xa, chẳng còn thấy bóng dáng đâu.

Từ Kiều Âm yên lặng nắm chặt cán dù rồi cũng bước vào màn mưa, chậm rãi rời đi.

Cùng lúc đó, cửa phòng làm việc của viện trưởng trên lầu một mở ra, viện trưởng cúi đầu khom lưng tiễn Lục Lãm, "Lục tổng, rất cảm ơn ngài đã nhiệt tình giúp đỡ Rainbow Bridge, chúng tôi thiếu thư viện và phòng y tế từ lâu lắm rồi, nhất là phòng y tế, lỡ gặp phải trường hợp khẩn cấp....."

Viện trưởng dừng lại rồi nhìn theo ánh mắt Lục Lãm ra màn mưa trắng xóa, chỉ thấy loáng thoáng một bóng người chạy xa, viện trưởng gọi khẽ, "Lục tổng?"

Lục Lãm thu mắt lại, "Sau này trợ lý của tôi sẽ phụ trách, có nhu cầu gì cứ tìm cậu ấy là được."

Viện trưởng cười tí mắt. "Thế thì tốt quá rồi."

Maybach dừng lại trước ký túc xá, tài xế xuống xe che dù tới đón Lục Lãm.

Viện trưởng tiễn Lục Lãm lên xe ra về, trái tim treo cao suốt ngày hôm nay cuối cùng cũng hạ xuống.

Được tài trợ mấy trăm triệu, sau này bọn trẻ học hành hay ốm đau cũng không cần lo nữa!

Còn xây thêm một ký túc xá mới, có thể nhận nhiều trẻ mồ côi hơn.

Viện trưởng đặt tay lên ngực, một lần nữa cảm tạ Lục Lãm.

.....

Ra khỏi viện mồ côi, trên người Yến Hạc Thanh đã ướt gần hết, mưa to quá nên cậu chạy tới cửa hàng tiện lợi mua một cái bánh mì phết mứt quả và một chai nước, đứng dưới hiên đợi mưa tạnh.

Xé túi ra, Yến Hạc Thanh yên lặng ăn bánh mì, cậu mua bánh mì mút việt quất, ngọt đến phát ngấy, Yến Hạc Thanh không thích nhưng không muốn lãng phí đồ ăn nên vẫn chậm rãi nhai nuốt.

Cách đó không xa, Maybach từ từ dừng lại, cửa xe mở ra, tài xế che dù chạy tới cửa hàng tiện lợi.

Tưởng có người đến trú mưa nên Yến Hạc Thanh yên lặng tránh sang một bên, đang gặm bánh mì thì tài xế che dù chạy đến trước mặt cậu cười nói: "Yến tiên sinh, sếp tôi mời ngài lên xe đấy ạ."

Yến Hạc Thanh ngạc nhiên nhìn theo hướng tài xế chỉ, trông thấy một chiếc xe đậu ven đường nhưng mưa lớn quá nên không thấy rõ biển số xe.

Yến Hạc Thanh nuốt bánh mì xuống, "Sếp anh là ai?"

Tài xế kính cẩn đáp, "Lục tổng ạ."

Lục tổng mà Yến Hạc Thanh biết chỉ có một người, Lục Lãm. Lục Mục Trì được gọi là Tiểu Lục tổng.

Gặp Lục Lãm ở viện mồ côi Rainbow Bridge hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của Yến Hạc Thanh.

Trong truyện không nói Lục Lãm có biết tung tích Từ Kiều Âm hay không, quan hệ của Lục Lãm và anh trai mình rất nhạt nhẽo nên không hề quan tâm đến chuyện nhà ông, chỉ gặp Từ Kiều Âm một lần ở lễ cưới.

Nhưng Yến Hạc Thanh đoán rằng với thủ đoạn của Lục Lãm, đương nhiên anh biết Từ Kiều Âm đã ở viện mồ côi Rainbow Bridge mười năm nay, chỉ là không thèm để ý mà thôi.

Vậy sao Lục Lãm lại xuất hiện ở đây giờ này?

Yến Hạc Thanh vừa suy đoán vừa đi theo tài xế tới chỗ đậu xe.

Tài xế mở cửa sau, Yến Hạc Thanh nhìn vào trong, lập tức đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh cúi đầu nhìn đôi giày và ống quần dính đầy bùn của mình, không bước lên xe. "Lục tiên sinh, không ngờ lại gặp ngài ở đây, ngài tìm tôi có chuyện gì không?"

Ánh mắt Lục Lãm đảo qua khuôn mặt tái nhợt vì lạnh của thiếu niên, lông mày hơi nhíu lại, "Lên xe trước đi."

Yến Hạc Thanh nhếch môi, "Giày với quần tôi dính bùn rồi."

"Không sao." Lục Lãm đưa tay tăng độ máy sưởi, "Lên xe đi."

Yến Hạc Thanh khom người chui vào, lập tức cảm nhận được sự ấm áp, cậu ngồi cạnh cửa xe, chỗ để chân khó tránh khỏi dính nước bùn.

Tài xế đóng cửa rồi chạy về ghế lái, khởi động xe hỏi: "Lục tổng, về nhà hay sao ạ?"

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh, lúc này trời tối nên không thấy rõ, giờ mới phát hiện mái tóc thiếu niên xù to như bắp rang, cả đầu xoắn tít, so với lúc bình thường càng có khí chất thiếu niên hơn.

Lục Lãm hỏi: "Cậu ở đâu?"

Yến Hạc Thanh cũng chẳng ngại, đã lên xe nên cậu thoải mái nói ra địa chỉ nhà mình.

Không cần Lục Lãm mở miệng, tài xế lập tức lái đến chỗ ở của Yến Hạc Thanh.

Maybach tiếp tục tiến lên dưới cơn mưa tầm tã.

Trong xe yên tĩnh lại, ống quần Yến Hạc Thanh nhỏ nước tí tách, cậu hơi cúi đầu, hàng mi dài rậm thỉnh thoảng lướt qua da, lúc này Lục Lãm chợt lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Tôi đã thấy cậu ở viện mồ côi."

Yến Hạc Thanh quay đầu, trong mắt phản chiếu ánh đèn trên trần xe, "Lúc này ngài cũng ở viện mồ côi à?"

"Có chuyện cần hợp tác." Lục Lãm nói.

Yến Hạc Thanh gật đầu, khóe môi hơi cong lên, "Còn tôi tới đăng ký làm tình nguyện viên. Trước đây tôi từng sống ở Rainbow Bridge một thời gian."

Cậu không cảm thấy đây là chuyện đáng xấu hổ nên thoải mái kể: "Bố mẹ tôi bị tai nạn qua đời từ lúc tôi còn bé xíu, họ hàng không chịu nuôi tôi nên viện mồ côi nhận nuôi tôi tạm thời."

Lục Lãm thật sự không ngờ Yến Hạc Thanh long dong đến thế, nhưng cũng dễ hiểu thôi, nếu không phải tự nuôi sống mình thì Yến Hạc Thanh đâu cần làm đủ thứ việc như vậy.

Huống hồ nếu cha mẹ Yến Hạc Thanh còn sống cũng sẽ không nỡ để cậu vất vả.

Lục Lãm im lặng một lát rồi đổi chủ đề, "Tóc cậu bị xoắn kìa."

"Vâng." Yến Hạc Thanh đã quên mất chuyện này, cậu cười nhẹ, "Hể tóc tôi bị ướn thì sẽ xoắn lại, chắc di truyền từ mẹ tôi đấy." Trong mắt cậu lộ vẻ hoài niệm, "Tôi nhớ tóc bà cũng xoắn tự nhiên."

Lên xe hồi lâu mà môi Yến Hạc Thanh vẫn tái nhợt, Lục Lãm mở nắp bình giữ nhiệt rót một ly trà gừng đưa cho Yến Hạc Thanh, "Tôi chưa uống đâu."

Ngụ ý là còn rất sạch.

"Cảm ơn." Yến Hạc Thanh nhận lấy uống một ngụm, nóng nóng cay cay, uống đến đâu dễ chịu đến đó, mi mắt cậu khẽ run lên, "Lần trước ở thung lũng hình như cũng là vị này thì phải."

Lục Lãm im lặng một hồi mới nói: "Mỗi lần gặp cậu, cậu đều xảy ra chuyện cả."

Yến Hạc Thanh cười, "Đúng vậy, nhưng dù ngài có tin hay không thì tôi cũng ít khi xảy ra chuyện lắm."

Lúc này tài xế rốt cuộc tìm được cơ hội mở miệng. "Lục tổng, đến nhà Yến tiên sinh rồi ạ."

Maybach đã đậu dưới mưa được mấy phút.

Lục Lãm hơi bức bối.

Nhanh vậy sao.

Môi anh vừa mấp máy thì Yến Hạc Thanh đã lên tiếng trước, "Lục tiên sinh, mưa lớn quá, hay là ngài lên nhà tôi uống ly nước ấm nhé?"

Chương 27

Nước ấm?

Khóe mắt tài xế hơi run rẩy, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người mời Lục Lãm uống nước ấm.

E là những người muốn mời Lục Lãm dự tiệc ở khắp thủ đô nghe được câu này sẽ thổ huyết mất.

Tài xế còn đang cảm thán thì thấy Lục Lãm mở cửa xe qua kính chiếu hậu.

"!" Tài xế kinh hãi, thế mà đi thật sao? Hắn vội vàng mở cửa bung dù chạy ra sau che mưa cho Lục Lãm.

Lục Lãm cầm dù, bên kia Yến Hạc Thanh đã xuống xe chạy vào chung cư rồi chờ anh ở cửa.

Lục Lãm che dù đi qua, sau đó xếp dù lại, Yến Hạc Thanh đi trước, "Nhà tôi trên lầu ba ấy."

Vách tường tỏa ra mùi ẩm ướt dưới ánh đèn vàng cam, cầu thang hẹp bị giẫm bóng loáng, Lục Lãm nhìn bóng lưng thiếu niên, chỉ giây lát sau đã đến lầu ba.

Mỗi tầng có hai căn hộ, Yến Hạc Thanh móc túi lấy chìa khoá ra cắm vào ổ rồi xoay sang trái một vòng, khoá cửa "cạch" một tiếng mở ra.

Yến Hạc Thanh đẩy cửa vào, trước tiên bật đèn lên, thay dép rồi

ngiêng người tránh đường, "Ngài vào đi."

Lục Lãm để dù dựa vào chân tường rồi nhìn Yến Hạc Thanh, "Có bao bọc giày không?" Chắc nhà cậu sẽ không có dép vừa chân anh.

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Đừng để ý, ngài cứ bước vào đi."

Nhà cũ nên từ sàn gạch men có thể nhìn ra dấu vết tháng năm, nhưng thiếu niên chịu khó lau nên sạch bóng.

Giày da của Lục Lãm đã dính nước mưa, anh cởi giày để ngoài cửa rồi đi chân trần vào nhà.

Yến Hạc Thanh giật mình, rũ mắt cởi áo khoác treo lên sau cửa rồi bước nhanh vào nhà bật quạt sưởi cho ấm.

Không giống những người khác vừa vào đã ngấm chuồng chim bồ câu này, Lục Lãm đi tới ghế sofa, chờ Yến Hạc Thanh mời ngồi mới ngồi xuống.

Yến Hạc Thanh cầm bộ đồ mặc ở nhà, "Ngài chờ chút nhé, để tôi thay đồ đã."

Cậu bước nhanh vào phòng vệ sinh.

Cách âm rất kém nên qua bức tường có thể nghe rõ tiếng sột soạt bên trong.

Yến Hạc Thanh thay đồ rất nhanh, chỉ một phút sau đã ra ngoài.

Áo thun rộng cổ tròn, quần dài màu đen, mặc dù áo rộng thùng thình nhưng vẫn có thể nhìn thấy xương bả vai nhô cao của cậu.

Bình thường Yến Hạc Thanh mặc áo khoác nên không thấy rõ lắm, một khi cởi ra lại gây đến kinh ngạc.

Trên cổ cậu quàng khăn khô, cậu lau đầu qua loa, có mấy lọn tóc xoắn lên, lau tay rồi nói: "Để tôi đi nấu nước." Sau đó bước vào phòng bếp bên cạnh.

Trên bàn trà đặt một quyển "Tế bào học" bằng tiếng Nga.

Thẻ đánh dấu sách lộ ra một mảnh lá cây màu xanh, ánh mắt Lục Lãm đảo qua, thấy cậu đã đọc được hơn nửa cuốn.

Trong bếp, Yến Hạc Thanh rót hai chai nước lọc vào ấm rồi bật lò đun.

Sau đó lấy rổ múc ba chén gạo, vo bốn năm lần, bỏ gạo đã vo sạch vào nồi cơm điện, ấn nút nấu cơm.

Trong ngăn đá còn một miếng thịt nạc, Yến Hạc Thanh lấy ra ngâm nước lạnh rồi đông.

Lúc này ấm nước trên lò đã nóng, Yến Hạc Thanh lấy một chiếc ly sạch để rót nước, lấy thêm mấy quả táo trong tủ lạnh đem đi rửa rồi bưng ra ngoài.

Tư thế ngồi của Lục Lãm vẫn như lúc cậu đi, "Nước nóng lắm, đợi nguội bớt đã." Yến Hạc Thanh đặt khay nước và trái cây xuống bàn trà trước mặt Lục Lãm.

Lục Lãm hỏi, "Cậu học ngành sinh vật à?"

Thấy quyển sách trên bàn trà, Yến Hạc Thanh đem cất vào ngăn kéo, "Hiện giờ thì chưa, đầu học kỳ sau mới chuyển ngành."

Lục Lãm khẽ nhíu mày, muốn chuyển ngành phải nằm trong top 5, xem ra thành tích của Yến Hạc Thanh rất nổi bật.

Anh liếc nhìn chồng sách trên tay vịn ghế sofa, tất cả đều là tài

liệu giảng dạy, trong phòng cũng không có TV hay máy chơi game, "Bình thường ngoài giờ đi làm cậu chỉ học thôi à?"

"Lâu lâu còn đọc tiểu thuyết nữa." Yến Hạc Thanh kéo ra chiếc ghế đẩu dưới bàn trà, ngồi xuống cầm một quả táo lên gọt vỏ, "Thư viện trường cho mượn miễn phí, nhiều thể loại phong phú lắm."

Yến Hạc Thanh gọt táo rất thành thạo, vỏ mỏng nhưng không bị đứt ngang, Lục Lãm nhìn vỏ táo nhanh chóng dài ra, "Cậu đọc thể loại gì?"

Trong truyện không nói Lục Lãm đọc tiểu thuyết huyền nghi, nhưng lần trước ở hồ băng Yến Hạc Thanh đã thấy anh đọc trong lều, cậu gọt sạch vỏ táo rồi cẩn thận cắt thành miếng nhỏ, "Huyền nghi suy luận, tôi thích tiểu thuyết của Agatha lắm."

Cậu lấy ra một cây tăm từ trong hộp, ghim miếng táo đưa cho Lục Lãm, "Quả này có vẻ giòn ngọt lắm, ngài nếm thử đi."

Lục Lãm rất ít ăn trái cây, nhất là táo, nhưng anh vẫn nhận lấy.

Trong gian phòng yên tĩnh lâu lâu có tiếng quạt sưởi kêu rè rè, đây là bệnh chung của đồ điện rẻ tiền.

Cạnh ghế sofa đặt một bình hoa lớn, bó hoa mai đã héo khô nhưng vẫn tỏa hương nhẹ nhẹ, cạnh bình hoa là một cái cân điện tử thông dụng.

Thứ này rất hiếm gặp trong phòng nam sinh.

Yến Hạc Thanh không ăn táo.

Lục Lãm nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, trên con đường lầy lội đến viện mồ côi, thiếu niên đứng dưới mái hiên cửa hàng tiện lợi, say sưa ăn một ổ bánh mì bình thường.

Anh nuốt táo xuống, "Bữa tối của cậu chỉ có một ổ bánh mì thôi à?"

Hình như Yến Hạc Thanh không hiểu câu hỏi của anh lắm, qua một hai giây mới hiểu được, mắt cậu hơi cong lên, "Ngài hiểu lầm rồi, tôi không tiết kiệm trong chuyện ăn uống đâu, dạo này tôi mập lên rồi đó, mỗi bữa đều ăn ít nhất hai chén cơm."

Cậu đứng dậy nói, "Mưa còn lớn lắm, ngài ở lại ăn bữa cơm đạm bạc nhé, cơm nấu rồi, chỉ cần nấu thêm nồi lẩu nữa là xong."

Lục Lãm giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, 6 giờ 40 phút chiều, ngoài trời sấm chớp rền rĩ, mưa to tiếp tục hắt vào cửa sổ, anh cũng không từ chối.

Yến Hạc Thanh lại đi vào bếp, chốc lát sau bên trong vọng ra tiếng xào nấu.

Nước đã nguội, Lục Lãm bưng ly lên uống mấy ngụm, điện thoại của anh chợt reo vang.

"Lão Lục, cậu không ở công ty à?" Sở Tử Ngọc hết sức kinh ngạc.

"Không."

"Khụ, tớ tiện đường đem cho cậu hộp bánh tai heo này." Sở Tử Ngọc thờ dãi, "Giờ đang mưa xối xả, lại bị kẹt ở công ty cậu nên tớ đành phải ăn hết thôi, món này để nguội dở lắm. Vậy tớ cúp máy đây — —"

"Lục tiên sinh, anh có ăn cay được không?" Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên.

Lục Lãm quay lại thấy Yến Hạc Thanh nhòai người ra khỏi bếp.

Cậu đeo tạp dề màu đen, phía trên in hình một chú cừu non màu trắng.

Tóc đen dần khô nên không còn xoắn nữa mà lò xoà trước trán.

Lục Lãm đáp, "Không."

Yến Hạc Thanh gật đầu rồi quay vào bếp.

"Đù — —" Sở Tử Ngọc kêu lên ở đầu dây bên kia, "Phải giọng sư phụ Tiểu Yến không? Chắc là đúng rồi! Lão Lục, rốt cuộc cậu đang ở đâu vậy hả?"

Lục Lãm dời điện thoại ra xa, "Nhà bạn."

"Hai người có chuyện gì vậy?" Sở Tử Ngọc tò mò gần chết, "Hôm qua tớ đến quán bar, nghe nói sư phụ Tiểu Yến xin nghỉ rồi, cậu bắt ẻm nghỉ à?"

Lục Lãm nhìn tới phòng bếp, anh không biết Yến Hạc Thanh đã xin nghỉ việc.

Lần trước ở quán bar, đúng là anh đã nói một câu, "Cậu không thích hợp làm ở quán bar."

Nhưng Lục Lãm không nghĩ câu nói kia có thể làm Yến Hạc Thanh xin nghỉ, thiếu niên này là người rất có chính kiến.

"Ê ê, cậu có định dẫn ẻm tới dự lễ cưới lão Tà không?" Sở Tử Ngọc còn đang hô to gọi nhỏ, "Lão Tà đặt cho cậu một phòng rồi, hay là bảo cậu ấy thay giường đơn nhé — —"

Lục Lãm cúp máy, trong phòng yên tĩnh lại.

Một lát sau, Yến Hạc Thanh bùng nôi lẩu ra, còn có một cái bếp

điện từ.

Yến Hạc Thanh mua bếp điện từ này ở tiệm sửa đồ điện, được cậu lau chùi sáng loáng.

Trong nước dùng thả mấy viên thịt có kích cỡ đều nhau, vài lát cà chua, vài cây nấm, còn có lá tỏi xanh rì.

Yến Hạc Thanh lại vào bếp bung ra hai chén cơm, hai đĩa tương đậu phộng và một rổ rau ăn kèm.

Nồi lẩu thanh đạm nhưng lại rất hợp với buổi tối mùa đông.

"Ngài ăn thử thịt viên đi, đây là tuyệt chiêu sở trường của tôi đó." Yến Hạc Thanh đề cử.

Lục Lãm bận rộn công việc, lại sống một mình nên lâu lắm rồi chưa ăn lẩu.

Anh gấp viên thịt lên cắn một cái, vị thịt đậm đà xen lẫn cảm giác giòn sần sật, nước dùng cũng cực kỳ thơm ngon.

Lục Lãm cẩn thận nhai nuốt, "Rau diếp à?"

Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Vâng, tôi có trộn thêm một ít rau diếp băm nhỏ, cảm giác vị thịt sẽ đậm đà hơn, cũng đỡ ngán nữa."

"Cậu còn làm thêm ở nhà hàng nữa à?" Lục Lãm thuận miệng hỏi, mặc dù chỉ là món lẩu đơn giản nhưng vẫn có thể nhận ra tài nấu nướng của Yến Hạc Thanh rất khá.

"Không phải nhà hàng mà chỉ là quán bình dân thôi." Yến Hạc Thanh bung chén lên gấp một lá xà lách, nụ cười thanh thuần như lá rau xanh tươi, "Hầu hết những món ăn hàng ngày tôi đều biết hết, chỉ có mấy món Tây cao cấp là không biết thôi."

"Hương vị chẳng ra sao cả." Lục Lãm ăn cơm, phát hiện có chỗ gây hiểu lầm nên nói thêm, "Ý tôi nói mấy món được gọi là cao cấp kia ấy."

"Tôi chưa ăn bao giờ." Yến Hạc Thanh gấp xà lách, "Sau này có dịp sẽ ăn thử cho biết."

Nồi lẩu sôi ùng ục, hai người ăn vừa yên tĩnh vừa nhanh, chỉ chốc lát sau đã ăn xong, Lục Lãm ăn một bát, Yến Hạc Thanh hai bát.

Lục Lãm giúp cậu bung bát đũa vào bếp, tuy nhỏ nhưng vẫn rất sạch sẽ ngăn nắp, trên bệ cửa sổ còn có mấy chậu sen đá, Lục Lãm chưa bao giờ thấy sen đá nào tươi tốt đến vậy.

"Ngài cứ bỏ vào bồn là được rồi." Yến Hạc Thanh bung nồi lẩu theo vào.

Phòng bếp lập tức trở nên chật chội.

Lục Lãm đặt chén xuống rồi tiện tay rửa, cũng chỉ có hai cái mà thôi, anh rửa chén giỏi đến bất ngờ, rửa xong còn thành thạo gỡ khăn xuống lau khô nước trong chén, "Cậu nghỉ việc rồi à?"

Yến Hạc Thanh nhìn chén rồi vớt cặn trong nồi ra bỏ vào thùng rác, "Quán bar ấy à? Kiếm đủ tiền học lái xe rồi nên tôi xin nghỉ, quán cà phê cũng vậy, chỉ làm tới cuối năm thôi."

Lau chén xong, Lục Lãm đưa tay muốn lấy nồi lẩu, Yến Hạc Thanh hơi do dự nhưng vẫn đưa qua. "Phiền anh quá."

Lục Lãm thản nhiên rửa nồi lẩu, "Tôi thấy cậu đang học ngoại ngữ, sau này muốn đi du học à?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Vâng."

Lúc này tiếng mưa đã nhỏ hơn, Lục Lãm rửa nôi rồi lấy khăn lau khô, anh nhìn lướt qua, treo lên cái móc ở bộ cửa sổ, móc túi lấy khăn tay ra lau từng ngón, "Cảm ơn đã tiếp đãi, tôi về trước đây."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh đảo qua thùng nước màu đỏ cạnh thùng rác, sức nhớ đến mỗi câu mình tự ủ, "Tôi có làm một ít mỗi câu cá, ngài muốn lấy thử một lọ không?"

Quả nhiên Lục Lãm dừng lại, "Sao?"

Yến Hạc Thanh mở ngăn kéo lấy một cái lọ thủy tinh sạch rồi ngồi xuống mở nắp thùng nước, một mùi hương giống cơm rượu lập tức bay ra.

"Tôi ủ rượu bằng cao lương, gạo, lúa mì với men, đây là công thức của một ông lão câu cá dạy tôi, tôi có cải tiến chút xíu nhưng vẫn chưa thử nữa."

Yến Hạc Thanh múc đầy lọ, vặn chặt nắp rồi đứng dậy đưa cho Lục Lãm, "Cứ rắc mỗi xuống nước luôn nhé, nếu ngài thấy được thì sau này tôi đem thêm cho ngài."

Lục Lãm bình tĩnh nhìn Yến Hạc Thanh một lát rồi chợt nói: "Tôi ba mươi đấy."

"Dạ?" Yến Hạc Thanh mở to mắt, "Ngài nói gì cơ?"

"Cứ gọi anh được rồi." Lục Lãm cầm lọ mời, "Tôi chưa già vậy đâu."

Lục Lãm rời đi.

Yến Hạc Thanh đứng ở cửa, đèn hành lang sáng lên rồi lại tắt, cho đến khi tiếng bước chân biến mất hẳn.

Ý cười trong mắt Yến Hạc Thanh dần lắng xuống, cậu đóng cửa

lại rồi đi tới ghế sofa, mở điện thoại tìm Tùng Hoa Nhưỡng Xuân trên bàn đồ.

Rất gần quán cà phê, có tuyến tàu điện chạy thẳng đến đó, chỉ cần qua ba trạm.

Cậu đã nghe thấy Lục Lãm và Sở Tử Ngọc nói chuyện qua điện thoại.

Tùng Hoa Nhưỡng Xuân là nơi cử hành hôn lễ của Tạ Quân Kiệt, cũng là — —

Nơi Lâm Phong Trí cởi sạch quần áo rồi lén vào phòng Lục Lãm để quyến rũ anh.

Vào thời gian này trong truyện, còn một năm nữa Lục Mục Trì mới phát hiện người Lâm Phong Trí yêu chính là Lục Lãm.

Lần này Yến Hạc Thanh muốn "giúp" Lục Mục Trì biết sớm hơn.

Sáng hôm sau, Yến Hạc Thanh ra ngoài lúc bảy giờ, trước tiên lên tàu điện ngầm đến Tùng Hoa Nhưỡng Xuân.

Tùng Hoa Nhưỡng Xuân là khách sạn năm sao hàng đầu thủ đô, không chỉ có phòng tiệc sang trọng ấm cúng mà đồ ăn cũng rất nổi tiếng, được Black Pearl đánh giá ba kim cương.

(Black Pearl là bảng xếp hạng nhà hàng uy tín nhất Trung Quốc, tương tự như Michelin, 3 kim cương là cao nhất.)

Đại sảnh được trang trí rất cổ kính, có hòn non bộ nước chảy, Yến Hạc Thanh đi tới quầy tiếp tân lễ phép hỏi: "Có tuyến cộng tác viên không ạ? Việc gì em cũng làm được hết."

Thiếu niên thực sự quá đẹp, tiếp tân nuốt ngược câu từ chối đã ra đến miệng rồi gật đầu nói: "Hình như sau bếp đang thiếu người

đấy, để chị hỏi giúp em nhé?"

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Cảm ơn chị."

Tiếp tân nhắc điện thoại bàn lên bấm số, nói vài câu rồi để điện thoại xuống, chỉ tới thang máy bên trái, "Em đi thang máy lên lầu ba tìm quản lý Dương nhé."

Yến Hạc Thanh cảm ơn tiếp tân rồi đi tới thang máy, tiếp tân nhìn cậu đi khuất mới thu mắt lại.

Thang máy từ từ lên tầng ba, ngoài cửa là một sảnh tiệc buffet rất lớn.

Yến Hạc Thanh đi ra, không phải giờ ăn nên trong sảnh cực kỳ yên tĩnh, chỉ có mấy nhân viên phục vụ đang quét dọn, Yến Hạc Thanh phán đoán phương hướng rồi rẽ trái đi vào gian bếp mở, một phụ nữ mặc đồng phục từ bên trong đi ra.

Nhìn bà khoảng hơn bốn mươi tuổi, cầm một xâu chìa khoá lủng lẳng.

"Chào dì." Yến Hạc Thanh đảo mắt qua tấm thẻ trước ngực bà, trên đó ghi Dương Chân.

Cậu đoán người này chính là quản lý Dương nên lễ phép nói: "Cháu đến xin việc ạ."

Dương Chân ngẩng nhìn Yến Hạc Thanh, "Cậu biết làm gì?"

"Sắp xếp nguyên liệu, tẩm ướp hay sơ chế đều được ạ." Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Còn biết rửa rau củ đơn giản nữa."

Dương Chân hơi kinh ngạc, nhìn thiếu niên này môi hồng da trắng, mười ngón không dính nước xuân, thế mà rành việc bếp núc như vậy, bà quay người nói: "Đi theo tôi."

Bà dẫn Yến Hạc Thanh vào bếp, mọi người đang chuẩn bị bữa trưa, Dương Chân đi tới quầy đưa một củ cà rốt cho Yến Hạc Thanh, "Tia hoa hồng đi."

Yến Hạc Thanh cầm lấy. "Dạ."

Cậu cúi đầu thuần thục gọt vỏ.

Giờ Dương Chân mới nhìn thấy bàn tay Yến Hạc Thanh, hoàn toàn trái ngược với gương mặt non choẹt của cậu, nhìn đôi tay này là biết cậu từng bươn chải đủ nghề, không chỉ dính nước xuân mà thậm chí còn ngâm trong nước xuân quanh năm nữa.

Thực tế chứng minh Dương Chân không hề nhìn lầm, chẳng mấy chốc một bông hồng sinh động như thật đã thành hình trên tay Yến Hạc Thanh.

"Cháu khiêm tốn quá đấy." Dương Chân nhận xét. "Đây không phải trình độ tia hoa đơn giản mà ít nhất phải làm việc trong bếp từ năm năm trở lên."

Yến Hạc Thanh nhớ lại từ cấp một đến cấp hai mình làm ở quán cơm đúng là hơn năm năm, cậu cười nói, "Dì tinh mắt thật."

Dương Chân lại hơi tiếc nuối vì đã đoán trúng, nhìn Yến Hạc Thanh có vẻ như mới trưởng thành, chẳng lớn hơn con bà mấy tuổi mà lại có đôi tay của người bốn mươi tuổi.

Bà khẽ lắc đầu, "Tạm thời không tuyển cộng tác viên nhưng thứ Bảy tuần này có tiệc cưới mà lại đang thiếu người, nếu cậu muốn thì có thể tới làm, lương tính theo ngày."

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Cảm ơn dì, cháu sẽ làm ạ."

Nhận việc xong, Yến Hạc Thanh lên tàu điện ngầm về quán cà

phê. Các buổi sáng trong tuần đều rất bận rộn.

Nhất là Yến Hạc Thanh luôn dựa theo nhu cầu của khách để vẽ ra đủ hình xinh xắn nên khách chỉ muốn uống cà phê cậu pha, Yến Hạc Thanh bận đến nỗi chân không chạm đất.

Trương Thanh còn có việc thu tiền, còn nam phục vụ còn lại hầu như không có việc gì làm, hẳn cũng vui vẻ lười biếng, lâu lâu cầm khăn lau bàn cho có lệ.

Lúc này điện thoại trong tiệm reo lên, nam phục vụ ngồi ì ra đó, thấy Yến Hạc Thanh và Trương Thanh đều bận túi bụi không rảnh nghe mới lè mề đi tới bắt máy.

"Xin chào, cà phê Shadow đây ạ." Nam phục vụ uể oải cầm lên cuốn sổ gọi món.

"Xin chào, cho một ly cà phê đen và một phần bánh kem vuông, giờ nghỉ trưa giao lên lầu 81 Lục thị nhé."

Cô gái ở đầu dây bên kia có giọng nói ngọt lịm như ca sĩ, nam phục vụ lập tức đổi thái độ, "Vâng, em sẽ giao sớm cho chị ạ!"

Cô gái nói ngay: "Nói Yến Hạc Thanh giao nhé."

Nam phục vụ: "....."

Hắn rửa thầm trong lòng, miễn cưỡng tiếp nhận công việc của Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh vờ như không thấy, pha một ly cà phê đen rồi bỏ miếng bánh kem vuông vào hộp, sau đó xách tới Lục thị.

Cà phê đen và bánh kem vuông, cộng thêm tầng cao nhất của Lục thị nên Yến Hạc Thanh biết là Lục Lãm gọi.

Tiếp tân đã được báo trước nên mỉm cười lịch sự dẫn Yến Hạc Thanh đến thang máy riêng của Lục Lãm.

Thang máy này nằm bên kia đại sảnh, khác với thang máy nhân viên chật kín vào giờ nghỉ trưa, bên này không cần quét thẻ mà cũng chẳng có ai khác, lên tầng cao nhất chỉ mất hai phút.

Tiếp tân ấn nút thang máy, đợi Yến Hạc Thanh vào xong, trên mặt tiếp tân mới lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Thư ký đã dặn để người giao hàng đi thang máy riêng của Lục tổng, đây là điều xưa nay chưa từng có.

Lục tổng thích cà phê và bánh gatô này vậy sao?

Thật sự ngon thế cơ à?

Tiếp tân quyết định lát nữa cũng gọi cà phê và bánh gatô thay bữa trưa.

Đi thang không dừng nên chẳng mấy chốc đã lên tầng cao nhất, Yến Hạc Thanh ra khỏi thang máy rồi đi qua chỗ thư ký, đang định tới thì thư ký cười nói: "Ngài đi thang tới trước rồi đưa vào văn phòng đi ạ."

Yến Hạc Thanh gật đầu, đi vào trong thêm lát nữa là đến phòng chủ tịch.

Cậu giơ tay gõ nhẹ lên cửa, "Lục tiên sinh."

Lục Lãm đặt bản báo cáo xuống, "Vào đi."

Yến Hạc Thanh đẩy cửa ra rồi xách đồ tới bàn làm việc nhẹ nhàng đặt xuống: "Cà phê và bánh của anh đây, anh từ từ dùng nhé."

Lần này cậu không gọi ngài nữa.

Vừa quay người định đi thì bị Lục Lãm gọi lại, "Ăn cơm chưa?"

Yến Hạc Thanh quay đầu lại, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, "Chưa ạ."

Lục Lãm hất cằm về phía bên trái, "Có qua có lại, hôm nay tôi mời cậu ăn cơm."

Yến Hạc Thanh nhìn sang, mấy chiếc ghế sofa, một bàn trà, trên bàn đặt mấy hộp đồ ăn.

Yến Hạc Thanh không đoán được ý Lục Lãm, chẳng lẽ cố tình gọi cậu đến ăn trưa sao?

Cậu quay đầu lại, "Một mình tôi ăn thôi à?"

Lục Lãm cầm báo cáo lên xem tiếp, "Ừ, tôi ăn rồi."

Yến Hạc Thanh im lặng một lát rồi đi đến sofa ngồi xuống.

Tổng cộng năm món, canh sườn củ sen, salad trộn dầu hào, bắp ngô xào đậu tương và hạt điều, bò om dưa tiêu đen, thịt heo xé sợi sốt Bắc Kinh.

Còn có một hộp trái cây.

Tất cả vẫn còn nguyên.

Yến Hạc Thanh liếc nhìn Lục Lãm, anh đang chăm chú lật xem báo cáo.

Trong văn phòng rất yên tĩnh, Yến Hạc Thanh thu mắt lại rồi bùng cơm lên.

Cơm không giống loại cậu hay ăn.

Có mùi gạo thơm tự nhiên, hạt cơm tròn mẩy, nhai lâu sẽ có vị ngọt.

Củ sen được hầm mềm dẻo, mùi thơm tràn ngập khoang miệng, sườn non là loại thượng hạng được chặt đều tằm tắp, vừa vào miệng lập tức rã xương, thịt mềm rục như muốn tan ra.

Mấy món còn lại cũng rất thơm ngon và đủ chất.

Cơm không nhiều không ít, một hộp vừa đủ hai chén.

Trong lúc Yến Hạc Thanh chăm chú ăn cơm, thỉnh thoảng Lục Lãm đảo mắt về phía cậu.

Thiếu niên ăn vừa yên tĩnh vừa nhanh, cũng không kén ăn, gấp gò ăn nấy.

Ai cũng có món mình thích và ghét, nếu không có chính là không có điều kiện để kén ăn.

"Tôi không biết khẩu vị của cậu." Lục Lãm lên tiếng, "Có món nào không thích thì đừng ép mình ăn."

Động tác nhai nuốt của Yến Hạc Thanh hơi dừng lại, đây là lần đầu tiên có người nói với cậu rằng cậu cũng được quyền kén ăn.

Một lát sau, cậu đẩy thịt heo xé sợi sốt Bắc Kinh ra, "Thịt xào ngọt quá, tôi ăn không quen."

Lục Lãm lật ra một tờ, "Vậy đừng ăn nữa."

Yến Hạc Thanh quả thực không gấp thịt xào nữa, trong văn phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng bát đũa va nhau.

Khoảng mười phút sau, ngoại trừ thịt heo xé sợi sốt Bắc Kinh,

Yến Hạc Thanh đã giải quyết sạch sẽ một hộp cơm và bốn hộp đồ ăn.

Cậu dọn dẹp hộp cơm rồi gói thịt xào lại, "Lục tiên sinh, tôi đem thịt xào này về được không ạ? Chỗ tôi ở có nhiều mèo hoang lắm."

Ánh mắt Lục Lãm đảo qua hộp trái cây chưa động đến, "Cả trái cây nữa."

"Hình như tụi nó không ăn trái cây đâu ạ."

Lục Lãm lại lật một tờ, đầu cúi hơi thấp nên không thấy rõ cảm xúc trong mắt anh, "Trái cây thì cậu ăn đi."

Yến Hạc Thanh xách hộp trái cây và hộp thịt heo xé sợi sốt Bắc Kinh ra về.

Vẫn đi thang máy riêng của Lục Lãm, hai phút sau đã xuống đại sảnh.

Cậu xách đồ về, nam phục vụ kia tò mò liếc mắt một cái rồi nói mỉa: "Chà, đi giao hàng cũng hay đấy chứ, xách một túi đi rồi xách một túi về. Đã vậy còn đi cả buổi, không biết buổi trưa trong tiệm bận lắm à."

Trương Thanh lờm hẩn, "Chỉ có cậu chẳng làm bao nhiêu mà nói nhiều nhất thôi, trưa qua cậu ra ngoài cả tiếng mà có ai nói gì cậu không?"

Nam phục vụ lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười, "Tôi chỉ nói phong long chứ có trách Tiểu Yến đâu, ai mà không biết giờ nghỉ trưa thang máy Lục thị đông cỡ nào, giờ về là sớm rồi đấy."

Lần này không ai trả lời hẩn, hẩn ngượng ngùng xoa mũi một cái rồi nín thinh.

Buổi chiều tan tầm, Yến Hạc Thanh xách đồ về nhà, trước tiên đem cho bày mềo hoang mấy cái bánh nửa giá trong tiệm và hộp thịt heo xé sợi sốt Bắc Kinh, sau đó mới xách trái cây về nhà.

Mùa đông trời lạnh nên trái cây còn tươi nguyên, thật ra cũng chẳng phải loại đắt tiền mà chỉ là nho xanh, kiwi, bưởi, anh đào, dâu tây bình thường.

Yến Hạc Thanh im lặng mấy giây rồi lấy điện thoại ra chụp ảnh trái cây.

Đăng lên vòng bạn bè.

Không cần cài đặt cho một mình Lục Lầm thấy vì danh sách bạn bè của cậu chỉ có mình anh mà thôi.

"Trái cây cực kỳ ngọt."

Cậu chú thích năm chữ.

Đăng xong Yến Hạc Thanh rời khỏi Wechat rồi soạn một tin nhắn.

"Trí Trí, em ngủ chưa?"

Ấn nút gửi đi.

Mấy phút sau, Lâm Phong Trí trả lời, "Chưa, có chuyện gì à?"

Yến Hạc Thanh cầm lên một quả anh đào vừa to vừa đỏ, cậu gõ chữ, "Không có gì, chỉ muốn chúc em ngủ ngon thôi."

Lâm Phong Trí đang thử đồ cho thứ Bảy, đó là một bộ vest trắng tinh, thử xong y vẫn không vừa ý lắm, tiện tay cầm điện thoại xem, thấy nội dung tin nhắn của Yến Hạc Thanh thì ngực bỗng nhiên nóng lên.

Y chợt thấy hơi ngượng ngùng.

Mấy ngày nay y chỉ nghĩ đến chuyện được gặp Lục Lãm ở lễ cưới mà quên mất Yến Hạc Thanh.

Nhưng Yến Hạc Thanh vẫn luôn nhớ đến y, còn chúc y ngủ ngon nữa.

Lâm Phong Trí gọi điện tới, "Không làm phiền anh chứ?"

Yến Hạc Thanh dịu dàng đáp, "Không, anh đang ăn trái cây."

Lâm Phong Trí "à" một tiếng rồi phẫn khởi nói, "Vậy anh chọn giùm em bộ đồ đi! Thứ Bảy này em sẽ mặc, Wechat của anh số mấy để em add."

"Số điện thoại ấy."

Lâm Phong Trí lập tức add cậu, sau khi kết bạn thì gọi video, Yến Hạc Thanh lập tức nhận cuộc gọi.

Video kết nối, Lâm Phong Trí giờ cao điện thoại cho cậu thấy toàn cảnh, "Bộ này thế nào?"

Yến Hạc Thanh nhìn một lát, đột nhiên hỏi: "Em định mặc đi đâu?"

Lâm Phong Trí không muốn Yến Hạc Thanh can dự vào cuộc sống riêng tư của mình, thích Lục Lãm càng phải giữ bí mật hơn.

Y nói qua loa: "Thì tiệc cưới bình thường thôi."

"Vậy anh khuyên em nên mặc đồ bình thường đi." Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Vừa hợp với em mà cũng không lấn át chú rể nữa."

Lâm Phong Trí khó lòng nói ra mình dự tiệc cưới đẳng cấp nên nhất định phải mặc đồ trang trọng.

Yến Hạc Thanh chưa bao giờ tiếp xúc với những lễ nghi này, lẽ ra y không nên hỏi ý cậu mới phải.

Lâm Phong Trí đổi chủ đề, "Mấy ngày nay anh có bận gì không?"

"Vẫn như xưa thôi." Yến Hạc Thanh ăn anh đào, "Làm thêm kiếm ít tiền sinh hoạt."

Lâm Phong Trí gạt đầu, đột nhiên tinh mắt nhìn thấy chiếc hộp trên bàn trà có logo của nhà hàng mình thích nhất.

Giá cũng không hề rẻ.

Hộp mà Yến Hạc Thanh đang ăn ít nhất cũng phải mấy trăm tệ.

Lâm Phong Trí thắc mắc, "Trái cây anh mua đấy à?"

Yến Hạc Thanh nuốt anh đào, ngón tay dính nước màu đỏ tím, cậu rút khăn giấy lau đi, "Không phải, bạn anh tặng."

"Bạn anh cũng tốt với anh quá nhỉ." Lâm Phong Trí nghĩ thầm Yến Hạc Thanh mà có bạn giàu vậy sao, "Còn mua cho anh trái cây ở nhà hàng ba kim cương Black Pearl nữa."

Yến Hạc Thanh chỉ biết bữa cơm Lục Lãm mời đắt tiền chứ không ngờ là của nhà hàng ba kim cương Black Pearl.

Cậu không rành mấy nhà hàng cao cấp lắm, chỉ biết là giá không hề rẻ, cậu hơi thất thần, một lát sau mới nói: "Ừ, người đó tốt với anh lắm."

Lâm Phong Trí thuận miệng hỏi: "Nam hay nữ vậy?" Y trêu chọc, "Nếu là nữ thì chắc người ta có ý với anh nên đang theo đuổi anh đó."

Yến Hạc Thanh nở nụ cười, không nói gì mà hỏi ngược lại: "Nếu người đó thật sự có ý với anh thì em nghĩ anh có nên đáp lại không?"

"Em đã gặp người ta đâu mà góp ý cho anh." Lâm Phong Trí xoa cằm, "Nhưng yêu đương chủ yếu phải xem cảm giác, có người vừa gặp đã thấy hợp, có người dù tốt với anh đến đâu cũng chỉ có thể làm bạn mà thôi. Anh có cảm giác thì mạnh dạn tiến tới đi, đừng nghĩ đến mấy yếu tố khác làm gì."

Khóe môi Yến Hạc Thanh cong lên, "Nghe em nói có vẻ kinh nghiệm quá nhỉ, thích ai rồi à?"

Nói hớ rồi! Lâm Phong Trí hết sức chột dạ, y lảng tránh ánh mắt Yến Hạc Thanh, "Đâu có..... Thôi muộn rồi, không nói với anh nữa đâu. Ngủ ngon!"

Yến Hạc Thanh không chúc y ngủ ngon mà mỉm cười, "Chúc em cuối tuần vui vẻ nhé."

Nhắc tới cuối tuần, Lâm Phong Trí nghĩ ngay đến Lục Lãm, cả trái tim lập tức mềm mại ngọt ngào.

Cuối tuần chắc sẽ vui lắm đây!

Mắt y cong cong, "Ừ, anh cũng vậy nha, cuối tuần vui vẻ!"

Chương 28

Sáng hôm sau, Yến Hạc Thanh vào tiệm văn phòng phẩm mua một cuốn sổ có bìa màu xanh đậm in hình lá cây.

Còn mua thêm một cây bút máy xinh xắn.

Sau khi tan ca, buổi tối về nhà, Yến Hạc Thanh nấu một tô sủi cảo đơn giản, ăn xong lại ôn bài như thường lệ, thứ Tư tuần sau sẽ bắt đầu thi cuối kỳ.

Đúng mười giờ, Yến Hạc Thanh tắt máy tính rồi vặn nắp bút máy ra, trước tiên thử viết ba chữ lên giấy nháp — —

Lâm Phong Trí.

Cậu quen viết kiểu chữ khải, nét chữ ngay ngắn thẳng thớm, còn nét chữ của Lâm Phong Trí hơi tròn như kiểu chữ nghệ thuật.

Yến Hạc Thanh thử viết mấy chữ tròn nhưng vẫn không giống chữ Lâm Phong Trí.

Chữ cậu quá chĩn chu.

Viết thử xong, Yến Hạc Thanh lật ra quyển sổ xinh xắn mới mua rồi bắt đầu chép nhật ký của Lâm Phong Trí.

Ngày 25 tháng 1 năm 202x.

[Thứ Bảy này được gặp chú ấy rồi!

Mình đã chọn một bộ đồ thật đẹp, liệu chú ấy có thích không nhỉ?

Người dự tiệc cười đông lắm, bảo đảm có rất nhiều người giống mình, đến đó chỉ vì chú ấy thôi!

Mình thực sự không chịu được chú ấy bị người khác cướp mất, mình lớn rồi, tỏ tình được rồi!

Lần này nhất định sẽ.....

Tỏ tình thành công!

Trao thân thành công!

.....]

Yến Hạc Thanh vừa hồi tưởng vừa yên lặng chép lại nhật ký mà Lâm Phong Trí viết hôm nay.

Đây là trang nhật ký khiến Lục Mục Trì điên tiết nhất.

Trong truyện hắc nỉ điên vô số lần, nhất quyết không tin đêm đó Lục Lãm không lên giường với Lâm Phong Trí, y đã cởi sạch quần áo rồi chủ động leo lên giường Lục Lãm, làm sao bọn họ không xảy ra chuyện gì được, làm sao không ngủ với nhau được!

Nhưng vẫn còn một năm nữa Lục Mục Trì mới phát hiện ra quyển nhật ký của Lâm Phong Trí.

Đương nhiên.

Giờ Yến Hạc Thanh sẽ cho Lục Mục Trì phát hiện sớm hơn, cách thức cũng giống như trong truyện — — Để quên trên xe Lục Mục Trì.

Nhưng lần này không phải nhật ký của Lâm Phong Trí mà là nhật ký của cậu.

Yến Hạc Thanh ngừng viết rồi đập nắp bút lại.

Nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ.

Yến Hạc Thanh xoa bóp cột sống cổ đau nhức rồi lấy quần áo vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Tắm xong cậu sấy tóc gần khô rồi vào bếp kiểm tra nồi ủ, mở nắp thùng ra, mùi cơm rượu nồng nặc ập vào mặt, mùi màu vàng nhạt hơi bóng dưới ánh đèn vàng cam, đây là dấu hiệu cho thấy đã ủ thành công.

Yến Hạc Thanh rũ mắt, con ngươi màu nâu nhạt lộ ra cảm xúc hờ hững.

Chuẩn bị bao lâu nay, con nồi cậu sắp sẵn cho Lục Mục Trì rốt cuộc cũng đến lúc giăng lưới.

Ngày hôm sau, Yến Hạc Thanh đến quán cà phê đi làm như thường lệ, cuối ngày cậu xin quản lý cho đổi ca, tuần này nghỉ thứ Bảy và đi làm Chủ nhật.

Nam phục vụ kia ghen tị hỏi: "Thứ Bảy đi hẹn hò à?"

Yến Hạc Thanh làm ngơ hẳn.

Đến giờ tan ca, trời lơ mờ tối, tuyết rơi xuống như lông ngỗng, Yến Hạc Thanh nhìn Lục thị đèn đuốc sáng trưng bên cạnh rồi bật dù lên, đi vào tuyết lớn.

Ngồi tàu điện ngầm qua mười trạm, Yến Hạc Thanh xuống tàu đi ra cổng ga, tìm một quán cơm Tây giá cả phải chăng, sau đó ngồi xuống nhắn tin cho Lục Mục Trì.

[Tôi nghĩ kỹ rồi, hôm nay gặp nhau nói một lần cho rõ đi.]

Mấy phút sau, Lục Mục Trì gọi tới, "Sợ rồi à?"

Hắn tưởng Yến Hạc Thanh sợ bị đuổi học.

Yến Hạc Thanh hời hợt đáp, "Ừ, sợ."

"Giờ em đang ở đâu?" Lục Mục Trì hỏi.

Yến Hạc Thanh nói tên quán ăn.

Khoảng bốn mươi phút sau, Lục Mục Trì đến.

Trên áo khoác hắn còn bám tuyết, sau khi ngồi xuống, hắn ngắm nghía Yến Hạc Thanh.

Phải công nhận Yến Hạc Thanh là người đẹp nhất mà hắn từng gặp, ngay cả Lâm Phong Trí cũng không bằng.

Hơn nữa bây giờ Yến Hạc Thanh đã tròn lên đôi chút, da không chỉ trắng mà còn sáng bóng mịn màng, so với tư lự hảo hạng còn mê người hơn.

Trong lòng Lục Mục Trì dâng lên một nỗi thèm khát khó tả, hắn muốn bóp mặt Yến Hạc Thanh, chắc là mềm mịn lắm.

Lần trước bị Yến Hạc Thanh đâm chảy máu mũi, mới đầu Lục Mục Trì vô cùng phẫn nộ, nhưng sau khi về nhà, hắn càng nghĩ càng thấy Yến Hạc Thanh rất thú vị.

Chỉ cần hắn búng tay thì muốn bao nhiêu bé thỏ trắng dịu dàng ngoan ngoãn cũng có.

Trái lại chinh phục hoa hồng trắng lắm gai như Yến Hạc Thanh

mới có cảm giác thành tựu.

Càng khó chiếm thì Lục Mục Trì càng muốn chiếm.

Đôi khi Lục Mục Trì lại nghĩ nếu khi nhận ra mình thích Lâm Phong Trí mà được y đáp lại ngay, có lẽ Lâm Phong Trí cũng sẽ không trở thành chấp niệm của hắn, nhất định bắt về tay.

"Nói đi." Lục Mục Trì nhìn xoáy vào Yến Hạc Thanh, "Em muốn nói rõ thế nào."

Yến Hạc Thanh đẩy thực đơn qua, "Gọi món trước đi, tôi mời."

Lục Mục Trì nhếch miệng, "Xem ra em quan tâm đến việc học quá nhỉ, còn chủ động mời kẻ rác rưởi như tôi ăn cơm nữa."

Mí mắt Yến Hạc Thanh khẽ động, không lên tiếng mà chỉ lạnh nhạt nhìn hắn, Lục Mục Trì nhíu mày, "Tôi nói sai à? Chẳng phải trong lòng em tôi chỉ là kẻ rác rưởi chẳng có gì ngoài mấy đồng tiền bẩn sao?"

"Trước kia đúng là vậy thật." Yến Hạc Thanh rũ mắt, hàng mi quá dài che khuất cảm xúc của cậu, "Giờ tôi chỉ thấy anh đáng thương thôi."

Lục Mục Trì biến sắc, "Em lặp lại lần nữa xem!"

"Không dám tỏ tình với người mình thích." Yến Hạc Thanh không sợ hắn mà giọng nói vẫn bình thản như cũ, "Chỉ dám tìm người có gương mặt tương tự, đây không phải đáng thương thì là gì."

Sắc mặt Lục Mục Trì càng thêm khó coi, bỗng nhiên hắn nhếch môi cười khẩy, "Nếu không phải vậy thì với nhan sắc của em làm sao lọt mắt tôi được, nếu em không có gương mặt này — —"

"Tôi không hề giống nó." Yến Hạc Thanh ngược mắt lên, "Chọn xong chưa?"

Cậu thản nhiên đổi chủ đề làm cơn giận của Lục Mục Trì ngẹn lại trong ngực, hẩn liếc nhìn thực đơn rồi lạnh lùng gọi nhân viên phục vụ tới, "Như cậu ta."

Nếu là trước đây thì Lục Mục Trì đã sớm nổi trận lôi đình.

Nhưng giờ hẩn lại kiên nhẫn đến không ngờ.

Dù sao Yến Hạc Thanh cũng sắp về tay, nhin cậu chút xíu sẽ không ảnh hưởng đến toàn cục.

Nhân viên phục vụ ghi món ăn rồi rời đi.

Chỉ chốc lát sau đã bùng ra hai phần mì Ý và bít tết.

Yến Hạc Thanh không nhanh không chậm cắt bít tết, "Đừng trưng tôi nữa, ăn xong nói tiếp, tôi đói lắm rồi."

Ánh mắt Lục Mục Trì dần trở nên phức tạp, sao Yến Hạc Thanh dám phách lối vậy chứ, tưởng mình là anh ruột Lâm Phong Trí thì hẩn không làm gì được à? Không đúng, trước khi tìm được Lâm Phong Trí, Yến Hạc Thanh cũng chẳng thèm coi hẩn ra gì, ánh mắt nhìn hẩn cứ như đang nhìn một đồng rác vậy.

Có lẽ vì đã quen thuộc nên Lục Mục Trì không tức giận nữa mà yên lặng ăn hết phần bít tết rẻ tiền này.

Trước hôm nay, Lục Mục Trì chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ăn bít tết 50 tệ một phần.

Ăn xong, Yến Hạc Thanh đến quầy thu ngân tính tiền, Lục Mục Trì chờ ở cửa, nhìn Yến Hạc Thanh qua cửa kính.

Dù chỉ đứng xếp hàng vài phút nhưng Yến Hạc Thanh bị bắt chuyện tới mấy lần.

Có nam có nữ.

Đúng là rất có sức hút.

Ở nơi hắc không thấy, Yến Hạc Thanh nổi bật vậy sao?

Lục Mục Trì nhắm mắt lại, móc ra hộp thuốc lá, rút một điếu châm lửa rồi ngậm vào miệng, ánh mắt từ đầu đến cuối không hề rời khỏi Yến Hạc Thanh.

Tính tiền xong, Yến Hạc Thanh đẩy cửa ra, bên ngoài rất lạnh, cậu ngược nhìn trời chứ không nhìn Lục Mục Trì, thờ ơ hỏi, "Đưa tôi về nhà được không?"

Trong lòng Lục Mục Trì lập tức ngửa ngàng.

Đầu lưỡi hắc đảo qua răng hàm, chậm rãi nhả khói, "Được chứ."

Dù có nhắm mắt Lục Mục Trì vẫn có thể lái tới chỗ ở của Yến Hạc Thanh, trong xe cực kỳ yên tĩnh, hắc liếc nhìn Yến Hạc Thanh, "Giờ chỉ có hai chúng ta thôi, em cứ nói thoải mái đi."

"Tôi từ chối đề nghị của anh." Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói.

Lục Mục Trì suýt lạc tay lái, nắm chặt vô lăng tức giận hỏi, "Yến Hạc Thanh, mẹ kiếp em đang đùa với tôi đấy à?"

Chỉ trong nháy mắt, Yến Hạc Thanh nhét quyển nhật ký vào khe ghế, sau đó quay sang nhìn Lục Mục Trì với vẻ thản nhiên, "Tôi không làm thế thân cho người khác, đây là nguyên tắc của tôi."

Ngực Lục Mục Trì đột nhiên bị nện mạnh.

Lý do Yến Hạc Thanh từ chối là không muốn làm thế thân chứ không phải căm ghét hẳn sao?

Ánh mắt Lục Mục Trì hơi biến đổi, "Tôi có xem em là thế thân đâu."

Ít nhất bây giờ không phải là vậy.

Giờ hẳn biết rất rõ Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí là hai cá thể hoàn toàn khác nhau.

Yến Hạc Thanh không trả lời mà yên lặng nhìn về phía trước, liếc mắt có thể trông thấy góc nghiêng thanh tú trầm tĩnh của cậu.

Lục Mục Trì cũng không nói thêm gì nữa, chở Yến Hạc Thanh đến cửa chung cư, hẳn không đòi lên lầu mà chỉ nói ẩn ý: "Lần sau mời tôi ăn nữa nhé, tìm chỗ nào đắt một chút, tôi trả."

Yến Hạc Thanh không nói một lời mà quay người lên lầu.

Lục Mục Trì dõi theo cậu đi vào cửa chung cư, đèn cảm ứng tự động sáng lên từng tầng, đến khi căn phòng nhỏ trên lầu ba sáng đèn thì Lục Mục Trì mới thu mắt lại rồi lái xe đi.

Sắp ra đến đầu ngõ, hẳn chợt liếc thấy vật gì đó màu xanh lá trên ghế phụ.

Lục Mục Trì còn rảnh một tay nên cầm lên xem, nhìn kỹ lại là một cuốn sổ.

Yến Hạc Thanh để quên à?

Lục Mục Trì giờ sổ ra, đầu tiên nhìn thấy dòng ngày tháng, nhật ký sao?

Lục Mục Trì nổi lên hứng thú, chẳng có chút e ngại nào khi nhìn trộm đồ người khác mà háo hức muốn khám phá cuộc sống riêng tư của Yến Hạc Thanh, tràn đầy phấn khởi đọc tiếp.

Là nhật ký hôm qua.

Ánh mắt dờn xuống, đêm tuyết tĩnh mịch, một tiếng thảng gấp đột ngột vang lên.

Đằng sau có xe bóp còi nhưng Lục Mục Trì làm ngơ, hắn nắm chặt cuốn sổ, hai mắt long sòng sọc vẫn vận tởm máu.

Lục Mục Trì nhìn trùng trùng hai chữ "trao thân", khớp ngón tay phát ra tiếng răng rắc.

Thảo nào hôm nay Yến Hạc Thanh tìm hắn ngả bài, thì ra cậu đã yêu gã đàn ông khác! Ngày mai còn muốn trao thân nữa!

Yến Hạc Thanh là đồ của hắn, ai dám đụng vào chứ?!

Ngày mai?

Lục Mục Trì nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm.

Hắn muốn xem Yến Hạc Thanh trao thân thế nào.

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh vừa gọt xong một quả táo, vỏ táo mỏng mà không đứt rơi xuống kệ bếp, còn giữ nguyên hình quả táo.

Rắc.

Yến Hạc Thanh cắn một miếng, vừa giòn vừa ngọt.

Bốn giờ chiều hôm sau, Yến Hạc Thanh đón xe đến Tùng Hoa Nhưỡng Xuân.

Qua kính chiếu hậu, cậu nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz bám theo không xa không gần.

Là xe Lục Mục Trì.

Đến khách sạn, Yến Hạc Thanh thản nhiên mở cửa xuống xe.

Nhà họ Tạ đã bao trọn khách sạn, để chuẩn bị cho tiệc cưới chiều nay, từ lúc bốn giờ sau bếp bắt đầu bận tối tăm mặt mũi.

Yến Hạc Thanh tay chân lạnh lẽo, việc gì cũng biết làm nên bận đến nỗi chân không chạm đất.

Lục Mục Trì nhìn chăm chăm camera trong bếp, lông mày nhíu lại.

Sao Yến Hạc Thanh lại chạy tới đây làm việc vặt? Chẳng phải cậu.....

Lúc này ở cửa khách sạn xuất hiện một bóng người rất quen.

Tạ Quân Kiệt.

Ánh mắt Lục Mục Trì lóe lên, hình như mấy ngày trước cha hắn có nói Tạ Quân Kiệt kết hôn với đại tiểu thư Kiều gia.

Hắn không có hứng thú đi dự đám cưới, hơn nữa Lục Lãm và Tạ Quân Kiệt là bạn thân từ nhỏ nên tất nhiên sẽ đến, hắn không muốn đụng mặt Lục Lãm, thế là kiếm cớ từ chối.

Thì ra đây là lễ cưới của Tạ Quân Kiệt.

Lục Mục Trì lại xem tiếp camera trong bếp, bảo vệ bên cạnh thờ ơ cũng không dám.

Đúng lúc này, Lâm Phong Trí và Lâm Phong Dật đến chào hỏi

Tạ Quân Kiệt, hai người cười nói đi vào khách sạn.

Chẳng bao lâu sau, Lục Lãm và Sở Tử Ngọc cũng đến.

"Sao giờ hai cậu mới đến." Tạ Quân Kiệt mặc vest mang giày da, gặp hai người bạn thân, rớt cuộc hân mới nở nụ cười thật lòng. "Thuê phòng cho các cậu trên lầu rồi đấy, hay là lên nghỉ trước nhé?"

Sở Tử Ngọc chế nhạo, "Nghỉ cái bép, hôm nay tớ làm phù rể đến cản rượu giùm cậu mà."

Nói đến đây, Sở Tử Ngọc lại tỏ ra hào hứng, "Chắc tớ là phù rể già nhất lịch sử ấy nhỉ."

Tạ Quân Kiệt nhìn sang Lục Lãm, hân không dám mời Lục Lãm làm phù rể, không phải vì ngại thân phận cao quý của Lục Lãm mà vì anh làm phù rể thì ai còn nhìn hân nữa.

Tốt xấu gì cũng là lần đầu làm chú rể nên phải chiếm spotlight mới được, hân vui vẻ nói: "Vậy lão Lục lên nghỉ trước nhé? Phòng 2120 đó."

"2120." Nghe thấy số phòng Lục Lãm, mắt Lâm Phong Trí bỗng lóe sáng.

Y kiểm soát tách khỏi Lâm Phong Dật, hoàn toàn không có ý định dự tiệc mà đi thang máy lên tầng 21.

Tối nay gương mặt Lâm Phong Trí ửng đỏ, y muốn cho Lục Lãm một bất ngờ lớn!

Trong lúc đó ở sau bếp, Yến Hạc Thanh biết Lục Mục Trì vẫn đang theo dõi mình, cậu bình thản sắp xếp các món phụ.

Chốc lát sau, một nhân viên phục vụ chạy tới gọi cậu. "Tiểu Yến, ra bày bàn giùm nhé! Bận quá đi mất!"

Yến Hạc Thanh ngẩng đầu lên, "Vâng."

Cậu để món phụ xuống, cẩn thận lau khô tay rồi đi tới sảnh tiệc.

Chương 29

Đến sảnh tiệc, khách khứa vẫn chưa vào, lễ cưới được thiết kế theo chủ đề bầu trời vũ trụ đầy sao, mọi thứ trên bàn ăn đều làm bằng vàng, bạc và pha lê.

"Bộ đồ ăn dùng xong phải trả lại đây." Nhân viên phục vụ gọi Yến Hạc Thanh đến giúp nhắc khế, "Lúc bày ra phải hết sức cẩn thận, lỡ bể một cái là hôm nay tụi mình làm không công luôn đó."

Yến Hạc Thanh gật đầu, cậu bày ly pha lê ra rồi xếp khăn ăn với nhân viên phục vụ, chẳng mấy chốc một con thiên nga sinh động như thật đã thành hình trên tay cậu.

Nhân viên phục vụ tỏ vẻ ghen tị, "Tiểu Yến, em mà làm lâu dài thì tốt quá! Vừa dạy đã biết rồi!"

Yến Hạc Thanh cười nhẹ, "Trước kia từng xếp rồi mà, chỉ khác chút xíu thôi."

Nhân viên phục vụ cũng cười theo, thiếu niên vừa xinh đẹp vừa khiêm tốn ai mà không thích chứ, cô phân công Yến Hạc Thanh bày mấy bàn rồi đi sang bàn khác.

Mỗi bàn đều xếp mười chiếc khăn ăn hình thiên nga xinh đẹp, sau khi bày bộ đồ ăn, Yến Hạc Thanh lại bị gọi đi, khách sắp vào nên phải chuẩn bị bùng thức ăn lên.

Lối vào sảnh tiệc dần có tiếng bước chân, Yến Hạc Thanh cúi đầu đi ra từ cửa hông.

Lục Lãm không lên phòng nghỉ ngơi mà vào sảnh tiệc, bị một đám người vây quanh, anh bưng ly rượu vang đứng nghe những lời nịnh nọt quen thuộc, thỉnh thoảng hời hợt đáp lại vài câu.

Sở Tử Ngọc khác với Lục Lãm, hẳn chưa chính thức tiếp quản Sở gia, trên hẳn còn có cha và anh trai nên những dịp thế này cũng chẳng đến lượt hẳn xã giao.

Hắn tìm chỗ ngồi nghịch điện thoại, một lát sau Lục Lãm đi tới, Sở Tử Ngọc cất điện thoại rồi trêu chọc: "Hèn gì cậu không muốn ra ngoài, đi đâu cũng bị cả đồng người vây quanh thì mệt chết."

Lục Lãm im lặng, anh cũng không ghét những cuộc xã giao cần thiết, đặt ly rượu xuống, một ngụm cũng không uống.

Sở Tử Ngọc hào hứng nói, "Không phải rượu Tiểu Yến pha thì cậu không uống à? Đây là chai Petrus lão Tạ khai riêng cho cậu đấy."

Nhắc đến Yến Hạc Thanh, Lục Lãm cau mày, "Đừng đem cậu ấy ra đùa."

Sở Tử Ngọc sững sờ, sau đó hơi nhúm mày, "Đừng nói hai người không có gì với nhau đấy nhé, tớ chẳng tin đâu, hai hôm trước còn ghé nhà người ta ăn cơm nữa."

Người khác không biết Lục Lãm đối xử đặc biệt với Yến Hạc Thanh nhưng hẳn là bạn thân nên biết rất rõ, nếu ai khác đòi hôn Lục Lãm thì đã sớm bị vệ sĩ "mời" đi rồi.

"Đến nhà bạn ăn bữa cơm cũng bình thường mà." Lục Lãm thản nhiên nói, ánh đèn pha lê hắt xuống mi mắt anh, đôi mắt đen tĩnh mịch sâu thẳm.

Sở Tử Ngọc hết sức hiếu kỳ, ăn cơm còn có thể giải thích được, vậy buổi tiệc độc thân kia thì sao? Lục Lãm và Yến Hạc Thanh ở trong phòng cả đêm, đâu thể nào uống cocktail nói chuyện suông

được chứ?

Trong lòng hấn ngựa ngáy khó chịu nhưng thấy thái độ Lục Lãm rõ ràng muốn dừng ở đây, hấn đành phải dẫn xuống nỗi hiếu kỳ, đúng lúc này hấn liếc thấy một bóng người rất quen, Sở Tử Ngọc giờ ly rượu lên gọi, "Ê, Tiểu Lục tổng, cứ tưởng hôm nay cháu không đến chứ."

Lục Mục Trì đến sảnh tiệc tìm Yến Hạc Thanh, bị Sở Tử Ngọc gọi, hấn đành phải miễn cưỡng đi tới khép nép gọi, "Chú." Sau đó quay sang chào hỏi Sở Tử Ngọc, "Chú Tiểu Sở cứ đùa, lễ cưới của Tà tổng cháu có bận mấy cũng phải đến chứ."

Lục Mục Trì và Sở Tử Ngọc giao tiếp rất tự nhiên chứ không câu nệ vai vế, nói chuyện hết sức thoải mái.

Duy chỉ có Lục Lãm.

Hấn thực sự rất sợ người chú này nên không dám lơ mãng.

Lục Lãm hờ hững âm ừ, không nói thêm câu thứ hai, cũng chẳng bảo Lục Mục Trì ngồi xuống, Lục Mục Trì cầu còn không được, giờ hấn chỉ muốn tìm Yến Hạc Thanh mà thôi, nhưng chưa kịp mở miệng thì Sở Tử Ngọc đã đá cái ghế bên cạnh sang, "Ngồi đi, chúng ta chung bàn."

Lục Mục Trì vô thức nhìn sang Lục Lãm, thấy anh không có phản ứng gì, hấn đành phải ngồi xuống nhưng cứ nhấp nhồm như ngồi bàn chông, liên tục tìm kiếm trong đám người.

Ngoại trừ sau bếp, camera chỉ có thể quan sát lối vào ở các nơi, hấn thấy Yến Hạc Thanh đến sảnh tiệc nhưng giờ chẳng thấy bóng dáng đâu. Chắc không phải đi tìm gã đàn ông kia rồi đấy chứ? Lục Mục Trì càng lúc càng tức, nếu không phải Lục Lãm đang ở đây thì hấn đã đá văng bàn ghế để tìm cho ra Yến Hạc Thanh.

Lúc này trên tầng 21, Lâm Phong Trí dùng thẻ phòng vạn năng mở cửa phòng 2120, y rón rén đóng cửa rồi nhắm mắt lại, ngửa cổ hít sâu không khí trong phòng, y biết Lục Lãm chưa từng vào phòng này, nhưng..... tưởng tượng ra mùi hương trên người Lục Lãm, đó là mùi lá thông sau khi tuyết rơi, trái tim y kìm không được run rẩy.

Mùi hương Lục Lãm dùng có lẽ được đặt riêng, y đã tìm khắp các nhãn hiệu, có mấy loại khá giống nhưng từ hương giữa bắt đầu khác đi, chỉ có hương đầu là hơi giống.

Chú Lục Lãm.....

Sắc mặt Lâm Phong Trí ửng đỏ, đè lại lồng ngực phập phồng dữ dội rồi vào phòng tắm.

Y muốn tắm rửa trước khi đêm đến.

Trong bếp khí thể ngất trời, Yến Hạc Thanh bưng khay ra sảnh tiệc đưa đồ ăn liên tục.

Hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, cô dâu chú rể hôn nhau trên sân khấu, giờ cha mẹ hai bên đang phát biểu, tiếng đàn độc tấu piano du dương vang vọng khắp sảnh.

Nhân viên phục vụ len lỏi giữa các bàn, bận rộn bưng đồ ăn lên.

Yến Hạc Thanh đảo mắt một vòng, biết chắc mấy bàn bên trái không có Lục Lãm, cậu lập tức đưa đồ ăn đến mấy bàn này.

Hôm nay phải tránh đụng mặt Lục Lãm.

Tình cờ gặp nhau quá nhiều lần rồi, hôm nay không cần gặp Lục Lãm nữa.

Mọi sự chú ý đều tập trung vào sân khấu, trong sảnh tối mờ, thỉnh thoảng người chung quanh bắt chuyện với Lục Lãm, anh gạt

đầu tỏ ý mình đang nghe, bỗng nhiên ánh mắt lóe lên, Lục Lãm nhìn về phía xa, cách anh bảy tám bàn có một bóng người mảnh khảnh thoáng qua.

"Lục tổng?" Người kia gọi mấy lần, Lục Lãm mới hoàn hồn.

Anh bung ly rượu lên nhấp một ngụm, rót cuộc mở miệng, "Xin lỗi, anh vừa nói gì?"

Sở Tử Ngọc đã rời bàn đi chào hỏi và mời rượu khách khứa, Lục Mục Trì chẳng có lòng dạ nào xem hôn lễ, hắn sốt ruột siết chặt tay, cuối cùng đồ ăn cũng bung lên, hắn ăn qua loa mấy miếng rồi để đĩa xuống, đứng dậy tới cạnh Lục Lãm cúi đầu nói nhỏ: "Chú, cháu có việc gấp, cháu đi trước nhé."

Lục Lãm còn đang nhớ đến bóng người lúc nãy nên hờ hững gật đầu xem như đáp lại.

Sợ Lục Lãm phát hiện, mới đầu Lục Mục Trì đi rất bình thường, khi gần đến cửa, hắn tăng tốc bước chân, chạy như bay vào phòng camera.

Hắn kiểm tra từng ô nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng Yến Hạc Thanh. Cứ như cậu đã tan biến vào không khí vậy.

Mẹ.

Lục Mục Trì chửi tục.

Hắn quay sang nói bảo vệ tua ngược camera về mấy tiếng trước, bảo vệ không dám từ chối mà làm theo.

Lục Mục Trì lại chồm tới xem mấy lần, hết sức tập trung.

Bên kia, Yến Hạc Thanh đã bung xong đồ ăn, trước khi tiệc tàn họ được nghỉ ngơi một lát ngắn ngủi.

"Tiểu Yến!" Nhân viên phục vụ lúc này bày bàn với Yến Hạc Thanh chạy tới, trên tay bưng một đĩa bánh pía sầu riêng, cô có nụ cười rất dễ thương, đưa cho Yến Hạc Thanh, "Trong bếp còn dư đấy, làm từ sầu riêng Musang King hôm nay chở tới bằng máy bay, còn nhiều lắm, cho em nè."

Yến Hạc Thanh không từ chối ý tốt của cô, đôi mắt hơi cong lên, "Cảm ơn." Cậu lấy một cái bánh.

Ánh đèn trong phòng nghỉ chiếu xuống vàng trán thiếu niên, bận rộn lâu như vậy mà trán cậu không hề rịn mồ hôi, so với người khác còn đầy đặn láng mịn hơn, nhân viên phục vụ quay sang chớp mắt mấy cái, nhìn không được nói: "Tiểu Yến, em đẹp thật đấy, chắc mẹ em phải là đại mỹ nhân ấy nhỉ!"

Yến Hạc Thanh yên lặng cắn một miếng bánh pía sầu riêng, vỏ mỏng xốp giòn bọc lấy nhân bánh nóng hổi béo ngậy, là hương vị cậu chưa từng nếm qua, rất mới lạ, rất ngọt, cũng rất ngon, cậu ngược mắt lên rồi nhếch miệng cười nhẹ, "Vâng, mẹ em đẹp lắm."

Sắp đến 11 giờ, tiệc cưới gần kết thúc, Tạ Quân Kiệt đã bao trọn khách sạn cho khách nghỉ lại, có mấy người rời tiệc lên lầu nghỉ ngơi. Yến Hạc Thanh không ra sảnh dọn dẹp mà vội có đi vệ sinh, sau đó vào thang máy.

Lục Mục Trì xem camera này giờ muốn lé mắt, thời gian càng lúc càng muộn, hắt nóng nẩy đập bàn, "Má nó, chẳng lẽ tan vào không khí rồi à!"

Bảo vệ sợ sệt rút vai lại, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại.

Đúng lúc này, bảo vệ liếc thấy hình ảnh thang máy ở góc dưới cùng bên trái, hắt nhớ từ chiều đến giờ thiếu gia họ Lục này luôn theo dõi nhân viên phục vụ kia, hắt vội vã chỉ vào đó rồi hỏi, "Lục thiếu, có phải cậu ta không ạ?!"

Lục Mục Trì đã sắp phát điên, hấn lập tức nhìn sang, trong màn hình nhỏ chính là Yến Hạc Thanh.

Thấy cậu mặc đồ chỉnh tề, Lục Mục Trì thở phào nhẹ nhõm rồi trừng mắt nhìn chằm chằm Yến Hạc Thanh qua camera.

Yến Hạc Thanh cố ý đứng ở chỗ camera có thể quay rõ mặt để Lục Mục Trì nhìn thấy mình, cậu biến mất lâu như vậy chắc Lục Mục Trì đã cạn sạch kiên nhẫn rồi.

Đến tầng 21, Yến Hạc Thanh đi ra ngoài rồi biến mất khỏi camera.

Khách sạn vừa phải bảo đảm an toàn vừa phải giữ sự riêng tư cho khách, trên lầu không có camera nhưng xem bấy nhiêu cũng đủ rồi, Lục Mục Trì quay người tranh thủ từng giây chạy tới thang máy.

Đi thẳng lên tầng 21, bên ngoài là hành lang yên tĩnh, tầng 21 toàn phòng VIP, chỉ có năm phòng, Lục Mục Trì đã chuẩn bị sẵn thẻ phòng vạn năng mà hấn bắt giám đốc khách sạn đưa cho mình, bất cứ phòng nào trong khách sạn cũng có thể mở ra, hấn bắt đầu tìm từ phòng gần nhất, 2116.

Cạch!

Cửa mở ra, Lục Mục Trì đẩy cửa đi vào, trong căn phòng mờ tối vang lên những âm thanh mờ ám, Lục Mục Trì siết chặt tay đi nhanh vào phòng ngủ.

Trước cửa sổ sát đất có hai bóng người đè lên nhau, bất thành lình nghe tiếng mở cửa, cô gái hoàn hồn trước, thấy Lục Mục Trì đứng ở cửa thì lập tức hét toáng lên.

Lục Mục Trì thấy không phải Yến Hạc Thanh thì quay đầu bỏ đi.

Cũng may không phải là Yến Hạc Thanh, nếu không.....

Lửa giận bốc lên ngùn ngụt trong lòng Lục Mục Trì, vừa nghĩ tới có người chạm vào Yến Hạc Thanh, hấn lập tức mất hết lý trí, càng đi nhanh hơn.

2118.

Không có ai.

Lục Mục Trì ra ngoài rồi sải bước tới phòng 2120 đối diện.

Cạch.

Một tiếng động khẽ vang lên.

Trong hành lang thoát hiểm, Yến Hạc Thanh lạnh lùng đứng quan sát, khi thấy Lục Mục Trì vào phòng 2120 thì thờ ơ quay người xuống lầu.

Cùng lúc đó, thang máy "ting" một tiếng rồi dừng lại ở tầng 21, một chàng trai khôi ngô tuấn tú bước ra, giày da giẫm trên thảm lông dê không phát ra tiếng động nào.

Phòng 2120, ánh đèn lung linh mờ ảo phía xa hắt vào cửa sổ sát đất, trên chiếc giường cực lớn phòng lên một khối rõ ràng.

Nghe tiếng mở cửa, còn có tiếng bước chân càng lúc càng gần, ngón chân Lâm Phong Trí ngượng ngùng cuộn lại, nhẹ nhàng quặp lấy ga giường mỏng manh.

Giờ y đang khóa thân.

Y đã từ bỏ lòng tự trọng và kiêu hãnh của mình, y thực sự rất thích Lục Lãm.

Cũng rất sợ Lục Lâm thích người khác.

Y háo hức trông ngóng đến lúc trưởng thành là vì ngày hôm nay, y không chịu được Lục Lâm thuộc về người khác, dù có phải trơ trẽn đem thân mình ra quyến rũ thì y cũng sẵn lòng!

Tiếng bước chân tới gần, rốt cuộc dừng lại bên giường.

Hai tay Lâm Phong Trí túm chặt mền lông ngỗng, tim đập thình thịch, trong gian phòng yên tĩnh nghe như tiếng trống, Lục Mục Trì cũng nghe rõ mồn một, đôi mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

Thì ra.

Trao thân bằng cách này đây.

Cởi sạch quần áo rồi leo lên giường đàn ông.

Lục Mục Trì cười lạnh, hấn bật điều khiển trong tay, gian phòng rộng lớn lập tức sáng như ban ngày, đường cong uốn lượn trên giường vô cùng quyến rũ, có thể đoán được dưới tấm chăn kia là cảnh đẹp tuyệt trần cỡ nào. Lục Mục Trì quăng điều khiển đi rồi tiến lên ôm đống chăn thả xuống đất.

"Á!"

Lâm Phong Trí giật mình kêu to.

Đầu tiên y thẹn thùng ngẩng mặt lên, khi đối diện với đôi mắt đỏ ngầu đầy vẻ bàng hoàng kia, nụ cười của Lâm Phong Trí đông cứng trên mặt, thậm chí quên mất mình đang khóa thân, ngồi dậy hỏi: "Sao lại là anh!"

Lục Mục Trì cũng cứng đờ.

Trước mắt là thân hình kiều diễm mà hắn từng mơ thấy mình

vuốt ve vô số lần, trắng nõn mê người hết như trong mộng.

Nhưng.....

Giờ lại xuất hiện trên giường đàn ông khác.

Thậm chí hẳn còn không rảnh suy nghĩ tại sao Yến Hạc Thanh biến thành Lâm Phong Trí.

Hai mắt lập tức nổi đầy tơ máu vì phần nộ.

Đúng lúc đó, giày da bước trên sàn nhà phát ra âm thanh đều đều dừng lại ở cửa.

Lục Mục Trì và Lâm Phong Trí đồng loạt nhìn sang.

Ngoài cửa phòng ngủ, Lục Lãm khẽ nhú mày, sau đó không nói lời nào mà quay lưng bỏ đi.

Cạch.

Còn tiện tay đóng cửa lại.

Trong đầu Lâm Phong Trí "ầm" một tiếng.

Làm sao bây giờ! Lục Lãm hiểu lầm! Nhất định là hiểu lầm rồi! Anh hiểu lầm y và Lục Mục Trì.....

Cả khuôn mặt Lâm Phong Trí lập tức trắng bệch, thậm chí còn không để ý bí mật của mình bị Lục Mục Trì phát hiện, cũng chẳng đoái hoài tới việc mặc quần áo mà vội vàng đuổi theo Lục Lãm giải thích, "Không phải đâu! Chú Lục Lãm....."

Chưa kịp chạy mấy bước thì cánh tay y đã bị Lục Mục Trì tóm lại.

Lâm Phong Trí vùng ra không được, gấp đến độ hét lạc cả giọng, "Lục Mục Trì, buông em ra!"

Lục Mục Trì quay đầu, Lâm Phong Trí đang gỡ tay hắn thì đột nhiên bị ánh mắt hắn dọa sợ, Lâm Phong Trí co rúm lại, không dám vùng vẫy nữa.

Lục Mục Trì siết chặt ngón tay như muốn bóp nát cánh tay Lâm Phong Trí, hắn nghiêng răng rít lên từng chữ, "Người em thích là chú tôi."

Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Lâm Phong Trí da mìn thịt mềm, chẳng mấy chốc cánh tay đã bầm tím một mảng làm y vô cùng đau đớn, thế là dứt khoát thừa nhận, dù sao cũng bị phát hiện rồi, thừa nhận cũng chẳng sao cả, "Đúng vậy, em thích chú Lục Lãm đấy! Anh mau buông tay ra đi! Đau chết mất."

Ánh mắt Lục Mục Trì tối tăm, những ký ức trước kia trở nên vô cùng sống động.

"Lục Mục Trì, anh có nhà không? Nhà chính ấy? Em tới thăm anh nhé! Không phải, lâu rồi không gặp nên nhớ anh thôi."

"Lục Mục Trì, em mời anh chơi khúc côn cầu trên băng nhé! À phải rồi, chú anh đã hẹn hò với ai chưa?"

"Đâu có gì, tại dạo này anh Cả em có bạn gái phiền phức lắm, em chỉ lo cho anh thôi, sau này có thêm một người thím quản anh rồi."

Thì ra.

Tất cả chỉ là lợi dụng hắn!

Đột nhiên Lục Mục Trì đẩy Lâm Phong Trí ngã xuống giường, một tay bóp chặt cằm y, lạnh lùng nói bên tai y: "Muốn làm thím tôi à, còn lâu em mới xứng!"

.....

Dọn dẹp xong sảnh tiệc, Yến Hạc Thanh lãnh lương hôm nay, 1000 tệ.

Đầu bếp còn lấy thêm đồ ăn cho cậu.

"Toàn món ngon cả đấy, về nhà hâm lại rồi ăn."

Còn có hai hộp bánh pía sầu riêng Musang King.

Yến Hạc Thanh lễ phép cảm ơn rồi xách đồ qua cửa hông ra khỏi khách sạn, trễ quá không còn tàu điện ngầm nên cậu tới ven đường đón xe.

Cùng lúc đó, ở bãi đỗ xe bên kia khách sạn, một chiếc Bugatti màu đen chậm chậm chạy ra.

Chương 30

Yến Hạc Thanh vừa đứng mấy giây thì có một chiếc taxi dừng lại.

Lên xe nói địa chỉ, Yến Hạc Thanh nhìn ra cửa sổ, tài xế lái đi, đèn đường mờ mờ, một chiếc xe chạy ngang qua.

Tầm nhìn nâng lên, khách sạn cao tầng lùi lại phía sau, đèn đuốc sáng trưng.

Chắc là bắt đầu rồi.

Yến Hạc Thanh hờ hững nghĩ.

2120.

Lâm Phong Trí đau đến nổi nước mắt tuôn như mưa, trước mắt là Lục Mục Trì vừa lạ lẫm vừa thô bạo, y hoàn toàn đẩy không ra, hơn nữa toàn thân Lục Mục Trì tỏa ra khí tức nguy hiểm, còn đè lên người y.....

Lâm Phong Trí nhin không được run rẩy, khó nhọc thốt ra từng chữ đứt quãng, "Anh..... Anh muốn làm..... gì....."

Trong mắt y tràn ngập khiếp sợ.

Lục Mục Trì không nói lời nào, ngón tay lướt dọc chiếc cổ mịn màng như tơ lụa.

Lâm Phong Trí lập tức nổi da gà, y không khỏi luống cuống, thật ra y đã mờ mờ nhận ra Lục Mục Trì thích mình từ lâu. Nhưng y chưa

chắc chắn, lại không thích Lục Mục Trì nên cố tình lơ đi, giờ phát giác ý đồ của Lục Mục Trì, y bắt đầu giãy giụa loạn xạ, "Anh điên rồi! Em không thích anh! Á....."

Chỗ yếu ớt bị nắm chặt, Lâm Phong Trí vừa xấu hổ vừa khó chịu, hai mắt nhắm lẹ, khóc lóc cầu xin, "Lục Mục Trì anh đừng vậy mà..... Em sợ lắm....."

Lục Mục Trì mắt đốic tai ngơ, bàn tay thô bạo giày vò Lâm Phong Trí làm y đau đớn hét lên một tiếng, "Á!"

Lục Mục Trì đột nhiên khựng lại.

Có một tích tắc hấn thật sự muốn cưỡng h./iếp Lâm Phong Trí.

Đây chính là bảo bối hấn dốc lòng che chở, lợi dụng hấn, lột đồ leo lên giường chú hấn.

Nhưng khi nghe Lâm Phong Trí kêu đau, đột nhiên hấn cảm thấy rất vô vị, thu tay lại rồi nói một câu, "Lâm Phong Trí, mẹ kiếp em đê tiện thật đấy!" Hấn rời khỏi người Lâm Phong Trí rồi đi nhanh ra khỏi phòng mà không hề quay đầu lại.

Được trả tự do nhưng Lâm Phong Trí vẫn bất động, nước mắt thi nhau trào ra, trong lòng nhục nhã tột độ, hồi lâu sau mới kéo ga giường trùm kín người mình rồi co ro khóc nức nở.

Lục Mục Trì vào thang máy xuống bãi đỗ xe, sau khi lên xe ngay cả dây an toàn cũng không cài mà lao nhanh trên đường một cách vô định.

Chẳng biết qua bao lâu, ánh mắt hấn rơi vào cuốn sổ trên bảng điều khiển, màu xanh sẫm, hoa văn lá cây tỏa ánh nhũ mờ nhạt dưới đèn xe.

Nhật ký.....

Yến Hạc Thanh!

Lục Mục Trì nghiêng chặt rằng, trong miệng đầy mùi máu tươi, hần đột ngột bẻ tay lái rồi quay xe lao tới chỗ quen thuộc.

.....

Trời tối người yên, trên taxi rất yên tĩnh, tài xế không lên tiếng, đêm hôm khuya khoắt, ông nhận ra vẻ mặt thiếu niên này tràn đầy mệt mỏi.

Đã gần nửa đêm, trên đường xe cộ thưa thớt, may mà toàn gặp đèn xanh nên về chung cư sớm hơn mọi khi nửa tiếng, Yến Hạc Thanh trả tiền, nói cảm ơn rồi xuống xe.

Chung cư này hầu hết là khách trọ, đêm khuya đi làm về mới là giờ cao điểm, cả chung cư đều bật đèn sáng trưng.

Đây cũng là lý do tại sao ở đây có nhiều mèo hoang.

Khách trọ chuyển đi, có người đem theo thú cưng, cũng có người bỏ lại tại chỗ.

Sắp đến cuối năm, dạo này mèo hoang càng đông hơn trước.

Yến Hạc Thanh lên lầu ba, trước cửa còn chất mấy thùng đồ hộp cho mèo, cậu mở cửa ra, không thay giày mà treo đồ ăn sau cửa rồi đóng lại, bưng bốn thùng đồ hộp xuống lầu.

Bốn thùng hơi nặng nên Yến Hạc Thanh bưng khá vất vả, cậu đi rất chậm, đến chỗ hay cho mèo hoang ăn, cậu khui từng hộp rồi ngồi xuống để dưới đất, sau đó gọi khẽ mấy tiếng.

Chẳng bao lâu sau, lũ mèo nối đuôi nhau chui ra từ chỗ tối, Yến Hạc Thanh hay tới cho ăn nên chúng rất quen thuộc với cậu, không

hề đề phòng mà ăn như lốc cuốn.

Đồ hộp cao cấp toàn thịt và nước sốt thơm ngon nên lũ mèo hoang ăn rất nhanh.

Bên chân Yến Hạc Thanh có một con mèo gầy nhom, cậu lẳng lẳng canh chừng không cho mèo khác tới giành ăn với nó, chờ nó ăn no nê rồi thoả mãn ngồi liếm lông, Yến Hạc Thanh mới đứng dậy về nhà.

Sắp đến cửa chung cư, cậu nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz.

Ngang ngược đậu giữa đường, cửa xe cũng chưa đóng, có thể nhìn ra lúc xuống xe chủ nhân tức giận cỡ nào.

Lục Mục Trì có đến hay không đều nằm trong kế hoạch của Yến Hạc Thanh, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Cậu không dừng lại mà thản nhiên bước vào chung cư.

Vừa đi vào thì một tiếng xé gió vang lên, có vật gì đó sượt qua mặt cậu rồi rơi bịch xuống đất sau lưng cậu. Gò má bên phải của Yến Hạc Thanh hơi nhói, có lẽ đã bị trầy xước, cậu quay đầu nhìn, sau lưng cậu không xa là một cuốn sổ màu xanh sẫm, hoa văn lá cây tỏa ánh sáng mờ mờ.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng, trái lại Lục Mục Trì mất bình tĩnh trước, đôi mắt tóe lửa của hắn nhìn cậu trừng trừng, "Em cố ý để quên nhật ký của Lâm Phong Trí trên xe tôi chứ gì."

Hàng mi dài của Yến Hạc Thanh rũ xuống, đáy mắt lóe lên một tia sáng mờ nhạt.

Cậu lập tức nắm được thông tin mấu chốt.

Lục Mục Trì không nhớ chữ viết của Lâm Phong Trí.

Thời đại internet, mọi người đều giao tiếp với nhau bằng cách gõ chữ.

Trong tích tắc, Yến Hạc Thanh nghĩ ra một cách đối phó tuyệt vời, thậm chí còn gián tiếp hỗ trợ kế hoạch sắp tới của cậu.

Yến Hạc Thanh quay lưng khom người lật cuốn sổ lên rồi bình tĩnh nắm chặt trong tay, sau đó đi tới bình thản đối diện với vẻ mặt tức giận của Lục Mục Trì, "Đúng vậy."

Lục Mục Trì không hề nghi ngờ gì, Yến Hạc Thanh là anh ruột Lâm Phong Trí, hai người vẫn luôn liên lạc với nhau, Yến Hạc Thanh lấy được nhật ký của Lâm Phong Trí là điều hết sức bình thường.

Lục Mục Trì nheo mắt lại đầy nguy hiểm, hắn nhìn Yến Hạc Thanh chăm chăm, "Sao phải làm thế?"

Yến Hạc Thanh biết rõ hắn thích Lâm Phong Trí mà còn cho hắn xem nhật ký của y, cố tình để hắn đi bắt gian, chẳng lẽ.....

Một đáp án vô cùng sống động xuất hiện, tim Lục Mục Trì bỗng nhiên đập loạn.

Yến Hạc Thanh không trả lời, mắt cậu trong veo như hai hồ nước, bình tĩnh đối đầu với ánh mắt Lục Mục Trì, "Đúng vậy, tại sao nhì."

Đèn cảm ứng ở lầu một sáng lên, ánh sáng vàng nhạt chiếu xuống mặt Yến Hạc Thanh.

Trên má phải của cậu, chỗ gần đuôi mắt bị cuốn sổ làm trầy một vết nhỏ ứa máu, tựa như bờ mi dưới kẻ eyeliner màu đỏ nhạt, trong ánh sáng mờ mờ đôi mắt hồ ly nâu nhạt pha lẫn màu cát vàng toát ra một vẻ đẹp hút hồn trời sinh.

Cổ họng Lục Mục Trì chột thắt lại, lúc nãy hẳn nhìn thấy Lâm Phong Trí cũng không hề có cảm giác này.

Giọng hẳn vô thức dịu xuống, "Tôi hỏi em chứ không phải em hỏi tôi."

Vẻ mặt Yến Hạc Thanh trầm tĩnh, "Đáp án phải do mình tự tìm chứ không phải người khác nói cho." Cậu nhấc chân đi tới, Lục Mục Trì chặn ở đầu cầu thang, cậu lách mình qua cánh tay hẳn, "Cảm ơn đồ hộp cho mèo của anh, tội nó ăn vui vẻ lắm."

Yến Hạc Thanh lên lầu, tiếng bước chân không nhanh không chậm, đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Lục Mục Trì mới đột ngột bừng tỉnh, hẳn ngược nhìn cầu thang tối om, đáp án trong đầu dần hình thành, Yến Hạc Thanh không muốn làm thế thân của Lâm Phong Trí, lại cố ý để hẳn phát hiện Lâm Phong Trí thích chú mình, chẳng lẽ là vì — —

Yến Hạc Thanh đang ghen sao?

Cậu..... thích hẳn ư?

Tim hẳn đi một nhịp, đập mạnh đến không ngờ.

Đóng cửa lại, Yến Hạc Thanh cởi giày rồi vào bếp trước, không bật đèn mà mượn ánh đèn đường mờ nhạt ngoài cửa lật cuốn sổ ra xé đi tờ nhật ký kia, sau đó lấy hộp diêm dự phòng quẹt một cây, đốm lửa nho nhỏ màu đỏ cam lóe lên, Yến Hạc Thanh đốt góc tờ giấy rồi thả xuống bồn rửa chén.

Cậu lẳng lặng nhìn tờ giấy bị thiêu rụi, ánh lửa phản chiếu trong con ngươi hết như hai ngọn lửa hừng hực thiêu đốt đáy mắt.

Chỉ giây lát sau, những mảnh vụn màu đen lả tả rơi xuống.

Đốt xong, Yến Hạc Thanh vắn vôi nước xả hết đồng tro tàn kia xuống cống.

Về phòng, chỗ bị trầy đau âm ỉ, cậu dán một miếng băng cá nhân lên vết thương.

Hôm sau, Yến Hạc Thanh thức dậy đúng giờ như thường lệ, học từ vựng xong thì ăn điểm tâm, sau đó đi làm.

Chủ nhật vắng khách, Yến Hạc Thanh nhàn nhã làm nốt ngày cuối cùng ở quán cà phê.

Trương Thanh nghe quản lý nói sau hôm nay Yến Hạc Thanh sẽ không đến nữa, dù đã biết trước sẽ có ngày này nhưng khi nó tới, lần đầu tiên Trương Thanh cảm thấy thật ra thời gian trôi chậm một chút cũng rất tốt.

Cô chạy vào bếp lấy một túi bơ lớn cho thú cưng, giấu đi tâm trạng sa sút của mình rồi tươi cười đưa cho Yến Hạc Thanh, "Sau này có rảnh hoặc muốn lấy thêm đồ ăn cho mèo thì cứ tới đây nhé!"

Yến Hạc Thanh cầm lấy rồi mỉm cười, "Cảm ơn."

Kết toán lương lần cuối, quản lý thưởng thêm cho Yến Hạc Thanh ba ngàn tệ rồi dặn đi dặn lại, "Mai mốt nghỉ hè hay nghỉ đông thì tới làm nhé, ở đây lúc nào cũng chào đón em hết!"

Yến Hạc Thanh đáp ứng.

Xách theo bơ cho thú cưng, còn có bánh kem vuông mua nửa giá lần cuối cùng, Yến Hạc Thanh rời khỏi quán cà phê.

Đi ngang trụ sở Lục thị, cậu ngược mắt nhìn lên, tầng thượng vẫn khuất trên chỗ cao nhất, hoàn toàn không thấy được. Tối qua chắc Lục Lãm không thấy cậu đâu nhỉ?

Thu mắt lại, đã là mùa đông, gió lạnh quất vào mặt hơi đau, Yến Hạc Thanh kéo khăn quàng cổ che khuất nửa mặt rồi đi tới ga điện ngầm trong ánh đèn đường vàng vọt.

Về nhà đã gần tám giờ, Yến Hạc Thanh không nấu cơm mà rót một ly nước nóng, mở hộp bánh kem ra, yên lặng ăn bữa tối hôm nay của mình.

Lần đầu tiên ăn bánh kem trong ký ức chính là bánh kem vuông, trên lớp kem sơ sài có một quả mứt anh đào, thật ra mùi vị mứt anh đào rất kỳ quái nhưng chắc vì do mẹ mua nên cậu luôn ăn rất vui vẻ.

Ăn xong bánh kem vuông, Yến Hạc Thanh kéo hộp bàn trà ra, bên trong là thẻ nhân viên của viện mồ côi Rainbow Bridge.

Dây đeo màu xanh, tấm thẻ có hàng chữ viện mồ côi Rainbow Bridge được bọc trong túi nhựa.

Yến Hạc Thanh lấy thẻ nhân viên ra rồi mở ngăn ba lô.

Lúc chụp ảnh căn cước cậu đã chụp thêm một bộ ảnh thẻ dự phòng, cậu lấy nó ra, tổng cộng tám tấm, bốn tấm hàng trên và bốn tấm hàng dưới.

Yến Hạc Thanh cầm kéo cẩn thận cắt một tấm, sau đó rút thẻ nhân viên ra khỏi túi nhựa để dán ảnh vào, ở cột họ tên, cậu vặn nắp bút máy, nắn nét viết ba chữ Yến Hạc Thanh kiểu chữ khải đẹp như đánh máy.

Điền xong thẻ nhân viên, Yến Hạc Thanh nhét lại vào túi nhựa, sau đó đặt lên bàn rồi lấy điện thoại ra chụp một tấm.

[Công việc mới ngày mai.]

Đăng ảnh kèm chú thích lên vòng bạn bè mà chỉ mình Lục Lầm thấy được.

Giờ trong danh bạ của cậu đã có thêm một cái tên Lâm Phong Trí.

Ngày nào Lâm Phong Trí cũng đăng ảnh phong cảnh hoặc món ngon lên vòng bạn bè nhưng hôm qua thì không, chắc vì bị đá kích quá mạnh.

Yến Hạc Thanh không rõ tối qua Lục Lãm có đến phòng 2120 hay không, cậu đăng status này lên vòng bạn bè chỉ để thăm dò thái độ của Lục Lãm đối với mình.

Nếu Lục Lãm hiếu kỳ về cậu thì sẽ không làm ngơ.

Lần trước đến viện mồ côi, lúc về nhân viên tiếp cậu nghe điện thoại, ông nói có một doanh nghiệp tài trợ cho viện mồ côi, sau này ngấm lại có thể doanh nghiệp kia chính là Lục thị.

Yến Hạc Thanh suy đoán Lục thị đang làm từ thiện.

Làm từ thiện không thể nào chỉ đi một lần được.

Ngày mai Lục Lãm có lý do để xuất hiện.

Nếu làm từ thiện bình thường thì Lục Lãm không cần đến nhiều lần, nếu ngày mai xuất hiện thì chứng tỏ Lục Lãm đã xem vòng bạn bè của mình.

Yến Hạc Thanh để điện thoại xuống, tối nay cho mình nghỉ ôn bài một bữa.

Ngày mốt bắt đầu thi cuối kỳ, cậu đã chuẩn bị kỹ càng.

Hiếm khi được thư giãn, Yến Hạc Thanh lựa chọn ngủ một giấc thật ngon, tắm xong cậu tưới nước cho sen đá rồi lên giường đi ngủ.

Cũng chỉ mới chín giờ mà thôi.

.....

Lục Lãm thấy được bài đăng của Yến Hạc Thanh trong vòng bạn bè.

Trong tấm ảnh thẻ nền xanh, dáng vẻ thiếu niên thanh tao nhẹ nhàng, khóe miệng hơi cong lên.

Chụp ảnh thẻ mà đẹp như vậy, Lục Lãm chỉ mới thấy mình Yến Hạc Thanh.

Nam sinh gầy như vậy cũng chỉ có mình cậu.

Trong đầu lại hiện ra bóng lưng thoáng thấy tối qua.

Sau đó Lục Lãm để di động xuống rồi nhấc điện thoại bàn gọi cho trợ lý.

Điện thoại kết nối rất nhanh.

"Khi nào tặng quà cho viện mồ côi Rainbow Bridge?"

Chủ nhật bị sắp gọi làm trợ lý còn tưởng xảy ra chuyện lớn, nghe hỏi về viện mồ côi thì thở phào nhẹ nhõm rồi lập tức trả lời: "Thứ Bảy tuần sau ạ."

"Dời sang ngày mai đi. Gửi danh sách quà tặng cho tôi ngay nhé."

Lục Lãm cúp máy.

Trợ lý hết sức kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Lục Lãm để ý đến chuyện nhỏ nhặt như tặng quà này!

Cũng không phải Lục Lãm mặc kệ việc nhỏ mà là Lục thị có tới mấy trăm ngàn nhân viên, mỗi ngày khởi động dự án mấy chục tỷ, nếu phải ôm đồm mọi chuyện lớn nhỏ thì Lục Lãm làm việc suốt 24 tiếng không ngủ cũng chẳng tài nào xử lý hết.

Lục Lãm chỉ lo việc lớn, còn những việc nhỏ khác tất nhiên sẽ do người làm công ăn lương như bọn họ xử lý.

Trợ lý nhanh chóng gửi danh sách tới.

Lục Lãm mở email rồi tải danh sách quà tặng về xem, đều là văn phòng phẩm, sách báo, đồ chơi, quần áo, sữa bột, đồ ăn vặt thông thường, còn có tã lót mà viện mồ côi cần nhất.

Xem đến trang cuối cùng, Lục Lãm lại gọi cho trợ lý, "Thêm một khối pha lê lập phương nữa."

Trợ lý biết pha lê lập phương, trên bàn làm việc của Lục Lãm có một cái, là vật trang trí khơi nguồn sáng tạo.

Nhưng khác với pha lê lập phương bình thường, vật trang trí kia của Lục Lãm làm từ pha lê nguyên chất.

Nghe nói mấy trăm ngàn tệ một cái.

Trợ lý không rõ tại sao Lục Lãm muốn tặng thêm vật trang trí cho viện mồ côi, nhưng sếp đã dặn thì vẫn phải làm.

Trợ lý thêm pha lê lập phương vào danh sách, chợt nghĩ đến một chuyện nên hỏi ngay, "Ngày mai sếp muốn đi ạ? Có cần tăng cường truyền thông không sếp?"

"Hủy bỏ truyền thông đi." Lục Lãm giơ tay xem đồng hồ, "Chín giờ sáng mai lên đường."

Ngụ ý là anh sẽ đi.

Trợ lý đáp, "Em sắp xếp ngay đây ạ!"

Yến Hạc Thanh ngủ một giấc ngon lành, cậu không ăn sáng mà leo lên cân trước.

58 ký rưỡi.

Vẫn hơi gầy nhưng đang tăng dần đều.

Bữa sáng Yến Hạc Thanh ăn thêm hai cái bánh bao.

Đi tàu điện ngầm rồi lại đi bộ, khi đến viện mồ côi Rainbow Bridge chỉ mới bảy rưỡi.

Không có bảo vệ, cổng lớn mở toang.

Yến Hạc Thanh đi vào viện mồ côi, thời tiết không tốt lắm mà hơi âm u, ký túc xá của lũ trẻ bật đèn sáng trưng, chúng cũng đã ngủ dậy.

Yến Hạc Thanh đi tới phụ một tay.

Có mấy đứa trẻ bị liệt không thể tự chăm sóc mình nên phải mặc đồ cho chúng.

Lũ trẻ bị liệt ở trên lầu năm.

Vừa lên lầu năm đã ngửi thấy mùi ẩm mốc thoang thoang, hành lang bị bịt kín bằng lưới sắt li ti, dù có nắng cũng không thể chiếu vào.

Không có phòng học mà chỉ có hai phòng lớn, nam một phòng, nữ một phòng.

Cửa mở rộng, ánh sáng rọi vào.

Phòng đầu tiên có tám bé trai, tất cả đều bị liệt hoặc mắc bệnh Down nên không thể tự chăm sóc mình.

Dì Trương cậu gặp lần trước đang nhanh nhẹn thay tã cho một đứa bé trong số đó.

Thật ra những đứa trẻ này đều đã lớn nhưng ban đêm không ai chăm sóc, nếu không mặc tã sẽ tiêu tiểu đầy giường.

Công việc này vừa mệt vừa bẩn, trước đây tình nguyện viên từng tới mấy lần, thay một lần lại chạy đi nôn, từ đó không bao giờ lên lần nữa nữa.

Dì Trương cứ tưởng Yến Hạc Thanh cũng sẽ như thế, nhân chi thường tình, bà biết người trẻ tuổi không thể làm nổi việc này.

Nào ngờ Yến Hạc Thanh không chỉ làm rất tốt mà còn cực kỳ tận tâm.

Đến phòng bé gái bên cạnh, cậu đóng cửa lại rồi chờ bên ngoài, đợi dì Trương thay tã xong mới yên lặng vào thu dọn đồng bừa bọn hôi thối kia.

Dì Trương đều thấy hết, trên đường đến phụ giúp nhà ăn, bà chủ động hỏi Yến Hạc Thanh, "Tiểu Yến, trong nhà cháu còn em trai em gái nữa đúng không? Chăm người giỏi thật đấy."

Yến Hạc Thanh chỉ cười không đáp.

Dì Trương hiểu ra, bà vỗ vỗ cánh tay Yến Hạc Thanh xem như an ủi, đến nhà ăn, dì Trương cố ý bảo Yến Hạc Thanh đi phát bữa sáng, nãy giờ thiếu niên này đã mệt gần chết rồi.

Dì Trương lấy ra một chiếc áo blouse trắng xếp xó đưa cho Yến Hạc Thanh.

Đôi khi lạ đẹp vì người, Yến Hạc Thanh mặc blouse trắng tràn ngập khí chất thư sinh, ở nhà ăn mà cứ như đang ở phòng thí nghiệm.

Đến quầy, Yến Hạc Thanh nhanh nhẹn chia bữa sáng.

Món ăn khá phong phú, cháo, bánh quẩy, bánh bao thịt, mỗi em nhỏ còn có một quả táo.

Táo là loại táo ta vừa nhỏ vừa xấu nhưng rất giòn ngọt.

Lũ trẻ thấy Yến Hạc Thanh thì hết sức hiếu kỳ, lấy bữa sáng xong vẫn chưa đi mà vây quanh cửa quầy kiếng chân nhìn cậu.

Đứa nào cũng riu rít nói "Anh đẹp quá à, anh có đến thăm tụi em thường xuyên không ạ?"

Cùng lúc đó, ba chiếc xe tải lớn tiến vào viện mồ côi Rainbow Bridge, theo sau là một chiếc Bugatti màu đen.

Viện trưởng đã chờ sẵn ở cổng, chiếc Bugatti màu đen dừng lại ở chỗ đậu xe tạm thời trong sân, thấy người mở cửa bước xuống không phải trợ lý mà là Lục Lãm, viện trưởng lập tức đi tới bắt tay rồi sốt sắng nói: "Lục tổng, chắc ngài chưa ăn điểm tâm đúng không? Đi nào, nhà ăn chúng tôi đang phát bữa sáng."

Ông chỉ vào một tòa nhà cách đó không xa, "Ngay đằng kia kìa, gần lắm!"

Lục Lãm bắt tay viện trưởng rồi nhìn quanh nhưng không thấy người đâu, anh thu mắt lại hỏi: "Chẳng phải hôm nay có tình nguyện viên à?"

Viện trưởng sửng sờ, tình nguyện viên, tình nguyện viên nào? Ông hơi khó hiểu nhưng vẫn trả lời: "Giờ này chắc đang phụ giúp ở

nhà ăn đấy ạ."

Lục Lãm lập tức nhấc chân đi tới nhà ăn.

Chương 31

Nhà ăn của viện mồ côi ở cạnh sân chơi, mấy chiếc xe tải lớn chạy vào làm lũ trẻ ùa ra xem náo nhiệt.

Yến Hạc Thanh đang gọt táo cho chúng, đến khi nghe tiếng nói chuyện loáng thoáng ngoài cửa nhà ăn mới ngước mắt lên.

Ngoài trời âm u, đèn dây tóc trong nhà ăn bật sáng, hai cánh cửa nhà ăn hệt như ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối.

Ngay thời khắc nhìn thấy Lục Lãm đẩy cửa vào, bóng dáng từ mơ hồ đến rõ ràng, Yến Hạc Thanh biết kế hoạch của mình đã bắt đầu thành công.

Cậu cúi đầu xuống, trên tay là một quả táo nhỏ đã gọt sạch, cậu đưa cho bé gái đang háo hức trông mong rồi nhìn cô bé, đôi mắt cong lên thành hình trăng khuyết, "Ăn đi em."

Bé gái cầm lấy quả táo, lễ phép nói "Cảm ơn anh" rồi mới vui vẻ ăn từng miếng nhỏ.

Yến Hạc Thanh dọn dẹp vỏ táo, vừa định đứng dậy thì một đôi giày da đen bóng đến gần lọt vào tầm mắt cậu.

Cậu ngẩng đầu lên, thân hình cao lớn che khuất ánh đèn trên đầu, khuôn mặt người đàn ông hơi mơ hồ nên không thấy rõ cảm xúc.

Tiếng bước chân dồn dập cắt ngang ánh nhìn chăm chú của Yến Hạc Thanh, viện trưởng bước nhanh tới trước, trông thấy Yến

Hạc Thanh nhưng không thấy rõ lắm, dù sao cũng mặc áo khoác nhân viên, viện trưởng nói ngay: "Mau chuẩn bị bữa sáng cho Lục tiên sinh đi."

Yến Hạc Thanh đứng dậy, cậu lễ phép gật đầu với Lục Lãm xem như chào hỏi rồi quay người đi vào quầy.

Đôi mắt đen của Lục Lãm hơi nheo lại, dưới mắt phải Yến Hạc Thanh dán băng cá nhân, bị thương à?

Viện trưởng nhìn quanh nhà ăn, phát hiện một chỗ ngồi thích hợp nên mời Lục Lãm sang, "Lục tổng, qua bên kia ngồi đi ạ."

Lục Lãm thu mắt lại rồi theo viện trưởng tới bàn ăn.

Yến Hạc Thanh trở lại quầy, bắt gặp Từ Kiều Âm hốt hoảng ngồi xồm dưới gầm bàn, bà đã nhận ra Lục Lãm.

Bốn mắt nhìn nhau, Từ Kiều Âm thấy Yến Hạc Thanh thì trên mặt lộ vẻ xấu hổ, chột dạ cúi đầu xuống, Yến Hạc Thanh vờ như không thấy bà, đi thẳng tới quầy lấy điểm tâm.

Cũng như bữa sáng phát cho lũ trẻ, khay cơm đựng bánh quẩy, bánh bao thịt và một quả táo, chỉ khác là khẩu phần dành cho người lớn, lại múc thêm hai bát cháo, để lên hai đôi đĩa, mỗi tay bưng một khay đến bàn ăn phía trước.

Hôm nay âm độ, nhà ăn không có điều hòa hay máy sưởi nên bát cháo nóng hồi lập tức nguội đi.

Viện trưởng trợn mắt, nhỏ giọng răn dạy Yến Hạc Thanh, "Sao lại bưng mấy thứ này, mau bảo nhà bếp nấu tô mì đi, bỏ nhiều thịt vào."

Lục Lãm lại nói: "Cứ như mọi người là được rồi, không cần đặc biệt đâu."

Viện trưởng tươi cười gật đầu, "Vâng, nhưng đây là lần đầu tiên ngài tới ăn cơm nên vẫn phải chiêu đãi ngài thịnh soạn chứ ạ. Cái này....."

Viện trưởng hơi bất đắc dĩ, "Trời lạnh quá, đồ ăn nóng mấy cũng thành nguội, lỡ ngài ăn bị đau bụng thì làm sao bây giờ."

Lục Lãm nhìn thoáng qua Yến Hạc Thanh, băng cá nhân không giống mới dán mà là vết thương cũ, đột nhiên anh nhìn sang viện trưởng, "Điều hoà không khí sẽ đưa tới sau, theo số liệu do chỗ ông cung cấp, nhà ăn sẽ có bốn cái."

Hai mắt viện trưởng lập tức sáng lên, ông sợ nhất là mùa đông, kinh phí có hạn nên không trả nổi chi phí sưởi ấm cho diện tích rộng, chỉ có thể ưu tiên cho ký túc xá của bọn trẻ, còn phòng học và nhà ăn đều không có.

Bởi vậy mỗi lần đến mùa đông lũ trẻ rất tội nghiệp, lúc này ông cũng cố ý kể khổ để Lục thị tài trợ thêm mấy máy điều hoà, không ngờ Lục Lãm đã chuẩn bị sẵn!

Viện trưởng hết sức cảm động, nếu không phải Lục Lãm quá uy nghiêm thì ông chỉ muốn nắm tay anh cảm tạ một ngày một đêm.

"Vâng vâng vâng." Ông bưng cháo lên, "Ngài mau ăn đi, đừng để nguội quá."

Lục Lãm chợt hỏi: "Ăn sáng chưa?"

Viện trưởng lập tức trả lời, "Chưa ạ, không — —" Chợt nhận ra hình như không phải nói với mình, viện trưởng quay đầu sang, đúng là Lục Lãm không hỏi ông mà nhìn tình nguyện viên ở nhà ăn lúc này.

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Ăn ở nhà rồi ạ."

Viện trưởng hết sức kinh ngạc, "Hai người quen nhau à?"

Yến Hạc Thanh giải thích, "Lục tiên sinh đã giúp đỡ cháu."

Lục Lãm không hài lòng lắm về lời giải thích này nhưng cũng chẳng nói gì.

Viện trưởng gật đầu, phạm vi làm từ thiện của Lục thị rất rộng.

Ngoại trừ quyên góp tiền bạc và hàng hóa khi thiên tai, nghe nói còn tặng học bổng giá trị lớn cho các trường đại học, hai ngày trước thư ký từng nói viện mồ côi này có một tình nguyện viên là sinh viên giỏi, có lẽ là thiếu niên thanh tú trước mắt này, đoán chừng cậu đã nhận học bổng của Lục thị.

Người quen dễ nói chuyện, viện trưởng nghĩ đến chuyện xây phòng y tế, thư viện và ký túc xá mới, ông liếc nhìn thẻ nhân viên của Yến Hạc Thanh, họ Yến, lập tức thuận nước đẩy thuyền, "Lục tổng, vậy lát nữa để Tiểu Yến dẫn ngài tham quan viện mồ côi nhé."

Lục Lãm cầm đĩa gấp một cái bánh quẩy, "Được."

Viện trưởng tranh thủ ăn điểm tâm rồi viện có đi vệ sinh để chạy tới tìm Yến Hạc Thanh, kéo cậu đến một góc vắng dạn dò, "Tiểu Yến à, lát nữa cháu dẫn Lục tổng đi tham quan nhớ nhắc Lục thị quyên góp tòa nhà nhé, nhất là phòng y tế và thư viện, viện mồ côi thực sự cần lắm, tốt nhất là năm sau khởi công luôn đi."

Không phải ông nhỏ nhen mà từng gặp nhiều trường hợp vậy rồi, có mấy công ty đến quyên góp tòa nhà, nếu không nuốt lời thì cũng đổ móng xong rồi bỏ dở, giờ phải thấy tòa nhà thì ông mới hoàn toàn yên tâm, dù là Lục thị cũng vậy.

Yến Hạc Thanh cứ tưởng Lục Lãm chỉ tặng quà, không ngờ còn quyên góp cả tòa nhà, cậu gật đầu.

Trở lại nhà ăn, Lục Lãm đã ăn xong điểm tâm, viện trưởng muốn kiểm kê hàng hóa trên xe tải nên khách sáo nói vài câu rồi nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại Yến Hạc Thanh, Lục Lãm và lũ trẻ đầy lòng hiếu kỳ.

Yến Hạc Thanh hỏi Lục Lãm: "Lục tiên sinh, giờ đi chưa ạ?"

Lục Lãm nhìn cậu hỏi, "Mặt cậu bị thương à?"

Anh là người đầu tiên hỏi thăm, mắt Yến Hạc Thanh hơi cong lên, "Vết thương nhỏ thôi ạ, sơ ý bị quẹt trầy, cũng sắp khỏi rồi."

Ánh mắt Lục Lãm trầm xuống, "Cẩn thận một chút, gần mắt lắm đấy."

Yến Hạc Thanh thoáng sửng sốt, giây lát sau cậu mỉm cười gật đầu, "Cảm ơn anh đã nhắc, mắt quan trọng với tôi lắm, sau này tôi sẽ cẩn thận."

Lục Lãm nhắc chân đi trước, "Đi thôi."

Yến Hạc Thanh theo sau, lũ trẻ kia cũng tranh nhau chạy theo.

"Đây là nhà tổng hợp." Yến Hạc Thanh dẫn Lục Lãm tới ký túc xá trước, "Lầu một lầu hai là văn phòng, lầu ba bốn năm là ký túc xá của tụi nhỏ."

Lần trước Lục Lãm từng đến đây và lên lầu nhìn qua, anh chợt hỏi: "Trước kia cậu ở đây à?"

Yến Hạc Thanh lắc đầu rồi chỉ tới một tòa nhà bỏ hoang cách đó không xa, cửa sổ đã bị phá bỏ, "Tôi ở lầu ba của tòa nhà kia kìa."

"Mấy tuổi." Lục Lãm hỏi.

"Năm tuổi."

Lục Lãm im lặng một hồi mới mở miệng lần nữa, "Lên lầu đi."

Yến Hạc Thanh gật đầu rồi dẫn Lục Lãm lên lầu ba, lũ trẻ đang chơi đùa, trong lớp hò hét ầm ĩ, nhìn thấy họ, mấy đứa chạy tới đòi quà, trong đó có một bé trai nghịch ngợm làm tay dơ hầy, nó vô tư níu lấy áo khoác Lục Lãm, "Chú, quà chú đem đến đâu rồi ạ?"

Yến Hạc Thanh nhìn sang Lục Lãm, anh không tức giận, cũng không đẩy chúng ra mà chỉ lấy chiếc khăn trong túi rồi ngồi xuống cầm tay đứa bé lau sạch, "Lau sạch tay mới được cầm quà, nếu không quà của cháu sẽ bị bẩn đấy, hiểu chưa?"

Bé trai không hiểu lắm nhưng vẫn có thể hiểu được quà bị bẩn, nó chủ động đi lau tay, chỉ sợ làm bẩn quà của mình.

Lau tay cho đứa bé xong, Lục Lãm đứng dậy, Yến Hạc Thanh để ý thấy anh xếp khăn lại rồi nắm trong tay chứ không lập tức ném đi, tay kia lấy điện thoại ra nói mấy câu, gọi nhân viên của mình đem quà lên lầu ba.

Chẳng bao lâu sau, ngoài phòng học vang lên tiếng bước chân.

Ngay lập tức, một đám nhân viên mặc áo khoác đồng phục xanh dương có thêu logo Lục thị trên ngực bụng đủ loại thùng to nhỏ nối đuôi nhau vào.

Dẫn đầu là một thanh niên đeo kính không gọng, hắn ít khi làm việc nặng nên chỉ bụng một cái thùng cỡ vừa mà đã thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, hắn chạy chậm tới.

Liếc thấy Yến Hạc Thanh, lông mày hắn khẽ nhú lại, chẳng phải đây là nhân viên quán cà phê mà sếp hắn mời đến văn phòng ăn cơm sao?

Nhìn thấy thẻ nhân viên của Yến Hạc Thanh, trợ lý hiểu ngay tại

sao sắp mình đổi kế hoạch đến viện mồ côi sớm, thì ra là ý không nằm trong lời.

Trợ lý kính cẩn nhìn Lục Lãm, "Lục tổng, quà cho bọn trẻ đang bùng lên từ từ, giờ phát luôn hay sao ạ?"

Lục Lãm gật đầu.

Thấy họ sắp làm việc, Yến Hạc Thanh định đi quét dọn vệ sinh.

Trợ lý lanh tay lẹ mắt tiến lên một bước đưa thùng quà cho Yến Hạc Thanh, "Anh bạn, cậu phụ chúng tôi phát quà đi, hôm nay không đủ người, với lại mấy đứa nhỏ này." Hắn lịch sự mỉm cười, "Chúng tôi không rành giao tiếp cho lắm."

Yến Hạc Thanh nhận lấy, "Vâng." Cậu ngồi xuống nhanh nhẹn xé băng keo in logo Lục thị trên thùng rồi mở nắp ra, bên trong là hộp đựng bút xanh xanh đỏ đỏ. Cậu ngẩng lên hỏi trợ lý, "Phát hết một lượt hay phát riêng từng lần?"

Quà tặng Lục thị mang đến chẳng mấy chốc đã chất đầy tường, cả số lượng và chủng loại đều rất nhiều.

Trợ lý không ngờ Yến Hạc Thanh phản ứng nhanh vậy, hắn liếc nhìn Lục Lãm, "Cậu làm việc ở đây nên rành hơn tôi, cậu thấy cái nào được?"

Yến Hạc Thanh suy tư một lát, "Phát riêng đi, tụi nhỏ có thể lãnh thêm mấy lần nữa." Cũng có thêm mấy lần háo hức vui vẻ, thật ra lũ trẻ ở viện mồ côi thiếu thốn tình cảm hơn là vật chất, trong thế giới nhỏ bé này chúng rất ít khi được tiếp xúc với người khác, mỗi lần có tình nguyện viên hay đoàn từ thiện tới đều là thời khắc hạnh phúc nhất của chúng.

Trợ lý lại nhìn sang Lục Lãm, thấy anh không phản đối thì lập tức gật đầu, "Vây cứ làm theo ý cậu đi."

Yến Hạc Thanh không nói gì nữa mà nhanh nhẹn bắt tay vào việc.

Những người khác đều lấy kéo hoặc dao rọc giấy để cắt băng keo nhưng Yến Hạc Thanh lại gỡ bằng tay, các thùng văn phòng phẩm được phân phát một cách trật tự, Lục Lãm đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn cậu, trong đôi mắt đen tĩnh mịch lóe lên một tia sáng ngằm.

Lầu bốn lầu năm cũng có người lên phát quà, đến gần trưa mới phát xong đồng quà rục rờ muôn màu.

Lúc này nhân viên đến lắp đặt TV.

Mỗi phòng học đều có một chiếc TV mới.

Dì Trương hớn hờ mời nhân viên Lục thị đến nhà ăn ăn trưa, nãy giờ lũ trẻ đã quen với nhân viên Lục thị nên cũng riu rít mời họ ăn chung, trợ lý lập tức hỏi Lục Lãm, được anh cho phép, hẩn lịch sự mỉm cười, "Từ chối thì bất kính quá."

Yến Hạc Thanh cũng đến nhà ăn nhưng không phải để ăn mà lấy mười mấy phần cơm bung lên lầu năm.

Lũ trẻ ở đó cần phải đưa cơm tới.

Trong ký túc xá nữ, các bé gái khác lấy cơm xong đều yên lặng ăn, chỉ có một bé lí nhí gọi Yến Hạc Thanh, "Anh ơi."

Bé gái này chính là bạn thân của đứa bé câm điếc lần trước, em bị liệt hai chân nên phải luôn ở trên giường, Yến Hạc Thanh đi tới cúi xuống kiên nhẫn hỏi: "Sao vậy em?"

Bé gái hơi sợ nhưng nhớ lại sáng nay anh trai này đã dọn tã lót cho mình, em lấy ra món quà để dưới gối, đó là một khối vuông vức

trong suốt như pha lê, tò mò hỏi: "Anh ơi, đây là cái gì vậy?"

Yến Hạc Thanh ngắm nghía, vừa giống vật trang trí vừa giống khối rubic trong suốt nhưng hình như không xoay được, cậu đang định cầm lên nghiên cứu thì sau lưng có tiếng bước chân tới gần.

Một bóng người phủ xuống mang theo mùi hương thoang thoang như lá thông sau tuyết, năm ngón tay thon dài cầm lấy khối vuông trong tay bé gái, "Đây là pha lê lập phương."

Yến Hạc Thanh đứng im, nếu giờ cậu quay lại sẽ đụng vào Lục Lãm.

Bé gái hỏi tiếp: "Pha lê lập phương để làm gì ạ?"

Trên tóc thiếu niên thoang thoang mùi dầu gội tựa như hương hoa mai, Lục Lãm không nhúc nhích, anh giải thích với bé gái, "Nó có thể bắt được nắng."

Nghe thấy nắng, hai mắt bé gái lập tức sáng lên, lâu lắm rồi em chưa nhìn thấy nắng nên háo hức hỏi: "Bắt thế nào ạ, chú dạy cháu được không?"

Lục Lãm nói: "Hôm nay thì không được vì không có nắng."

Bé gái thất vọng thấy rõ, lập tức ỉu xiu. Lục Lãm lại nói: "Nhưng có thể nhìn thấy cầu vồng."

Mấy bé gái khác cũng ngừng ăn cơm, không hện mà cùng nhìn sang, chúng cũng muốn xem cầu vồng.

Lục Lãm vỗ nhẹ lên vai Yến Hạc Thanh, "Kéo màn cửa lại đi."

Giờ Yến Hạc Thanh đã biết nguyên lý của khối pha lê lập phương này.

Nguyên lý lăng kính, khúc xạ ánh sáng.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy nên khá mới mẻ, cậu gật đầu rồi đứng thẳng dậy, đi tới cửa sổ kéo kín màn.

Trong phòng lập tức tối om, Yến Hạc Thanh vừa quay lại thì một vệt sáng rơi xuống sàn nhà trước mặt, là ánh đèn từ điện thoại của Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh mượn ánh sáng trở lại chỗ cũ, Lục Lãm đưa điện thoại cho cậu, "Chiếu đèn đi."

Yến Hạc Thanh cầm lấy, Lục Lãm nói với bé gái: "Xòe tay ra."

Bé gái vừa hồi hộp vừa mong đợi xòe tay ra, Lục Lãm chỉnh góc độ khối lập phương rồi đưa vào ánh đèn, một giây sau, mấy tia sáng đủ màu chiếu vào lòng bàn tay bé gái, trong phòng lập tức vang lên tiếng cười mừng rỡ, "Cầu vồng kìa!"

Đôi mắt Yến Hạc Thanh cũng sáng lên một giây ngắn ngủi.

Lục Lãm không bỏ lỡ một giây này, anh đặt khối lập phương vào tay bé gái, sau đó lấy lại điện thoại rồi rời đi.

Trợ lý ăn cơm xong thì nhận được điện thoại của Lục Lãm, hẩn vâng dạ rồi cầm chìa khóa xe chạy ra nhà ăn.

.....

Lục Lãm rời đi nhưng đột tài trợ của Lục thị vẫn chưa kết thúc, Yến Hạc Thanh và nhân viên Lục thị bận đến sáu giờ chiều mới nghỉ, ăn cơm xong cậu xoa bả vai, vừa xách ba lô định về thì đột nhiên có người gọi cậu, "Tiểu Yến."

Lục Lãm đi rồi Từ Kiều Âm mới dám ra, bà cầm một cây dù đen đến gần đưa cho Yến Hạc Thanh, khách sáo nói: "Dù lần trước cháu

cho cô mượn đấy, cảm ơn cháu nhé."

Yến Hạc Thanh mỉm cười nhận lại dù, "Không có gì ạ. Nếu không còn việc gì thì cháu đi trước đây."

Cậu hoàn toàn không nhắc đến chuyện sáng nay, lúc sắp ra cửa, Từ Kiều Âm lại gọi cậu, "Còn..... Còn chuyện sáng nay nữa, cảm ơn cháu, cô có một vài lý do....."

Yến Hạc Thanh quay đầu lại, khóe môi hơi cong lên, "Mỗi người đều có mà, cô không cần giải thích với cháu, cháu sẽ không nói lung tung đâu."

Từ Kiều Âm ngây ngẩn cả người, đợi bà hoàn hồn lại thì Yến Hạc Thanh đã đi xa.

Ra khỏi viện mồ côi, Yến Hạc Thanh vừa đi mấy bước thì có người gọi sau lưng, "Yến Hạc Thanh!"

Yến Hạc Thanh quay đầu thấy trợ lý của Lục Lãm, cậu dừng lại.

Trợ lý chạy tới, hẩn xách theo túi vải từ thiện, lấy ra một chiếc hộp nhung màu xanh ngọc đưa cho Yến Hạc Thanh, "Lục tổng bảo tôi đưa cho cậu đấy."

Yến Hạc Thanh hơi băn khoăn nhưng vẫn nhận lấy, "Cảm ơn."

Trợ lý lịch sự mỉm cười, "Đây là việc của tôi mà, đừng khách sáo, vậy tạm biệt nhé, đi đường nhớ chú ý an toàn đó."

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Chờ trợ lý đi xong Yến Hạc Thanh mới mở hộp ra, bên trong là một khối pha lê lập phương giống loại phát cho lũ trẻ nhưng lớn hơn chút xíu.

Về đến nhà, Yến Hạc Thanh đi tắm rồi ôn thi cho ngày mai, đến 11 giờ mới để sách xuống, vừa tắt đèn định về giường ngủ thì thoáng thấy khối lập phương trên bàn trà.

Lẳng lẳng đứng mấy giây, Yến Hạc Thanh cầm khối lập phương tới cạnh giường.

Bật đèn bàn lên, cậu ngồi xuống để khối lập phương dưới chụp đèn.

Ánh sáng rực rỡ đủ màu lập tức tỏa ra bốn phía, mỗi tia sáng đều trong veo chói lọi, so với lúc trưa ở viện mồ cô càng đẹp hơn.

Yến Hạc Thanh chậm rãi xoay khối lập phương, luồng sáng đầy màu sắc xoay tròn trong không khí hết như ánh mặt trời.

Chốc lát sau, Yến Hạc Thanh giơ tay phải lên, nhẹ nhàng nắm chặt tất cả ánh sáng trong lòng bàn tay mình.

—

Cùng lúc đó, Lục Lãm trở về nhà họ Lục, phòng khách bật đèn sáng, Lục Lãm mở cửa, đang cởi giày thì có tiếng bước chân hấp tấp chạy tới gần, "Chú Lục!"

Lục Lãm thay giày xong nhìn sang, trước cửa có một thiếu niên lạ mặt, anh thờ ơ hỏi: "Cậu là?"

Lâm Phong Trí cứng đờ, sau chuyện tối hôm đó, y trần trọc hai ngày rồi quyết định đến tìm Lục Lãm để giải thích y và Lục Mục Trì tuyệt đối không có bất cứ quan hệ nào! Nhưng Lục Lãm không nhớ y.....

Có nghĩa là tối hôm đó Lục Lãm không hề nhìn y sao?

Lục Lãm hoàn toàn không nhớ y!

Lâm Phong cắn chặt môi dưới, trong miệng lập tức tỏa ra mùi máu tươi.

Lúc này trong phòng khách lại xuất hiện một người, thân hình cao lớn, gương mặt khá giống Lục Lãm nhưng lớn tuổi hơn nhiều.

Lục Hàn và Lục Lãm xưa nay rất xa cách, ông ta cũng chẳng ưa cậu em trai chẳng sống chung mấy năm này, nhưng giờ Lục Lãm là lãnh đạo đương nhiệm của Lục thị.

Lục Hàn nặn ra một nụ cười, "A Lãm em không nhớ à, đây là Lâm Phong Trí, con út của Lâm Hữu Tường đấy."

Hôm nay Lục Hàn về nhà cũ lấy đồ, gặp Lâm Phong Trí ở cửa nên dẫn y vào, lúc này mới nhớ ra: "À phải rồi, Trí Trí cháu đến tìm Mục Trì đúng không? Ban đêm nó không về đây đâu."

Lâm Phong Trí cúi đầu xuống, tim đau cực kỳ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là Lục Lãm hoàn toàn không có khả năng thích mình, thậm chí mình là ai cũng không nhớ.....

Còn ở đây tiếp nữa y sợ mình sẽ không chịu được mà sụp đổ, cúi đầu khó nhọc nói: "Cháu về đây."

Y chật vật chạy đi.

Bên ngoài đang có tuyết rơi, gió lạnh cuốn theo tuyết quất vào mặt, Lâm Phong Trí cầm đầu chạy một đoạn thật xa mới dừng lại, hai tay ôm đầu gối, nước mắt tuôn đầm mi.

Y run rẩy lấy điện thoại ra định gọi cho mẹ, sắp bấm số thì sợ mẹ Lâm lo lắng nên lại thôi.

Y nuốt xuống máu trong miệng, nhất thời không nghĩ ra ai khác để bộc bạch tâm sự.

Cha nhất định sẽ nói lại với mẹ, anh Cả thì không tiện nói mấy chuyện này, anh Hai lại càng không được, hấn không cho y yêu đương mà luôn miệng nhắc y lên đại học phải học thật giỏi, những bạn bè khác... càng không thể tiết lộ chuyện riêng tư nhất của y.

Nếu là hai ngày trước, nhất định y sẽ tìm Lục Mục Trì, nhưng sau khi xảy ra chuyện kia y không muốn gặp hấn nữa.

Lâm Phong Trí càng đau khổ hơn, âm thầm khóc nửa ngày, đột nhiên nghĩ tới một người.

Nếu là cậu thì nhất định sẽ an ủi y vô điều kiện.

.....

Rè rè rè.

Yến Hạc Thanh vừa mới ngủ thì bị tiếng điện thoại rung làm tỉnh giấc, cậu mở mắt cầm điện thoại xem, thấy tên người gọi thì suy nghĩ một hồi, đến khi sắp kết thúc mới nghe máy, "Gì....."

Vừa mở miệng thì đầu dây bên kia đã nức nở gọi cậu, "Anh ơi."

Chương 32

Mười mấy năm xa cách, nghe tiếng "anh ơi" này Yến Hạc Thanh đã không còn rung động nữa, chỉ hơi thắc mắc tại sao đêm đó y không sụp đổ mà giờ lại khóc?

Nhưng cậu mau chóng điều chỉnh lại rồi dịu giọng hỏi thăm, "Có chuyện gì vậy? Sao lại khóc."

Nghe giọng Yến Hạc Thanh, Lâm Phong Trí không kìm được nữa, càng thấy tủi thân hơn.

Rõ ràng mọi người đều thương y như vậy mà sao Lục Lãm không nhớ y chứ? Chẳng lẽ..... Lục Lãm đã thích ai rồi sao?

Nghĩ đến khả năng này, nước mắt Lâm Phong Trí tuôn ra ồ ạt, "Anh, em muốn hỏi anh một chuyện."

"Ừ."

Lâm Phong Trí cắn rách môi, một lát sau y nhả ra rồi lí nhí hỏi: "Người bạn tặng anh trái cây đất tiền ấy, anh..... anh có thích người đó không?"

Y cảm thấy thích một người thực sự quá đau khổ.

Nghe y nói vậy, Yến Hạc Thanh đã đoán được phần nào.

Trong đầu Lâm Phong Trí chỉ có yêu đương, khóc lóc thế này là vì y mới đến tìm Lục Lãm, tiệc cưới đêm đó Lục Lãm đã tới phòng 2120.

Có lẽ Lục Lãm hoàn toàn không nhớ y nên mới suy sụp như vậy.

Truyện gốc tổng cộng 5.01 triệu chữ, đến đoạn kết Lục Lãm mới nhớ tên Lâm Phong Trí trong hôn lễ của y và Lục Mục Trì.

"Anh?" Yến Hạc Thanh không trả lời khiến Lâm Phong Trí sốt ruột, "Người đó rất tốt với anh, thích anh vô cùng, sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì vì anh dù có phải hy sinh cả tính mạng mình, thế mà anh cũng không cảm động sao, không chấp nhận người đó sao?"

Yến Hạc Thanh im lặng một hồi mới lên tiếng, "Không."

Lâm Phong Trí ghen lại, nước mắt tuôn như mưa, y lẩm bẩm, "Nhưng..... người đó thật sự rất yêu anh mà..... Tại sao chứ? Người đó thích anh như vậy cũng không được sao?"

"Đối với người dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình, anh sẽ không cảm động, càng sẽ không chấp nhận." Yến Hạc Thanh bình thản nói, "Anh sẵn sàng hy sinh tất cả để được sống."

Lâm Phong Trí sửng sờ, "Em không hiểu....."

Yến Hạc Thanh lạnh nhạt đổi chủ đề, "Giờ em đang ở đâu?"

Lâm Phong Trí nhìn quanh, y đã chạy ra khỏi khuôn viên nhà họ Lục, giờ đang ở một giao lộ tĩnh mịch, không có người qua đường, chỉ có đèn xe thỉnh thoảng lóe lên phía xa, y lắc đầu, "Em không biết..... Em không biết nhìn đường..... Đây là ngã ba....."

Yến Hạc Thanh chợt hỏi: "Hôm nay ngày mấy?"

Lâm Phong Trí sửng sốt, y dúi điện thoại ra xem thời gian rồi lại áp vào tai, "Ngày 29."

Y không rõ tại sao Yến Hạc Thanh lại hỏi ngày.

Yến Hạc Thanh nói: "Ngày mai bắt đầu thi cuối kỳ đấy."

Đại học T và đại học Bắc Kinh có cùng lịch thi nên ngày mai Lâm Phong Trí cũng đi thi.

Quả nhiên Lâm Phong Trí ngẩn ngơ hồi lâu mới lẩm bẩm nói: "Em quên mất....."

Yến Hạc Thanh đổi tư thế nằm, không nhanh không chậm nói: "Giờ nghe lời anh, đứng lên trước đi."

Lâm Phong Trí dụi mắt rồi làm theo, "Đứng rồi."

"Đi tới ven đường."

Lâm Phong Trí đi tới ven đường.

"Đưa tay tới trước."

Lâm Phong Trí thoáng do dự rồi đưa tay tới trước, y thực sự không hiểu, đang định hỏi thì một chiếc taxi dừng lại trước mặt y.

Nghe thấy động tĩnh, Yến Hạc Thanh hỏi: "Có xe tới à?"

Lâm Phong Trí hiểu ra Yến Hạc Thanh muốn mình đón xe! Y sực sật một cái, "Ừm."

"Lên xe nói với tài xế địa chỉ nhà em. Về nhà lập tức đi ngủ, ngày mai đi thi."

Mũi Lâm Phong Trí cay xè, nước mắt lại trào ra, Yến Hạc Thanh rất thương y, y cố kìm lại nước mắt, "Dạ, nghe lời anh."

Y mở cửa lên xe rồi nói cho tài xế biết địa chỉ.

Y nhận ra nói chuyện với Yến Hạc Thanh thật sự rất dễ chịu, còn muốn nói tiếp nhưng Yến Hạc Thanh đã mở miệng trước, "Về nhà gọi điện cho anh, anh ngủ trước đây."

Lúc này Lâm Phong Trí mới nghe được giọng nói ngái ngủ của Yến Hạc Thanh, y không nổi nhưng đúng là đã quá muộn rồi, y xoa xoa chớp mũi, "Ừm."

Yến Hạc Thanh cúp máy.

Bị đánh thức nên tạm thời cậu không còn buồn ngủ, bật đèn bàn lên, cầm áo khoác ở nhà khoác lên người rồi xuống giường bật máy tính.

Ánh sáng mờ nhạt từ màn hình chiếu vào mặt cậu, băng cá nhân đã vỡ, màu vết trầy nhạt đi, sắp lành rồi.

Yến Hạc Thanh chăm chú gõ phím, đến gần 12 giờ thì điện thoại rung lên, không phải cuộc gọi mà là tin nhắn Wechat của Lâm Phong Trí, "Anh ngủ chưa? Em về nhà an toàn rồi."

Yến Hạc Thanh đáp: "Ngủ ngon."

Lâm Phong Trí đọc tin nhắn gửi đến ngay tức thì, y để điện thoại xuống rồi gầy gầy mô hình Ultraman treo dưới đèn bàn, Ultraman nhẹ nhàng lắc lư dưới vầng sáng.

Sống mũi y cay cay, nếu Lục Lãm cũng quan tâm y như Yến Hạc Thanh thì tốt quá.....

— —

Trong gian phòng xám trắng đơn giản, giữa ngón tay Lục Lãm kẹp một miếng thuốc sắp tàn.

Cộc cộc.

Có người gõ cửa.

Lục Lãm hờ hững nói: "Vào đi."

Cửa đẩy ra, Lục Xương Thành ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng, ông nhú chặt mày rồi đứng ở cửa nói: "A Lãm, tối mai dành chút thời gian ăn cơm với chú Tường của con nhé."

Lục Lãm đã ba mươi mà vẫn chưa kết hôn khiến Lục Xương Thành rất bất mãn, nhưng ông không quản được Lục Lãm, trước kia ông kết hôn với mẹ Lục Lãm, điều kiện là đứa con thứ hai phải thuộc về nhà ngoại, mẹ Lục Lãm cũng họ Lục, đứa con thứ hai là Lục Lãm.

Lục Lãm vừa ra đời đã được ông bà ngoại bế đi, đến khi lên đại học mới về nhà họ Lục, quan hệ với bọn họ cực kỳ nhạt nhẽo.

Lục Xương Thành chẳng có tình cảm gì với đứa con trai gần ít xa nhiều này, dù có cùng họ Lục thì cũng không phải họ Lục của ông và Lục Hàn.

Ông dồn hết hy vọng vào Lục Hàn nhưng Lục Hàn quá vô dụng, trước khi ông nội qua đời đã chỉ định Lục Lãm tiếp quản gia nghiệp.

Năm kia bà ngoại Lục Lãm qua đời, năm sau ông ngoại cũng đi theo, Lục Xương Thành bắt Lục Lãm nhận lại tổ tông, theo họ Lục này của mình.

Lục Lãm phớt lờ, Lục Xương Thành tức đến nổi cao huyết áp phải vào viện gần nửa tháng.

Giờ Lục Xương Thành cũng không dám công khai nhắc chuyện xem mắt mà chỉ nói khéo để Lục Lãm đến ăn cơm, ngồi cùng bàn còn có con gái duy nhất của Tường thị.

Lục Lãm thừa biết ý đồ của Lục Xương Thành.

Điều thuốc sắp cháy hết, Lục Lãm bỏ vào ly giấy làm gạt tàn tạm thời, khói bốc lên giây lát rồi tắt ngấm.

Thậm chí anh còn không quay đầu lại, "Không được, bận rồi."

Lục Xương Thành nén giận hỏi: "Bận gì."

"Câu cá."

Lục Xương Thành tức đến nỗi đứng không vững, rõ ràng Lục Lãm đang chống đối ông, toàn thân ông run rẩy, "Chắc không phải mẹ mày nói thì mày mới đi đấy chứ?"

Sức khỏe mẹ Lục vẫn luôn rất kém, sinh Lục Lãm chưa đầy mấy năm thì yếu đến nỗi đi lại cũng khó, lâu nay vẫn an dưỡng ở biệt thự lưng chừng núi.

Rốt cuộc Lục Lãm quay đầu lại, hờ hững nói: "Đừng nhắc tới mẹ con. Cũng bỏ ý định bắt con xem mắt đi, con muốn cưới thì tự khắc sẽ cưới."

Lục Xương Thành quay lưng bỏ đi.

Lục Lãm nhìn lọ mồi trên bàn, đứng dậy sửa soạn dụng cụ câu cá cho ngày mai.

Sáng thứ Ba, thư ký như thường lệ đặt các hồ sơ cần xử lý lên bàn làm việc của Lục Lãm để hôm sau anh giải quyết.

Đặt chồng hồ sơ dày cộp xuống, thư ký vừa định đi thì bỗng nhiên khựng lại, kinh ngạc nhìn chỗ để vật trang trí ở góc trái trên cùng, vật trang trí đâu rồi? Cô không biết Lục Lãm đã lấy đi hay là bị trộm, nghe nói vật trang trí kia của Lục Lãm là hàng đặt riêng, giá tới mấy trăm ngàn.

Cô vội vã chạy về quầy thư ký lấy điện thoại của mình gọi cho trợ lý.

Trợ lý trả lời mấy câu khiến thư ký hết sức kinh ngạc, sau đó gật đầu, "Hiểu rồi."

Cô vẫn luôn thắc mắc tại sao Lục Lãm bỗng nhiên gọi cà phê và bánh kem thường xuyên, thì ra là vì thiếu niên xinh đẹp kia. Thư ký lập tức lo sợ, cô còn định tán tỉnh Yến Hạc Thanh nữa..... Chẳng biết chủ tịch đã nghe lời cô nói chưa, may mà Yến Hạc Thanh không cho cô Wechat, lỡ như giành đàn ông với Lục Lãm thì.....

Thư ký sợ hãi vỗ ngực.

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh vào phòng thi, vừa tới trường cậu cố ý ra cổng chính xem thử, Yến Thắng Bình không có, còn Triệu Huệ Lâm vẫn ngồi chờ ở đó.

Phát đề xong, Yến Hạc Thanh định thần lại rồi tập trung làm bài.

Chẳng mấy chốc trang giấy trắng đã viết đầy những hàng chữ ngay ngắn, Yến Hạc Thanh làm bài rất nhanh, làm xong cậu dò lại lần nữa rồi nộp bài sớm.

Đến căn tin ăn một bữa đơn giản, sau đó tới thư viện, chiều nay vẫn còn thi, cậu lại bắt đầu buổi thi thứ hai, đề thi không khó với cậu nên cũng nộp bài sớm.

Lần này cậu cố ý đi ra cổng chính.

Có lẽ vì cậu thay đổi quá nhiều nên phải chủ động đi tới trước mặt Triệu Huệ Lâm thì bà ta mới nhận ra cậu.

Triệu Huệ Lâm quả thực không dám nhận Yến Hạc Thanh.

Thiếu niên trước mặt mặc áo dày ấm áp, khuôn mặt láng mịn như phát sáng hoàn toàn không giống đứa bé mồ côi lặng lẽ ít nói, lúc nào cũng để mặc người đánh chửi kia.

Triệu Huệ Lâm lắp bắp, "Mày, mày là Hạc Thanh hả?"

Yến Hạc Thanh hỏi, "Sao chỉ có mình bà?"

Lúc này Triệu Huệ Lâm mới dám chắc đây là Yến Hạc Thanh, mọi khi bà ta đã chửi ầm lên, nhưng hôm nay xích lại gần hỏi: "Chẳng biết tao có nhớ lắm không nhưng hình như mày có đứa em trai được nhà giàu nhận nuôi đúng không?"

Yến Hạc Thanh hờ hững nói: "Sao chỉ có mình bà."

Triệu Huệ Lâm nhếch miệng cười, "Xem ra mày cũng chưa vô tình vô nghĩa lắm, dạo này cha mày bận việc rồi." Gần đây Yến Thăng Bình liên tục chạy ra ngoài, hoàn toàn không ở nhà. Triệu Huệ Lâm đắc ý nói, "Mày đừng tưởng chuyển hộ khẩu đi là xong, tao hỏi luật sư rồi, với hoàn cảnh nhà mình mày nhất định phải nuôi tụi tao đến già."

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói: "Xem ra luật sư bà tìm không chuyên nghiệp lắm đâu."

Nụ cười của Triệu Huệ Lâm cứng đờ, "Là sao?"

"Luật sư của tôi nói chỉ cần cha mẹ ngược đãi con nghiêm trọng, đôi bên hoàn toàn không có mối liên hệ tình cảm nào thì đủ để cơ quan tư pháp phán định——" Yến Hạc Thanh đợi Triệu Huệ Lâm biến sắc mới nói tiếp, "Mất quyền yêu cầu phụng dưỡng."

Triệu Huệ Lâm không rành luật nên không biết thực hư, nhưng Yến Hạc Thanh nói quá hùng hồn làm bà ta đứng chết trân.

Sau đó Yến Hạc Thanh hỏi bà ta một câu kỳ quái, "Tìm tôi gấp

vậy là hết sạch tiền rồi đúng không?"

Lúc này Triệu Huệ Lâm mới hoàn hồn, vò mề không sợ nói, "Chứ sao, có bao nhiêu đâu, đều tại mày hết, cho năm triệu không lấy, một trăm ngàn còn chẳng bỏ dính răng nữa!"

Yến Hạc Thanh gật đầu, vậy là tốt rồi.

Cậu không để ý Triệu Huệ Lâm nữa mà bỏ đi thẳng.

Triệu Huệ Lâm vốn định đuổi theo nhưng nhớ lại Yến Hạc Thanh vừa nói tư pháp gì đó nên sốt ruột giậm chân một cái, cuối cùng ra trạm xe buýt chạy về nhà tìm luật sư trong hẻm đối diện.

.....

Hồ tư nhân ở ngoại thành, mỗi câu Lục Lãm đổ xuống lỗ bằng hai tiếng trước làm cả đàn cá bị say mồi, dưới mặt băng đầy ắp cá chờ anh câu lên.

Hôm nay Yến Hạc Thanh không đến câu cá.

Lục Lãm lật ra một trang "Và Rồi Chẳng Còn Ai", không để ý cần câu đang rung lên dữ dội.

(Tiểu thuyết trinh thám "And Then There Were None" của Agatha Christie)

Câu đến gần chín giờ, Lục Lãm thu dọn đồ đạc quay lại bãi đậu xe, vừa lên xe thì điện thoại trong túi rung nhẹ.

Lục Lãm ngồi vào ghế lái mới lấy điện thoại ra.

Vừa bật lên thì một thông báo WeChat xuất hiện.

Người gửi là 52 Hz.

Đồng thời tin nhắn Yến Hạc Thanh vừa soạn xong cũng gửi đến.

[Xin lỗi Lục tiên sinh, hôm nay tôi bắt đầu thi cuối kỳ nên giờ mới có thời gian chuẩn bị quà đáp lễ, cảm ơn khối pha lê lập phương của anh, tôi thích lắm, hy vọng anh cũng sẽ thích món quà này.]

Chương 33

Sau khi kết bạn, đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh liên lạc với Lục Lãm.

Trong xe tối lơ mờ, ánh đèn nhật nhòa của bãi đậu xe rọi qua kính chắn gió.

Lục Lãm mở khóa màn hình rồi bấm vào khung chat.

Có hai tin nhắn.

Tin thứ nhất là một phần mềm.

Tin thứ hai là — —

[Xin lỗi Lục tiên sinh, hôm nay tôi bắt đầu thi cuối kỳ nên giờ mới có thời gian chuẩn bị quà đáp lễ, cảm ơn khối pha lê lập phương của anh, tôi thích lắm, hy vọng anh cũng sẽ thích món quà này.]

Lục Lãm khẽ nhíu mày, quà?

Ấn vào phần mềm.

Màn hình điện thoại lập tức tối đen, đầu tiên vang lên tiếng sóng biển xen lẫn vài tiếng hải âu, sau đó một dải sao lung linh màu xanh hiện ra rồi dần hòa vào biển cả.

Giây lát sau, một tiếng kêu như trẻ con khóc phá vỡ sự yên tĩnh, một con cá voi trắng đột nhiên nhảy vọt lên khỏi mặt biển lấp lánh, đó là cá voi beluga, nó nhanh nhẹn bơi đi, lúc ẩn lúc hiện, vây

đuôi làm loang ra từng gợn sóng lăn tăn, đến không trung thì dừng lại.

Sau đó là tiếng kêu của vô số loài cá khác.

Từ cá voi trắng biến thành cá vàng và đủ loại cá khác nhau, cá chép, cá trắm cỏ, cá mè, cá lóc bông, cá trắm đen, cá hổ, cá mèi.....

Thậm chí còn có cua sò ốc hến, đủ loại cá đếm không xuể lần lượt rơi xuống biển từ trên cao làm tóe lên những đốm sáng màu vàng kim.

.....

Thời gian không dài lắm mà chỉ gần một phút, chương trình kết thúc rồi trở về giao diện Wechat.

Trong xe lại trở nên im ắng.

Chốc lát sau, một tiếng cười khẽ phá vỡ sự yên tĩnh.

Đây là món quà thú vị nhất mà anh từng nhận được.

Lục Lãm gõ chữ trả lời, "Giờ cậu đang học công nghệ phần mềm à?"

Yến Hạc Thanh vừa rửa sạch một hộp việt quất, việt quất dính nước hệt như những viên ngọc trai óng ánh màu xanh tím.

Yến Hạc Thanh ngồi trước ghế sofa rồi để khay việt quất xuống, không gõ chữ mà gửi một tin nhắn thoại.

Tin nhắn thoại hiện ra, Lục Lãm ấn mở, giọng thiếu niên trong trẻo như tiếng cá voi kêu trong phần mềm cậu làm, có độ tinh khiết nguyên thủy nhất, không gấp gáp, cũng không ồn ào, nhất là giữa đêm tuyết tĩnh mịch, thiếu niên nói: "Dạ, Lục tiên sinh."

Lục Lãm chợt nhớ lại hôm đó ở viện mồ côi, trong ký túc xá lơ mờ, mái tóc thiếu niên tỏa ra hương hoa mai.

Yến Hạc Thanh tựa như một đóa mai trắng nở rộ trong đêm tuyết, ngay cả âm sắc cũng có hương hoa mai.

Anh muốn tiếp tục nghe giọng thiếu niên.

Lục Lãm ấn nút chat voice.

Yến Hạc Thanh cầm một quả việt quất, vừa bỏ vào miệng thì lời mời chat voice hiện ra. Cậu không kịp nhai việt quất mà ấn nút nghe trước, "Lục tiên sinh?"

Lục Lãm điều chỉnh ghế dựa rồi ngả người ra sau, nhìn tuyết rơi rì rào qua kính chắn gió, vẻ mặt trở nên hiền hòa, "Đang ăn gì thế?"

"Việt quất ạ." Yến Hạc Thanh khó nhọc nuốt việt quất xuống, "Bốc một nắm mà hơi nhiều."

"Thích việt quất à?"

"Vâng, tốt cho mắt mà." Yến Hạc Thanh lại bốc một quả việt quất, "Chỗ anh yên tĩnh quá nhỉ, đang câu cá sao ạ?"

Hiện giờ tâm trạng Lục Lãm đang rất thoải mái, đưa tay cởi nút áo khoác, "Nhờ có mời của cậu mà hôm nay bội thu đấy."

"Tôi còn nhiều lắm, lần sau lấy thêm mấy lọ cho anh."

"Được." Mặc dù còn muốn nghe giọng thiếu niên nhưng Lục Lãm vẫn nói, "Cúp máy đây, ngủ sớm chút đi, ngày mai thi cố lên nhé."

Anh hơi ngáp ngừng, "Tôi thích quà của cậu lắm."

Yến Hạc Thanh cũng lễ phép trả lời: "Anh thích là được rồi."

Cúp máy, trong khay còn bảy tám quả việt quất, Yến Hạc Thanh gom hết bỏ vào miệng.

Thi cuối kỳ không liên tục mà kéo dài cả tuần mới xong, buổi thi cuối cùng của ngành công nghệ phần mềm là vào buổi sáng.

Thi xong Yến Hạc Thanh ra khỏi phòng, vừa đi mấy bước thì có người gọi cậu sau lưng, "Bạn học Yến."

Yến Hạc Thanh dừng lại, một nam sinh chạy tới, vóc dáng hảnh rất cao, hơn Yến Hạc Thanh cả nửa cái đầu, để tóc kiểu Mohican.

Yến Hạc Thanh nhớ kiểu tóc này, đây là bạn học ngồi cạnh cậu hồi khai giảng năm nhất.

Thấy Yến Hạc Thanh, hai mắt Phó Hà Lãng sáng rực, hảnh dừng lại trước mặt cậu, nước da hơi ngăm đen nhưng vẫn có thể nhìn ra màu đỏ mờ nhạt trên mặt, "Lâu rồi không gặp, nghe thầy nói cậu xin nghỉ ốm, cậu đã khỏe hơn chút nào chưa?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Khỏe rồi."

Từ lúc khai giảng Phó Hà Lãng đã thích Yến Hạc Thanh, khi hảnh bước vào lớp của tân sinh viên, thiếu niên yên lặng ngồi trong góc xa nhất nhưng vẫn thu hút sự chú ý của hảnh.

Không riêng gì hảnh mà các bạn học khác đều chú ý tới Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh mặc đồ hết sức bình thường, vóc dáng gầy gò, sắc mặt tái nhợt, dù vậy người khác vẫn lập tức chú ý đến cậu trong đám đông, chỉ chú ý mình cậu mà thôi.

Trong bóng đêm mịt mờ, cậu vẫn tỏa sáng rực rỡ.

Nhưng chung quanh Yến Hạc Thanh như có một bức tường vô hình cự tuyệt người khác tới gần.

Chỉ có Phó Hà Lãng mặt dày mày dạn ngồi xuống cạnh cậu.

Phó Hà Lãng là người thích gì làm nấy nhưng giờ lại không dám lộ liễu theo đuổi Yến Hạc Thanh, hẳn chưa biết rõ xu hướng tính dục của cậu.

Vì yêu thầm nên Phó Hà Lãng u sầu do dự mãi, đến khi tình táo lại thì Yến Hạc Thanh đã xin nghỉ tạm thời, hỏi mãi mới biết cậu sẽ quay lại thi cuối kỳ, tiếc là mấy hôm trước họ không thi chung phòng, khó khăn lắm hôm nay mới thi chung.

Hắn còn một câu hỏi quan trọng chưa làm mà Yến Hạc Thanh đã nộp bài, Phó Hà Lãng chẳng chút do dự nộp theo.

Không tranh thủ gặp thêm mấy lần nữa thì phải đợi hết kỳ nghỉ đông mới được gặp lại Yến Hạc Thanh.

Cuộc trò chuyện đơn giản đã đến hồi kết, thấy Yến Hạc Thanh muốn đi, Phó Hà Lãng xoa cái ót trụi lủi, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc tìm được một cái cớ, "Hai giờ chiều nay có buổi tọa đàm đấy, hình như là sinh viên duy nhất đạt toàn điểm A trong lịch sử đại học Bắc Kinh thì phải, còn là chủ tịch một công ty lớn nữa."

Bước chân Yến Hạc Thanh hơi dừng lại.

Sinh viên duy nhất đạt toàn điểm A trong lịch sử đại học Bắc Kinh là Lục Lãm.

Cậu dừng lại rồi lịch sự hỏi: "Ờ hội trường đúng không?"

— —

Một chiếc Porsche lái ra khỏi đại học T.

Lâm Phong Dật nhìn sang Lâm Phong Trí trên ghế phụ, từ hôm dự tiệc cưới của Tạ Quân Kiệt, Lâm Phong Trí đột ngột có việc về trước, dạo này y cứ mãi buồn bã ủ dột, cơm cũng ăn không ngon.

Lâm Phong Dật đưa tay xoa đầu Lâm Phong Trí, "Thi xong rồi muốn ăn gì?"

Lâm Phong Trí lắc đầu, "Không thấy ngon miệng."

"Lại ăn không ngon à, nhìn em cứ như thất tình vậy." Lâm Phong Dật thuận miệng nói.

Toàn thân Lâm Phong Trí run lên.

Lâm Phong Dật vốn chỉ đùa Lâm Phong Trí, thoáng thấy phản ứng của y, tim Lâm Phong Dật như bị búa sắt nện mạnh, dừng xe lại ven đường rồi nhíu mày hỏi, "Thất tình thật à?"

"..... Đâu có....." Lâm Phong Trí vẫn muốn giấu.

"Đừng nói dối trước mặt anh." Lâm Phong Dật cố nén lửa giận, "Em không bao giờ thành công đâu."

Lâm Phong Trí đã nhẫn nhịn mấy ngày, dù sao cũng chẳng quan trọng, lửa giận của y cũng bốc lên, "Đúng, em thất tình đó! Người em thích không thích em, anh vừa lòng chưa!"

Mỗi khi tủi thân hai mắt y đỏ hoe, tim Lâm Phong Dật lại mềm nhũn, hấn bực bội muốn tìm hộp thuốc lá nhưng nửa chừng lại thôi, nghiêng răng mắng, "Đứa đui mù nào dám từ chối em thế hả!"

Lâm Phong Trí lập tức cãi lại, "Người ta không bị mù đâu, anh không được chửi người ta!"

Lâm Phong Dật tức quá hóa cười, "Mỹ nữ thần tiên nào mà bênh chăm chặt thế."

Lâm Phong Trí cắn môi, không phải mỹ nữ thần tiên mà là nam thần của y, nhưng Lâm Phong Dật hiểu lầm cũng tốt, Lâm Phong Trí đột nhiên quay sang níu tay Lâm Phong Dật, vô cùng đáng thương nói: "Anh, anh hẹn hò nhiều lắm mà, anh dạy em cách làm đối phương thích mình đi."

Lâm Phong Dật lập tức biến sắc, chẳng lẽ Yến Hạc Thanh gửi video cho Lâm Phong Trí rồi sao? "Nói bậy bạ gì đó, anh hẹn hò nhiều lúc nào."

"Anh đừng có gạt em." Lâm Phong Trí lầm bầm, "Anh thường xuyên đi qua đêm không về, đừng tưởng em không biết nhé."

Thì ra là chuyện này, Lâm Phong Dật thở phào nhẹ nhõm, "Người lớn phải xã giao chứ, em không hiểu đâu. Thôi đừng đánh trống lảng nữa, em còn nhỏ....."

"Em lớn rồi!" Lâm Phong Trí ngắt lời hắn, "Anh có dạy không thì bảo, không dạy em đi hỏi người khác."

Lâm Phong Dật không làm gì được y, mặc dù không muốn Lâm Phong Trí yêu đương vì chẳng ai xứng với em trai cưng của hắn nhưng nhìn bộ dạng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ của Lâm Phong Trí, hắn đành phải sửa lời, "Dạy, đương nhiên là dạy rồi."

Hai mắt Lâm Phong Trí lập tức có thần trở lại, y háo hức ngẩng mặt nhìn Lâm Phong Dật, "Anh mau nói đi, anh tốt với em nhất đó!"

Giờ phút này mặt hai người cách nhau rất gần, tim Lâm Phong Dật đập rộn, hắn mất tự nhiên quay mặt đi rồi ho khan một tiếng, "Liệt nữ sợ triền lang, phụ nữ có mệnh mẽ cỡ nào cũng không chịu nổi đàn ông bám riết mình đâu, em cứ liều mạng bám chặt người ta đi."

Lâm Phong Trí càng nghe càng thấy có lý.

Đúng vậy, Lục Lãm đã không nhớ y thì y càng phải ra sức xuất hiện trước mặt Lục Lãm để anh nhớ mình!

Sao mấy ngày nay y phải đau xuân buồn thu, trưng ra bộ dạng thảm sầu vậy chứ!

Lâm Phong Trí đột nhiên vỗ mạnh lên trán một cái.

"Em làm gì vậy." Lâm Phong Dật vội vàng chụp tay y, "Lỡ đập đau thì sao."

"Em ngốc quá, có vậy mà cũng xoắn xuýt bao lâu nay!" Lâm Phong Trí lộ ra khuôn mặt tươi cười, y chồm sang ôm chầm Lâm Phong Dật, "Cảm ơn anh nha, anh tốt với em quá!"

Sau tai Lâm Phong Trí thoang thoang mùi nước hoa như lá thông sau tuyết làm Lâm Phong Dật ngẩn ngơ, còn đang mơ màng thì Lâm Phong Trí đã buông hấn ra rồi xách ba lô xuống xe, "Em có việc phải đi trước đây!"

Hồi lâu sau Lâm Phong Dật mới hoàn hồn, hấn hạ cửa xe xuống định gọi Lâm Phong Trí lại để mình chờ y đi, nhưng bóng dáng y đã biến mất từ lâu.

Lâm Phong Trí chạy rất nhanh, sau đó đón một chiếc taxi.

Y lên xe đóng cửa lại rồi bảo tài xế: "Đến đại học Bắc Kinh!"

Lục Mục Trì đã nói một ngày trước kỳ nghỉ Lục Lãm sẽ đến đại học Bắc Kinh thuyết giảng, chính là hôm nay! Y lấy điện thoại ra gọi cho bạn mình ở đại học Bắc Kinh, "Tớ sắp đến trường cậu rồi, cho tớ mượn thẻ sinh viên của cậu đi, ừ, chờ tớ ở cổng chính nhé."

Trợ lý Lục thị, Lục Lãm đã xong việc.

Trợ lý vào báo cáo lịch trình buổi chiều, "Hai giờ chiều nay ngài đã nhận lời mời của hiệu trưởng đại học Bắc Kinh đến dự buổi tọa đàm kéo dài một tiếng đấy ạ."

Lục Lãm giơ tay lên nhìn đồng hồ, 12 giờ rưỡi, anh tắt máy tính đứng dậy rồi bấm số nội bộ, "Chuẩn bị xe đi."

Trợ lý theo Lục Lãm ra ngoài, sực nhớ ra một việc, "Lục tổng, học bổng dành cho sinh viên xuất sắc năm tới vẫn chưa quyết định chọn trường nào, chủ nhiệm đại học Bắc Kinh đã gọi tôi mấy lần, chúng ta tài trợ cho đại học Bắc Kinh lâu rồi, năm nay ngài có định đổi sang đại học T không ạ? Khoa truyền thông của đại học T nắm quyền phát ngôn trên các phương tiện truyền thông toàn quốc, tôi thấy tài trợ cho đại học T rất có lợi vì họ sẽ tích cực quảng bá hình ảnh công ty mình đấy ạ."

Hai người vào thang máy, trợ lý ấn nút tầng trệt, Lục Lãm hỏi: "Còn bao lâu nữa?"

Trợ lý tính nhẩm, "Đầu xuân khai giảng, còn hai tháng nữa ạ."

"Đưa vào chương trình nghị sự tháng sau đi."

"Dạ."

Thang máy nhanh chóng xuống tầng trệt, cửa mở, Lục Lãm bước ra ngoài.

Lên xe, trợ lý nhận được một cuộc điện thoại, hần quay đầu báo cáo với Lục Lãm, "Lục tổng, chủ nhiệm đại học Bắc Kinh gọi tới nói buổi tọa đàm của ngài được hoan nghênh lắm ạ, giờ hội trường đã chật kín rồi, không ai vào được nữa."

Lục Lãm nhắm mắt dưỡng thần ở ghế sau không có phản ứng

gì, trợ lý lập tức nâng vách gỗ cách âm lên rồi yên lặng quay người lại.

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh đưa thẻ sinh viên cho người soát vé rồi theo dòng người tiến vào hội trường.

Chương 34

Yến Hạc Thanh vào hội trường, cả hội trường rộng thênh thang đã sắp kín chỗ, chỉ còn lác đác vài ghế trống ở mấy dãy cuối.

Cậu tìm chỗ ngồi xuống.

Sau đó Phó Hà Lãng cũng chạy vào, hẩn nhìn quanh, lập tức phát hiện ra Yến Hạc Thanh.

Hai bên Yến Hạc Thanh đều có người ngồi, Phó Hà Lãng để ba lô giữ chỗ ở dãy ghế sau rồi len lỏi đi qua.

Đến gần Yến Hạc Thanh, hẩn cúi người thì thầm với nữ sinh bên trái cậu, nữ sinh đồng ý đổi chỗ.

Phó Hà Lãng rồi rít cảm ơn, với tay lấy ba lô rồi ngồi xuống.

"Bạn học Yến, uống miếng nước đi." Phó Hà Lãng lấy từ ba lô ra một chai nước trái cây, vì mua đồ uống nên hẩn mới đến muộn mấy phút.

Yến Hạc Thanh cũng lấy từ ba lô ra một chai nước lọc đã uống hết phân nửa, cậu từ chối khéo, "Tôi không uống nước ngọt."

Phó Hà Lãng vội vàng cất nước ngọt đi rồi nhe răng cười toe toét, "Tớ cũng ít khi uống Coca lắm, uống nước lọc vẫn tốt cho sức khỏe hơn."

Lúc này cả hội trường đột nhiên xôn xao, có người reo lên, "Còn trẻ ghê! Đẹp trai quá đi!"

Yến Hạc Thanh ngược mắt lên.

Khoảng cách rất xa, một người trên sân khấu, một người ngồi ở dãy áp chót, chỉ thấy được thân hình cao lớn thẳng tắp, hôm nay anh mặc một bộ vest đơn giản màu đen.

Phó Hà Lãng cảm thán, "Còn trẻ vậy mà đã lọt vào danh sách Forbes thế giới rồi, giỏi thật đấy. Thảo nào là sinh viên toàn điểm A duy nhất của trường suốt bao năm qua."

Hắn chợt quay đầu sang, dưới ánh đèn mờ nhạt, hàng mi của thiếu niên dài đến khó tin.

Phó Hà Lãng đột nhiên đỏ mặt, thì thầm nói, "Bạn học Yến, cậu học giỏi như vậy chắc cũng thi được toàn điểm A nhỉ."

Yến Hạc Thanh quay mặt sang rồi đưa ngón tay lên môi, "Diễn thuyết bắt đầu rồi."

"À!" Phó Hà Lãng lập tức ngồi thẳng dậy, vì mới đối diện với đôi mắt thiếu niên nên tim hắn đập nhanh hơn bình thường gấp mấy lần.

Lúc này trên sân khấu, Lục Lãm chỉnh lại microphone, hội trường không một chỗ trống, nhìn qua toàn là các sinh viên trẻ tuổi.

Đột nhiên anh thất thần, Yến Hạc Thanh cũng là sinh viên trẻ trung như vậy.

Lục Lãm định thần lại rồi bắt đầu diễn thuyết.

Nội dung cũng na ná nhau, súp gà cho tâm hồn và khích lệ lập nghiệp.

Chỉ là Lục Lãm có giọng nói trầm thấp đầy từ tính, ngoại hình xuất chúng, hơn nữa còn là học thần trong truyền thuyết của đại học

Bắc Kinh nên mỗi khi phát biểu xong, dưới đài không chỉ có những tràng pháo tay vang dội mà còn có tiếng hò reo không ngớt.

Lâm Phong Trí ngồi ngay giữa hàng đầu tiên.

Vị trí của y cách Lục Lãm rất gần, gần đến nỗi y chưa bao giờ thỏa mãn như lúc này, được ngắm Lục Lãm suốt thời gian dài.

"Đẹp trai quá đi mất."

Bên cạnh có tiếng trầm trồ xuýt xoa làm Lâm Phong Trí vừa tự hào vừa ghen tuông.

Y chỉ muốn Lục Lãm thuộc về mình mà thôi.

Vừa sùng bái vừa ái mộ, suốt buổi diễn thuyết Lâm Phong Trí nhìn Lục Lãm hau háu, mắt cũng không rời chớp.

Diễn thuyết nửa tiếng, nửa tiếng còn lại là để sinh viên đặt câu hỏi.

Các sinh viên nô nức giơ tay lên hỏi đủ thứ, có một vài câu hỏi rất sắc bén.

Lâm Phong Trí một mực giơ tay thật cao, lúc gần kết thúc, rốt cuộc giáo viên điểm danh cũng gọi y, "Sinh viên ngồi giữa hàng thứ nhất. Đúng rồi, em đó, em mặc áo xanh ấy."

Lâm Phong Trí hết sức kích động, lập tức đứng bật dậy, trong mắt lóe lên một tia sáng say mê, "Muốn hỏi chú Lục..... Đàn anh đã yêu ai hoặc hẹn hò với ai chưa ạ?"

Cả hội trường lập tức trở nên sôi động, rất nhiều tiếng hét chói tai vang lên.

Lúc này Yến Hạc Thanh mới biết Lâm Phong Trí cũng tới. Phó

Hà Lăng liếc nhìn Yến Hạc Thanh, tranh thủ bắt chuyện, "Người thành đạt như anh Lục chắc phải có người yêu rồi nhỉ."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà xách ba lô lên nói: "Tôi đi trước đây." Sau đó đứng dậy rời đi từ bên kia.

Phó Hà Lăng cũng hấp tấp xách ba lô đuổi theo.

Đúng lúc này, Lục Lãm đáp trên sân khấu, "Tôi không trả lời câu hỏi riêng tư."

Lâm Phong Trí lập tức hụt hẫng nhưng sau đó vui vẻ lại ngay, Lục Lãm nói chuyện với y rồi.

Trả lời xong câu hỏi cuối cùng, Lục Lãm xuống sân khấu rời đi.

Diễn thuyết kết thúc, các sinh viên trong hội trường cười nói đi ra ngoài, đến khi không còn thấy bóng dáng Lục Lãm, Lâm Phong Trí mới hoàn hồn rồi vội vã luồn lách trong đám đông chạy tới trước, "Cho mình qua với....."

Lục Lãm đi ra từ cửa hông, hiệu trưởng đại học Bắc Kinh không có ở đó nên hiệu phó, chủ nhiệm và mấy giảng viên tiền anh đến bãi đỗ xe, trên đường đi trò chuyện về dự án hợp tác tiếp theo.

Ra khỏi hội trường, băng qua một đại sảnh, Lục Lãm đột nhiên dừng lại rồi nhìn về phía bức tường dán ảnh bên trái.

Hiệu phó hơi thắc mắc nhưng vẫn tươi cười giới thiệu, "Đây là ảnh của các tân sinh viên nằm trong top 5 từ trước đến nay, có cả cậu nữa đấy."

Chủ nhiệm cũng cười rồi ra hiệu cho mọi người nhìn bức ảnh đầu tiên ở góc trên cùng bên phải, "Ảnh Lục tổng kia kìa, bắt đầu từ năm cậu ấy vào học mới có tấm bảng này, lúc đó cậu ấy mới mười tám tuổi thôi."

Chủ nhiệm cảm thán, "Thời gian trôi nhanh thật đấy."

Tất cả mọi người đều nhìn sang. Còn Lục Lãm nhìn góc trái phía dưới, trợ lý thấy vậy cũng nhìn thoáng qua chỗ đó.

Lục Lãm nhanh chóng thu mắt lại rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Đám người vội vã theo sau.

Đến bãi đậu xe, hiệu phó và chủ nhiệm vẫn chưa chịu đi, Lục Lãm nhìn trợ lý, trợ lý lập tức hiểu ý tiến lên nói khéo vài câu, lúc này bọn họ mới đi.

Trợ lý hỏi Lục Lãm: "Lục tổng muốn ở lại trường tham quan sao ạ?"

Lục Lãm gật đầu rồi nói: "Học bổng sang năm cho khoa Sinh học của đại học Bắc Kinh đi."

Trợ lý hiểu ra ngay, lúc này hắn vừa thấy ảnh Yến Hạc Thanh trên tường, thì ra là sinh viên xuất sắc của đại học Bắc Kinh, còn học ngành Sinh học nữa, nhưng Lục Lãm không nhắc tới nên hắn cũng không tiện hỏi thẳng mà quanh co lòng vòng: "Có cần chỉ định sinh viên nào không ạ?"

Lục Lãm gật đi, "Không cần."

Yến Hạc Thanh có thể dựa vào thực lực của mình để giành học bổng.

Trong lòng trợ lý âm thầm nỗ lực, không hổ là sếp hắn, tặng tiền cho người ta mà cũng tinh tế như vậy.

Học bổng Lục thị trao cho các trường đại học có giá trị rất lớn, dù là hạng mười cũng đủ trang trải học phí và sinh hoạt phí cho bốn

năm, người có điểm thi được tuyên dương chắc sẽ lọt vào top 10 rất dễ dàng.

"Các cậu về trước đi." Lục Lãm mở cửa xe lấy điện thoại, "Tôi — —"

"Chú Lục!" Còn chưa nói hết thì có người ngắt lời anh.

Lục Lãm quay đầu, trông thấy một nam sinh xông tới đưa tay chặn cửa xe.

Lâm Phong Trí chạy không kịp thở, tự giới thiệu mình trước, "Chú Lục, cháu tên Lâm Phong Trí, cha cháu là Lâm Hữu Tường đấy ạ!"

Thế nào lần này anh cũng nhớ y thôi!

Lục Lãm nhìn lướt qua mặt y rồi lạnh nhạt hỏi: "Chuyện gì?"

Ánh mắt Lâm Phong Trí sáng rực, y hít sâu một hơi, "Cho cháu đi nhờ xe được không ạ? Cháu có việc gấp phải về nhà mà giờ không gọi xe được, cháu gọi lâu lắm rồi....." Để lời mình nói đáng tin hơn, y còn lấy điện thoại ra, trên màn hình đúng là app đặt xe.

Lục Lãm lấy điện thoại, không nhìn Lâm Phong Trí mà bảo trợ lý, "Đưa cậu ta về nhà đi."

Trợ lý vâng dạ.

Lâm Phong Trí đang mừng rỡ thì thấy Lục Lãm đóng cửa xe lại rồi bỏ đi, y nhất thời sững sốt.

Trợ lý đi tới mở cửa xe lần nữa, lịch sự nói: "Mời."

— —

Ra khỏi hội trường rẽ trái là một con đường nhỏ khá yên tĩnh, hai bên trồng đầy mai vàng, những chùm hoa vàng nhạt nở rộ bị cơn mưa đêm qua làm cánh hoa rụng đầy dưới đất.

Phó Hà Lãng nhanh chóng đuổi kịp Yến Hạc Thanh, lồng ngực hấn dưới áo khoác vẫn còn phập phồng mạnh, "Bạn học Yến, hơn ba giờ chiều rồi, cậu đói chưa? Tớ mời cậu ăn cơm nhé."

Yến Hạc Thanh từ chối, "Tôi không đói."

Phó Hà Lãng cắn môi, rớt cuộc mở miệng, "Vậy add Wechat được không? Tớ vừa phát triển một phần mềm, muốn cho cậu xem để cậu góp ý giùm ấy mà." Cậu sau là hấn đang kiểm soát.

Lúc này một cơn gió lạnh thổi qua, mai vàng trên cây lại rơi xuống lá tả, Yến Hạc Thanh bình tĩnh trả lời, "Nếu chỉ xem phần mềm thì được. Nhưng nếu là chuyện khác thì xin lỗi, tôi phải từ chối cậu rồi."

Phó Hà Lãng sững sốt, hoàn toàn không ngờ Yến Hạc Thanh từ chối dứt khoát như vậy, rớt cuộc hấn đánh bạo hỏi: "Cậu thích nữ à?"

Yến Hạc Thanh liếc nhìn Phó Hà Lãng, ánh mắt này rất bình thường, thậm chí còn chẳng có chút cảm xúc nào nhưng vẫn làm tim Phó Hà Lãng giật thót, vô thức hỏi thêm một câu, "Cậu không thích nam sao?"

Giọng Yến Hạc Thanh rất nhẹ, hết như thời tiết hôm nay, "Tôi không thích cậu."

Phó Hà Lãng rời đi.

Lúc quay đi nam sinh điển trai cao lớn suýt đụng phải thùng rác, hấn quay đầu cười ngượng, "Tớ không để ý." Sau đó dụi đôi mắt ửng đỏ rồi bước đi thật nhanh, cuối cùng chạy vụt đi.

Yến Hạc Thanh quay người định đi tiếp, nhưng vừa ngược mắt lên thì lập tức khựng lại, cách đó không xa có một người đàn ông chẳng biết đã đứng bao lâu rồi.

Thật ra Lục Lãm cũng vừa mới đến, anh đang đi dạo thì nhìn thấy bóng lưng quen thuộc, chỉ nghe cậu nói câu kia, "Tôi không thích cậu."

Nhìn thấy Lục Lãm, Yến Hạc Thanh hơi bất ngờ.

Lần này thật sự không phải cậu cố ý, cậu chỉ muốn nghe anh diễn thuyết mà thôi.

Lục Lãm đi về phía cậu, "Tôi cũng từng là sinh viên đại học Bắc Kinh đấy."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Tôi biết, tôi vừa nghe anh diễn thuyết xong mà."

Lục Lãm hỏi: "Thấy thế nào?"

Yến Hạc Thanh nghĩ ngợi, "Nếu phải mua vé vào cửa thì tôi không bỏ tiền ra đâu."

Câu trả lời thẳng thắn đến không ngờ, Lục Lãm nhìn sâu vào Yến Hạc Thanh, "Tôi đến diễn thuyết cũng miễn phí mà."

"Nhưng vẫn đáng giá mười tệ." Yến Hạc Thanh ngược nhìn trời, hơi âm u như sắp mưa, "Anh có rảnh không, tôi mời anh ăn món mười tệ."

Lục Lãm chột nẻ nụ cười, "Có."

Nhiều năm không đến nhưng Lục Lãm vẫn nhớ đường, đến ngã tư đi bộ thêm mấy phút là tới cổng chính.

Bỗng nhiên Yến Hạc Thanh chụp lấy cánh tay trái của anh, "Lục tiên sinh, đi cửa hông đi."

Lục Lãm hơi nghiêng đầu, bàn tay thiếu niên trắng nõn thanh mảnh nhưng vẫn thô ráp như vậy, anh dờ mắt đi, "Tôi nhớ khu ăn uống ở đối diện cổng trường mà."

"Vâng." Yến Hạc Thanh gật đầu, "Nhưng cổng chính có chủ nợ của tôi."

Lần này Lục Lãm quay người lại, đôi mắt đen đối diện với ánh mắt Yến Hạc Thanh, khóe miệng thiếu niên hơi cong lên, "Chủ nợ của tôi đông lắm. Anh quên rồi sao? Anh cũng là chủ nợ của tôi đó."

Lục Lãm nhíu mày, "Họ hay đến trường tìm cậu lắm à?"

"Cũng gần như vậy." Yến Hạc Thanh chẳng mấy quan tâm, cậu không buông Lục Lãm ra mà kéo anh sang lối khác.

"Có cần giúp gì không?" Lục Lãm dẫn đo.

"Cảm ơn ý tốt của anh." Trong con ngươi nhạt màu lóe lên ánh sáng làm say lòng người, hai mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Chỉ có chút rắc rối thôi, tôi tự giải quyết được mà."

Từ đầu đến cuối cậu không hề buông Lục Lãm ra.

"Đi nhanh đi Lục tiên sinh, quán kia bán hết sớm lắm."

Chương 35

Đại học Bắc Kinh nằm ở phố cổ, tuy là một ngôi trường danh tiếng lâu đời nhưng khu ăn uống đối diện hầu hết đều là quán nhỏ, chủ yếu tập trung vào lợi ích thực tế.

Thời đại học Lục Lãm chỉ biết có một nơi như vậy chứ chưa bao giờ tới.

Ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ, lại mới thi xong nên đường phố đông đúc tấp nập, Yến Hạc Thanh kéo tay Lục Lãm rẽ trái rẽ phải trong khu ăn uống, đi tầm mười phút thì dừng lại ở một quán nhỏ bán xiên que.

Mặt bằng hết sức chật hẹp, chỉ khoảng bốn năm mét vuông nhưng ở nơi tắc đất tắc vàng này giá thuê diện tích nhỏ như vậy cũng rất đắt đỏ.

Trước cửa giăng một tấm bạt che nắng che mưa, không lớn lắm mà chỉ đủ che cho khách.

Quán nhỏ nhưng rất sạch sẽ, chủ quán là một bà cụ có mái tóc bạc phơ, ngăn đựng đồ ăn sáng bóng, nước lèo sôi sùng sục, đủ loại nguyên liệu được xiên vào que tre, phân loại và sắp xếp ngay ngắn.

Cá viên, tôm viên, thanh cua, xúc xích, bò viên, chả cá, đậu hũ non, củ cải trắng, rong biển.....

Nhưng không giống các quán khác mà mỗi xâu chỉ có một viên.

Bà cụ cũng không hỏi ý họ mà lấy hai cái ly giấy to bằng cốc trà

sữa rồi nhanh nhẹn vớt xiên que, mỗi thứ một xiên chất đầy ly giấy, bên ngoài tiếng sấm rền vang, trời mưa, bà múc thêm một vá nước lèo nóng hổi rồi đưa tới.

Yến Hạc Thanh trả hai mươi tệ, cầm lấy rồi quay sang đưa cho Lục Lãm một ly, "Quán này mười tệ một phần, không cho chọn món."

Lộp độp.

Mưa rơi tí tách xuống nóc bạt.

Chỉ chốc lát sau mưa to như trút, phố ăn uống mới nãy còn nhộn nhịp lập tức vắng tanh, đám người vội vàng tìm quán gần nhất trú mưa.

Yến Hạc Thanh và Lục Lãm đứng dưới tấm bạt vừa đủ che hai người, tiến lên một bước là cơn mưa tầm tã, những giọt mưa thi nhau rơi xuống như sợi chỉ đứt đoạn.

Sắc trời lờ mờ, mấy quán đối diện lần lượt sáng đèn, bà cụ cũng bật ngọn đèn treo dưới tấm bạt, ánh sáng vàng cam mờ nhạt rơi xuống đôi mắt cong cong của thiếu niên, khóe miệng cậu cũng hơi cong lên.

"Ăn không quen thì đưa tôi nhé."

Lục Lãm cầm lấy, anh rút một xiên củ cải trắng, vừa định cắn thì Yến Hạc Thanh mở ba lô lấy điện thoại ra, phía trên gắn tai nghe, cậu kéo ba lô lại rồi đeo lên vai phải.

Yến Hạc Thanh đưa tai nghe bên trái sang, "Nghe chung không? Vừa nghe nhạc vừa ăn sẽ ngon hơn đó."

Là tai nghe màu đen có dây.

Lục Lãm đổi ly giấy qua tay kia rồi cầm tai nghe nhét vào lỗ tai.

Yến Hạc Thanh cúi đầu bật nhạc, sau đó bỏ điện thoại vào túi rồi quay lại nhìn màn mưa trước mặt, bắt đầu yên lặng ăn.

Trong tai nghe, khúc nhạc dạo du dương át đi tiếng mưa, giây lát sau nam ca sĩ bắt đầu hát, là một bài hát tiếng Anh.

[There once was ship that put to sea

The name of the ship was the Billy O" Tea]

.....

Lục Lãm không quay người lại, đôi mắt đen dán vào tai trái của Yến Hạc Thanh.

Ánh đèn bao phủ vành tai thiếu niên, hình dạng vô cùng xinh đẹp nhưng có mấy vết sẹo nhỏ dài, sau khi bị thương mọc da non nên trắng hơn màu da ban đầu, sắc trắng rất nổi bật.

Trong tai nghe vẫn đang hát.

[The winds blew up, her bow dipped down

Oh blow, my bully boys, blow

Soon may the Wellerman come

To bring us sugar and tea and rum

.....

When down on her a right whale bore

The captain called all hands and swore]

Là câu chuyện về một đoàn thủy thủ giông bão ra khơi.

Nhiệt độ không khí hạ thấp làm ly giấy trong tay dần nguội đi, nước mưa văng ướt ống quần, Lục Lãm vẫn nhìn Yến Hạc Thanh, một lát sau anh lên tiếng, "Bài này tên gì vậy?"

"Wellerman. Nghe nói bối cảnh của bài hát này là thế kỷ mười tám, một chiếc thuyền đánh cá đuổi theo một con cá voi rồi đâm lao vào đuôi nó nhưng vẫn không bắt được, cứ thế lênh đênh trên biển, quyết bắt cho bằng được con cá voi này." Yến Hạc Thanh nhai đồ ăn, má trái hơi phồng lên khiến cậu có dáng vẻ thiếu niên hơn.

"Có công ty phái thuyền tiếp tế cho các thợ săn cá voi, đám thủy thủ gọi những chiếc thuyền kia là Wellerman."

Yến Hạc Thanh đột nhiên quay đầu sang, trong con ngươi nhạt màu phản chiếu cơn mưa tầm tã, cậu nghiêm túc hỏi: "Lục tiên sinh, anh nghĩ kết cục sẽ thế nào? Đám thợ săn sẽ bắt được con cá voi kia hay là cá voi sẽ giết ngược bọn họ?"

Ánh mắt Lục Lãm trầm xuống, hỏi lại cậu, "Vậy cậu nghĩ kết cục là gì?"

Yến Hạc Thanh nở nụ cười, cậu quay lại nhìn mưa, hàng mi dài thỉnh thoảng chớp nhẹ, cậu có bờ mi dưới cực kỳ đẹp, tựa như họa sĩ cầm cọ tỉ mỉ vẽ ra từng sợi một.

"Không biết, nhưng tôi hy vọng cá voi sẽ thắng."

Lục Lãm cũng quay mặt nhìn mưa, cầm xiên củ cải trắng đã hơi nguội cắn một cái, chẳng biết vì củ cải hầm nhừ hay đúng là nghe nhạc khiến đồ ăn ngon hơn mà vị thơm ngọt tràn ngập khoang miệng, so với củ cải mấy trăm tệ một phần ở khách sạn còn ngon hơn nhiều.

Ăn hết củ cải, Lục Lãm lại hỏi, "Thích cá voi à?"

Ngoài đại dương có một con cá voi phát ra âm thanh với tần số 52 Hz, còn đồng loại của nó đều có tần số từ 15 đến 25 nên không bao giờ nhận được tín hiệu nó phát ra.

Wechat của Yến Hạc Thanh tên là 52 Hz.

Yến Hạc Thanh đã ăn hết một xiên bò viên, cậu cúi đầu rút ra một xiên đậu hũ non, "Dạ." Sau đó bỏ vào miệng.

"Muốn đi xem không?"

Yến Hạc Thanh chột khựng lại, lần này đổi thành cậu nhìn Lục Lãm, "Công viên hải dương ấy à? Không muốn." Dừng lại một giây, đáy mắt cậu lóe lên tia sáng mờ nhạt, "Không phải vì mua vé mà vì không muốn thấy chúng bị giam cầm thôi."

"Cá voi ngoài biển ấy." Lục Lãm cũng rút một xiên bò viên, "Mỗi khi đẹp trời chúng tôi hay ra biển, thấy cá voi và cá heo bơi thành đàn nhiều lắm."

Bò viên nhỏ xíu nên ăn một miếng là hết, anh quay lại đối diện với ánh mắt Yến Hạc Thanh, "Hè năm sau cùng ra biển câu cá nhé?"

Lục Lãm trở về nhà mình ở trung tâm thành phố.

Đây là một trong những bất động sản của anh, một căn penthouse rộng hơn 300 mét vuông, bên ngoài có bể bơi lộ thiên, gần trụ sở Lục thị nên anh thường về đây mỗi khi tan sở quá muộn.

Đầu tiên là tắm rửa thay đồ, sau đó ra phòng khách pha một ly Negroni giống Yến Hạc Thanh pha ở quán bar, nhỏ thêm mấy giọt nước ép ô liu.

Nằm ở trung tâm thành phố sầm uất náo nhiệt nhất nhưng căn penthouse lại vô cùng yên tĩnh, Lục Lãm uống một hợp rồi đặt ly

rượu xuống, cầm điện thoại trên bàn bấm một dãy số, trong khoảnh khắc đôi mắt đen hơi lóe lên, anh lại ấn phím tắt.

Một giây sau, điện thoại reo lên.

Đầu dây bên kia kính cẩn hỏi: "Sếp có dặn dò gì không ạ?"

"Không." Lục Lãm nói.

"Vâng, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa, ngủ ngon ạ."

Không gian trở lại yên tĩnh, Lục Lãm đăng nhập Wechat, phía trên cùng là khung chat của anh và Yến Hạc Thanh.

Mở phần mềm ra — —

Cá voi trắng lấp lánh bơi trong biển lớn rồi từ từ biến thành cá vàng, mặt biển lóe lên những đốm sáng lấp lăm lấp lăm như sao.

Chẳng mấy chốc đã kết thúc, Lục Lãm bùng ly rượu lên ngửa cổ uống cạn, sau đó để ly xuống rồi đứng dậy đi ra cửa, vừa mặc áo khoác vừa bước vào thang máy.

Ba tiếng sau, gần tám giờ, nhiệt độ trong biệt thự ở lưng chừng núi thấp hơn nội thành, tuyết rơi đêm qua vẫn chưa tan, Lục Lãm vào nhà, vừa cởi áo khoác thay giày xong thì bảo mẫu đẩy mẹ Lục ra.

Lục Tri Thiên đã ngoài sáu mươi, vì chữa bệnh bằng hoá chất suốt thời gian dài nên tóc bà đã rụng sạch, đội mũ mềm giữ ấm, vóc dáng cũng rất gầy, nhỏ hơn nhiều so với người đồng trang lứa, bị bệnh tật hành hạ nên trên mặt không giấu được vẻ tiều tụy, nhưng ngay khi thấy Lục Lãm, đôi mắt khô cạn như nước đọng kia lập tức bừng sáng, bà cười hỏi: "A Lãm, sao lại tới đây?"

Bệnh của bà phải tịnh dưỡng tuyệt đối, mỗi tuần Lục Lãm sẽ đến thăm bà một ngày cố định.

Không phải hôm nay.

Lục Lãm đi nhanh tới, ngồi xổm xuống trước mặt Lục Tri Thiên rồi cẩn thận sửa sang chân móng, mấy năm trước chân mẹ Lục rất yếu, mùa hè khớp xương cũng lạnh toát nên phải thường xuyên đắp kín chân.

Trong mắt Lục Tri Thiên tràn ngập vẻ trù ối, bà khó nhọc đưa bàn tay khô khốc lên, hết như xương cốt được bọc một lớp da trắng bệch vì ngâm nước, dịu dàng xoa đầu Lục Lãm, "Cha con lại gây sự à?" Bà ho khan mấy tiếng, "Đừng để ý ông ta, cứ làm những gì con muốn là được rồi."

Lục Lãm ngẩng đầu lên, nhếch môi cười, "Không phải, con chỉ tiện đường tới thăm mẹ một lát rồi đi ngay ạ."

Lục Tri Thiên không nói gì.

Lục Lãm đứng dậy gạt đầu với bảo mẫu, bảo mẫu giao lại xe lăn cho anh rồi về phòng mình. Lục Lãm chậm rãi đẩy Lục Tri Thiên ra phòng khách, "Nhân sâm lần trước mẹ ăn hết chưa? Để con gọi người đưa thêm."

"Còn mà, mẹ ăn không vào đâu, con giữ lại ăn đi." Con trai tới thăm nên Lục Tri Thiên cũng nói nhiều hơn, "Chuyện viện mồ côi Rainbow Bridge con làm tốt lắm, đứa bé kia không nơi nương tựa, phụ nữ sống một mình chẳng dễ dàng gì, con giúp được thì cứ giúp nhé. Cha và anh con có lỗi với nó nhiều lắm."

Đứa bé bà nói chính là Từ Kiều Âm.

Lục Lãm gạt đầu, "Dạ."

"Còn con?" Lục Tri Thiên bỗng quay đầu lại mỉm cười ảm áp, "Đã gặp được ai hợp ý chưa? Nếu có nhất định phải dẫn đến cho mẹ

gặp đấy nhé, mẹ không sợ ồn ào đâu."

Đến phòng khách, Lục Lãm dừng xe lăn lại rồi bóp vai cho Lục Tri Thiên, đôi mắt đen sâu thẳm, anh nói: "Dạ, khi nào có con sẽ dẫn đến."

Hai mẹ con lại hàn huyên vài câu, thấy Lục Tri Thiên đã mệt, Lục Lãm đẩy bà về phòng nghỉ ngơi, bông bà lên giường rồi đắp kín chăn, anh ngồi xuống nói, "Con kể chuyện cho mẹ nghe nhé."

Lục Tri Thiên hài lòng nhắm mắt lại, "Ừ."

"Có đám thủy thủ nọ săn bắt một con cá voi trên biển, bọn họ làm cá voi bị thương nhưng vẫn không sao bắt được nó."

Lục Tri Thiên đợi một hồi mà không nghe thấy đoạn tiếp theo nên mở mắt ra, "Rồi sao nữa?"

Ánh mắt Lục Lãm trầm xuống, "Không có kết cục ạ. Mẹ muốn kết cục như thế nào?"

Lục Tri Thiên nói ngay, "Đương nhiên là mẹ mong cá voi có thể trốn về biển rồi."

Lục Lãm nở nụ cười, không nói gì nữa mà kiểm tra lại chăn của Lục Tri Thiên lần cuối, chúc bà ngủ ngon rồi đứng dậy rời đi, tắt đèn đóng cửa lại.

Sau khi gọi bảo mẫu và bác sĩ tới dặn dò một hồi, Lục Lãm mới lái xe đi.

— —

Trong căn phòng mờ tối chỉ có ánh đèn leo lét đầu giường, gió lạnh ập vào cửa sổ, hình như lại sắp có mưa lớn.

Anh sáng màu cầu vồng phản chiếu lên trần nhà, Yến Hạc Thanh chậm rãi xoay khối pha lê lập phương, một lát sau mới để lại đầu giường rồi tắt đèn ngủ.

Hôm sau ngoài trời mờ sương, Yến Hạc Thanh ra cửa chung cư mới phát hiện mặt đất đã phủ tuyết dày.

Đêm qua không chỉ có mưa mà còn có tuyết rơi.

Yến Hạc Thanh kéo khăn quàng cổ ấm áp màu đen lên, bước trên lớp tuyết trắng tinh để đến ga tàu điện ngầm.

Dì Trương thấy Yến Hạc Thanh tới thì hết sức bất ngờ, "Chẳng phải mỗi tuần cháu chỉ ghé một lần thôi sao?"

Yến Hạc Thanh ngồi xuống, nhanh nhẹn thu dọn tã lót vừa thay ra, "Cháu thi xong rồi nên trước Tết sẽ đến thường xuyên ạ."

Tuy nói ra điều này không hay lắm nhưng trong lòng dì Trương cảm thấy rất may mắn, Yến Hạc Thanh vừa trầm lặng vừa biết làm việc nên đỡ dần bà rất nhiều, giảm bớt gánh nặng cho bà, nếu đến thường xuyên thì quá tốt rồi! Bà cười nói: "Có được đứa con như cháu chắc bố mẹ cháu hạnh phúc lắm nhỉ."

Lúc này Từ Kiều Âm vừa đi tới cửa, nghe dì Trương nói thì sững sờ nhìn Yến Hạc Thanh, bà bối rối đứng đó một lát rồi quay người định đi. Dì Trương tinh mắt vội gọi bà lại, "Cô giáo Từ, bắt được đứa lưu manh quấy rối chị chưa?"

Từ Kiều Âm liếc nhìn Yến Hạc Thanh rồi khẽ gật đầu.

Yến Hạc Thanh nhét tã lót vào túi rác rồi ngược mắt hỏi: "Lưu manh gì thế ạ?"

Từ Kiều Âm còn chưa mở miệng thì dì Trương đã tức giận mắng, "Chẳng biết đứa lưu manh nào mỗi ngày đều dán mấy câu

tỏm lợm lên cửa nhà cô Từ, dạo này cô Từ đi làm về còn bị bám đuôi nữa."

Yến Hạc Thanh nhìn sang Từ Kiều Âm, bà vốn đang nhìn Yến Hạc Thanh, thấy cậu nhìn thì lập tức khẩn trương dời mắt đi.

Yến Hạc Thanh xách túi rác đứng dậy nói: "Nếu cô không ngại thì sắp tới để cháu đưa cô về nhà."

Cậu nói với Từ Kiều Âm làm bà run lên một cái, đang định từ chối thì dì Trương nói, "Đúng đấy, có đàn ông đi theo thì thẳng khốn kia mới ngán, có mấy đứa rác rưởi chuyên quấy rối phụ nữ độc thân mà. Mặc dù Tiểu Yến của chúng ta còn nhỏ, cũng giống như con chị thôi."

Dì Trương không biết quá khứ của Từ Kiều Âm mà cứ tưởng bà không chồng không con, Từ Kiều Âm nghe nhắc đến con thì trong lòng lại tràn đầy chua xót, lúc này bà hoảng hốt là vì nhìn thấy Yến Hạc Thanh lại nhớ đến Lục Mục Trì, hẳn chỉ lớn hơn Yến Hạc Thanh mấy tuổi mà thôi.

Từ Kiều Âm nhẹ nhàng nói: "Không cần đâu."

Dì Trương lau tay, bất mãn nói: "Tôi biết chị hướng nội không thích tiếp xúc với ai nhưng Tiểu Yến của chúng ta khác mà, thẳng bẻ ngoan lắm."

Từ Kiều Âm gật đầu, "Tôi biết chứ." Bà chỉ ngại làm phiền Yến Hạc Thanh thôi, cậu đã giúp bà hai lần, một lần đưa dù, một lần vào hôm Lục Lãm đến viện mồ côi.

Thật ra Từ Kiều Âm và Lục Lãm cũng chưa gặp nhau mấy lần, khi bà kết hôn với Lục Hàn thì Lục Lãm mới năm tuổi, sau đó bà ly hôn với Lục Hàn rồi rời khỏi nhà họ Lục, Lục Lãm cũng chỉ mới mười tuổi, những dịp lễ Tết ông nội mới đón Lục Lãm về chơi.

Sở dĩ bây giờ nhận ra Lục Lãm là vì bà rất hay đọc tin tức về Lục thị.

"Cô sợ làm phiền cháu đúng không?" Chẳng biết từ lúc nào Yến Hạc Thanh đã đi tới trước mặt bà.

Từ Kiều Âm bất an xoắn ngón tay, cuối cùng khẽ gật đầu.

"Không sao." Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Chỉ đưa mấy ngày để dọa tên khốn kia thôi, không phiền đâu ạ."

Thật ra Từ Kiều Âm rất sợ, nhiều lần ở nhà nghe tiếng bước chân bên ngoài làm bà sợ đến nỗi không dám gây ra tiếng động, may mà chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng cứ tiếp tục như vậy thần kinh bà sẽ không chịu nổi, rốt cuộc bà nhìn Yến Hạc Thanh rồi hỏi lại, "Không phiền cháu thật chứ?"

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Không đâu ạ."

Lúc này Từ Kiều Âm mới gật đầu.

Buổi chiều ăn cơm ở viện mồ côi, sau khi Lục Lãm tới, đồ ăn trở nên phong phú hơn vì Lục thị tăng mức tài trợ.

Tuyết rơi lác đác hơi ẩm ướt, Yến Hạc Thanh cầm dù đi bên phải Từ Kiều Âm, bà thấp hơn cậu một cái đầu, mười mấy năm qua bà đều lẻ bóng đi về, giờ nhìn cảnh này cứ như Yến Hạc Thanh là con bà vậy.

Cuối cùng Từ Kiều Âm cũng nở nụ cười, bà chủ động hỏi: "Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười tám ạ."

Nhỏ hơn Tiểu Trì của bà năm tuổi, ánh mắt bà tràn đầy dịu dàng, "Đến viện mồ côi làm tình nguyện viên chắc vất vả lắm nhỉ."

Yến Hạc Thanh cũng cười, "Lâu lâu cháu mới đến mà, các cô còn vất vả hơn nhiều ấy chứ."

Từ Kiều Âm lại lắc đầu, bà nhìn về phía trước, những bông tuyết li ti thỉnh thoảng trượt xuống tóc dù, không phải bà đang giúp lũ trẻ ở viện mồ côi mà chính những đứa trẻ kia đã chữa lành cho bà, rời khỏi Lục gia, tách rời cốt nhục của mình khiến bà sống không bằng chết, khi thấy viện mồ côi thông báo tuyển dụng, bà tiếp tục thể hiện tình thương của người mẹ theo một cách khác.

Hai người yên lặng đến ga tàu điện ngầm, Từ Kiều Âm dẫn Yến Hạc Thanh lên tuyến số 1. Chỗ ở của bà cách viện mồ côi rất xa, trải dài từ Đông sang Tây, qua hơn 20 trạm, sáu rưỡi chiều ra khỏi viện mồ côi, gần chín giờ tối mới đến nhà Từ Kiều Âm.

Sầm uất đến không ngờ.

Đây là khu vực phát triển nhất của quận mới mở.

Yến Hạc Thanh biết nơi này, công ty Lục Mục Trì cũng ở gần đây.

Từ Kiều Âm dẫn đường, đi ngang qua một cửa hàng, Yến Hạc Thanh đưa dù cho Từ Kiều Âm, dặn bà chờ một lát rồi chạy vào tiệm.

Khi trở ra, trong tay Yến Hạc Thanh xách theo một túi đồ, tuyết rơi mạnh, Từ Kiều Âm đi nhanh tới trước để che cho cậu, Yến Hạc Thanh cũng chạy tới.

Vào dưới dù, trên tóc và khăn quàng cổ của Yến Hạc Thanh bám không ít tuyết, Từ Kiều Âm còn đang do dự có nên phủi cho cậu hay không thì Yến Hạc Thanh giơ túi đồ lên, đôi mắt xinh đẹp cong cong, "Cháu mua một cái camera để lát nữa gắn cho cô, nếu phát hiện người lạ thì cô cứ báo cảnh sát ngay nhé."

Sống mũi Từ Kiều Âm cay cay, bà gật đầu.

Chỗ ở của bà là một chung cư đối diện tòa nhà thương mại, rất nhỏ, một phòng ngủ một phòng khách, cực kỳ chật hẹp, Yến Hạc Thanh lắp đặt camera ở cửa, xưa nay chưa bao giờ có khách, Từ Kiều Âm luống cuống xé túi sữa bỏ vào lò vi ba hâm nóng rồi chạy tới đưa cho Yến Hạc Thanh, "Uống miếng sữa nóng trước đi cháu."

Yến Hạc Thanh không khách sáo mà nhận ly sữa uống một ngụm rồi cười nói, "Cảm ơn cô."

Từ Kiều Âm có vẻ ngại ngùng, "Cô phải cảm ơn cháu mới đúng chứ, để cô chuyển tiền camera cho cháu, cháu nhất định phải lấy nhé." Bà cầm lấy điện thoại.

Yến Hạc Thanh cũng không từ chối mà rút điện thoại ra, "120 tệ ạ, cô add Wechat cháu đi, nếu lần sau cô phát hiện có người bám theo hoặc gây rối thì cứ nhắn cho cháu."

Từ Kiều Âm cười, bà add Wechat Yến Hạc Thanh rồi chuyển tiền, xúc động nói: "Cô có đứa con trai, nó cũng cao ráo đẹp trai như cháu vậy."

Yến Hạc Thanh uống hết chỗ sữa còn lại, đôi mắt cong cong, "Mẹ cháu cũng hiền hậu xinh đẹp như cô vậy."

Lâu lắm rồi Từ Kiều Âm không có được niềm vui thật sự, lắp xong camera, bà cắt một quả dưa lưới Hami rất ngọt, nâng nặc bắt Yến Hạc Thanh ăn một miếng rồi mới cho cậu về.

.....

Ra khỏi chung cư, Yến Hạc Thanh ngược mắt nhìn tòa nhà thương mại sáng trưng đối diện, công ty của Lục Mục Trì nằm trên tầng cao nhất.

Thu mắt lại, Yến Hạc Thanh hạ thấp dù rồi quay lưng về nhà.

Lục Mục Trì không đến công ty mà đang ở quán bar uống rượu với đám bạn.

Gọi mấy tiếp viên nam nữ tới, biết hẳn thích đàn ông, tiếp viên nam đẹp nhất trong đám cứ dựa sát vào hẳn, Lục Mục Trì cũng không từ chối, hẳn ôm vòng eo mềm mại của tiếp viên nam, hai chân gác lên bàn, tay kẹp điệu thuốc lập lòe, nhìn là biết tâm trạng không vui.

Bạn hẳn vừa ôm tiếp viên nữ vừa nhìn sang chỗ hẳn, "Lục thiếu đang nhớ tiểu thiếu gia nhà họ Lâm chứ gì?"

Nhắc tới Lâm Phong Trí, ánh mắt Lục Mục Trì lạnh đi, từ sau tiệc cưới đêm đó bọn họ không còn liên hệ gì nữa, Lục Mục Trì cũng chẳng muốn gọi cho y.

Lúc này tiếp viên nam quấn lấy hẳn, một tay đã mò xuống dưới người hẳn, Lục Mục Trì bỗng nhiên rút tay về, đẩy tiếp viên nam kia ra rồi đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Cả đám người trong phòng đều sửng sốt, tiếp viên nam dựa vào ghế sofa lộ ra vẻ tủi thân.

Lục Mục Trì cũng chẳng bận việc gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy rất nhàm chán, không phải uống rượu chính là lên giường, mùi nước hoa nồng nặc trên người tiếp viên nam cũng làm hẳn chán ngấy.

Ra ngoài quán bar, còn chưa tới bãi đậu xe thì tuyết bay tán loạn vào mặt hẳn, có mấy bông tuyết tan ra trên chóp mũi, mang theo mùi hương nhè nhẹ rất tinh khiết, còn xen lẫn chút hương hoa mai.

Lục Mục Trì quay đầu, bên cạnh có một gốc mai đang nở rộ. Đèn đường chiếu xuống tàng cây, ánh sáng mờ ảo bao phủ cánh

hoa, hương mai tỏa ra thoang thoảng.

Chẳng hiểu sao hắt chợt nhớ tới Yến Hạc Thanh.

Bỗng nhiên tìm ra đích đến.

Chương 36

Yến Hạc Thanh ra khỏi ga tàu điện ngầm, tuyết rơi dày, còn một tuần nữa là đến Tết, hàng cây ven đường treo đầy những chiếc đèn lồng đỏ rực, ánh đèn đung đưa trong tuyết nhìn rất yên bình.

Yến Hạc Thanh chợt nhớ lại hồi bé.

Hình như lúc đó trong nhà có trồng một cây lựu, cành lá sum suê trĩu xuống đất, cuối xuân đầu hạ, trên cây mọc đầy những bông hoa giống hệt đèn lồng đỏ.

Thời tiết oi bức, mẹ sẽ khiêng hai chiếc ghế bập bênh đến dưới cây rồi nấu một nồi chè đậu xanh bạc hà, ôm cậu và Lâm Phong Trí ngồi dưới bóng râm hóng mát.

Sau đó ngâm nga một bài hát không biết tên.

Chỉ biết là êm đềm như suối chảy róc rách, trong tiếng hát này, cậu ăn chè đậu xanh bạc hà giải nhiệt rồi khoan khoái ngủ thiếp đi.

Ngủ rất say, khi mở mắt ra ánh hoàng hôn trải đầy sân, cha đã về nhà.

Có lúc đem về một miếng thịt và bó rau, một túi trái cây tươi, một gói kẹo đổi màu mà lúc đó trẻ con rất thích.

Có lúc là bánh ngọt thơm lừng, vì mới ra lò nên phải tranh thủ đem về cho mẹ và hai anh em cậu ăn khi còn nóng, lúc nào cha cũng chạy toát mồ hôi.

Yến Hạc Thanh từng thề phải khắc sâu những ký ức này.

Nhưng thời gian qua đi, những ký ức rục rờ như cầu vồng kia vẫn dần phai nhạt trong đầu cậu, chỉ còn lại hai màu trắng đen.

Thậm chí cậu còn không nhớ nổi hình dáng cha mẹ.

Điều duy nhất còn nhớ rõ là trận hỏa hoạn kia, lửa bốc lên ngùn ngụt.

Người phụ nữ đã ngất lịm không hiểu sao lại tỉnh, ôm chặt cậu và Lâm Phong Trí đang khóc thút thít lao ra khỏi đám cháy.

Một câu cũng không có.

Người phụ nữ lẳng lặng nằm trên mặt đất, dung nhan xinh đẹp ngày xưa hết như khói mù che khuất chân trời, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không rõ.

Chỉ có cậu và Lâm Phong Trí sống sót.

Mọi thứ trong nhà đều bị thiêu rụi, ngay cả một tấm hình cũng không còn.

Ánh sáng mờ nhạt lưu chuyển trong mắt Yến Hạc Thanh, cậu thu mắt lại rồi bật dù lên, cũng như những người đi đường vừa xuống tàu điện ngầm vội vàng chạy về nhà ăn cơm, cậu hòa vào đám đông tiến lên phía trước, ở cổng ga tàu gần đại học thành phố có rất nhiều sinh viên khởi nghiệp bán hoa và đồ chơi.

Hầu hết đều là hoa hồng.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống tìm hồi lâu mới phát hiện ra một thùng lay ớn màu trắng và màu tím nhạt.

Yến Hạc Thanh lấy mỗi màu một cành, trong ký ức mờ nhạt, mẹ

hay mặc sườn xám rất đẹp, chỉ là cậu đã quên mất màu áo, có thể là màu trắng, màu tím nhạt, cũng có thể là màu hồng, màu xanh sẫm.....

Chọn hoa xong, Yến Hạc Thanh trả tiền, chủ sạp định lấy giấy báo gói lại cho cậu nhưng cậu đã cầm hoa đi.

.....

Lục Mục Trì lái xe đến chung cư của Yến Hạc Thanh, cửa sổ trên lầu tối om.

Hắn nhíu chặt mày, sao muộn thế này mà còn chưa về.

Hắn móc hộp thuốc lá rút ra một điếu, châm lửa rồi hạ thành ghế xuống, tầm mắt thấp hẳn đi, tuyết rì rào rơi xuống kính chắn gió liên tục, ngón tay hơi cong lên, bực bội gõ vào tay vịn.

Điếu thuốc dần cháy hết, ngay khi Lục Mục Trì đã cạn sạch kiên nhẫn, định móc điện thoại ra gọi thì đột nhiên khựng lại.

Qua kính chắn gió bám tuyết mờ mờ, một bóng người lặng lẽ tiến lại gần.

Đèn đường vàng vọt chiếu xuống thiếu niên gầy gò, một tay cậu cầm dù, tay kia cầm hai cành hoa, đi ngang qua xe hắn trong gió tuyết mịn mù, Lục Mục Trì quay sang nhìn Yến Hạc Thanh đi vào chung cư.

Hắn giữ nguyên tư thế nghiêng người hồi lâu không nhúc nhích, mãi đến khi đèn trên lầu sáng lên, ngón tay truyền tới cảm giác đau rát thì Lục Mục Trì mới cúi đầu nhìn, điếu thuốc đã cháy lan sang ngón tay hắn.

Trên lầu, Yến Hạc Thanh bật đèn cời giày, đem lay ơn vào bếp, lấy một cái bình hứng nước rồi cắm hoa vào.

Cậu nhận ra xe Lục Mục Trì đang ở ngay dưới lầu.

Nhưng cậu không có phản ứng gì.

Trong truyện gốc, sau khi Lục Mục Trì phát hiện người Lâm Phong Trí yêu là Lục Lãm thì phát điên mấy tháng liền, ngày nào cũng tra tấn thể xác cậu, suýt nữa đã mất mạng.

Giờ qua một tuần mới đến tìm cậu, Yến Hạc Thanh không chắc liệu mỗi nhử Lục Mục Trì đã có tác dụng hay chưa.

Cậu ra khỏi bếp, nhìn đồng hồ rồi lại nhìn cửa.

Nếu Lục Mục Trì chạy tới đập cửa thì chứng tỏ hắn còn xem cậu là món đồ chơi để trút giận, mỗi nhử hắn vẫn chưa đủ, ngược lại..... Đáy mắt Yến Hạc Thanh lóe sáng, đến lúc cậu thu hoạch mẻ cá đầu tiên rồi.

Tích tắc.

Tiếng kim giây nhích từ từ trong gian phòng yên tĩnh, từ chín rưỡi đến mười một giờ, cánh cửa sắt kia vẫn đóng im ỉm.

Yến Hạc Thanh rũ mắt, sau đó quay người vào phòng tắm.

Hơi nước nóng hổi tràn ngập phòng tắm nhỏ hẹp, Yến Hạc Thanh nhắm mắt ngửa cổ lên, nước rơi xuống mặt không ngừng, vì khoảng cách quá gần nên còn hơi đau.

Ngón tay thon dài lướt qua tai trái, ở đó có mấy vết sẹo không bao giờ biến mất.

Ngón tay lướt xuống vai trái, có một vết sẹo đồ ừng to bằng miệng chén, gồ ghề như sờ lên tấm khăn thô ráp.

Yến Hạc Thanh đã quên cảm giác lúc ấy, hình như là rất đau nhưng cậu không được khóc, nếu khóc Yến Thăng Bình sẽ càng điên máu hơn, càng đánh ác hơn.

Nước nóng trượt xuống bả vai rồi chảy dọc đôi chân dài thẳng tắp, chảy qua một vết sẹo dài ngoằn ngoèo xấu xí.

Yến Hạc Thanh đột ngột tắt vòi sen, lấy khăn lau tóc rồi kéo màn tắm ra.

Mặc bộ đồ ở nhà sạch sẽ mềm mại, ra khỏi phòng tắm, cậu cầm một quyển sách sinh vật, không ngồi trên ghế sofa mà lên giường ngồi cạnh cửa sổ đọc chăm chú.

Dưới lầu, ngay khoảnh khắc Lục Mục Trì trông thấy Yến Hạc Thanh cầm dù đi tới, hắn cảm thấy vô cùng yên bình, đã lâu lắm rồi hắn không có cảm giác này.

Nghĩ đến chuyện có lẽ Yến Hạc Thanh thích mình, hắn mở cửa xe, một chân đã bước xuống đất, nhưng khi thấy ô cửa sổ sáng đèn kia thì lại do dự, nếu Yến Hạc Thanh thích hắn..... thì hắn phải làm thế nào?

Đáp lại sao?

Ánh mắt Lục Mục Trì hơi trầm xuống, tuyệt đối không được, dù Lâm Phong Trí có thích chú hắn thì hắn vẫn thích Lâm Phong Trí, còn Yến Hạc Thanh.....

Hắn thừa nhận mình thật sự có chút hứng thú với cậu nhưng chỉ thế mà thôi, cũng chẳng nói lên được gì.

Lục Mục Trì nghiêng răng định đóng cửa xe lại.

Bỗng nhiên một bóng người thấp thoáng đến gần cửa sổ.

Rèm cửa mở hồ phản chiếu bóng người cúi đầu.

Có những người ngay cả cái bóng cũng tuyệt đẹp, thậm chí Lục Mục Trì đã tưởng tượng ra dáng vẻ Yến Hạc Thanh giờ phút này.

Hắn nhớ trong căn phòng vừa nhỏ vừa tối tăm kia của Yến Hạc Thanh, gần cửa sổ là giường ngủ.

Nghĩa là bây giờ Yến Hạc Thanh đang ngồi trên giường.

Cậu đang làm gì?

Cắt móng tay?

Xem điện thoại?

Lúc này cái bóng Yến Hạc Thanh khẽ động, hai tay giơ lên, lật ra một trang sách.

Thì ra là đang đọc sách.

Cậu đang đọc sách gì?

Sách giáo khoa, tiểu thuyết hay sách tham khảo?

Ánh mắt Lục Mục Trì vô thức bị hút vào đó thật lâu, đến khi có bông tuyết bay vào mắt, hắn chửi thề một tiếng rồi dụi mắt ngồi vào ghế lái.

Hắn đóng cửa lại, khóa thuốc lượn lờ trong xe, hắn cứ thế nhìn chằm chằm cửa sổ trên lầu cho đến khi đèn tắt.

— —

Đọc hết một chương, Yến Hạc Thanh kéo kín màn cửa rồi tắt đèn đi ngủ.

Đang ngủ say thì dưới gối đột nhiên rung lên, Yến Hạc Thanh mở choàng mắt ngồi dậy, trong phòng tối om, cũng rất yên tĩnh, không phải động đất, cậu ngồi thừ ra một lát rồi cúi đầu nhìn, điện thoại dưới gối đang rung lên điên cuồng.

Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra, mới hơn một giờ sáng, người gọi là Lâm Phong Trí.

Lâm Phong Trí vui đến nỗi không ngủ được, phòng y bật đèn sáng trưng, y mặc áo ngủ mỏng tanh, đi chân trần trên sàn nhà ấm áp, đi tới đi lui thật lâu mà vẫn không tìm nổi tâm tình kích động.

Từ hôm qua về nhà y hưng phấn đến tận bây giờ.

Mặc dù hơi khác kế hoạch của y, không phải Lục Lãm đích thân đưa y về nhưng đó là xe của Lục Lãm! Lần đầu tiên y được ngồi trên xe Lục Lãm! Anh Hai y nói đúng, phải bám cho thật chặt, bước đầu tiên của y đã thành công mỹ mãn.

"Anh, giờ em đang vui lắm." Điện thoại kết nối, Lâm Phong Trí ôm đầu gối ngồi xuống sàn, trong mắt tràn đầy ý cười, "Nhưng em không biết nói với ai nên chỉ có thể tìm anh thôi."

Trong phòng rất lạnh, Yến Hạc Thanh choàng áo khoác lên người rồi vén màn cửa sổ lên một góc, tuyết rơi càng lúc càng mạnh, chiếc bàn ngoài cửa sổ đã phủ một lớp tuyết dày, thảo nào lạnh như vậy, cậu nhìn xuống lầu, xe Lục Mục Trì không còn ở đó.

Thả rèm cửa xuống, Yến Hạc Thanh mở miệng, giọng nói hơi khàn, "Gì thế."

Gò má Lâm Phong Trí nóng hổi, y mím môi dưới nhưng khóe môi vẫn nhếch cao, "Em chỉ nói cho anh biết thôi đấy nhé, thật ra em rất thích một người, hôm qua chú ấy còn đưa em về nhà nữa đó!" Y liếm môi, khóe miệng hơi hạ xuống, "Gần như là chú ấy đưa thôi, chú

ấy phái xe đưa em về."

Yến Hạc Thanh rũ mi, một tay kéo kín áo khoác, ngồi dựa vào thành giường, cầm nhọn đụng vào cổ áo mềm mại, "Thế à."

"Vâng!" Đôi mắt Lâm Phong Trí cong lên, "Nhưng anh đừng hỏi chú ấy là ai nhé, tạm thời em chưa thể nói anh biết được, tóm lại chú ấy là người cực kỳ cực kỳ tốt, chỉ cần được hẹn hò với chú ấy thì em sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời!"

Yến Hạc Thanh ho khan một tiếng.

Lúc này Lâm Phong Trí mới để ý, "Anh chưa hết ho nữa à?"

"Hết rồi." Yến Hạc Thanh nhìn xa xăm, "Nhiệt độ hạ thấp nên hình như bị cảm nhẹ thôi."

"Nhiệt độ hạ xuống rồi hả?" Lâm Phong Trí cúi đầu nhìn áo ngủ mỏng của mình, hôm nay y không đi ra ngoài nên cũng không biết, y nhớ ở nhà Yến Hạc Thanh có một cái quạt sưởi, "Anh bật quạt sưởi lên đi, hay là ngày mai mua quạt máy điều hoà cho xong, nhưng em không thích máy điều hoà lắm, nó có mùi gì á."

Yến Hạc Thanh im lặng, hồi lâu sau mới thờ ơ hỏi: "Nếu người em thích lại thích người khác thì em sẽ làm gì?"

Nghe thấy câu này Lâm Phong Trí lập tức nổi quạu, y đứng bật dậy rồi ngúng nguẩy nói: "Không được! Chú ấy chỉ thuộc về em thôi!"

Yến Hạc Thanh nở nụ cười, cậu lại ho khan mấy tiếng rồi kéo chăn cuối giường lên, "Muộn rồi, mau ngủ đi."

Lâm Phong Trí còn muốn nói tiếp nhưng Yến Hạc Thanh đã nói vậy nên y đành gật đầu, "Ừm, ngủ ngon mơ đẹp nha!"

Cúp điện thoại, Yến Hạc Thanh đi vào bếp nấu một ấm nước,

rót vào ly, pha thêm ít nước lạnh, lấy ra mấy viên thuốc thanh nhiệt và một viên thuốc cảm, bỏ vào miệng nuốt xuống một lượt.

Hôm sau Yến Hạc Thanh dậy trễ, đầu hơi nặng, cổ họng cũng hơi đau.

Nửa đêm uống thuốc vẫn không ngăn được cảm mạo.

Mặc dù ăn không thấy ngon nhưng cậu vẫn nấu một bát cháo, không bỏ thêm gì mà chỉ ăn cháo trắng.

Leo lên cân, 59 ký rưỡi.

Lại chậm chạp tăng thêm một ký.

Đọc sách tế bào học chốc lát, cậu uống thêm một viên thuốc cảm rồi mặc áo khoác ra cửa.

Trời lạnh nên hôm nay cậu mặc đồ rất dày, tuyết đã ngừng rơi, vạn vật đều trắng xóa vì bị tuyết bao phủ.

Sắc trời hơi âm u, trên đường không có ai qua lại, chỉ có hai vết bánh xe.

Vẫn còn sớm, Yến Hạc Thanh chậm rãi đi một lát, nhẹ nhàng hít thở không khí sau trận tuyết.

Rất lạnh, cũng rất tinh khiết.

Yến Hạc Thanh thích mùi hương này, cậu lấy tai nghe trong túi ra nhét vào tai, vẫn là bài hát hôm đó mở cho Lục Lầm nghe, cậu không thích nghe nhạc nên bật từ vừng tiếng Nga rồi yên lặng học thuộc lòng.

Cậu không nhanh không chậm đi tới ga tàu điện ngầm.

Trường đại học cho nghỉ, lại mới sáng sớm nên hôm nay tàu điện ngầm vắng đến bất ngờ, không khí cũng rất trong lành, làm dịu bớt cảm giác khó chịu của Yến Hạc Thanh.

Ghế trống còn nhiều nên hôm nay Yến Hạc Thanh ngồi xuống, từ vũng trong tai nghe làm cơn buồn ngủ kéo đến, cậu chớp mắt một lát, khi tàu điện ngầm gần đến trạm mới thức giấc.

Dù đang là mùa đông giá rét nhưng lũ trẻ ở viện mồ côi vẫn đòi ra sân chơi, nơi duy nhất chúng có thể hoạt động cũng chỉ có viện mồ côi, cực kỳ khao khát thế giới bên ngoài.

Có Yến Hạc Thanh đảm bảo, dì Trương mới cho cậu dẫn bọn trẻ trên lầu ba xuống sân đắp người tuyết.

Từ Kiều Âm đưa một hộp mô hình vẽ tranh cho họ, mắt mũi người tuyết đều có đủ.

Trẻ em luôn có trí tưởng tượng vô hạn nên đắp ra người tuyết rất kỳ lạ, một bé gái hỏi Yến Hạc Thanh, "Anh Yến ơi, em đắp người tuyết này đúng chưa ạ?"

Yến Hạc Thanh nhặt mấy cành cây bị tuyết đè gãy làm tay người tuyết, nghe bé gái hỏi vậy thì ngồi xuống nhìn kỹ người tuyết em đắp, mắt xanh lá, miệng màu đen, trên đầu cắm một nhánh cây nhỏ.

Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, quay sang nói với cô bé: "Mỗi người tuyết mỗi khác, cái nào cũng đúng hết, em đắp người tuyết dễ thương lắm."

Bé gái lập tức nhảy cẫng lên rồi chạy đi gọi bạn đến xem người tuyết mình đắp.

Yến Hạc Thanh đứng dậy đưa nhánh cây cho đứa bé đang cần, sau đó tìm chỗ ngồi xuống vun tuyết lại, đắp ra một người tuyết nho

nhỏ.

Lầu năm.

Mấy bé gái yên lặng nhìn ra cửa sổ, trắng xoá, chắc là có tuyết rơi.

Lâu lắm rồi không được thấy tuyết.

Đôi mắt trong veo lộ rõ vẻ hụt hẫng.

Bỗng nhiên có người gõ cửa.

"Anh vào được không?"

Nghe giọng Yến Hạc Thanh, lũ trẻ quay lại đồng thanh reo lên:
"Được ạ!"

Yến Hạc Thanh đẩy cửa rồi giơ tay trái lên, trên lòng bàn tay là một người tuyết mini trắng trắng mập mập.

Mắt các bé gái sáng lên, hớn hờ nhìn người tuyết: "Người tuyết kìà!"

Yến Hạc Thanh lần lượt bung người tuyết đến tận nơi để các bé gái sờ thử.

"Lạnh thật! Ha ha."

"Tuyết trắng quá."

"Trước kia tớ cũng đắp người tuyết á! Đẹp hơn anh Yến nhiều."

Cuối cùng người tuyết mini đáng yêu này được đặt trên bệ cửa sổ ký túc xá nữ.

Buổi trưa Yến Hạc Thanh ăn không thấy ngon nên chỉ ăn qua loa chút cơm rồi uống thuốc cảm, buổi chiều chủ yếu là giặt quần áo, Lục thị quỳên góp máy giặt và máy sấy nên tiện lợi hơn nhiều, bỏ quần áo bẩn vào, đến trưa tất cả đều được giặt sạch và sấy khô, xếp quần áo rồi đưa đến ký túc xá bọn trẻ, công việc hôm nay của Yến Hạc Thanh kết thúc.

Cậu đợi Từ Kiều Âm tan tầm, bà đã hoạt bát hơn hôm qua.

"Sáng nay đi ra ngoài không còn ai bám theo nữa." Bà mỉm cười, "Chắc tại hôm qua thấy cháu đưa cô về nhà."

Hai người chậm rãi đi tới ga tàu điện ngầm, Yến Hạc Thanh cười nhẹ, "Thêm mấy lần nữa sẽ có tác dụng hơn đấy ạ."

Từ Kiều Âm gật đầu, bà cũng cười nhiều hơn, trên đường liên tục nói chuyện phiếm với Yến Hạc Thanh.

Đến chung cư, Từ Kiều Âm mở tủ lạnh lấy ra sầu riêng mình cố ý mua, chủ tiệm nói đây là vua của các loại trái cây nên giới trẻ rất thích, bà bưng tới nói, "Chẳng biết cháu có thích không nữa, một mình cô ăn không hết đâu."

"Thích ạ." Yến Hạc Thanh cầm lên một miếng, ăn xong mới đi.

Từ Kiều Âm định gói phần còn lại cho Yến Hạc Thanh đem về nhưng sợ cậu xách nặng nên bà cẩn thận bọc lại bằng màng giữ tươi rồi cất vào tủ lạnh.

Yến Hạc Thanh lại về chung cư rất muộn, Lục Mục Trì đợi cả đêm, hẩn dỗi theo Yến Hạc Thanh lên lầu, mắt hơi nheo lại.

Đại học đã nghỉ từ lâu mà sao ngày nào Yến Hạc Thanh cũng về muộn như vậy.

Chắc không phải đi hẹn hò đấy chứ?

Lục Mục Trì càng nghĩ càng tức, hắn gọi một cú điện thoại.

"Địa chỉ của tôi đây, tới ngay đi."

Chỉ chốc lát sau, một chiếc xe dừng lại phía trước, cửa mở ra, một gã đàn ông trung niên cao ráo bước xuống xe nhìn quanh, sau đó chạy vội tới chỗ Lục Mục Trì.

Cửa xe hạ xuống, gã đàn ông trung niên ân cần hỏi: "Lục thiếu có gì dặn dò ạ?"

Lục Mục Trì đưa điện thoại qua, trên màn hình là ảnh nhập học của Yến Hạc Thanh, "Bắt đầu từ mai đi theo cậu ta rồi báo cáo nhất cử nhất động của cậu ta cho tôi."

Gã đàn ông trung niên nhìn màn hình, rõ ràng chung cư này không phải chỗ ở của Lục Mục Trì, hắn tươi cười hỏi: "Cậu ta ở đây sao ạ?"

Lục Mục Trì hất cằm về phía cửa sổ sáng đèn trên lầu, "Căn hộ kia kìa."

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh buông xuống một góc rèm cửa sổ.

Cậu không thấy rõ hình dáng gã đàn ông đến tìm Lục Mục Trì nhưng vẫn có thể đoán được, trong tiểu thuyết có một thám tử tư làm tay sai cho Lục Mục Trì.

Lúc đó là điều tra Lâm Phong Trí, Lục Mục Trì chưa từng kiêng dè nên những lúc thám tử tư đến biệt thự báo cáo đều có mặt cậu.

Yến Hạc Thanh cũng chẳng thêm để ý.

Có thám tử tư theo dõi thì cậu sẽ bớt đi một bước phiền phức, không cần nghĩ cách để Lục Mục Trì phát hiện ra sự tồn tại của Từ

Kiều Âm nữa.

Cổ họng lại khô khốc, Yến Hạc Thanh ho khẽ mấy tiếng rồi đi đến sofa, ngồi xuống uống vài hớp nước nóng, sau đó cầm điện thoại lên xem, ngày 9.

Sắp tới rồi.

Yến Hạc Thanh cầm lọ thuốc, lần này đổ ra mấy viên thuốc kháng viêm, thanh nhiệt và một viên thuốc cảm, nuốt xuống toàn bộ.

Ngày hôm sau, Lục Lãm vừa rửa mặt xong ra khỏi phòng vệ sinh thì điện thoại của anh "ting" một tiếng.

Anh mặc đồ rồi mới đi tới cầm điện thoại lên.

Mở ra là một thông báo Wechat.

52 Hz.

Lục Lãm ấn vào Wechat, không có tin nhắn mà chỉ có thông báo chuyển khoản, 4350 tệ.

Lý do chuyển khoản — — Kỳ đầu tiên, cảm ơn Lục tiên sinh.

Hôm nay là ngày 10, là kỳ trả góp đầu tiên của Yến Hạc Thanh.

Chương 37

Lục Lãm trả lời ba chữ, "Nhận được rồi."

Sau đó ấn nút nhận tiền.

Pha một ly cà phê đơn giản rồi làm nóng một phần sandwich, ăn xong Lục Lãm ra ngoài đi làm, ven đường tuyết chất thành đống, hôm nay bắt đầu tan ra nên nhiệt độ không khí cực thấp, vừa ra khỏi tòa nhà thì gió lạnh đã ập vào mặt.

Thấy Lục Lãm, tài xế lập tức xuống xe mở cửa cho anh, Lục Lãm chưa lên xe mà dừng lại cảm nhận nhiệt độ không khí.

Sau đó lên xe, Lục Lãm xem nhiệt độ đêm qua, lạnh nhất từ đầu đông đến nay, âm 20 độ.

Trong đầu hiện lên gian phòng của Yến Hạc Thanh, chỉ có một cái quạt sưởi mini.

Tài xế yên lặng lái xe, Lục Lãm gọi điện cho trợ lý.

Trợ lý vừa tới bãi đỗ xe ở công ty thì nhận được điện thoại của Lục Lãm, luôn miệng vâng dạ.

Cúp máy, hắn lập tức bấm một dãy số rồi dặn dò mấy câu, sau khi đỗ xe không lên văn phòng mà đi thang máy lên tầng trệt rồi chạy ra ngoài sảnh.

Chỗ hẹn là quán trà sáng đối diện, trong một gian phòng yên tĩnh thích hợp để nói chuyện, trợ lý đợi khoảng mười phút thì một

người phụ nữ đẩy cửa vào.

Đây là quản lý tiệm cà phê Shadow, sau khi cô ngồi xuống, trợ lý đẩy menu tới rồi lịch sự nói: "Mới sáng đã làm phiền chị rồi, chị gọi món trước đi, ăn xong chúng ta lại nói chuyện."

Quản lý gọi mấy món điểm tâm, cô đưa trả menu cho nhân viên phục vụ rồi mỉm cười: "Có việc gì anh cứ nói đi."

Trợ lý cũng vào thẳng vấn đề, "Tôi có một món quà muốn tặng cho Yến Hạc Thanh làm ở quán chị nhưng không tiện ra mặt, nhờ chị giúp giùm nhé."

Quản lý hơi kinh ngạc, "Yến Hạc Thanh nghỉ việc rồi mà."

Trợ lý thoáng sửng sốt rồi lại mỉm cười, "Thế thì càng dễ hơn, phiền chị gọi điện nói là quà Tết, chuyện còn lại tôi sẽ lo, không phải nhờ chị giúp không công đâu, sau này trà chiều của Lục thị giao hết cho chị đấy ạ."

Nghe nói Lục thị đặt trà chiều, mắt quản lý sáng lên nhưng vẫn chưa đồng ý ngay, trong thời gian Yến Hạc Thanh làm ở quán cà phê có biểu hiện rất tốt, cô thích nhất là những thanh niên vừa giỏi giang vừa chăm chỉ như vậy, khách sáo hỏi: "Có thể nói tôi biết là quà gì không?"

Trợ lý đáp ngay, "Máy sưởi ạ."

Quản lý sửng sốt, "Máy sưởi? Là máy sưởi làm ấm phòng mà tôi biết ấy à?"

Trợ lý mở khóa điện thoại rồi đưa cho quản lý, cô cầm lấy xem, trên màn hình là đơn hàng đã đặt thành công, trong đó ghi máy sưởi điện di động dùng cho phòng rộng 15-20 mét vuông.

Quản lý lập tức đồng ý, "Không thành vấn đề."

— —

Yến Hạc Thanh ra khỏi chung cư chưa bao lâu thì điện thoại reo lên.

Cậu còn lưu số của quản lý tiệm cà phê, thấy tên người gọi, cậu hơi thắc mắc rồi nghe máy: "Chào chị."

Quản lý sốt sắng hỏi, "Tiểu Yến à, không quấy rầy em chứ?"

"Không ạ, chị cứ nói đi."

"Là thế này, sắp nghỉ đông rồi, hàng năm quán chị đều phát quà Tết dựa theo công trạng, em cũng xem như làm đến cuối năm nên có phần của em nữa, em nhắn địa chỉ cho chị đi, chị gọi người đưa tới."

Yến Hạc Thanh cứ tưởng là quà nhỏ, cậu đi vào ga điện ngầm, "Không cần phiền đâu ạ, tối nay em sẽ ghé lấy."

"Thùng to lắm đó, em tới lấy không tiện đâu." Quản lý cười nói, "Đâu có gì phiền, quán mình tự giao luôn mà, em tới lấy mới là phiền đó."

Khóe mắt liếc thấy một gã đàn ông trung niên bám theo mình, Yến Hạc Thanh thản nhiên đi qua trạm soát vé rồi nói với quản lý: "Em nhắn cho chị sau nhé."

Quản lý đồng ý.

Cúp máy, Yến Hạc Thanh đi đến khu vực chờ tàu, trong lúc đợi cậu nhắn địa chỉ và thời gian mình về nhà cho quản lý.

Quản lý trả lời ngay: "Chị nhận được rồi! Chúc em ăn Tết vui vẻ nha Tiểu Yến!"

Yến Hạc Thanh cũng đáp: "Chúc chị năm mới an khang ạ."

Lúc này tàu tới, Yến Hạc Thanh cất điện thoại lên tàu, gã đàn ông trung niên cách cậu không xa không gần cũng lên theo.

Yến Hạc Thanh đứng trong góc đeo tai nghe học từ vựng như thường lệ, gã đàn ông trung niên giả bộ nghịch điện thoại rồi hướng camera về phía Yến Hạc Thanh chụp mấy tấm.

Thời gian dần trôi, suốt quãng đường Yến Hạc Thanh nghiêm túc học từ, không làm gì mà cũng chẳng nói gì, cổ gã đàn ông trung niên tê rần, báo cáo với Lục Mục Trì, "Lục thiếu, cậu ta lên tàu điện ngầm rồi đeo tai nghe, cả tiếng rồi chẳng nhúc nhích gì cả."

Lục Mục Trì vừa tới công ty, hắn mở tin nhắn của thám tử tư, bức ảnh đầu tiên là Yến Hạc Thanh ra khỏi chung cư.

Thiếu niên mặc áo măng tô màu xanh đậm, cổ quàng khăn đỏ, đeo khẩu trang che khuất nửa mặt khiến làn da lộ ra càng trắng hơn, mặt càng nhỏ hơn, Lục Mục Trì lẩm bẩm "Đi đâu mà sớm thế" rồi kéo tiếp xuống dưới.

Thấy Yến Hạc Thanh nói chuyện điện thoại rồi lên tàu điện ngầm, Lục Mục Trì nhất thời không kịp phản ứng, hắn chưa bao giờ đi tàu điện ngầm cả.

Phía dưới là ảnh Yến Hạc Thanh yên lặng đứng trong góc, cách đó không xa có một nam sinh đang giơ điện thoại chụp lên cậu.

Lục Mục Trì sầm mặt, đến văn phòng, hắn kéo ghế ra ngồi xuống rồi nhắn, "Đuổi thẳng ranh chụp lên kia đi."

Một lát sau, thám tử tư trả lời, "Xuống tàu rồi ạ."

Lục Mục Trì lập tức hỏi: "Cậu ta đi đâu?"

Giây lát sau, một tấm hình hiện ra.

Trên bức tường đá trong bức ảnh là một hàng chữ lớn đã tróc sơn — Viện mồ côi Rainbow Bridge.

Lục Mục Trì hơi nhú mào, Yến Hạc Thanh về cô nhi viện mình ở hồi bé làm gì? Quyên tiền sao? Chắc không phải làm tình nguyện viên đấy chứ? Trưởng thành cống hiến cho xã hội à?

Lục Mục Trì cảm thấy buồn cười, bản thân Yến Hạc Thanh cũng nghèo rớt mào mà còn bày đặt giúp người khác, giống như người phụ nữ kia cũng hay giành làm việc nhà, vậy Lục gia bỏ tiền mướn người hầu làm gì, rõ là nực cười.

Nghĩ vậy nhưng Lục Mục Trì vẫn gõ một hàng chữ, "Đi theo xem cậu ta làm gì."

Thám tử tư đáp: "Lục thiếu, không tiện vào đâu ạ, phải đăng ký nên dễ bại lộ lắm."

Dù sao trong viện mồ côi cũng chỉ có trẻ mồ côi, Yến Hạc Thanh không phải ra ngoài hẹn hò nên Lục Mục Trì cũng chẳng để ý lắm, "Tiếp tục canh chừng đi, có gì mới thì báo ngay cho tôi."

Thám tử tư: "Vâng!"

Lúc này một phụ nữ trung niên đi vào viện mồ côi, thám tử tư liếc nhìn rồi tìm chỗ ngồi xuống nghịch điện thoại.

Trong viện mồ côi, Yến Hạc Thanh đang dạy lũ trẻ đánh vần.

Hầu hết bọn trẻ đều phản ứng chậm và có khả năng phân tích kém nhưng Yến Hạc Thanh vô cùng kiên nhẫn, chịu khó giảng tới giảng lui cho chúng.

Từ Kiều Âm tự thấy hổ thẹn vì mình thua kém.

Khi bà mới tới viện mồ côi, lần đầu tiếp xúc với những đứa trẻ đặc biệt này không sao thích ứng được, từng muốn bỏ cuộc nhiều lần, phải rất lâu sau mới quen dần.

Yến Hạc Thanh lại khác.

Cậu hoàn toàn không giống người mới trưởng thành mà có tính kiên nhẫn tuyệt đối và cảm xúc siêu ổn định.

Thông qua sự tài giỏi của Yến Hạc Thanh và những vết chai trên tay cậu, ít nhiều gì cũng đoán được hoàn cảnh gia đình cậu không tốt lắm.

Giờ nghỉ trưa, Từ Kiều Âm gọi Yến Hạc Thanh đến văn phòng rồi lấy sàu riêng ra khỏi túi, "Cháu mau ăn đi, để lâu sẽ hư đấy."

"Cháu không ăn được đâu." Yến Hạc Thanh ngồi xuống đối diện Từ Kiều Âm, không tháo khẩu trang ra, "Cô ăn đi ạ."

Từ Kiều Âm thắc mắc, "Sao thế?"

"Cháu bị cảm ạ." Yến Hạc Thanh nói.

"Hèn gì cháu cứ đeo khẩu trang suốt." Từ Kiều Âm gật đầu rồi cất sàu riêng vào, "Bệnh thì ở nhà nghỉ ngơi đi, còn tới đây làm gì."

"Chỉ bệnh nhẹ thôi ạ." Yến Hạc Thanh ho khan mấy tiếng, "Sang năm có muốn đến thường xuyên cũng chẳng được nữa."

Từ Kiều Âm có nghe dì Trương nói Yến Hạc Thanh là sinh viên, qua Tết là khai giảng nên đương nhiên phải đặt việc học lên hàng đầu, bà mỉm cười, "Cha mẹ cháu có đưa con hiểu chuyện như cháu chắc mát lòng mát dạ lắm nhỉ."

Yến Hạc Thanh rũ mắt, mấy giây sau mới nói: "Lát nữa về nhà

cô cũng đeo khẩu trang đi ạ, thời tiết này đeo khẩu trang vừa ngăn mầm bệnh vừa giữ ấm nữa."

Từ Kiều Âm nói ngay: "Cháu bệnh thì về nhà nghỉ sớm đi, không cần đưa cô về đâu."

Yến Hạc Thanh hơi nghiêng đầu, hàng mi chớp nhẹ, "Cô đừng xem thường cháu, mới bệnh chút xíu đã nghỉ rồi, cháu....." Cậu không nói nữa mà lấy từ ba lô ra một cái khẩu trang được đóng gói riêng, "Đem sẵn cho cô rồi đây, cô nhớ đeo nhé."

Cậu đứng dậy đi làm việc tiếp.

Từ Kiều Âm nhìn theo bóng lưng Yến Hạc Thanh, sống mũi cay cay, bà cúi đầu lấy điện thoại ra, hình nền là một bức ảnh rất mờ, tháng trước bà đứng dưới lầu công ty Lục Mục Trì rồi lặng lẽ chụp bóng lưng hắn từ xa.

Từ Kiều Âm vuốt nhẹ màn hình lạnh buốt, trong mắt hiện lên ý cười trù mến.

Buổi chiều về nhà, Từ Kiều Âm đeo khẩu trang, mưa rơi lác đác, Yến Hạc Thanh cầm dù, vừa trò chuyện với Từ Kiều Âm vừa đi tới ga tàu điện ngầm.

Nhận được ảnh chụp, Lục Mục Trì trợn mắt.

Phụ nữ ở đâu ra vậy?

Còn là một bà già nữa.

Trong ảnh không thấy rõ mặt người phụ nữ mà chỉ thấy góc nghiêng, hơn nữa còn đeo khẩu trang nhưng nhìn cách ăn mặc có vẻ đã lớn tuổi.

Lục Mục Trì ngón ngàng trăm mối, sau đó thám tử tư lại gửi tới

mấy bức ảnh và một tin nhắn, "Cậu ta đưa người phụ nữ vào nhà rồi ở gần nửa tiếng mới đi."

Lục Mục Trì thấy bốn chữ "chung cư Vật Đảo" thì nhú chột mày.

Yến Hạc Thanh là trẻ mồ côi, ngoại trừ cha mẹ nuôi và Lâm Phong Trí thì không còn quen biết ai khác, người phụ nữ này là ai?

Nhận được tin Yến Hạc Thanh đã về nhà, Lục Mục Trì trầm tư giây lát, "Theo dõi tiếp đi."

— —

Về đến nhà, Yến Hạc Thanh lại đem đồ ăn xuống lầu cho mèo hoang.

Khi cậu lên lầu lần nữa thì nhân viên giao hàng đã đợi sẵn, dưới đất đặt một cái thùng hình chữ nhật, ánh sáng mờ mờ nên không thấy rõ chữ trên thùng, chỉ nhìn ra được là đồ điện gia dụng.

Thấy cậu cầm chìa khóa, nhân viên giao hàng hỏi: "Anh Yến Hạc Thanh đúng không ạ?"

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Nhân viên giao hàng đưa bút và phiếu ký nhận tới, "Phiền anh ký giùm ạ."

Yến Hạc Thanh cầm bút ký tên mình, "Cảm ơn."

"Hàng không nặng nên anh tự bung vào nhé, tôi còn phải đi giao gấp nữa." Nhân viên giao hàng nói rồi chạy xuống lầu.

Yến Hạc Thanh mở cửa khiêng thùng vào.

Vào nhà bật đèn lên, nhiệt độ chỉ cao hơn bên ngoài chút xíu, Yến Hạc Thanh lại ho khan mấy tiếng, giờ mới thấy rõ chữ trên thùng — —

Máy sưởi hiệu XX, hoạt động cực êm, không gây khô hanh, thoải mái dễ chịu, tiết kiệm điện năng, mỗi ngày chỉ tốn hai tệ, sưởi ấm cho diện tích cực rộng, sưởi ấm sàn nhà không góc chết.

Yến Hạc Thanh hơi băn khoăn, quà Tết lại là máy sưởi, phúc lợi của quán cà phê tốt vậy sao?

Cậu nhớ Trương Thanh từng phàn nàn những dịp lễ Tết nhân viên toàn được tặng cà phê hạt, còn là loại rẻ nhất nữa.

Yến Hạc Thanh hỏi lại quản lý, biết chắc không giao nhầm mới khai thùng ra.

Thân máy màu trắng tinh, tuy hơi dài nhưng khung máy rất mỏng, để sát tường hầu như không chiếm diện tích, rất hợp với không gian nhỏ hẹp này của cậu.

Cắm điện vào, Yến Hạc Thanh không cần đọc sách hướng dẫn mà ngồi xuống nhấn nút mấy lần, chỉnh nhiệt độ lên 26, chỉ trong nháy mắt khí nóng đã tỏa ra, thật sự rất ấm áp.

Hai tay Yến Hạc Thanh lạnh buốt, cậu áp lên tấm tản nhiệt, mười ngón tay tê cứng dần khôi phục tri giác.

Phòng quá nhỏ nên chưa đầy mười phút sau cả phòng đã ấm áp như xuân, chẳng biết vì bật chưa lâu hay vì máy mới đúng như quảng cáo mà không khí không bị khô như bật điều hòa, cực kỳ thoải mái dễ chịu.

Yến Hạc Thanh đang mặc áo len, toàn thân bắt đầu nóng lên.

Cởi áo len ra, Yến Hạc Thanh vào phòng vệ sinh tắm rửa, lần

này chỉ mặc áo thun trắng mỏng và quần thể thao rộng rãi, lúc ra cũng không thấy lạnh chút nào.

Vào bếp đun nước nóng, Yến Hạc Thanh rót một ly đặt trên bàn trà rồi ngồi xuống ghế sách, bắt đầu buổi học hôm nay.

Cùng lúc đó, Lục Lãm vẫn chưa tan tầm, đợi anh xử lý xong hồ sơ, trợ lý mới nhẹ nhàng gõ cửa, "Lục tổng, cơm đến rồi ạ."

"Để trên bàn đi." Lục Lãm không thấy ngon miệng, xoa xoa huyết thái dương.

Trợ lý rón rén đi vào đặt đồ ăn xuống bàn trà rồi nhìn Lục Lãm, lúc này mới báo cáo chuyện Yến Hạc Thanh đã nhận được máy sưởi và xin nghỉ việc.

Qua Tết là khai giảng nên Lục Lãm không hề bất ngờ khi Yến Hạc Thanh nghỉ việc, có lẽ sau này Yến Hạc Thanh cũng chẳng còn thời gian rảnh để câu cá nữa, "Có điểm chưa?"

Anh đang hỏi điểm thi cuối kỳ của Yến Hạc Thanh lần này.

"Có rồi ạ." Trợ lý không khỏi trầm trồ, "Hạng nhất đấy ạ, chuyển ngành không có vấn đề gì, học bổng cũng nhận rồi ạ."

"Cậu về đi."

Trợ lý nhìn đồ ăn, thư ký đã về từ lâu, nếu hần cũng về thì..... Lục Lãm thấy vậy thì thản nhiên nói: "Tôi sẽ tự dọn."

Trợ lý vâng dạ rồi rón rén lui ra ngoài.

Lục Lãm lại mở Wechat.

Sáng nay Yến Hạc Thanh trả lời anh bằng một emoji tươi cười, anh không nhấc lại nữa. Lướt lên trên, đầu ngón tay chạm vào màn

hình, phần mềm kia lập tức mở ra.

Mấy chục giây ngẩn ngui, đến khi đồ ăn sắp nguội anh mới để điện thoại xuống.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Lục Mục Trì đều nhận được ảnh chụp Yến Hạc Thanh đi với một phụ nữ.

Cùng đi cùng về, cùng che chung một cây dù.

Thời gian Yến Hạc Thanh ở chung cư cũng ngày càng lâu, hôm nay là lâu nhất, tới nửa tiếng đồng hồ.

Nửa tiếng có thể làm rất nhiều chuyện.

Lục Mục Trì vung tay lên, ly rượu bên cạnh lập tức rơi xuống đất, mảnh thủy tinh văng tung tóe, chuyện này đã rõ ràng rành.

Chắc chắn Yến Hạc Thanh sẽ không hẹn hò với bà già, cậu..... đang được bà ta bao nuôi!

Không thêm năm triệu của hắn mà lại sẵn sàng ngủ với bà già!

Yến Hạc Thanh hoàn toàn không thích hắn!

Lục Mục Trì tức điên người, vớ lấy áo khoác muốn đi tìm Yến Hạc Thanh gây sự, nhưng ra đến cửa phòng làm việc thì khựng lại.

Không được, bắt trộm phải bắt quả tang.

Nếu giờ hắn tìm tới, chỉ với mấy tấm ảnh thì Yến Hạc Thanh dư sức chối cãi.

Lục Mục Trì cười lạnh, tốt lắm, ngày mai hắn sẽ bắt ngay tại trận để xem Yến Hạc Thanh cãi đường nào.

Siết chặt tay nắm cửa làm gân xanh nổi lên, hồi lâu sau Lục Mục Trì mới giật phắt tay về rồi nghiêng răng nghiêng lợi bỏ đi.

— —

Trong phòng nhỏ nóng đến nỗi phải mặc áo tay ngắn chỉ bật đèn bàn, trên tường là những tia sáng cầu vồng đan xen vào nhau.

Yến Hạc Thanh nằm ở đầu giường nhẹ nhàng xoay khối pha lê lập phương, con người màu nâu nhạt lóe sáng như lưu ly.

Một lát sau, cậu đặt khối pha lê lập phương xuống.

Ba ngày.

Lục Mục Trì kiên nhẫn nhiều lắm là ba ngày. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì mai hoặc mốt hẳn sẽ mò tới.

"Khụ khụ." Yến Hạc Thanh ho khan mấy tiếng, cậu kéo chăn qua.

Mặc dù trong phòng có máy sưởi nhưng cậu vẫn quen đắp chăn, điều này khiến cậu an tâm hơn.

Tắt đèn bàn, Yến Hạc Thanh nhắm mắt lại, chỉ giây lát sau đã ngủ thiếp đi.

Hôm sau là ngày hiếm hoi không có tuyết rơi, mặt đất khô ráo, gã đàn ông trung niên vẫn bám theo Yến Hạc Thanh, cậu đi vào viện mồ côi như thường lệ.

Còn mười ngày nữa là Tết, viện mồ côi cũng treo đèn lồng đỏ và giăng dây đèn lấp lánh.

Treo đèn lồng xong, Yến Hạc Thanh đi quét dọn vệ sinh.

Một bé gái cầm khối pha lê lập phương tới hỏi khế: "Anh Yến có đến ăn Tết với tụi em không?"

Yến Hạc Thanh ngẩng mặt lên, đôi mắt cong cong, "Không em."

Bé gái rất thất vọng nhưng lát sau lại tò mò hỏi, "Tết anh đi đâu vậy ạ?"

Yến Hạc Thanh dừng quét rồi nhìn bé gái, trong mắt lộ rõ ý cười, "Đi gặp người thân nhất của anh."

"Tiểu Yến, tối nay tới nhà cô ăn lẩu nhé." Sau giờ làm Từ Kiều Âm cảm Yến Hạc Thanh đến nhà ăn, "Sáng nay cô đi chợ mua được nấm tươi lắm, cháu bị cảm chưa khỏi, ăn lẩu nấm cũng tốt cho sức khỏe mà."

Yến Hạc Thanh cười, "Vâng ạ."

Hai người vừa trò chuyện vừa đi ra viện mồ côi như mọi ngày, thám tử tư báo cho Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì đang đứng trước cửa nhà Từ Kiều Âm, giờ hẳn mới biết chung cư này ở ngay đối diện công ty mình.

Khá lắm, dám yêu đương vụng trộm dưới mí mắt hắn.

Lục Mục Trì giật ra nút sơmi trên cùng rồi nói với thám tử tư: "Biết rồi, ông khỏi theo dõi nữa."

Thám tử tư lập tức rút lui.

Liếc thấy thám tử tư bỏ đi, Yến Hạc Thanh thản nhiên quay sang tiếp tục trò chuyện với Từ Kiều Âm.

Đến dưới lầu, Từ Kiều Âm lại vào siêu thị mini mua ít rau sống, giá đỗ, khoai tây và cải trắng.

Xách đồ ăn về nhà, bà không cho Yến Hạc Thanh giúp mình,
"Cháu xem TV đi, lát nữa là có cơm ngay."

Còn đóng cửa bếp lại.

Yến Hạc Thanh tháo khẩu trang, không ra phòng khách xem tivi mà đứng trước cửa yên lặng chờ đợi.

Lục Mục Trì tận mắt thấy Yến Hạc Thanh và Từ Kiều Âm xách đồ ăn, trò chuyện vui vẻ rồi mở cửa vào nhà, so với xem ảnh càng kích động hơn.

Trong lòng hấn như có lửa cháy hừng hực, thiêu rụi tất cả lý trí của hấn.

Yến Hạc Thanh thật sự dám.....

Cậu dám phản bội hấn!

Tượng tượng ở bên kia bức tường, Yến Hạc Thanh và một phụ nữ đang quần quýt triền miên, Lục Mục Trì không thể chờ thêm một khắc nào nữa.

Hấn bước ra khỏi góc hành lang rồi sai bước đi tới căn hộ của Từ Kiều Âm, giơ chân đạp mạnh vào cửa.

"Yến Hạc Thanh, mở cửa ra!"

Chương 38

Lục Mục Trì đá rất mạnh làm cánh cửa rung bần bật.

Từ Kiều Âm đang rửa rau trong bếp thì nghe tiếng đập cửa xen lẫn tiếng nước, bà còn tưởng là nhà bên cạnh vì chung cư này cách âm cực kém.

Yến Hạc Thanh không để Lục Mục Trì đá quá lâu mà đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở, Lục Mục Trì lập tức xông vào như dã thú nổi điên.

Trong mắt hắn chỉ thấy mỗi Yến Hạc Thanh.

Thiếu niên đã cởi áo khoác ra, phía trên mặc áo len rộng màu đen, phía dưới mặc quần jean màu sáng.

Mới vào cửa đã cởi áo! Gấp gáp vậy sao!

Hai mắt Lục Mục Trì đỏ ngầu, bước tới đưa tay bóp chặt cổ Yến Hạc Thanh rồi hung hăng đẩy cậu vào tủ giày.

Lưng Yến Hạc Thanh va mạnh vào tủ, bả vai truyền đến cảm giác đau đớn rõ rệt nhưng sắc mặt cậu chẳng chút thay đổi, chỉ hờ hững nhìn Lục Mục Trì.

Ánh mắt thản nhiên này càng làm Lục Mục Trì điên tiết hơn.

Thình thoảng trong bếp còn vọng ra tiếng xào nấu và mùi cơm chín, Lục Mục Trì nghiêng răng cười khẩy, "Hai người cùng ăn tối

trong lâu đài tình ái, đúng là lãng mạn quá nhỉ."

Cuối cùng Yến Hạc Thanh cũng có biểu cảm, cậu biết Lục Mục Trì đáng ghê tởm nhưng không ngờ hắn lại tởm đến mức này.

Thấy vẻ mặt cậu giãn ra, Lục Mục Trì tưởng mình đã nói trúng tim đen của Yến Hạc Thanh nên nhếch miệng cười lạnh, "Xem ra em vẫn chưa biết rõ thân phận mình nhỉ. Em là đồ của tôi, tôi có thể vứt đi, cũng có thể tặng người khác, nhưng nếu em chạy lung tung thì đừng trách tôi phết bỏ đôi chân không nghe lời này, và — —"

Nghĩ đến Yến Hạc Thanh triền miên với người khác, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, "Chỗ không còn sạch sẽ kia nữa!"

Câu này giống hệt trong truyện gốc.

Lục Mục Trì cần một dự án nên mời đối tác đến biệt thự chơi, gã đàn ông kia thấy Yến Hạc Thanh bị nhốt trong phòng tối thì liên tục nói bóng gió với Lục Mục Trì.

Đương nhiên Lục Mục Trì thừa hiểu ý hắn, một món đồ có thể đổi lấy mối làm ăn vài tỷ, tính ra cũng lời.

Hôm sau hắn bắt Yến Hạc Thanh đến nhà gã đàn ông đưa hợp đồng.

Cuộc giao dịch này hắn hiểu rõ, gã đàn ông hiểu rõ, Yến Hạc Thanh cũng hiểu rõ.

Nhưng Yến Hạc Thanh không thể không đi, không phải vì bị tra tấn mà vì đã sớm mắc hội chứng Stockholm yêu Lục Mục Trì nên nghe lời hắn răm rắp.

Cậu hết sức cẩn thận nhưng vừa vào cửa đã bị gã đàn ông tóm lấy kéo vào phòng.

Thân thể gầy gò suy yếu không thể nào chống cự gã đàn ông cao lớn, trước đó Yến Hạc Thanh lén giấu dao gọt trái cây, đâm vào vai hắn một nhát mới thoát được.

Cậu trốn về biệt thự, Lục Mục Trì đã nghe gã đàn ông gọi điện tới nói, hắn nhìn Yến Hạc Thanh run rẩy, đột nhiên phá lên cười.

"Thủ tiết vì tôi à." Ngón cái của hắn vuốt ve gò má Yến Hạc Thanh, bỗng nhiên sầm mặt giáng cho cậu một cái tát nảy lửa.

Lúc đó thân hình Yến Hạc Thanh chẳng khác nào tờ giấy nên lập tức ngã nhào xuống đất.

Lục Mục Trì liếc mắt nhìn cậu từ trên cao, "Một đứa thể thân mà cũng xứng sao!"

.....

Trong mắt Lục Mục Trì, Yến Hạc Thanh từng là một món đồ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng giờ thì khác, chỉ cần nghĩ đến Yến Hạc Thanh thuộc về người khác, bị kẻ khác ngoài hắn sờ vào thì hắn hoàn toàn mất sạch lý trí.

Hắn gơ tay còn lại lên, hai tay siết cổ Yến Hạc Thanh.

Lục Mục Trì chỉ hận không thể bóp chết cậu, hắn gầm lên, "Mẹ kiếp em mau nói đi, em bị đứa khác sờ soạng chỗ nào? Hay là sờ hết rồi hả!"

Cổ bị bóp chặt, Yến Hạc Thanh ngạt thở ho khan dữ dội nhưng vẫn không nói lời nào.

Cậu lạnh lùng nhìn Lục Mục Trì nổi điên.

Đúng lúc này, Từ Kiều Âm nghe tiếng gào thét thì phát hiện điều bất thường, vội vàng mở cửa chạy ra.

Thấy cảnh tượng trước cửa, còn có Lục Mục Trì, máu trong người bà như đông lại, một giây sau bà vội vã chạy tới gỡ tay Lục Mục Trì, "Con làm gì vậy? Mau buông cậu ấy ra!"

Lục Mục Trì nghe thấy giọng nữ thì hai mắt lập tức đỏ ngầu, cả khuôn mặt đều vặn vẹo, hắn khinh thường nhìn Từ Kiều Âm rồi vung tay hất bà ra.

Ánh mắt nhìn trừng trừng Yến Hạc Thanh như chỉ hận không thể nuốt chửng cậu.

Hắn cúi đầu tới gần Yến Hạc Thanh rồi cười nham hiểm, "Chậc, tình tứ quá nhỉ. Được, vậy tôi sẽ chơi em ngay trước mặt mẹ già này, để xem sau này em làm sao chơi được mẹ nữa!"

Lần này đứng rất gần nên Từ Kiều Âm nghe rõ từng chữ của Lục Mục Trì, con người bà khiếp sợ mở to, toàn thân run lên.

Bà cứ tưởng mình nghe lầm, cho đến khi Lục Mục Trì đưa tay muốn lột quần Yến Hạc Thanh thật.

"Dừng lại!" Từ Kiều Âm hét lên một tiếng thê lương rồi xông tới tát Lục Mục Trì, nhào vào người hắn, ra sức đẩy hắn.

Bất thành linh bị Từ Kiều Âm xô mạnh, Lục Mục Trì loạng choạng mấy bước, hai tay rời khỏi Yến Hạc Thanh, lưng va mạnh vào cửa phát ra một tiếng trầm đục, Lục Mục Trì kêu lên vì đau, gò má hồng rát.

Từ lần trước Yến Hạc Thanh đấm hắn, đây là lần thứ hai có người dám tát hắn, đầu lưỡi hắn lướt qua khóe miệng rách nhẹ, hất mặt vung nắm đấm tới, "Dám đánh tôi à, đàn bà tôi cũng — —"

Từ Kiều Âm che chắn trước người Yến Hạc Thanh, nước mắt giàn giụa, môi bị cắn rách.

Chính vào lúc này, Lục Mục Trì mới thấy rõ mặt Từ Kiều Âm.

Lục Mục Trì như bị sét đánh, nắm đấm đổi hướng nện vào tường, khớp ngón tay rách da lập tức ứa máu.

Lục Mục Trì hoàn toàn không có cảm giác đau, hấn quay lại bàng hoàng nhìn Từ Kiều Âm.

Không khác mấy so với ký ức của hấn mà chỉ già hơn, tóc cũng bạc đi.

Là.....

Bà sao?

Lục Mục Trì hoang mang, vô thức lùi lại, bả vai đụng vào cửa lần nữa, hai con người nở to như ngâm nước, bàng hoàng kinh ngạc nhìn Từ Kiều Âm.

Sao lại là bà.....

Sao lại là bà được.....

Yến Hạc Thanh ho khan mấy tiếng rồi nhẹ nhàng đẩy Từ Kiều Âm, "Cô Từ tránh ra đi ạ, anh ta tới tìm cháu đấy."

Lục Mục Trì nghe thấy "cô Từ" thì càng thêm chắc chắn, không sai, đúng là Từ Kiều Âm, người phụ nữ này chính là Từ Kiều Âm đã biến mất mười mấy năm nay!

Hấn đột ngột đâm sầm vào cánh cửa, hoảng hốt mở cửa ra chạy.

Từ Kiều Âm cứ tưởng Lục Mục Trì phát hiện ra mình nên tìm đến gây sự, kết quả lại hiểu lầm quan hệ của bà và Yến Hạc Thanh, giờ nghe nói hai người quen nhau, nhớ lại những lời Lục Mục Trì nói lúc nãy, hai mắt bà tối sầm, suýt nữa thì ngất xỉu, Lục Mục Trì.....

Bà hoảng sợ mấp máy môi, "Nó, nó là....." Từ Kiều Âm bỗng nhiên kéo Yến Hạc Thanh lại rồi nhìn cậu với vẻ khó tin, "Tiểu Yến, cháu..... cháu và nó có quan hệ thế nào?"

Hiện giờ sắc mặt Yến Hạc Thanh tái nhợt gần như trong suốt, cậu lắc đầu, "Chẳng có quan hệ gì hết ạ, cô đừng lo, cháu sẽ nói rõ với anh ta để đừng tới tìm cô gây phiền phức nữa." Cậu gỡ áo khoác mình xuống khỏi móc treo, "Hôm nay làm phiền cô rồi."

Trước khi Lục Mục Trì quay lại, Yến Hạc Thanh nhanh chóng rời đi.

Kiểu nói lập lờ nước đôi của cậu càng xác nhận suy đoán của Từ Kiều Âm, cảnh tượng lúc nãy không ngừng đánh thẳng vào bà, bà sững sờ tại chỗ, trong đầu ong ong, nước mắt không ngừng trào ra, Tiểu Trì của bà..... sao lại biến thành như vậy.....

Lục Mục Trì chạy xuống tầng trệt, sắp ra khỏi chung cư thì đột ngột dừng lại.

Có vệ sĩ đi theo hẩn.

Lữ vệ sĩ phát hiện Từ Kiều Âm rồi báo cáo với ông nội hẩn thì.....

Hẩn quay phắt lại rồi hấp tấp đi ngược vào thang máy, ngón cái nóng nẩy ấn nút liên tục.

Thang máy xuống chậm rì rì, khó khăn lắm mới đến nơi, cửa vừa hé một khe nhỏ thì Lục Mục Trì vạch ra rồi bước vào, không thèm để ý ánh mắt kinh dị của những người khác mà ấn số tầng của

Từ Kiều Âm.

Chẳng ai dám vào chung với hấn.

Một mình Lục Mục Trì đi thang máy lên lầu, thang máy chung cư đã cũ nên vận hành vừa chậm vừa phát ra âm thanh kỳ quái, Lục Mục Trì tức tối đấm vách thang máy liên hồi.

Thời gian dài dằng dặc trôi qua, cửa thang máy mở rộng, hấn đi nhanh ra ngoài, khi sắp đến nhà Từ Kiều Âm thì bước chậm lại, siết tay mấy lần rồi mới sầm mặt đi vào.

Cửa mở toang, Từ Kiều Âm vẫn còn đứng tại chỗ.

Nghe tiếng bước chân, đôi mắt đầm lệ của Từ Kiều Âm mờ mịt nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều cứng đờ.

Cuối cùng Lục Mục Trì mở miệng trước, hấn quét mắt khắp lượt nhưng chẳng thấy bóng người nào, nghiêng răng rít lên, "Yến Hạc Thanh đâu? Gọi nó ra đây!"

Hấn chợt cười lạnh, "Hèn gì bà bỏ chồng bỏ con, thì ra là có trai trẻ bên ngoài. Có phải Yến Hạc Thanh hầu hạ bà — —"

Từ Kiều Âm lại bị hấn chọc tức đến nổi đau đầu, "Con đang nói bậy bạ gì vậy!"

Thật ra nãy giờ Lục Mục Trì đã bình tĩnh lại.

Yến Hạc Thanh không thể nào gặp Từ Kiều Âm một cách trùng hợp như vậy, chắc chắn là nghe Lâm Phong Trí kể về thân thế của hấn nên Yến Hạc Thanh mới giúp hấn tìm Từ Kiều Âm.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng hấn biết rõ sâu trong đáy lòng mình rất nhớ Từ Kiều Âm.

Nhưng những lời ác độc vẫn thốt ra từ miệng Lục Mục Trì, "Tôi nói gì à? Tôi đang nói bà và Yến Hạc Thanh dơ bẩn không chịu nổi! Bà cũng có bản lĩnh đấy chứ, đã già thế này mà vẫn tìm được tình nhân trẻ đẹp như vậy, hay là bà dạy tôi đi, làm sao....."

Tiếng bạt tai làm Lục Mục Trì im bật, Từ Kiều Âm không cần hỏi cũng biết nhất định là thằng con khốn nạn này của mình bám theo Yến Hạc Thanh!

Xảy ra chuyện như thế, Từ Kiều Âm chẳng còn chút vui sướng nào khi gặp lại con trai, tay bà run lẩy bẩy, cổ họng ứa máu, đau khổ hét lên, "Đi! Mày biến khỏi nhà mẹ ngay đi!"

Bị tát liên tiếp làm lửa giận của Lục Mục Trì bốc lên, hấn gào to, "Bà đã bao giờ quan tâm tôi đâu, dựa vào cái gì mà đánh tôi!"

Mặt Từ Kiều Âm phút chốc trắng bệch, chẳng còn chút huyết sắc nào, bà cắn môi, "Mẹ chưa bao giờ quan tâm mày nhưng đây không phải lý do để mày sỉ nhục Tiểu Yến, nó là đứa bé ngoan, mày có gì tức giận thì cứ trút vào mẹ này."

Lục Mục Trì phẫn nộ trừng mắt nhìn bà, một lát sau, hấn chột dạ dờn mắt đi rồi hỏi lại: "Yến Hạc Thanh đâu?"

Từ Kiều Âm ngậm miệng không nói một lời, Lục Mục Trì lấy điện thoại ra gọi cho Yến Hạc Thanh, nhưng chỉ có một giọng máy móc đáp lại hấn — —

"Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau....."

Yến Hạc Thanh đứng ở lối thoát hiểm thấy Lục Mục Trì ra khỏi thang máy mới quay người xuống lầu, đến tầng dưới đi thang máy.

Ra khỏi chung cư, chẳng biết tuyết đã rơi từ lúc nào, sắc trời âm u, ánh đèn đường rọi xuống đất cũng không sáng lắm.

Yến Hạc Thanh đi một đoạn ngắn, bị cảm chưa hết nên sức khỏe cậu rất yếu, lúc này bị Lục Mục Trì siết cổ một hồi không thở được, giờ cậu cực kỳ khó chịu, nhin không được tìm chỗ ngồi xuống rồi ôm ngực nôn, nhưng trong dạ dày cậu trống rỗng, thậm chí nước chua cũng nôn không ra.

Ngồi im một lúc lâu, Yến Hạc Thanh mới vịn thùng rác đứng dậy.

Mọi thứ hơi sai lệch nhưng Lục Mục Trì nổi điên nằm trong kế hoạch của cậu, mặc dù rất buồn nôn.

Yến Hạc Thanh tiếp tục đi tới trước, cậu đi rất chậm, men theo con đường này đi thêm chốc lát là đến ngã tư, cậu tìm được cột mốc rất dễ thấy là cửa hàng tiện lợi duy nhất ở ngã tư.

Cửa hàng tiện lợi ở đối diện, cậu đi qua đường nhưng không vào.

Cậu đi tới dưới đèn đường, chẳng còn bao nhiêu sức lực, dựa lưng vào cột đèn rồi khó nhọc lấy điện thoại ra khỏi túi.

Đầu tiên lưu số của Lục Mục Trì để kéo vào danh sách đen, sau đó chặn hết mọi số liên lạc trong danh bạ ngoại trừ Lục Lãm.

Xóa sạch lịch sử cuộc gọi và tin nhắn.

Làm xong mọi việc, cậu bấm 120.

"Chào chị, giờ tôi đang ở ngã tư đường Linh Kiều, có một cửa hàng tiện lợi....." Giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Yến Hạc Thanh ngửa đầu nhìn tuyết lác đác rơi xuống dưới ánh sáng vàng vọt.

Ý thức sau cùng dừng lại ở đèn xe nhấp nháy.

Cảm nhận được có người khiêng mình lên xe cấp cứu, Yến Hạc Thanh mới nhắm mắt lại.

— —

Gần Tết, Lục Lãm dự tiệc càng nhiều.

Tối nay có một bữa tiệc dành cho giới kinh doanh.

"Lục tổng, ngài ném thử bào ngư sáu con một cân này đi ạ." Chủ khách sạn đích thân bung bào ngư sốt dầu hào tới trước mặt Lục Lãm.

Những người khác cũng đang vây quanh anh trò chuyện.

Đúng lúc này túi Lục Lãm rung nhẹ, anh đặt xuống dao nĩa vừa cầm lên, lấy điện thoại ra, là số điện thoại bàn trong cùng thành phố.

Những người khác thấy Lục Lãm có điện thoại thì lập tức im bật, anh ra hiệu cho bọn họ tiếp tục rồi kéo ghế đứng dậy, mở cửa ra sân thượng nghe máy.

Điện thoại kết nối, một giọng nữ lịch sự vang lên.

"Chào anh, xin hỏi anh là Lục tiên sinh đúng không ạ? Đây là trung tâm của bệnh viện số 2 thành phố."

Lục Lãm nhíu mày, "Có chuyện gì vậy?"

"Là thế này, chỗ chúng tôi có một bệnh nhân đang hôn mê, trong điện thoại cậu ấy chỉ lưu mỗi số của anh thôi, giờ anh có tiện đến đây không ạ?"

Chương 39

45 phút sau, Lục Lãm đến bệnh viện số 2 thành phố.

Qua ô kính nhỏ trên cửa phòng bệnh, Lục Lãm đã biết chắc người nằm trên giường là Yến Hạc Thanh.

"Tình hình thế nào rồi?" Anh hỏi bác sĩ.

Giọng anh nhẹ nhàng nhưng lại toát ra vẻ uy nghiêm như cấp trên đến kiểm tra phòng.

Bác sĩ trẻ vô thức đáp, "Bệnh nhân ngất do phản xạ thần kinh phế vị, có lẽ gặp phải chuyện không vui hoặc gây khó chịu nên kích thích hệ thần kinh phản ứng quá mức, xuất hiện tình trạng giãn mạch máu và nhịp tim chậm, dẫn đến suy giảm áp lực tưới máu não và áp lực động mạch của bệnh nhân....."

Bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của y tá, bác sĩ trẻ đột nhiên khựng lại rồi ngượng ngùng nói, "Nói đơn giản là cậu ấy bị kích thích, cộng thêm thân thể suy nhược và đang bị cảm nữa, không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều và chú ý bồi dưỡng thôi, còn trẻ nên hồi phục nhanh lắm. Sau lưng cậu ấy có vết bầm, chắc đụng phải vật cứng nào đó nhưng cũng không mấy nghiêm trọng, không bị thương gân cốt, sắp tới đừng để cậu ấy làm việc nặng nhé. Giờ cậu ấy đang ngủ, khi nào tỉnh lại có thể xuất viện được rồi."

Lục Lãm gật đầu rồi nhìn sang y tá, "Thanh toán ở đâu?"

Y tá lập tức dẫn đường, "Anh đi theo tôi."

Rốt cuộc bác sĩ trẻ cũng thở phào nhẹ nhõm, đi nhanh về phòng làm việc.

Đến chỗ thu ngân, nhân viên sau quầy liếc nhìn Lục Lãm rồi âm thầm tắc lưỡi, nhìn cách ăn mặc này không phú thì quý, hắc cầm tờ phiếu gỗ chữ rồi trưng ra khuôn mặt tươi cười, "Giờ có phòng đơn không cần đặt trước, 2000 tệ một đêm. Có đổi không ạ?"

Lục Lãm nói, "Cho phòng bệnh bình thường đi."

Nhân viên thu ngân hơi biến sắc, trong lòng mỉa mai giàu mà keo, ngay cả phòng đơn cũng không dám ở, hèn gì ai cũng nói càng giàu càng keo! Hắc lạch tạch gỗ phím, in hóa đơn và biên lai rồi đưa qua cửa sổ, lần này chẳng nói năng gì với Lục Lãm nữa.

Lục Lãm cầm hóa đơn về phòng bệnh, liếc thấy y tá đi theo bên cạnh thì dừng lại hỏi: "Còn chuyện gì nữa à?"

Y tá dừng lại rồi nghệt mặt ra, cũng không biết tại sao mình đi theo..... Cô ôm sổ bệnh án lắc đầu nguầy nguậy, "Không có gì không có gì!"

Lục Lãm bước vào thang máy.

Phòng bệnh trên lầu ba, nhiều người nằm chung, tiền giường mỗi ngày 100 tệ, Lục Lãm đẩy cửa vào, chỉ có Yến Hạc Thanh vẫn chưa tỉnh, giường cậu nằm trong cùng gần sát cửa sổ.

Các bệnh nhân khác trò chuyện với người thân đi theo hoặc nghịch điện thoại, thỉnh thoảng có người liếc nhìn Yến Hạc Thanh, cậu bé này thực sự quá đẹp, không giống những người khác lắm, chỉ lộ ra gần nửa mặt mà vẫn hết sức bắt mắt.

Khi Lục Lãm vào phòng bệnh, bảy tám ánh mắt lại nhìn về phía anh.

Ao măng tô cashmere, bên trong là bộ vest ba mảnh đơn giản mà vẫn sang trọng, vừa bước vào đã che hết ánh đèn trên đỉnh đầu, cao gần mét chín, đường viền hàm sắc lạnh, không giận tự uy, hoàn toàn không hợp với phòng bệnh này.

Chung quanh lập tức yên tĩnh, một người đàn ông đang xem video âm thầm tắt màn hình.

Mọi người nín thở nhìn Lục Lãm đi tới giường cậu bé xinh đẹp kia.

Lục Lãm kéo lại màn giường của Yến Hạc Thanh, chặn hết mọi ánh mắt dòm ngó.

Không gian trở nên nhỏ hẹp, ánh đèn sáng trưng cũng bị che khuất, chỉ có đèn đường mờ nhạt ngoài cửa sổ hắt vào, Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh.

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh nằm trên giường bệnh.

Lần này Yến Hạc Thanh không thay đồ bệnh nhân mà chỉ cởi áo khoác, vẫn xanh xao gầy guộc như trước, trên cần cổ thanh mảnh lộ rõ mấy vết bầm, hình như cậu đang rất khó chịu nên nhíu chặt mày trong lúc mê man.

Lục Lãm hơi cúi người xuống rồi đưa tay muốn xoa đôi lông mày đang nhíu chặt kia, khi sắp chạm vào thì anh đột nhiên dừng lại, nhìn thiếu niên yếu đuối nhắm nghiền mắt, ngón tay do dự chốc lát, cuối cùng vẫn thu về.

Yến Hạc Thanh ngủ không hề yên ổn.

Cậu nằm mơ, trong mơ những hình ảnh trắng đen đan xen vào nhau như máy chiếu phim đời cũ, vừa rõ ràng vừa mơ hồ.

Cuối cùng cũng có màu sắc, dưới tàng cây mọc đầy hoa đèn

lồng đỏ rực, giọng hát vang lên như tiếng nước chảy róc rách, một cây quạt hương bồ phe phẩy bên tai cậu mang theo làn gió mát lạnh, cậu ôm bàn tay mảnh khảnh ấm áp kia ngủ thiếp đi, dù nóng cũng không nở buông ra.

Bỗng nhiên những bông hoa đèn lồng bốc cháy, lửa rơi xuống không ngừng như sao băng rơi với tốc độ ánh sáng.

Nhà cũng cháy theo, ánh lửa hừng hực nhuộm chân trời thành màu đỏ đáng sợ, cậu vẫn đứng yên tại chỗ và chỉ biết khóc, bàn tay kia lập tức kéo cậu vào một cái ôm trù mền ấm áp, vẫn là giọng nói như nước chảy róc rách, dịu dàng mà mạnh mẽ kia.

"Bé đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ con."

Cậu ôm mẹ thật chặt nhưng không cảm nhận được hơi ấm của bà, chỉ biết trơ mắt nhìn bà vĩnh viễn lạnh buốt.

"Mẹ!" Tiếng hét xé lòng từ bốn phương tám hướng vọng tới.

Hàng mi dài khẽ động, Yến Hạc Thanh mở choàng mắt.

Chung quanh không yên tĩnh lắm, tiếng ngáy như sấm vang lên liên hồi, ý thức dần trở lại, ập vào mắt cậu là một màu trắng xóa hỗn độn rồi dần trở nên rõ ràng, sau đó là một..... một.....

Gương mặt quen thuộc.

Yến Hạc Thanh đờ đẫn nhìn hồi lâu không nhúc nhích.

Lục Lãm hỏi cậu, "Đói không?"

Mở miệng ra, giọng cậu khàn đến nỗi gần như không nghe thấy, "Không ạ." Yến Hạc Thanh bám vào đệm giường hơi cứng rồi chống tay ngồi dậy, trong con ngươi nhạt màu phủ một lớp sương mù, tựa như buổi sáng mùa thu chưa tan hết sương.

Lục Lãm khom người dựng gối lên cho cậu.

Lưng dựa vào gối mềm, Yến Hạc Thanh đau đến nổi nhú mày, "Cảm ơn anh."

Lục Lãm cầm bình giữ nhiệt trên tủ đầu giường, là loại bình hết sức phổ biến mà anh mua ở cửa hàng dưới lầu, vặn nắp ra rồi lật ngược lại thành một cái cốc đơn giản, anh rót nửa cốc nước nóng đưa cho Yến Hạc Thanh, "Uống đi."

Yến Hạc Thanh đang rất khát, cậu bung cốc nước cúi đầu uống một ngụm nhỏ, không nóng, nhiệt độ rất vừa phải, chảy qua cổ họng khô khốc cực kỳ dễ chịu, Yến Hạc Thanh uống một hơi cạn sạch, Lục Lãm đưa tay đón lấy cốc, "Uống nữa không?"

Yến Hạc Thanh khẽ lắc đầu, giờ ngay cả lắc đầu cũng rất khó khăn, cậu ngược mắt nhìn Lục Lãm, "Lục tiên sinh, sao anh lại ở đây?"

Đáy mắt Lục Lãm ẩn chứa cảm xúc thâm trầm, anh đóng nắp bình giữ nhiệt lại, "Cậu bị ngất, bệnh viện báo cho tôi biết."

Yến Hạc Thanh cũng không tỏ vẻ kinh ngạc mà nở nụ cười nhẹ khiến gương mặt tái nhợt trở nên sinh động, "Lại làm phiền anh rồi."

Điện thoại để ở đầu giường, Yến Hạc Thanh cầm lên xem đồng hồ, 11 giờ đêm, môi cậu hơi khô, cậu mím môi nhìn sang Lục Lãm, "Tôi không sao đâu, anh về nhà nghỉ ngơi đi."

Lục Lãm bất động, "Lại lập tức xuất viện như lần trước nữa à?"

Lần trước Yến Hạc Thanh nằm viện, anh về chưa bao lâu thì bệnh viện gọi tới nói Yến Hạc Thanh đã xuất viện.

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Không, tôi đâu còn chỗ nào để đi nữa."

Lục Mục Trì không gọi điện được nhất định sẽ tìm tới nhà cậu, giờ Yến Hạc Thanh rất mệt nên không có ý định trở về.

Đây là phòng bệnh bình thường, một đêm khoảng 100 tệ, vẫn rẻ hơn nhà trọ.

Ánh mắt Lục Lãm trầm xuống, "Chủ nợ đến canh cửa à?"

Mi mắt Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, một giây sau cậu nở nụ cười rồi khẽ gật đầu, "Cứ xem là vậy đi."

Trong lúc họ nói chuyện, tiếng ngáy trong phòng bệnh càng lúc càng vang dội, cứ như đang ganh đua với nhau, anh hát xong đến lượt tôi, chẳng khác nào một ban nhạc cả.

Lục Lãm suy nghĩ giây lát rồi cầm áo khoác đã xếp gọn gàng đưa cho Yến Hạc Thanh, "Đi thôi."

Yến Hạc Thanh giật mình, "Đi đâu?"

"Nhà tôi."

Lục Lãm lái xe đến cổng bệnh viện mới gọi điện bảo Yến Hạc Thanh ra.

Nửa đêm đại sảnh bệnh viện vẫn còn người, trước quầy thu ngân có mấy người xếp hàng, đến lượt Yến Hạc Thanh, cậu làm thủ tục xuất viện, may mà lần này tiền khám bệnh, thuốc men và tiền giường chỉ hơn 300 tệ, nằm trong khả năng chi trả của cậu.

Xếp biên lai bỏ vào túi, Yến Hạc Thanh xách theo một túi thuốc đi ra cổng, từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe màu xám bạc, hôm nay Lục Lãm đổi xe.

Cậu bước nhanh hơn.

Đi đến ghế phụ, Yến Hạc Thanh nhìn cửa xe rồi dừng lại. Cậu chưa từng thấy loại xe này, cũng không thấy tay nắm cửa đâu, lúc này cửa xe tự động mở ra.

Yến Hạc Thanh lên xe, trong xe bật máy sưởi rất ấm, đóng cửa lại, Lục Lãm khởi động xe rồi hờ hững nói: "Xe mượn đấy, dạng cửa ẩn này đúng là thiết kế vô dụng nhất."

Yến Hạc Thanh chợt nhớ tới truyện gốc.

Cậu chưa bao giờ tiếp xúc với khúc côn cầu trên băng, môn thể thao đắt tiền kia cậu không có cơ hội để học, Lục Mục Trì dẫn cậu đến sân băng rồi mua một bộ đồ giống hệt Lâm Phong Trí bảo cậu mặc vào, cậu hoàn toàn không biết chơi nên ngã sấp xuống sân băng.

Lục Mục Trì nổi giận đập cậu mấy cái, "Mẹ kiếp ngu vừa thôi! Trượt băng cũng không biết, không bằng một sợi tóc của Trí Trí nữa!"

Tuy đã mặc đồ bảo hộ nhưng bụng cậu vẫn bị giày trượt băng của Lục Mục Trì đập bị thương, phải dưỡng cả tháng mới khỏe lại.

Yến Hạc Thanh rũ mắt nhìn giày mình, có lẽ trong lúc giằng co bị Lục Mục Trì giẫm lên nên giày thể thao màu trắng in nửa dấu chân rõ ràng.

Yến Hạc Thanh chợt hỏi: "Lục tiên sinh, nhà anh có bàn chải chà giày và xà phòng không?"

Mười mấy phút sau, Lục Lãm tìm được một siêu thị mini còn mở cửa, anh dừng xe ven đường, Yến Hạc Thanh đang định bước xuống thì Lục Lãm cản lại, "Ở yên trên xe đi."

Lục Lãm xuống xe, chốc lát sau đã xách đồ ra, ngoài xà phòng

giặt giày anh còn mua một bộ đồ dùng vệ sinh cá nhân.

Còn có một gói.....

Kẹo?

Lục Lãm đánh lái, nghiêm túc nói, "Uống thuốc xong rồi ăn."

Yến Hạc Thanh cúi đầu nhìn túi kẹo sáng lấp lánh, là kẹo trái cây trong suốt có màu sắc rực rỡ được gói bằng giấy laser, chỉ nhìn thôi cũng có thể tưởng tượng ra vị trái cây ngọt ngào của nó.

Uống thuốc xong rồi ăn một viên kẹo.

Chắc hẳn là điều rất hạnh phúc.

Yến Hạc Thanh hơi thất thần.

Lái thêm nửa tiếng, Lục Lãm tiến vào một bãi đỗ xe ngầm, Yến Hạc Thanh nhìn quanh, đây là tòa nhà đắt nhất ở trung tâm thành phố.

Trước kia còn ở nhà họ Yến, mỗi lần Yến Thắng Bình thua bạc say xỉn về nhà đều lè nhè cả đêm, nói lần sau thắng bạc sẽ mua một căn hộ lớn trong tòa nhà ven sông này.

Lái đến chỗ đậu xe, Lục Lãm mở cửa cho Yến Hạc Thanh trước rồi mới tháo dây an toàn xuống xe.

Cách chỗ đậu mấy bước là thang máy, Lục Lãm quét vân tay, nhà anh ở tầng trên cùng.

Thang máy vừa rộng vừa sáng, tốc độ cũng rất nhanh, cửa thang máy mở rộng, Lục Lãm đi ra trước, đây là nhà thông minh nên cửa thang máy vừa mở ra thì đèn trong nhà lập tức sáng lên.

Lục Lãm mở tủ giày lấy đôi dép mang một lần đưa cho Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh cầm lấy, "Cảm ơn anh."

Lục Lãm cởi áo khoác treo lên, thay giày rồi đi vào phòng ngủ, "Cậu cứ ngồi đi."

Yến Hạc Thanh cũng cởi áo khoác treo lên một cái móc khác rồi đi vào trong, cách bài trí cũng giống như Lục Lãm, đơn giản mà sang trọng.

Trong phòng khách đặt một bộ ghế salon hình vòng cung bằng da thật, Yến Hạc Thanh cúi đầu nhìn bộ đồ trên người mình, lúc này vừa nằm trên giường bệnh nên cậu không ngồi xuống mà chỉ đặt nhẹ túi thuốc và túi đồ dùng hàng ngày lên bàn trà.

Chương 40

Vào phòng ngủ, Lục Lãm đi thẳng tới phòng quần áo.

Mở ra mấy tủ đồ mặc nhà lục lợi một hồi, rốt cuộc anh tìm được một bộ size nhỏ.

Áo thun mỏng ngắn tay cổ chữ V màu trắng, quần dài màu xám tro, còn lấy thêm đồ lót dùng một lần chưa khai hộp.

Ra khỏi phòng quần áo, Lục Lãm lại đi tới tủ đầu giường mở ngăn kéo ra, bên trong có mấy lọ dầu cù là Phoyok đem từ nước ngoài về, anh lấy một lọ rồi mới ra ngoài.

Trong phòng khách, qua lớp thảm lông dê, lòng bàn chân Yến Hạc Thanh vẫn cảm nhận được nhiệt độ.

Nhiệt độ trong phòng khoảng 25 độ, sàn nhà thì cao hơn vài độ.

Cạch.

Nghe tiếng đóng cửa, Yến Hạc Thanh nhìn sang, Lục Lãm cầm quần áo ra.

Thấy Yến Hạc Thanh vẫn đứng đó, Lục Lãm khẽ nhú mày, anh đi tới ghế salon đưa quần áo cho cậu, "Phòng thứ hai bên trái là phòng tắm, chai trắng là dầu gội, chai đen là sữa tắm."

Yến Hạc Thanh gật đầu nhận lấy rồi xách túi đồ vệ sinh cá nhân trên bàn trà đi sang bên trái.

Qua lối đi nhỏ, trên chiếc tủ gỗ hồ đào màu đen dựa sát tường có một khung ảnh, trong ảnh là Lục Lãm và một người phụ nữ, bà ngồi trên xe lăn, sau lưng là một bụi hồng Red Eden tuyệt đẹp đang nở rộ.

Gương mặt người phụ nữ hốc hác tiều tụy nhưng vẫn có rất nhiều nét giống Lục Lãm.

Có thể nhìn ra lúc trẻ bà là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại.

Yến Hạc Thanh thu mắt lại rồi đẩy cửa vào phòng tắm.

Phòng tắm cũng trang trí hai màu đen trắng đơn giản, gạch men ấm áp, phòng tắm có hệ thống sưởi âm sàn, nhiệt độ rất vừa phải nên không cần bật quạt sưởi.

Phòng vệ sinh riêng biệt rộng chừng mười mét vuông, đi vào trong là khu vực tắm rửa được ngăn cách bằng nửa bức tường, treo một chiếc khăn tắm màu đen, chỗ bên trái dưới vòi sen đặt hai chai tắm gội, một trắng một đen.

Trong không khí thoang thoảng mùi tuyết tùng tựa như mùi hương sau khi tuyết tan, giống hệt hương thơm trên người Lục Lãm.

Ở cửa phòng tắm đặt tủ đựng quần áo, mấy chiếc khăn tắm được bọc trong túi nhựa, một đôi dép màu đen để mang khi tắm, Yến Hạc Thanh để quần áo sạch bên trái, cởi bộ đồ trên người xếp lại gọn gàng rồi để bên phải, cởi ra dép lê mang một lần, không mang đôi dép màu đen kia mà đi chân trần vào phòng tắm.

Gạch lát sàn màu xi măng hơi nhám để chống trượt.

Vặn vòi sen, không cần chờ đợi mà nước ấm thích hợp tắm rửa lập tức xối xuống đầu.

Khi lấy dầu gội, Yến Hạc Thanh mới biết thì ra mùi tuyết tùng kia

là mùi dầu gội, chai màu trắng chẳng có bất kỳ logo nào mà chỉ là một cái chai đơn giản.

Tắm xong Yến Hạc Thanh không dùng khăn tắm, cậu cẩn thận giặt chiếc khăn mới mua bằng nước nóng mấy lần, vắt thật khô rồi lau tóc và nước trên người.

Tóc lau hơi khô không còn nhỏ nước, Yến Hạc Thanh ra khỏi phòng tắm, đang định lấy đồ mặc thì một vật gì đó rớt xuống sàn.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống nhặt lên, dưới ánh sáng ấm áp là một cái lọ hình tròn, không phải đồ mới, lúc này Yến Hạc Thanh mới vặn ra, bên trong là dầu cù là màu xanh nhạt thoang thoang mùi dược thảo, Yến Hạc Thanh hơi nhíu mày, mang dép đi tới bồn rửa mặt.

Trong tấm gương bóng loáng, trên cổ cậu hiện rõ mấy vết bầm tím.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh trầm xuống.

Lưng cũng đau âm ỉ, cậu quay người sang, trong gương, dưới bả vai cậu là một mảng bầm loang rộng.

Im lặng mấy giây, Yến Hạc Thanh quẹt dầu cù là màu xanh nhạt rồi soi gương xức thuốc, bôi lên da rất mát, chỉ giây lát sau Yến Hạc Thanh đã bôi xong.

Nhiệt độ phòng tắm khá cao nên dầu cù là thấm vào da rất nhanh, Yến Hạc Thanh trở lại tủ đồ, giữ áo thun mặc vào người, vì là size lớn nên áo dài đến đùi cậu, chất liệu vải cực kỳ mềm mại.

Mở ra hộp đồ lót dùng một lần, lưng thun co giãn nên vẫn tạm mặc được, đến quần thể thao thì hơi khó.

Eo Yến Hạc Thanh thực sự quá nhỏ, đã siết chặt dây lưng mà

vẫn đùn lại một đống bên hông, ống quần cũng dư ra một khúc, cậu ngồi xuống xắn lên hai vòng.

Sau khi súc miệng, Yến Hạc Thanh lau sạch phòng tắm, không thấy chậu giặt đồ nên cậu bỏ quần áo vào túi nhựa buộc lại, lúc này mới ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng khách không có ai, Yến Hạc Thanh hơi băn khoăn, vừa quay đầu thì thấy Lục Lãm bùng hai cái tô nóng hổi từ trong bếp ra, thấy Yến Hạc Thanh, anh nhìn thoáng qua phòng khách.

Yến Hạc Thanh cũng không thấp mà cao 1m81, thấp hơn anh 8 centimet nhưng mặc đồ của anh lại giống như trẻ con mặc trộm đồ người lớn.

Ống quần rộng xắn lên lộ ra cổ chân mảnh khảnh trắng nõn, tóc đen dày chưa khô, mỗi sợi chĩa một hướng.

Vì mới tắm xong nên mặt cậu hơi đỏ, đôi mắt cũng được nước rửa trong veo sáng ngời, đứng dưới ánh đèn yên lặng nhìn anh.

Quá trình này chỉ kéo dài một giây ngắn ngủi, Lục Lãm lập tức thu mắt lại rồi đi tới phòng ăn, "Đến ăn chút cháo đi."

Yến Hạc Thanh sửa sang lưng quần dưới áo rồi nhẹ nhàng đi tới.

Lục Lãm lại quay vào bếp, khi trở ra trên tay có thêm một ly nước sủi tăm, có lẽ là viên sủi.

Lục Lãm đặt ly nước trước mặt Yến Hạc Thanh rồi ngồi xuống đối diện với cậu.

Không có món dầu mỡ nào khác mà chỉ có hai tô cháo yến thịt bò trứng, gạo và thịt bò đều được hầm nhừ, Yến Hạc Thanh húp một muỗng, cháo rất dễ nuốt, cậu cúi đầu xuống, tương ăn vô cùng đầm

đậm, trong phòng ăn chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng muống đụng vào tô.

Lục Lãm mau chóng ăn hết, anh nhìn sang Yến Hạc Thanh, vì thiếu niên không có khẩu vị lắm nên ăn hơi chậm, đầu cúi thấp, mái tóc bù xù như bắp nổ tỏa ra mùi tuyết tùng, vết bầm trên cổ hình như đã phai đi chút ít.

Đợi Yến Hạc Thanh ăn cháo xong, Lục Lãm mới lên tiếng, "Đánh nhau à?"

Động tác của Yến Hạc Thanh hơi ngừng lại, cậu nuốt ngụm cháo cuối cùng, đặt muống xuống rồi ngược mắt lên, gật đầu nói, "Dạ."

"Thua à?"

"Không." Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Thắng ạ."

Yến Hạc Thanh bưng ly nước lên uống một ngụm, vị cam rất đậm, không phải mùi tinh dầu rẻ tiền mà giống hệt cam mới lột vỏ, hương vị tươi mát rất hấp dẫn.

Lục Lãm nhìn cậu thật sâu, "Điện thoại của cậu không có số của những người khác."

"Có chứ." Yến Hạc Thanh uống hết chỗ nước cam còn lại, để ly xuống rồi nhếch môi nói, "Chặn hết rồi. Toàn chủ nợ cả thôi, không muốn nghe họ gọi tới."

Lục Lãm lại hỏi: "Cậu lớn lên ở viện mồ côi à?"

Hàng mi dài khẽ run, Yến Hạc Thanh ngẩng lên, đáy mắt thấp thoáng một tia sáng mờ nhạt, "Không, tôi vào viện mồ côi chưa bao lâu thì được một cặp vợ chồng hiếm muộn nhận nuôi. Nhưng năm sau họ lại sinh được một đứa con trai, mấy tháng trước —"

Cậu dừng lại một hồi mới nói tiếp, "Khi gặp anh là lúc tôi mới cắt đứt quan hệ với họ."

Đôi mắt cậu thanh tịnh trong veo, con ngươi Lục Lãm hơi co lại, không nói tiếp nữa mà đứng dậy thu dọn bát đĩa, thấy Yến Hạc Thanh đi theo, anh hồ hững nói: "Cậu là khách mà."

"Lần trước ở nhà tôi anh cũng rửa chén còn gì."

"Lúc đó tôi đâu phải bệnh nhân." Hai cái tô, một cái chén, Lục Lãm dọn rất nhanh, "Vớt lại trong bếp có máy rửa bát, ngày mai người giúp việc sẽ xử lý."

Lúc này Yến Hạc Thanh mới chịu dừng lại.

Lục Lãm vào bếp rửa sạch chén bát trong bồn, sau đó rót một ly nước ấm, lần này không thả viên sỏi nữa.

Anh bùng nước ra, Yến Hạc Thanh đang dọn dẹp giày mình trước cửa, nghe thấy động tĩnh, cậu xách giày chạy tới nghiêm túc hỏi: "Lục tiên sinh, chỗ nào giặt giày được ạ?"

Lục Lãm ngăn ra.

Anh không cần giặt giày.

Hình như Yến Hạc Thanh cũng biết vậy nên lại hỏi: "Có chậu không ạ?"

Lục Lãm để ly xuống bàn trà rồi đi tới phòng chứa đồ, "Chắc có."

Lục lợi trong phòng chứa đồ hồi lâu, rốt cuộc anh tìm được mấy cái thau inox mới tinh chuyên đựng đồ ăn.

Lục Lãm lấy cái lớn nhất đem ra.

Cái thau này có giá trị không nhỏ, mới tinh sáng loáng, Yến Hạc Thanh hơi do dự.

Thấy vẻ mặt cậu, Lục Lãm đưa tới nói: "Giá trị của nó là để sử dụng, bất kể dùng vào việc gì cũng vậy, cất trong kho mới làm giảm giá trị của nó đấy."

Lúc này Yến Hạc Thanh mới nhận lấy, "Cảm ơn anh."

Vào toilet, Yến Hạc Thanh làm ướt giày rồi xát xà phòng lên, dấu vết trên giày hết sức rõ ràng, ánh mắt cậu lạnh lẽo, ra sức xóa sạch dấu chân Lục Mục Trì để lại.

Giày được chà sạch như mới, không còn bất cứ dấu vết gì, phòng tắm bật quạt 24/24, cậu đặt dưới lỗ thông gió rồi tăng nhiệt độ phòng tắm lên, chắc qua ngày mai sẽ khô.

Sau khi dọn dẹp thau giặt, Yến Hạc Thanh rửa tay sạch sẽ đi ra ngoài.

Lục Lãm đã thay ga trải giường trong phòng ngủ của khách, gian phòng này vốn dành cho Lục Tri Thiền nhưng bà chưa bao giờ tới, anh ra khỏi phòng khách, Yến Hạc Thanh cũng vừa từ phòng tắm ra, Lục Lãm dặn cậu, "Uống thuốc rồi ngủ sớm đi."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Lục tiên sinh ngủ ngon ạ."

Lục Lãm nói, "Ngủ ngon." Anh còn việc cần xử lý nên đi tới phòng làm việc, vừa đi mấy bước thì đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi, "Trong câu chuyện lần trước cậu kể, cậu nghĩ con cá voi bị thương kia làm thế nào để giành chiến thắng cuối cùng?"

Yến Hạc Thanh hơi bất ngờ nhưng vẫn trả lời, "Chờ đợi."

Khóe môi cậu nhếch lên một đường cong mờ nhạt, "Chỉ cần tàu tiếp tế không đến thì đám thủy thủ sẽ suy yếu, chỉ cần cá voi kiên nhẫn chờ đợi thời cơ thì sẽ diệt sạch được kẻ thù."

— —

Trong phòng làm việc, Lục Lãm xử lý hồ sơ, chưa đầy một lát sau anh để hồ sơ xuống, không thể nào tập trung được.

Anh kéo hộc bàn ra, bên trong có gói thuốc lá, anh rút một điếu, vừa định châm lửa thì lại ngược nhìn cánh cửa đóng kín, sau đó lại cất vào.

Cách mấy bức tường, Yến Hạc Thanh đã uống thuốc nhưng không hề động đến gói kẹo kia.

Cậu không sợ đắng, những thứ ngọt ngào rất dễ làm người ta mê muội, đến lúc đó mới sợ đắng.

Vén chăn nằm xuống giường, mềm mại như nằm trong bông gòn, trên chăn cũng thoang thoảng hương tuyết tùng như mùi trên người cậu, trong thuốc có chứa thuốc ngủ nhưng Yến Hạc Thanh lại vô cùng tỉnh táo.

Cậu đã biết chắc một điều.

Lục Lãm không điều tra cậu.

Mặc dù việc này đối với Lục Lãm dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh xa xăm, cậu trở mình nằm ngửa nhìn lên trần nhà.

Phòng được thiết kế không có bóng đèn chính, khắp trần nhà tỏa ra ánh sáng dịu dịu rất dễ ngủ.

Chẳng biết qua bao lâu, mí mắt Yến Hạc Thanh dần sụp xuống.

Khi cậu sắp thiếp đi thì điện thoại chợt rung lên liên hồi.

Cơn buồn ngủ lập tức biến mất sạch, ý thức của Yến Hạc Thanh tỉnh táo trở lại.

Cậu cầm điện thoại lên, thông báo hiện ra sep12 vừa nhắn tin.

sep12 là tên Wechat của Lâm Phong Trí, ngày 12 tháng 9 là ngày Lâm Phong Trí gặp Lục Lãm lần đầu tiên.

Yến Hạc Thanh mở ra.

Lâm Phong Trí nhắn bốn tin liền nhau.

[Sao điện thoại anh không gọi được vậy?]

[Anh đang bận à?]

[Mai em đi mua quà Tết cho người em thích, anh đi chung với em nha!]

[Xong việc thì trả lời em nhé! Gấp gấp gấp, gấp lắm!]

Chương 41

Ánh mắt Yến Hạc Thanh đằm tĩnh, không trả lời mà tắt chuông, tắt màn hình rồi để điện thoại lên tủ đầu giường, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Chờ gần mười phút, Lâm Phong Trí nhìn chăm chăm khung chat im lìm, hết sức khó hiểu.

Y cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt đầu con mèo Ragdoll trong ngực, "Mười hai rưỡi rồi còn gì, chắc không phải anh ấy vẫn còn gọi điện đấy chứ?"

Lâm Phong Trí rời khỏi Wechat rồi mở lịch sử cuộc gọi, bấm số Yến Hạc Thanh.

Vẫn là giọng nữ kia — —

"Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau....."

Lâm Phong Trí ném điện thoại, càng hiểu kỳ hơn, y gọi cho Yến Hạc Thanh lúc mười một giờ rưỡi, đã hơn một tiếng mà điện thoại vẫn đang bận, thời này ai còn gọi điện lâu vậy nữa chứ, chẳng phải toàn chat voice hoặc chat video sao?

Chẳng lẽ là cô gái thích Yến Hạc Thanh?

Mắt Lâm Phong Trí sáng lên. Chắc không sai đâu, nếu vậy thì dễ hiểu rồi, vì chưa nhận lời hẹn hò hoặc chưa đủ thân thiết nên không thích hợp gọi video mà gọi điện trước.

Giờ Lâm Phong Trí cũng đang theo đuổi Lục Lãm nên rất đồng cảm, vô cùng chờ mong đối phương theo đuổi Yến Hạc Thanh thành công.

Nếu vậy.....

Thì nhất định y và Lục Lãm cũng có thể thành đôi!

Vừa nghĩ đến Lục Lãm, nhịp tim Lâm Phong Trí bắt đầu tăng tốc, đập mạnh đến nỗi gò má ửng đỏ, y ôm con mèo ngả lăn ra tấm thảm mềm mại ấm áp rồi dụi cằm vào đầu nó, "Pontipines à, anh thật sự thích chú Lục lãm....."

Cộc cộc.

Có người gõ cửa bên ngoài, "Trí Trí, chưa ngủ nữa à?"

Là Lâm Phong Dật, hắn mới về nhà, như thường lệ đến thăm Lâm Phong Trí, thấy phòng y vẫn sáng đèn nên gõ cửa.

Lâm Phong Trí nói vọng ra, "Cửa không khóa, tự vào đi."

Lâm Phong Dật xoay nắm cửa rồi đẩy cửa vào phòng.

Trong phòng ngủ ấm áp sáng trưng, Lâm Phong Trí đang ôm mèo chơi đùa, ánh mắt Lâm Phong Dật cũng ấm theo, hắn nói lỏng cà vạt, "Muộn thế này mà còn chưa ngủ à."

Trên người hắn nồng nặc mùi thuốc lá và rượu bia, Lâm Phong Trí nhăn mũi, "Còn sớm mà, mới mười hai rưỡi chứ mấy, được nghỉ học có ai ngủ sớm đâu."

Hôm nay Lâm Phong Dật uống hơi nhiều, hắn không ngồi trên ghế sofa mà ngồi cạnh Lâm Phong Trí định xem mèo, "Ngủ sớm mới khỏe chứ."

Lâm Phong Trí lanh tay lẹ mắt ôm mèo đi, "Đừng đụng nó! Anh thú chết đi được!"

Lâm Phong Dật kéo vạt áo lên ngửi rồi lại nhìn Lâm Phong Trí, nhếch miệng cười, "Đi xã giao khó tránh khỏi uống vài ly, đàn ông đều thế mà."

Lâm Phong Trí lẩm bẩm, "Chú Lục không vậy đâu."

Không nghe rõ, đầu cũng choáng, Lâm Phong Dật cười hỏi, "Lẩm bẩm gì đó?"

"Không có gì." Lâm Phong Trí ghét bỏ đập hấn một cái, "Anh thú quá à, mau về phòng tắm rửa rồi ngủ đi!"

"Vâng, tiểu thiếu gia của anh." Lâm Phong Dật chống bàn đứng dậy, thấy bên cạnh treo một bộ đồ được ủi phẳng phiu, "Ngày mai định đi đâu à?"

"Đi mua sắm với anh trai em." Lâm Phong Trí đáp.

Lâm Phong Dật nhất thời chưa kịp phản ứng, sắp ra đến cửa mới chợt khựng lại, trong đầu mơ hồ hiện ra cảnh đổ xúc xắc ở quán bar đêm đó và đôi mắt màu nâu nhạt như mắt hồ ly kia, hấn quay đầu hỏi, "Yến Hạc Thanh ấy à?"

"Đúng vậy." Lâm Phong Trí thúc giục hấn, "Anh đừng hỏi lảm thế, y như mẹ vậy, mau đi tắm đi!"

Ánh mắt Lâm Phong Dật lóe lên, đóng cửa ra ngoài.

Không vặn đồng hồ báo thức nhưng hôm sau Yến Hạc Thanh vẫn dậy đúng sáu giờ.

Cậu xuống giường sửa sang chăn mền rồi mở cửa đi rửa mặt,

cửa mở ra, trên tay nắm cửa có vật gì đó khế đung đưa đung vào mu bàn tay cậu, Yến Hạc Thanh cúi đầu, là một cái túi giấy.

Cậu nhìn ra phòng khách, hết sức yên tĩnh, chỉ có đèn âm sàn lẳng lẳng chiếu sáng, Lục Lãm vẫn đang ngủ.

Yến Hạc Thanh lấy túi giấy xuống, bên trong là bộ đồ của cậu đã được giặt sạch, tỏa ra mùi nước giặt dịu dịu.

Yến Hạc Thanh im lặng một lát rồi đóng cửa lại thay đồ, sau đó mới đi ra.

Rửa mặt xong, Yến Hạc Thanh vào bếp.

Mở tủ lạnh, bên trong chẳng có gì nhiều mà hầu hết là nước, chắc vì Lục Lãm không thường xuyên về đây.

Cũng may có mấy vỉ trứng gà và một gói mì sợi.

Yến Hạc Thanh nhanh nhẹn nấu hai tô mì trứng, làm xong cậu lau sạch tay rồi định gọi Lục Lãm ra ăn sáng, vừa quay người thì thấy Lục Lãm mặc áo ngủ màu xanh đậm, chẳng biết đã đứng ở cửa bao lâu rồi.

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh thấy Lục Lãm không mặc vest, cậu khựng lại giây lát rồi lễ phép nói: "Buổi sáng tốt lành, Lục tiên sinh."

Cậu quay lại bưng hai tô mì nóng hổi lên, Lục Lãm nhìn cậu chăm chú, "Nấu gì vậy?"

"Mì trứng ạ."

Sắp đến cửa, Lục Lãm nghiêng người tránh đường, đợi Yến Hạc Thanh ra khỏi bếp mới đi theo.

Mì trứng cực kỳ đơn giản, ngoài trứng ra cũng chỉ có mì nhưng lại thơm ngon lạ lùng, nước dùng thanh đậm, trứng chiên vừa phải, rắc thêm chút tiêu ăn rất ấm bụng.

Ăn xong Lục Lãm cầm khăn lau miệng rồi nhìn Yến Hạc Thanh ăn mặc chỉnh tề ngồi đối diện, "Định đi làm à?"

Yến Hạc Thanh đứng dậy thu dọn chén đĩa, khước môi hơi cong lên, "Không ạ, tôi có hẹn."

Lục Lãm dờ mắt đi, ngón cái ấn ấn khước miệng, đặt khăn ăn xuống rồi cũng đứng dậy, Yến Hạc Thanh nhanh tay bưng tô của anh vào bếp.

Trong bếp vọng ra tiếng nước róc rách, Lục Lãm quay về phòng.

Yến Hạc Thanh dọn bếp sạch sẽ, lúc ra lại không thấy Lục Lãm đâu, cậu vào phòng tắm lấy giày, qua một đềm giày đã khô, cậu cầm ra ngoài, Lục Lãm ăn mặc chỉnh tề đang thay giày trước cửa, mang giày xong anh ngược mắt điềm tĩnh nhìn Yến Hạc Thanh, "Hẹn xong còn về nữa không?"

Yến Hạc Thanh xách giày, hàng mi dài chớp nhẹ, "Còn về được không ạ?"

"Mật khẩu mở cửa là 212190." Lục Lãm ấn nút thang máy, "Tôi ít về đây lắm, cậu ở đến khi nào cũng được."

Nói xong anh bước vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, bóng dáng Yến Hạc Thanh phản chiếu trên bề mặt sáng loáng.

Mấy giây sau, cậu mới khom người thay giày.

Lục Lãm lên xe cài dây an toàn rồi cầm điện thoại gọi cho người giúp việc.

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh cũng đang gọi điện.

Reng, reng, reng.....

Chuông đổ thật lâu mới có người bắt máy, Lâm Phong Trí ngái ngủ gắt gỏng, "Ai đó!"

"Anh đây." Yến Hạc Thanh nhìn số thang máy đang hạ xuống, bình tĩnh nói, "Anh đọc tin nhắn của em rồi, gặp nhau ở đâu?"

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn áp tường thích hợp để ngủ, Lâm Phong Trí dời điện thoại ra xem thời gian, mới tám giờ! Y nằm lại xuống gối, nhắm mắt càu nhàu, "Anh gọi sớm thế làm gì, em đang ngủ mà, chờ em dậy đã —"

"Dậy đi." Yến Hạc Thanh nghiêm giọng nói, "Ngay lập tức."

Lâm Phong Trí bị thái độ cứng rắn của Yến Hạc Thanh làm sững sốt, đây là lần đầu tiên cậu đối với y như vậy, chắc không phải cãi nhau với cô gái thích mình đấy chứ? Lâm Phong Trí mở choàng mắt, không buồn ngủ nữa mà ngồi dậy nói địa chỉ trung tâm mua sắm hàng hiệu lớn nhất thành phố.

Hẹn xong chín giờ gặp nhau, Lâm Phong Trí hất chăn leo xuống giường, dành ra mấy phút rửa mặt, thay đồ rồi mở cửa xuống lầu như một cơn gió.

Dưới lầu mẹ Lâm đang cắt giấy, trên bàn trà có mấy chữ Phúc và giấy cắt hoa đã cắt xong, thấy Lâm Phong Trí, bà cười trêu, "Mặt trời mọc phía Tây hay sao mà hôm nay con dậy sớm thế!"

Lâm Phong Trí tinh nghịch nháy mắt mấy cái, "Hôm nay có hẹn ạ."

Thấy y chạy vụt ra cửa, mẹ Lâm vội vàng để cây kéo xuống rồi gọi với theo, "Là cô bé đáng yêu nào vậy? Nhớ dẫn về nhà nhé! Mà con vẫn chưa ăn sáng đâu đấy!"

"Con không đói!" Lâm Phong Trí đang nôn nóng đi hóng chuyện, buộc vội dây giày rồi đứng dậy chạy đi.

"Thằng bé này....." Mẹ Lâm lắc đầu rồi lại ngồi xuống cắt giấy.

Lâm Phong Trí chạy ra cổng, đang định tới ga ra lấy xe thì một chiếc Porsche màu trắng dừng lại trước mặt y, cửa xe hạ xuống để lộ khuôn mặt Lâm Phong Dật, "Lên xe đi, anh chở em."

Yến Hạc Thanh không đón taxi, nhà Lục Lầm cách trung tâm mua sắm mà Lâm Phong Trí nói không xa, đi bộ chỉ mất khoảng mười phút.

Hôm nay không có mưa, cũng chẳng có tuyết mà chỉ có gió mạnh quất vào mặt đau rát, Yến Hạc Thanh quấn chặt khăn quàng cổ rồi lấy điện thoại ra, xóa Lâm Phong Trí khỏi danh sách chặn.

Chỉ còn mấy ngày nữa là Tết, phố xá trang hoàng rực rỡ, trên đường hầu hết là người đi làm, ai nấy đều hối hả đi tới ga điện ngầm.

Yến Hạc Thanh đi ngược dòng người, đến trung tâm mua sắm cậu không dừng lại mà đi tới trước thêm chốc lát, phát hiện một nhà sách, cậu lập tức bước vào.

Chọn vài cuốn sách, vừa trả tiền xong thì Lâm Phong Trí gọi tới, "Anh chưa tới nữa à? Em đến rồi nè!"

"Tới ngay."

Cúp máy, nhân viên cửa hàng đưa túi sách cho Yến Hạc Thanh, "Lần sau lại đến nữa nhé."

Yến Hạc Thanh xách túi rồi đẩy cửa kính đi ra nhà sách.

Đi ngược trở lại mấy phút, từ xa đã thấy Lâm Phong Dật đứng cạnh Lâm Phong Trí.

Lâm Phong Trí vừa nhìn quanh vừa nói, "Anh Hai đi đi, để em chờ được rồi."

Lâm Phong Dật không nhúc nhích, "Để em lại một mình anh không yên tâm, khi nào Yến Hạc Thanh tới thì anh đi."

Câu này lập tức chọc giận Lâm Phong Trí, y thu mắt lại rồi bực bội cắn nhai, "Đã nói em lớn rồi mà, đừng tưởng bạn anh....."

Y chợt im bặt.

Lâm Phong Dật cảm thấy lời này hơi kỳ lạ nên truy hỏi: "Bạn ai?"

Lâm Phong Trí im lặng quay đi chỗ khác không nói lời nào, Lâm Phong Dật thấy y trốn tránh thì càng nghi ngờ hơn, "Bạn anh quen ấy à?"

Lâm Phong Trí hối hận không thôi, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nên nói hớ, y vắt hết óc tìm cách lấp liếm, đột nhiên trông thấy một bóng dáng quen thuộc, y lập tức sáng mắt, cứu tinh tới rồi!

Y bỏ Lâm Phong Dật lại rồi co cẳng chạy tới, "Anh!"

Lâm Phong Dật quay lại thấy Yến Hạc Thanh.

Một tháng không gặp, vẫn là vẻ giả tạo làm người ta ghét kia!

Ánh mắt Lâm Phong Dật dán chặt vào Yến Hạc Thanh.

Nhưng Yến Hạc Thanh hoàn toàn không thèm để ý hắn, cũng chẳng nhìn hắn mà chỉ nói với Lâm Phong Trí: "Đi thôi."

Sau đó đi thẳng tới trung tâm mua sắm.

Lâm Phong Trí mơ hồ ngửi thấy mùi tuyết tùng, chắc chắn không thể nào nhầm được, đây là mùi hương Lục Lãm hay dùng!

Ở đâu thế nhỉ? Y nhìn quanh quất, trong bán kính mấy mét chỉ có..... Con người y bỗng nhiên mở to, xích lại gần Yến Hạc Thanh hít hít, lông mi chớp nhẹ.

Là mùi trên người Yến Hạc Thanh!

Y hoàn toàn quên mất Lâm Phong Dật phía sau, vội vã đuổi theo Yến Hạc Thanh, háo hức hỏi: "Anh xịt nước hoa gì vậy?"

Mới đầu Yến Hạc Thanh vẫn chưa hiểu, nghĩ một hồi mới hiểu ra.

Mùi tuyết tùng.

Tối qua dùng dầu gội của Lục Lãm nên giờ tóc còn lưu hương, là mùi giống hệt Lục Lãm.

"Không phải nước hoa." Cậu bình tĩnh nói, "Đêm qua ngủ lại nhà bạn nên dùng dầu gội của anh ấy."

Dầu gội!

Lâm Phong Trí vỗ trán một cái, mình thật là ngốc, lâu nay cứ tìm nước hoa, thì ra là dầu gội, thảo nào tìm mãi không thấy! Y mừng rỡ hỏi: "Hiệu gì vậy? Em thích mùi này lắm, em cũng muốn mua!"

Yến Hạc Thanh quay sang, thấy ánh mắt háo hức của Lâm Phong Trí, khóe miệng cậu hơi nhếch lên, "Không để ý."

Lâm Phong Trí thất vọng thấy rõ, mè nheo với Yến Hạc Thanh, "Chừng nào anh tới nhà bạn nữa? Chụp ảnh cho em đi!"

Hai người vừa nói chuyện vừa sóng vai đi vào cửa hàng.

Phía xa, Lâm Phong Dật trơ trọi đứng tại chỗ.

Thấy bóng dáng hai người biến mất, trong ngực Lâm Phong Dật như bị bông gòn lấp kín, buồn bực đứng một hồi mới rời đi.

— —

Hơn chín giờ sáng, mọi cửa hàng đã mở cửa nhưng chưa có khách, tất cả đều là hàng hiệu đắt đỏ nên bình thường cũng rất vắng vẻ, chỉ có khách quen mà thôi.

Lâm Phong Trí quấn lấy Yến Hạc Thanh, "Anh mau nói đi, chừng nào anh tới nhà bạn nữa vậy?"

Nếu mua được dầu gội giống Lục Lãm thì mỗi ngày y sẽ gội hai lần! Sáng một lần, tối một lần.

Y còn phải lấy dầu gội này để giặt vỏ chăn, bao gối và ga giường nữa! Nếu vậy cả ngày đều được mùi hương của Lục Lãm bao phủ, thật quá hạnh phúc rồi!

Lâm Phong Trí không chờ nổi nữa, y ra sức nũng nịu, lần đầu tiên nắm chặt cánh tay Yến Hạc Thanh.

"Hôm nay." Đi đến thang cuốn, Yến Hạc Thanh dừng lại, "Em muốn mua gì?"

Giờ trong đầu Lâm Phong Trí chỉ có dầu gội, nghe Yến Hạc Thanh nói hôm nay sẽ đến, y nhảy cẫng lên rồi buông cậu ra, "Hứa rồi nhé, đến nhà bạn anh phải chụp ảnh dầu gội gửi cho em ngay

đấy!"

Đúng lúc này, y thấy Yến Hạc Thanh xách theo một túi sách, tắc lưỡi hỏi, "Anh đi mua sách à?" Y ngẫm nghía mấy lần, "Toàn sách sinh học nhỉ."

Lâm Phong Trí thuận miệng nói, "Bạn cùng bàn với em hồi cấp ba cũng là sinh viên khoa Sinh ở Đại học Bắc Kinh. Nếu anh chuyển ngành thành công chưa biết chừng sẽ học chung với cậu ta đấy."

Yến Hạc Thanh biết đó là ai, nam phụ trong nguyên tác, sinh viên xuất sắc của khoa Sinh học, vì hắc mà Lục Mục Trì ghen không ít lần.

Thật ra Lâm Phong Trí đã có mục tiêu, y muốn mua cà vạt tặng Lục Lãm.

Nhưng cà vạt quá lộ liễu, vừa nhìn đã biết là tặng cho nam nên y quyết định mua thêm mấy thứ để che mắt, không cho Yến Hạc Thanh nhận ra.

Lâm Phong Trí đi tới thang cuốn, "Đi dạo từng tầng thử xem, có món nào hợp thì mua."

Yến Hạc Thanh cũng lên thang cuốn, ánh mắt lướt qua cổ tay Lâm Phong Trí, y không đeo đồng hồ Lục Mục Trì tặng nữa.

Sau tiệc cưới hôm đó, cậu vẫn chưa rõ quan hệ hai người hiện giờ ra sao, đang suy tư thì Lâm Phong Trí đột nhiên quay sang hỏi.

"Tối qua anh nói chuyện với ai mà lâu thế, cô gái theo đuổi anh hả?" Lâm Phong Trí nói, "Thật ra tình cảm cũng có thể vun đắp mà, vừa thấy đã yêu và lâu ngày sinh tình cũng là thích thôi, bồi đắp nhiều một chút là được rồi."

"Không phải."

Thang cuốn đến lầu hai, Lâm Phong Trí bước lên sàn trước, hoang mang hỏi, "Không phải cô ấy thì anh gọi cho ai mà lâu vậy?"

Yến Hạc Thanh cũng bước khỏi thang cuốn, "Ý anh là không phải nữ mà là nam."

Lâm Phong Trí gật đầu, "Ờ, thì ra là nam." Đi mấy bước, con người y dần mở lớn.

Y dừng lại, hai mắt tròn to, "Anh vừa nói gì cơ?"

Chương 42

Người theo đuổi Yến Hạc Thanh không phải nữ mà là nam sao?

Tim Lâm Phong Trí đập thành thịch.

Vậy Yến Hạc Thanh cũng thích nam à?!

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói, "Ừ, có một đề bài cần thảo luận với bạn học." Đôi mắt trong veo hờ hững nhìn Lâm Phong Trí, "Em sao vậy?"

Lâm Phong Trí hơi xấu hổ, thì ra ý của Yến Hạc Thanh là vậy, làm y cứ tưởng.....

Y lắc đầu, "Không có gì, đi thôi."

Yến Hạc Thanh không nhanh không chậm theo sau.

Trước mặt có một cửa hàng thời trang nam, Lâm Phong Trí quen chân đi vào, nhân viên cửa hàng biết y nên đơn đặt ra đón, "Tiểu Lâm thiếu, đang định gửi bộ sưu tập mùa xuân mới nhất đến nhà ngài đây, sao hôm nay lại đích thân đến vậy?"

Lâm Phong Trí tươi cười, "Lâu lâu đi dạo cho vui."

Y tới tủ trưng bày giữa tiệm, người mẫu mặc áo khoác dài cổ điển màu xanh đậm.

Lâm Phong Trí lập tức tưởng tượng ra hình ảnh Lục Lãm mặc chiếc áo này, cực kỳ hợp!

Lục Lầm cao lớn khí chất xuất chúng, y chưa thấy ai mặc áo khoác dài hợp hơn Lục Lầm cả.

Y lại đổi ý, hay là tặng áo khoác nhỉ?

"Cái này thế nào?" Lâm Phong Trí quay đầu lại mới phát hiện Yến Hạc Thanh không đi theo mình, y bần khoản nhìn quanh thì thấy Yến Hạc Thanh đang đi bên kia, y lập tức chạy qua.

Yến Hạc Thanh đang xem một chiếc áo khoác dài màu be.

Ánh mắt Lâm Phong Trí đảo tới đảo lui giữa áo khoác và Yến Hạc Thanh, hai mắt dần tỏa sáng, "Anh có mắt chọn đồ ghê, áo khoác này được đấy!"

Nhân viên cửa hàng sốt sắng giới thiệu, "Đây là kiểu mới nhất đầu năm nay đấy ạ, áp dụng kỹ thuật lông chồn, dưới bất kỳ ánh sáng nào hoặc ở góc độ nào cũng có hiệu ứng gợn sóng, vải cashmere hai mặt được may hoàn toàn bằng tay cũng nhẹ và giữ ấm tốt lắm ạ."

Cô mỉm cười, "Giờ trong tiệm chỉ có mỗi chiếc size S này thôi, cửa hàng ở khu Nam có một chiếc size L, còn mấy chỗ khác tạm thời chưa có hàng đâu ạ."

Lâm Phong Trí bảo nhân viên cửa hàng: "Lấy xuống xem thử."

Yến Hạc Thanh dè dặt khỏi nhỡ giá 120 ngàn (~393 triệu) rồi cản lại, "Không cần đâu."

Lâm Phong Trí chớp mắt, "Sao thế? Anh mặc bảo đảm hợp lắm đó."

Nhân viên cửa hàng âm thầm quan sát Yến Hạc Thanh, gương mặt khá giống Lâm Phong Trí, cao hơn mấy centimet, khí chất cũng

hoàn toàn khác biệt, nhìn giống anh em nhưng cũng không giống lắm.

Hơn nữa quần áo Yến Hạc Thanh mặc cũng rất bình thường, cô đã làm trong nghề mười mấy năm nên nhìn qua là biết vài sợi tổng hợp.

Áo khoác của Yến Hạc Thanh cao lắm khoảng hai ba trăm tệ, chỉ vì cậu có khí chất nên không nhận ra đó là đồ rẻ tiền thôi.

Rốt cuộc bọn họ có quan hệ thế nào?

Tiểu thiếu gia nhà họ Lâm giàu sang này có định mua tặng cậu không?

Bán đồ có giá một trăm ngàn trở lên sẽ được hưởng hoa hồng một ngàn nên đương nhiên nhân viên cửa hàng không muốn bỏ lỡ cơ hội, hơn nữa cô cũng cảm thấy Yến Hạc Thanh rất hợp với chiếc áo khoác này, đây là kiểu áo kén người mặc, chỉ hợp với đàn ông cao gầy trắng trẻo.

Cô nói với một phần chào hàng, chín phần chân thành, "Đúng vậy, ngài mặc sẽ đẹp lắm đấy ạ." Cô ra hiệu cho hai người nhìn sang tấm áp phích mới nhất trong tiệm, "Tôi bảo đảm ngài mặc vào còn đẹp hơn người mẫu nhiều. Ngài cứ thử đi ạ, chỉ mấy phút thôi mà, không hợp cũng đâu làm mất thời gian."

Yến Hạc Thanh cười nhẹ rồi từ chối khéo, cậu nhìn sang Lâm Phong Trí, "Em chọn được gì chưa?"

Lâm Phong Trí lập tức kéo Yến Hạc Thanh đi xem áo khoác, y viện cớ, "Em định mua tặng anh Cả, anh ba một tuổi rồi nên già dặn lắm, làm phó tổng công ty nhà em, cao lớn, chắc chắn. Anh thấy có hợp không?"

Yến Hạc Thanh biết y muốn tặng Lục Lãm, cậu hờ hững nhìn

thoáng qua áo khoác, "Còn phải xem sở thích của anh Cả em nữa."

"Chắc sẽ thích mà....." Lâm Phong Trí không chắc lắm, cơ hội y gặp Lục Lãm không nhiều, đôi khi chỉ được nhìn từ xa nên hoàn toàn không biết sở thích của Lục Lãm.

Đều tại Lục Mục Trì, rõ ràng là cháu ruột Lục Lãm mà chẳng biết gì về anh hết!

Đột nhiên nghĩ đến Lục Mục Trì, Lâm Phong Trí lập tức mất hứng.

Còn nói y không xứng với Lục Lãm nữa chứ!

Uổng công y luôn xem Lục Mục Trì là bạn tốt nhất!

Lâm Phong Trí buông Yến Hạc Thanh ra, "Thôi, sang tiệm khác xem đi."

Đi dạo một vòng, Lâm Phong Trí mua một chiếc áo len mấy chục ngàn cho cha Lâm và một cái túi xách hơn trăm ngàn cho mẹ Lâm. Còn mua quà cho bạn mình nữa.

Cuối cùng đi đến một cửa hàng đồ hiệu xa xỉ, Lâm Phong Trí phấn khởi trở lại, y chạy đến tủ trưng bày cà vạt, lập tức nhìn trúng một chiếc sọc chéo có hoa văn chìm màu xanh đen.

Lần này Lâm Phong Trí không hỏi ý Yến Hạc Thanh mà mua ngay, "Lấy cái này đi!" Sau đó chọn bừa hai chiếc cà vạt khác cho anh Cả và anh Hai mình.

Y nghiêng đầu nói, "Cà vạt này mua cho hai anh của em đấy....."

Lúc này y mới nhớ ra mua nhiều quà Tết như vậy cũng nên mua cho Yến Hạc Thanh một món, y chỉ vào tủ kính, "Anh cũng chọn

một cái đi, em tặng anh!"

Yến Hạc Thanh cười cười, "Anh đâu cần cà vạt làm gì."

"Vậy mua ví da nhé." Lâm Phong Trí chỉ vào tủ kính bên cạnh, "Ví da hiệu này được lắm."

"Anh cũng không cần ví đâu." Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra xem thời gian, "Mua xong đi ăn nhé?"

Đầu óc Lâm Phong Trí lóe sáng, "Anh chưa có đồng hồ đúng không? Em tặng anh đồng hồ nhé!"

"Có điện thoại là đủ rồi, giờ đồng hồ chỉ là vật trang trí thôi." Yến Hạc Thanh khéo léo dẫn dắt chủ đề tới đáp án mình muốn, "Chẳng phải em cũng không đeo à. Anh nhớ lần trước em đeo đồng hồ đẹp lắm mà."

Nhắc tới đồng hồ Lâm Phong Trí lại bực.

Y sẽ không đeo chiếc đồng hồ gốm trắng kia nữa, cũng không bao giờ đụng đến bất cứ thứ gì Lục Mục Trì tặng!

Ai mà thèm chứ!

Lâu nay quên bém việc này, về nhà phải gom lại trả hết cho Lục Mục Trì mới được!

Lâm Phong Trí lắc đầu, "Đừng nói nữa, em và người bạn kia..... Không, em và anh ta chẳng còn bạn bè gì hết, trở mặt rồi, đồ anh ta tặng còn lâu em mới đeo."

Yến Hạc Thanh thu được tin tức thì không nói thêm gì nữa.

Lúc này nhân viên cửa hàng đem cà vạt đã đóng hộp tới, mỉm cười đưa qua, "Có hàng mới về đây ạ, hai vị muốn xem thử không?"

"Thôi khỏi." Lâm Phong Trí cầm túi giấy, giờ y đang nóng lòng muốn trả lại đồ cho Lục Mục Trì nên quay sang bảo Yến Hạc Thanh, "Em có việc phải về trước đây, để lần sau ăn cơm nhé!"

Về mặt Yến Hạc Thanh vẫn hờ hững, "Ừ."

Ra khỏi trung tâm mua sắm, đứng ven đường nửa ngày vẫn không đón được taxi nên Lâm Phong Trí gọi cho tài xế, cúp máy xong y quay sang nói với Yến Hạc Thanh, "Khoảng hai mươi phút nữa tài xế nhà em sẽ đến, đưa anh về nhà bạn trước đi." Y nhắc thêm lần nữa, "Anh đừng quên chụp nhãn hiệu dầu gội cho em đấy nhé."

Yến Hạc Thanh từ chối, "Anh còn bận việc nên không chờ xe với em được đâu."

Lâm Phong Trí chớp mắt, "Không đi chung à?" Y hơi thất vọng vì còn muốn nói chuyện với Yến Hạc Thanh nhiều hơn, y đổi túi đồ sang tay kia rồi gãi cằm nói, "Vậy cũng được. Hôm nay anh không lấy quà, khi nào cần thì cứ nói em biết nhé, em mua cho anh."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ nói "Về nhà an toàn", sau đó quay lưng đi.

Lâm Phong Trí nhìn theo bóng dáng cao gầy của Yến Hạc Thanh, trong lòng hơi ghen tị, y cao chưa đến 1m80, rõ ràng là sinh đôi mà sao y lại thấp hơn Yến Hạc Thanh chứ.....

Nhưng y quên đi chuyện này rất nhanh, thu mắt lại rồi lấy điện thoại ra chụp ảnh đồng túi mua hàng.

Tuyên bố trên vòng bạn bè— —

"Hôm nay thu hoạch lớn rồi!"

Yến Hạc Thanh đi theo bản đồ đến khu mua sắm bình thường rồi vào một cửa hàng tiêu dùng nhanh, hồi lâu sau mới tìm được một chiếc áo khoác vàng nhạt có kiểu dáng đơn giản, chất vải cũng rất mềm và giữ ấm tốt, chỉ là giá hơi cao, hơn 800 tệ, Yến Hạc Thanh nhắm tính số dư còn lại của mình, cuối cùng vẫn mua, còn chọn thêm vài cái áo, hai cái quần và một hộp đồ lót giá đặc biệt.

Xách theo mấy túi giấy ra khỏi tiệm, số dư còn lại của Yến Hạc Thanh giảm đi 1500.

Tầng hầm khu mua sắm là quán ăn và siêu thị, Yến Hạc Thanh đi thang cuốn xuống đó, tìm một quán bình dân ăn trưa rồi vào siêu thị.

Cất đồ vào tủ xong, đầu tiên Yến Hạc Thanh lấy một cái xe đẩy.

90% là Lục Mục Trì đang tìm cậu khắp nơi nên tạm thời chưa thể về nhà, khách sạn cũng sẽ bị tra ra, ở nhờ nhà Lục Lãm là lựa chọn tốt nhất hiện giờ.

Đến giờ nghỉ trưa, Yến Hạc Thanh nhắn tin Wechat cho Lục Lãm.

[Lục tiên sinh, mấy ngày tới anh không cần gọi người giúp việc đâu, để tôi dọn nhà trừ vào tiền thuê nhé.]

Lục Lãm đang ăn trưa thì điện thoại trên bàn trà "ting" một tiếng, anh cầm lên xem, thấy 52 Hz mới ấn mở Wechat, đọc xong tin nhắn mắt anh lóe lên. "Được."

Yến Hạc Thanh lại nhắn, "Có người thích mùi dầu gội của anh nên nhờ tôi chụp hình chai dầu gội, có được không ạ?"

Tin nhắn hiện ra, lông mày Lục Lãm khẽ nhíu lại, "Người cậu hẹn hò à?"

,

Ừm.

"Là đầu gọi của nam đấy."

Yến Hạc Thanh cầm lên một bắp cải thảo, lần này trả lời bằng tin nhắn thoại, "Dạ, người đó là nam mà."

Âm sắc thiếu niên trong trẻo, còn mang theo giọng mũi vì bị cảm chưa khỏi, nhẹ nhàng vang lên trong văn phòng rộng lớn như tiếng mèo con.

Lục Lãm bùng cà phê uống một ngụm, cũng trả lời bằng tin nhắn thoại, "Được."

Nhận được câu trả lời, Yến Hạc Thanh không nhắn nữa mà cắt điện thoại rồi so sánh chọn lựa, lấy một bắp cải thảo khác tươi hơn bỏ vào xe đẩy.

Từ siêu thị ra, hai tay Yến Hạc Thanh xách đầy túi.

Chưa tới bốn giờ chiều mà bầu trời đen kịt, gió thổi cây cối xào xạc, hình như sắp đổ mưa.

Đồ đạc không nặng, Yến Hạc Thanh đi dọc con đường ban đầu, giẫm lên ánh đèn đường vừa bật sáng về lại nhà Lục Lãm. Đến thang máy bấm mật khẩu, cửa thang máy mở ra, lên thẳng tầng cao nhất.

Đèn lập tức sáng lên, trong nhà cực kỳ yên tĩnh.

Lục Lãm vẫn chưa về.

Yến Hạc Thanh để đồ xuống rồi thay giày, cúi đầu thấy tấm thảm khác với lúc sáng, đôi dép dùng một lần hôm qua cậu mang đã biến mất, thay vào đó là một đôi dép đi trong nhà màu be, không phải cỡ chân của Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh cởi giày rồi mang đôi dép kia, kích cỡ vừa khít.

Chừa lại túi giấy đựng quần áo, Yến Hạc Thanh xách thịt tươi, trứng và sữa vào bếp.

Mở tủ lạnh ra, không còn trống rỗng như sáng nay, buổi sáng chỉ có nước sôi, còn bây giờ đầy ắp đồ ăn tươi ngon, còn có mấy hộp việt quất.

Bên kia, Lâm Phong Trí về nhà từ sớm, y đi thẳng lên lầu, để đồng túi giấy xuống bàn rồi chạy vào phòng chứa quà thu dọn.

Máy chơi game, giày thể thao phiên bản giới hạn, kính viễn vọng, đồng hồ..... giấy chứng nhận ngôi sao.....

Chất đầy hai thùng lớn.

Trán Lâm Phong Trí lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn không dừng lại, bưng hai thùng to thở hồng hộc xuống lầu, lên xe bảo tài xế, "Đến nhà Lục Mục Trì đi!"

Trước kia Lâm Phong Trí rất hay tới nhà Lục Mục Trì chơi, cách nhà họ Lâm không xa lắm.

Khoảng mười phút là đến, Lục Mục Trì cố ý mua gần như vậy.

Đến biệt thự, sắc trời lơ mờ, trong nhà chưa bật đèn, Lâm Phong Trí không xuống xe mà ngồi trên xe chờ Lục Mục Trì.

Kết quả là chờ đến tối.

Đã sắp chín giờ mà Lục Mục Trì vẫn chưa về.

Lâm Phong Trí đói meo, y cắn môi rồi dứt khoát lấy điện thoại ra xóa Lục Mục Trì khỏi danh sách chặn, sau đó gọi cho hắn.

Reng, reng.....

Lâm Phong Trí hơi bất ngờ, thế mà gọi được.

Nhưng chuông chưa đổ mấy hồi thì bị tắt ngang.

Lâm Phong Trí lập tức nổi cáu, y không chờ nữa mà mở cửa xuống xe, ôm hai thùng giấy ném vào cổng biệt thự Lục Mục Trì, đồ đạc lẫn ra lông lốc.

Y thở hồng hộc leo lên xe, "Về nhà!"

Tài xế đã đói hết chịu nổi, mừng rỡ lái vút đi.

Ting.

Điện thoại Lâm Phong Trí rung lên, một tin nhắn Wechat hiện ra.

Yến Hạc Thanh: [Hình ảnh]

Chương 43

Lâm Phong Trí lập tức nguôi giận.

Dầu gội!

Y nhanh chóng ấn mở Wechat.

Trong ảnh là một cái chai màu trắng cực kỳ đơn giản.

Lâm Phong Trí mở ảnh ra, ngón cái và ngón trỏ phóng to ảnh lên rồi nhìn tới nhìn lui.

???

Cái gì cũng không có!

Y lập tức gọi cho Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh vừa lau dọn phòng bếp sạch sẽ, cậu làm mấy món ăn, Lục Lãm không về nên cậu ăn hết một mình.

Ra khỏi bếp, cậu vào phòng tắm chụp ảnh chai dầu gội.

Không có logo.

Cậu đã biết từ lâu.

Yến Hạc Thanh ấn nút nhận cuộc gọi.

"Anh gửi hình gì vậy, dầu gội đấy à?" Vừa kết nối Lâm Phong Trí

vội vã hỏi ngay.

"Ừ." Yến Hạc Thanh đặt chai dầu gội về chỗ cũ.

"Gì vậy trời....." Lâm Phong Trí cầu nhàu, "Xé nhãn rồi hả?" Y vẫn chưa chịu thua, "Vậy anh hỏi bạn anh xem."

Yến Hạc Thanh ra khỏi phòng tắm rồi đi vào phòng dành cho khách, "Không tiện hỏi."

"Không biết đâu! Hỏi đại đi mà." Lâm Phong Trí hết sức nóng lòng, y tìm lâu như vậy, khó khăn lắm mới tìm được nhãn hiệu Lục Lãm dùng, y cũng phải dùng mới được!

Đóng cửa lại, Yến Hạc Thanh hờ hững nói: "Với anh không phải hỏi đại là xong đâu."

Lúc này Lâm Phong Trí mới nhận ra Yến Hạc Thanh đang từ chối, y lập tức giận dữ, hỏi tên dầu gội có gì khó đâu, rõ ràng là không muốn giúp y, không giúp thì thôi, giờ y đã biết là dầu gội rồi, y sẽ tự tìm!

"Cúp đây." Y hậm hực cúp máy.

Yến Hạc Thanh cũng chẳng thèm để ý, cậu để điện thoại xuống rồi tới cạnh giường vén chăn lên, cầm quyển sách mới mua hôm nay dựa vào thành giường đọc.

Thời gian dần trôi, đã sắp 12 giờ mà ngoài cửa vẫn im ắng.

Đêm nay Lục Lãm không về.

Có lẽ trong thời gian cậu ở đây Lục Lãm cũng sẽ không về.

Yến Hạc Thanh nhớ lại lời Lục Lãm nói sáng nay.

"Tôi ít về đây lắm."

Có lẽ là nói thật.

Sẽ không vì cậu mà thay đổi.

Yến Hạc Thanh khép sách lại rồi đặt nhẹ lên tủ đầu giường, sau đó chui vào chăn, tắt đèn đi ngủ.

Khu thương mại ở trung tâm thành phố, ánh đèn dần tắt, trên tầng cao nhất của trụ sở Lục thị, phòng chủ tịch sáng lờ mờ, chỉ có một đốm sáng lập lòe trong bóng tối.

Giữa ngón tay Lục Lãm kẹp một điều thuốc.

Những vật dụng hàng ngày của anh do bộ phận nghiên cứu sáng chế thuộc Lục thị sản xuất riêng, chỉ mình anh sử dụng chứ chưa bao giờ bán ra thị trường.

Thiếu niên mình đầy thương tích nhưng vô cùng cứng cỏi, trên người có quá nhiều bí mật.

Điều thuốc còn một đoạn, Lục Lãm bỏ vào gạt tàn rồi dụi mạnh.

Sau đó đứng dậy cầm áo khoác rời khỏi phòng làm việc.

Về nhà họ Lục, đèn đuốc sáng trưng khác hẳn mọi ngày.

Lục Lãm vào nhà, trong phòng khách vang lên giọng mắng xối xả của Lục Xương Thành, "Thứ ăn hại! Một người đang sống sờ sờ mà cũng mất dấu được nữa!"

Vệ sĩ cao to cúi gằm mặt, không dám đáp lại nửa chữ.

Lục Hàn đỡ Lục Xương Thành, nhỏ giọng khuyên can, "Cha, Tiểu Trì ham vui lắm, chắc lại chạy đi đâu chơi rồi."

"Nó là cháu đích tôn duy nhất của Lục gia, nó mất tích một ngày rồi, điện thoại cũng gọi không được, nếu nó xảy ra chuyện gì thì tụi bây cũng đừng hòng yên thân!" Lục Xương Thành tức đến nổi đau ngực, ngồi xuống ghế salon nhắc điện thoại bàn lên quay số.

Lục Lãm không phản ứng gì mà thay giày lên lầu.

Thoáng thấy Lục Lãm, Lục Xương Thành dặn dò đầu dây bên kia vài câu rồi nhanh chóng gác máy, đứng dậy gọi anh, "A Lãm!"

Lục Lãm dừng lại, hơi nghiêng đầu sang, "Gì?"

Lục Xương Thành bị thái độ của anh chọc giận, nện mạnh cây gậy xuống đất, "Mày nghe cháu mình xảy ra chuyện mà không quan tâm gì hết à?"

Lục Lãm vẫn chẳng có phản ứng gì, "Nó lớn rồi, mất liên lạc một ngày cũng là bình thường."

"Đừng kiếm có! Mày hoàn toàn không coi nó là cháu!" Huyết áp tăng lên làm Lục Xương Thành lão đảo, "Trong lòng mày đâu có người cha này! Nếu không phải lúc còn sống ông nội mày yêu cầu thì ngay cả căn nhà này mày cũng đâu thèm về!"

Lục Hàn vội đỡ lấy Lục Xương Thành rồi vuốt lưng cho ông, "Cha đừng giận nữa, bác sĩ nói cha phải tĩnh dưỡng cho khỏe mà."

Lục Xương Thành nhìn Lục Lãm, "Nó đừng chọc tức tao thì tao mới khỏe được chứ."

Lục Hàn liếc nhìn Lục Lãm, cũng không mấy vui vẻ, "A Lãm, công việc quan trọng nhưng người nhà cũng quan trọng mà, ngày nào cha cũng mong em lắm, em chiều lòng cha một chút không được sao."

Đúng lúc này điện thoại bàn trong phòng khách đột nhiên reo lên, quản gia vội vã nghe máy, mấy giây sau, ông bịt ống nghe rồi mừng rỡ nói: "Lão gia, tìm được tiểu thiếu gia rồi, cậu ấy về biệt thự của mình đây ạ."

Giờ về mặt Lục Xương Thành mới giãn ra, chống gậy ngồi lại xuống ghế, Lục Hàn cũng ngồi xuống cười nói: "Thế thì yên tâm rồi, cha cũng nghỉ ngơi đi nhé?"

Lục Xương Thành gật đầu rồi nhìn lên cầu thang, Lục Lãm đã không còn ở đó, ông lại tức giận đến tăng xông, "Đồ con bất hiếu!"

Lục Mục Trì tìm Yến Hạc Thanh một ngày một đêm, tìm khắp cả thủ đô, nhà Yến Hạc Thanh cũng đến nhưng vẫn chẳng thấy người đâu.

Hắn đã tra hết mọi khách sạn lớn nhỏ, kể cả nhà ga, sân bay, bến xe, nhưng Yến Hạc Thanh cứ như tan vào không khí, chẳng có chút tin tức nào.

Lục Mục Trì đóng sầm cửa xe, lần thứ hai bồn chồn như vậy.

Lần đầu tiên là khi Từ Kiều Âm biến mất.

Hắn tan học về nhưng không thấy bóng người vẫn luôn đợi mình ở cổng nữa.

Mới đầu hắn cũng chẳng để ý lắm, đợi đến ngày thứ hai vẫn không thấy Từ Kiều Âm, ngày thứ ba, ngày thứ tư..... Lần gặp lại chính là hôm trước.

Nhưng hắn chưa kịp mừng thì Yến Hạc Thanh đã biến mất.

Sợ bị ông nội và cha phát hiện nên hắn sai người đưa Từ Kiều Âm đến biệt thự nghỉ mát của mình, sau đó lái xe đi tìm Yến Hạc Thanh khắp nơi, thậm chí còn đến viện mồ côi Rainbow Bridge

nhưng Yến Hạc Thanh hoàn toàn không xuất hiện!

Lục Mục Trì đã không ngủ một ngày một đêm, hai mắt vẫn vện tơ máu, lúc này mới về biệt thự nghỉ tạm, đi tới cửa thì giày đụng phải thứ gì đó, hấn bực bội đá văng đi.

Rầm! Có tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Lục Mục Trì hoàn toàn không quan tâm mà đẩy cửa vào.

Trong phòng tắm, nước nóng xối xuống, trước mắt Lục Mục Trì liên tục hiện ra cảnh hấn bóp cổ Yến Hạc Thanh hôm trước.

"..... Sao em không giải thích chứ!"

Rõ ràng là quan tâm hấn, giúp hấn tìm Từ Kiều Âm nhưng Yến Hạc Thanh cứ như kẻ câm, cái gì cũng không nói.

Lục Mục Trì phẫn nộ đấm vào tường, khớp tay trầy trụa cũng không có cảm giác, ngoài miệng hùng hổ nhưng trong lòng lại lo lắng, chắc không phải Yến Hạc Thanh xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Hấn đã biết chắc Yến Hạc Thanh thích mình.

Cho nên cậu không muốn làm thế thân của Lâm Phong Trí, biết hấn nhớ Từ Kiều Âm nên âm thầm giúp hấn tìm bà rồi quan tâm chăm sóc bà.

Ngu ngốc.

Lục Mục Trì đưa tay qua đầu cản lại dòng nước.

Tưởng làm vậy thì hấn sẽ cảm động, sẽ thích cậu à?

Trước mắt lại hiện ra đêm tuyết kia, thiếu niên cầm dù đi về phía hấn, Lục Mục Trì đột ngột tắt vòi sen, tiếng nước lập tức biến mất,

nhịp tim đập loạn trong phòng tắm càng lúc càng rõ.

Lục Mục Trì không kiềm chế nổi, hắn nhớ Yến Hạc Thanh còn cào.

Nếu giờ khắc này Yến Hạc Thanh ở trước mắt hắn, hắn thề sẽ không làm gì cả mà chỉ cần nhìn thấy cậu là được.

Ngay cả Lâm Phong Trí hắn cũng chưa bao giờ nhớ đến thế.

Nhắm mắt lại rồi mở ra, Lục Mục Trì đi nhanh ra khỏi phòng tắm, cầm khăn lau qua loa rồi thay đồ, một lần nữa lên đường đi tìm Yến Hạc Thanh.

— —

Mấy ngày tiếp theo Yến Hạc Thanh đều ở nhà Lục Lẫm chứ không ra ngoài, yên lặng đọc hết mấy cuốn sách kia.

Lục Lẫm vẫn không về, đúng như dự đoán của cậu.

Hai ngày trước Tết, Yến Hạc Thanh thu dọn đồ đạc của mình rồi lau nhà cho Lục Lẫm, mỗi viên gạch, mỗi ô kính đều được chà sáng loáng.

Trời nhá nhem tối, Yến Hạc Thanh xuống máy ATM dưới lầu rút năm tờ 100 tệ mới tinh rồi ghé siêu thị mua một bao lì xì.

Về nhà Lục Lẫm, Yến Hạc Thanh nhét năm tờ tiền thẳng thớm vào bao lì xì, để lại mảnh giấy nhắn trên bàn ăn rồi chặn hộp khăn giấy lên.

Cuối cùng kiểm tra bếp và phòng tắm lần nữa, bếp gas, vòi nước đều vặn chặt không bỏ sót, Yến Hạc Thanh mới xách đồ vào thang máy rồi đi.

Ra khỏi cao ốc, khí lạnh ẩm ướt ập tới, Yến Hạc Thanh ngẩng đầu, những bông tuyết li ti từ trên trời rơi xuống lông mi cậu rồi tan ra.

Đón chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, khi đến trạm đại học Bắc Kinh đã gần mười giờ đêm.

Tuyết rơi mạnh bay vào mắt, ngoài cổng ga có người bán dù.

Dù nylon chất lượng cực kém, chỉ được cái rẻ tiền, 10 tệ một cây.

Yến Hạc Thanh mua một cây.

Có lẽ vì quá lạnh hoặc người bán hoa đã về quê ăn Tết nên ven đường quanh quẽ chưa từng thấy, chỉ có hàng cây hai bên đường treo những dây đèn lồng nhỏ sáng rực.

Yến Hạc Thanh che dù chậm rãi đi tới trước.

Cậu không chắc giờ này Lục Mục Trì có đợi ở cửa hay không.

Nhưng không phải hôm nay thì cũng là ngày mai.

Dùng hết mọi cách mà vẫn không tìm được cậu, Lục Mục Trì chẳng còn cách nào khác ngoài ôm cây đợi thỏ.

Vào chung cư, bảo vệ thấy cậu thì hết sức kinh ngạc, gần đây không thấy cậu ra vào nên cứ tưởng cậu về quê ăn Tết rồi chứ! Bảo vệ xởi lời chào hỏi, "Lâu quá không gặp nhỉ."

Yến Hạc Thanh lễ phép đáp, "Chào chú."

Đi qua cổng, còn một đoạn nữa mới đến nhà Yến Hạc Thanh, cậu cũng không vội mà thong thả bước đi.

Hầu hết người làm thuê ở chung cư đã về quê đón Tết, chỉ có rải rác mấy hộ còn sáng đèn, tòa nhà Yến Hạc Thanh ở càng tối tăm hơn, chẳng có lấy một ánh đèn.

Yến Hạc Thanh yên lặng xếp dù lại rồi giữ nhẹ tuyết đọng trên mặt dù, lúc này mới đi vào cửa.

Đèn cảm ứng sáng lên từng tầng, sắp đến lầu ba, Yến Hạc Thanh dừng lại.

Lục Mục Trì đang đứng trước nhà cậu.

Một người trên cầu thang một người dưới cầu thang, lần này Lục Mục Trì không ngạo nghễ liếc nhìn Yến Hạc Thanh nữa mà giống như kẻ đứng dưới hố sâu, chỉ có thể ngược nhìn người khác.

Hắn nhìn Yến Hạc Thanh hau háu.

Suốt những ngày qua thiếu niên này ăn mòn tâm trí hắn từng giờ từng khắc, hắn buộc phải thừa nhận rằng cậu rất khác biệt, trong lòng hắn Yến Hạc Thanh vô cùng khác biệt.

Còn khác chỗ nào thì hắn cần thêm thời gian để xác định cho rõ.

Hắn mở miệng, giọng nói khàn đến không ngờ.

"Yến Hạc Thanh, chúng ta quen lại từ đầu nhé?"

Không khí âm thầm lưu chuyển.

Đôi mắt nhạt màu đẹp đến mức làm người ta choáng ngợp kia cực kỳ phẳng lặng, chẳng có chút gợn sóng nào, yên lặng nhìn hắn.

Tim Lục Mục Trì ngừng đập một giây, hắn chợt phát hiện cả cầu thang vắng vắng tiếng tim đập như sấm của mình.

Lục Mục Trì chưa bao giờ hồi hộp như vậy, môi hắn khô khốc, hắn bất an liếm môi một cái, yết hầu nhấp nhô dữ dội, định mở miệng lần nữa.

Một giọng nói còn lạnh hơn tuyết đêm đông vang lên.

"Quen lại là sao?"

Đơn giản thế mà Yến Hạc Thanh không hiểu à? Lục Mục Trì nhíu mày, "Từ hôm nay, từ giây phút này trở đi quên hết mọi chuyện trước kia rồi bắt đầu lại từ đầu."

Yến Hạc Thanh ngược mắt nhìn Lục Mục Trì, khóe miệng bỗng nhếch lên, rất nhẹ, cực kỳ nhẹ, cậu bật cười, trong thanh âm lộ ra vẻ buồn cười, "Lục Mục Trì, anh đùa à?"

Lục Mục Trì bị nụ cười ngẩn ngui này làm lóa mắt.

Lần đầu tiên hắn thấy Yến Hạc Thanh cười.

Thì ra không giống Lâm Phong Trí.

Yến Hạc Thanh không có lúm đồng tiền.

Hơi thở Lục Mục Trì ngừng lại, "Anh không đùa đâu."

"Thế thì trí nhớ anh kém thật đấy." Khóe miệng Yến Hạc Thanh hạ xuống, lạnh lùng nói, "Một món hàng bị định giá một trăm ngàn làm sao quen lại anh được chứ."

Chương 44

Nghe xong Lục Mục Trì không khỏi bối rối.

Món hàng một trăm ngàn là cái gì?

Thời gian rất dài, tựa như mười mấy giây, lại giống như mấy phút, rốt cuộc hần nhớ ra.

Sau khi bị Yến Hạc Thanh từ chối, hần đã tìm tới cha mẹ nuôi của cậu để đưa ra mức giá mà cả đời bọn họ cũng không kiếm được, trong lúc Yến Hạc Thanh vắng mặt, hai bên đã hoàn thành giao dịch "quyền sở hữu" cậu.

Trước khi Yến Hạc Thanh ký hợp đồng, hần tiện tay đưa cho cha mẹ nuôi Yến Hạc Thanh một trăm ngàn làm tiền đặt cọc.

Nhưng đây là chuyện mấy tháng trước rồi.

Lục Mục Trì đã quên từ lâu.

Mắt hần mở to.

Bỗng nhiên đèn cảm ứng mờ đi, hành lang chìm vào bóng tối, trong nháy mắt hần không thấy rõ sắc mặt Yến Hạc Thanh.

Ánh sáng lốm đốm bên ngoài hắt qua cửa sổ, phác họa hình dáng mơ hồ của thiếu niên cao gầy.

Lục Mục Trì vô thức nuốt nước bọt.

"Anh....." Hấn mở miệng, cổ họng khô khốc, thốt ra một chữ rồi im bặt.

Hấn không cách nào giải thích được.

Mỗi chữ Yến Hạc Thanh nói đều không sai.

Đúng là lúc đó hấn chỉ xem Yến Hạc Thanh là một món hàng, là thể thân cho Lâm Phong Trí.

Nhưng đó là trước kia.

Bây giờ đã khác xưa.

Hấn phân biệt được rất rõ Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí là hai người hoàn toàn khác nhau.

Đối với hấn, Yến Hạc Thanh không còn là món hàng mà là người hấn muốn đi sâu tìm hiểu.

Lục Mục Trì siết chặt hai tay.

Hấn hiểu rồi.

Hấn đã từng đùa giỡn làm tổn thương Yến Hạc Thanh sâu sắc, đâm vào tim cậu một cây gai.

Muốn bắt đầu lại từ đầu với Yến Hạc Thanh thì phải nhổ bỏ cây gai kia.

Lục Mục Trì bước xuống cầu thang rồi dừng lại trước mặt Yến Hạc Thanh.

Hấn cao hơn Yến Hạc Thanh sáu centimet, tới gần cúi đầu xuống, cuối cùng hấn cũng thấy rõ mặt cậu.

Anh sáng như có như không rọi vào gương mặt thiếu niên, đôi mắt nâu nhạt sáng ngời xinh đẹp hơn mọi ánh trăng mà hắn từng thấy.

Lục Mục Trì đột nhiên muốn hôn cậu, đại não còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã mất khống chế cúi đầu tới gần Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh lạnh lùng nhìn hắn, ngay khi Lục Mục Trì tới gần, cậu lùi lại một bước, trong mắt lóe lên vẻ căm ghét.

Lục Mục Trì bỗng nhiên bưng tỉnh.

Hắn cứng đờ một lát rồi đứng thẳng dậy, siết tay nói, "Đi thôi."

Đèn cảm ứng sáng lên.

Ánh đèn vàng cam chiếu xuống mặt Yến Hạc Thanh, vẫn hờ hững như cũ, tựa như vẻ căm ghét vừa rồi chỉ là ảo giác của Lục Mục Trì.

Giọng Yến Hạc Thanh rất nhẹ, "Đi đâu."

Lục Mục Trì xuống lầu trước, khi lướt qua cậu, giọng hắn vừa trầm vừa thấp, "Đòi lại một trăm ngàn làm em khó chịu kia."

Đi vài bước, sau lưng có tiếng động nhưng càng lúc càng cách xa hắn, Lục Mục Trì dừng lại rồi quay đầu nhìn, Yến Hạc Thanh đi lên cầu thang, Lục Mục Trì hơi kinh ngạc, "Em không đi à?"

Chẳng lẽ hắn hiểu lầm rồi, Yến Hạc Thanh không muốn đòi lại một trăm ngàn kia sao?

Yến Hạc Thanh dừng lại trước cửa nhà mình, cậu không quay đầu mà lấy chìa khóa ra mở cửa, giọng nói bình thản nghe không ra cảm xúc gì, "Lúc đó tôi không có mặt, giờ cũng chẳng cần thiết nữa."

Vặn chìa khóa, khóa cửa phát ra tiếng động nhỏ xíu, cửa mở ra, Yến Hạc Thanh bỗng nhiên quay đầu, ánh đèn vàng cam chiếu vào đáy mắt cậu lấp lánh như lưu ly, "Ngủ ngon."

Yến Hạc Thanh vào nhà rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lục Mục Trì sững sờ tại chỗ, lời chúc "ngủ ngon" êm ái mang theo giọng mũi nhè nhẹ không ngừng quanh quẩn bên tai.

"Điên mất thôi."

Lục Mục Trì nuốt nước bọt rồi máy móc quay người xuống lầu.

Hắn lại.....

Hai chữ bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chỉ mấy chục bậc thang ngắn ngủi mà Lục Mục Trì đi gần mười phút, ra khỏi chung cư, hắn vội vàng chạy tới chỗ đậu xe, một khắc cũng không chờ nổi, hắn muốn nhổ ra cây gai trong tim Yến Hạc Thanh rồi làm lại từ đầu với cậu!

Xe khởi động, Lục Mục Trì lao vút đi như một tia chớp.

Trên lầu, Yến Hạc Thanh buông màn cửa sổ xuống rồi bình tĩnh đi tới bàn trà, lấy áo quần mới mua ra khỏi túi giấy, ôm vào phòng vệ sinh giặt sạch.

Cậu đổ bột giặt vào nước, bột giặt từ từ tan ra, không nổi bọt, Yến Hạc Thanh ngâm riêng đồ màu sáng và màu đậm trong chậu, sau đó lau khô tay ra khỏi phòng vệ sinh, thay bộ đồ khác rồi cầm mũ và khẩu trang ra cửa.

Bảo vệ vừa bùng mì tôm lên thì thấy Yến Hạc Thanh rời khỏi chung cư.

Trước kia Yến Hạc Thanh làm ca đêm ở quán bar, thỉnh thoảng sẽ ra ngoài ban đêm rồi sáng sớm trở về, bảo vệ thấy nhiều lần nên đã quen thuộc.

Ông mở nắp tô mì làm hơi nóng bốc lên, lắc đầu cảm thán, "Còn nhỏ vậy mà đã vất vả kiếm tiền ngày đêm rồi, hiểu chuyện thật."

Yến Hạc Thanh đi tới ven đường, đã quá muộn nên cậu đứng đợi trong gió lạnh gần mười phút mới đón được một chiếc taxi.

Sau khi lên xe, tài xế hỏi: "Cậu đi đâu?"

Yến Hạc Thanh ngồi vững vàng rồi nói địa chỉ nhà họ Yến.

Lục Mục Trì từng đến nhà cha mẹ nuôi Yến Hạc Thanh mấy lần nên biết đường, chưa tới mười giờ đã đến dưới lầu nhà họ Yến.

Khu này hầu hết là dân địa phương, vì sắp Tết nên nhiều hộ vẫn còn sáng đèn, thỉnh thoảng có tiếng TV, tiếng chơi mạt chược, còn có tiếng trẻ con cười đùa.

Xe đậu ngay trước cửa lầu, Lục Mục Trì xuống xe rồi liếc nhìn kính chiếu hậu, quả nhiên có một chiếc xe dừng lại cách đó không xa.

Hắn rút điều thuốc châm lửa ngậm vào miệng rồi gọi điện nói mấy câu, chiếc xe phía sau lập tức mở cửa, hai thanh niên cao to vạm vỡ chạy tới chỗ hắn.

"Lục thiếu."

Hai vệ sĩ kính cẩn cúi đầu.

Lần này Lục Mục Trì không nổi điên nữa, hắn rút điều thuốc ra rồi chậm rãi nhả khói, "Căn hộ bên trái lầu hai, nhà họ Yến, đòi lại một

trăm ngàn cho tao, đêm nay nhất định phải đòi lại hết, không được thiếu một xu."

Hai vệ sĩ vâng dạ rồi cấp tốc chạy vào chung cư.

Mấy ngày nay Yến Thăng Bình không về, Triệu Huệ Lâm ăn cơm xong cũng ra ngoài, lúc này nhà họ Yến chỉ còn mình Yến Phong, nó tắt đèn rồi vào phòng mình xem một bộ phim "tình cảm hành động".

Nó nhìn chăm chăm cơ thể trắng nõn trong màn hình, cả người ngọ nguyệt liên tục.

Sắp sửa bắn ra thì có người gõ cửa.

Yến Phong cứ tưởng Yến Thăng Bình về, lão thường xuyên không đem chìa khóa, nửa đêm uống say về gõ cửa phiền chết, nhưng trước kia có Yến Hạc Thanh mở cửa nên nó không cần động.

Yến Phong miễn cưỡng ấn nút tạm dừng rồi chui ra khỏi chăn, dạo này nó lại mập lên, toàn thân đầy mỡ núng nính, phòng nó có gắn điều hòa nên cực kỳ ấm, nó mặc áo ngắn tay mở cửa ra ngoài, vừa mở cửa thì lập tức lạnh run.

Triệu Huệ Lâm sợ Yến Hạc Thanh được lợi nên không gắn điều hòa ở phòng khách.

Tiếng đập cửa vẫn vang lên, Yến Phong về phòng lấy áo khoác mặc vào rồi ngáp một cái, làm bộ như vừa ngủ dậy ra mở cửa.

Cửa mở, chữ "bố" vừa thành hình trên miệng Yến Phong lập tức kệt lại ở cổ.

Là hai gã đàn ông cao to lạ mặt, Yến Phong béo chứ không cao, chỉ tới ngang ngực vệ sĩ, nó sợ hãi lí nhí, "Các chú tìm ai?"

Vệ sĩ cao gần đụng cửa nhìn vào trong, không thấy những người khác đâu, "Em họ Yến đúng không?"

Yến Phong siết chặt tay nắm cửa, muốn đóng lại mà không dám, "Dạ."

Vệ sĩ lại hỏi, "Ba mẹ em đâu?"

"Đi vắng rồi ạ."

Vệ sĩ xông thẳng vào nhà, "Gọi điện bảo bọn họ về ngay đi."

Yến Phong không dám cãi mà chạy về phòng vén chăn lấy điện thoại ra, run rẩy tắt video rồi gọi điện cho Triệu Huệ Lâm.

— —

"Giờ không thể kiện sao?" Triệu Huệ Lâm lộ ra vẻ khó hiểu, "Sao lại không kiện được chứ, tôi đã nuôi Yến Hạc Thanh mười ba năm mà nó nói chạy là chạy, chuyện này kiện ra tòa nào cũng là tôi có lý hết!"

Luật sư cặn lời, "Con nuôi bà mới mười tám tuổi, vừa trưởng thành và còn đi học, vợ chồng bà đều khỏe mạnh có thể kiếm tiền, không mất khả năng lao động nên không đòi chu cấp được đâu."

Triệu Huệ Lâm bất mãn, "Tôi nuôi nó vất vả biết bao nhiêu, tay phân tay nước tiểu, tôi không cần biết luật gì hết, ông cứ viết đơn cho tôi đi, qua Tết tôi sẽ kiện Yến Hạc Thanh!"

Luật sư lấy hợp đồng ra, "Kiện cũng được nhưng nói trước nhé, tôi không nắm chắc phần thắng đâu, bà phải trả trước một nửa phí luật sư đấy."

Nghe ông ta đòi tiền, Triệu Huệ Lâm hơi xót của.

Nhưng lần trước Yến Hạc Thanh đã dọa bà ta, nào là bạo lực gia đình, nào là ngược đãi, bà ta chạy tới hỏi luật sư trong hẻm, luật sư nói đúng là đã có tiền lệ, bà ta cảm thấy luật sư này không đủ chuyên nghiệp nên tìm một luật sư khác nghe nói chuyên đòi tiền chu cấp.

Còn tới bốn triệu chín lặn!

Bà ta quyết sẽ không để Yến Hạc Thanh hưởng hết!

Triệu Huệ Lâm đang định cò kè mặc cả thì điện thoại reo lên, thấy Yến Phong gọi, bà ta hớn hờ nghe máy, "Con trai....."

Vừa mở miệng thì Yến Phong thì thảo ngắt lời bà ta, "Mẹ về mau đi! Có hai tên đàn ông tìm bố mẹ đó, một mình con sợ lắm! Mẹ về liền nha!"

Triệu Huệ Lâm chưa kịp cúp máy đã chạy vụt đi.

Luật sư im lặng cất hợp đồng vào, loại người gì thế không biết, mới hơn 40 tuổi mà đã đòi con chu cấp rồi.

Nhà luật sư cách nhà họ Yến cũng không xa, Triệu Huệ Lâm hộc tốc chạy về.

Yến Hạc Thanh cũng vừa xuống xe, thấy Triệu Huệ Lâm chạy vào chung cư, cậu đội mũ đeo khẩu trang lên rồi kéo thấp vành nón, không nhanh không chậm đi theo.

Yến Phong là báu vật của Triệu Huệ Lâm nên bà ta thờ hồng hộc chạy không ngừng, một đường lao như điên.

Vào nhà, Yến Phong cầm điện thoại ngoan ngoãn đứng sát tường, còn hai gã đàn ông cao lớn mặc áo khoác ngồi trên ghế salon, Triệu Huệ Lâm lao tới ôm chầm Yến Phong rồi cảnh giác nhìn chằm chằm vệ sĩ, "Các anh muốn làm gì!"

Vệ sĩ thấy chỉ có một mình bà ta thì nhú mào đứng dậy, "Chồng bà đâu?"

Triệu Huệ Lâm ngờ vực nói, "Ông ấy không có nhà, các anh tìm ông ấy à?"

"Thôi bà quyết định cũng được." Vệ sĩ còn lại liên tục nhìn đồng hồ, sợ Lục Mục Trì chờ lâu sẽ nổi giận nên hấn đi thẳng vào vấn đề, "Việc ông bà làm chưa hoàn thành, trả lại một trăm ngàn cho sếp tôi đi."

Triệu Huệ Lâm nghe thấy một trăm ngàn thì lập tức giật thót, bà ta hoảng lên, "Sếp anh..... là Lục thiếu gia ấy à?"

Vệ sĩ gật đầu, tia hy vọng cuối cùng của Triệu Huệ Lâm lập tức tan thành mây khói.

Một trăm ngàn kia đã xài hết từ lâu.

Bà ta mua túi xách, Yến Thắng Bình cầm mấy chục ngàn đi hùn hạp làm ăn với bạn, sang năm Yến Phong lên cấp hai mà trường học ở khu bọn họ không tốt nên bà ta dốc hết số tiền còn lại vào một trường tư nhân, chỉ riêng phí đăng ký đã hơn mười ngàn.

Nếu là người khác thì Triệu Huệ Lâm đã sớm khóc lóc om sòm không chịu nhận, đòi tiền không có đòi mạng thì có, nhưng bà ta từng chứng kiến thủ đoạn của Lục Mục Trì, biết mình không nên chọc điên hấn.

Bà ta cười giả lả, "Hai anh có nhầm lẫn gì không? Lục thiếu gia thích con tôi lắm mà, sao lại đòi tiền được chứ?"

Vệ sĩ đã cạo sạch kiên nhẫn, "Bớt nói nhảm đi, Lục thiếu nói hôm nay phải đòi lại một trăm ngàn tệ, một xu cũng không được thiếu! Nếu không ——" Hấn ngấm nghĩa căn hộ, "Nhà bà cũng bán

được ít tiền đấy, tôi sẽ gọi người tới định giá ngay."

Nghe nói đến nhà, hai mắt Triệu Huệ Lâm tối sầm, căn hộ này là vốn liếng cuối cùng của Yến Phong nên tuyệt đối không thể động tới! Bà ta cắn răng nói: "Tôi trả, tôi trả mà!"

Triệu Huệ Lâm lấy điện thoại ra, bà ta đã để dành một khoản tiền cho Yến Phong vào đại học, tám chục ngàn cộng thêm hơn mười ngàn Yến Hạc Thanh trả lại, vẫn có thể gom đủ một trăm ngàn.

Kết quả đăng nhập vào tài khoản, Triệu Huệ Lâm trợn tròn mắt, bàng hoàng xịch lại gần xem, số dư còn lại là 0!

Chuyện gì thế này!

Triệu Huệ Lâm vội vàng mở sao kê ra xem, suýt nữa thì ngất ngay tại chỗ.

Gần đây rút tiền liên tục, lần nào cũng tám ngàn mười ngàn, hôm qua đã rút sạch sẽ.

Mật mã tài khoản chỉ có bà ta và Yến Thắng Bình biết.

Triệu Huệ Lâm cắn nát răng, nhất định là gã vô dụng kia lại bắt đầu cờ bạc! Không cần nghĩ cũng biết lần trước lão nói lấy tiền làm ăn với bạn cũng là lừa gạt bà ta!

Tiền đã bị Yến Thắng Bình đem đi đánh bạc hết sạch!

Thấy Triệu Huệ Lâm biến sắc, vệ sĩ đoán bà ta không còn tiền nên nóng nảy thúc giục, "Cho bà thêm nửa tiếng, không có tiền thì bán nhà đi mà trả!"

Triệu Huệ Lâm hết cách đành phải gọi cho Yến Thắng Bình.

Không ngoài dự đoán, tên chó chết này lại đang cờ bạc rệu

chè, không chừa lại xu nào.

Triệu Huệ Lâm hùng hổ chửi mắng, cuối cùng không nhịn được òa khóc, "Đã nói ông đừng đánh bạc nữa mà! Giờ tôi bó tay rồi, ông lập tức tìm một trăm ngàn về đây, ông trộm hay cướp gì mặc kệ, dù sao cũng không được đụng tới nhà của con tôi!"

Đúng lúc này, Yến Hạc Thanh đi tới đối diện chung cư, nhìn xe Lục Mục Trì rồi xóa hẳn khỏi danh sách chặn.

Nửa tiếng sau, Yến Thăng Bình nòng nặc mùi rượu hấp tấp xách một cái túi nhỏ chạy vào chung cư.

Giây lát sau, hai vệ sĩ xách túi xuống lầu, đi tới xe Lục Mục Trì rồi cung kính đưa cho hắn.

Màn hình điện thoại sáng lên trong bóng tối.

Yến Hạc Thanh đã cài chế độ im lặng, tên người gọi là Lục Mục Trì.

Nhưng chỉ hai giây sau lại tắt đi.

Lục Mục Trì gần như tắt điện thoại ngay lập tức, trong đầu lại nhớ đến câu "Ngủ ngon" kia.

Có lẽ giờ này Yến Hạc Thanh đã ngủ rồi.

Lục Mục Trì mở tin nhắn ra, soạn mấy lần rồi mới gửi đi.

Tin nhắn đến — — "Tiền đòi lại rồi, ngủ dậy gọi cho anh nhé."

Yến Hạc Thanh cất điện thoại vào túi rồi dõng theo Lục Mục Trì lái đi xa, sau đó lại ngước mắt nhìn về phía ban công mình từng ở suốt mười ba năm kia.

Tiếng khóc, tiếng mắng dần trở nên rõ ràng.

"Ông vay nặng lãi à! Ông lại đi vay nữa à! Ông muốn hại chết mẹ con tôi đúng không....."

Yến Thắng Bình cũng rống lên, "Mẹ kiếp không vay nặng lãi thì ai cho bà mượn một trăm ngàn liền hả! Đều tại con mẹ vô dụng này nên bốn triệu chín của ông đây mới bay mất!"

"Trách tôi hả?! Ông trộm tiền của tôi đi bài bạc hết rồi còn trách tôi hả! Tôi liều mạng với ông!"

Sau đó là tiếng đánh nhau chan chát, còn có tiếng khóc của Yến Phong.

Từ lâu hàng xóm chung quanh đã tránh xa gia đình này như tránh tà nên chẳng ai tới can ngăn.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Yến Thắng Bình vay nặng lãi.

Yến Hạc Thanh còn nhớ khi mình học cấp một, Yến Thắng Bình vay sòng bạc năm ngàn tệ, cuối cùng biến thành hai trăm ngàn, cuối năm đám lưu manh tới đòi nợ đem hết những thứ có giá trị đi, còn tẩn cho Yến Thắng Bình một trận.

Năm đó Yến Thắng Bình và Triệu Huệ Lâm ngày ngày cãi nhau đánh nhau, có mấy lần còn đổ máu, Yến Phong sợ đến nỗi ngày nào cũng tè dầm.

Cả nhà nòng nặc mùi nước tiểu khai rình của Yến Phong.

Cuối cùng phải bán hết mọi thứ có thể bán rồi vay mượn bạn bè thân thích mới trả xong.

Chẳng biết lần này vay nặng lãi một trăm ngàn sẽ thành bao nhiêu.

Một căn hộ chắc cũng chẳng thắm vào đâu.

Yến Hạc Thanh sửa lại khẩu trang rồi đi về hướng lúc nãy đến, một mình bước vào bóng đêm.

Đòi lại một trăm ngàn tệ, tâm trạng Lục Mục Trì vui phơi phới, thậm chí còn muốn đem tiền đi thẳng tới chung cư Yến Hạc Thanh, ở dưới lầu chờ cậu ngủ dậy rồi nghe cậu chúc buổi sáng tốt lành đầu tiên của cậu.

Nhưng — —

Lục Mục Trì cúi đầu ngửi cổ áo, mấy ngày liền tìm Yến Hạc Thanh không thấy được nên đã bốc mùi.

Tốc độ xe chậm lại, Lục Mục Trì hết sức miễn cưỡng đổi hướng.

Giờ hăn và Yến Hạc Thanh đã làm lại từ đầu, từ giờ trở đi mỗi ngày đều có thể nghe cậu chúc buổi sáng và tối ngủ ngon, hôm nay không cần vội.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Lục Mục Trì vẫn rất khó chịu.

Lái xe về khu biệt thự, bảo vệ thấy hăn thì vội vã chạy tới cười nói: "Lục thiếu gia, công nhân vệ sinh nhật được một đồng hồ trước cổng nhà ngài, mấy ngày nay ngài không về nhà, cũng không liên lạc được nên ban quản lý giữ gìn rồi. Ngài xem lúc nào rảnh thì tới lấy nhé."

Lục Mục Trì nhú mày, "Ồ gì?"

"Có ảnh đây." Bảo vệ lấy điện thoại ra mở album ảnh đưa cho Lục Mục Trì, "Ngài xem đi ạ."

Lục Mục Trì liếc mắt, mới đầu không có ấn tượng gì, đến khi thấy chiếc đồng hồ gốm trắng kia mới hiểu.

Lâm Phong Trí vút lại.

Trước kia cũng có mấy lần hắn chọc giận Lâm Phong Trí, y lập tức chặn sổ hắn rồi trả lại quà cho hắn.

Lần này vẫn là chiêu cũ.

Nhớ lại mấy ngày trước Lâm Phong Trí gọi cho hắn, lúc đó hắn đang sút đầu mẻ trán tìm Yến Hạc Thanh nên không có lòng dạ nào nghe.

Dạo này hắn đã quên bémag Lâm Phong Trí.

Thậm chí còn quên cả chuyện Lâm Phong Trí thích Lục Lãm.

Mọi tâm tư của hắn đều bị Yến Hạc Thanh dẫn dắt.

Chẳng biết từ lúc nào thời gian hắn nghĩ về Yến Hạc Thanh đã vượt xa Lâm Phong Trí.

Hình ảnh thiếu niên ngồi xổm ở góc cầu thang vuốt mèo hoang và cầm dù đi trong tuyết cùng với hình ảnh Lâm Phong Trí thay phiên nhau hiện ra trong đầu Lục Mục Trì.

Một lát sau.

Lục Mục Trì hờ hững nói: "Vút đi."

Bảo vệ hết sức kinh ngạc, nghe ban quản lý nói đồng hồ kia trị giá cả mấy triệu chứ ít gì! Hắn há hốc miệng, "Ngài nói sao ạ?"

"Vút đi, vút vào thùng rác ấy."

Lục Mục Trì đập ga nghênh ngang lái xe đi.

Chương 45

Khi Yến Hạc Thanh về nhà đã là nửa đêm.

Nửa khuya nhiệt độ không khí giảm xuống, nhiệt độ trong phòng cũng lạnh cóng, toàn thân Yến Hạc Thanh đông cứng.

Cậu nhìn máy sưởi kê sát tường, gỡ mũ và khẩu trang xuống, cởi áo khoác treo lên sau cửa, thay giày rồi đi qua bật máy sưởi.

Khí nóng tỏa ra từ miệng gió, Yến Hạc Thanh ngồi sưởi một hồi, tay chân dần ấm lên, trong lúc này cậu lên kế hoạch cho hành trình ngày mai.

Đêm giao thừa, cậu định đến viện mồ côi một chuyến để tặng quà Tết cho lũ trẻ.

Qua Tết sẽ khai giảng, thời gian cậu đến thăm viện mồ côi không còn nhiều lắm.

Đợi tay hoàn toàn khôi phục tri giác, Yến Hạc Thanh lấy đồ đi tắm.

Trong lúc tắm tiện tay vò quần áo mới mua đã ngâm xà phòng, vắt thật khô rồi phơi lên sào treo màn tắm.

Mặc bộ đồ ở nhà sạch sẽ, Yến Hạc Thanh vừa lau mái tóc ẩm ướt vừa ra khỏi phòng tắm.

Không gian nhỏ hẹp đã được máy sưởi làm ấm, đi chân trần cũng không lạnh, Yến Hạc Thanh hơi đói nên vào bếp nấu một bát

sủi cỏ, chỉ nấu mấy cái, cậu ăn ngay trong bếp rồi rửa bát, mấy ngày không về, mấy chậu sen đá trên bệ cửa sổ vẫn rất tươi tốt, nhất là chậu sen ngọc trắng muốt giống hệt sen thật, mùi thịt căng mọng bóng loáng.

Yến Hạc Thanh tưới nước, lau khô tay rồi ra khỏi bếp.

Tóc nửa khô, bữa tối cũng ăn xong, Yến Hạc Thanh đọc sách một lát mới tắt máy sưởi rồi lên giường ngủ.

Ngày hôm sau, Yến Hạc Thanh ngủ thêm nửa tiếng, sáu rưỡi mới dậy.

Không nấu bữa sáng ở nhà, cậu rửa mặt rồi thay đồ ra cửa.

Ghé xe đẩy đầu phố mua một phần bánh trứng và ly sữa đậu nành, đến cổng ga điện ngầm cũng vừa ăn xong, Yến Hạc Thanh bỏ rác vào thùng rồi lên tàu.

Điểm đến của cậu là nhà sách.

Khi đến nơi nhà sách cũng vừa mở cửa, Yến Hạc Thanh là vị khách đầu tiên, cậu nghiêm túc chọn nhiều loại sách phù hợp với trẻ em như truyện cổ tích, ngụ ngôn, lịch sử, mẩu chuyện thành ngữ.....

Từ nhỏ cậu đã mê đọc sách, vì không có tiền mua nên tới vừa ve chai ngồi xổm, có thể tìm được rất nhiều sách cũ với giá rẻ, lâu lâu chủ vừa buôn may bán đắt còn hào phóng cho cậu vào khu phế phẩm tìm sách miễn phí.

Tính tiền hơn một ngàn, chủ tiệm thấy cậu gầy gò nên sốt sắng hỏi: "Chú đem ra xe giùm cháu nhé?"

Yến Hạc Thanh lễ phép mỉm cười, "Cháu xách được ạ, cảm ơn chú."

Xách theo mấy túi sách lớn quả thật hơi nặng, không tiện đi tàu điện ngầm nên lần này Yến Hạc Thanh tới ven đường đón taxi đến viện mồ côi Rainbow Bridge.

Khi Yến Hạc Thanh sắp đến viện mồ côi thì xe Lục Mục Trì dừng lại dưới lầu nhà cậu.

Lục Mục Trì xuống xe nhắc chân định đi, sau đó lại trở về soi kính chiếu hậu sửa sang cổ áo rồi mới xách một trăm ngàn tệ kia vào chung cư.

Gõ cửa nửa ngày không ai trả lời, Lục Mục Trì giơ tay trái lên xem đồng hồ.

Chín rưỡi rồi mà còn ngủ à?

Hắn kiên nhẫn gọi cho Yến Hạc Thanh.

Điện thoại reo thật lâu mới có người bắt máy.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng, Lục Mục Trì hỏi trước: "Em không ở nhà à?" Trong nhà chẳng có bất kỳ động tĩnh nào.

Giọng Yến Hạc Thanh rất nhẹ, "Không."

Lục Mục Trì biến sắc nhưng vẫn không nổi cáu, "Tối qua anh nhắn tin em không thấy sao?"

"Thấy rồi."

"....." Tâm trạng phờ phớt của Lục Mục Trì lập tức rơi xuống thung lũng, "Em vẫn còn giận à?"

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ bình tĩnh nói: "Tôi bận việc rồi."

Cúp máy.

Tắt chuông, Yến Hạc Thanh bỏ điện thoại vào túi rồi xách túi sách vào phòng học.

Giờ này lũ trẻ đang chơi ở ký túc xá hoặc ngoài sân nên trong lớp vắng hoe, bức tường cuối lớp có một giá sách đơn giản, trên đó cũng có sách báo nhưng ít chủng loại hơn.

Yến Hạc Thanh lấy sách ra phân loại rồi xếp lên ngay ngắn.

Dì Trương đi ngang qua, thoáng thấy trong lớp có người nên tới xem thử, thấy Yến Hạc Thanh thì lập tức đổi hướng, tươi cười bước vào, "Tiểu Yến đến rồi đấy à! Tường sang năm cháu mới ghé chứ."

Bà đến gần mới thấy chồng sách chất cao, nhìn Yến Hạc Thanh rồi nhin không được thở dài, "Cháu lại mua nữa à, còn tiền để sống không đấy?"

Yến Hạc Thanh lễ phép đáp: "Khi nào hết tiền thì ngừng mua ạ."

Trong mắt dì Trương lộ ra vẻ trù ối, bà lau tay vào tạp dề rồi ngồi xuống giúp, vừa xếp vừa nói: "À phải rồi, qua Tết có công viên trò chơi mời tụi nhỏ ở viện chúng ta đến chơi miễn phí đấy." Dì Trương cười, "Tụi nó mừng lắm, đã bao giờ được đi công viên trò chơi đâu."

Yến Hạc Thanh vừa soạn sách vừa vâng dạ tỏ ý mình đang nghe, dì Trương nói tiếp: "Dì hỏi thời gian rồi, là thứ Bảy, cháu cũng đi đi. Phải có mấy trưởng nhóm, tụi nhỏ đều nói muốn chung nhóm với cháu. Hơn nữa đó là phúc lợi của nhân viên, cháu cũng là một thành viên của chúng ta, ngại gì không đi, nghe nói đó là công viên trò chơi lớn nhất nước mình đó, nhiều trò vui lắm."

Có mấy cuốn sách còn màng bọc, Yến Hạc Thanh cẩn thận xé ra rồi mới xếp lên giá, "Để cháu xem đã."

Dì Trương chợt quay sang hỏi, "Dạo này cháu có liên lạc với cô giáo Từ không? Mấy ngày rồi bà ấy không tới, hôm trước có gọi điện xin nghỉ ốm, qua Tết lại đến. Bao năm rồi mới thấy xin nghỉ lần đầu đấy."

Động tác của Yến Hạc Thanh khựng lại, nhưng chỉ giây lát sau lại tiếp tục soạn sách.

Bận rộn ở viện mồ côi đến chiều, ngày cuối cùng trước khi hết năm, Yến Hạc Thanh mới tan tầm về nhà.

Buổi chiều đột nhiên có tuyết rơi lất phất, cũng may là tuyết không nên không cần che dù.

Hôm nay Yến Hạc Thanh không mang dù.

Cậu nhớ cách ga tàu điện ngầm không xa có một tiệm hoa, bước đi thật nhanh vì sợ tiệm hoa đóng cửa.

Sắp hết năm nên mọi người đều hối hả về nhà đón Tết.

Từ xa đã thấy tiệm hoa còn sáng đèn, dù vậy Yến Hạc Thanh vẫn chạy, rút ngắn gấp đôi thời gian, đây là một tiệm hoa rất lớn với đủ mọi chủng loại, đèn sợi đốt sáng trưng chiếu sáng cả tiệm như xuân tới, muôn hoa nở rộ.

Chủ tiệm đang kiểm kê hàng, ngày mai là Tết nên sẽ rất bận rộn. Lẽ ra hôm nay định đóng cửa nhưng bà thấy vừa lạnh vừa trẽ, dù sao cũng chẳng có khách nên cho nhân viên về trước rồi vẫn để cửa mở, nào ngờ mới tính toán sổ sách một lát, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một nam sinh đẹp như tượng tạc đứng trước quầy lay ơn.

Lay ơn có mấy màu, Yến Hạc Thanh đảo qua từng dãy, đỏ, xanh, tím, vàng, trắng, hồng phấn.

Cậu không nhớ rõ mẹ thích màu gì nên quay đầu mỉm cười với chủ tiệm: "Chào dì, cho cháu một bó lay ơn đủ màu ạ."

Chủ tiệm vốn định nói đóng cửa rồi ngày mai hãy đến, nhưng Yến Hạc Thanh quá đẹp nên bà vẫn để bút xuống rồi đi ra khỏi quầy thu ngân, hỏi lại lần nữa, "Đủ màu hả? Nhưng bó chung với nhau chưa chắc sẽ đẹp đâu."

Khóe môi Yến Hạc Thanh hơi cong lên, "Không sao ạ."

Chủ tiệm lấy ra mấy nhánh, đang định lấy giấy đẹp bọc lại thì Yến Hạc Thanh cản bà, "Bó đơn giản là được rồi ạ, cho cháu thêm một bó hoa cúc nữa, màu trắng với màu vàng."

Chủ tiệm hơi nghi hoặc, dịp Tết rất ít nhà chưng hoa cúc, nhưng trong tiệm có sẵn hàng nên bà gật đầu, lấy tờ báo đơn giản bọc lại bó lay ơn rồi gói thêm một bó hoa cúc.

Ngày Tết giá hoa tăng cao, bình thường chỉ mấy chục tệ một bó nhưng hôm nay hơn một trăm, Yến Hạc Thanh trả tiền rồi ôm hai bó hoa đi.

Tàu điện ngầm vắng tanh, quãng đường rất dài, toa tàu trước đây chật kín giờ chỉ có mình Yến Hạc Thanh, mọi người đều về quê ăn Tết, đi qua trung tâm thành phố mới có vài người lên tàu.

Đến trạm quen thuộc, ra khỏi cổng không xa chính là trụ sở Lục thị và quán cà phê.

Yến Hạc Thanh đưa tay còn lại lấy điện thoại ra đăng nhập Wechat.

Khung chat của cậu và Lục Lãm vẫn dừng lại ở lần trước.

Mở vòng bạn bè, Lục Lãm không đăng gì, chỉ có sep12 spam liên tục.

Bỗng nhiên ánh mắt Yến Hạc Thanh lóe lên, nhìn bài đăng mới nhất của Lâm Phong Trí trong vòng bạn bè nửa tiếng trước.

Ảnh chụp một hộp quà tinh xảo.

Chú thích — — Đến dưới lầu người ta rồi!

Yến Hạc Thanh từng thấy hộp quà này, bên trong đựng cà vạt Lâm Phong Trí mua cho Lục Lãm.

— —

Đại sảnh tầng trệt Lục thị, tiếp tân sắp hết giờ làm lịch sự mỉm cười lần nữa, "Xin lỗi, Lục tổng của chúng tôi không biết vị Lâm tiên sinh này đâu ạ."

Lâm Phong Trí đẩy vành mũ lên, hấp tấp nói, "Không phải, tôi quen..... Lâm tiên sinh có quen Lục tổng thật mà, chị gọi điện hỏi lại lần nữa được không? Đây là quà Tết Lâm tiên sinh tặng cho Lục tổng đó!"

Dịp lễ người tặng quà cho Lục tổng của họ nhiều không đếm xuể nên tiếp tân thừa hiểu, cô mỉm cười áy náy, "Thật xin lỗi, tôi hỏi lại thư ký rồi, Lục tổng hoàn toàn không biết vị Lâm tiên sinh này, anh đem bưu kiện về đi ạ."

Lâm Phong Trí đã tìm một bộ đồng phục của hãng chuyển phát nhanh để giả làm người giao hàng.

"Chị đẹp thông cảm giúp giùm em đi mà, đây là đơn cuối cùng hôm nay của em đó." Lâm Phong Trí giờ chiêu mỹ nam kế, giơ tay lên cam đoan, "Em hứa giao xong sẽ lập tức xuống ngay!"

Tiếp tân mỉm cười lắc đầu, "Thật sự không được đâu, mời anh về đi ạ."

Thấy tiếp tân khó đối phó, Lâm Phong Trí cắn môi dưới, đột nhiên cắn đầu bỏ chạy.

Y nhảy qua máy kiểm tra, đã hết giờ làm nên bảo vệ đang thay ca, tiếp tân cũng không ngờ y sẽ xông vào, mục tiêu của Lâm Phong Trí hết sức rõ ràng, vọt tới thang máy chuyên dụng của Lục Lãm rồi vội vàng ấn nút, trước khi tiếp tân đuổi kịp thì cửa thang máy đã mở ra, y xông vào bấm số tầng cao nhất rồi ra sức ấn nút đóng cửa.

Trước khi tới đây y đã dò hỏi kỹ càng, thang máy chuyên dụng của Lục Lãm ở bên trái, không cần quẹt thẻ.

Tiếp tân chạy tới nhưng thang máy đã lên cao, tiếp tân suýt phát khóc, Lục Lãm vẫn chưa về, nếu có người xông vào rất có thể cô sẽ bị đuổi việc, cô lại chạy về đại sảnh sốt ruột gọi bảo vệ.

Tốc độ thang máy cực nhanh, chỉ chốc lát sau đã đến tầng cao nhất.

Lâm Phong Trí ôm hộp quà, tiếng tim đập còn lớn hơn tiếng thang máy mở cửa, chưa thấy Lục Lãm mà y đã bắt đầu hồi hộp.

Ra khỏi thang máy, hành lang sáng trưng cực kỳ yên tĩnh, thư ký đã về, chỉ có phòng chủ tịch ở cuối cùng vẫn còn sáng đèn, càng tới gần nhịp tim Lâm Phong Trí càng nghe rõ hơn.

Đừng căng thẳng.

Lâm Phong Trí điều chỉnh nhịp thở, vành tai đỏ bừng.

Đến cửa văn phòng, Lâm Phong Trí khẩn trương sửa lại cổ áo, mặc dù y đang giả làm nhân viên chuyển phát nhanh nhưng vẫn muốn xuất hiện trước mặt chú Lục trong dáng vẻ thật xinh đẹp.

Cộc cộc.

Y nín thở gõ cửa.

Chớp mắt tiếp theo, y nghe thấy giọng nói làm tim mình đập loạn.

"Vào đi."

Lâm Phong Trí lập tức nín thở, năm ngón tay run run đẩy ra cánh cửa nặng nề.

Tầm mắt từ từ mở rộng, bóng người cách đó không xa dần trở nên rõ ràng.

Sau bàn làm việc, Lục Lãm đang xử lý hồ sơ, anh cúi đầu đọc chăm chú. Ánh đèn sáng rực chiếu xuống đường viền hàm sắc lạnh của anh hệt như lưỡi dao mổ lạnh lẽo.

Lâm Phong Trí cứ thế đứng sững ở cửa, lồng ngực như sắp nổ tung, tim đập rộn ràng, kêu gào muốn nhảy ra khỏi người y.

Chú Lục nghiêm túc làm việc cũng quá đẹp rồi!

Ngày cuối cùng của năm, Lục Lãm kiểm tra lại báo cáo lần cuối, người vừa tới không có động tĩnh gì, anh ngược mắt nhìn ra cửa rồi trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Lâm Phong Trí lập tức hoàn hồn, mặt đỏ bừng như sắp nổ tung, bờ môi run rẩy, lắp bắp nói, "Có..... Có một vị Lâm tiên sinh tặng quà Tết cho ngài ạ....."

Lục Lãm thu mắt lại rồi xem báo cáo tiếp, "Để trên bàn rồi ra ngoài đi."

"Dạ." Đầu óc Lâm Phong Trí trống rỗng, nhìn chằm chằm Lục Lãm không chớp mắt, đi như rùa bò tới bàn trà.

"Ở đây!" Đúng lúc này, tiếp tân và mấy bảo vệ chạy tới, thấy Lâm Phong Trí vào văn phòng Lục Lãm thì bảo vệ phát huy năng lực chạy bộ trước nay chưa từng có, chỉ mấy giây sau đã xông tới túm lấy Lâm Phong Trí lôi ra khỏi phòng làm việc.

Trong lúc Lâm Phong Trí giãy giụa, hộp quà rơi xuống đất, tiếp tân tái mặt chạy tới nhặt lên.

Tiếp tân chảy mồ hôi lạnh ròn ròn, cúi đầu xin lỗi rối rít, "Xin lỗi Lục tổng, ngài yên tâm, tuyệt đối không có lần sau đâu ạ! Tội em sẽ dẫn cậu ta đi ngay."

Bên ngoài, Lâm Phong Trí còn đang đỏ mặt vùng vẫy, "Thả tôi ra! Mấy người dựa vào cái gì mà bắt tôi! Chú Lục....."

Thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Sự yên tĩnh bị phá vỡ, Lục Lãm nhíu mày khép hồ sơ lại, "Có chuyện gì vậy?"

Trong lòng tiếp tân rủa xả Lâm Phong Trí, nếu hại cô mất việc thì cô sẽ xé xác y! Tiếp tân vội vã thuật lại ngắn gọn chuyện xảy ra.

Nghe xong, Lục Lãm không quát mắng tiếp tân mà chỉ trầm giọng nói: "Lần sau chú ý một chút."

Tiếp tân gật đầu lia lịa, vừa quay người định đi thì nhìn thấy hộp quà trong tay, nắp bung ra, hình như là cà vạt, cô quay đầu nói, "Lục tổng, món quà này....."

Lục Lãm nhìn đồng hồ, hơn bảy giờ, anh để hồ sơ xuống, "Trả lại đi."

Tiếp tân gật đầu rồi yên lặng đóng cửa lui ra.

Lục Lãm kéo ghế đứng dậy, cũng cầm áo khoác rời đi.

Anh cho tài xế về nhà rồi tự lái xe ra khỏi ga ra, trước tiên lái đến siêu thị.

Ngày mai là Tết, buổi trưa ăn cơm với gia tộc Lục thị ở khách sạn, buổi tối anh muốn đến biệt thự lưng chừng núi đón Tết với Lục Tri Thiên.

Siêu thị mà Lục Lãm đến chỉ dành cho hội viên, một quả táo mấy chục tệ, sắp Tết nhưng siêu thị không hề đông đúc mà chỉ có lác đác vài người khách.

Cũng chẳng có gì để mua, hầu hết đều là những món Lục Tri Thiên không ăn được.

Lục Lãm chọn mấy loại trái cây mọng nước ít đường và mấy hộp việt quất size Jumbo.

Sau đó ghé quầy thực phẩm phụ mua ít bánh kẹo và các loại hạt chưa chắc sẽ ăn nhưng luôn phải có trong dịp Tết.

Xách theo mấy túi lớn, Lục Lãm trở về căn hộ ở trung tâm thành phố sau mấy ngày.

Cửa thang máy mở ra, đèn lập tức sáng lên.

Nhưng lại yên tĩnh lạ thường.

Lục Lãm nhìn lướt qua tấm thảm, giày thể thao của thiếu niên đã biến mất, đôi dép đi trong nhà màu be được xếp ngay ngắn.

Yến Hạc Thanh đi rồi.

Đôi mắt đen sâu thẳm ẩn chứa một cảm xúc khó tả, Lục Lãm thay giày rồi tới tủ lạnh cất đồ vào.

Mở tủ ra, trái cây và rau quả bên trong đã hết sạch, việt quất cũng hết, chỉ còn mỗi nước suối.

Lục Lãm nói lòng cà vạt rồi bỏ việt quất mới mua vào.

Ra khỏi bếp, Lục Lãm xách theo túi đồ mua cho Lục Tri Thiên định đi, ngang qua phòng ăn, anh chợt quay người lại đi tới bàn ăn.

Để đồ xuống, anh dờn hộp khăn giấy ra rồi cầm bao lì xì bắt mắt kia lên.

Trên bao dán một tờ giấy nhấn màu hồng nhạt.

Trên giấy là hai hàng chữ khải ngay ngắn rõ ràng như đánh máy, ngay cả nét chữ thiếu niên cũng lộ ra vẻ lạnh lùng xa cách hết như dáng vẻ của cậu.

Nhưng nội dung lại ấm áp đến không ngờ — —

Lục tiên sinh, đồ trong tủ lạnh tôi ăn hết rồi, ngon lắm ạ, cảm ơn anh. Bao lì xì không phải tiền thuốc men trả lại anh đâu, tôi sẽ trả góp vào tháng tới.

Đây là lì xì lấy hên cho anh đấy ạ, năm mới vui vẻ.

Chữ ký là hình mặt cười đơn giản.

Ngón cái vuốt ve mặt cười.

Yến Hạc Thanh vẽ cũng thật đẹp.

Chương 46

Bản tin địa phương hôm nay cho biết có thể đêm giao thừa ngày mai sẽ có tuyết rơi lần đầu tiên sau gần một thế kỷ.

Che chắn cho hai bó hoa trong ngực, Yến Hạc Thanh đội tuyết càng lúc càng lớn chạy từ cổng ga tàu điện ngầm vào chung cư.

Một chiếc Mercedes-Benz màu đen đậu trước cửa tòa nhà, kính chắn gió và nóc xe đã phủ một lớp tuyết mỏng.

Vẻ mặt Yến Hạc Thanh chẳng chút thay đổi, phúi nhẹ tuyết bám trên áo khoác rồi thông thả đi lên lầu.

Cậu bước rất nhẹ nên đèn cảm ứng không sáng.

Trong bóng tối lờ mờ, trước cửa lầu ba có một đốm đỏ lập lòe, mùi thuốc lá nồng nặc tràn ngập không gian.

Hôm nay Lục Mục Trì đã hút thuốc đủ cho nửa năm.

Không có ánh sáng nhưng hắn vẫn thấy rõ mỗi sợi lông mi của thiếu niên.

Hắn rút điếu thuốc ra, nén giận nói: "Anh đợi em cả ngày rồi đấy."

Giọng hắn làm đèn sáng lên.

Ánh sáng vàng cam lập tức chiếu xuống người Yến Hạc Thanh, cậu ôm hoa, trên tóc còn vương khí lạnh đêm đông, không nhanh

không chậm lên lâu, "Đó là chuyện của anh."

Lục Mục Trì đứng bật dậy, con người đột ngột co lại, gần như bóp nát điều thuốc giữa ngón tay, hấn vứt đi rồi giật cái túi treo trên lan can cầu thang, vung tay quăng lên.

Những tờ tiền màu đỏ văng ra khỏi túi như tuyết bay tán loạn, rơi lả tả xuống cầu thang.

"Đêm qua anh nhổ ra cái gai trong tim em rồi đấy, em còn gì không hài lòng nữa hả?"

Lục Mục Trì nhìn trừng trừng bó hoa trong ngực Yến Hạc Thanh, nghiến răng ken két.

Hắn thật sự rất tức giận.

Gọi điện Yến Hạc Thanh không nghe máy, sợ mình đi sẽ bỏ lỡ cậu nên ở đây đợi cả ngày, không sợ gió tuyết, chỉ sợ.....

Yến Hạc Thanh xảy ra chuyện gì.

Kết quả là hắn lo lắng cả ngày, Yến Hạc Thanh lại ôm hai bó hoa không biết ai tặng về nhà!

Là Phùng Tri Nhân hay là ai?

Tim Lục Mục Trì đập dồn, hai mắt như chứa thuốc nổ, chỉ hận không thể đốt hai bó hoa chướng mắt kia thành tro ngay lập tức.

Mấy tờ tiền rơi xuống bậc thang đầu tiên, Yến Hạc Thanh dừng lại rồi bình tĩnh nói, "Vết mổ cũng phải cần thời gian để lành chứ. Tôi đâu có tài thánh mà có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì."

Cậu ngẩng lên đối diện với ánh mắt sừng sờ của Lục Mục Trì, "Tránh đường được không? Tôi bận cả ngày, thật sự mệt lắm rồi."

Tia sáng mờ mờ chiếu xuống mặt Yến Hạc Thanh, đúng là rất phờ phạc.

Cậu đi làm chứ không phải hẹn hò..... Cơn giận của Lục Mục Trì lập tức tan biến, hần liếm khóe miệng rồi nghiêng người nhường đường.

Yến Hạc Thanh tránh đi những chỗ có tiền rơi, không hề nhìn Lục Mục Trì, khi lên mấy bậc thang cuối thì lấy chìa khoá ra mở cửa, định vào nhà đóng cửa lại.

Lục Mục Trì lạnh tay lẹ mắt đi nhanh tới chặn cửa, không đợi Yến Hạc Thanh mở miệng, ánh mắt hần lấp lóe, "Anh không vào đâu, chỉ nói thêm một câu nữa thôi."

"Anh hiểu ý em." Ánh mắt hần sáng rực, "Anh cho em thời gian chữa lành vết thương. Nhưng em phải nghe điện thoại của anh, anh — —"

Ba chữ "sẽ lo lắng" lượn vài vòng, cuối cùng vẫn không nói ra.

Yến Hạc Thanh đóng cửa.

Khi cửa khép lại, giọng nói trong trẻo của cậu vọng ra, "Lúc đi nhớ mang theo rác của anh giùm."

Cạch.

Cửa đóng lại.

Lục Mục Trì vô thức nhìn tàn thuốc vương vãi dưới đất, lấy điện thoại ra định gọi vệ sĩ tới dọn, sau đó quay mặt nhìn cánh cửa đóng im ỉm, "....."

Sắc mặt hần thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn ngồi xuống tự dọn.

Dọn một hồi, nhặt được mấy tờ tiền, mí mắt hần giật giật.

Rác mà Yến Hạc Thanh nói bao gồm cả số tiền này sao?

— —

Sau khi vào nhà, Yến Hạc Thanh thay giày ôm hoa vào bếp, bịt cống lại rồi hứng nửa thau nước, gỡ giấy báo ra, cẩn thận ngâm hoa vào nước.

Kế đến cậu nấu bữa tối cho mình.

Nước nóng sôi trào, Yến Hạc Thanh bỏ vào mười cái sủi cảo, trong đầu nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Lục Mục Trì.

Ngoại trừ cảm xúc đối với cậu, Lục Mục Trì đang trong trạng thái thả lỏng, cộng thêm Từ Kiều Âm đột nhiên xin nghỉ, Yến Hạc Thanh cúi đầu nhìn chằm chằm sủi cảo trắng tròn dần nổi lên, chín mươi phần trăm là Lục Mục Trì đã giấu Từ Kiều Âm ở đâu đó.

Một lát sau, Yến Hạc Thanh vớt sủi cảo, làm một đĩa giấm tỏi rồi bung ra phòng khách ăn tối.

Lạnh đến nổi ngón tay cứng ngắc, Yến Hạc Thanh nhìn máy sưởi, ngẫm nghĩ giây lát rồi bật quạt sưởi để cạnh chân cho ấm, nhanh chóng giải quyết bữa tối.

Ăn xong lau bếp sạch sẽ, Yến Hạc Thanh vào phòng vệ sinh kiểm tra quần áo đang phơi, vẫn còn rất ẩm, nếu không có máy sưởi thì ngày mai không thể nào mặc được.

Cậu tháo đồ xuống rồi ra phòng khách bật máy sưởi, treo quần áo lên giá phơi để máy sưởi hong khô.

Gần chín giờ tối, cậu ngồi đọc sách đến gần mười hai giờ, vì cổ

đau nhức khó chịu nên không đi tắm mà rửa mặt qua loa rồi lên giường ngủ.

Tắt đèn, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi.

Tết sẽ có tuyết lớn.

Sáu giờ sáng hôm sau, Yến Hạc Thanh vén chăn xuống giường, trước tiên vào bếp xem hoa, lay ơn và cúc ngâm nước một đêm đã nở rộ, có mấy bông bọc trong lưới cũng đã xòe cánh.

Yến Hạc Thanh yên tâm, tìm mấy tờ giấy bọc hai bó hoa lại.

Rất đơn giản, đúng như chủ tiệm hoa nói, lay ơn đủ màu không hợp ghép chung với nhau, làm thành bó hoa cũng chẳng đẹp lắm.

Nhưng không quan trọng.

Bó hoa xong, cậu nhanh chóng nấu tô mì, ăn xong leo lên cân.

Vẫn 59 ký rưỡi.

Dường như cân nặng của cậu bị kẹt lại ở con số này, rất khó tăng thêm.

Yến Hạc Thanh nhú mào, sau đó đi tắm.

Tắm xong, lần đầu tiên cậu dùng máy sấy phát ra âm thanh chói tai mà chủ nhà đưa cho, cậu không biết tạo kiểu nên chỉ sấy khô tóc rồi cầm cây kéo nhỏ tự tỉa tóc mái.

Bật máy sưởi cả đêm, trong phòng ấm như mùa hè, quần áo cũng nóng hổi, Yến Hạc Thanh mặc áo len và quần mới, còn mặc thêm chiếc áo khoác mới mua kia.

Cẩn thận buộc lại khăn quàng cổ, Yến Hạc Thanh nhìn ra cửa

sổ, không có tuyết nên cậu không đem dù, ôm hai bó hoa ra cửa.

Cả cầu thang đều sạch bong.

Ra khỏi chung cư, mặt đất phủ tuyết trắng mênh mông, chẳng ai bước lên nên rất sạch, Yến Hạc Thanh đi qua mới để lại một hàng dấu chân một chiều.

Lần này cậu không đến ga tàu điện ngầm mà băng qua đường, đến trạm xe buýt ở cổng đại học Bắc Kinh chờ xe.

Trạm xe buýt ở cổng đại học Bắc Kinh là trạm lớn nên có đủ các tuyến, mới sáng sớm mà đã đông nghẹt người đi giành mua đồ Tết.

Xe buýt nối đuôi nhau ghé vào, nửa tiếng sau, không giống những chiếc khác chật ních người, một chiếc xe buýt trống trải khoan thai chạy tới.

Chỉ có mỗi mình tài xế.

Trạm cuối của chuyến xe này là nghĩa trang ở ngoại ô, tài xế tấp vào mở cửa cho có lệ, cả đám đông chẳng ai nhúc nhích, chỉ có Yến Hạc Thanh lên xe.

Trả tiền, Yến Hạc Thanh đi tới hàng ghế cuối cùng gần cửa sổ ngồi xuống.

Cửa đóng lại, xe chở Yến Hạc Thanh lên đường.

Ba tiếng nữa mới đến trạm cuối, Yến Hạc Thanh đeo tai nghe nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, ôm bó hoa lẳng lặng nhìn cảnh vật lùi xa ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, Lâm Phong Trí đi xuống lầu với đầu tóc bù xù.

Y mặc đồ ngủ vào bếp hứng đá viên, sau đó rót một ly đầy nước

ngọt rồi ngửa cổ uống ừng ực.

Mẹ Lâm đi vào thấy vậy thì cầu nhàu: "Uống nước ngọt ít thôi, không tốt cho sức khỏe đâu."

Lâm Phong Trí vẫn chưa ngủ được bao nhiêu, hôm qua y bị bảo vệ Lục thị tổng cổ, không thể tặng quà Tết cho Lục Lãm nên rầu rĩ cả đêm, gần sáng mới chớp mắt.

Y lằm bằm, "Con chỉ uống cho đỡ khát thôi mà."

Y đặt cái ly chỉ còn đá viên xuống, đang định về phòng ngủ tiếp thì mẹ Lâm hỏi sau lưng, "Cơm tất niên con muốn ăn gì? Không được ăn cua hoàng đế nữa, ngày nào con cũng ăn, thân thể không chịu nổi đâu."

Lúc này Lâm Phong Dật cũng tới, hần mặc đồ ngủ, khoanh tay dựa vào khung cửa cười nói, "Làm gà luộc đi mẹ, lâu lắm rồi chưa ăn."

Lâm Phong Trí ngáp một cái, "Em ghét nhất là gà đấy!"

"Gà hướng dương mà." Lâm Phong Dật đi tới xoa đầu y, ý cười tràn ngập, "Lần trước đi ăn chẳng phải em khen gà hướng dương thơm sao, hôm qua anh nói người ta làm mấy con rồi."

(Gà hướng dương được đặt tên theo loại thức ăn độc đáo cho gà làm từ hoa, lá, thân hướng dương tươi, ngay cả nước uống cũng được vắt từ thân hướng dương)

Lâm Phong Trí nhắc mí mắt lên, vẫn lộ ra vẻ buồn ngủ, "Thế à? Chẳng nhớ nữa."

Lại có tiếng bước chân đến gần, là con trai cả Lâm Phong Huyền của nhà họ Lâm, dạo này hần đi công tác liên miên, đêm qua mới về.

Lâm Phong Huyền mặc đồ ở nhà, đeo mắt kính gọng bạc, khí chất ôn hòa, lớn hơn Lâm Phong Dật hai tuổi nhưng ai không biết đều tưởng hắn là em trai.

"Anh Cả!" Lâm Phong Trí lập tức tỉnh ngủ, đi tới ôm chầm Lâm Phong Huyền, "Cuối cùng anh cũng về rồi! Em nhớ anh muốn chết!"

Lâm Phong Huyền vỗ lưng y rồi mỉm cười buông y ra, "Nhớ anh hay nhớ quà thế?"

Lâm Phong Dật đi tới, "Nhất định là quà rồi."

Lâm Phong Trí cười toe toét, "Nhớ hết! Ở đâu? Để em đi lấy!"

"Còn để trong vali ấy, tối nay anh đưa cho."

Thấy ba cậu con trai vui vẻ hòa thuận, mẹ Lâm không giấu được ý cười trong mắt.

Lúc này Lâm Phong Huyền đột ngột đổi chủ đề, "Trí Trí, em tìm được anh ruột rồi, hay là hôm nay gọi em ấy đến nhà ăn bữa cơm đoàn viên đi."

Mẹ Lâm đã có ý này từ lâu, "Đúng đúng, mẹ đang định nói đây, lu bu suýt nữa quên mất, Trí Trí, con gọi điện cho Hạc Thanh bảo nó tới ăn cơm đi."

Lâm Phong Trí bỗng nhiên im bật.

Lần trước Yến Hạc Thanh đến nhà họ Lâm, mọi người đều rất thích cậu.....

Hơn nửa giờ y vẫn còn giận.

Ngay cả tên đầu gọi Yến Hạc Thanh cũng không chịu hỏi giùm

y, y đã tìm rất lâu mà vẫn không tìm được.

Nghe nói muốn mời Yến Hạc Thanh, Lâm Phong Dật lập tức nhìn sang Lâm Phong Trí, thấy y tức giận thì vội nói: "Người ta có gia đình, đến nhà mình ăn cơm tất niên làm gì chứ."

Lâm Phong Trí vốn định giải thích Yến Hạc Thanh đã cắt đứt quan hệ với cha mẹ nuôi, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt ngược vào.

Tết thì khác, gia đình sum họp, lỡ Yến Hạc Thanh về nhà đón Tết thì sao?

Lâm Phong Huyền không nghĩ tới điểm này, hần tiếc rẻ nói, "Cha nói em ấy đánh cờ giỏi lắm, anh còn định học hỏi mấy chiêu nữa."

Mẹ Lâm đưa ra đề nghị khác, "Vậy mừng hai mời nó tới đi, hôm đó là ngày đi thăm bạn bè thân thích mà."

Lâm Phong Dật vẫn đang nhìn Lâm Phong Trí, y do dự một lát rồi lầm bầm, "Để tính sau đi." Không muốn tiếp tục đề tài này nữa nên y chạy vụt đi.

Chờ Lâm Phong Trí lên lầu, Lâm Phong Dật nhú mày bực bội nói: "Anh không có ai để nói chuyện thì tìm chị dâu đi!"

Chị dâu mà hần nhắc tới là vị hôn thê của Lâm Phong Huyền, sang năm hai người sẽ kết hôn.

Lâm Phong Huyền lờ mờ nhận ra điều gì đó, hần thẳng thốt, "Quan hệ của Trí Trí và anh ruột nó không tốt à? Cha nói đưa bé kia tốt tính lắm mà."

"Không phải Hạc Thanh không tốt mà là em con chưa vượt qua được khúc mắc trong lòng thôi." Mẹ Lâm thở dài, "Cho nó thêm chút thời gian làm quen đi."

Ba tiếng sau, xe buýt dừng lại ở trạm cuối cùng.

Yến Hạc Thanh xuống xe, ngày Tết chẳng ai đến đây nên càng quanh quẽ hơn, Yến Hạc Thanh đi thẳng tới trước, khoảng hai mươi phút sau là đến nghĩa trang.

Từ khi tự kiếm được tiền, cuối năm nào Yến Hạc Thanh cũng tới đây.

Hai vợ chồng Yến Triệu chỉ ước gì Tết không có cậu, mất công phải cho ăn ngon uống sướng theo bọn họ, vì vậy chẳng bao giờ hỏi Yến Hạc Thanh đi đâu.

Tổng cộng 208 bậc thang.

Đến mộ cha cậu.

Năm đó nhà họ Yến bị thiêu rụi chẳng còn gì, hai ngôi mộ do ban quản lý khu phố lo liệu nên không thể nằm cạnh nhau.

Trên tấm bia trơ trọi chỉ có họ tên và ngày tháng đơn giản chứ không có ảnh.

Yến Hạc Thanh đặt bó hoa cúc xuống rồi mỉm cười: "Cha, năm mới vui vẻ ạ."

Đi tới trước 426 bước rồi rẽ trái lên 56 bậc thang là mộ mẹ cậu.

Yến Hạc Thanh nhẹ nhàng đặt bó lay ơn trước tấm bia rồi ngồi xuống, chậm chạp vuốt ve ba chữ "Yến Thu Sương".

"Mẹ, con tới rồi."

Đôi mắt sâu không thấy đáy long lanh nước. Cậu cong mắt cười nói, "Năm mới vui vẻ ạ."

Trong đầu hiện ra bóng dáng mơ hồ của người phụ nữ, ánh lửa hừng hực đáng sợ, chỉ có vòng tay bà là an toàn ấm áp.

Yến Hạc Thanh đột nhiên nói nhiều hơn, nói điểm thi, nói chuyển ngành, nói sáng nay mình ăn một tô mì to.

Mọi chuyện lớn nhỏ đều nói với ngôi mộ trước mặt.

Gió càng lúc càng mạnh, cả nghĩa trang im lìm như chết, hôm nay xe buýt chỉ chạy đến ba giờ chiều là nghỉ, gần đến giờ Yến Hạc Thanh mới ngừng lại.

Cậu chồm tới trước, nhắm mắt hôn lên bia mộ, "Mẹ ngủ đi, lần sau con lại đến thăm mẹ, đừng lo gì cho con hết, giờ con sống tốt lắm."

Mi mắt cậu rũ xuống.

Hôm qua Lâm Phong Trí xông vào trụ sở Lục thị đúng như trong nguyên tác.

Cậu có thể đoán ra kết quả.

Quà không tặng được, còn bị làm bể mặt.

Nhưng em trai chỉ biết yêu đương của cậu sẽ không bao giờ rút kinh nghiệm.

Quen được nhiều người cưng chiều, cuộc sống quá viên mãn, không có bất cứ phiền não gì khác, trong đầu chỉ có Lục Lãm mà thôi.

Thật lâu sau.

Cậu nhẹ giọng mở miệng — —

"Em trai cũng sống tốt lắm, mẹ cứ yên tâm."

— —

Mỗi năm gia tộc Lục thị họp mặt một lần, mọi người đều vây quanh Lục Lãm.

Lục Hàn cau có, lẽ ra vị trí kia phải là của ông ta mới đúng, ông ta để đứa xuống rồi quay sang nói: "Tiểu Trì....."

Giọng nói im bặt, Lục Mục Trì thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, thuận miệng hỏi, "Gì?"

Lục Hàn gắt gỏng, "Sao cứ nhìn đồng hồ mãi vậy? Cha cảnh cáo con, hôm nay con đừng hòng chuồn đi. Tối nay cha đã hẹn đánh bài với chú Tề rồi, con gái chú ấy cũng đến nữa."

Lục Mục Trì muốn về biệt thự lưng chừng núi đón Tết với Từ Kiều Âm, "Con không — —"

"Muốn bắt chước chú mày cãi lời hả?" Lục Xương Thành đi tới, giận tái mặt nói, "Ông gặp con bé nhà họ Tề kia rồi, xinh đẹp, có học, còn biết lễ nghĩa nữa, trong mấy gia tộc này chỉ có mình nó xứng với mày thôi, tối nay có việc gì hủy hết đi!"

Lục Xương Thành đã lên tiếng, Lục Mục Trì có bất mãn cỡ nào cũng không dám cãi, hấn bực bội thả tay xuống, "Biết rồi."

Lúc này Lục Xương Thành mới hài lòng, nhìn sang Lục Lãm cách đó không xa thì huyết áp lại tăng lên.

Có mỗi bữa cơm tất niên mà cũng không ăn với ông nữa!

Con bất hiếu!

Xã giao xong, Lục Lãm một mình lái xe ra khỏi thành phố.

Chốc lát sau, anh đột nhiên dừng lại ven đường, sắp đến giờ ăn cơm tất niên, trung tâm thành phố vắng chưa từng thấy.

Lục Lãm châm điếu thuốc.

Khói trắng lượn lờ, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, đoán không ra cảm xúc của anh.

Thời gian dần trôi, đèn đường sáng lên.

Hút thuốc xong, Lục Lãm hạ cửa sổ xuống cho tản bớt mùi, sau khi khởi động xe thì đổi hướng.

Yến Hạc Thanh xuống xe buýt, tài xế lập tức đóng cửa lái đi, vội vã về nhà quây quần với gia đình.

Con đường náo nhiệt sáng nay giờ yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ tiếng bước chân của Yến Hạc Thanh.

Về chung cư, phòng bảo vệ vẫn sáng đèn nhưng bảo vệ đã về nhà ăn cơm tất niên, chỉ có căn phòng trống rỗng.

Mỗi dãy lầu chỉ lác đác mấy hộ bật đèn.

Mặt đường còn đọng tuyết, giẫm lên nghe lách tách.

Yến Hạc Thanh đi rất chậm.

Một là vì đường trơn, hai là vì đèn đường trong chung cư chỉ để làm kiếng chứ chẳng có tác dụng gì.

Rẽ vào góc ngoặt chính là tòa nhà Yến Hạc Thanh ở, cậu dò dẫm đi từng bước, bỗng nhiên đèn xe lóe lên, ánh sáng vàng rực xuyên qua bóng tối rọi thẳng tới chân cậu, soi ra một con đường rõ

ràng.

Yến Hạc Thanh dừng lại rồi nhìn tới trước.

Chỉ thấy cửa xe mở ra, một bóng dáng mơ hồ bước xuống.

Sau đó người kia gọi cậu.

"Yến Hạc Thanh."

Chương 47

Giọng nói hết sức quen thuộc.

Trong ánh sáng mờ ảo, người đàn ông điềm tĩnh đi về phía Yến Hạc Thanh, vóc dáng cao lớn dần hiện rõ.

Áo khoác dài màu đen để hở, bên trong là bộ vest cùng màu, khăn quàng cổ cashmere màu vàng nhạt buông thõng.

Là Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh không ngờ Lục Lãm sẽ xuất hiện vào đêm giao thừa, trong lúc cậu sửng sờ Lục Lãm đã đến trước mặt.

Ánh mắt Lục Lãm rơi xuống gương mặt Yến Hạc Thanh.

Sắc mặt thiếu niên nhìn gần càng xanh xao hơn.

Định thần lại, khóe miệng Yến Hạc Thanh cong lên, lễ phép hỏi, "Lục tiên sinh tìm tôi có việc gì sao ạ?"

Giọng Lục Lãm trầm thấp, "Có một công việc thời vụ cần trừ vào tiền thuốc men, cậu làm không?"

Yến Hạc Thanh hỏi: "Ngay bây giờ ấy à?"

"Ngay bây giờ."

Trực giác mách bảo Yến Hạc Thanh công việc này không hề đơn giản, "Tôi có thể hỏi trước là việc gì không?"

"Ở cạnh mẹ tôi." Ánh mắt Lục Lãm tĩnh mịch, "Sức khỏe bà không tốt nên quanh năm tĩnh dưỡng trên núi, rất ít khi gặp ai, công việc chính là làm bà vui vẻ, lương gấp ba giá thị trường."

Trong đầu cậu hiện lên bức ảnh chụp chung ở nhà Lục Lãm.

Thì ra tiểu thuyết nói Lục Lãm không ăn cơm tất niên ở nhà họ Lục là vì nguyên nhân này.

Yến Hạc Thanh im lặng một lát rồi lắc đầu, "Không làm."

Đôi mắt đen hơi trầm xuống, Lục Lãm chưa kịp mở miệng thì Yến Hạc Thanh đã ngẩng lên đối diện với ánh mắt anh, khóe môi cong cong, "Tôi muốn đến làm khách, ăn ké một bữa cơm được không?"

Yến Hạc Thanh vào nhà một lát, Lục Lãm ở dưới lầu chờ cậu.

Đưa mắt nhìn bóng dáng gầy gò đi vào chung cư, Lục Lãm lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Bên kia nghe máy rất chậm.

Mấy năm nay Lục Tri Thiên bắt đầu lãng tai nên thường phải chờ một lúc.

Chuông sắp kết thúc thì giọng Lục Tri Thiên mới vang lên, "A Lãm, sắp tới chưa con?"

"Chưa ạ, con tới đón một người bạn nữa."

Lục Tri Thiên hơi bất ngờ, dẫn bạn theo? Đây là lần đầu tiên, bà cười gật đầu, "Được, để mẹ bảo người ta làm thêm mấy món ăn, khẩu vị bạn con thế nào?"

"Đồ ăn bình thường thôi ạ, thanh đạm, đừng ngọt quá." Dừng một lát, Lục Lãm nói, "Em ấy còn trẻ lắm."

Lục Lãm cố ý nhấn mạnh, Lục Tri Thiên càng tò mò hơn, "Bao nhiêu tuổi rồi?"

Lúc này đèn hành lang sáng lên, Yến Hạc Thanh ra khỏi chung cư, ánh mắt Lục Lãm di chuyển theo cậu, "Mười tám ạ."

Yến Hạc Thanh xách một cái túi giấy, thấy Lục Lãm đứng chờ ngoài xe mà tuyết lại bắt đầu rơi, cậu vội vàng chạy tới chỗ anh, "Lục tiên sinh, đi được rồi ạ."

Lục Lãm cất điện thoại vào túi áo rồi đi tới ghế sau mở cửa xe.

Yến Hạc Thanh nhất thời không hiểu, muốn cậu lái xe sao? Cậu đâu có bằng lái.

Lục Lãm không để cậu thắc mắc quá lâu mà nói, "Lên đi." Sau đó trở về ghế lái.

Anh tự lái xe.

Yến Hạc Thanh ngồi vào ghế sau, nhiệt độ trong xe rất cao, hết như một thế giới khác hẳn bên ngoài, trước mặt cậu là nửa cái đầu Lục Lãm nhô lên khỏi thành ghế.

Lục Lãm cài dây an toàn rồi khởi động xe lên đường.

Yến Hạc Thanh đặt nhẹ túi giấy dưới chân, bên trong đựng mấy chậu sen đá cậu trồng.

Đây là quà Tết tặng cho mẹ Lục Lãm, giờ này mọi cửa hàng đã đóng cửa nên chẳng mua được quà gì khác.

Có lẽ trong xe quá yên tĩnh nên Lục Lãm tiện tay bật radio.

Radio phát ngẫu nhiên, hai diễn viên đang tấu nói, giọng điệu hết sức khoa trương.

Lục Lãm nhìn vào kính chiếu hậu, thiếu niên trong kính ngồi im lìm. "Không thích thì đổi ca nhạc nhé."

"Không cần đâu ạ." Thiếu niên bồng ngược mắt lên nhìn vào kính chiếu hậu, "Tết nghe tấu nói vui mà."

Lục Lãm dờ mắt đi rồi lái xe ra khỏi chung cư, đi thêm một đoạn, anh rẽ vào đường cao tốc.

Trong xe là tiếng cười giòn tan của diễn viên, anh lại hỏi, "Sao không ở nữa?"

"Có việc phải làm, về nhà tiện hơn ạ."

Xe chạy lên đường cao tốc, đèn đường hai bên chiếu vào, tuyết bắt đầu rơi xuống kính chắn gió rồi dần lớn hơn, "Không gặp chủ nợ chứ?"

"Dạ." Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Họ cũng phải ăn Tết mà."

Lục Lãm lại nhìn vào kính chiếu hậu, lập tức bắt gặp ánh mắt trong veo của thiếu niên, "Cảm ơn anh, Lục tiên sinh."

Yết hầu Lục Lãm khẽ động, âm thầm dờ mắt đi, "Cậu cảm ơn rồi mà."

"Cảm ơn vì hôm nay cơ." Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Thật ra hôm nay tâm trạng tôi hơi tệ, anh mời tôi đến nhà ăn Tết nên tôi vui lắm."

Cơ ho dâng lên cổ Lục Lãm, anh cố kìm lại, "Sao lại tệ?"

"Có mấy người tôi nhớ lắm." Lúc này Yến Hạc Thanh mới dời mắt nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng có một vài tia sáng le lói nhưng phần lớn thời gian đều là bóng tối tĩnh mịch.

Trong radio, tấu nói đến đoạn nào đó làm dưới sân khấu rộ lên tiếng cười.

Suốt quãng đường còn lại hai người không nói gì nữa.

Ra khỏi đường cao tốc chạy thêm một đoạn lên núi, trên núi vô cùng im ắng, chỉ có một chỗ sáng đèn.

Dừng lại trước biệt thự, tuyết rơi dày hơn so với nội thành, rơi xuống từng đám lớn, Yến Hạc Thanh khép túi giấy lại rồi xuống xe bước lên thềm.

Lục Lãm hạ cửa xe xuống một nửa, "Vào nhà trước đi, tôi cất xe đã." Sau đó lái xe vào ga ra.

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa, ánh đèn chiếu sáng bậc thềm, một giọng nữ hiền hòa vang lên — —

"Chào cháu, cậu bạn nhỏ."

Yến Hạc Thanh quay lại, đập vào mắt là một người phụ nữ cực kỳ gầy gò, gần như chỉ còn da bọc xương, đội mũ dày ngồi trên xe lăn.

Hoàn toàn trùng khớp với người phụ nữ trong ảnh.

Đây là mẹ Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh lễ phép cúi đầu, "Chào bác, cháu tên Yến Hạc Thanh ạ."

Lục Tri Thiên vẫy tay, "Lại đây cháu."

Yến Hạc Thanh không hiểu lắm nhưng vẫn đi tới mấy bước rồi khom người xuống gần Lục Tri Thiên, "Bác nói đi ạ."

Lúc này Lục Tri Thiên mới thấy rõ Yến Hạc Thanh, bà mỉm cười, "Rất hợp với tên cháu." Đúng là rất trẻ, còn nhỏ hơn Lục Mục Trì năm tuổi.

Bàn tay gầy guộc dịu dàng vỗ vai Yến Hạc Thanh, "Mau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm."

Bước vào nhà, người hầu đã chuẩn bị sẵn dép cho khách, máy sưởi bật vừa đủ ấm, Yến Hạc Thanh thay giày rồi cởi áo khoác, đến phòng khách cậu lấy ra từng món quà, "Đây là cây kiểng cháu trồng, hy vọng bác sẽ thích ạ."

Tổng cộng bốn chậu.

Sen đá hồng xanh, sen đá thạch ngọc, sen đá chuối ngọc, sen đá xiên thịt trồng trong chậu sứ nhỏ trắng tinh, mỗi chậu đều tràn đầy sức sống.

Lục Tri Thiên hết sức bất ngờ, bà bưng chậu sen đá hồng xanh lên, không nỡ đặt xuống, "Đẹp quá, bác nhất định sẽ chăm nó thật kỹ."

Yến Hạc Thanh vẫn xách túi giấy, người hầu muốn cầm giúp nhưng cậu mỉm cười lắc đầu, người hầu cũng đáp lại bằng một nụ cười rồi đứng im.

Phía trước vang lên tiếng đóng cửa, chốc lát sau Lục Lãm đi vào.

Anh đã cởi áo khoác và khăn quàng cổ, áo vest cũng cởi ra, chỉ mặc sơmi sọc nhuộm màu nâu nhạt, vừa đi vừa cởi nút tay áo, Lục Tri Thiên giơ chậu cây lên, "A Lãm, con xem quà Tiểu Hạc Thanh

tặng mẹ này, đẹp quá đi mất!"

Lục Lãm nhìn chậu sen đá hồng xanh kia.

Đúng là rất đẹp.

Anh tháo đồng hồ ra xem thời gian, hơn tám giờ, để vào khay đựng đồ trên chiếc bàn bên cạnh rồi đi tới phòng ăn, "Ăn cơm thôi."

Lục Tri Thiên vẫn không rời xa chậu hoa, lật qua lật lại ngắm một lúc lâu mới chịu để xuống.

Sau đó nháy mắt với Yến Hạc Thanh, "Bác cũng chuẩn bị một món quà nhỏ cho cháu, trên bàn ăn ấy."

Đến bàn ăn, Yến Hạc Thanh mới biết quà là một món ăn — — Bánh quẩy nhồi tôm sốt dứa.

Người hầu cười nói: "Món này phu nhân tự mình xuống bếp làm đấy ạ, lần cuối bà xuống bếp là mười năm trước cơ."

Lục Tri Thiên lắc đầu cười, "Không phải bác làm hết đâu, đừng không nổi nên chỉ chuẩn bị nguyên liệu rồi trộn lại với nhau, mấy việc khác vẫn phải nhờ đầu bếp làm giùm."

Bà nhìn sang Yến Hạc Thanh, "A Lãm nói cháu không ăn đồ quá ngọt, món này không ngọt đâu, chua chua ngọt ngọt thôi."

Yến Hạc Thanh biết món này vì có trong thực đơn tiệc cưới của Tạ Quân Kiệt, cách làm đơn giản nhưng quá trình chuẩn bị rất cầu kỳ, phải nhồi tôm xay vào từng khúc bánh quẩy, rất được trẻ em ưa thích.

Những món ăn khác đơn giản đến không ngờ, tất cả đều là món thường ngày.

Canh măng tây, bào ngư kho tàu, sườn bò hấp, nấm trà thụ trộn hoa dưa leo, tôm sốt bào ngư, canh sườn nấu dưa, gà hấp rượu, thịt kho trứng, khô cá đù chiên, sườn om hạt dẻ, bánh gạo xào mai cua.

Còn có một nồi chè đậu xanh bạc hà.

Người hầu rót một chén, Lục Tri Thiên đưa cho Yến Hạc Thanh rồi ngắm cậu, "Ăn nhiều thịt vào, cháu gầy quá đó."

Bà cầm đĩa gấp một khúc sườn bò lớn vào đĩa Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh lại nhìn chè đậu xanh bạc hà, ngoại trừ quê cậu ra thì chưa từng thấy chỗ nào nấu chè đậu xanh bạc hà.

Cậu bung chén lên uống một hơi hết nửa chén, Lục Tri Thiên hỏi, "Thích không? Đây là cách làm ở quê bác đấy, uống chống ngán ấy mà, mùa hè và Tết uống là hợp nhất."

Yến Hạc Thanh hỏi: "Không phải nhà bác ở thủ đô sao ạ?"

"Không, quê bác ở miền Nam cơ, nhưng từ lúc sinh ra sức khỏe bác đã yếu, ngồi xe nửa tiếng là ngã bệnh nên không xa nhà được." Lục Tri Thiên thở dài, "Bác chưa bao giờ về đó cả, còn A Lãm thì về hai lần rồi."

Ông bà ngoại Lục Lãm lần lượt qua đời, tâm nguyện là lá rụng về cội, muốn về quê hợp táng, cả hai lần đều là Lục Lãm đích thân đi làm.

Yến Hạc Thanh cầm đĩa gấp sườn bò lên, đúng lúc này một đôi đĩa khác gấp đồ ăn vào đĩa cậu.

Một khúc bánh quẩy nhồi tôm.

Sau đó là một miếng dưa.

Yến Hạc Thanh ngược mắt lên, Lục Lãm bình tĩnh thu đũa lại, "Tôi nếm thử rồi, không ngọt lắm đâu."

Lần trước ở văn phòng Lục Lãm, cậu từng nói thịt heo xé sợi sốt Bắc Kinh quá ngọt.

Yến Hạc Thanh yên lặng gặm sườn bò rồi lại gấp bánh quẩy chấm sốt salad sữa đặc, vị ngọt vừa đủ, bánh quẩy giòn tan, tôm xay thơm lừng cộng thêm vị dứa chua ngọt đúng là rất ngon.

Cậu tự gấp thêm mấy lần nữa.

Ăn cơm xong, Lục Tri Thiên chuẩn bị nghỉ ngơi như thường lệ.

Hôm nay bà rất vui nên ngồi lại thêm hai tiếng.

Bà rất thích nghe Yến Hạc Thanh nói chuyện, giọng thiếu niên trong trẻo, trầm ổn không nhanh không chậm nghe hết sức dễ chịu.

Yến Hạc Thanh biết Lục Tri Thiên tĩnh dưỡng trên núi mấy chục năm, rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên kể cho bà nghe những chuyện mình thấy khi đi làm công.

Lục Lãm vào bếp, một lát sau bưng khay trái cây ra.

Sau bữa cơm Lục Tri Thiên không thể ăn trái cây, trong khay toàn là việt quất.

Lục Tri Thiên say sưa lắng nghe, đến khi bừng tỉnh thì đã khuya, bà thì thầm, "Lại qua một năm nữa rồi."

Giọng bà rất nhẹ nên Yến Hạc Thanh không nghe rõ, cậu tới gần hơn một chút, "Bác nói gì ạ?"

Trong mắt Lục Tri Thiên hiện lên ý cười, bà nhẹ nhàng cầm tay Yến Hạc Thanh bằng cả hai tay, vẻ mặt tràn ngập trìu mến, "Bác nói

mười hai giờ sẽ bắn pháo hoa mừng năm mới, dài mười phút lận đấy."

"Ngoài vườn có một khoảng đất trống rất hợp để ngắm pháo hoa, năm nào cũng có người đòi thuê chỗ đó hết, để lát nữa bác bảo A Lắm dẫn cháu đi xem."

Bà vỗ mu bàn tay Yến Hạc Thanh rồi thu tay về cười nói, "Bác buồn ngủ rồi, về phòng trước nhé."

Lục Lắm muốn đưa bà về phòng nhưng Lục Tri Thiên đã tự đẩy xe lăn, "Gần mà, mẹ làm được. Con ở lại với Tiểu Hạc Thanh đi."

Lục Tri Thiên về phòng, phòng khách yên tĩnh lại.

Ngoài cửa sổ sát đất mơ hồ vang lên động tĩnh, đã gần mười hai giờ.

Lục Lắm cất bước ra ngoài, "Đi thôi."

Yến Hạc Thanh đứng dậy rồi xách túi giấy theo sau Lục Lắm.

Chương 48

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi.

Trước vườn hoa biệt thự là một bãi cỏ rộng, hàng rào cao ngang eo, những cành hồng khô quấn quanh tấm lưới gỗ hình thoi, phía xa là ánh đèn lấp lánh như sao.

Đây là một thị trấn nhỏ cách chân núi không xa, khá ít dân cư nhưng hàng năm đều có buổi trình diễn pháo hoa đón năm mới, đêm giao thừa rất nhiều người từ nội thành đến đây xem pháo hoa.

Sau lưng có tiếng bước chân giẫm lên tuyết lách tách, Lục Lãm quay đầu nhìn.

Trước biệt thự chỉ có một ngọn đèn thấp sáng, vườn hoa lờ mờ, Yến Hạc Thanh mặc áo khoác, khăn quàng cổ cũng quấn chặt, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đường, bước đi rất chậm.

Giày cậu đã mòn.

Khi Yến Hạc Thanh sắp đến gần, Lục Lãm mới thu mắt lại, trên lan can phủ một lớp tuyết mỏng, anh điềm tĩnh đưa tay phủi tuyết trước mặt, âm thầm phủi sạch sẽ.

Năm ngón tay lạnh buốt, anh thu lại sau lưng.

Lúc này Yến Hạc Thanh đã đến nhưng không bám vào lan can mà chỉ đứng cạnh Lục Lãm, khẽ thở phào một hơi rồi nghiêng đầu cười nói, "Lục tiên sinh, năm nào anh cũng đến đây xem pháo hoa sao ạ?"

"Không phải." Lục Lãm cũng nhìn Yến Hạc Thanh, anh cao hơn cậu tám centimet nên hơi cúi đầu, "Tôi không có hứng thú với mấy trò này. Còn cậu thì sao, thích không?"

Hàng mi chớp nhẹ, đôi mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Chưa nói đến thích hay không thích, dù sao những thứ xinh đẹp cũng làm mình vui vẻ mà."

Khăn quàng cổ quấn đến chóp mũi cậu che khuất nửa gương mặt, chỉ lộ ra đôi mắt nhạt màu sáng ngời kia, Lục Lãm không dời mắt đi, "Cậu không cảm thấy nó rất ngán sao?"

"Định nghĩa ngán ngùi là do con người đặt ra mà." Mắt Yến Hạc Thanh cong hơn, "Sinh mệnh so với thời gian cũng chỉ là chớp mắt thôi."

Ánh mắt Lục Lãm dần tối đi, "Lần nào câu trả lời của cậu cũng làm tôi bất ngờ cả."

"VẬY Ạ? THẾ THÌ TÔI VUI LẮM." Yến Hạc Thanh mỉm cười quay mặt đi, bám vào lan can nhìn ánh đèn phía xa, "Chứng tỏ tôi là một người đặc biệt."

Lục Lãm im lặng giây lát rồi cũng quay mặt nhìn về phía xa.

Ầm!

Trong nháy mắt có vô số chùm sáng bay vút lên không trung.

12 giờ, đã bước sang năm mới.

Pháo hoa lóe lên những tia lửa vàng rực khắp bầu trời, vừa như đóa hoa nở rộ vừa như mưa bụi, từ từ rơi xuống chiếu sáng cả bầu trời đêm, tựa như một cơn mưa bụi triền miên màu vàng kim.

Ting ting.

Điện thoại trong túi hai người rung lên cùng lúc.

Cứ đến giao thừa, mỗi giây điện thoại của Lục Lãm có thể nhận 99 tin nhắn chúc mừng trở lên.

Còn điện thoại của Yến Hạc Thanh lại là lần đầu tiên.

Cậu lấy điện thoại ra, có mấy tin nhắn của quản lý quán cà phê, viện mồ côi và một dãy số lạ.

"Tiểu Yến, năm mới vui vẻ!"

Một giây sau lại gửi thêm một tin, "Xin lỗi gõ nhầm, là vui vẻ, năm mới vui vẻ nhé!"

Yến Hạc Thanh không trả lời ngay mà cất điện thoại vào.

Lục Lãm vốn không đọc tin nhắn, đột nhiên có người gọi đến.

Anh lấy điện thoại ra, là Tạ Quân Kiệt.

Khóe mắt Lục Lãm còn đang nhìn Yến Hạc Thanh, thiếu niên chăm chú ngắm pháo hoa, ánh lửa đầy trời phản chiếu lên mặt cậu một vầng sáng màu huỳnh quang.

Không để ý cuộc gọi kia đã tắt, một người khác lập tức gọi đến, Lục Lãm nghe máy.

"Chuyện gì?"

"!" Lâm Phong Trí lập tức bật dậy trên giường.

Sắp đến 0 giờ, y viện có đau bụng về phòng gọi cho Lục Lãm để chúc Tết đầu tiên, y vốn chẳng ôm hy vọng gì, mỗi lần nhắn tin cho

Lục Lãm đều như đá chìm đáy biển, chưa bao giờ đáp lại, thật không ngờ! Nghe rồi! Chú Lục nghe điện thoại của y rồi!

Lâm Phong Trí còn nghe thấy tiếng pháo hoa ở đầu dây bên kia.

Chú Lục đang ngắm pháo hoa sao?

Người hầu Lâm gia cũng đang bắn pháo hoa ở sân sau, ngay dưới lầu Lâm Phong Trí.

Y bịt ống nghe rồi kích động reo hò mấy tiếng, để chân trần chạy đến cửa sổ sát đất kéo màn ra nhìn pháo hoa chói lọi bên ngoài.

Cũng xem như y và chú Lục đang cùng ngắm pháo hoa và trò chuyện rồi!

Lâm Phong Trí đè lại lồng ngực căng phồng, hít sâu mấy hơi rồi bỏ tay ra khỏi ống nghe, khước miệng nhếch cao, "Chú Lục ơi cháu nè — —"

Tút, tut, tut.....

Lục Lãm đã cúp máy từ lâu.

"....." Nụ cười của Lâm Phong Trí cứng đờ.

Cái gì vậy!

Y vội vàng gọi lại nhưng rất nhiều người gọi cho Lục Lãm nên đường dây bận liên tục.

Lâm Phong Trí đành phải bỏ cuộc.

Y xụ mặt quăng điện thoại đi rồi hậm hực đá không khí, nhưng thấy pháo hoa xinh đẹp chói lọi ngoài cửa sổ thì lại vui lên.

Chú Lục đã nhận cuộc gọi đầu tiên trong năm mới!

Gò má ửng đỏ nóng hổi, y chắp hai tay trước ngực thành kính cầu nguyện với pháo hoa ngoài cửa sổ, "Năm nay phù hộ cho mình và chú Lục ở riêng với nhau đi, chỗ nào cũng được hết, chỉ có mình và chú ấy cùng ngắm pháo hoa thôi!"

Đối phương không lên tiếng nên Lục Lãm lập tức cúp máy, thấy số lạ chứ không phải Tạ Quân Kiệt, anh tiện tay kéo vào sổ đen, bật chế độ im lặng rồi cất điện thoại vào túi.

Đúng lúc này, Yến Hạc Thanh bên cạnh gọi anh, "Lục tiên sinh."

Lục Lãm quay người lại, một chậu hoa sen óng ánh như làm bằng ngọc xuất hiện trước mắt.

Hai tay Yến Hạc Thanh nâng chậu cây nho nhỏ.

Cậu đã kéo khăn quàng cổ xuống để lộ cả khuôn mặt, trong mắt phản chiếu pháo hoa rực rỡ.

Thấy Lục Lãm nhìn sang, trên môi cậu nở nụ cười ấm áp, "Năm mới vui vẻ ạ."

Con người Lục Lãm kịch liệt co lại, yết hầu nhấp nhô liên tục, một lát sau mới nhận lấy chậu hoa, "Giống hoa sen nhỉ, tên gì vậy?"

"Sen Ngọc Lộ ạ." Yến Hạc Thanh cười nói, "Tám hay mười ngày tưới nước một lần là được rồi, trồng ở chỗ râm mát thoáng gió, tránh nắng gắt và mưa to."

Lúc này pháo hoa chuẩn bị kết thúc, bầu trời đêm chói lọi mười phút sắp trở lại như cũ.

Yến Hạc Thanh duỗi tay một cái rồi xách túi giấy không về biệt thự.

Một vật chặn cậu lại.

Trong ánh sáng mờ mờ, hình như là phong bì.

Nhìn kỹ lại là một bao lì xì.

Là bao lì xì lần trước để lại nhà Lục Lãm sao? Yến Hạc Thanh không cầm, "Lục tiên sinh....."

"Lì xì Tết cho cậu đấy." Lục Lãm nhìn cậu thật sâu, "Không nhiều đâu, chỉ lấy hên thôi."

Lúc này Yến Hạc Thanh mới chịu nhận, cậu cất vào túi rồi ngửa đầu cười cong mắt, "Cảm ơn Lục tiên sinh, đây là bao lì xì đầu tiên tôi nhận được đó."

— —

Người hầu đã dọn sẵn phòng cho khách trên lầu hai.

Không quá rộng nhưng cách bài trí rất ấm cúng, cảm giác như đang ở nhà, quan trọng nhất là có một tủ sách bằng gỗ cao chót vót chất đầy sách.

Chỉ nhìn lướt qua vài lần đã thấy rất nhiều sách không còn xuất bản nữa.

Yến Hạc Thanh không động vào mà lẳng lặng đọc tên sách một lát rồi vào phòng vệ sinh.

Cậu định tắm rửa, vừa cởi đồ ra thì đụng phải bao lì xì cộm lên trong túi quần.

Lúc cởi áo khoác dưới lầu, cậu đã lấy bao lì xì bỏ vào túi quần.

Bao lì xì của Lục Lãm giống hệt bao câu mua, đều là loại bình thường.

Cậu mở bao rồi rút ra một xấp tiền không dày lắm.

Đúng như Lục Lãm nói, không nhiều mà chỉ lấy hên, 888 tệ.

Tất cả đều là tiền mới.

Yến Hạc Thanh đưa mũi lại gần ngửi nhẹ, có mùi mực rất dễ chịu.

Cách đó mấy bức tường, Lục Lãm ngồi trước bàn đọc sách, trong phòng chỉ bật đèn bàn, lá cây óng ánh nhuộm ánh sáng vàng dịu dịu, ngón tay thon dài chậm rãi xoay chậu hoa nhỏ.

Hồi lâu sau, Lục Lãm đặt chậu hoa xuống rồi kéo ghế đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nước nóng xối xuống, trong đầu hiện lên nụ cười của thiếu niên.

Và giọng nói kia.

"Năm mới vui vẻ ạ."

Lục Lãm nhắm mắt lại, nước nóng lướt qua yết hầu căng cứng nhô lên, anh thở dốc, ba chữ im ắng tràn ra khỏi miệng.

"Yến Hạc Thanh."

— —

Một đêm không mộng, Yến Hạc Thanh tỉnh giấc, ánh sáng len lỏi qua khe màn, cậu mò lấy điện thoại xem, đã tám giờ, đây là lần đầu tiên cậu dậy trễ như vậy.

Điện thoại có hai cuộc gọi lỡ.

Một cuộc hai phút trước, một cuộc vừa mới gọi.

Một giây sau, Lục Mục Trì lại gọi tới.

Tối qua Lục Mục Trì chơi bài nhưng thật ra là xem mắt, hắn chẳng mấy hào hứng nhưng đối phương lại thích hắn nên cứ tìm hắn tán gẫu uống rượu.

Bao năm qua cứ đến 0 giờ thì hắn lại gọi cho Lâm Phong Trí cuộc đầu tiên trong năm mới.

Năm nay bỏ lỡ, hắn uống say về nhà ngủ đến giờ, vừa mở mắt ra việc đầu tiên là gọi điện thoại.

Cho Yến Hạc Thanh.

Lục Mục Trì nghe chuông reo, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Từ tối qua hắn đã chờ mong được nghe giọng Yến Hạc Thanh.

Nhưng hồi chuông kết thúc mà vẫn không ai bắt máy.

Lục Mục Trì cau có, đang định gọi tiếp thì có người gọi đến, là quản gia ở biệt thự nghỉ mát.

Ánh mắt Lục Mục Trì trầm xuống, hắn nghe máy, "Nói."

"Thiếu gia, cậu có rảnh thì tới đây một chuyến đi ạ, phu nhân vẫn không chịu ăn gì cả." Quản gia kể khổ, "Chúng tôi tìm đủ mọi cách rồi, sáng nay bà ấy bị choáng một lúc nên chúng tôi truyền đạm cho bà ấy, thực sự chẳng còn cách nào nữa."

Lục Mục Trì vén chăn xuống giường đi nhanh ra ngoài, "Trông

chừng bà ấy đi, tôi tới ngay."

Yến Hạc Thanh rửa mặt xong đi ra thì điện thoại đã im lìm.

Không còn sớm lắm, cậu trả lời các tin nhắn chúc Tết ngoại trừ Lục Mục Trì, sau đó gọi điện cho ông Phương.

Ông Phương chính là ông cụ dạy cậu câu cá.

Nghe Yến Hạc Thanh gọi điện chúc Tết, ông Phương hết sức hào hứng, "Cảm ơn cảm ơn, chúc cháu năm mới vui vẻ nhé!"

Yến Hạc Thanh cười, "Cháu cũng chúc ông năm mới vui vẻ ạ, năm nay câu cá không bao giờ về tay không."

Đây là câu cửa miệng của ông Phương, câu cá không bao giờ về tay không, không bao giờ thất bại!

Ông Phương cười vang, "Ha ha, cảm ơn lời chúc của cháu! Khi nào thời tiết ấm áp hẹn nhau đi câu nhé, mùa đông năm nay lạnh quá nên người nhà không cho ông đi, buồn gần chết. Nếu thấy chỗ nào hay ho cháu phải nói cho ông biết ngay đấy nhé!"

Yến Hạc Thanh luôn miệng vâng dạ, ông Phương nói thêm vài câu rồi mới cúp máy.

Cất điện thoại vào túi quần, Yến Hạc Thanh mở cửa xuống lầu.

Hành lang yên tĩnh, người hầu nói phòng Lục Lãm cũng ở lầu hai, Yến Hạc Thanh nhìn thoáng qua phía trước rồi yên lặng xuống lầu.

Năm mới người hầu không cần dậy sớm nên lầu một cũng rất yên tĩnh, hình như chưa ai dậy cả.

Yến Hạc Thanh đi ra phòng khách, ánh mắt đảo qua cửa sổ sát

đất, lập tức trông thấy Lục Tri Thiên.

Bà đang ở ngoài vườn một mình.

Yến Hạc Thanh dừng lại giây lát rồi đi tới nhẹ nhàng đẩy cửa kính ra.

Vừa mở cửa, Yến Hạc Thanh đứng khựng tại chỗ.

Phút chốc thất thần.

Lục Tri Thiên đang hát.

[Gạch xanh lợp ngôi sơn, bạch mã đạp bùn mới, hoa chuối trên núi nhuộm đỏ khăn dưới hoàng hôn.

Mưa rơi mái hiên, khói bếp lượn lờ.

Người phí hoài năm tháng bên ba giờ đang chốn nao.

Tìm tìm kiếm kiếm, lạnh lạnh nhạt nhạt.

Trăng lặn quạ kêu, trăng khuyết rơi xuống giếng hiu quạnh.]

Âm điệu du dương uyển chuyển như nước chảy róc rách, lặng yên chảy qua mùa xuân.

Dần hòa vào giọng hát êm đềm trong trí nhớ.

Ký ức phai màu bỗng trở nên sống động.

Yến Hạc Thanh nhớ lại mấy câu sau.

[Vụn vụn vỡ vỡ, điểm điểm giọt giọt.

Trong mộng có hoa, trong mộng cỏ xanh.

Tóc dài buông sóng nước, vải trắng phơ trên đá.

Sào dài chèo thuyền qua tuổi bảy mươi.

Mưa rơi mái hiên, khói bếp lượn lờ.

Người phí hoài năm tháng bên ba giờ đang chốn nao.]

"Bé cưng." Yến Thu Sương ôm cậu rồi hôn phớt lên má cậu, "Cái này gọi là bình đàn đấy, chờ con và em trai lớn thêm mấy tuổi, ba mẹ sẽ dẫn các con về quê nghe bình đàn chính thống."

(Bình đàn là một hình thức văn nghệ dân gian ở Giang Nam, vừa kể chuyện vừa hát vừa đàn.)

Nhưng cậu còn chưa kịp lớn thì họ đã không còn thời gian dẫn cậu về quê, uống chè đậu xanh bạc hà và nghe bình đàn chính thống nữa.

Yến Hạc Thanh lặng lẽ nhìn bóng lưng Lục Tri Thiên.

Hồi lâu sau, Lục Tri Thiên mới phát hiện có người.

Bà quay đầu lại, thấy Yến Hạc Thanh thì hết sức kinh ngạc, "Dậy sớm vậy cháu, khó khăn lắm mới được nghỉ, ngủ thêm chút nữa đi."

Yến Hạc Thanh đi tới ngồi xuống cạnh xe lăn, bám nhẹ tay vịn rồi ngẩng đầu nói, "Cháu không buồn ngủ ạ, bác hát bình đàn hay lắm."

Khuôn mặt tái nhợt của Lục Tri Thiên hơi đỏ lên, "Cháu nghe thấy rồi à, bà ngoại A Lắm dạy đấy, bà ấy hát mới hay kìa." Lục Tri Thiên chìm đắm trong hoài niệm, sau khi định thần lại thì cong mắt cười với Yến Hạc Thanh, ngực bà ầm lên, thò tay vào túi chạm chạp

lấy ra một bao lì xì.

Bà nhét vào tay Yến Hạc Thanh, "Năm mới vui vẻ. Không được từ chối." Bà cười khế, "Tiền mừng tuổi đấy, A Lắm cũng có nữa."

Yến Hạc Thanh vừa định trả lời thì điện thoại của cậu reo lên.

Lần này là Lâm Phong Trí.

Sáng nay xuống lầu, mẹ Lâm lại nhắc y mừng hai mời Yến Hạc Thanh đến nhà chơi.

"Mừng một đến thăm nhà chị Tiểu Vi của con, mấy ngày tới cha và các anh con đều bận xã giao." Mẹ Lâm nói khéo, "Tụi con còn trẻ nên đều đi chơi hết, chỉ có mừng hai là rảnh thôi."

Không ngờ Lâm Phong Trí đồng ý ngay, "Dạ!"

Tối qua Lục Lắm nghe điện thoại của y nên giờ tâm trạng y cực kỳ vui vẻ, đừng nói mời Yến Hạc Thanh đến nhà chơi mà dù có mời đến nhà họ Lâm ở luôn y cũng chịu!

Điện thoại kết nối, giọng Lâm Phong Trí tràn ngập vui sướng, "Anh, mai đến nhà em ăn cơm nhé!"

Chương 49

Yến Hạc Thanh hờ hững đáp: "Ừm."

Lâm Phong Trí còn định nói thêm nhưng cậu đã chặn trước: "Anh đang bận, mai gọi sau."

Cúp máy.

Cậu cất điện thoại rồi nhét bao lì xì vào túi mình.

Vừa ngược lên thì lập tức đối diện với ánh mắt trù mẩn của Lục Tri Thiên.

Lục Tri Thiên gầy trơ xương, cổ tay và ngón tay mảnh đến đáng sợ, làn da tái nhợt hẳn vô số nếp nhăn nhưng lại mang theo hơi ấm hoài niệm.

"Sang năm lại tới nữa nhé, để bác lì xì cho cháu."

Lục Lãm đi vào phòng khách, qua cửa sổ sát đất trông thấy Yến Hạc Thanh ngồi xổm cạnh xe lăn.

Đẩy cửa ra ngoài, anh nghe thấy giọng Yến Hạc Thanh trước tiên, "Đây là Ngụy Tử đúng không ạ?"

Phía trước có bụi mẫu đơn cao ba mét, Lục Tri Thiên hết sức bất ngờ, "Đúng rồi, cháu rành hoa à?"

"Cháu từng làm thêm ở vườn hoa mà." Yến Hạc Thanh vẫn ngồi xổm nhìn sang Lục Tri Thiên, quanh năm bị bệnh tật hành hạ nên sắc

môi bà trắng bệch, "Khi nào không bán hết, hoa sắp héo thì chủ vườn sẽ hái rồi phơi khô làm son môi."

Cậu nghiêm túc nói, "Cách làm đơn giản lắm, còn tự nhiên nữa. Năm nay hoa mẫu đơn nở, cháu sẽ tới làm son môi cho bác."

Không cần chờ Tết năm sau mà bốn năm tháng nữa cậu sẽ đến, Lục Tri Thiên vui mừng thấy rõ, "Được, ngoài mẫu đơn ra trong vườn nhà bác còn có tường vi và hồng Trung Quốc nữa....."

Yến Hạc Thanh chăm chú lắng nghe.

Cậu cảnh giác như vậy mà qua hồi lâu mới phát hiện có người sau lưng.

Chẳng biết Lục Lãm đã đứng bao lâu rồi.

Ở nhà anh ăn mặc thoải mái, ngoài bộ đồ mặc nhà khoác một chiếc áo len dệt kim dài hờ cổ.

"Buổi sáng tốt lành ạ." Yến Hạc Thanh lên tiếng trước.

"Buổi sáng tốt lành." Lục Lãm không đi tới mà đứng sau cửa sổ sát đất, "Điểm tâm làm xong rồi đấy."

Yến Hạc Thanh đứng dậy, tự nhiên nắm lấy tay đẩy xe lăn, "Để cháu đẩy bác."

Lục Tri Thiên không từ chối, hai mắt cong cong, "Ừ."

Lục Lãm quay lại mở rộng cửa kính.

Bữa sáng phong phú nhưng cũng rất thanh đạm, Lục Tri Thiên ăn ít, chỉ ăn một chén cháo nhỏ rồi thôi.

Lục Lãm và Yến Hạc Thanh lần lượt gác đĩa, bà cười, "Ăn sáng

xong A Lãm phải về công ty làm việc, Tiểu Hạc Thanh cũng về với nó đi."

Bà đã nghe thấy điện thoại của Yến Hạc Thanh nên biết mừng hai cậu bận việc.

Đôi mắt Yến Hạc Thanh trong veo, "Cháu ở đến chiều cũng được ạ."

Lục Tri Thiên kéo kín áo khoác rồi lắc đầu cười, "Tinh thần bác không tốt nên chờ tiêu cơm xong phải về phòng nghỉ ngơi." Bà nhìn sang Lục Lãm, chủ động đẩy xe lăn, "Không cần đẩy mẹ đâu, các con đi cũng đừng gọi mẹ, mẹ vào ngủ đây."

Bánh xe lăn trên sàn nhà không phát ra âm thanh nào, phòng ngủ Lục Tri Thiên rất gần phòng ăn nên bà mau chóng vào phòng đóng cửa lại.

Trong phòng ăn, Lục Lãm đứng dậy nói: "Tôi đi thay đồ, mười phút thôi."

Lục Lãm nói mười phút không sai chút nào.

Từ lúc anh thay đồ xong xuống lầu cho đến lúc họ đi ra ngoài tổng cộng mười phút.

Yến Hạc Thanh đi tới ghế sau nhưng Lục Lãm đã mở cửa ghế phụ.

Yến Hạc Thanh chợt nhìn xuống đất.

Tối qua sau khi tuyết tạnh thì không còn rơi nữa, cũng không có mưa nên hôm nay mặt đất rất khô ráo.

Cậu chợt hiểu ra.

Tối qua Lục Lãm cho cậu ngồi phía sau để đề phòng mặt đường trơn trượt, người lái sẽ tự bảo vệ mình theo quán tính, người ngồi ghế phụ sẽ gặp nguy hiểm.

Sau khi ngồi vững cài dây an toàn, đợi lái ra khỏi biệt thự, Yến Hạc Thanh mới hỏi: "Lục tiên sinh, anh về quê hai lần rồi đúng không ạ?"

Xe chạy xuống núi, Lục Lãm lái chậm lại, "Ừ."

"Quê anh ở đâu ạ?" Yến Hạc Thanh lễ phép nói, "Hình như tôi với anh là đồng hương đó."

Ánh mắt Lục Lãm trầm xuống, "Cậu không nhớ à?"

Yến Hạc Thanh bình thản đáp, "Lúc đó nhỏ quá nên không nhớ, chỉ nhớ mẹ tôi hay nấu chè đậu xanh bạc hà thôi, còn thích bình đàn nữa." Cậu cười nhẹ, "Nếu về quê một chuyến, có lẽ....."

Đột nhiên im bặt.

Sau "có lẽ" không còn đoạn tiếp theo nữa.

"Nhị Thập Kiều." Lục Lãm đáp, "Quê bà ngoại tôi tên là Nhị Thập Kiều."

"Cảm ơn." Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra tra cứu Nhị Thập Kiều.

Là một thành phố nhỏ ven biển phía Nam, mùa xuân có dương liễu, hoa đào, hoa lê xinh đẹp, mùa hè có thể ra biển.

Cách thủ đô hơn 1000 cây số, đi máy bay một tiếng rưỡi, không có tàu cao tốc, đi xe lửa khoảng mười tiếng.

Yến Hạc Thanh cất điện thoại đi rồi quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Khóe mắt liếc nhìn về thất thần hiếm thấy của thiếu niên, mãi đến khi lên đường cao tốc rồi xuống đường cao tốc, Lục Lãm mới lên tiếng gọi cậu, "Cậu đi đâu?"

Yến Hạc Thanh hoàn hồn, quay đầu sang cười nhẹ, "Nếu tiện thì cho tôi về nhà, không tiện thì tìm ga tàu điện ngầm nào cũng được ạ."

Lục Lãm chở cậu đến dưới chung cư.

Mùng một Tết, chung cư vẫn rất yên tĩnh. Yến Hạc Thanh xuống xe rồi khom người vẫy tay với Lục Lãm, "Tạm biệt Lục tiên sinh."

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh, cậu cũng nhìn anh, mấy giây sau Yến Hạc Thanh vào chung cư trước.

Đến khi bóng lưng Yến Hạc Thanh biến mất hẳn, Lục Lãm mới nâng cửa xe lên rồi lái đi.

Vào nhà, căn hộ nhỏ vẫn như lúc rời đi tối qua, Yến Hạc Thanh treo áo khoác rồi cởi giày vào bếp, chẳng bao lâu sau cậu xách thùng nước ra, trên lưng đeo túi đồ cá rồi lại ra cửa.

Mùng một Tết trung tâm thành phố rất ít xe cộ, Lục Lãm thuận lợi đến trụ sở Lục thị.

Tết được nghỉ nên trụ sở chỉ có hai bảo vệ gác cửa, thấy Lục Lãm tới bảo vệ không hề kinh ngạc.

Nhưng nhìn thoáng qua túi giấy Lục Lãm xách thì bảo vệ hơi băn khoăn.

Vào văn phòng, Lục Lãm đi thẳng tới bàn làm việc.

Hồ sơ chờ xử lý nằm trong email, anh đặt túi giấy xuống rồi bật máy tính đăng nhập. Làm xong ngoài trời cũng đã tối, anh ngả người dựa vào ghế, nhắm mắt xoa nhẹ huyệt thái dương.

Bỗng nhiên anh dừng lại rồi mở mắt nhìn túi giấy.

Im lặng mấy phút, anh đưa tay cầm túi giấy sang, lấy ra chậu sen Ngọc Lộ để cạnh máy tính.

Chỗ kia từng đặt khối pha lê lập phương.

Lâu rồi không đến hồ chứa Điền Sơn, mừng một Tết chỗ cá đã kín người.

Yến Hạc Thanh tìm một góc rồi đổ hết lọ mồi đã ủ xuống nước.

Cậu không buông cần câu mà mở ghế xếp ra, trầm tĩnh nhìn mặt nước, đến khi trời tối, lũ cá hơi say rượu nổi lên.

"Mồi của cậu lợi hại quá nhỉ!" Ông chú bên cạnh trở mắt với vẻ hâm mộ rồi lại gần hỏi, "Mua ở đâu vậy? Chỉ cho chú với."

Yến Hạc Thanh mở ba lô lấy một lọ tặng ông rồi dọn đồ đi, không vớt đám cá bội thu kia lên.

Ông chú mở nắp ra ngửi mấy lần, tặc lưỡi trầm trồ, nhiệt tình gọi với theo Yến Hạc Thanh, "Ê nhóc, lần sau câu chung nhé!"

Yến Hạc Thanh không trả lời mà đi vào màn đêm.

Giờ là 7 giờ tối, còn 12 tiếng nữa là đến 7 giờ sáng mai.

Sáng hôm sau, đúng bảy giờ Yến Hạc Thanh gọi điện cho Lâm Phong Trí.

Reng, reng, reng.....

Cậu kiên nhẫn chờ đợi.

Rốt cuộc có người bắt máy, giọng Lâm Phong Trí khàn khàn đầy bức bối, "Sao anh cứ gọi lúc sáng sớm hoài vậy..... Em còn ngủ mà....."

Xe buýt trời tới, cửa xe mở ra, Yến Hạc Thanh vừa nói chuyện điện thoại vừa lên xe, thả hai đồng xu phát ra tiếng leng keng, "Anh lên xe rồi."

"....." Lâm Phong Trí trở mình, nói bằng giọng ngái ngủ, "Kệ anh, em buồn ngủ quá, cúp đây....."

Điện thoại chưa tắt, thỉnh thoảng vang lên tiếng thờ đều đều.

Khi Yến Hạc Thanh đến biệt thự nhà họ Lâm, Lâm Phong Trí vẫn còn ngủ.

Mẹ Lâm đích thân ra mở cửa, thấy Yến Hạc Thanh thì mắt bà sáng lên, ôm chầm lấy cậu, "Tiểu Yến, cuối cùng cháu cũng tới rồi!"

Sau đó nhìn chiếc túi nhựa mà Yến Hạc Thanh xách.

Bà thờ dài, "Cháu là sinh viên không có thu nhập mà lần nào tới cũng đem đồ cả, khách sáo quá rồi đó."

Yến Hạc Thanh mỉm cười mở túi ra, "Chỉ có mấy cây hoa giống mua ven đường thôi, rẻ lắm ạ."

Mẹ Lâm thấy hoa giống thì lập tức cười tươi, cầm túi mở ra xem, "Tú cầu hà?" Bà mừng rỡ không thôi, "Dì muốn trồng nó lâu lắm rồi, cháu ăn sáng chưa? Để dì lấy cho cháu tô sủi cảo nhé, mới gói tối qua đấy, nhân gì cũng có hết, ăn xong dì cháu mình ra sau vườn trồng hoa."

"Dạ, là tú cầu." Yến Hạc Thanh không từ chối, "Có nhân thịt trộn cải thảo không ạ?"

"Có!" Mẹ Lâm cẩn thận để túi hoa giống xuống cạnh tủ giày rồi quay sang bảo Lâm Phong Huyền, "Anh Cả chào hỏi Tiểu Yến đi, để mẹ vào lấy sủi cảo."

Lâm Phong Huyền đứng ngay phía sau.

Đây là lần đầu tiên hân gặp Yến Hạc Thanh, khí chất thiếu niên thanh tịnh, lại nho nhã lễ độ nên hân rất có thiện cảm, mỉm cười đưa quà tới, "Lần đầu gặp em, anh là Lâm Phong Huyền, anh lớn của Trí Trí, đi công tác đem về một món quà nhỏ xem như quà gặp mặt vậy."

Là một cây bút máy.

Giá cả vừa phải, cũng rất hợp với sinh viên.

Lâm Phong Huyền đã nghe mẹ Lâm nói Yến Hạc Thanh là sinh viên đại học Bắc Kinh.

Hân cười tươi hơn, "Đại học Bắc Kinh luôn là niềm mơ ước của anh đấy, tiếc là năm đó còn thiếu mười điểm."

Yến Hạc Thanh nhận lấy bút máy, "Cảm ơn anh." Sau đó nói, "Xin lỗi anh, em tới vội quá nên chưa kịp mua quà gặp mặt phù hợp, lần sau — —"

"Lần sau cũng đừng mua, anh theo chủ nghĩa tối giản nên sợ nhất là nhận quà đấy." Trên mặt Lâm Phong Huyền tràn ngập ý cười, mời cậu vào nhà, "Đánh mấy ván cờ với anh là được rồi. Em cũng đánh cờ với bố anh rồi đấy, tài đánh cờ của ông ấy quả thực không thể khen nổi, ở nhà anh chưa bao giờ chơi trọn một ván với ông ấy cả."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã vào phòng khách.

Mẹ Lâm nấu sủi cảo bùng ra, Lâm Phong Huyền nhìn bàn cờ rồi lâm vào trầm tư.

Mẹ Lâm vui vẻ lắc đầu, đặt tô xuống gọi Yến Hạc Thanh, "Tiểu Yến cháu tới ăn trước đi, chờ anh Cả của cháu đánh cờ ít nhất phải nửa tiếng lận."

Đúng là thế thật, chờ Yến Hạc Thanh ăn xong sủi cảo, Lâm Phong Huyền vẫn chưa gỡ rối được. Cha Lâm cũng gia nhập cuộc chiến, ngồi cạnh chỉ điểm, Lâm Phong Huyền lờm ông, "Cha, im lặng xem cờ mới là quân tử."

Cha Lâm cười, "Ra trận cha con phải đoàn kết mà. Cha con mình đều không thắng được Tiểu Yến, cường cường liên hợp mới thắng được chứ, đúng không Tiểu Yến?"

Lâm Phong Huyền cáu không chịu được, quay sang gọi mẹ Lâm, "Mẹ mau dẫn cha con đi trồng hoa đi!"

Mẹ Lâm đã thay bộ đồ rộng rãi, không thèm để ý tới hân mà cười gọi Yến Hạc Thanh, "Mặc kệ hai bại tướng kia đi, Tiểu Yến ra trồng hoa với dì nào, dì bảo đảm cháu đi nước cờ này đến trưa bọn họ cũng chưa phá được đâu."

Lúc này Lâm Phong Dật lơ đãng xuống lầu, trông thấy Yến Hạc Thanh thì khựng lại, sao cậu lại tới đây?!

Cúi đầu nhìn cổ áo hở rộng, Lâm Phong Dật mất tự nhiên kéo lại rồi quay người về phòng thay đồ.

"Đi đi Tiểu Yến." Cha Lâm hết sức tán đồng, "Nước đi này của cháu cao siêu quá, chú phải nghiên cứu thật kỹ mới được."

Nãy giờ Lâm Phong Huyền vẫn còn đắm chiêu suy nghĩ.

Thấy thế, Yến Hạc Thanh theo mẹ Lâm ra vườn trồng hoa.

Mẹ Lâm vui cực kỳ, Yến Hạc Thanh trồng hoa vừa cẩn thận vừa kiên nhẫn, còn giảng giải kinh nghiệm thực tế làm mẹ Lâm cười tí mắt.

Tiếng cười xuyên qua cửa kính, Lâm Phong Trí lơ đãng vò tóc đi xuống lầu, thấy hai cha con mới sáng sớm đã xúm quanh bàn cờ nghiên cứu, y thắc mắc: "Cha, mẹ con đâu rồi?"

Cha Lâm thuận miệng đáp, "Anh con tới, hai người đang trồng hoa ngoài vườn ấy."

"Anh con?" Lâm Phong Trí lặp lại, con người bỗng nhiên mở to.

Yến Hạc Thanh tới rồi!

Y chạy vội ra ngoài.

Yến Hạc Thanh đang uống nước, liếc thấy bóng người phía xa thì thu mắt lại, để chai nước xuống rồi tiếp tục trồng cây giống, làm như đang nói chuyện phiếm, "Cảm ơn dì lúc trước đã nhận nuôi Trí Trí để em ấy được vui vẻ lớn lên."

"Chuyện này cũng là tình cờ thôi." Mẹ Lâm nén chặt đất quanh cây giống, "Thật ra năm đó dì muốn nhận nuôi con gái cơ."

"Sinh thằng lớn xong, dì mang bầu lần nữa để kiếm con gái, không ngờ sinh ra thằng Hai, phụ nữ sinh con rất yếu người nên dì không dám sinh lần ba nữa."

"Nhưng dì thích con gái lắm, mấy năm sau sức khỏe khá hơn, dì bàn với chú Lâm nhận nuôi một đứa con gái."

Nhắc lại chuyện cũ, mẹ Lâm chợt quay đầu sang cười nói, "Kết quả tới viện mồ côi nhìn thấy cháu trước, cháu không biết đâu, hồi bé

cháu đáng yêu cực kỳ luôn, dì vừa thấy cháu thì đã thích mê, lập tức đổi ý quyết định nhận nuôi cháu."

Đến giờ bà vẫn còn tiếc nuối, "Tiếc là sau khi nói chuyện với viện trưởng xong thì không tìm được cháu nữa."

"Dì nghĩ chắc vì cháu không thích người mẹ mới này nên trốn đi để vợ chồng dì khỏi tìm ra cháu nữa. Lúc đó dì buồn ghê gớm, không ngờ lúc sắp về thì ông trời xui khiến dì gặp Trí Trí."

"Hồi bé hai anh em cháu giống nhau hơn bây giờ nhiều....."

Ở một góc cách đó không xa, máu trong người Lâm Phong Trí như đông lại.

Hai tai ù đi.

Mỗi chữ y đều nghe hết sức rõ ràng nhưng không thể nào ghép lại hoàn chỉnh.

Ý mẹ là.....

Y là kẻ trộm ư?

Trộm..... thứ thuộc về anh trai mình sao?

Chương 50

Hình như mẹ Lâm nhìn về phía này, Lâm Phong Trí vô thức trốn đến cạnh tường rồi run rẩy nép sát vào.

Cách đó không xa, cuộc trò chuyện vẫn đang tiếp diễn.

Mẹ Lâm tò mò hỏi: "Tiểu Yến cháu còn nhớ chuyện lúc đó không? Rốt cuộc là sao vậy, cháu thật sự không thích dì nên mới trốn sao?"

Tim Lâm Phong Trí đập mạnh đến nỗi đình tai nhức óc, ngón tay y bám vào mép tường, móng tay trơn láng bấu chặt vách tường.

Là trốn sao?

Phải không?

Yến Hạc Thanh..... lúc ấy đã trốn sao?

Muốn nghe nhưng lại không dám.

Một ý nghĩ lượn lờ trong đầu Lâm Phong Trí, gần như là khẳng định, nếu..... Yến Hạc Thanh trốn thì nguyên nhân không phải vì cậu không thích mẹ Lâm mà là.....

Vì y.

Yến Hạc Thanh thương y.

Y biết.

Lâm Phong Trí thu tay lại, sợ hãi muốn bịt kín tai.

Đúng lúc này, y nghe thấy giọng nói trong trẻo của Yến Hạc Thanh, "Không nhớ ạ."

Lâm Phong Trí chậm chạp thả tay xuống, đè lại lồng ngực phập phồng không ngừng.

Y nhắm mắt lại.

Trong đầu hiện lên những đoạn ngắn mơ hồ.

Là hai đứa bé.

Một đứa đang khóc, "Anh, em sợ lắm..... Em muốn về nhà, chừng nào tụi mình mới về nhà?"

Đứa bé còn lại dịu dàng ôm đứa đang khóc thút thít, "Đừng sợ, anh sẽ luôn bảo vệ em mà."

Đứa bé kia vẫn khóc, níu chặt áo anh mình, "Có một anh nói với em người nhận nuôi ảnh dữ lắm, còn đánh ảnh nữa, ảnh phải lên trốn về lại, huhu, anh ơi em sợ đau lắm....."

"Không đâu." Anh trai lau sạch nước mắt nước mũi cho y, "Tiểu Tùng sẽ gặp được người tốt thương em mà, nhất định là vậy."

Tiểu Tùng.....

Yến Minh Tùng?

Tim Lâm Phong Trí như bị một bàn tay siết chặt, co rút đau đớn.

Nước mắt thi nhau tràn ra.

Y không muốn!

Y ghét cảm giác này!

Cứ như Yến Hạc Thanh nhường tặng y cơ hội được cha mẹ nhận nuôi vậy.

Rõ ràng họ thích y nhất cơ mà!

Bên kia, mẹ Lâm thờ dài, "Đúng vậy, lúc đó hai đứa còn nhỏ quá. Tiểu Trí chờ cháu đến tối mịt mà chẳng thấy cháu đâu nên nó cứ khóc mãi, trên đường về nhà thì ngất xỉu, sốt hai ngày hai đêm làm dì sợ đến nổi đau tim luôn."

Giờ nhớ lại mẹ Lâm vẫn còn sợ hãi.

Đứa bé nhỏ xíu toàn thân nóng hổi làm bà nhìn mà đau lòng, không dám rời đi nửa bước, vất vả chăm nom suốt hai ngày hai đêm, đến khi Lâm Phong Trí hạ sốt thì bà cũng bệnh theo.

"Ở viện mồ côi thấy quá nhiều đứa bé tội nghiệp, Tiểu Trí mới về nhà ngày đầu tiên đã bệnh nặng nên dì thề rằng nó đã mất đi cha mẹ, người mẹ mới này sẽ yêu thương nó gấp bội."

Nén chặt đất, mẹ Lâm phúi đất trên lòng bàn tay rồi lại nhớ tới một chuyện buồn cười.

"Vì chuyện này mà thằng Hai còn làm mình làm mẩy một lần, vừa khóc vừa lên án dì chỉ thương Tiểu Trí mà không quan tâm nó, giận dữ bỏ nhà đi ở khách sạn không chịu về, nó nói có chết ngoài đường cũng chẳng cần dì lo."

"Sau đó Tiểu Trí tan học chạy tới trường nó, nó làm ngo thẳng bé cả tháng trời, có ngày Tiểu Trí bị chặn đường bắt nạt, nó chạy đi đánh nhau với người ta, máu me đầy mặt cũng Tiểu Trí về nhà. Từ đó về sau nó tốt với Tiểu Trí hơn bất kỳ ai khác."

Chuyện này cũng là lần đầu tiên Lâm Phong Trí nghe nói.

Y đã quên lâu rồi.

Trong đầu y chợt nảy ra một ý nghĩ.

Nếu cha mẹ nhận nuôi Yến Hạc Thanh thì ngay từ đầu Lâm Phong Dật có đối tốt với cậu không?

Không thể nào.

Lâm Phong Dật tốt với y thế mà, sao lại tốt với người khác được chứ.....

Lâm Phong Trí bịt chặt tai nhưng vẫn nghe thấy giọng Yến Hạc Thanh, "Gặp được gia đình dì là may mắn của Trí Trí."

Im đi!

Đừng nói nữa!

Y không muốn nghe thêm gì hết!

Lâm Phong Trí cắn môi, một lát sau khả năng chịu đựng của y đã đến cực hạn, quệt bừa nước mắt rồi chạy đi.

Loáng thoáng nghe thấy động tĩnh, mẹ Lâm nhìn tới góc tường nhưng chẳng thấy gì.

Mấy cây hoa giống đã trồng xong, hai tay bà lấm lem đất, đứng dậy nói: "Vào nhà rửa đi cháu, nước ở đây lạnh lắm."

Khóe mắt Yến Hạc Thanh không bỏ lỡ bóng lưng Lâm Phong Trí chạy đi, cậu phúi nhẹ bùn đất trên ngón tay.

Rửa tay xong trở lại phòng khách, quả nhiên Lâm Phong Huyền và cha Lâm vẫn đang nghiên cứu bàn cờ.

Mẹ Lâm cười: "Dì nói có sai đâu, đánh cờ với hai người họ sót hết cả ruột."

Yến Hạc Thanh cười, "Vậy là đỡ rồi đấy ạ, cháu từng ngồi hai ngày cơ."

Mẹ Lâm kinh ngạc, "Lâu vậy sao....."

"Mẹ." Bỗng nhiên có người gọi bà.

Mẹ Lâm dừng lại nhìn về phía cầu thang, Lâm Phong Dật vừa xuống lầu, mẹ Lâm hỏi: "Con định đi đâu à?"

Lâm Phong Dật liếc Yến Hạc Thanh một cái rồi mới thản nhiên đi xuống lầu, "Không ạ."

Hắn mặc vest, còn cố ý sấy tóc làm mẹ Lâm hết sức khó hiểu, không đi đâu mà ăn mặc chải chuốt như vậy làm gì, nhưng bà không hỏi thêm mà chỉ nói, "Giờ con mới dậy à, sắp ăn cơm trưa rồi, đôi thì ăn chút gì lót dạ trước đi."

Trong bếp, đầu bếp đang bận rộn nấu tiệc.

Lâm Phong Dật đi vào phòng khách, trên bàn trà có bánh ngũ cốc, hắn tiện tay vớ lấy một gói rồi mở ra hờ hững ăn, thỉnh thoảng liếc nhìn Yến Hạc Thanh.

Từ lúc hắn xuống đây, Yến Hạc Thanh chưa từng nhìn hắn lần nào.

Chỉ chăm chú nhìn bàn cờ.

Rõ ràng mới nãy cậu còn nói chuyện với mẹ hắn mà.

Lâm Phong Dật cực kỳ khó chịu, nghiêng răng cắn nát bánh trong miệng.

Hồi lâu sau, cuối cùng Lâm Phong Huyền cũng nghĩ ra nước cờ, rút cuộc đặt quân cờ này giờ cầm trong tay xuống bàn cờ.

Hắn ngược nhìn Yến Hạc Thanh, còn chưa kịp mừng thì cậu đã đoán trước nước cờ hắn đi nên mau chóng đặt quân cờ của mình xuống.

"Hay!" Cha Lâm vỗ tay liên tục, "Tiểu Yến đi nước cờ này tuyệt thật đấy, Lâm Phong Huyền hết đường chơi tiếp rồi."

Lâm Phong Huyền nhìn chăm chăm bàn cờ, mấy phút sau hắn đẩy kính rồi lắc đầu cười, "Anh thua rồi." Hắn nhặt cờ lên, "Thêm ván nữa đi!"

Lâm Phong Dật không hiểu cờ vậy, ánh mắt hắn dán vào mặt Yến Hạc Thanh, miễn cưỡng nhai bánh quy, "Có đến mức lợi hại vậy không....."

Cha Lâm liếc hắn một cái, "Hồi đó dạy con không chịu học mà chỉ lo chơi game, giờ ngay cả bàn cờ cũng xem không hiểu. Con thì biết cái gì, Tiểu Yến là cao thủ dân gian đấy."

Lâm Phong Dật chợt nhớ lại lần trước ở quán bar.

Hắn đổ xúc xắc thế mà lại thua Yến Hạc Thanh, mặc dù lần thứ hai hắn thắng nhưng sau này ngẫm lại cứ cảm thấy như Yến Hạc Thanh cố ý nhường hắn.

Cảm giác Yến Hạc Thanh khống chế mọi chuyện làm hắn thật sự rất khó chịu.

Hắn nhìn chăm chăm ván cờ thứ hai của Yến Hạc Thanh và

Lâm Phong Huyền, đến khi kết thúc, đột nhiên mẹ Lâm "à" một tiếng, "Trí Trí vẫn chưa dậy sao?"

Lâm Phong Dật sực tỉnh.

Đúng vậy, sao Lâm Phong Trí không xuống? Chẳng phải y thích người anh ruột này lắm à.

Hắn định lên lầu gọi Lâm Phong Trí nhưng cha Lâm nói: "Nó dậy từ sớm rồi mà, hay đi đâu chơi rồi?"

Mẹ Lâm dí tay vào trán ông, "Hôm nay Tiểu Yến tới ăn cơm, sao nó lại đi chơi được chứ." Mẹ Lâm lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Phong Trí.

Điện thoại rung lên trong lòng bàn tay.

Tổng cộng 48 phút.

Lâm Phong Trí đứng ngoài cửa sổ phòng khách cách đó không xa, đưa mắt nhìn người nhà họ Lâm và Yến Hạc Thanh vui vẻ hòa thuận.

48 phút mới nhớ đến y.

Mắt Lâm Phong Trí lại cay xè vì tủi thân, y hậm hực tắt điện thoại rồi quay đầu bỏ đi.

Đã không quan tâm y thì đừng tìm y nữa!

Lâm Phong Trí nhét điện thoại vào túi rồi cầm đầu chạy tới nhà để xe, đạp ga lao vút đi.

Gọi điện không được, mẹ Lâm gọi lại lần nữa rồi đi lên cầu thang, "Để mẹ lên lầu xem thử."

Yến Hạc Thanh đặt quân cờ xuống, vẻ mặt trầm tĩnh.

Cậu biết Lâm Phong Trí ở đâu.

Mỗi khi Lâm Phong Trí gặp chuyện không vui đều lập tức nhớ đến Lục Lãm.

Nhưng giờ Lục Lãm không ở nhà họ Lục.

Mười phút trước, lần đầu tiên Lục Lãm đăng bài lên vòng bạn bè.

Là ảnh chụp chậu sen Ngọc Lộ kia.

Vị trí là bàn làm việc của anh.

Lâm Phong Trí lang thang vô định, dừng xe lại, y hạ cửa sổ xuống, đã đến trước nhà họ Lục.

Chú Lục.....

Bỗng nhiên Lâm Phong Trí càng tủi thân hơn, hai tay siết chặt tay lái, chỉ hận không thể lập tức nhào vào lòng Lục Lãm khóc một trận.

Y rất nhớ rất nhớ Lục Lãm!

Mở cửa xuống xe, Lâm Phong Trí chạy tới nóng lòng nhấn chuông cửa, y rất muốn gặp Lục Lãm.

Giây lát sau có người hầu nhận điện thoại.

"Ngài là ai vậy ạ?"

Lâm Phong Trí sục sục, "Tôi là Lâm Phong Trí của Lâm gia, đến tìm chú Lục Lãm."

"Lục tiên sinh không có ở đây ạ."

Lâm Phong Trí sửng sốt, "Chú ấy đi đâu rồi?"

Người hầu không biết lịch trình của Lục Lãm, mà dù có biết cũng sẽ không nói với người lạ, cô cười đáp: "Xin lỗi, tôi không biết ạ."

Lâm Phong Trí lại hỏi: "Khi nào chú ấy về?"

"Cũng không rõ nữa ạ."

Lâm Phong Trí hết sức chán nản, y biết với địa vị của Lục Lãm nhất định sẽ có rất nhiều xã giao trong dịp Tết.

Trở lại xe ngồi chờ một hồi, Lâm Phong Trí lái đi.

Giờ chỉ có thể đi tìm hẩn thôi.....

Mẹ Lâm đến phòng Lâm Phong Trí mà không thấy y, tìm một vòng khắp lầu hai vẫn không có, bà kỳ quái đi xuống lầu, chắc không phải ra ngoài chơi thật đấy chứ?

Mẹ Lâm nhìn Yến Hạc Thanh rồi thở dài, thực sự không muốn để cậu biết nên đi vào nhà kho, đóng cửa lại gọi một cú điện thoại, đối phương nghe máy rất nhanh, "Dì Lâm."

"Tình Dã." Mẹ Lâm cười hỏi, "Trí Trí có đến chỗ cháu không?"

Cố Tình Dã đang định mở miệng thì cổng vườn hoa từ từ mở ra, một chiếc xe lái vào, hẩn sửa lời, "Có ạ, có chuyện gì không dì?"

Đúng là đi chơi rồi! Sao đứa nhỏ này đối xử với Yến Hạc Thanh vậy chứ, chẳng hiểu chuyện gì cả. Mẹ Lâm thầm thở dài, "Không có gì, dì chỉ hỏi vậy thôi, hai đứa đi chơi chú ý an toàn nhé."

Cố Tinh Dã đáp: "Dì yên tâm, cháu sẽ trông nom cậu ấy ạ."

Lúc này mẹ Lâm mới yên tâm cúp điện thoại.

Ra ngoài, bà viện cớ nói, "Hình như Tinh Dã có việc gì đó nên gọi Trí Trí đi rồi, làm xong sẽ về ngay."

Người nhà họ Lâm đều biết Cố Tinh Dã nên mẹ Lâm giải thích riêng với Yến Hạc Thanh, "Là bạn học hồi cấp ba của Trí Trí, cũng là sinh viên đại học Bắc Kinh như cháu vậy, chẳng biết học khoa nào nữa."

Lâm Phong Dật dè bủ, "Khoa Sinh chứ gì." Hắn lại trừng Yến Hạc Thanh, cậu nói học kỳ này sẽ chuyển sang ngành sinh học, chẳng biết có thành công không nữa.

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Không sao, việc gấp mà dì."

Trong lòng mẹ Lâm mềm nhũn, đứa nhỏ này được dạy dỗ quá tốt rồi, bà ngồi xuống cạnh Yến Hạc Thanh rồi cười nói: "Lần sau họp mặt ăn bữa cơm nhé, gọi cả cha mẹ nuôi của cháu tới nữa, sau này đều là thân thích cả mà, sẵn tiện làm quen luôn."

Yến Hạc Thanh thản nhiên nói: "Cháu cắt đứt quan hệ với họ rồi ạ."

Nghe câu này, cả nhà họ Lâm cùng nhìn về phía cậu, "Cắt đứt quan hệ?"

Yến Hạc Thanh cười nhạt, "Họ không có con nên mới nhận nuôi cháu, đột nhiên năm sau lại sinh được."

Cậu chỉ nói đến đó nhưng ai cũng hiểu.

Mẹ Lâm nhìn khuôn mặt gầy gò của Yến Hạc Thanh, trước kia

bà cứ tưởng điều kiện gia đình Yến Hạc Thanh không tốt nên mới bị suy dinh dưỡng, giờ nghe chuyện này mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là bị ngược đãi!

Chỉ thích con ruột mình thì còn nhận con nuôi làm gì!

Chẳng có chút trách nhiệm nào cả!

Mẹ Lâm vừa tức giận vừa thương Yến Hạc Thanh, vỗ vỗ cánh tay cậu, "Sau này đến đây thường xuyên nhé, chúng ta sẽ là người thân của cháu."

Cha Lâm phụ họa, "Đúng đúng."

Lâm Phong Huyền không nói gì mà mỉm cười động viên Yến Hạc Thanh.

Chỉ có Lâm Phong Dật nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp.

Thì ra hoàn cảnh Yến Hạc Thanh tệ hại như vậy, thảo nào đi làm ở quán bar, còn..... Ánh mắt hắn rơi vào đôi tay Yến Hạc Thanh.

Thô ráp như tay công nhân ba mươi tuổi, chắc không phải vì làm công kiếm tiền nên mới vậy đấy chứ?

Đêm giao thừa, Yến Hạc Thanh không ăn cơm với cha mẹ nuôi đã trở mặt mà ăn Tết một mình sao?

Việc này Lâm Phong Trí có biết không?

Lâm Phong Dật thất thần.

— —

Cơm trưa hết sức phong phú, ăn xong Lâm Phong Trí vẫn chưa về, Yến Hạc Thanh lập tức cáo từ.

Đương nhiên mẹ Lâm không chịu, "Nhất định tối nay nó sẽ về mà, hôm nay cháu ngủ lại đây đi, phòng dọn sẵn rồi."

Lâm Phong Dật liếc nhìn Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng, Lâm Phong Huyền nói: "Ăn no quá, thôi đừng đánh cờ nữa, chúng ta chơi vài ván game đi, thằng Hai có nhiều game kinh điển không phát hành nữa, nó còn mở phòng game trên lầu hai, chơi vui lắm."

Yến Hạc Thanh lễ phép giải thích, "Em chưa chơi game bao giờ nên không biết chơi đâu ạ."

Cuối cùng Lâm Phong Dật cũng chờ được cơ hội, "Không biết chơi hay không dám chơi?"

Lâm Phong Huyền cười, "Chơi cho vui thôi, thắng thua không quan trọng, đi nào." Hắn đứng dậy kéo tay Yến Hạc Thanh lên lầu hai, "Còn trẻ phải chơi game nhiều một chút, đến khi có tuổi như anh muốn chơi cũng chẳng còn sức đâu."

Lần này Yến Hạc Thanh không từ chối nữa.

Lâm Phong Dật cảm thấy máu trong người mình đều sôi trào.

Cơ hội rửa nhục tới rồi!

Hắn chơi game chưa từng thua ai cả, để xem hôm nay hắn chà đạp Yến Hạc Thanh thế nào!

Hắn vội vã theo sau.

Chương 51

Phòng trò chơi nằm phía trong cùng ở bên phải lầu hai.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt là mấy tấm đệm nháy và một dãy máy trò chơi điện tử kinh điển kiểu cũ đủ mọi thể loại, trên tường treo năm chiếc tivi LCD để chơi game.

Phòng trò chơi này rộng khoảng 100 mét vuông.

Yến Hạc Thanh chưa từng thấy những thứ này, ánh mắt cậu đảo qua bức tường bên trái, ở đó đặt hai chiếc máy quay trứng gacha và một chiếc máy gấp thú bông lạc lõng.

Lâm Phong Dật đi vào, thấy Yến Hạc Thanh nhìn máy quay trứng và máy gấp thú bông thì tăng hăng một cái rồi đưa nắm tay lên che miệng, giọng nói hơi lúng túng, "Đó là đồ chơi của Trí Trí đấy."

Nhưng Yến Hạc Thanh chẳng có phản ứng gì mà nhấc chân đến cạnh Lâm Phong Huyền.

Vẻ mặt Lâm Phong Dật sượng trân, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Lâm Phong Huyền ngồi xổm xuống kéo ra hộc tủ dưới tivi LCD, ngăn kéo dài mười mét đựng đầy đĩa game rực rỡ muôn màu.

Nghĩ đến Yến Hạc Thanh chưa từng chơi game, Lâm Phong Huyền muốn tìm trò nào dễ một chút.

Nhưng hẳn rất ít khi chơi game nên vừa tìm vừa gọi Lâm Phong

Dật, "Ê Hai, giới thiệu game đối chiến nào đơn giản cho ba người chơi đi."

Lâm Phong Dật dựa vào tường treo TV, khoanh tay nhìn chăm chăm bóng lưng Yến Hạc Thanh, hừ lạnh mấy tiếng, "Ai lại chơi game đối chiến đơn giản bao giờ, muốn đơn giản thì chơi gấp thú bông như Trí Trí ấy."

Lâm Phong Huyền nhíu mày, bình thường em trai hắn đâu có như vậy, sao hôm nay cứ như ăn phải thuốc súng, toàn nói kiểu móc họng.

Đang định mắng hắn thì Yến Hạc Thanh chỉ vào một đĩa game, "Trò này được không ạ?"

Lâm Phong Dật rướn cổ nhìn sang.

Lâm Phong Huyền rút ra, đây là game Dead Forest.

Trò chơi đối chiến nhiều người này thịnh hành từ lúc hắn còn học cấp một.

Bối cảnh hết sức đơn giản, một đám lính đánh thuê thuộc các lực lượng khác nhau chiến đấu ác liệt trong khu rừng chết chóc, giành trang bị giành túi máu, đối phó với kẻ thù, giải quyết đồng đội, người chiến thắng duy nhất phải lấy được mọi vật phẩm mới có thể chạy thoát ra khỏi rừng rậm.

Lâm Phong Dật cũng nhìn thoáng qua đĩa game.

Dead Forest.....

Trò chơi này có độ khó năm sao, là một trong những trò hắn thích nhất.

Lâm Phong Trí từng chơi với hắn mấy lần nhưng lần nào cũng

bị hấn làm phát khóc, sau này hờn dỗi không chơi nữa.

Biết sao được, em trai là em trai, trò chơi là trò chơi.

Hấn sẽ không bao giờ nường tay cả.

Lâm Phong Trí mưa dầm thấm đất, chơi hầu hết các game rất khá mà còn không dám chơi Dead Forest với hấn, lính mới như Yến Hạc Thanh thì chơi cái rắm.

Lần đầu tiên Lâm Phong Dật tốt bụng nhắc nhở cậu, "Tốt nhất là cậu đổi trò khác đi, chơi trò này lỡ thua khóc nhè thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy."

Lâm Phong Huyền cũng cảm thấy Dead Forest không hợp với người mới chơi, hấn từng chơi trò này một lần, lúc đó rất đông người, hấn chung đội với Lâm Phong Dật, hợp sức tiêu diệt kẻ địch, vừa quay đi đã bị Lâm Phong Dật bắn nát đầu.

Chơi game đối chiến với Lâm Phong Dật chẳng có chút trải nghiệm nào cả.

Mặc dù Dead Forest đúng là kích thích vô cùng.

Lâm Phong Huyền để đĩa game lại chỗ cũ rồi nói, "Hay là chơi Crazy Racing nhé? Cũng kích thích lắm đó."

Yến Hạc Thanh hờ hững nhếch miệng, "Chơi trò này đi ạ."

Bỏ đĩa game vào máy chủ rồi bật ba chiếc tivi LCD lên, Lâm Phong Huyền ngồi xếp bằng ở giữa, Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Dật ngồi hai bên hấn.

Sàn nhà ẩm áp trải đệm mềm mại, còn đặt mấy chiếc bàn nhỏ, mẹ Lâm bung lên mấy đĩa trái cây cắt sẵn, đồ ăn vặt và nước ép rau quả tươi.

Lâm Phong Dật vùng vằng, "Không phải chứ, nước ép hả? Con muốn Coca — —"

Hắn ngồi xếp bằng, mẹ Lâm cốc nhẹ đầu hắn, "Uống ít Coca thôi, nước ép mới tốt chứ."

Lâm Phong Dật lầm bầm, "Tốt nhưng dở ẹc....."

Mẹ Lâm cười hỏi Yến Hạc Thanh, "Hạc Thanh tối nay cháu muốn ăn gì? Để dì xuống lầu bảo đầu bếp làm."

Trong lòng Lâm Phong Dật cười lạnh, sinh viên xuất sắc chỉ giỏi làm bộ làm tịch như Yến Hạc Thanh kiểu gì chẳng nói mình không kén ăn.

Ai ngờ giọng thiếu niên trong trẻo vang lên.

"Làm bánh quẩy nhồi tôm sốt dứa được không ạ?"

Lâm Phong Dật, "....." Hắn bưng nước ép lên, bực bội uống một hớp lớn.

Mẹ Lâm mỉm cười, "Đương nhiên là được rồi, tôm và dứa đều có sẵn mà." Bà kéo kín màn cửa cho bọn họ, chỉ còn hai bóng đèn mờ trên tường, chơi game trong bóng tối rất có không khí.

Bà đi ra đóng cửa lại, "Các con chơi vui nhé, khi nào có cơm sẽ gọi các con."

Màn hình hiện ra phần giới thiệu bối cảnh, mấy phút sau chuyển sang mục chọn nhân vật.

Chỉ có ba người nên chọn ba phe khác nhau.

Lâm Phong Dật lột một viên kẹo ném vào miệng, hắn chọn phe

khó chơi nhất, khóe mắt liếc sang Yến Hạc Thanh bên cạnh Lâm Phong Huyền,.

Chỉ thấy góc nghiêng của cậu.

Khí chất Yến Hạc Thanh lạnh lùng khiến không ít người phải chú ý, góc nghiêng cực kỳ sắc sảo, đường viền hàm hết như một đường thẳng tắp.

Ánh sáng lơ mờ chiếu xuống hàng mi dài rậm của cậu, có cảm giác như cậu đang thật sự chiến đấu trên chiến trường.

Lâm Phong Dật lười biếng ngậm kẹo, đột nhiên mở miệng, "Nhường hai người một lần đấy, hai người vào chung nhóm đấu với em này."

Lâm Phong Huyền chỉnh tay cầm chơi game rồi chế giễu hắn, "Bớt nông đi, hôm nay sẽ đấu tay đôi tiêu diệt em cho mà xem."

Lâm Phong Dật im lặng, hắn đang chờ Yến Hạc Thanh trả lời.

Yến Hạc Thanh không nói gì, nhưng trên màn hình cậu chọn phe khác với Lâm Phong Huyền.

"Rắc." Viên kẹo lập tức bể vụn, Lâm Phong Dật nghiêng răng nhai kẹo, quyết tâm hôm nay phải cho Yến Hạc Thanh một bài học.

Muốn làm hảo hán còn phải tùy tình huống nữa!

Chọn xong nhân vật, ba người tiến vào trò chơi.

Góc nhìn chính của ba màn hình được kết nối với tay cầm, Yến Hạc Thanh mới chơi lần đầu nhưng ký hiệu trên tay cầm rất đơn giản, chỉ chốc lát sau cậu đã điều khiển dễ dàng.

Chưa chơi được mấy phút thì cậu bị Lâm Phong Dật bắn nát

đầu.

Lâm Phong Dật liếc cậu một cái, trong miệng còn lại một mẩu kẹo, hắn ung dung nhai, "Đã nhường hai người chung nhóm mà không chịu."

Lâm Phong Huyền quay sang nói với Yến Hạc Thanh: "Không sao đâu, em chơi vậy là giỏi lắm rồi, lần đầu anh chơi ngay cả đường còn không biết đi nữa cơ. Ván đầu tiên xem như làm quen đi, chơi thêm mấy ván nữa là rành ngay ấy mà."

Yến Hạc Thanh cười.

Giây lát sau Lâm Phong Huyền cũng bị Lâm Phong Dật bắn lên sau lưng ngã bịch xuống đất.

Trò chơi quay lại từ đầu.

Game này Lâm Phong Dật đã chơi chán nhưng hôm nay hắn chơi hết sức hăng say, cứ nhè ngay Yến Hạc Thanh mà bắn nát đầu.

Lộ liễu đến nỗi Lâm Phong Huyền cũng nhận ra, âm thầm đập hắn một cái rồi cảnh cáo bằng mắt, "Đừng có quá đáng."

Lâm Phong Dật vờ như không thấy.

Đâu phải hắn không nhường, ván đầu tiên đã nhường Yến Hạc Thanh chọn nhóm, tại cậu đòi làm hảo hán đấy chứ.

Phải bị đập tơi tả thì mới trắng mắt ra được.

Cứ thế chơi thêm mấy ván, Lâm Phong Huyền chết liên tục đến nỗi sốt ruột, mỗi ván đang chơi hăng say thì lại bị Lâm Phong Dật tiêu diệt, cực kỳ mất hứng!

Hắn bỏ cuộc, muốn đổi trò chơi khác.

Sau khi chết thêm lần nữa, trên màn hình vang lên một tiếng "Á!"

Đây là hiệu ứng âm thanh khi người chơi mất mạng.

Lâm Phong Huyền không nhìn màn hình, tưởng Yến Hạc Thanh cũng chết nên quay đầu nói: "Hạc Thanh, hay là — —"

Hắn đột ngột im bặt.

Ánh mắt dời sang màn hình.

Nhân vật mặc đồ rằn ri còn đứng đó.

Đây là giao diện của Yến Hạc Thanh.

Cậu chưa chết, kẻ chết chính là — —

Lâm Phong Huyền thắng thốt, "Em thắng thằng Hai rồi kìa!"

Yến Hạc Thanh nắm tay cầm, hơi quay mặt sang bình tĩnh nói: "May mắn thôi ạ."

Đúng vậy, vừa rồi Lâm Phong Dật đã giết cậu nhưng đồng thời cũng để lộ vị trí, đây là lần đầu tiên có người giết được Lâm Phong Dật! Lâm Phong Huyền lập tức giơ ngón cái lên, "May thật đấy, đúng không Hai?"

Hắn quay qua hỏi Lâm Phong Dật.

Ánh sáng mờ nhạt từ màn hình hắt vào mặt Lâm Phong Dật, hắn bàng hoàng nhìn chằm chằm nhân vật ngã xuống trước mặt, con người co lại.

Phắc!

Đây hoàn toàn không phải may mắn!

Trước khi giết Lâm Phong Huyền hắn đã tìm được chỗ ẩn nấp, hắn còn cài chế độ vô hình với người khác, cơ hội duy nhất để giết hắn chính là khoảnh khắc hắn ẩn nấp kia.

Rõ ràng Yến Hạc Thanh đã phán đoán vị trí hắn chạy ra rồi canh chuẩn thời gian bóp cò bắn hắn từ xa, trực tiếp giết chết hắn.

Lâm Phong Dật lập tức quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh, cậu đang uống nước, ngay cả lúc uống nước cũng hết sức bình thản..... Cứ như đang nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay vậy.

Chính là bộ dạng này đây!

Hắn ghét nhất là vẻ khinh khỉnh của Yến Hạc Thanh dành cho mình!

Lúc đổ xúc xắc ở quán bar cũng vậy, sáng sớm uy hiếp hắn trên vỉa hè cũng vậy!

Một ý nghĩ nảy ra khiến hắn càng điên tiết hơn.

Ở mấy ván trước, chắc không phải Yến Hạc Thanh cố ý cho hắn bắn nát đầu để phân tích thao tác của hắn, lấy hắn ra làm nháp đấy chứ???

Lâm Phong Dật nghiêng răng.

"Chơi lại đi!"

Lần này hắn đưa ra yêu cầu trước.

Yến Hạc Thanh thản nhiên đặt ly nước xuống rồi giơ tay cầm về phía màn hình.

Lần này Lâm Phong Dật không còn cà lơ phất phơ nữa mà nhìn màn hình hết sức chăm chú, vung tay cầm lia lịa.

Lâm Phong Huyền chết đầu tiên, hấn tràn đầy phấn khởi theo dõi cuộc chiến, thỉnh thoảng xuýt xoa một tiếng.

Lâm Phong Dật thì khỏi phải nói, còn vị trí di chuyển của Yến Hạc Thanh hoàn toàn không giống người mới biết chơi game, mỗi lần sắp bị Lâm Phong Dật tiêu diệt thì lại nhanh nhẹn ẩn mình vào góc chết.

Cứ như cố ý để lộ hành tung dụ dỗ Lâm Phong Dật ra tay, tiêu hao đạn dược của hấn.

Thao tác này có rủi ro và lợi ích cực cao, còn thử thách người chơi nữa.

Ngay cả Lâm Phong Dật gặp cao thủ vẫn giữ vững phong độ cũng rất ít khi dám liều như thế.

Lâm Phong Huyền nhìn sang Lâm Phong Dật, lập tức sùng sốt.

Lâm Phong Dật hết sức tập trung, cơ mặt căng cứng, lần đầu tiên thấy hấn chơi game nghiêm túc như vậy.

Chẳng lẽ bị ép phải nghiêm túc sao?

Yến Hạc Thanh cũng nhìn chăm chăm màn hình.

Từ bối cảnh trò chơi, cậu đã tìm thấy điểm mấu chốt ở phần giới thiệu là vị trí di chuyển.

Vì vậy ở mấy ván trước, cậu không chú tâm tránh né đối thủ hay làm quen với thao tác mà ghi nhớ mỗi điểm tránh và điểm vật phẩm.

Ghi nhớ các điểm bản đồ, thao tác cũng dần quen thuộc.

Đơn giản hơn cậu tưởng tượng nhiều.

Đúng là thao tác của Lâm Phong Dật rất giỏi.

Nhưng hẳn có một điểm yếu trí mạng là chưa từng thua ai, cũng không chịu nổi cảm giác thua cuộc. Hễ thua một lần thì sẽ gấp rút phản công, để lộ trăm chỗ sơ hở.

Đây là lần đầu tiên YẾN HẠC THANH chơi game nên thao tác của cậu kém xa Lâm Phong Dật, nhưng cậu có thừa kiên nhẫn, lợi dụng các điểm bản đồ mà mình ghi nhớ để nhử Lâm Phong Dật, hẳn càng nôn nóng thì sơ hở càng nhiều.

Còn cậu chỉ cần nhắm vào sơ hở chết người nhất— —

Mắt YẾN HẠC THANH lóe lên, dứt khoát bấm tay cầm thật nhanh, kịp thời tránh đi thân cây từ trên trời rơi xuống rồi chĩa súng vào gáy đối thủ vẫn không hề hay biết gì.

Đoàng.

Á!

Hai tiếng, nhân vật bị bắn nát đầu ngã xuống đất.

Game Over.

Ba chiếc tivi LCD cùng hiện tên người chiến thắng, Y.

Tên nhân vật của YẾN HẠC THANH.

Bốn tiếng đấu tay đôi kết thúc.

"....." Mắt Lâm Phong Dật đỏ ngầu.

Cùng lúc đó, cửa phòng trò chơi mở ra, mẹ Lâm thò đầu vào nói, "Ăn cơm thôi mấy đứa!"

Yến Hạc Thanh xuống lầu trước rồi lấy điện thoại ra.

32 cuộc gọi lỗi của Lục Mục Trì.

Đến lúc ăn tối Lâm Phong Trí vẫn chưa về, mọi người đều ăn ý không nhắc tới, ăn cơm xong Yến Hạc Thanh chơi thêm hai ván cờ với cha Lâm rồi cáo từ lần nữa.

Mẹ Lâm níu cậu không cho đi, "Đã nói hôm nay ở lại đây rồi mà, chắc Trí Trí cũng sắp về rồi đó."

Lâm Phong Huyền cười khuyên mẹ Lâm, "Chắc Hạc Thanh bận việc đấy ạ, vừa cùng thành phố vừa ở gần đây, mẹ còn sợ lần sau em ấy không đến hay sao."

Yến Hạc Thanh lễ phép giải thích, "Học kỳ sau cháu chuyển ngành nên phải học bù hơi nhiều, trước khi khai giảng cháu còn thi lấy bằng lái nữa. Qua thời gian này nếu rảnh cháu sẽ đến thăm dì."

Mẹ Lâm lập tức chuyển hướng chú ý, mừng thay cho Yến Hạc Thanh, "Chuyển ngành được rồi hả cháu, thế thì tốt quá!"

Cha Lâm và Lâm Phong Huyền càng thêm nỗ lực phục Yến Hạc Thanh, nói chuyện một hồi, cuối cùng mẹ Lâm cũng chịu để Yến Hạc Thanh về nhà, vì tài xế nghỉ Tết nên bà bảo Lâm Phong Huyền đưa cậu về.

"Để con chở cho." Lâm Phong Dật làm tỉnh từ lúc chơi game đến giờ đột nhiên mở miệng, hắt đi thẳng ra cửa rồi mặc áo khoác mang giày, "Anh Cả bị cận, ban đêm lái xe nguy hiểm lắm."

Mẹ Lâm không có ý kiến, bà tưởng đêm hôm khuya khoắt Lâm

Phong Dật không chịu đưa người ta về nên không gọi hấn, giờ Lâm Phong Dật xưng phong nhận việc thì quá tốt rồi.

"Lái chậm thôi. Đừng vượt đèn đỏ nhé." Mẹ Lâm tiến họ lên xe rồi dặn đi dặn lại.

Lâm Phong Dật nghe sắp mòn tai, "Biết rồi."

Mẹ Lâm lại đi vòng qua ghế phụ, cửa xe để hỏi, bà cười tủm tỉm đưa cho Yến Hạc Thanh một bao lì xì rồi chặn trước: "Ba anh em tụi nó đều có, cháu mà từ chối thì dì sẽ nhổ mấy cây hoa kia trả lại cháu đấy nhé."

Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, nhận lấy bao lì xì, "Cảm ơn dì ạ."

"Ngoan!" Mẹ Lâm vỗ vỗ mu bàn tay cậu rồi nói, "Có rảnh thì đến chơi nhé."

Yến Hạc Thanh vâng dạ.

Mẹ Lâm bịn rịn lùi lại phía sau, nhìn xe chạy ra cổng rồi mới vào nhà.

Trong xe Lâm Phong Dật siết chặt tay lái.

Hấn muốn hỏi Yến Hạc Thanh có thật là chưa từng chơi game không.

Chắc không phải lừa hấn đấy chứ?

Đây là lần đầu tiên hấn chơi game thua, cũng là lần đầu tiên bị người ta giết hai lần liên tiếp!

Miệng há ra mấy lần nhưng không nói nên lời.

Hắn bực bội đưa tay mở nhạc.

Là một bài Rock n" Roll.

Rốt cuộc bầu không khí đỡ gượng gạo hơn, Lâm Phong Dật âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên Yến Hạc Thanh nói, "Dừng ở ngã tư trước mặt đi."

Lâm Phong Dật không nghe rõ, "Hả?"

"Dừng ở ngã tư trước mặt đi."

Lâm Phong Dật nhú mày, "Sao thế?"

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói, "Anh ghét tôi, tôi ghét anh, ngồi chung xe cho dì Lâm thấy là được rồi."

Lâm Phong Dật tức giận, hắn liếc xéo Yến Hạc Thanh rồi bẻ tay lái, đột ngột dừng ngay ngã tư trước mặt.

Làm như hắn thèm chửi cậu lắm vậy!

Yến Hạc Thanh tháo dây an toàn, "Cảm ơn."

Cậu mở cửa xuống xe rồi đi dọc đại lộ.

Lâm Phong Dật suýt bị hai chữ "cảm ơn" này làm nhồi máu cơ tim, hắn đập mạnh tay lái, "Chết tiệt!"

Giây lát sau lại ngẩng đầu nhìn chăm chú bóng người dần đi xa kia.

— —

Yến Hạc Thanh đi đến đại lộ.

Đợi một hồi, rốt cuộc cũng đón được taxi.

Yến Hạc Thanh nói địa chỉ rồi lấy điện thoại ra.

Mười giờ rưỡi.

Cậu đảo mắt rồi đăng nhập vào Wechat.

Cùng lúc đó, Lục Lãm vẫn chưa về nhà, văn phòng bật đèn sáng trưng, còn cả đồng hồ sơ nhưng anh không xử lý.

Yên lặng nhìn giao diện vòng bạn bè.

Bài đăng đầu tiên của anh trong vòng bạn bè được một loạt ảnh đại diện thả like.

Sở Tử Ngọc spam liên tục trong khu bình luận.

[Lục tổng của chúng ta bị trộm nick hay sao thế?]

[Đây là cái gì? Hoa? Hoa sen? Hoa sen?]

[Lão Lục đang ám chỉ mình hả???]

[Đù! Lão Lục của chúng ta đăng status lên vòng bạn bè thật á???? Ngày mai tận thế rồi sao?]

[Tớ phải chụp màn hình làm kỷ niệm mới được! Bài đầu tiên trong hơn mười năm qua đó! Các đồng chí, bài đầu tiên đó!!!!]

Tạ Quân Kiệt: [..... Sở Tử Ngọc cậu đừng có phát điên nữa!]

Hắn cũng nhin không được hỏi, [Đây là văn phòng lão Lục mà! Lão Lục bắt đầu trồng sen đá từ lúc nào thế?]

Sở Tử Ngọc trả lời Tạ Quân Kiệt: [Sen đá là cái gì?]

Tạ Quân Kiệt trả lời Sở Tử Ngọc: [TỰ tra đi.]

Sở Tử Ngọc trả lời Tạ Quân Kiệt: [Tra xong rồi! Lục tổng của chúng ta muốn làm công ích bảo vệ môi trường à?]

.....

Lục Lãm không trả lời.

Chốc lát sau, ngón tay anh chạm vào màn hình rời khỏi giao diện, đồng thời nhìn thấy phía trên hiện ra một hình tròn màu đỏ có số 1.

Yết hầu khẽ nhúc nhích, Lục Lãm mở ra vòng bạn bè lần nữa.

Ảnh đại diện mặc định, 52 Hz đã bấm like.

Chương 52

Thời gian là 10 giờ 31 phút.

Lục Lãm nhìn chăm chăm ảnh đại diện mặc định, tầm năm phút sau, cũng có thể là mười phút, anh tắt màn hình rồi kéo ghế đứng dậy.

Anh không thay đồ mà vào phòng nghỉ lấy một chiếc áo khoác dài màu đen, đây là áo đặt may riêng, có thể chịu được cái lạnh âm 30 độ.

Đi thang máy xuống bãi đỗ xe, sau cốp đựng toàn đồ câu cá, anh lái xe đến hồ tư nhân.

Trời tối người yên, mặt hồ phẳng lặng.

Hai ngày nay nhiệt độ không khí tăng trở lại, trên mặt hồ nổi lèngh bèngh mấy tảng băng chưa tan hết, đêm mừng hai Tết chỉ có một ngọn đèn le lói.

Lục Lãm lấy ra một cái ghế, một cần câu.

Ánh sáng mờ rọi xuống mặt nước phẳng lặng, thung lũng hoang vắng yên tĩnh đến mức ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Tâm lại không thể nào tĩnh được.

Thời gian dần trôi, chân trời ửng lên màu kem sữa.

Rốt cuộc cần câu rung lên nhưng Lục Lãm không nhấc, đôi mắt

đen nhìn xa xăm vào cây cần rung bần bật, đợi yên tĩnh lại mới xách lên.

Tất nhiên cá đã bơi đi.

Mồi cũng mất.

Bảy giờ, Lục Lãm đem dụng cụ về bãi đậu xe, cả đêm thức trắng nhưng vẫn không hề mệt mỏi, anh thường xuyên thức đêm tăng ca hoặc đi công tác, mỗi ngày chỉ ngủ hai ba tiếng là đủ.

Lái xe về thành phố.

Không đến công ty, cũng không về nhà mà tới căn penthouse Yến Hạc Thanh từng ở.

Vẫn như lúc anh rời đi hôm Tết ông Táo, không thêm gì, cũng chẳng thiếu gì, Lục Lãm mang dép đi tắm rồi mặc áo choàng tắm vào bếp luộc một cái trứng, nướng hai lát bánh mì thịt xông khói, mở tủ lạnh lấy nước, ánh mắt đảo qua mấy hộp việt quất chưa mở kia.

Anh không thích đồ ngọt, số lần ăn trái cây trong một năm chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhìn một hồi, anh lấy hộp việt quất ra rửa sạch rồi bung đến phòng khách. Ăn một mình, trong phòng ăn cực kỳ yên tĩnh, lại nhớ tới lần trước ngồi đây ăn, đối diện còn có Yến Hạc Thanh.

Mì trứng đơn giản nhất mà anh từng ăn, và cũng là món ngon nhất.

Thất thần một lát ngắn ngủi, Lục Lãm thu dọn chén đĩa bung vào bếp rửa sạch, tóc cũng gần khô, về phòng ngủ đi ngang qua phòng dành cho khách, anh dừng lại rồi bước tới vặn tay nắm cửa.

Cửa mở ra, đệm chăn đã giặt sạch tỏa hương thơm ngát được

trải gọn gàng, màn cửa kéo kín, phía trên thắt hai nút cát tường tinh xảo.

Đúng lúc này, trợ lý gọi tới.

Lễ khai trương công viên trò chơi được ấn định vào Tết Nguyên Tiêu mười lăm tháng Giêng, ngoại trừ các hoạt động khai trương ban ngày, Lục Lãm đã yêu cầu phòng kế hoạch đưa ra vài phương án cho hoạt động buổi tối.

Một ngày trước kỳ nghỉ phòng kế hoạch mới nộp lên.

Chẳng có gì mới mẻ, trình diễn ánh sáng và bắn pháo hoa mà các công viên khác đều có.

Chỉ còn mười ngày nữa là đến mười lăm, Lục Lãm vẫn chưa chọn phương án nào nên trợ lý gọi đến hỏi.

Lục Lãm nhìn nút cát tường rồi quyết định, "Thả đèn trời đi."

Thả đèn trời là phong tục Tết Nguyên Tiêu, nhưng khi kết hợp với công viên trò chơi vẫn làm trợ lý sửng sốt mấy giây, sau khi cúp máy rồi từ từ suy nghĩ, hắn mới phát hiện đây quả là một phương án tuyệt diệu.

Khách đến dự lễ khai trương công viên trò chơi là trẻ em ở các viện mồ côi trên cả nước.

Trình diễn ánh sáng và bắn pháo hoa đương nhiên là rất đẹp, nhưng cho bọn trẻ viết ra những điều ước của mình rồi thả lên trời để cầu phúc sẽ càng có ý nghĩa hơn.

Nhưng thả đèn trời phải lập hồ sơ báo cáo, còn phải tiến hành thu hồi, chi phí cao gấp mấy lần trình diễn ánh sáng và bắn pháo hoa.

Công viên trò chơi cũng là dự án trọng điểm của Lục thị, nhưng

Lục tổng đầu tư nhiều như vậy quả là bất ngờ.

Sáu giờ sáng, Yến Hạc Thanh thức dậy đúng giờ.

Hết bảy ngày nghỉ Tết, chờ cơ quan quản lý phương tiện làm việc lại là có thể đăng ký thi lấy bằng lái.

Cậu không đến trường dạy lái xe.

Giờ cậu có khoản tiết kiệm gần một trăm ngàn, khoảng năm mươi ngàn là có thể mua được một chiếc xe cũ khá tốt, cậu biết một chỗ trống trải vắng vẻ rất thích hợp để tập lái, khoảng bốn mươi lăm ngày là có thể lấy bằng.

Có xe đi câu cá sẽ tiện hơn.

Cũng tiện cho cậu đưa Từ Kiều Âm đi.

Nếu cậu đoán không sai thì giờ Từ Kiều Âm đang bị Lục Mục Trì nhốt trong biệt thự nghỉ mát.

Trong truyện, cậu bị giam cầm ở biệt thự nghỉ mát suốt ba năm. Mỗi gian phòng, mỗi cách bài trí cậu đều rõ như lòng bàn tay.

Lục Mục Trì thương Từ Kiều Âm, khát khao tình thương của mẹ nhưng lại níu giữ bà bằng cách cực đoan, đây là điều Từ Kiều Âm không thể nào chấp nhận được.

Một chú chim hoàng yến từng bị bẻ cánh, sau mười mấy năm được tự do sống với ước mơ của mình sẽ không bao giờ cam chịu trở về chiếc lồng vàng khác.

Bà có lý tưởng, có tình yêu, cũng có một thế giới rộng lớn hơn.

Giờ cậu chỉ việc chờ đợi.

Chờ đợi giây phút Từ Kiều Âm muốn trốn khỏi lồng giam này.

Yến Hạc Thanh điềm tĩnh nhìn trứng chiên thơm lừng trong chảo rồi tắt bếp.

Gắp trứng lên mì nước, rắc thêm ít hành lá xanh tươi, thế là đã có món mì trứng đơn giản.

Yến Hạc Thanh đứng trong bếp ăn vội bữa sáng, sau đó về phòng xem đề thi.

Nhanh chóng xem hết, Yến Hạc Thanh cầm điện thoại lên, sau 32 cuộc gọi lỡ hôm qua, Lục Mục Trì không gọi nữa.

Với phong cách của hắn, nếu không phải có việc cản trở thì đã sớm mò tới đây nổi điên.

Yến Hạc Thanh nhớ rõ thời điểm này Lục Xương Thành đã nhập viện.

Bệnh viện Tề Khang.

Bệnh viện tư nhân hàng đầu thủ đô.

Lục Lãm cũng đến.

Trong nguyên tác, Lục Mục Trì nói cho Lâm Phong Trí biết chuyện này, sau đó y chạy đến bệnh viện, định giả bộ tình cờ gặp Lục Lãm, kết quả Lục Lãm chỉ đến chớp nhoáng rồi đi ngay.

Lại biến thành Lục Mục Trì và Lâm Phong Trí ở riêng với nhau.

Lần trước Lâm Phong Trí đòi trả lại quà cho Lục Mục Trì.

Sau đó không nghe tin tức gì nữa.

Chắc chắn Lâm Phong Trí sẽ trả, y giận dữ trả lại quà cho Lục Mục Trì rồi đòi tuyệt giao cũng không phải một hai lần.

Nhưng nếu hai người chạm mặt, với cảm xúc lúc đó của bọn họ nhất định không thể nào sóng êm gió lặng.

Rất có thể Lâm Phong Trí đem trả nhưng không gặp Lục Mục Trì.

Yến Hạc Thanh nheo mắt lại, gọi điện cho Lâm Phong Trí.

Cả đêm Lâm Phong Trí không ngủ mà ôm đầu gối nhìn ra cửa sổ, điện thoại rung lên cũng chẳng đoái hoài.

Cố Tinh Dã bùng điểm tâm đẩy cửa vào.

Thấy bộ dạng Lâm Phong Trí, hấn nhú chặt mày.

Đây là lần đầu tiên hấn thấy Lâm Phong Trí suy sụp như vậy.

Từ lúc quen biết đến nay, Lâm Phong Trí tựa như mặt trời nhỏ vĩnh viễn rực rỡ, trong thế giới của y không hề có buồn phiền hay đau khổ.

Cố Tinh Dã chậm rãi đi tới, điện thoại vẫn đang rung nên hấn thấy được tên người gọi.

Yến Hạc Thanh?

Cố Tinh Dã cảm thấy cái tên này khá quen, hình như đã từng nghe ở đâu đó, hai giây sau hấn sực nhớ ra.

Năm ngoài giáo viên hướng dẫn của hấn từng nói học kỳ sau sẽ có một sinh viên xuất sắc từ khoa công nghệ phần mềm chuyển sang.

Cũng tên là Yến Hạc Thanh.

Giáo viên hướng dẫn khen ngợi Yến Hạc Thanh hết lời, cứ như nhất được báu vật không bằng.

Cố Tinh Dã đặt bữa sáng xuống rồi hỏi: "Yến Hạc Thanh là ai?"

Hiện giờ ba chữ "Yến Hạc Thanh" là công tắc của Lâm Phong Trí, y lập tức quay phắt lại, hoảng hốt nhìn Cố Tinh Dã, rít lên the thé, "Cậu nói cái gì!"

Cố Tinh Dã sừng sốt rồi chỉ vào điện thoại của y, "Cậu có điện thoại kìa."

Lúc này Lâm Phong Trí mới nhìn về phía điện thoại, thấy tên "Yến Hạc Thanh" lấp lóe, y cắn chặt môi, rớt cuống vẫn nghe máy.

Y không lên tiếng trước mà cắn chặt hai bờ môi.

Trong ống nghe là giọng nói trong trẻo ôn hòa của Yến Hạc Thanh, "Trí Trí, em làm xong việc chưa?"

Lâm Phong Trí biết mẹ Lâm đã gọi cho Cố Tinh Dã, với tính cách của bà nhất định sẽ nói y có việc bận phải ra ngoài.

Lâm Phong Trí cũng biết mình mời Yến Hạc Thanh đến chơi mà lại bỏ đi là bất lịch sự, nhưng y khổng chế không nổi, y sợ phải đối mặt với Yến Hạc Thanh.

Y tự ti, còn..... ghen tị với Yến Hạc Thanh nữa.

Vốn dĩ mẹ định nhận nuôi con gái, nhưng ở viện mồ côi thấy Yến Hạc Thanh đã lập tức đổi ý.

Hơn nữa rõ ràng bọn họ là anh em sinh đôi mà Yến Hạc Thanh lại cao hơn y, đẹp hơn y, thậm chí thành tích cũng xuất sắc hơn y.

Ai cũng thích Yến Hạc Thanh, chỗ nào có Yến Hạc Thanh thì mọi người sẽ quên mất y.

Y..... không có tự tin.

Lâm Phong Trí lẩm bẩm: "Chưa."

"Thế à." Yến Hạc Thanh cười khẽ, "Không sao, anh tự đi xem cũng được."

Lâm Phong Trí nhả môi ra rồi nhỏ giọng hỏi: "Xem gì?"

"Anh định mua một chiếc xe cũ." Yến Hạc Thanh hơi bối rối, "Nhưng anh chẳng biết gì về xe cả."

Chẳng biết gì???

Cảm xúc uể oải chán nản vì bốn chữ này lập tức tiêu tan.

Yến Hạc Thanh không biết.

Y biết!

Lâm Phong Trí đứng bật dậy, "Chuyện của em tạm thời không gấp, chọn xe với anh trước đã! Gặp nhau ở đâu?"

Y đi ra ngoài nói vài câu rồi cúp máy, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Cố Tinh Dã đang ngơ ngác, "A Dã, nếu một ngày cả thế giới đều bỏ rơi tớ thì cậu có ở bên tớ nữa không?"

Cố Tinh Dã im lặng một lát, khóe miệng lộ ra ý cười, "Có chứ."

Cùng lúc đó, Lục Lãm bị một cú điện thoại đánh thức.

Lục Xương Thành nhập viện rồi.

— —

Nửa tiếng sau Lục Lãm đến bệnh viện Tề Khang.

Khi anh vào phòng bệnh thì bác sĩ đang đo huyết áp cho Lục Xương Thành, Lục Mục Trì trông nom ông cả đêm, giờ đang nằm ngủ bù trên ghế salon, Lục Hàn đứng cạnh giường bệnh.

Thoáng thấy Lục Lãm tới, Lục Xương Thành hằm hừ một tiếng.

Lục Hàn giả bộ như giờ mới thấy Lục Lãm, cười nói, "A Lãm, em đến rồi à."

Lục Lãm gật đầu rồi đi tới sau lưng bác sĩ hỏi thăm tình hình.

Trên ghế salon, Lục Mục Trì tỉnh giấc, hẳn thật sự rất sợ gặp Lục Lãm nên trùm kín chăn giả bộ còn ngủ.

Bác sĩ nói rõ tình trạng của Lục Xương Thành, vẫn là bệnh cũ, huyết áp hơi cao, không nghiêm trọng lắm nhưng vẫn phải nằm viện theo dõi.

"Thôi, mày cũng tới rồi." Lục Xương Thành lạnh mặt, "Giờ về được rồi đấy."

Y tá tháo máy đo, Lục Hàn sửa lại tay áo bệnh nhân cho Lục Xương Thành rồi liếc Lục Lãm nói: "Cha cứ nhắc A Lãm mãi, giờ nó tới thì lại đuổi nó đi, hai cha con....."

Lục Xương Thành ngắt lời ông ta, "Cha con? Cha con có bữa cơm tất niên mà cũng mạnh ai nấy ăn ấy hả? Tao thấy trong lòng nó chỉ có một nhà họ Lục thôi chứ đâu có nhà họ Lục này của chúng ta!"

Bác sĩ và y tá yên lặng rời khỏi phòng bệnh.

Lục Hàn đã đạt được mục đích nên không nói nữa mà chờ Lục Lãm mở miệng.

Kết quả Lục Lãm đi thật.

"Có việc gì thì gọi con."

Lục Xương Thành giận run người, nhìn chằm chằm bóng lưng Lục Lãm đi ra ngoài, tức đến nổi lồng ngực phập phồng dữ dội, Lục Hàn vội vã khuyên nhủ ông, "Cha đừng tức giận nữa mà, bình tĩnh lại đi....."

Phòng bệnh nằm trên lầu hai, Lục Lãm không đi thang máy mà xuống cầu thang bộ.

Xe đậu trong sân bệnh viện, Lục Lãm cài dây an toàn rồi nhìn đồng hồ.

11 giờ 45 phút.

Anh lái ra khỏi bệnh viện, định tìm chỗ nào ăn trưa rồi về lại công ty.

Trên đường nhận được điện thoại.

Tạ Quân Kiệt rủ anh đi đánh golf.

"Không rảnh." Từ bệnh viện ra gặp đèn đỏ, Lục Lãm dừng xe lại.

Giọng Tạ Quân Kiệt quanh quẩn trong xe, "Ngoài câu cá ra cậu không tìm được việc gì khác để làm hay sao?"

Lục Lãm không trả lời, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại.

Trên vỉa hè vắng lặng, dường như Yến Hạc Thanh đã từng đi

qua.

Trong quán bar, Yến Hạc Thanh hoàn toàn lạc lõng.

Rơi xuống lỗ băng, Yến Hạc Thanh bình tĩnh phối hợp.

Trên giường bệnh, Yến Hạc Thanh tái nhợt suy yếu.

Yến Hạc Thanh trên bảng vàng của đại học Bắc Kinh.

Yến Hạc Thanh mời anh ăn xiên que dưới mái hiên trú mưa.

Yến Hạc Thanh nói với anh "Năm mới vui vẻ".

Yến Hạc Thanh ẩn giấu vô số bí mật.

Mùa đông âm u, chất lượng không khí ở thủ đô rất kém, bầu trời bị khói bụi bao phủ trong một màu xám xịt.

Còn thiếu niên đã trở thành vàng sáng duy nhất.

Giọng Tạ Quân Kiệt lại vang lên, "Lục tổng? Lão Lục? Cậu có đang nghe không đấy?"

Đèn đỏ bắt đầu nhấp nháy.

9, 8.....

Lục Lãm mở miệng, "Đêm đó ở quán bar, cậu hỏi tớ làm gì trong phòng."

Tạ Quân Kiệt "hả" một tiếng, giây lát sau mới nhớ ra, "Tiệc độc thân ấy à? Đúng rồi, mà sao?"

3, 2.....

Lục Lãm bật đèn xi nhan, một giây cuối cùng, anh rẽ sang hướng khác, "Tớ đã ngăn em ấy."

Sau đó cúp máy.

Chương 53

Nơi hẹn gặp là đại lý xe cũ Ngũ Hồ.

Lâm Phong Trí lái xe tới rồi giảm tốc độ tìm chỗ đậu, chỉ giây lát sau đã thấy Yến Hạc Thanh đứng trên vỉa hè phía trước.

Yến Hạc Thanh mặc áo khoác một nút màu đen đơn giản, trên cổ quàng khăn len đỏ thẫm.

Nói không ngoa chút nào.

Yến Hạc Thanh chỉ đứng đó không hề làm gì nhưng người đi ngang qua đều ghé mắt nhìn cậu vài lần.

Vô cùng nổi bật.

Không chỉ vì Yến Hạc Thanh có ngoại hình xuất chúng mà quan trọng là khí chất lạnh lùng của cậu khiến người ta không tự chủ được nhìn cậu mãi.

Lâm Phong Trí chợt nảy ra một ý nghĩ phiền muộn.

Nếu chú Lục gặp Yến Hạc Thanh thì có thích cậu như những người khác không?

Chỉ mới nghĩ thôi Lâm Phong Trí đã thấy khó thở.

Ai cũng được, y có thể chịu đựng tất cả mọi người thiên vị Yến Hạc Thanh, duy chỉ có Lục Lãm.

Lục Lãm chỉ thuộc về y mà thôi!

Lâm Phong Trí cố xua đi ý nghĩ hỗn loạn trong đầu, vừa hoàn hồn lại thì thấy Yến Hạc Thanh vẫy tay với mình.

Đồng thời điện thoại reo lên.

Yến Hạc Thanh gọi tới.

Lâm Phong Trí ngẩn người nghe máy, giọng Yến Hạc Thanh vang lên trong xe, "Đi theo anh, phía trước có chỗ đậu xe đấy."

Mỗi khi bắt đầu đem Yến Hạc Thanh ra so sánh, dù là việc nhỏ xíu Lâm Phong Trí cũng để ý, ngay cả thị lực cũng tốt hơn y..... Nãy giờ y vẫn chưa tìm được chỗ đậu xe.....

Lâm Phong Trí chưa xót lái theo hướng Yến Hạc Thanh chỉ.

Y lập tức sừng sốt.

Là một chỗ đậu chật hẹp giữa hai xe, y quẹo xe rất kém, trước kia gặp phải tình huống này đều gọi Lục Mục Trì hoặc Lâm Phong Dật.

Hôm nay chỉ có Yến Hạc Thanh, cậu lại chưa thi lấy bằng, Lâm Phong Trí đành cắn răng quẹo thử mấy lần nhưng vẫn không được.

Lòng bàn tay Lâm Phong Trí càng lúc càng toát nhiều mồ hôi, âm thầm sốt ruột.

Y không muốn mất mặt với Yến Hạc Thanh.

Đúng lúc này giọng Yến Hạc Thanh lại vang lên: "Không vào được à?"

"....." Lâm Phong Trí nắm chặt tay lái, phụng phịu nói, "Được

chứ sao không!"

Nhưng càng lúc càng lệch, có lần còn suýt tông trúng đuôi xe người ta. Lâm Phong Trí chịu thua, thôi đành tìm người tới giúp vậy. Lúc này Yến Hạc Thanh cất điện thoại rồi đi tới khom người gõ cửa xe.

Lâm Phong Trí đỏ mặt hạ cửa xuống, "Em lái — —"

"Xuống đi, để anh thử xem." Yến Hạc Thanh nói.

Yết hầu Lâm Phong Trí như bị ai bóp chặt, vừa nghẹn vừa đắng, "Anh, anh biết lái nhanh vậy sao?"

Từ lúc Yến Hạc Thanh nói thi lấy bằng lái đến giờ chỉ mới hơn hai tháng, trong lúc đó Yến Hạc Thanh còn làm thêm, thi cuối kỳ, nghỉ Tết.....

Lâm Phong Trí lại tự ti.

Mười lăm tuổi y học lái xe với Lâm Phong Dật, đủ mười tám thì thi lấy bằng, mất hơn năm mươi ngày mới lấy được.

Chỉ trong thời gian ngắn mà Yến Hạc Thanh đã.....

Yến Hạc Thanh có tài năng ở mọi lĩnh vực, đậu đại học Bắc Kinh, biết trồng hoa, đánh cờ, nấu cơm, giờ ngay cả học lái xe cũng nhanh như vậy.

Chẳng lẽ khi bọn họ còn trong bụng mẹ, Yến Hạc Thanh đã hấp thu hết chất dinh dưỡng à?

Hình như có nghiên cứu nào đó nói tình trạng này sẽ làm thai nhi còn lại chậm phát triển đúng không?

Tâm tư Lâm Phong Trí lộ rõ trên mặt, Yến Hạc Thanh lập tức

nhìn thấu, hờ hững nói: "Lúc anh làm thêm ở vườn hoa thường xuyên lái xe giao hàng với ông chủ, từ cấp ba đã biết rồi, chỉ là chưa thi lấy bằng thôi."

Cuối cùng Lâm Phong Trí cũng dễ chịu hơn chút xíu.

Y mở cửa xuống xe, nhưng thấy Yến Hạc Thanh dễ dàng lái vào chỗ đậu, y vẫn thấy chua xót khó tả.

Y cũng biết lái xe từ hồi cấp ba mà sao không giỏi bằng Yến Hạc Thanh chứ.....

Lâm Phong Trí không ngừng chua xót, ngơ ngác nhìn Yến Hạc Thanh đi tới chỗ mình.

Lúc này chưa đối diện với Yến Hạc Thanh nên Lâm Phong Trí không có cảm giác gì, giờ mặt đối mặt, y khó chịu đến nỗi siết chặt hai tay, vội vã dời mắt đi không dám nhìn thẳng Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh vờ như không thấy, đưa tay vuốt nhẹ đỉnh đầu Lâm Phong Trí rồi cười nói: "Hơi rối kìa."

Lâm Phong Trí sững sốt, vành tai lập tức ửng đỏ.

Mỗi khi ngẩn người y có thói quen nghiêng đầu, tóc bị ép xuống lúc nào cũng không biết.

Chẳng lẽ Yến Hạc Thanh phát hiện thật ra y không có chuyện gì mà chỉ đang ngẩn người, vì vậy mới cố ý nhắc tóc y bị rối sao?

Lâm Phong Trí âm thầm quan sát Yến Hạc Thanh, cậu thu tay lại, trên mặt không có biểu cảm nào khác ngoài ý cười ấm áp, "Đi thôi." Cậu đi tới đại lý ô tô.

Lâm Phong Trí vuốt phẳng áo khoác rồi nhìn dáng người cao ráo tuấn tú của Yến Hạc Thanh, ngay cả bóng lưng cũng đẹp như

vậy.....

Y nhắc chân chạy theo Yến Hạc Thanh.

Lát nữa mua xe y nhất định phải phát huy ưu điểm mới được!

Đại lý xe cũ Ngũ Hồ rất lớn, nhân viên cửa hàng nghe Yến Hạc Thanh nói muốn mua xe từ năm mươi ngàn trở xuống thì nụ cười lập tức phai nhạt, không có hoa hồng nên cũng chẳng còn nhiệt tình nữa.

Hắn chỉ ra cửa hông, "Ngoài kia là bãi đỗ xe, vừa ý chiếc nào thì gọi tôi đem chìa khóa ra cho hai anh lái thử."

Đây là lần đầu tiên Lâm Phong Trí gặp thái độ phục vụ kiểu này, y đang định gọi quản lý thay người khác thì Yến Hạc Thanh đã đi ra cửa hông, y đành phải theo sau, trên mặt đầy vẻ bất mãn, "Thái độ kém quá, lát nữa em sẽ khiếu nại anh ta!"

Yến Hạc Thanh thờ ơ nói, "Thôi, anh ta đã làm gì đâu."

Con người Lâm Phong Trí mở to, "Anh ta kỳ thị anh không có tiền mua xe xịn đấy!"

"Đây là sự thật mà." Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Có tiền thì đâu tới xem xe cũ làm gì."

Lâm Phong Trí dừng lại, lặng lẽ cắn môi, ngay cả tính tình Yến Hạc Thanh cũng điềm đạm như vậy.

Ra khỏi cửa hông là bãi đậu xe rộng thênh thang lợp mái che, xe cũ bạt ngàn, nhãn hiệu gì cũng có.

Bảng giá và mô tả tình trạng xe được dán trên kính chắn gió.

Yến Hạc Thanh chỉ nhìn giá từ năm mươi ngàn trở xuống.

Có mấy chiếc xe bốn chỗ nội địa chạy hoàn toàn bằng điện, giá khoảng ba mươi ngàn, Yến Hạc Thanh dừng lại xem từng chiếc một.

Lâm Phong Trí ừ xìu.

Mấy hiệu này y còn chưa từng nghe thì làm sao tư vấn cho Yến Hạc Thanh đây.....

Đảo mắt một vòng, y lấy điện thoại ra lén lút chụp hình rồi nhắn qua Wechat cho Lâm Phong Dật, "Mau mau mau! Mấy chiếc này cái nào tốt?"

Lâm Phong Dật nhanh chóng hồi âm, "???? Toàn xe rác mà hỏi làm gì?"

Lâm Phong Trí, "..... Đương nhiên em biết không tốt rồi nhưng khả năng chỉ có nhiều đó thôi, anh đừng hỏi nữa, chọn một chiếc trong đám này đi!"

Một lát sau Lâm Phong Dật mới trả lời: "Yến Hạc Thanh à?"

Lâm Phong Trí nheo mắt, y mới nói một câu mà Lâm Phong Dật đã đoán ra..... Y trả lời "Ừm....."

Khoảng một phút sau, Lâm Phong Dật đáp, "Chiếc màu trắng cũng tạm được đấy."

Lâm Phong Trí lập tức nói với Yến Hạc Thanh: "Chiếc màu trắng kia kìa."

Yến Hạc Thanh không có yêu cầu quá lớn về xe, chỉ cần không gây tai nạn và tiết kiệm nhiên liệu là được, cậu cười, "Vậy lái thử xem."

Gọi nhân viên cửa hàng lúc nãy đến đưa chìa khóa xe, Yến Hạc

Thanh giao cho Lâm Phong Trí, "Em lái thử đi, nếu không có vấn đề gì thì lấy chiếc này."

Lâm Phong Trí thắng thốt, "Em á?"

Yến Hạc Thanh đưa tay xoa cổ, lông mày hơi nhíu lại, "Đốt sống cổ anh lại đau rồi, đành phiền em vậy."

Chú ý tới chữ "lại", Lâm Phong Trí trợn tròn mắt.

Đốt sống cổ?

Thoái hóa đốt sống cổ?

Bệnh này cách xa y ngàn dặm nên không biết rõ lắm, chỉ biết là rất khó chịu.

Giáo viên dạy y hồi cấp ba cũng bị thoái hóa đốt sống cổ, đau đến nỗi không đứng thẳng được.

Nhưng giáo viên kia ngoài năm mươi tuổi rồi.....

Lâm Phong Trí cầm chìa khóa rồi lái thử xe trên lối đi ở bãi đậu, xe điện của y hiệu Audi nên chạy thử loại xe cũ nội địa chạy hoàn toàn bằng điện này không có cảm nhận gì, chỉ thấy tạm chạy được.

Lượn một vòng, không phát hiện vấn đề gì nên y lái về chỗ cũ.

Trong lúc này Yến Hạc Thanh đang trả giá với nhân viên cửa hàng, giá gốc ba mươi mốt ngàn, cậu muốn bớt một ngàn, nhân viên cửa hàng đi ra một góc gọi điện cho ông chủ.

Sau đó quay lại nói khách hàng mới nhất định phải ba mươi mốt ngàn mới bán.

Lâm Phong Trí xuống xe nói cảm nhận sau khi chạy thử với Yến

Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh gật đầu, quyết định lấy chiếc này rồi đi theo nhân viên cửa hàng ký hợp đồng.

Yến Hạc Thanh đọc hợp đồng rất kỹ, cậu ngồi trên ghế salon, đầu hơi cúi, khăn quàng đỏ thắm quấn vài vòng quanh cổ vẫn để lộ phần gáy mảnh khảnh trắng nõn.

Lâm Phong Trí bình tĩnh nhìn cậu.

Y vẫn đang nghĩ về đốt sống cổ của Yến Hạc Thanh.

Cậu chỉ mới mười tám, sao có thể bị thoái hóa đốt sống cổ được chứ?

Thừa dịp Yến Hạc Thanh ký hợp đồng, Lâm Phong Trí lấy điện thoại ra tra cứu nguyên nhân gây bệnh thoái hóa đốt sống cổ.

1. Làm việc trong tư thế cố định suốt thời gian dài.
2. Lái xe thời gian dài.
3. Cúi đầu xem điện thoại thời gian dài.
4. Bệnh đốt sống cổ bẩm sinh.

Loại trừ 2 và 3, còn lại 1 và 4.....

Lâm Phong Trí lẩm bẩm, sức khỏe y vẫn luôn rất tốt, ngoại trừ cảm vật thì chưa từng bị bệnh, nếu là bẩm sinh..... thì Yến Hạc Thanh cũng phải khỏe như y chứ?

Đúng lúc này, tin nhắn Wechat đột nhiên hiện ra.

Đám bạn rủ y chiều nay đi chơi khúc côn cầu trên băng.

Giờ y nào có lòng dạ chơi bời nữa, Lâm Phong Trí ấn mở Wechat gõ mấy chữ, "Không có tâm trạng, không đi."

Đang định thoát ra thì thấy vòng bạn bè có nội dung mới.

Y tiện tay ấn vào.

Là Lục Mục Trì.

Lần cuối Lục Mục Trì đăng lên vòng bạn bè là mấy tháng trước, bọn họ không tán gẫu trên Wechat mà toàn nói qua điện thoại nên y quên block hẳn.

Lần trước trả lại đồ cho Lục Mục Trì, hắn cũng chẳng thèm gọi cho y.

Tâm trạng Lâm Phong Trí hơi phức tạp.

Sau khi chuyện vỡ lở, y đã biết chắc Lục Mục Trì thích mình, rõ ràng bọn họ thân nhau từ bé mà Lục Mục Trì lại mắng y dê tiện!

Càng tức hơn vì hắn nói y không xứng với Lục Lãm! Chủ yếu là y giận chuyện này.

Giờ bình tĩnh lại, y cũng không muốn thật sự đoạn tuyệt với Lục Mục Trì.

Lâm Phong Trí xem nội dung.

Là một hành lang được trang trí vừa sang trọng vừa cổ điển, chú thích là — — Trông nom ông nội cả đêm..... giờ còn phải trông tiếp nữa.

Lục Xương Thành lại nhập viện rồi sao?

Lâm Phong Trí từng nghe Lục Mục Trì nói Lục Xương Thành mắc bệnh cao huyết áp, vậy..... chú Lục cũng sẽ đến nhỉ??

Lục Mục Trì đăng lên vòng bạn bè một phút trước.

Tim Lâm Phong Trí đập nhanh hơn, y tải ảnh xuống rồi vào web tìm kiếm bằng hình ảnh.

Làm mới trang web, xuất hiện vài trang kết quả, Lâm Phong Trí nhìn kỹ lại, đúng là có ảnh chụp một bệnh viện.

Bệnh viện Tề Khang!

Lâm Phong Trí biết bệnh viện này, sức khỏe mẹ Lâm không tốt lắm nên thường xuyên đến đây khám.

Lâm Phong Trí lên bản đồ tìm Tề Khang, mắt y sáng lên, 900 mét! Cực kỳ gần!

Một ý nghĩ tiệp cả đôi đường nảy ra trong đầu y.

Yến Hạc Thanh chưa nói với y muốn quà Tết gì, vậy y sẽ đưa cậu đến bệnh viện Tề Khang chữa thoát hóa đốt sống cổ xem như quà Tết, hơn nữa..... Tiếng tim đập của Lâm Phong Trí càng lúc càng lớn, tình cờ gặp chú Lục luôn!

Nghĩ đến chuyện sắp được gặp Lục Lẫm, tâm trạng chìm dưới đáy vực lập tức tan thành mây khói.

Từ lần trước đến trụ sở Lục thị tặng quà, lâu lắm rồi y chưa gặp Lục Lẫm, chỉ có đêm giao thừa nghe được giọng anh, nhớ anh, rất nhớ anh, cực kỳ muốn gặp anh!

Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh nhạt.

"Xong rồi, đi thôi."

Lâm Phong Trí ngẩng đầu lên khỏi bàn đồ, hai mắt lóe sáng như sao, "Anh, em với anh đến bệnh viện khám cổ đi, em trả tiền cho! Thoái hóa đốt sống cổ không xem nhẹ được đâu, thầy em cũng bị thoái hóa đốt sống cổ, đau nhức khó chịu làm ảnh hưởng đến công việc và sinh hoạt hàng ngày nữa!"

Điều này hơi khác với kế hoạch của Yến Hạc Thanh.

Cậu còn chưa gài bẫy mà Lâm Phong Trí đã đòi tới bệnh viện trước.

Đỡ phải mất công, tốt lắm.

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Vậy tìm bệnh viện nào gần đây đi, khám qua loa là được rồi."

Câu này trúng ý Lâm Phong Trí, khoe môi y nhếch cao, "Gần đây có bệnh viện Tề Khang, toàn bác sĩ giỏi nhất thủ đô đấy!" Y dừng một lát rồi nói tiếp, "Thoái hóa đốt sống cổ thuộc khoa chỉnh hình đúng không?" Y háo hức lấy điện thoại ra, "Cha em trọ chân cũng đến gặp bác sĩ khoa chỉnh hình, để em gọi điện hỏi ông ấy xem!"

Yến Hạc Thanh cười nhẹ, "Ừ."

Chương 54

Yến Hạc Thanh viết chỗ nhận xe bằng bốn chữ thanh mảnh ngay ngắn, vườn hoa Tú Mai.

Kỳ nghỉ đông nghỉ hè lớp mười và lớp mười một cậu đều làm thêm ở vườn hoa Tú Mai.

Nằm ở vùng ngoại ô rất xa, cũng may có tuyến xe buýt 201 đi thẳng tới đó.

Từ vườn hoa Tú Mai rẽ trái đi khoảng 20 phút có một khu rừng hoang rộng bạt ngàn, nghe nói lúc đầu định trồng cây ăn trái.

Hì hục trồng được một thời gian thì kế hoạch bỏ dở, rừng cây ăn trái không ai quản, mảnh đất kia bị bỏ hoang từ đó đến nay.

Thỉnh thoảng Lâm Phong Trí liếc nhìn đồng hồ.

Y rất sốt ruột nhưng không tiện thúc giục Yến Hạc Thanh.

Đợi Yến Hạc Thanh ra khỏi đại lý xe, y lập tức đi tới níu chặt cánh tay cậu, "Cha em gọi cho bác sĩ rồi, chúng ta đến bệnh viện tìm ông ấy đi!"

Yến Hạc Thanh để mặc y kéo.

Lên xe, Lâm Phong Trí lái thẳng đến bệnh viện Tề Khang.

Qua một giao lộ, chỉ mấy phút sau là đến, Tề Khang có vẻ giống câu lạc bộ tư nhân cao cấp hơn là bệnh viện.

Khung cảnh yên tĩnh trang nhã, y tá mặc đồng phục màu xanh da trời.

Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí đi vào đại sảnh tầng trệt, một y tá lập tức ra đón rồi cười hỏi: "Lâm tiên sinh đúng không ạ?"

Lâm Phong Trí gật đầu, y tá dẫn họ đến thang máy, khoa chỉnh hình nằm ở lầu ba.

Vào thang máy, Lâm Phong Trí lại xem đồng hồ, gần 11 giờ rồi, y quay sang nói với Yến Hạc Thanh: "Anh, ông nội bạn em nhập viện rồi, cũng ở bệnh viện Tề Khang này, em đưa anh đến phòng khám rồi qua đó thăm một lát nhé."

Yến Hạc Thanh cười nhạt, "Ừ."

Y tá nghe họ nói chuyện thì quan tâm hỏi: "Phòng nào vậy ạ?"

Lâm Phong Trí không chắc lắm, "Cao huyết áp thì ở nội khoa đúng không?" Y nói thêm, "Lão gia nhà họ Lục ấy."

Nhắc tới lão gia nhà họ Lục, y tá biết ngay, "Phòng bệnh 777 đấy ạ."

Lục Xương Thành xem số 7 là số hên của mình nên biển số xe, số điện thoại hoặc số phòng đều phải có 7.

Lần này nằm viện, Lục Hàn cố ý chọn phòng số 777.

Lục Mục Trì từng nói với Lâm Phong Trí về số hên, còn nói số hên của hắn là 11.

Lúc đó Lâm Phong Trí không để ý lắm mà chỉ cảm thấy số hên của Lục Mục Trì thật lạ đời, chẳng phải luôn là từ 1 đến 9 sao? 11 đúng là quái đản mà.

Lâm Phong Trí mím chặt môi.

Giờ thì y biết rồi, 11 là tháng sinh của y, cũng là số hên của Lục Mục Trì.

Y chợt nghĩ lát nữa ngoài Lục Lãm ra còn phải gặp Lục Mục Trì.

Thật xấu hổ.....

Cửa thang máy mở ra, Lâm Phong Trí đổi ý, y nhìn sang Yến Hạc Thanh, "Anh, hay là chờ anh khám xong rồi đi chung với em nha!"

Giờ này Lục Lãm đã rời khỏi bệnh viện.

Mắt Yến Hạc Thanh hơi cong lên, "Được thôi."

Ra khỏi thang máy rồi vào phòng đầu tiên bên trái.

Người khám bệnh là một bác sĩ tóc hoa râm, ánh mắt đảo qua Lâm Phong Trí và Yến Hạc Thanh một vòng rồi dừng lại ở Yến Hạc Thanh, nhìn cậu vài lần, sau đó cúi đầu ghi hồ sơ, "Đi khám trước đi."

Khám hai lần, một lần chụp X-quang và một lần chụp cộng hưởng từ.

Mỗi tầng đều có quầy thu ngân, lần này Lâm Phong Trí ra trả tiền khám.

Tề Khang chụp cộng hưởng từ không cần xếp hàng, chỉ mười phút sau là có kết quả.

Khám xong Yến Hạc Thanh quay lại phòng bác sĩ, ông xem kết quả, ra hiệu cho Yến Hạc Thanh ngồi xuống rồi hỏi: "Ngoại trừ đau đốt sống cổ thì bình thường có chỗ nào không khỏe nữa không?"

"Chóng mặt ạ." Đó là một ngày trước kỳ thi tốt nghiệp cấp ba, Yến Hạc Thanh chóng mặt nôn mửa, nôn sạch mọi thứ trong dạ dày, sau đó nôn khan liên tục, thấy cậu thực sự quá thảm, nằm bẹp dí trên giường không nhúc nhích nổi, Triệu Huệ Lâm mới tìm cho cậu mấy viên thuốc.

Chẳng biết là thuốc gì mà nửa đêm toàn thân Yến Hạc Thanh nóng bừng làm cậu vô cùng lo sợ, sợ bỏ lỡ kỳ thi đại học.

Cậu biết đời mình chỉ có vào đại học mới có hy vọng, lúc sắp chìm vào hôn mê, cậu gắng gượng đứng dậy vào bếp pha một ly nước muối nhạt rồi uống cạn.

Rốt cuộc ngày hôm sau, cảm giác trời đất quay cuồng giảm bớt, chỉ còn hơi choáng đầu, cậu thay đồ đến trường hoàn thành kỳ thi đại học với khuôn mặt trắng bệch.

Sau này ngẫm lại có thể là liên quan đến đợt sống cổ.

Bác sĩ lật hồ sơ của Yến Hạc Thanh, "Đợt sống cổ của cháu chẳng khác gì người trung niên ngoài bốn mươi cả, đợt sống cổ thoái hóa nghiêm trọng biến thành thẳng đứng, choáng đầu nôn mửa chóng mặt đều do nguyên nhân này, là vì dây thần kinh bị chèn ép."

Lâm Phong Trí nghe vậy thì mở to mắt.

Bốn mươi tuổi!

Nghiêm trọng vậy sao!

Y kinh ngạc nhìn Yến Hạc Thanh, còn cậu vẫn hết sức bình tĩnh.

Bác sĩ khép hồ sơ lại, ánh mắt đảo qua đôi tay Yến Hạc Thanh, dù không biết cậu và nhà họ Lâm có quan hệ gì mà tới bệnh viện đắt đỏ này khám nhưng ông vẫn không kê toa, gỡ kính xuống nói: "Bắt

đầu từ hôm nay, mỗi ngày cháu chịu khó đứng dựa vào tường mười lăm phút, phải giữ tư thế thật thẳng, nửa năm sau vẫn chưa hết thì lại tới tìm tôi."

Yến Hạc Thanh gật đầu rồi đứng dậy lễ phép chào từ biệt.

Lâm Phong Trí nghe nói không cần kê toa thì lại ngơ ngác.

Rốt cuộc là nghiêm trọng hay không nghiêm trọng vậy?

Vào thang máy, Yến Hạc Thanh ấn số tầng 7, Lâm Phong Trí đột nhiên hoàn hồn, y đưa tay muốn xuống tầng trệt, "Em quên đem quà thăm bệnh rồi, đi mua trước đã!"

Vẻ mặt Yến Hạc Thanh vẫn không thay đổi, hờ hững "ừ" một tiếng.

Tầng trệt có tiệm trái cây do chính Tề Khang mở, giỏ trái cây đóng gói rất đẹp mắt, giá từ 1000 trở lên.

Lâm Phong Trí lựa chọn kỹ càng, y nhớ Lục lão gia thích ăn mạn nên hỏi nhân viên cửa hàng, "Loại mạn nào ngon nhất vậy?"

Nhân viên cửa hàng cười giới thiệu, "Tiệm chúng tôi toàn bán hàng loại một ngon nhất đấy ạ, nếu thích ngọt thì anh mua loại Hương Thủy Liên hoặc Kim Cương Đen đi ạ."

Lâm Phong Trí mua một giỏ gồm cả hai loại, còn mua thêm một giỏ trái cây đủ màu sắc.

Yến Hạc Thanh chỉ đứng cạnh nhìn.

Lục Xương Thành phân biệt giai cấp rất rõ.

Trước kia Từ Kiều Âm mang thai, siêu âm là con trai nên ông ta mới miễn cưỡng cho Từ Kiều Âm vào cửa, không ngờ sau đó bà bị

sảy thai, Lục Xương Thành tức giận đến nỗi phải nhập viện.

Từ đó Lục Hàn bắt đầu mặt nặng mày nhẹ với Từ Kiều Âm.

Đến khi Từ Kiều Âm mang thai lần hai, lại là con trai nên nhà họ Lục mới tạm yên bình một năm ngắn ngủi.

Lục Mục Trì giống Lục Xương Thành hơn cả Lục Lãm và Lục Hàn, Lục Xương Thành sợ Từ Kiều Âm làm bản huyết thống cháu trai mình nên không cho bà chăm sóc Lục Mục Trì.

Mấy năm sau, Lục Hàn ngoại tình, Từ Kiều Âm ngậm ngùi ký đơn ly hôn.

Từ Kiều Âm xuất thân bần hàn nên Lục Xương Thành rất chú ý, ông ta cũng chẳng ưa gì Lâm Phong Trí.

Trong truyện gốc, Lục Xương Thành ngăn cản Lục Mục Trì và Lâm Phong Trí hết một triệu chữ.

"Xong rồi, đi thôi." Lâm Phong Trí trả tiền rồi xách hai giỏ trái cây đi.

Yến Hạc Thanh đưa tay muốn xách phụ nhưng Lâm Phong Trí lắc đầu, "Đâu có nặng."

Yến Hạc Thanh thu tay lại mỉm cười, "Xem ra người bạn này quan trọng với em quá nhỉ."

Vành tai Lâm Phong Trí lập tức đỏ ửng, tim cũng đập loạn xạ, không phải bạn quan trọng mà là chú Lục quan trọng..... Nhưng không thể nói với Yến Hạc Thanh nên y hít sâu mấy hơi rồi giục, "Đi nhanh đi!"

Qua bốn tầng, chẳng mấy chốc đã tới lầu 7.

Lục Hàn đã bao hết phòng bệnh trên lầu 7 để không làm ồn Lục Xương Thành, hành lang yên tĩnh lắp toàn kính, cửa gỗ sơn màu xanh đậm.

Lâm Phong Trí vẫn bị mù đường, đi nhầm hướng lãng phí mấy phút mới tới phòng 777.

Cửa phòng bệnh không có ô kính mà làm từ gỗ nguyên khối nên không thấy được bên trong, Lâm Phong Trí nghĩ đến Lục Lãm đang ở trong phòng thì phấn khích đưa tay gõ mấy lần mới hạ xuống.

"Mời vào." Một giọng nữ ôn hòa vang lên.

Tiếng bước chân đến gần, toàn thân Lâm Phong Trí căng thẳng thấy rõ.

Yến Hạc Thanh thu hết vào mắt, vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh.

Cửa mở.

Người phụ nữ trẻ tuổi biết Lâm Phong Trí, hôm mừng hai thiếu niên này đến nhà họ Lục tìm Lục Lãm, chính cô đã nghe điện thoại.

Chắc không phải muốn tìm Lục Lãm nên mới tới bệnh viện đấy chứ?

Thường xuyên có người đến nhà họ Lục tìm Lục Lãm, nhưng đây là lần đầu có người đuổi tới tận bệnh viện.

Theo phép lịch sự, người phụ nữ vẫn hỏi, "Tìm ai ạ?"

Lâm Phong Trí liếc mắt nhìn, trong phòng ngoại trừ Lục Xương Thành nằm trên giường chỉ có một mình..... Lục Hàn.

Đừng nói Lục Lãm mà ngay cả Lục Mục Trì cũng không có!

Bả vai chùng xuống, Lâm Phong Trí lập tức thất vọng tràn trề, sau đó lại mau chóng tươi tỉnh đưa giỏ trái cây tới, "Em là Lâm Phong Trí, đến thăm ông Lục ạ."

Lục Hàn nghe tiếng nhìn ra cửa, "Trí Trí?"

Người phụ nữ nhận lấy giỏ trái cây, khi đặt lên bàn, ánh mắt hiếu kỳ dán vào Yến Hạc Thanh, nãy giờ bị Lâm Phong Trí che mắt nên không phát hiện..... người này vô cùng xinh đẹp.

Bắt gặp ánh mắt dò xét của người phụ nữ, Yến Hạc Thanh mỉm cười, cô cũng ngại ngùng cười đáp lại.

Lục Hàn cũng nhìn thấy Yến Hạc Thanh.

Khí chất thiếu niên quá thanh nhã nên Lục Hàn vô thức nhìn thêm mấy lần, cảm thấy khá giống Lâm Phong Trí nhưng không để ý lắm mà cười bảo y, "Tiểu Phong Trí mau tới đây nào."

Lâm Phong Trí chạy tới lễ phép gọi: "Bác Lục."

Sau đó nhìn sang Lục Xương Thành, "Ông đỡ hơn chút nào chưa ạ?" Thật ra..... y càng muốn gọi cha hơn.

Lục Xương Thành ngẩng đầu nhìn Yến Hạc Thanh trước, "Kia là?"

Lâm Phong Trí đang định mở miệng thì thấy Lục Xương Thành không nhìn mình, y nhìn theo ánh mắt ông ta, tim lập tức giật thót, ngay cả ông Lục cũng thích Yến Hạc Thanh.....

Yến Hạc Thanh điềm tĩnh nói, "Chào ông, cháu tên Yến Hạc Thanh ạ."

"Trời trong cánh hạc tung mây lớt, núi xanh cao thấp có chốn về." Lục Xương Thành gật đầu, "Tên hay đấy."

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Yến Hạc Thanh vừa im lặng trở lại.

Tiếng bước chân ngoài hành lang từ từ đến gần, cửa mở ra, Lục Mục Trì đi vào phòng, hắn còn đang cúi đầu nhìn chăm chăm điện thoại, trên mặt đầy vẻ bức bối vì Yến Hạc Thanh không nghe máy!

Bỗng nhiên hắn khựng lại rồi ngẩng đầu lên, sửng sờ nhìn bóng lưng trước mặt.

Lâm Phong Trí đang đứng trước cửa nên lập tức phát hiện Lục Mục Trì.

Thì ra còn đang.....

Lâm Phong Trí quyết định xuống nước làm hòa trước một lần, y điều chỉnh cảm xúc rồi tươi cười giơ tay định chào hỏi, Lục Mục Trì đi nhanh tới chỗ y.

Lâm Phong Trí tròn tròn mắt, ông nội và cha hắn đều đang ở đây, chắc không phải hắn muốn.....

Lâm Phong Trí cuống lên, y không thể để lộ chuyện của mình và Lục Mục Trì trước mặt Lục Xương Thành được! Lỡ Lục Lãm biết lại hiểu lầm y thì sao!

Y đi tới mấy bước rồi để tay trước ngực, liều mạng hươ tay ra hiệu với Lục Mục Trì, "Lục Mục Trì, lâu rồi....."

Rầm!

Một tiếng trầm đục vang lên, Lục Mục Trì hất vai Lâm Phong Trí ra làm nửa người trên của y chao đảo, lưng va mạnh vào thành giường, đau đến nổi nước mắt sinh lý ứa ra.

Nhưng y không để ý tới đau mà kinh ngạc nhìn Lục Mục Trì.

Trong mắt Lục Mục Trì chỉ có Yến Hạc Thanh, sợ cậu lại chạy mất nên đi tới túm chặt bả vai Yến Hạc Thanh, răng nghiến ken két.

"Sao em lại ở đây?!"

Chuyện xảy ra quá nhanh nên mọi người đều không hiểu gì, đồng loạt nhìn về phía bọn họ.

Thấy Lục Mục Trì thất thố, Lục Xương Thành trầm giọng gọi, "Mục Trì!"

Lúc này Lục Mục Trì mới nhớ ra mình đang ở đâu, hắn vẫn nhìn chăm chăm Yến Hạc Thanh, không chịu buông tay.

Vẻ mặt Yến Hạc Thanh chẳng chút thay đổi, nhẹ nhàng mà kiên quyết gỡ tay Lục Mục Trì ra rồi thản nhiên cười nói, "Đến thăm ông nội của bạn Trí Trí, thì ra là anh à."

Lúc này Lục Mục Trì mới nhìn sang Lâm Phong Trí, giờ gặp lại hắn mới phát hiện lâu lắm rồi mình chẳng còn nhớ tới y nữa.

Lâm Phong Trí sững sờ, trong đầu ong ong, nhất thời đứng im như pho tượng.

Lục Hàn phá vỡ yên tĩnh, "Có chuyện gì vậy, bạn Trí Trí cũng quen Tiểu Trì nhà chúng ta à?"

Sắc mặt Lục Mục Trì nặng nề, một lát sau mới mở miệng, "Ừm. Tội con là....." Hắn gằn giọng, "Bạn thân."

Sắc mặt Lục Xương Thành càng khó coi hơn, Lục Mục Trì phải kết bạn với những người có thể giúp ích cho sự nghiệp của hắn chứ không phải loại bạn bè tầm thường này.

Ông xua tay, "Ta buồn ngủ rồi, các cháu về đi." Sau đó nhấn mạnh, "Mục Trì ở lại đây."

Ánh mắt Lục Mục Trì dõi theo Yến Hạc Thanh nhưng cậu không nhìn hẳn nữa.

Lâm Phong Trí thần thờ đi theo Yến Hạc Thanh, đến khi thang máy xuống tầng trệt, Lâm Phong Trí mới chậm chạp mở miệng, "Anh quen Lục Mục Trì à? Quen lúc nào mà sao em không biết?"

Cửa thang máy đóng lại nhưng không ấn số tầng nên vẫn đứng yên.

Hàng mi Yến Hạc Thanh rũ xuống, không thấy rõ cảm xúc nơi đáy mắt, "Không thể nói với em được."

Lưng Lâm Phong Trí vẫn còn đau âm ỉ, bỗng nhiên rít lên the thé, "Em chẳng hiểu gì cả! Không thể nói với em là sao?"

Giờ y đang cực kỳ tức giận, y nhớ ra rồi, lần trước Lục Mục Trì chạy tới nhà Yến Hạc Thanh không phải để tìm y! Mà là tìm Yến Hạc Thanh!

Từ lúc đó Lục Mục Trì đã lừa dối y!

Yến Hạc Thanh ngược mắt lên, con ngươi trong veo phản chiếu khuôn mặt tức giận của Lâm Phong Trí, "Chúng ta là anh em sinh đôi, Lục Mục Trì muốn bỏ tiền ra mua anh, nói vậy em đủ hiểu chưa?"

Vẻ mặt Lâm Phong Trí lập tức trở nên đặc sắc.

Yến Hạc Thanh ăn trưa đơn giản rồi ghé nhà sách ở đến chiều, tìm được vài cuốn sách, gần bốn giờ mới về nhà.

Người trong chung cư lần lượt trở về, có người xách đồ ăn hối

hả chạy về nhà, gió quất vào mặt lạnh buốt, có thể đêm nay tuyết sẽ rơi.

Yến Hạc Thanh đi rất chậm, gần đến chung cư thì trời đã tối hẳn, đèn đường đồng loạt bật sáng, cậu nhìn về phía chiếc xe đậu trong bãi.

Điện thoại nóng lên.

Lục Lãm tắt phần mềm mà Yến Hạc Thanh làm tặng mình rồi mở cửa xuống xe.

Anh tới gần Yến Hạc Thanh, đôi mắt đen lấp lánh ánh đèn vàng rực, "Tôi phát hiện một chỗ câu đêm rất tốt nên đến xin mấy lọ mồi."

Yến Hạc Thanh gật đầu, đi mấy bước lại quay đầu, đôi mắt cong lên, "Lâu lắm rồi tôi chưa đi câu nên ngứa tay quá, đêm nay cho tôi ké chỗ tốt của anh được không?"

Lục Lãm hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Chưa ạ."

Lục Lãm hất cằm về phía cốp xe, "Ban đêm câu cá tôi sẽ nướng khoai ăn đỡ thèm, đủ cho hai chúng ta ăn đấy, nếu cậu không thích khoai lang thì có thể mang theo món mình thích."

Ngụ ý là có thể ké.

Khóe môi Yến Hạc Thanh cong lên, "Không cần đâu, tôi sẽ câu cá góp thêm đồ ăn."

Đi lên lầu, sức nhớ ra chuyện gì nên cậu quay lại hỏi, "Lục Lãm, chờ tôi mười lăm phút được không?" Cậu chỉ vào cổ mình, "Cổ tôi bị bệnh vặt nên bác sĩ nói mỗi ngày phải đứng dựa vào tường mười lăm phút."

Lục Lãm gật đầu.

Thiếu niên đi lên lầu, loáng thoáng nghe thấy tiếng chạy lịch
bịch của cậu.

Bỗng nhiên.

Yết hầu Lục Lãm nhấp nhô dữ dội.

Chương 55

20 phút sau, Yến Hạc Thanh đeo ba lô câu cá, xách thùng nước và mời câu chạy ra khỏi chung cư.

Lục Lãm vẫn chờ tại chỗ.

"Đợi lâu rồi." Khóe miệng Yến Hạc Thanh cong cong, cậu đem theo khá nhiều đồ, đi tới đuôi xe, đang định đặt thùng nước xuống để mở nắp thì cửa sau từ từ mở ra.

Lục Lãm đã mở từ phía trước.

Yến Hạc Thanh cũng không kinh ngạc mà nhanh nhẹn bỏ đồ vào.

Đôi mắt đen của Lục Lãm sâu thẳm, anh đã cảm nhận đúng, Yến Hạc Thanh không còn câu nệ với anh nữa, lúc này gọi tên anh không phải là nghe nhầm.

Yến Hạc Thanh cất đồ, định đóng cửa lại nhưng nó đã hạ xuống trước.

Cùng lúc đó, Lục Lãm đi vòng qua mở cửa ghế phụ.

Sau khi lên xe, máy sưởi bật rất ấm, Yến Hạc Thanh cài dây an toàn, ánh mắt rơi vào hộp tay vịn ở giữa, có một chỗ chuyên để bình giữ nhiệt, cậu ngước mắt lên, trong con ngươi nhạt màu lấp lánh ý cười, "Anh đem nước gừng à."

Lần đó Yến Hạc Thanh ngã xuống hồ băng đã uống nước gừng

trong bình giữ nhiệt này.

Lục Lãm hơi bất ngờ, "Lúc đó cậu còn tỉnh à?"

"Chút xíu thôi, không nhiều lắm." Yến Hạc Thanh giơ ngón trỏ và ngón cái lên minh họa một đường cong đơn giản.

Nếu nói Yến Hạc Thanh là một tác phẩm nghệ thuật thì đôi tay cậu chính là điểm duy nhất "chưa trọn vẹn".

Vết chai giữa các ngón tay đã mờ đi nhiều nhưng vẫn rất dễ thấy.

Tuy nhiên vẫn có một vẻ hoàn mỹ chân thực khác.

Lục Lãm thu mắt lại rồi lái xe ra khỏi cổng chung cư, cũng giống lần trước, anh lái thêm một đoạn rồi rẽ vào đường cao tốc.

Sắc trời tối đen, trên đường cao tốc chỉ có mỗi mình xe họ, tĩnh mịch im ắng.

Yến Hạc Thanh chợt nói: "Lần sau anh gọi điện là được rồi, không cần mất công tới đây." Khóe môi cậu khẽ nhếch, "Thông tin ra đời để thuận tiện cho việc liên lạc mà."

Ngón trỏ Lục Lãm gõ nhẹ tay lái, "Tôi cố ý tới mà, cũng chỉ mới lần thứ hai chứ mấy."

Lần đầu là hôm ba mươi Tết.

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Xem ra phải cảm ơn mỗi câu của tôi rồi." Cậu cười khẽ, "Mỗi lần trước anh câu được bao nhiêu cá?"

"Một hồ."

Yến Hạc Thanh thật sự rất bất ngờ, "Một hồ? Mỗi mạnh quá à?"

Lục Lãm trầm giọng "ừm" một tiếng, "Đến người còn say nữa là."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà nhìn ra phía trước, tối đen, chỉ có ánh đèn xe mờ nhạt chiếu sáng, lái đến một nơi chưa biết ở đâu.

Cậu không hỏi địa điểm, cũng không hỏi còn bao xa, Lục Lãm nói trước: "Trong hộp tay vịn có đồ ăn vặt đấy, còn phải đi thêm ba tiếng nữa, cậu đói thì ăn lót dạ trước đi."

Yến Hạc Thanh không đói nhưng vẫn nghiêng người qua rồi cúi đầu mở nắp hộp tay vịn.

Hộp rất sâu, chất đầy đồ ăn vặt linh tinh.

Sô cô la, dưa sấy, xoài sấy, túi bánh ngọt trong suốt.....

Yến Hạc Thanh lấy một gói dưa sấy.

Lần trước ăn bánh quẩy nhồi tôm sốt dưa, đột nhiên cậu lại thích vị dưa, xé ra một góc, túi nhỏ chỉ có hai ba miếng, cậu lấy ra một miếng hỏi Lục Lãm, "Ăn một miếng nhé?"

"Ừ."

Yến Hạc Thanh đưa tới gần tay lái, Lục Lãm giơ tay phải ra cầm dưa sấy bỏ vào miệng.

Yến Hạc Thanh không ăn, trên tay cầm miếng thứ hai, "Anh ăn nữa không?"

Xoa xoa đầu ngón trỏ, hình như trên dưa có rắc đường nên lưu lại xúc cảm của lớp đường bột, một lát sau, Lục Lãm rẽ trái xuống đường cao tốc, "Cậu ăn đi."

Yến Hạc Thanh thu mắt lại rồi nhìn ra cửa sổ, bỏ vào miệng chậm rãi nhai nuốt.

Trong xe yên tĩnh trở lại, Lục Lãm đưa tay bật nhạc.

Chớp mắt tiếp theo, một giọng ca uyển chuyển dịu dàng hơn cả gió xuân vang lên.

[Gạch xanh lợp ngói sơn, bạch mã đạp bùn mới.....]

Là bài hát bình đàn kia.

Cách lớp kính, ngoài cửa sổ là bóng đêm vô tận, nhai xong dứa sấy Yến Hạc Thanh lấy ra miếng cuối cùng yên lặng ăn hết, không động đến món nào nữa.

Rè rè rè.

Một lát sau, túi Yến Hạc Thanh rung lên, cậu lấy điện thoại ra, người gọi là 33.

Ngày 3 tháng 3 năm 21 tuổi, cậu qua đời vì tai nạn xe.

Tên Lục Mục Trì trong danh bạ chính là 33.

Yến Hạc Thanh cúp máy rồi tắt luôn điện thoại.

— —

Cùng lúc đó, Lục Mục Trì nghe thấy câu, "Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận....."

Sau đó biến thành — —

"Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau."

Yến Hạc Thanh đã tắt cuộc gọi của hắn rồi khóa máy!

Lục Mục Trì tâm phiền ý loạn, nhét bừa điện thoại vào túi áo.

Hôm nay Lâm Phong Trí dẫn Yến Hạc Thanh đến thăm bệnh, ngoại trừ giật mình vì lâu nay không nhớ tới Lâm Phong Trí thì hắn còn hiểu ra một điều — —

Hắn nhớ Yến Hạc Thanh điên cuồng.

Ngay khi nhìn thấy bóng lưng cậu, tim hắn như thắt lại, trong khoảnh khắc nắm lấy bả vai Yến Hạc Thanh, thật ra hắn rất muốn ôm chặt cậu.

Nhưng Lục Xương Thành đã cắt ngang hắn.

Lục Mục Trì siết chặt tay, nhịn không được quay người đi tới giường bệnh, bắt đầu nũng nịu, "Ông nội, cháu muốn về tắm rửa ạ."

Lục Xương Thành biết tông ý đồ của hắn nên nhắc nhở, "Chỉ cần đừng tìm đám bạn vớ vẩn của cháu là được rồi, về tắm đi."

Lục Mục Trì vớ lấy áo khoác chạy mất, "Sáng mai cháu sẽ tới sớm!"

Lục Xương Thành lắc đầu, đợi tiếng bước chân chạy xa, ông bảo người phụ nữ, "Gọi vệ sĩ đi theo tiểu thiếu gia tới gặp ta."

Giây lát sau, vệ sĩ toát mồ hôi chạy vào.

Người phụ nữ rót trà ngon, mở nắp thổi cho nguội bớt rồi mới đưa tận tay Lục Xương Thành.

Lục Xương Thành bưng trà nhấp một ngụm rồi chậm rãi nói, "Ta hỏi, cậu trả lời."

Vệ sĩ rồi rút văng dạ.

"Dạo này tiểu thiếu gia vẫn thường xuyên đến tìm Lâm Phong Trí à?"

Từ lâu Lục Xương Thành đã biết Lục Mục Trì đối đãi khác thường với Lâm Phong Trí.

Tình yêu nổi loạn của tuổi mới lớn ông không cần ra tay, với tính cách của Lục Mục Trì qua một thời gian ngắn sẽ tự chán ngấy. Càng cấm cản Lục Mục Trì chỉ càng nổi loạn mà thôi.

Sau này hai người chẳng có tin tức gì nên ông cũng quên mất Lâm Phong Trí.

Hôm nay Lâm Phong Trí đến thăm bệnh, ông mới nhớ ra chuyện này.

Đã nhiều năm như vậy mà Lục Mục Trì vẫn còn hứng thú, đây không phải điều tốt.

Vệ sĩ không dám giấu mà cũng chẳng dám khai hết, hần nghĩ thầm nếu chỉ hỏi Lâm Phong Trí thì không trả lời Yến Hạc Thanh cũng được nhỉ?

Hần cúi thấp đầu, "Dạ."

Lục Xương Thành lập tức sầm mặt.

Hung hăng ném bể chén trà.

Xoảng, chén trà vỡ làm đôi trên sàn, nước trà sóng sánh bên trong mảnh vỡ.

Mặt hồ tối đen phẳng lặng chỉ lóe lên một ánh đèn ngoài trời

màu vàng cam.

Bãi cỏ trống trải không nhìn thấy tận cùng, hồ cũng ẩn trong bóng đêm nên chẳng biết rộng cỡ nào, nhưng nhìn vùng nước được chiếu sáng trước mắt vẫn có thể nhận ra thủy vực này rất rộng.

Quả là một chỗ câu tốt.

Yến Hạc Thanh đặt bình nước xuống, bên cạnh là bình giữ nhiệt của Lục Lầm.

Hai người cách nhau một cái bàn nhỏ, hai chiếc ghế một trái một phải.

Trước bàn là đồng lửa, bên trên kê vỉ sắt mỏng, một nửa đặt ấm đồng nhỏ nấu nước, nửa còn lại nướng mấy củ khoai.

Nướng một hồi, khoai lang tỏa ra mùi hương thơm ngọt.

Mồi đã rơi xuống nước, giờ chỉ cần chờ đợi.

Lục Lầm dựa vào ghế, một tay giở tiểu thuyết, một tay lật khoai lang, ngửi thấy mùi thơm bay vào mũi, anh để úp cuốn tiểu thuyết xuống bàn rồi cầm khăn tay xếp sẵn mấy lớp, bóc một củ khoai đưa cho Yến Hạc Thanh, "Chắc chín rồi đấy."

Lần này Yến Hạc Thanh không nói cảm ơn nữa, cậu đang loay hoay với tấm lưới đánh cá, đưa tay phải ra cầm khoai lang.

Cách lớp khăn dày vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi.

Càng để gần mùi thơm càng đậm.

Yến Hạc Thanh kẹp lưới đánh cá dưới cánh tay, tay trái cẩn thận lột vỏ khoai, là khoai lang bí, nhìn bằng mắt thường cũng thấy

rất mềm, cậu cắn một miếng, hay nói đúng hơn là hít một hơi, bột khoai mềm mịn không xơ tỏa ra mùi sữa thơm ngào ngạt, ngọt mà không ngán.

Trước kia làm thêm đến khuya, trên đường về thường xuyên thấy quầy khoai nướng, hương thơm bay khắp phố.

Có lần Yến Hạc Thanh đói quá nên mua một củ.

Lột ra lại chẳng có mùi gì, vừa khô vừa nhiều xơ.

Cậu cắn thêm miếng nữa.

Đúng như cậu nghĩ, một khi đã nếm đồ quá ngọt thì sẽ nhin không được muốn ăn tiếp.

Đột nhiên cảm thấy có nước rơi xuống đầu, cậu ngửa mặt lên, một giọt mưa rơi vào mắt.

Ướt át, mang theo khí lạnh đặc thù cuối đông.

Yến Hạc Thanh nhìn mặt hồ.

Cách phía trước mấy bước, mặt hồ phản chiếu ánh đèn, nhìn bằng mắt thường có thể thấy từng vòng gợn sóng loang ra.

"Mưa rồi." Cậu nói khẽ.

Nghe vậy, Lục Lãm đang lật khoai lang đứng dậy nói, "Sau cốc có dù."

Lúc bỏ đồ vào cốc, Yến Hạc Thanh có thấy.

Xe đậu cách đó không xa, mưa càng lúc càng lớn, Lục Lãm đem dù tới, còn cầm theo một tấm chăn len.

Lục Lãm phủ chắn lên đầu Yến Hạc Thanh rồi bật dù.

Dù rộng lạ thường, che chắn cả thế giới câu cá nhỏ bé này của họ, chỉ giây lát sau mưa đã rơi xuống mặt dù lộp độp.

Mưa bụi nhỏ xuống mép dù, không có gió, tiếng mưa cũng không lớn lắm mà tí ta tí tách.

Đúng lúc này nước sôi, nắp ấm bị bọt nước đẩy lên kêu lạch cạch.

Yến Hạc Thanh cầm khoai lang, nhiệt độ nóng hổi sưởi ấm lòng bàn tay nên không thấy lạnh, cậu hơi nghiêng đầu làm chắn len trượt xuống vai, mặc áo khoác vẫn cảm nhận được ấm áp.

"Đốt sống cổ không khỏe mà còn xoay lung tung nữa à?" Lục Lãm nhìn sang.

Đáy mắt Yến Hạc Thanh thấp thoáng ánh sáng mờ nhạt, cậu nhìn khoai lang rồi bình thản nói, "Biết ăn đồ quá ngọt sẽ không tốt mà vẫn nhịn không được nếm thử, có lẽ bản tính con người là như vậy."

Khoai lang chỉ còn non nửa, cậu cúi đầu cắn một miếng hết sạch.

"Đây là vị ngọt tự nhiên, ăn nhiều một chút cũng đâu có sao."

Ngoài bánh quẩy nhồi tôm sốt dừa và chè đậu xanh bạc hà, đây là lần thứ ba Lục Lãm khám phá sở thích của Yến Hạc Thanh.

Anh vẫn chưa ăn, đưa khoai lang cho Yến Hạc Thanh. "Bản tính con người còn phải thử nhiều lắm."

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nhìn hai giây rồi nhận lấy.

Sau đó hai người đều không lên tiếng nữa, một người yên lặng ăn khoai lang, một người yên lặng đọc tiểu thuyết.

Trên núi đổ mưa to nhưng trong thành phố lại im ắng, chỉ là rất lạnh, cực kỳ lạnh.

Ra khỏi bệnh viện, Lục Mục Trì không lái xe mà đón taxi đi mua quà trước rồi đến nhà Yến Hạc Thanh.

Hắn ôm một cái thùng giấy ngồi xổm trước cửa nhà Yến Hạc Thanh run lẩy bẩy.

Mấy lần hắn định gõ cửa.

Lúc hắn đến, cửa sổ lầu ba tối om, hắn nhìn đồng hồ, 11 giờ, chắc Yến Hạc Thanh đã ngủ rồi.

Nếu là trước kia, hắn sẽ lập tức gõ cửa.

Nhưng giờ hắn tới để giải thích, giải thích chuyện của mình và Lâm Phong Trí đã là quá khứ rồi.

Sáng nay trong phòng bệnh, thái độ Yến Hạc Thanh rất lạnh lùng, hắn nghĩ thật lâu, rốt cuộc đã hiểu ra.

Không nghe điện thoại của hắn, tránh xa hắn, thờ ơ với hắn, tất cả là vì Lâm Phong Trí.

Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí là anh em ruột nên cậu sẽ không ngấp nghé những thứ thuộc về Lâm Phong Trí, kể cả hắn.

Mặc dù Yến Hạc Thanh rất thích hắn.

Vì vậy hắn nóng lòng đuổi theo để nói với Yến Hạc Thanh rằng hắn hiểu rõ tình cảm của cậu, cũng xác định được hiện giờ trái tim hắn thuộc về ai.

Hắn thích cậu, hắn đã vô thức thích Yến Hạc Thanh từ lâu rồi!

Từ đầu đến cuối không hề giờ tay gõ cửa, hắn chỉ mặc áo khoác chứ không mặc áo lông, gió lạnh liên tục ủa vào cửa sổ hành lang nhưng hắn không nở đi, hắn muốn khi Yến Hạc Thanh mở cửa, người đầu tiên cậu nhìn thấy sẽ là mình.

Trong thùng giấy có thứ gì đó nhúc nhích phát ra tiếng sột soạt, Lục Mục Trì cúi đầu mở hé nắp thùng, một con mèo lông xù nhảy ra, Lục Mục Trì "suyt" một tiếng rồi nhét nó vào lại, sau đó ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ tối đen.

Sắp sáng rồi!

— —

Trời mưa đến gần năm giờ sáng thì tạnh, chỉ chốc lát sau ánh sáng hiện lên nơi chân trời, có vẻ như mặt trời sắp lộ dạng.

Mặt hồ không có cá nổi lên.

Đêm qua trời mưa nên mỗi câu đã bị cuốn đi hết.

Thu dọn đồ đạc về lại thành phố, Yến Hạc Thanh mở điện thoại trước khi lên xe.

Khởi động máy, một tin nhắn Wechat lập tức hiện ra.

sep12, Lâm Phong Trí.

1:02 sáng, một tin duy nhất.

[Anh có nhận lời anh ta không?]

Chương 56

[Anh có nhận lời anh ta không?]

Yến Hạc Thanh nhìn chăm chăm mấy chữ này, đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

Không phải buồn nôn sinh lý mà vì nỗi ghê tởm từ tận đáy lòng, sâu trong linh hồn.

Cậu tắt màn hình rồi ngược mắt nhìn về phía trước.

Lục Lãm xách đồ bỏ vào cốp sau.

Cách đó không xa, ánh nắng tinh mơ chiếu vào người anh khiến hình dáng hơi mơ hồ.

Yến Hạc Thanh cứ thế lảng lạng đứng thật lâu, đến khi Lục Lãm đóng lại cốp sau, cậu mới đi tới, rũ mắt hỏi, "Anh có cần về gấp không?"

Lục Lãm hỏi: "Muốn câu tiếp à?"

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Tôi buồn ngủ rồi, ngủ một lát rồi về được không?"

Cảm giác buồn nôn mãnh liệt vẫn đang dâng lên, giờ cậu buồn ngủ rồi, lát nữa lên xe nhất định sẽ thiếp đi.

Khóe môi Lục Lãm cong lên, "Cậu tưởng tôi là Arno Stark đấy à?"

Trong mắt Yến Hạc Thanh lộ ra vẻ mờ mịt.

Tim Lục Lãm chợt hẫng đi một nhịp.

Sương sớm bàng lảng bao phủ mặt hồ, giọng anh như tan vào làn sương kia, vừa mờ ảo vừa trầm thấp dịu dàng.

"Là nhân vật truyện tranh, vừa sinh ra đã mang gen bệnh, phải sống nhờ máy móc thiết bị, không thể làm chủ hành động của mình."

"Nhưng đồng thời anh ta cũng là thiên tài siêu việt, tự lập trình lại các tế bào và khôi phục hoạt động thể chất của mình, vĩnh viễn không cần ngủ."

Lục Lãm xoa thái dương, "Tôi là người bình thường, phải ngủ bù một giấc mới lái xe được."

Yến Hạc Thanh chợt nói: "Anh đâu phải người bình thường."

Lục Lãm nhìn cậu.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh trong veo, ý cười dần nở rộ trên khóe môi, "Anh là người cuồng việc mà, Tết cũng không chịu nghỉ nữa."

"Tôi đâu phải người cuồng việc, chỉ là có hứng thú với công việc thôi." Lục Lãm nhìn cậu thật sâu rồi quay người mở cửa ghế sau ra, "Đối với chuyện khác cũng vậy."

Chuyện khác là gì thì anh không nói, Yến Hạc Thanh cũng không hỏi.

Lục Lãm buông tay ra, "Cậu ngủ phía sau đi." Anh đi mấy bước tới mở cửa ghế lái rồi ngồi vào.

Yến Hạc Thanh khom người lên xe, ghế sau vô cùng rộng rãi,

đủ cho một người đàn ông trưởng thành năm thẳng, có hai chiếc gối dựa dẹt nổi màu đen.

Lục Lãm ngồi phía trước đang cởi áo khoác, tiếng vải sột soạt, anh không quay đầu lại, giọng nói quanh quẩn trong xe, "Nhớ cởi giày ra nhé, nếu không ngủ dậy sẽ bị phù chân đấy."

Yến Hạc Thanh cúi đầu, cậu mang ủng ngắn.

Cởi áo khoác ra, Yến Hạc Thanh lại cởi giày để vào góc, lấy ra một cái gối rồi nằm nghiêng, lấy áo đắp lên mình.

Trong xe bật máy sưởi ấm áp, cậu đắp kín người nên rất có cảm giác an toàn.

Từ trong ra ngoài một rá rời, Yến Hạc Thanh mở mắt nhìn thành ghế phía trước vẫn chưa hạ xuống, lấy điện thoại ra cài đồng hồ báo thức.

Một tiếng.

Cậu chỉ ngủ đúng một tiếng thôi.

Giây lát sau, mí mắt sụp xuống, cậu ngủ say sưa.

Ghế sau yên tĩnh, đợi một hồi Lục Lãm mới quay người lại.

Trong tầm mắt chật hẹp, Yến Hạc Thanh nằm co ro, hai tay khoanh trước ngực, cầm vùi vào vai lộ ra một phần góc nghiêng, đôi chân dài gập lại, áo rơi xuống đất, còn làm rơi cả điện thoại.

Lục Lãm cầm chặn len nhào người ra sau nhẹ nhàng đắp cho Yến Hạc Thanh.

Dường như cảm nhận được nên Yến Hạc Thanh cự quậy, cả người rúc vào chặn, hàng mi dài như cọ vẽ phất qua ngón tay Lục

Lắm.

Mềm mềm, còn hơi nhột.

Đôi mắt đen của Lục Lắm tối đi.

Yến Hạc Thanh hoàn toàn thu mình vào chần len, nhìn bên ngoài có vẻ như hai tay cậu đang nắm chặt chần.

Lục Lắm buông tay, định nhặt áo khoác Yến Hạc Thanh lên.

Đúng lúc này, màn hình điện thoại vụt sáng.

Là một dãy số địa phương.

Lục Lắm không nghe máy mà chờ cuộc gọi tự kết thúc, nếu gọi lần thứ hai sẽ nghe, biết đâu có người tìm Yến Hạc Thanh vì việc gấp gì đó.

Chẳng mấy chốc màn hình tối đi, sau đó tiếp tục sáng lên, vẫn là dãy số này.

Lục Lắm nhặt cả áo khoác và điện thoại lên, khoác áo lên thành ghế phụ rồi cầm điện thoại xuống xe.

Anh không mặc áo khoác, vừa xuống xe nhiệt độ đã chênh lệch rõ ràng, nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi tới trước máy bước nghe máy.

Vừa kết nối, đối phương đã bức bối cần nhần, "Sao cậu không nghe máy hả! Tôi đem xe đến rồi, chủ vườn hoa....."

Lục Lắm trầm giọng ngắt lời, "Nói cho rõ ràng, lặp lại lần nữa."

Giọng anh không hề nghiêm khắc, thậm chí còn rất bình thản nhưng lại lộ ra vẻ uy nghiêm khiến người ta không dám hó hé, đối phương nín thở, sau đó giọng nói trở nên kính cẩn, "Chuyện là thế

này, hôm qua ngài mua xe ở đại lý chúng tôi, tôi đã đem xe đến vườn hoa Tú Mai theo địa chỉ ngài ghi rồi, sau này có bất kỳ vấn đề gì thì ngài cứ gọi tôi ngay nhé."

Lục Lãm điềm tĩnh nói: "Biết rồi."

Đợi anh cúp máy, đối phương mới dám bỏ điện thoại xuống.

Lục Lãm cất điện thoại, đang định quay lại thì điện thoại vừa đổ chuông vừa rung lên.

Đồng hồ báo thức.

Yến Hạc Thanh đặt báo thức lúc tám giờ.

Lục Lãm ấn tắt.

Đồng thời một tin nhắn Wechat hiện ra.

sep12.

[Anh? Chưa dậy nữa à?]

Anh?

Lông mày Lục Lãm khẽ nhíu lại.

Mới đầu Yến Hạc Thanh ngủ không thoải mái lắm, dần dà cậu cảm thấy rất ấm áp, tựa như được trở lại bụng mẹ, không cần toan tính đề phòng mà chỉ có an toàn và ấm áp.

Cậu an tâm chìm vào giấc ngủ say.

Khi mở mắt ra, mới đầu Yến Hạc Thanh hơi mù mịt, nhìn lên trần xe bốn năm giây mới nhớ lại rõ ràng.

Cậu đang ở trong xe Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh cúi đầu mò điện thoại, chuông báo thức vẫn chưa reo.

Chỉ nhìn thấy chăn len, áo khoác và điện thoại đều không có.

Cậu ngẩng đầu, trước tiên nhìn về phía ghế lái, thành ghế vẫn không hạ thấp, chỉ thấy đỉnh đầu Lục Lãm nhô lên.

Lục Lãm cứ ngồi vậy mà ngủ sao?

Nghe thấy động tĩnh, Lục Lãm mở mắt ra rồi đưa tay lên xem đồng hồ, anh cũng vừa ngủ mấy tiếng.

Anh mở nắp hộp tay vịn lấy một gói dưa sấy, không quay đầu lại mà đưa ra sau, "Ăn lót dạ trước đi, dưới núi có nhà hàng cá, đến đó ăn trưa."

Yến Hạc Thanh sững sờ, ăn trưa? Cậu cầm gói dưa sấy, giọng nói khàn khàn vì mới tỉnh ngủ, "Mấy giờ rồi ạ?"

"Một giờ hai mươi ba phút chiều."

Thì ra cậu đã ngủ lâu như vậy..... Thảo nào tinh thần sáng khoái hiếm thấy.

Yến Hạc Thanh bám vào nệm ghế mềm mại chống tay ngồi dậy.

Lục Lãm khởi động xe rồi nói ngắn gọn: "Tôi có nghe điện thoại giùm cậu, xe cậu mua đem đến rồi đấy."

Yến Hạc Thanh xé gói dưa sấy, "Dạ." Cậu lấy ra một miếng, "Anh ăn không?"

"Không." Xe chạy đi, Lục Lãm lại nói, "Hơi khó nhai."

Bỏ miếng dưa mỏng vào miệng nhai, Yến Hạc Thanh chột hỏi: "Răng anh không khỏe à?"

Trong xe bỗng nhiên yên tĩnh, đầu ngón tay Lục Lãm vuốt ve tay lái, cảm nhận chất gỗ bóng loáng như làn da mịn màng, một lát sau mới chậm rãi nói: "Răng không có vấn đề gì, tại dưa sấy cứng quá thôi."

Yến Hạc Thanh nhai miếng dưa thứ hai, cảm thấy không mềm không cứng mà khá vừa ăn.

Xuống núi lái thêm nửa tiếng là đến nhà hàng cá.

Lục Lãm từng ghé nhiều lần nên lái thẳng vào sân, giờ này trong bãi đã có không ít xe.

Gần đây có sông nên rất nhiều người đến câu cá, chỉ cần trả ít tiền là nhà hàng có thể làm cá giùm.

Ông chủ quen với Lục Lãm, chạy ra văn phòng đích thân dẫn họ lên lầu hai.

Vào phòng, ông chủ lấy thực đơn rồi quan sát sắc mặt Lục Lãm, đây là lần đầu tiên anh dẫn người tới đây.

Ông tinh ý đưa cho Yến Hạc Thanh trước, "Lần đầu ngài tới nên tôi khuyên ngài nếm thử đặc sản lẩu cá của chúng tôi đi ạ, cá mới bắt sáng nay còn bơi trong hồ, giờ mới làm, rau đều là nhà trồng nên tươi lắm."

Yến Hạc Thanh không chọn mà nhìn sang Lục Lãm, "Ăn lẩu cá nhé?"

Lục Lãm gật đầu, "Gì cũng được."

Yến Hạc Thanh trả thực đơn lại, "Chỉ lẩu cá thôi ạ."

Ông chủ rời khỏi phòng, nhẹ nhàng kéo cửa lại rồi chạy vội xuống lầu đích thân làm cá.

Trong lúc chờ bưng đồ ăn lên, Yến Hạc Thanh vào phòng vệ sinh, khi trở lại thì Lục Lãm đi ra.

Giờ Yến Hạc Thanh mới rảnh suy nghĩ chuyện Lâm Phong Trí, cậu lấy điện thoại ra.

Sáng nay Lâm Phong Trí lại nhắn Wechat.

[Anh? Chưa dậy nữa à?]

Nhắn ngay sau cuộc gọi của đại lý xe.

Có lẽ Lục Lãm đã thấy.

Yến Hạc Thanh chẳng buồn để ý, Lục Lãm không biết Lâm Phong Trí, càng không biết sep12.

Đầu ngón tay trượt mở khóa màn hình, Yến Hạc Thanh trả lời Lâm Phong Trí, [Em nghĩ sao?]

Cậu hỏi lại.

Chắc hẳn Lâm Phong Trí vẫn luôn cầm điện thoại nên trả lời rất nhanh, "Em không biết. Em....."

Y gõ chữ, sau đó lại hiện ra một tin.

[Em mong là không.]

Lúc này ông chủ bưng nồi lẩu lên, nhân viên phục vụ đẩy xe đồ ăn vào.

Yến Hạc Thanh trả lời, [Muốn biết thì hỏi Lục Mục Trì đi, anh không muốn nhắc tới.]

Tiện tay tắt màn hình.

Lục Lãm đã trở lại.

Ông chủ không cho nhân viên phục vụ làm mà đích thân bày bàn rồi yên lặng lui ra ngoài.

Vị Lục tiên sinh này thích yên tĩnh.

"Không giống lẩu cá tôi từng thấy nhỉ." Yến Hạc Thanh lên tiếng trước, "Giống sashimi hơn."

Trong nồi lẩu là nước dùng màu trắng sữa, ngoài đậu hũ ra chỉ có một cái đầu cá nổi lên, thịt cá được thái từng lát mỏng như cánh ve xếp trong đĩa bóng loáng, có đến năm đĩa to.

"Ừ, đây là cá nhúng mà." Lục Lãm cầm đũa gấp một lát thịt cá bỏ vào nồi nước sôi khoảng một giây, khi gấp lên thịt cá đã biến thành màu trắng đục và cuộn lại, anh đặt vào đĩa Yến Hạc Thanh, "Thử xem."

Yến Hạc Thanh cầm đũa gấp cá vào miệng.

Cảm giác giòn đến không ngờ, "Ngon lắm ạ."

Lục Lãm nở nụ cười, "Lần sau đem cá mình tự câu sẽ ngon hơn."

Lần sau. Yến Hạc Thanh nuốt cá xuống rồi cười nhẹ, "Tôi cũng nghĩ vậy."

Hai người đều ăn rất yên tĩnh, trong phòng chỉ có tiếng lẩu cá

sôi ùng ục, rau xanh mơn mớn khác hẳn rau mua ngoài chợ, có vị ngọt nhẹ. Hai người không nhanh không chậm ăn hết một ổ rau lớn và năm đĩa thịt cá.

Yến Hạc Thanh không giành trả tiền.

Khi lên xe, lần này cậu ngồi ghế phụ, cúi đầu cài dây an toàn rồi nói khẽ: "Lần sau đến lượt tôi mời nhé."

Một tay Lục Lãm cầm tay lái, tay kia mở bình giữ nhiệt uống mấy ngụm rồi hỏi, "Lúc nào cậu cũng sòng phẳng vậy à?"

Cài xong dây an toàn, Yến Hạc Thanh ngẩng đầu lên, sửa lại tư thế ngồi, nhìn phía trước nói, "Không, trước kia chẳng có ai để tôi phải sòng phẳng cả."

Lục Lãm đặt bình giữ nhiệt xuống, ngón trỏ ấn nhẹ yết hầu một cái, "Đưa cậu về nhà hay là sao?"

"Không." Yến Hạc Thanh đáp, "Nhân tiện cho tôi đến viện mồ côi Rainbow Bridge đi ạ."

Thứ nhất là hôm qua chạm mặt ở bệnh viện, rất có khả năng Lục Mục Trì sẽ đến nhà cậu.

Giờ vẫn chưa đến lúc để Lục Mục Trì gặp Lục Lãm.

Thứ hai là cậu muốn đến viện mồ côi một chuyến để xác nhận tình hình hiện giờ của Từ Kiều Âm.

Lục Lãm đưa Yến Hạc Thanh đến viện mồ côi Rainbow Bridge.

Dừng lại trước cổng, Lục Lãm không vào, Yến Hạc Thanh mở cửa xuống xe, không lấy đồ câu cá mà nói, "Cho tôi để nhờ túi đồ câu và thùng nước trong cốp xe anh được không? Nửa tháng nữa tôi mới lấy bằng lái, lần sau câu cá còn phải quá giang xe anh nữa."

Lục Lãm lại hỏi chuyện khác, "Mười lăm tháng Giêng viện mồ
côi đã nhận lời đến dự lễ khai trương công viên trò chơi của Lục thị,
cậu có đi không?"

Yến Hạc Thanh cười, "Tôi chưa đến công viên trò chơi lần nào,
được miễn vé vào cửa thì tất nhiên phải đi rồi."

Lục Lãm nói, "Cuối tuần gặp lại."

Sau đó lái xe đi.

Chương 57

Nhân dịp Tết, viện mồ côi cho lũ trẻ làm sủi cỏ.

Sủi cỏ đủ mọi hình thù kỳ quái bỏ vào nồi, nấu ra một nồi sủi cỏ thiên hình vạn trạng, lúc này Yến Hạc Thanh cũng vừa tới.

Lũ trẻ ăn xong rời đi, cậu bung một đĩa sủi cỏ ngồi xuống đối diện dì Trương.

Dì Trương đã chờ cậu từ lâu, cười tủm tỉm nói: "Không ngờ hôm nay cháu cũng đến, lại đỡ đần cho dì bao nhiêu việc rồi."

Yến Hạc Thanh cười, "Đây là việc của cháu mà."

"Nói thì nói thế nhưng một là cháu không có phúc lợi, hai là không có lương, chỉ đổi được mấy học phần chứ nhiều." Dì Trương đặt đĩa xuống, "Với năng lực của cháu dư sức kiếm được mấy học phần này ấy chứ."

Yến Hạc Thanh không trả lời, những gì cậu cần đã có được hai phần ba. Cậu cúi đầu cắn sủi cỏ, đột nhiên rằng va phải một vật cứng, cậu rút khăn tay che miệng nhổ ra, là đồng xu một tệ.

Dì Trương thấy thế thì mừng rỡ nói: "Tiểu Yến hên quá nha, cháu ăn trúng sủi cỏ may mắn rồi đấy! Nhất định năm nay sẽ gặp vận may lớn cho xem!"

Bà lại lộ vẻ u buồn vì nhớ tới Từ Kiều Âm, năm ngoái Từ Kiều Âm đã ăn trúng sủi cỏ may mắn.

"Tiểu Yến, dạo này cháu có gọi cho cô giáo Từ không?" Bà hỏi.

Yến Hạc Thanh đặt đồng xu xuống rồi cúi đầu tiếp tục ăn sủi
cảo, "Không gọi được ạ."

"Bà ấy xin nghỉ luôn rồi." Dì Trương lắc đầu thở dài, "Hôm Tết
gọi điện cho dì, nghe giọng bà ấy có vẻ không vui, chẳng biết gặp
phải chuyện gì nữa, bà ấy yêu trẻ con thế cơ mà....."

Hơn mười năm trước, ở viện mồ côi có một bé gái.

Vừa sinh ra đã bị sút môi và mắc bệnh AIDS, lúc đó người mẹ
mới biết mình bị lây HIV từ chồng, trong lúc cãi vã người chồng giết
vợ, sau đó ngồi tù.

Chưa đầy tháng bé gái đã bị đưa vào viện mồ côi.

Tiếp xúc bình thường không bị lây HIV nhưng hầu hết mọi
người vẫn sợ, bé gái là nạn nhân vô tội, bọn họ cũng chỉ là người
làm công bình thường, đùn đẩy nhau chăm sóc bé, chính Từ Kiều
Âm đã chủ động nhận chăm sóc bé gái, còn đem hết tiền tiết kiệm ra
làm phẫu thuật sút môi cho bé.

Dì Trương sụt sịt, "Dì chưa nói được mấy câu thì bà ấy đã cúp
máy, cứ như đang sợ gì vậy, ôi....."

Thu được tin tức mình cần, Yến Hạc Thanh ăn nhanh hơn.

Bên kia, Lục Lãm rời khỏi viện mồ côi Rainbow Bridge chưa bao
lâu thì Sở Tử Ngọc gọi tới.

Lè nhè say xỉn.

"Lục ca, anh của em ới, tớ chỉ hỏi cậu một câu thôi, bạn thân của
cậu thất tình, cậu..... cậu có đến không..... Không đến thì tớ sẽ gọi
cậu một tiếng anh, đến thì tớ sẽ gọi cậu một tiếng — —"

Điện thoại bị cướp đi, giọng Tạ Quân Kiệt vang lên trong tiếng hát quở khóc sới gào của Sở Tử Ngọc, "Tớ sắp bị cậu ta hành chết rồi, chẳng biết bị ai đá mà ở nhà nổi điên, cậu có rảnh thì tới một chuyến đi, tớ sợ tối nay cậu ta làm nổ nhà mình luôn quá, tớ cảm không nổi đâu!"

Lục Lãm lái xe đến nhà Sở Tử Ngọc.

Lúc đến Sở Tử Ngọc đã tỉnh rượu, mặc quần đùi áo ba lỗ nằm trên giường ngáy o o.

Giấy vo thành cục vương vãi khắp sàn, Tạ Quân Kiệt ho khan mấy tiếng, "Đừng có liên tưởng, cậu ta lau nước mắt nước mũi thôi....." Đột nhiên hắn dừng lại, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Lục Lãm, "Cậu và sư phụ Tiểu Yến đến bước nào rồi?"

Cả phòng bị Sở Tử Ngọc gọi đầy rượu nên chẳng tìm được chỗ nào ngồi xuống, Lục Lãm quay lưng bỏ đi: "Không có việc gì thì về đây."

Tạ Quân Kiệt tránh đi mấy cục giấy rồi đuổi theo, "Tớ cũng về!"

Tạ Quân Kiệt bị gọi tới khẩn cấp nên không lái xe, quá giang Lục Lãm về nhà.

Hắn ngồi vào ghế phụ cài dây an toàn, thoáng thấy hộp tay vịn mở ra, bên trong đựng đầy đồ ăn vặt và sô cô la.

Tạ Quân Kiệt tắc lưỡi, "Xem ra tiến triển khá đấy, còn chuẩn bị quà vặt cho bạn trai nhỏ nữa chứ."

Lục Lãm ghét ăn vặt.

Thời đi học, mỗi khi đến dịp Valentine, trong hộp bàn anh chất đầy sô cô la và quà vặt, tất cả đều do Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc

giải quyết.

Tạ Quân Kiệt đưa tay định bóp một nắm.

Lục Lãm không nói gì, nhưng khi khởi động xe thì rồ mạnh một cái làm người Tạ Quân Kiệt nghiêng đi, bất thành linh ngã chúi tới trước, trán đập vào đệm, hấn gào lên một tiếng rồi ôm trán, cười hết sức gian manh, "Thương cục cưng ghê nha, ăn đồ người ta cũng không cho nữa."

"Đừng đụng vào đồ của em ấy." Lục Lãm thờ ơ nói, "Muốn ăn tìm chỗ mà mua."

"Rồi rồi, tìm chỗ." Tạ Quân Kiệt ngồi thẳng lại.

Vẻ mặt lập tức nghiêm túc hấn lên.

Ấn tượng của hấn về Yến Hạc Thanh có thể nói là 10/10, mới 18 tuổi đã làm thêm ở quán bar, còn pha rượu rất ngon, xem ra xuất thân không hề đơn giản.

Mặc dù với năng lực và thủ đoạn của Lục Lãm không ai dám động đến anh, nhưng với tư cách là bạn thân lâu năm, hấn hy vọng mọi chuyện của Lục Lãm đều tốt đẹp.

Qua hộp đồ ăn vặt này có thể thấy được phần nào sự nghiêm túc trong suốt ba mươi năm qua.

Gần tám giờ Yến Hạc Thanh mới về nhà.

Bước lên cầu thang, ánh đèn cảm ứng lờ mờ chiếu vào người Lục Mục Trì.

Lần này không có tàn thuốc.

Hấn ôm thùng giấy, nhìn Yến Hạc Thanh bằng ánh mắt phức

tạp.

Cảnh tượng này rất quen.

Trong nguyên tác, mỗi lần Lục Mục Trì làm Lâm Phong Trí giận dữ, lúc đến làm hòa luôn ôm thùng giấy đựng những món quà khác nhau.

Chỉ là bây giờ đã đổi thành cậu.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh hỏi: "Anh tới đây làm gì."

Lục Mục Trì siết chặt thùng giấy, kiềm chế lửa giận bộc phát, "Mẹ kiếp tôi đợi em một ngày một đêm mà em còn hỏi tôi tới làm gì à!"

Yến Hạc Thanh chẳng chút nao núng, "Tôi có bảo anh đợi đâu."

Hơi thở nghẹn lại, thần kinh trên mặt Lục Mục Trì co giật liên tục, một lát sau hắn dịu giọng xuống, "Yến Hạc Thanh, em đừng đối xử với anh như vậy nữa được không, anh thật chẳng biết làm thế nào với em cả."

"Meo meo meo....."

Mèo con kêu trong thùng giấy, lúc này Lục Mục Trì mới nhớ ra mình còn một chiêu bách phát bách trúng.

Hắn đi nhanh xuống cầu thang rồi mở nắp thùng giấy như dâng báu vật.

Là một con mèo Ragdoll, màu mắt trong veo sáng ngời.

Tối qua Lục Mục Trì đến cửa hàng thú cưng mà Lâm Phong Trí hay tới để mua con mèo đắt nhất.

Lâu rồi chưa thấy Yến Hạc Thanh từ khoảng cách gần như vậy nên Lục Mục Trì nhìn cậu hau háu, ánh mắt dần trở nên lưu luyến, "Quà tặng em đó, đừng giận anh nữa mà."

Yến Hạc Thanh nhú mày.

"Đem về đi."

Nụ cười của Lục Mục Trì đông cứng, hắn khó hiểu, "Chẳng phải em thích mèo sao?"

"Tôi không thích." Giọng Yến Hạc Thanh lạnh ngắt.

"Em cho mèo ăn....." Lục Mục Trì không nói tiếp nữa.

Yến Hạc Thanh cho mèo hoang ăn không có nghĩa là cậu thích mèo.

Lục Mục Trì thất bại chưa từng thấy.

Đối mặt với Lâm Phong Trí, hắn cũng chưa bao giờ thất bại như vậy.

Lục Mục Trì nghiêng răng, "Thế thì vút đi."

Yến Hạc Thanh không mắc mưu hắn, "Mèo của anh, anh có quyền xử lý." Cậu lạnh nhạt nói, "Sau này đừng tới tìm tôi nữa."

Con người Lục Mục Trì co lại, "Sợ ai hiểu lầm à?"

Yến Hạc Thanh đột nhiên nhìn hắn, con người nhạt màu pha lẫn ánh sáng mờ ảo như biến thành màu tím đậm phức tạp.

Trong lòng Lục Mục Trì giật thót, chột dạ né tránh ánh mắt cậu.

Yến Hạc Thanh chậm rãi thốt ra mấy chữ hết sức rõ ràng, "Lục

Mục Trì, anh thật kinh tởm."

Cậu đi vòng qua Lục Mục Trì lên lầu.

Lục Mục Trì đứng sững, nghe tiếng đóng cửa, hấn làm bầm mắng một tiếng.

Đến để giải thích, cuối cùng lại hỏng bét.

Hấn quay đầu muốn đi theo nhưng điện thoại trong túi lại rung lên.

Lấy ra.

Lại là Lục Xương Thành thúc giục hấn.

Nếu không về thì vệ sĩ sẽ đến áp giải hấn về.

Lục Mục Trì hết cách đành phải miễn cưỡng rời đi.

Ra khỏi chung cư, phía trước có một con mèo hoang chạy vụt qua, Lục Mục Trì chột khựng lại.

Hấn hiểu tại sao Yến Hạc Thanh giận rồi.

Lâm Phong Trí thích mèo.....

Mà hấn còn đem mèo tới dỗ cậu nữa!

Lục Mục Trì bực bội, con mèo trong thùng kêu meo meo làm hấn càng thêm phiền lòng, ném tới ven đường rồi lên xe lái đi.

Ánh đèn đuôi xe biến mất, một bóng người lại bước ra khỏi chung cư.

Yến Hạc Thanh đi tới ngồi xuống cạnh thùng giấy, cậu mở nắp

thùng, mèo con lập tức thò đầu ra vội vã liếm lòng bàn tay cậu.

Trên lòng bàn tay Yến Hạc Thanh là bơ cho thú cưng.

Chờ mèo con ăn xong, Yến Hạc Thanh lại lấy từ túi ra một chai nước suối vặn mở nắp, đổ chút nước vào nắp chai rồi để trước mặt mèo con, nó hít hít, chậm rãi lè lưỡi liếm nước.

Yến Hạc Thanh quay video mèo con uống nước.

Tìm một trang web nhận nuôi chó mèo ở thủ đô, đăng ký tài khoản rồi đăng video lên.

Tin nhắn gửi cho cậu rất nhiều.

Ban đêm gió mạnh nhưng Yến Hạc Thanh chẳng hề để ý, cậu kiên nhẫn sàng lọc, cuối cùng hẹn một cô gái có nhà riêng và công việc ổn định sáng mai tới đón mèo.

Yến Hạc Thanh tạm thời đem mèo về nhà.

Hôm sau cô gái tới đón mèo từ rất sớm.

Sợ gặp kẻ lừa đảo nên còn rủ thêm chị em mình đi, tổng cộng ba người.

Chờ Yến Hạc Thanh mở cửa, ba người đều kinh ngạc, không ngờ là một chàng trai trẻ trung tuấn tú như vậy!

Cô gái nhận nuôi mèo đỏ bừng mặt, khẩn trương đưa ra giấy tờ mình đem theo, có thẻ căn cước, thẻ nhân viên, thậm chí còn mang theo giấy tờ nhà.

Yến Hạc Thanh lịch sự mỉm cười, không kiểm tra giấy tờ của cô gái mà đưa thùng qua, "Em xem trang chủ của chị rồi, từ mấy năm trước đã bắt đầu nuôi chó mèo hoang, em tin chị."

Đôi mắt cô gái lập tức sáng lên, cẩn thận đỡ lấy thùng rồi trình trọng gật đầu, "Em yên tâm, chị nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt!"

Mấy cô gái vui vẻ đem mèo đi.

Yến Hạc Thanh đóng cửa lại rồi tiếp tục đọc sách.

Đọc cho đến chiều.

Rốt cuộc Yến Hạc Thanh để sách xuống, vào bếp nấu cơm rồi thay đồ xuống lầu mua thức ăn.

Siêu thị mini đầu phố đã mở cửa lại.

Yến Hạc Thanh chọn mấy quả cà chua, một ít rau xanh, một túi khoai tây bi, nấu lên sẽ rất mềm và đậm vị khoai, còn chọn một miếng thịt bò ngon. Cậu lấy thêm một hộp việt quất nhỏ và một gói dưa hấu chân không.

Lúc tính tiền đi ngang khu bán vật dụng hàng ngày, Yến Hạc Thanh chợt dừng lại, suy nghĩ mấy giây rồi đi vào trong một đoạn, trông thấy dép lê.

Dép nam dép nữ đều có.

Yến Hạc Thanh lựa chọn kỹ càng, cuối cùng lấy một đôi dép nam màu đen cỡ lớn nhất.

Về nhà, cậu làm một nồi lẩu bò thơm ngon.

Cậu ăn hai bát cơm, rửa bát, lau bếp sạch sẽ, học bài đến mười một giờ rồi đi tắm.

Tắm xong sấy khô tóc, thay đồ ở nhà, trước khi ngủ leo lên cân.

Rốt cuộc cũng tăng.

60 ký rưỡi.

— —

Làm việc xong, lâu rồi Lục Lãm chưa về nhà họ Lục nên về một chuyến.

Anh không vào phòng mình mà đến phòng đọc sách.

Nói là phòng đọc sách nhưng thật ra là một thư viện thu nhỏ, đủ loại sách phong phú. Anh đi thẳng tới giá sách trong cùng, vì vóc dáng rất cao nên dễ dàng lấy xuống bộ truyện tranh xếp trên kệ cao nhất.

Siêu anh hùng.

Bộ truyện này là phần thưởng bà ngoại cho anh vì hồi cấp một đạt điểm thi cao nhất khối.

Về sau anh không thích đọc truyện tranh nữa, chỉ có bộ này là còn giữ đến giờ.

Tổng cộng 36 cuốn.

Bỏ vào thùng giấy đã chuẩn bị sẵn, Lục Lãm bùng ra khỏi phòng đọc sách.

Xuống lầu định rời đi, vừa mang giày thì cửa mở ra.

Lục Mục Trì đỡ Lục Xương Thành, hắn đang bịa chuyện hài để chọc ông cười, bất thành linh đụng phải Lục Lãm, Lục Mục Trì không dám cười nữa mà kính cẩn nói, "Chào chú ạ."

Lục Xương Thành thấy Lục Lãm thì khịt mũi hừ lạnh.

Lục Hàn đi sau mấy bước, vào nhà thấy Lục Lãm cũng ở đây thì lập tức trưng ra vẻ mặt tươi cười, "A Lãm cũng ở đây à, thế thì tốt rồi, đêm nay em ngủ lại đi, ngày mai nhà mình có khách đấy."

Lục Xương Thành nói mĩa, "Nó bận lắm chứ đâu có rảnh."

Lục Hàn đi tới níu tay Lục Lãm cười nói: "Cha xuất viện phải mở tiệc ăn mừng chứ, A Lãm không rảnh cũng phải rảnh."

Giờ Lục Mục Trì mới biết ngày mai có khách, "Mời ai vậy?"

Lục Hàn nói: "Mấy nhà thân thiết thôi, à còn có nhà họ Lâm nữa, chẳng phải con thân với con trai út nhà đó lắm sao."

Lúc này Lục Lãm mở miệng, "Mai mấy giờ?"

Chương 58

Yến Hạc Thanh biết tin Lục Xương Thành sắp mở tiệc qua vòng bạn bè.

Biết Lục Lãm sẽ tham gia, Lâm Phong Trí vui đến nỗi đăng liên tù tì mười mấy bài trên vòng bạn bè.

Diễn biến này sớm hơn nguyên tác ba năm.

Lục Xương Thành mời nhà họ Lâm dự tiệc với mục đích dẫn mặt Lâm Phong Trí, tuyên bố tin Lục Mục Trì đính hôn.

Đây là thu hoạch bất ngờ của Yến Hạc Thanh nằm ngoài kế hoạch ở bệnh viện.

Lục Mục Trì rời khỏi bệnh viện một ngày một đêm, Lục Xương Thành hiểu lầm hẳn đi tìm Lâm Phong Trí nên mới tổ chức buổi tiệc này.

Yến Hạc Thanh đứng dựa sát tường, 15 phút sau, trán cậu lấm tấm mồ hôi.

Yến Hạc Thanh vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi về giường ngủ.

Cậu đã đặt một chiếc xe đến chợ rau Tùng Tiên lúc 3:10 nên cài đồng hồ báo thức lúc 3 giờ, sớm hơn hai tiếng so với mọi ngày.

3 giờ chuông báo thức còn chưa reo mà Yến Hạc Thanh đã dậy.

Rửa mặt xong, đồng hồ báo thức mới reo.

Yến Hạc Thanh không nấu bữa sáng mà thay đồ ra cửa.

Xe đặt trước đến sớm, Yến Hạc Thanh cũng xuống lầu sớm nên lên đường sớm hơn mấy phút.

Tài xế thấy Yến Hạc Thanh không giống đi mua rau, càng không giống đi bán rau, vừa lái xe vừa bắt chuyện, "Mới sáng sớm mà em đã tới chợ đầu mối rồi hả?"

Yến Hạc Thanh lịch sự đáp, "Có việc ạ."

Tài xế giật mình, "À hiểu rồi, tới phụ nhà em buôn bán chứ gì." Hắn cảm thán, "Dậy sớm thật đấy, hiểu thảo ghê!"

Yến Hạc Thanh chỉ cười không đáp.

Chợ rau Tùng Tiên.

Nơi đầu bếp nhà họ Lục mua rau củ.

Mỗi bữa ăn của Lục Xương Thành phải có mười món, không được trùng lặp, trừ khi ông ta chỉ định món.

Rau củ chỉ ăn vài miếng mềm nhất, bình thường mua mấy cân rau chỉ ăn một hai lạng, thịt cũng vậy, xương sườn thượng hạng cũng chỉ chọn một hai khúc mềm nhất để nấu.

Còn phải là đồ tươi trong ngày.

Nhà họ Lục có vườn rau ở ngoại ô nhưng không đáp ứng được yêu cầu khắt khe của Lục Xương Thành, mỗi sáng bếp trưởng nhà họ Lục sẽ đích thân đến chợ rau Tùng Tiên mua nguyên liệu nấu ăn trong ngày.

Lục Xương Thành muốn mở tiệc, ít nhất hôm nay cũng phải

giao mấy xe nguyên liệu cần thiết tới nhà họ Lục.

Sáng sớm trên đường rất ít xe cộ, tài xế lái nhanh nên đến chợ rau Tùng Tiên sớm hơn dự kiến 40 phút.

Trời còn tối mịt mà chợ rau Tùng Tiên đã vô cùng nhộn nhịp.

Hết xe này đến xe kia, rau củ tươi ngon từ khắp trời Nam đất Bắc được khiêng vào chợ.

Giờ này đến chợ rau đầu mối ngoài mấy tiệm mua về bán lẻ thì hầu hết là nhân viên thu mua rau củ cho các nhà hàng khách sạn.

Yến Hạc Thanh trả tiền xe, sau khi xuống xe thì không vào chợ mà đi tới khu phân phối bên cạnh.

Hầu hết rau củ đều do khu phân phối sắp xếp xe đi giao.

Quản lý chỗ này là một phụ nữ ngoài ba mươi, cô đứng trong quầy thu ngân soạn đơn hàng.

"Chào chị."

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Người phụ nữ ngẩng đầu thấy một thiếu niên đang mỉm cười. Cô kinh ngạc hỏi: "Gì vậy em?"

"Có tuyển cộng tác viên không ạ?" Yến Hạc Thanh lễ phép hỏi.

Tuyển thì có tuyển, ngày Tết rất thiếu người, trả lương gấp ba cũng chẳng ai làm, hôm qua cô còn phải đích thân đi theo xe để khiêng hàng, mệt mỏi gần chết, nhưng...

Người phụ nữ nhìn làn da láng mịn và dáng vẻ thư sinh của Yến Hạc Thanh.

Chắc là sinh viên rồi!

Có làm nổi công việc nặng nhọc này không?

Một thúng khoai tây một sọt cải thảo, nhẹ nhất cũng phải hơn năm chục ký.

Yến Hạc Thanh cười hiền, "Chị cứ cho em làm thử đi ạ, nếu không vừa ý thì em không lấy tiền đâu."

Dù sao cũng chẳng mất gì, người phụ nữ lập tức đáp ứng, "Được thôi."

Hai tiếng sau, người phụ nữ vô cùng hài lòng, đưa ra mức lương cho Yến Hạc Thanh, tính theo ngày, không bao cơm, một ngày trả gấp ba là 1000 tệ.

Điện thoại bàn reo lên.

Người phụ nữ nghe máy, sau đó để điện thoại xuống rồi gọi ba chiếc xe tải nhỏ, nói với Yến Hạc Thanh: "Tiểu Yến, em chưa ăn sáng đúng không? Em vào chợ rẽ trái, có mấy tiệm bán điểm tâm vừa ngon vừa rẻ, em tranh thủ ăn đi, lát nữa còn phải khiêng rau lên ba xe rồi theo vào thành phố dỡ hàng nữa đấy."

Cô cười nói thêm, "Mấy ngày nay chỉ bận mấy tiếng lúc sáng thôi, buổi trưa hầu như tiệm nào cũng đóng cửa. Đi xong chuyến này em khỏi quay lại đây mà về nhà đi, chị trả trước lương cho em luôn."

Nếu là người khác thì còn lâu cô mới yên tâm như vậy, phải dỡ hàng xong mới trả lương, nhưng với thiếu niên này thì cô hoàn toàn yên tâm.

Lãnh được lương, Yến Hạc Thanh lau mồ hôi rồi tới bồn nước rửa tay sạch sẽ, sau đó vào chợ tìm chỗ ăn sáng.

Một lồng bánh bao thịt hấp, một tô cháo hoa, tổng cộng 8 tệ.

Lúc này vừa đúng tám giờ.

Ăn sáng xong, Yến Hạc Thanh nhận được điện thoại của người phụ nữ, gọi cậu tới một cửa hàng khiêng rau lên xe.

Uống xong hớp cháo cuối cùng, Yến Hạc Thanh đứng dậy lên đường.

Rau cực kỳ tươi, tài xế xe tải nói giá rau này cao hơn vài tệ so với các cửa hàng gần đó, tài xế cũng phụ khiêng hàng nhưng chủ yếu là Yến Hạc Thanh, tài xế đứng trên xe đỡ còn cậu vác lên.

Bận rộn không ngừng nghỉ hai tiếng liền, ba xe rau củ quả, hải sản dê bò lợn được phân loại rồi khiêng lên.

Yến Hạc Thanh đi theo xe đầu tiên đến nhà họ Lục.

Cậu nhìn cây cối lúot qua cửa sổ, vào thành phố được một lúc, cậu quay sang hỏi tài xế, "Anh dừng xe chút xíu được không ạ? Em đi mua chai nước, mấy phút thôi."

Tài xế cũng khát nước, "Mua giùm anh lon Red Bull luôn nhé!"

Tấp xe vào lề.

Yến Hạc Thanh xuống xe, ven đường có cửa hàng kính mắt, cậu vào mua cặp kính sát trùng dùng một ngày rồi vào cửa hàng tiện lợi mua chai nước và lon Red Bull.

Lục Lãm cũng có mặt.

Để đề phòng, cậu phải cải trang chút xíu.

Quay lại xe, cậu đưa Red Bull cho tài xế, hẳn định trả tiền nhưng cậu từ chối khéo, "Anh cho em đi nhờ xe miễn phí rồi còn gì."

Tài xế nhếch miệng cười, "Ày chuyện nhỏ mà, tiện đường thôi." Hắn giật nắp khoen uống một hơi hết nửa lon rồi lái xe đi tiếp.

Đến cổng nhà họ Lục, bảo vệ gọi số nội bộ rồi mới mở cổng cho xe rau vào.

Tài xế xuýt xoa: "Nhà này giàu thật đấy, em biết ba xe đồ ăn này để nấu mấy bàn không? Mười bàn lận đó! Chưa kể hải sản cao cấp mua ở chỗ khác nữa."

"Biệt thự này chắc rộng gần bằng nửa cư xá nhà anh rồi, có hồ có vườn, lần trước anh đến giao hàng còn tưởng vào nhầm công viên nữa chứ!"

Vào bằng cổng sau, đi ngang qua cổng trước, Yến Hạc Thanh nhìn ra cửa xe.

Bề ngoài không hề phô trương mà giống như nhà giàu bình thường.

Cánh cổng khắc hoa ở sân sau đã mở sẵn, xe hàng chạy vào, đi thêm một đoạn ngắn, phía trước chính là biệt thự.

Cửa sau mở rộng, bếp trưởng đang đợi.

Trong lúc tài xế xuống xe mở cửa sau, Yến Hạc Thanh đeo kính sát tròng lên.

Lần đầu đeo nên cậu không quen lắm, mắt có cảm giác cộm rất rõ, sau mấy giây thích ứng, cậu đeo khẩu trang rồi xuống xe dỡ rau xuống.

Bếp trưởng thấy công nhân này chủ động đeo khẩu trang khi dỡ

rau thì hết sức hài lòng.

Sau khi nhận rau phải rửa sạch sẽ, nhưng lần trước bà thấy một công nhân liên tục ho vào rau trong lúc khâu vác, khoan nói tới Lục Xương Thành khó tính, ngay cả bà cũng không thể chấp nhận nổi loại rau này.

Mặc dù rau rất nặng nhưng dỡ xuống vẫn dễ hơn nhiều so với vác lên, tài xế cũng vui vẻ phụ một tay, chỉ một tiếng sau đã dỡ xong ba xe nguyên liệu nấu ăn.

Ở lối vào bếp có một chiếc bàn dài được kê tạm thời, đồng phục đầu bếp mới tinh, mũ đầu bếp và mấy hộp khẩu trang nằm rải rác.

Trong lúc vác rau vào bếp, Yến Hạc Thanh đã quan sát kỹ tình hình.

Hôm nay đãi tiệc nên bếp trưởng thuê người ngoài vào làm, trong bếp hết sức đông đúc, người lạ cũng nhiều.

Cậu không đi với tài xế mà lấy một bộ đồ đầu bếp mặc vào rồi đội mũ lên, thay khẩu trang khác, bình tĩnh vào bếp làm việc.

Cậu thái thịt cắt rau rất chuyên nghiệp nên không bị ai để ý.

Sau bếp khí thế ngất trời.

Yến Hạc Thanh nhặt cái ngọt, trong đầu sắp xếp nội dung khổng lồ của nguyên tác.

Đối tượng đính hôn với Lục Mục Trì là đại tiểu thư Tề Tuyết Hồng của tập đoàn Tề thị.

Lục Mục Trì là chó đội lốt người nhưng trong truyện khá nhiều người thích hắn, Tề Tuyết Hồng là một trong số đó.

Sau khi biết Lục Mục Trì thích nam, cô vẫn chủ động tiếp cận hẳn với hy vọng có thể làm hẳn rung động bằng tình cảm chân thành của mình, còn ra sức giúp Lục Mục Trì phát triển công ty.

Từ đó sự nghiệp Lục Mục Trì lên như điều gặp gió.

Được Lục Xương Thành an bài, Lục Mục Trì và Tề Tuyết Hồng tổ chức lễ đính hôn, nhưng trong ngày cưới hẳn bỏ lại cô dâu trước mặt mọi người để ra sân bay níu kéo Lâm Phong Trí.

Mấy tiếng nữa, Lục Xương Thành sẽ tuyên bố chuyện đính hôn của Lục Mục Trì và Tề Tuyết Hồng.

Theo tuyến thời gian trong nguyên tác, lúc đó Lâm Phong Trí đã từ bỏ Lục Lãm và đang mập mờ với Lục Mục Trì, khi nghe tin đính hôn thì tức giận bỏ về, bị Lục Mục Trì chặn lại rồi kéo vào phòng.

Dưới lầu ăn uống linh đình, trên lầu hai người điên cuồng làm tình.

Ngay trong phòng ngủ của Lục Lãm.

Cải ngọt tươi non đột nhiên gãy đôi, Yến Hạc Thanh cúi đầu nhìn, không vút đi mà bình tĩnh bỏ vào giỏ rau.

Mấy phút sau, cậu lau khô tay rồi đi ra sau bếp.

Khoảng bốn giờ chiều, xe lần lượt đến.

Toàn là siêu xe.

Nhà họ Lâm cũng tới.

Mẹ Lâm không thích xã giao, ngoài bà ra cả bốn cha con Lâm gia đều tới.

Lâm Phong Trí kiểm tra mấy lần, rút cuộc mặc vest mang giày da xuống xe.

Y rất hiếm khi mặc vest mà thích đồ bình thường hơn, nhưng hôm nay là sự kiện trang trọng nên y muốn tạo ấn tượng tốt với Lục Lâm và Lục Xương Thành.

Phía trước cách đó không xa, một cô gái xinh đẹp đang khoác tay Lục Mục Trì, hắn nói cười rất tự nhiên làm cô gái bật cười liên tục.

Lâm Phong Trí biến sắc.

Tạm thời y vẫn chưa thể đối mặt với Lục Mục Trì.

Khi biết Lục Mục Trì muốn Yến Hạc Thanh làm thế thân của mình, y đã rất sốc.

Trước mặt y, xưa nay Lục Mục Trì luôn là một người anh dụ dàng chu đáo, y không ngờ hắn lại làm chuyện như vậy.....

Nhưng.....

Đồng thời y lại ti tiện cảm thấy ít nhất mình cũng thắng Yến Hạc Thanh một lần.

Trong lòng y tự nhủ như vậy là không đúng, nhưng vẫn không sao ngăn được ý nghĩ xấu xa kia.

Yến Hạc Thanh quá xuất sắc, xuất sắc đến nỗi làm y tự ti mặc cảm, dù y chỉ hơn Yến Hạc Thanh một chút, một chút xíu thôi cũng đủ rồi.

Giờ y chỉ mong Yến Hạc Thanh không nhận lời mà thôi.

Đây là kết quả tốt nhất mà y nghĩ ra được.

Bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng chào liên tiếp, "Lục tổng."

Trong làn gió mát lạnh thoang thoảng mùi tuyết tùng.

Hơi thở Lâm Phong Trí cũng khấn trương theo.

Là chú Lục!

Lúc này Lục Mục Trì cũng nhìn sang, thoáng thấy Lâm Phong Trí thì hơi nhú mày.

Lâm Phong Trí nín thở, tiếng bước chân tới gần, y quay người lại, vừa kích động vừa háo hức, "Chú Lục — —"

Lục Lãm đi lướt qua y.

Có mấy người bám theo Lục Lãm nói chuyện, trong đó có một người sơ ý đụng phải Lâm Phong Trí nên quay đầu nói, "Xin lỗi xin lỗi." Sau đó vội vã đi tiếp.

Lâm Phong Trí bị đụng nhưng ánh mắt vẫn dán vào Lục Lãm.

Cảm thấy thất bại và tủi thân ê chề.

Sao chú Lục..... vẫn chẳng có ấn tượng gì với y hết vậy?!

Lâm Phong Dật đã sắp đến cửa biệt thự mà Lâm Phong Trí vẫn chưa đi theo, hắn quay đầu lại thì thấy Lâm Phong Trí đang nhìn sững phía sau.

Hắn hờ hững nhìn thoáng qua, cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Tiệc mừng Lục lão gia xuất viện đương nhiên sẽ có mặt Lục Lãm.

Lúc này Lục Lãm lại nhìn sang Lâm Phong Dật.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Phong Dật nghĩ thầm mình từng gặp Lục Lãm một lần ở tiệc độc thân của Tạ Quân Kiệt, người bạn rợn như Lục Lãm chắc không rảnh nhớ mình đâu nhỉ?

Nhớ lại buổi tiệc kia, Lâm Phong Dật lại vô thức nghĩ đến Yến Hạc Thanh.

Mẹ.

Không hiểu sao mấy ngày nay hắn cứ nhớ tới Yến Hạc Thanh tự cao tự đại kia.

Rốt cuộc Yến Hạc Thanh dựa vào cái gì mà khinh hắn?!

Hắn phải khinh cậu mới đúng chứ!

Lâm Phong Dật định thần lại, nặn ra một nụ cười, "Chào Lục tổng, tôi là Lâm Phong Dật."

Lục Lãm gật đầu rồi đi vào biệt thự.

Chương 59

Buổi tiệc bắt đầu lúc năm giờ.

Cả tòa nhà họ Lục đèn đuốc sáng trưng, sảnh tiệc bày mười chiếc bàn tròn lớn bằng gỗ.

Khách khứa lần lượt vào chỗ.

Người nhà họ Lâm được xếp ngồi ở góc trong cùng, cách xa bàn chính.

Lâm Phong Trí buồn rầu cầm đũa chọc cơm, bỗng nhiên y chớp mắt mấy cái, nhìn về phía lối vào sảnh tiệc.

Cô gái xinh đẹp lúc nãy chuyện trò vui vẻ với Lục Mục Trì ở vườn hoa thân mật dìu Lục Xương Thành đến bàn chính.

Tề Tuyết Hồng đỡ Lục Xương Thành ngồi xuống, Lục Xương Thành hết sức hài lòng, thân mật nói, "Tuyết Hồng ngồi cạnh ông này."

Tề Tuyết Hồng cười nhẹ, "Dạ ông."

Ngồi bên kia Lục Xương Thành là Lục Lãm, đây là lần đầu tiên Tề Tuyết Hồng gặp Lục Lãm, người đàn ông này toát ra vẻ uy nghiêm, kiêu lờ, mang đến cảm giác rất xa cách, hoàn toàn trái ngược với Lục Mục Trì.

Thật ra cô vẫn thích Lục Lãm hơn, chẳng chặc nam tính đầy quyến rũ, nhưng thiên kim tiểu thư nhà họ Tưởng danh giá nhất còn

chưa lọt được vào mắt Lục Lãm, cô đâu dám tự chuốc nhục.

Cô và các chị em thân thiết từng kháo nhau có lẽ người cầm quyền Lục thị này thích nam giới.

Nhưng đến giờ vẫn chưa truyền ra bất cứ chuyện xấu gì về Lục Lãm cả.

Lục Lãm không phải ở trên núi mà là ở trên mây, thực sự không thể tưởng tượng được một người đàn ông như vậy sẽ yêu người thế nào.

Tề Tuyết Hồng lễ phép chào Lục Lãm, "Chào Lục tổng, em là Tề Tuyết Hồng ạ."

"Gọi Lục tổng gì chứ." Lục Xương Thành trêu mếu nói, "Gọi chú như Mục Trì đi."

Lời này vừa thốt ra thì mọi người ở bàn chính lập tức hiểu ngay.

Xác định cháu dâu đây mà.

Cha Tề và Lục Hàn nhìn nhau cười rồi cụng ly.

Tề Tuyết Hồng nhanh nhẹn sửa lời, "Chào chú ạ."

Giờ cô đang có ấn tượng khá tốt với Lục Mục Trì, tuy chưa đến mức thích nhưng trong số các đối tượng kết hôn, Lục Mục Trì phù hợp với yêu cầu của cô nhất.

Lục Lãm gật đầu xem như đáp lại.

Trong lòng Lục Mục Trì hết sức khó chịu nhưng không thể làm gì ông nội mình, nôn nóng lấy điện thoại ra nhắn tin cho Yến Hạc Thanh.

[Ăn cơm chưa? Anh đang ăn nè.]

Hắn cũng chẳng trông mong Yến Hạc Thanh trả lời, hắn đã quen rồi.

Đến khi tin nhắn hiện ra, hắn hoảng hốt mấy giây mới kiềm chế kích động ấn mở.

Lần đầu tiên vì một tin nhắn mà hưng phấn đến nỗi trái tim run rẩy.

Mở ra.

Hai chữ.

[Tôi biết.]

Trong đầu Lục Mục Trì hiện lên hình ảnh ngón tay Yến Hạc Thanh gõ chữ trả lời.

Móng tay được cắt gọn gàng bóng loáng như ngọc yên lặng gõ chữ.

Lục Xương Thành ngồi đối diện đang phát biểu gì đó nhưng Lục Mục Trì không để ý, vội vàng trả lời Yến Hạc Thanh, [Em biết anh đang ăn à?]

Câu thứ hai [Quan tâm anh vậy sao] chưa kịp gửi đi thì Yến Hạc Thanh lại nhắn tới.

Ngay khi nghe rõ lời tuyên bố của Lục Xương Thành, tim Lục Mục Trì hẫng đi một nhịp.

Lục Xương Thành nói: "Hôm nay tôi muốn công bố một tin vui lớn, tháng sau cháu tôi Mục Trì và Tuyết Hồng sẽ tổ chức lễ đính hôn."

Yến Hạc Thanh trả lời hẳn.

[Tôi đang ở nhà anh.]

Trên lối đi vắng vẻ, Yến Hạc Thanh bung một phần cơm chiên hải sản, đây là bữa tối cho phụ bếp.

Mắt Yến Hạc Thanh vô cùng khó chịu, cậu vẫn không quen đeo kính sát trùng.

Hàng mi rũ xuống, cậu dựa lưng vào tường múc một muỗng cơm chiên.

Nguyên liệu phong phú, có rất nhiều hải sản Yến Hạc Thanh chỉ thấy trong Bách khoa toàn thư.

Thịt tôm là tôm hùm xanh còn dư sau bữa tiệc, dưa có màu hồng mà lần đầu tiên cậu thấy.

Rất thơm ngon.

Yến Hạc Thanh lại nhớ đến món bánh quẩy nhồi tôm sốt dưa kia.

Ngoài chè đậu xanh bạc hà thì đó là món ngon nhất trong trí nhớ của cậu.

Reng.

Có người gọi điện.

Yến Hạc Thanh tắt máy, bỏ vào túi rồi yên lặng ăn cơm.

Có lẽ nghe thấy tin nhắn thoại quen thuộc nên Lục Mục Trì cầm điện thoại đi tìm Yến Hạc Thanh.

Nếu đã thấy hắn đang ăn thì nhất định cũng nghe được ông nội nói hắn đánh hôn!

Oan cho hắn quá, hắn có biết trước chuyện đánh hôn quái quỷ này đâu!

Chưa giải thích rõ quan hệ với Lâm Phong Trí mà đã có thêm một cô gái nữa rồi!

Với tính cách của Yến Hạc Thanh, kiểu gì từ nay về sau cũng sẽ làm ngơ hắn cho xem!

Lục Mục Trì biết chắc như thế.

Bỗng nhiên hắn hoảng loạn, hắn không thể mất Yến Hạc Thanh được.....

Gót giày va mạnh vào chân ghế phát ra tiếng động không nhỏ.

"Mục Trì." Lục Xương Thành thấy hắn đứng dậy thì sa sầm.
"Ngồi xuống."

Lục Mục Trì hoàn toàn nghe không lọt, giờ trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất là tìm Yến Hạc Thanh!

"Ông nội, cháu ra ngoài một lát rồi về ngay ạ!"

Sắc mặt Lục Xương Thành hết sức khó coi, nhưng Lục Mục Trì không phản đối cũng tạm xem như ông ta đạt được mục đích.

Khóe mắt liếc tới bàn ăn phía xa, trong lòng Lục Xương Thành hừ lạnh.

Thứ hạ đẳng đừng hòng vào được nhà họ Lục của ông ta!

Ong ta đã điều tra lai lịch thật sự của Lâm Phong Trí, thậm chí còn không phải người nhà họ Lâm mà chỉ là một đứa mồ côi tầm thường.

Lục Xương Thành càng ghét Lâm Phong Trí hơn.

Ổn định lại cảm xúc, Lục Xương Thành chẳng mấy để ý Lục Mục Trì rời đi mà tiếp tục trò chuyện vui vẻ với cha Tề.

Chỉ có Tề Tuyết Hồng hiếu kỳ nhìn về hướng Lục Mục Trì chạy đi.

Có chuyện gì mà gấp quá vậy?

Sơn hào hải vị bày đầy bàn nhưng Lục Lãm chẳng muốn ăn chút nào.

Từ trước đến giờ anh ăn uống rất dễ tính, miễn là no bụng và cung cấp năng lượng.

Chỉ có gần đây trở nên kén chọn.

Thích thịt viên, lẩu và mì trứng đơn giản.

Còn nhớ đến quán nhỏ ẩm cúng dưới cơn mưa tầm tã hôm nào, thoang thoảng mùi ẩm ướt.

Hôm nay góp mặt vậy là đủ rồi.

Lục Lãm đứng dậy, "Các vị cứ từ từ dùng đi."

Anh đứng lên, những người khác trong bàn cũng đứng theo, Lục Hàn lên tiếng trước, "Chưa ăn miếng nào mà đã đi rồi à?"

Câu này đã thành công đập trúng vảy ngược của Lục Xương Thành, nhưng Lục Xương Thành không quản được Lục Lãm, cả hai

đều hiểu rõ nhau, dù ông ta có mở miệng thì Lục Lãm cũng vẫn đi, chỉ tổ mất mặt mà thôi, thà đừng nói còn hơn.

Lục Xương Thành trưng ra khuôn mặt tươi cười của người cha hiền từ, "Con bận thì cứ đi đi, công việc gấp gáp mà, con cũng phải chú ý giữ sức khỏe nhé."

Mọi người tươi cười gật đầu phụ họa.

Lục Lãm rời đi.

Lục Lãm rất cao nên vừa đứng dậy thì Lâm Phong Trí đã chú ý ngay, thấy Lục Lãm đi, Lâm Phong Trí chẳng kịp suy nghĩ mà lập tức đuổi theo.

Cha Lâm vui đầu ăn, Lâm Phong Trí chạy mất, ông kinh ngạc ngẩng đầu hỏi, "Trí Trí đi đâu rồi?"

Lâm Phong Dật không lên tiếng.

Hắn có một cảm giác rất kỳ quái.

Từ khi gặp lại Yến Hạc Thanh, Lâm Phong Trí ngày càng kỳ lạ.....

Yến Hạc Thanh?

Lâm Phong Dật bưng ly nước lên nốc ừng ực.

Có phải trúng tà rồi không!

Sao lại nhớ cậu nữa chứ.....

— —

Đèn trên tường sáng rực, Lâm Phong Trí chạy ra ngoài, chỉ mới

hai ba phút mà đã không thấy bóng dáng Lục Lãm đâu.

Lâm Phong Trí ảo não cắn môi dưới, nếu chân y dài thêm mấy centimet như Yến Hạc Thanh chắc sẽ không mất dấu đâu nhỉ?

Trong lòng y dâng lên một nỗi phiền muộn khác, đành phải chạy vội ra cổng.

Ra khỏi sảnh tiệc, Lục Lãm đổi hướng.

Ăn cơm tối xong, Yến Hạc Thanh đi tới sảnh tiệc, ban ngày cậu đã dò đường trước.

Cậu không chắc với trí thông minh của Lục Mục Trì có đoán được hôm nay người lạ có thể vào nhà họ Lục đều ở sau bếp hay không.

Để đề phòng vạn nhất, cậu chủ động xuất hiện.

Nhưng không lường được Lục Lãm.

Từ trước đến nay đều như vậy.

Trên hành lang sáng trưng, người đàn ông bước đi không nhanh không chậm như mọi lần, đi thẳng về phía này.

Yến Hạc Thanh dừng bước khoảng nửa giây rồi bình tĩnh đi tới trước.

Giờ cậu đang là phụ bếp, còn đeo kính sát trùng làm màu mắt thay đổi rõ rệt.

Khi soi gương, ngay cả cậu cũng khó lòng nhận ra.

Ngay khi hai người sắp giao nhau, Yến Hạc Thanh là phụ bếp nên mặc dù hành lang rất rộng, cậu vẫn nghiêng người nhường

đường, đầu hơi cúi xuống.

Lục Lãm đi qua, động tác không hề dừng lại.

Đế giày giẫm trên nền gạch giả gỗ bóng loáng, tiếng bước chân đều đều dần khuất xa.

Yến Hạc Thanh ngẩng mặt lên, không quay đầu lại mà đi thẳng tới trước.

Vừa rẽ qua hành lang thì có tiếng bước chân dồn dập, Yến Hạc Thanh dừng lại.

Lục Mục Trì chạy tới nhìn cậu thờ hồn hển, "Trong bếp còn ai không?"

"Còn." Yến Hạc Thanh đáp.

Lục Mục Trì vừa định chạy tiếp thì đột ngột phanh lại, hấn mừng rỡ nhìn Yến Hạc Thanh, bỗng nhiên nghiêng rằng nói, "Em đến nhà anh kiểu này nguy hiểm lắm biết không!"

Có muốn gặp hấn cỡ nào cũng đừng nên chạy tới đây chứ!

Trước kia ông nội đối xử với Từ Kiều Âm thế nào hấn vẫn còn nhớ như in.

Ông nội hấn.....

Lục Mục Trì nắm cánh tay Yến Hạc Thanh, "Mau đi với anh!"

Hướng lên lầu hai.

Trong mắt Yến Hạc Thanh không hề che giấu sự căm ghét, hất tay Lục Mục Trì ra.

"Chúc mừng."

Cậu bình tĩnh nói: "Đính hôn vui vẻ."

Lục Mục Trì vừa vui vừa bức.

Vui vì Yến Hạc Thanh ghen, bức vì Yến Hạc Thanh mĩa mai, thà cứ nói thẳng là cậu đang giận, muốn hấn đỡ dành còn hơn.

Nhưng hấn lại không chịu nổi chiêu này.

Nếu Yến Hạc Thanh cầu xin hấn đừng đính hôn, quả thực hấn sẽ bỏ ngoài tai.

"Mẹ kiếp ai thèm đính hôn chứ." Lục Mục Trì cười lạnh, "Ở đây nhìn cho rõ, nghe cho rõ vào, anh chưa mở miệng thì không tính!"

Lục Mục Trì quay người đi nhanh về sảnh tiệc.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh chẳng chút gợn sóng.

Cậu đoán chắc với tính cách của Lục Mục Trì, chuyện đính hôn bị hủy bỏ sẽ chọc giận Lục Xương Thành, còn mất đi phụ tá đắc lực trong tương lai là Tề thị, hiện giờ Tề Tuyết Hồng vẫn chưa yêu Lục Mục Trì.

Yến Hạc Thanh rời đi.

Buổi tiệc vẫn còn tiếp tục, ngoài cổng cũng không có ai, đúng lúc này một bóng người chạy tới chỗ cậu.

Lâm Phong Trí không tìm được Lục Lãm, rõ ràng xe anh vẫn còn ở đây mà! Y lập tức quay lại, đúng lúc nhìn thấy có người đi ra.

Đầu bếp nhà họ Lục!

Lâm Phong Trí chạy tới.

Yến Hạc Thanh định quay đi nhưng không kịp nữa.

Tới gần, Lâm Phong Trí chợt nhìn vào mắt Yến Hạc Thanh, cảm giác hơi.....

"Lâm Phong Trí."

Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Trong đầu Lâm Phong Trí lập tức trắng xóa.

Tim y đập mạnh như thể không còn là của y nữa.

Y nhìn ra sau lưng Yến Hạc Thanh, hành lang ngược sáng chỉ thấy được bóng dáng mơ hồ của Lục Lãm.

Nhưng rõ ràng đã gọi tên y!

Chú Lục nhớ tên y! Chú Lục nhớ y rồi!

Lâm Phong Trí vội vã đi lướt qua Yến Hạc Thanh rồi chạy đến hành lang ngẩng mặt lên, "Chú Lục tìm cháu ạ?"

Bóng lưng phía xa đã mất hút, Lục Lãm hờ hững nói: "Về ăn cơm đi, tiệc sắp kết thúc rồi."

Sau đó anh xách túi rời đi.

Lâm Phong Trí đứng bất động, một lát sau ngoan ngoãn chạy về sảnh tiệc.

Chú Lục muốn y ăn cơm thật ngon mà!

— —

Trên tàu điện ngầm về nhà, Yến Hạc Thanh nhìn những tấm bảng quảng cáo lướt nhanh ngoài cửa.

Suýt nữa đã bị Lâm Phong Trí nhận ra.

Không giống người khác, Lâm Phong Trí có đôi mắt tương tự với cậu.

Vậy còn Lục Lãm?

Sự xuất hiện của anh là tình cờ sao?

Yến Hạc Thanh nhắm mắt lại, nghe từ vụng trong tai nghe rồi yên lặng học thuộc.

Về nhà, vừa cởi áo khoác ra thì điện thoại reo lên.

Phần mềm nhắc nhở là số của hãng chuyển phát nhanh.

Lần cuối Yến Hạc Thanh mua hàng trên mạng là dụng cụ câu cá trên băng.

Cậu nghe máy.

Đối phương lịch sự lên tiếng trước: "Hàng của anh giao tới rồi, vui lòng mở cửa ký nhận đi ạ."

Yến Hạc Thanh nói: "Tôi đâu có đặt hàng."

"Không phải giao hàng mà giao đồ giùm người khác ạ."

Cửa sắt không có mắt mèo, Yến Hạc Thanh gài xích an toàn rồi mới mở cửa.

Bên ngoài tối om, thấy cửa mở, người kia "ạ" một tiếng cho đèn

cảm ứng sáng lên.

Đúng là nhân viên mặc đồng phục ôm hai thùng giấy.

Yến Hạc Thanh hờ hững nói: "Nếu chắc chắn không giao nhầm thì để trước cửa đi."

Người kia cũng không chắc lắm nên kiểm tra lại địa chỉ và số điện thoại, biết chắc không có gì nhầm lẫn mới để hàng xuống, bấm vào mục đã giao thành công để đi giao đơn tiếp theo.

Đợi hành lang yên tĩnh trở lại, Yến Hạc Thanh mới tháo xích an toàn rồi mở cửa ôm hai thùng giấy vào.

Đều rất nặng.

Yến Hạc Thanh đóng cửa lại rồi xé băng keo bằng tay.

Thùng đầu tiên là..... hai quả dưa?

Cậu đã lờ mờ đoán ra.

Yến Hạc Thanh lại xé thùng giấy thứ hai.

Lần này là sách được xếp ngay ngắn?

Yến Hạc Thanh rút ra một quyển, bìa được bọc nhựa rất kỹ.

Là truyện tranh có tựa đề "Siêu anh hùng".

Nhẹ nhàng giở ra, trên trang đầu viết — —

Mỗi đứa trẻ đều sẽ gặp được siêu anh hùng của riêng mình.

Chương 60

Hồi bé, có một thời gian truyện tranh rất thịnh hành trong lớp.

Chuyên tay nhau đọc, nhưng chưa đến lượt Yến Hạc Thanh thì đã bị giáo viên tịch thu.

Đến kỳ nghỉ mới trả lại cho bạn học kia, nhưng sau kỳ nghỉ trong lớp bắt đầu theo đuổi thần tượng, siêu sao bóng rổ, siêu sao điện ảnh, chẳng còn ai nhắc tới truyện tranh nữa.

Sau này Yến Phong lớn, Yến Hạc Thanh dọn phòng nó lôi ra mấy quyển truyện tranh, mới lật xem vài trang thì bị Triệu Huệ Lâm bắt gặp rồi mắng té tát cả buổi sáng.

Mắng cậu không lo học hành mà dụ Yến Phong xài tiền bậy bạ, mua sách vở vẫn cho mình đọc ké.

Lần đó Yến Hạc Thanh bị mắng một trận, còn ăn mấy bạt tai.

Lần chân chính được đọc truyện tranh là ở vừa ve chai, truyện tranh dạng bỏ túi xuất bản từ nhiều năm trước, gáy sách đã bung chỉ, nhưng Yến Hạc Thanh vẫn nhớ rõ đó là một buổi chiều rất đẹp.

Ánh nắng rực rỡ mà không gắt, chiếu vào mặt rất dễ chịu, sau vừa ve chai lớp xe chất từng đống, có thể chui vào đó ngồi.

Cậu ngồi trong một cái lớp xe, ánh nắng trên đầu bị che đi quá nửa.

Không ai bắt cậu nấu cơm, không ai bắt cậu lau nhà, cũng

chẳng ai sai cậu đi mua rượu.

Vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy, thỉnh thoảng còn có gió thổi qua.

Cậu không nhớ rõ nội dung truyện, chỉ nhớ vệt nắng rọi xuống những hình vẽ đen trắng.

Yến Hạc Thanh yên lặng lật truyện tranh.

Có thể nhìn ra đây không phải sách mới nhưng được chủ nhân giữ rất kỹ, không có lấy một vết nhăn.

Trên bàn trà đặt một đĩa dưa hồng, còn có khối pha lê lập phương, ánh đèn đủ màu rực rỡ chiếu vào bức tường đối diện.

Tựa như trở lại hôm đó, lớp xe chất đầy, ánh nắng tĩnh lặng.

Phiếu giao hàng không có tên người gửi và số điện thoại.

Yến Hạc Thanh chẳng làm gì cả mà yên lặng nhận món quà này.

Điều bất ngờ là mấy ngày tiếp theo Lâm Phong Trí không còn liên lạc với cậu, cũng chẳng đăng bài lên vòng bạn bè nữa.

Đào mắt đã đến mừng tám, cục quản lý phương tiện đi làm lại.

Yến Hạc Thanh đem theo giấy tờ — — Thẻ căn cước, một tấm ảnh thẻ và giấy khám sức khỏe hợp lệ hồi nhập học năm nhất, cậu là người đầu tiên đến quầy đăng ký.

Điền vào đơn xin cấp bằng lái rồi nộp giấy tờ, hồ sơ được xét duyệt rất nhanh, hẹn năm ngày sau sẽ thi vòng một.

Đăng ký xong ra khỏi cục quản lý phương tiện, có người tới đưa

danh thiếp quảng cáo, "Tự thi hả? Giáo viên dạy lái xe ba mươi năm kinh nghiệm, có sẵn xe tập lái, thu phí theo giờ, học vừa nhanh vừa rẻ nữa."

Yến Hạc Thanh đang định cầm thì túi rung lên.

Có người gọi.

Lấy điện thoại ra, trên màn hình hiện tên Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh đi tới một chỗ yên tĩnh nghe máy, "Lục Lãm?"

Cùng lúc đó, trụ sở Lục thị vừa kết thúc cuộc họp đầu tiên sau Tết, các nhân viên Lục thị thì thăm trò chuyện trong thang máy.

"Hôm nay Lục tổng cho tan họp sớm ghê!"

"Tôi có bấm giây mà, ngoại trừ mấy cuộc họp đặc biệt thì Lục tổng luôn kết thúc sau đúng hai mươi phút, một giây cũng không thiếu, tôi còn nghi anh ấy mắc chứng OCD nữa kìa."

— —

Cả phòng họp rộng thênh thang chỉ còn mình Lục Lãm.

Nghe giọng Yến Hạc Thanh, Lục Lãm đặt bút máy xuống, "Đăng ký xong rồi à?"

Yến Hạc Thanh ngẩn ra một giây, sau đó nhớ lại lần trước Lục Lãm đã nhận điện thoại của đại lý xe giùm mình.

Cậu đáp: "Dạ, vừa ra khỏi cục quản lý phương tiện."

"Cậu giúp tôi một việc nhé, thi vòng hai vòng ba tôi sẽ đi theo hướng dẫn cậu. Cho cậu sân tập lái giống sân thi vòng hai nữa."

Thi vòng hai sẽ đo đạc khoảng cách, vốn dĩ Yến Hạc Thanh định kẻ vạch trên bãi đất trống, giờ Lục Lãm chủ động đề nghị nên cậu chẳng có lý do gì để từ chối, "Dạ."

Giọng Lục Lãm đều đều, hầu như chẳng ai nghe ra cảm xúc trong lời nói của anh, "Cậu vẫn chưa hỏi giúp chuyện gì mà."

"Miễn là tôi có thể giúp được." Yến Hạc Thanh sốt sắng trả lời, "Anh đã nhờ thì tôi nhất định sẽ cố hết sức."

Lục Lãm cũng không nói là nhờ việc gì, "Thi lý thuyết xong gọi cho tôi nhé."

Hai người đều ăn ý không nhắc đến chuyện hôm qua.

Cúp máy, Yến Hạc Thanh nhìn thấy phía đối diện có bãi xe đạp công cộng.

Sau Tết đi làm, đường lại bắt đầu kẹt xe.

Cậu đổi ý, không đến trạm xe buýt mà băng qua đường tới bãi xe đạp công cộng.

Chẳng biết có phải lúc nhỏ cha mẹ từng dạy cậu hay không mà hồi cấp hai mới lên xe đạp lần đầu tiên đã biết chạy.

Lấy điện thoại quét mã QR, đúng lúc này Wechat chợt hiện ra một lời mời kết bạn.

Yến Hạc Thanh ấn mở.

Ảnh đại diện là bầu trời xanh, tên là [Dương Nhữ Thành.]

Yến Hạc Thanh biết cái tên này.

Phó khoa Sinh của đại học Bắc Kinh, cũng là giáo viên hướng

dẫn của cậu sau này.

Yến Hạc Thanh chấp nhận lời mời kết bạn, chưa kịp gõ chữ chào hỏi thì Dương Nhữ Thành đã kéo cậu vào một nhóm chat.

【 Lớp 2 Khoa Sinh học khóa 20xx 】

Yến Hạc Thanh vừa vào, [Lão Dương] @ tất cả thành viên: Bạn học mới Yến Hạc Thanh đã vào nhóm! Vỗ tay, hoan nghênh, tung hoa!

[Lý Hân Vũ]: Vỗ tay!

[Tường Đào]: Hoan nghênh!

[Vương Giang]: Tung hoa!

Một hàng dài toàn copy paste.

Yên tĩnh một hồi, [Lão Dương] @ [Cố Tinh Dã]: Đâu rồi?

Cố Tinh Dã đang ở phòng thí nghiệm, khi đọc tin nhắn Wechat thì đã gần nửa đêm.

Hắn ra khỏi phòng thí nghiệm rồi rửa tay sạch sẽ, lấy trong ba lô ra một cái bánh mì, cắn rách miệng túi, vừa nhai vừa trả lời tin nhắn.

Hắn không copy mà gõ chữ: Chào mừng bạn học mới.

Dừng một lát, phía sau tag thêm [Yến Hạc Thanh].

Hắn vẫn còn nhớ biểu hiện khác thường của Lâm Phong Trí lần trước, cái tên Yến Hạc Thanh này cũng không phổ biến, huống chi còn ở chung một thành phố.

Yến Hạc Thanh đứng dựa tường 15 phút, mồ hôi trên mặt và cổ

nhiều hơn mấy lần trước, cậu vào phòng vệ sinh rửa mặt, lúc ra thì thấy Cố Tinh Dã tag mình.

Tắt máy sưởi lên giường, Yến Hạc Thanh trả lời hai chữ.

Cũng như trả lời các bạn học khác.

[Cảm ơn.]

Cố Tinh Dã xuất hiện làm nhóm chat đang im lìm lập tức náo loạn.

Nhìn tên hầu hết là nữ sinh, lớp 2 khoa Sinh tính cả Yến Hạc Thanh chuyển ngành cũng chỉ có 42 người, nữ sinh lại càng hiếm, chỉ có 6 người.

Hiện giờ 2 người đang offline, 4 người còn lại đều online.

[Lý Hân Vũ]: Trễ lắm rồi mà! Cố Tinh Dã cậu lại ngâm mình trong phòng thí nghiệm nữa hả!

[Lưu Mẫn Mẫn]: Cố Tinh Dã cậu trâu bò quá nha! Lại có bài được đăng lên CE cho xem!

[Tôn Dĩnh Tư]: Năm nay qua Tết Nguyên Tiêu là khai giảng đúng không?

[Chu Uẩn]:..... Lắm cú đêm quá vậy.....

Cố Tinh Dã rất đẹp trai, trên diễn đàn đại học Bắc Kinh từng mở cuộc bỏ phiếu ẩn danh để bình chọn hotboy của khoa, hắn bỏ xa hạng nhì hơn 800 phiếu, trở thành hotboy khoa Sinh học.

Mấy nam sinh khác cà khịa — —

[Chậc chậc, đúng là chỉ có hotboy mới khời dậy bầu không khí

trong nhóm thôi. Tụi mình nói đâu ai thèm để ý.]

Lúc này hai nữ sinh còn lại đột nhiên online.

[Chu Vô Ưu]: Yến Hạc Thanh??! Yến Hạc Thanh ở khoa Công nghệ phần mềm ấy hả?

[Triển Phình Đình]: Áu áu áu, hotboy khoa Công nghệ phần mềm chuyển sang lớp chúng ta rồi sao!

Trong cuộc bình chọn hotboy khoa Công nghệ phần mềm, Yến Hạc Thanh bỏ xa Phó Hà Lãng 1500 phiếu.

Yến Hạc Thanh không quan tâm mấy chuyện này, cậu trả lời cảm ơn rồi tắt điện thoại đi ngủ.

Từ sau đêm đó, Yến Hạc Thanh không vào nhóm chat của lớp nữa.

Có lẽ Lục Mục Trì bị Lục Xương Thành dạy dỗ nên không còn đến tìm cậu, Lâm Phong Trí cũng biến mất tăm.

Học xong lý thuyết lái xe, Yến Hạc Thanh lại trở về cuộc sống đơn điệu trước kia.

Ở nhà học bài và đến viện mồ côi làm tình nguyện viên.

Cứ thế đến ngày thi vòng một, thi xong có kết quả ngay, 100 điểm.

Mười ngày sau sẽ thi vòng hai.

Ngày mai là Tết Nguyên Tiêu, viện mồ côi sẽ tham gia lễ khai trương công viên trò chơi của Lục thị.

Yến Hạc Thanh không gọi cho Lục Lãm, ngày mai gặp anh sẽ

nói luôn.

Sắp được đi công viên trò chơi nên lũ trẻ ở viện mồ côi hết sức phấn khích, bảy giờ sáng hôm sau Yến Hạc Thanh đến viện mồ côi, bọn trẻ đã ăn mặc chỉnh tề, đeo ba lô xếp hàng lên xe buýt.

Trên thân xe có logo đơn giản của Lục thị, tổng cộng 6 chiếc.

Yến Hạc Thanh lên lầu năm.

Lục thị có tặng xe lăn nên lần này ngoại trừ những đứa trẻ cá biệt không thích hợp ra ngoài, tất cả các em khác đều được đi.

Trời còn chưa sáng mà lũ trẻ bị liệt trên lầu năm đã thay quần áo rồi háo hức chờ đợi.

Nhân viên ở viện mồ côi toàn người trung niên và người già nên Yến Hạc Thanh nhận nhiệm vụ công chúng xuống lầu.

Yến Hạc Thanh vừa lên lầu năm thì mấy nhân viên Lục thị cũng lũ trẻ ra khỏi ký túc xá.

Trợ lý đứng ở hành lang đơn độc, thoáng thấy Yến Hạc Thanh, hần bước nhanh tới đón với khuôn mặt tươi cười, "Bạn học Yến đến rồi."

Yến Hạc Thanh lập tức hiểu ra.

Dù có làm từ thiện cũng không thể nào tỉ mỉ như vậy, chính Lục Lãm đã cử người đến giúp cậu.

Bỗng nhiên trong ký túc xá nữ phía trước vọng ra tiếng khóc, Yến Hạc Thanh và trợ lý cùng chạy vào, một nhân viên nam luống cuống đứng tại chỗ, trên giường bên cạnh là một bé gái bị dọa khóc.

Nhân viên nam sốt ruột đến nỗi cà lăm, "Tôi còn chưa đụng mà

nó đã khóc rồi....."

Trợ lý biến sắc, hắn cũng định tìm nhân viên nữ đến giúp nhưng công trẻ em bị liệt từ lâu năm xuống quá khó đối với phụ nữ, hắn áy náy nói: "Đều tại tôi suy xét không chu toàn, lẽ ra phải tìm mấy nhân viên nữ mới đúng."

Yến Hạc Thanh đi tới cạnh giường, ngồi xuống nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Nhung, sao vậy em?"

Tiểu Nhung thấy Yến Hạc Thanh thì ngượng ngùng lí nhí.

Bé rất ít khi gặp người, hướng chi còn là một người đàn ông lạ mặt, bé chưa quen nên chống cự theo bản năng, sợ quá òa khóc.

"Em không cố ý đâu anh Yến....." Tiểu Nhung cắn môi.

Hiểu ra có sự, Yến Hạc Thanh ngược mắt lên nói: "Không sao, để tôi cố cho."

Cậu nhanh nhẹn đỡ bé gái lên lưng rồi đi ra khỏi phòng.

Trợ lý chẳng chút do dự nhắn tin cho Lục Lãm thuật lại chuyện vừa xảy ra.

Mấy phút sau Lục Lãm trả lời.

"Lắp thang máy đi."

Trợ lý trả lời Lục Lãm rồi lập tức gọi cho công ty thang máy.

Yến Hạc Thanh chậm chạp đi xuống cầu thang.

Tiểu Nhung không nhẹ, cộng thêm áo mùa đông rất dày nên công bé xuống lầu hơi mệt.

"Anh Yến." Tiểu Nhung nắm trên vai cậu, đột nhiên hỏi, "Bác lần trước tặng pha lê lập phương cho tụi em không tới sao ạ?"

Thật ra Lục Lãm chỉ mới ba mươi nhưng mặt anh quá nghiêm, hơn nữa mọi người còn nghe lời anh răm rắp khiến lũ trẻ ít giao tiếp này cảm thấy e ngại, khác với Yến Hạc Thanh thường xuyên tiếp xúc, chúng vừa sợ vừa nể Lục Lãm.

Trong lòng Tiểu Nhung, đàn ông vừa giỏi vừa tốt đều gọi là bác, đây cũng là một cách xưng hô thân mật, giống như bác viện trưởng và bác chủ nhiệm vậy.

Hàng mi dài chớp nhẹ, đáy mắt Yến Hạc Thanh hiện lên ý cười. "Bác ấy đang ở công viên trò chơi chờ các em đó."

Tiểu Nhung chớp mắt, "À à, em có nghe chú đeo kính nói chính bác ấy đã mời tụi em đến công viên trò chơi! Công viên trò chơi có đu quay vừa to vừa đẹp, ngồi trên đó sẽ thấy được những nơi rất cao rất xa, anh Yến đã bao giờ ngồi chưa?"

"Chưa."

"À." Tiểu Nhung mím môi rồi lại cười hì hì nói, "Vậy hôm nay anh cũng được ngồi rồi!"

Yến Hạc Thanh nhẹ giọng đáp, "Ừ."

Đám trẻ cuối cùng trên lầu năm lên xe, dì Trương chạy tới, mặt mũi đầm đìa mồ hôi, "Tiểu Yến cháu đi theo xe này đi, đến công viên trò chơi tập hợp nhé, trời ạ, hôm nay nhiều nhân viên về hưu cũng tới nên dì phải lo cho bọn họ, thật đúng là, phúc lợi gì cũng muốn hưởng ké hết....."

Yến Hạc Thanh đáp ứng rồi lên xe đếm số người, thấy đông đủ thì lập tức lên đường.

Công viên trò chơi nằm ở ngoại ô, đi xe mất hai tiếng rưỡi.

Ngày đầu tiên khai trương, công viên trò chơi từ chối mọi phương tiện truyền thông, thậm chí còn chẳng quảng bá gì trên mạng.

Chỉ có những người mê công viên trò chơi mới hỏi thăm tin tức trên siêu thoại.

Xe buýt nối đuôi nhau tiến vào sân chơi thần tiên.

Ngoài viện mồ côi Rainbow Bridge còn có các viện mồ côi đến từ khắp cả nước, họ được máy bay riêng của Lục thị đón tới, tối qua ở trong khách sạn chủ đề sân chơi.

Ngồi trên xe Yến Hạc Thanh thấy được cổng chào, trên cổng khắc đủ hình động vật đáng yêu, nhìn hết sức sống động.

Xe buýt chậm chạp tiến lên trong dòng xe cộ đông đúc, khắp công viên vang lên tiếng nhạc vui tươi, lũ trẻ không ngồi yên được nữa mà bám vào cửa xe, tò mò nhìn thế giới mơ mộng hoàn toàn khác biệt bên ngoài.

Công viên trò chơi hệt như một không gian khác, chỉ có niềm vui mà thôi.

Chẳng bao lâu sau, xe buýt tiến vào công viên trò chơi rồi dừng lại ở chỗ đậu xe được kẻ tạm thời.

Ngoại trừ xe điện trong công viên, những loại xe khác, kể cả xe nhân viên đều bị cấm vào công viên trong giờ hoạt động, chỉ hôm nay mới đặc cách một lần cho xe chở trẻ em ở các viện mồ côi khắp cả nước.

Cửa xe buýt mở ra, có một con dốc thoải dành cho xe lăn, Yến Hạc Thanh lần lượt bế từng đứa lên xe lăn rồi đẩy xuống.

Tiểu Nhung là người cuối cùng.

Đẩy tới tập hợp với nhóm dì Trương, đi được mấy bước, Yến Hạc Thanh nhìn chéo về phía trước.

Bắc Kinh A1111.

Lục Lãm đã đến.

Nhưng cả ngày Yến Hạc Thanh vẫn không thấy Lục Lãm đâu.

Đến giờ ăn tối, chơi xong xe điện đung, viện mồ côi Rainbow Bridge tập hợp đến nhà hàng gần đó ăn cơm.

Chủ đề của nhà hàng này là khu rừng động vật, mô phỏng rừng cây hết sức chân thực, một dòng suối nhỏ chảy róc rách, đàn cá đủ màu bơi lội, mỗi bàn ăn bằng gỗ dài đến 20 mét.

Thực đơn được thiết kế riêng cho trẻ em — — Bánh mì thịt, Omurice, cánh gà đùi gà nướng, đồ ăn hình thú dễ thương, trái cây tươi.

Và bánh quẩy nhồi tôm sốt dứa.

Yến Hạc Thanh gọi một phần bánh quẩy nhồi tôm sốt dứa.

Cậu cúi đầu ăn, từ lúc vào nhà hàng, cậu cứ cảm thấy có ai đó đang nhìn mình.

Cậu ngẩng đầu nhìn sang bên kia chiếc bàn dài, phát hiện là một người đã lớn tuổi.

Có lẽ là nhân viên cũ của viện mồ côi.

Yến Hạc Thanh lễ phép cúi đầu chào, người kia cũng cười với

cậu.

Mấy phút sau, tiếng loa thông báo vang lên.

"Mọi người ăn xong chưa ạ? Hoạt động thả đèn trời sẽ bắt đầu sau nửa tiếng nữa, ăn xong mau trở lại quảng trường phía trước đu quay nhé, mau tới nhận đèn trời của mình đi nào! Viết điều ước lên đèn trời, nguyện vọng sẽ thành sự thật!"

Trong nhà hàng vang lên tiếng reo hò không ngớt, lũ trẻ chưa ăn xong đều vội vã tăng tốc.

Giờ Yến Hạc Thanh mới biết còn có hoạt động thả đèn trời.

Chờ Tiểu Nhung ăn xong Omurice, cậu đẩy bé hòa theo dòng người tiến về quảng trường.

Gần tám giờ, bầu trời tối đen, đèn đường trong công viên đều bật sáng.

Cứ cách vài mét lại có một chiếc máy liên tục thổi ra bong bóng từ ban ngày đến tận bây giờ, với nhiệt độ hôm nay bong bóng ập vào mặt hơi lạnh nhưng chẳng ai quan tâm, còn chụp lấy đám bong bóng đủ màu trong không khí.

Ở các khu tham quan khác nhau, bài hát phát trên loa sẽ thay đổi tùy theo chủ đề.

Sắp đến quảng trường, từ xa bất ngờ vọng lại một bài hát trong không khí rộn ràng.

[There once was ship that put to sea

The name of the ship was the Billy O" Tea]

.....

Là bài hát lần trước Yến Hạc Thanh và Lục Lãm nghe chung ở quán nhỏ trong khu phố ăn uống đại học Bắc Kinh dưới cơn mưa.

Lũ trẻ không hiểu ca từ, chỉ cảm thấy giai điệu vô cùng vui tươi.

Tiểu Nhung còn hào hứng hươ tay múa chân.

Hôm nay bé vui đến nỗi quên hết ưu sầu, ngày xưa mỗi lần đụng vào chân bé luôn cúi đầu lặng im, còn hôm nay mắt bé cong cong như vầng trăng khuyết đáng yêu.

Mỗi đứa trẻ có một chiếc đèn trời nhỏ, Yến Hạc Thanh lấy giùm Tiểu Nhung rồi đưa cho bé một cây bút mực đã mở nắp, "Viết điều ước đi, có chữ nào không biết thì hỏi anh."

Tiểu Nhung vui vẻ nhận lấy rồi nhìn chằm chằm ánh nến bên trong, tí cầm lên đầu bút suy nghĩ điều ước của mình.

Một lát sau, ngòi bút hạ xuống phát ra tiếng sần sật rồi đột ngột dừng lại.

Tiểu Nhung ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Yến Hạc Thanh với vẻ thắc mắc, "Anh Yến, đèn trời của anh đâu ạ?"

Yến Hạc Thanh giải thích, "Anh không — —"

"Đây." Một chiếc đèn trời lớn xuất hiện trước mắt Yến Hạc Thanh.

Ánh nến rơi xuống, cậu hơi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là gương mặt Lục Lãm.

Cùng với vô số đèn trời từ từ bay lên sau lưng anh, lung linh khắp trời.

Một giây sau, cậu nhận lấy, "Cho tôi thì anh lấy gì thả?"

"Thả rồi." Lục Lãm gỡ bút máy trên túi áo, mở nắp ra rồi đưa cho Yến Hạc Thanh, ngòai bút hướng về phía mình, "Viết điều ước đi."

Yến Hạc Thanh đã từng ước rất nhiều lần.

Nhưng điều ước đơn giản nhất là mẹ xuất hiện trong giấc mơ của mình cũng chưa bao giờ thành sự thật.

Sau này cậu không còn ước nữa.

Khóe môi Yến Hạc Thanh hơi cong lên, "Không cần đâu."

"Chưa thử sao biết được." Dường như Lục Lãm đọc được ý nghĩ của cậu nên nhét bút vào tay cậu, lòng bàn tay ấm áp ngăn ngủi chạm nhau, "Biết đâu lần này sẽ thành sự thật thì sao."

Đầu ngón tay chạm vào thân bút, Tiểu Nhung cũng kéo góc áo Yến Hạc Thanh rồi nở nụ cười ngây thơ, "Anh Yến, tụi mình cùng ước nha!"

Yến Hạc Thanh cúi đầu nhìn chụp đèn bị ánh nến nhuộm thành màu vàng rực, cậu cầm bút nắn nót viết mấy chữ.

[Nhìn thấy mặt trời mọc ngày 4 tháng 3 năm 20xx.]

Cậu không che lại nên Lục Lãm thấy được.

Năm 20xx, hai năm sau.

Điều ước của Yến Hạc Thanh là hai năm sau được nhìn thấy mặt trời mọc.

Đáy mắt Lục Lãm dâng lên một cảm xúc khó tả, anh nhìn Yến Hạc Thanh thật sâu, nhìn cậu chăm chú thả chiếc đèn trời kia.

Mười phút trước.

Trên đường đi Lục Lãm vô tình gặp dì Trương, đi chung với bà là các nhân viên cũ ở viện mồ côi.

Nhân viên cũ biết Lục Lãm chính là nhà tài trợ phúc lợi lần này, nhìn bộ vest có giá trị không nhỏ của anh cũng đủ biết là ông chủ siêu giàu!

Ở nhà hàng nhận ra Yến Hạc Thanh làm bà nhớ lại chuyện xưa, "Ấy, chẳng lẽ anh là ông chủ hồi đó muốn nhận nuôi Yến Hạc Thanh sao? À mà không giống, anh đâu có già như vậy....."

Lục Lãm dừng bước.

Nhân viên cũ xuýt xoa luôn miệng, "Yến Hạc Thanh đẹp thật đấy, hồi bé thì xinh xắn, lớn lên thì đẹp trai, tôi chưa từng thấy đứa nhỏ nào đẹp đến vậy, mười mấy năm rồi mà tôi vừa thấy nó là nhận ra ngay!"

"Tiếc là số nó khổ quá, cha mẹ chết cháy, cả nhà bị thiêu rụi, nó và em trai cùng vào viện mồ côi....."

"Có một ông chủ cũng tốt bụng như anh muốn nhận nuôi nó, nhà giàu lắm, mở công ty lớn, nhưng nó lại trốn mất! Cuối cùng nhận nuôi em trai nó, ôi, số mệnh con người sao mà khác nhau quá....."

.....

Cảm xúc trong đôi mắt đen dần dày lên.

Yến Hạc Thanh đột nhiên quay lại, thò tay vào túi lấy ra món đồ đã cất cả ngày hôm nay giơ lên trước mặt Lục Lãm.

"Nhìn này."

Lúc này ánh mắt Lục Lãm mới dời đi.

Ánh đèn chiếu vào ngón tay Yến Hạc Thanh, là đồng xu một tệ tỏa ánh bạc lấp lánh.

Được đun rất lâu, mang theo hương vị nước sôi để nguội.

Lục Lãm chưa kịp cử động thì Yến Hạc Thanh đã nắm lấy tay phải của anh.

Đồng xu ấm áp rơi vào lòng bàn tay anh.

Giọng thiếu niên bị tiếng reo hò chung quanh át đi, nhưng từng chữ lại chạm vào tim Lục Lãm hết sức rõ ràng.

"Đây là đồng xu may mắn tôi ăn trúng."

Mắt cậu cong cong, phản chiếu ánh đèn trời sau lưng, "Dì Trương nói nó sẽ liên tục đem lại may mắn cho năm mới."

"Giờ tôi tặng nó cho anh đấy."

Chương 61

"Đồng xu được đun sôi rồi." Yến Hạc Thanh nói tiếp, "Sạch lắm ạ."

Lục Lãm phút chốc bật cười, tựa như tràn ra từ sâu trong yết hầu, tựa như âm cuối khi đàn cello kết thúc, rất thấp, rất trầm, thấm tận xương tủy.

Năm ngón tay thon dài chậm rãi khép lại.

Anh dời mắt đi rồi ngẩng đầu nhìn chiếc đèn trời của Yến Hạc Thanh bay lên không trung mênh mông, "Quà của cậu luôn rất đặc biệt."

"Có thành sự thật không nhỉ?" Yến Hạc Thanh cũng ngược nhìn bầu trời đêm.

Từng chiếc đèn từ từ bay về phía chân trời, xung quanh liên tục vang lên tiếng trầm trồ nhưng không hề ầm ĩ.

Cậu nghĩ có lẽ mình nên ước thêm một điều.

Hôm đó ngoại trừ mặt trời mọc, cậu còn muốn đến công viên trò chơi lần nữa.

"Có mà." Lục Lãm thu tầm mắt lại, vô thức nhìn sang Yến Hạc Thanh, bỗng nhiên thiếu niên nhắm mắt rồi chắp hai tay trước ngực, hàng mi cong dài khẽ rung động trong ánh nến lập lòe.

"Đang cầu nguyện à?" Lục Lãm hỏi.

"Dạ." Yến Hạc Thanh không mở mắt ra, vẻ mặt vô cùng thành kính, "Nhiều đèn như vậy biết đâu còn sót một cái chưa ghi điều ước, có thể bổ sung điều ước của tôi."

Lục Lãm lặng lẽ mỉm cười, "Tôi chưa viết đâu, điều ước này của cậu cũng sẽ thành sự thật thôi."

"Anh không có điều ước sao?"

"Trước kia thì không, giờ có một điều."

"Vậy anh thiệt thòi rồi." Yến Hạc Thanh thả tay xuống rồi ngược mắt lên, nhưng không nhìn Lục Lãm mà vẫn nhìn đèn trời, "Điều ước anh nhường tôi đã ước xong rồi."

"Không sao." Lục Lãm thò tay vào túi rồi thả ra, đồng xu nhẹ nhàng rơi xuống túi, "Đồng xu cậu tặng sẽ mang đến may mắn cho tôi."

Hoạt động thả đèn trời nhanh chóng kết thúc, hầu hết đèn trời đã bay lên không trung và trở nên nhỏ bé, Yến Hạc Thanh thu mắt lại rồi quay đầu nói, "Hôm qua tôi thi vòng một rồi. Chừng nào anh rảnh, để tôi tập lái cho vòng hai vòng ba."

Lục Lãm lấy điện thoại ra xem lịch trình, "Ngày mai, ngày mốt, thứ Bảy."

"Ngày mốt tôi khai giảng rồi." Yến Hạc Thanh biết Lục Lãm không ngại đem xe cho mình tập lái, dù cậu có biết lái xe thì cũng không dám tập bằng chiếc xe mấy triệu bạc, cậu chủ động đề nghị, "Chỗ tập lái anh nói ở đâu? Sáng mai tôi sẽ lái xe tới đó."

Lục Lãm thản nhiên nói, "Tìm tài xế lái thay phiên lảm, tám giờ sáng mai tôi đến đón cậu, lâu rồi không ra ngoại ô hít thở không khí trong lành, đi một vòng cũng được."

Chất lượng không khí thủ đô không tốt lắm nhưng ở ngoại ô cũng chẳng khá hơn là bao.

Giờ Yến Hạc Thanh chưa biết rõ tình hình của Lục Mục Trì, để đề phòng vạn nhất, cậu nói: "Sáng mai tôi phải đến trường một chuyến, anh chờ tôi ở cổng trường nhé?"

Lục Lãm đáp: "Ừ."

Nãy giờ Tiểu Nhung nghe hai người nói chuyện nhưng không hiểu lắm, đợi Lục Lãm đi xong mới tò mò hỏi Yến Hạc Thanh, "Anh Yến, anh thân với bác lắm ă? Anh nói nhiều ơ là nhiều!"

Yến Hạc Thanh rất trầm lặng, ngoại trừ đọc truyện cho lũ trẻ nghe thì rất ít khi nói chuyện.

Lát nữa về sẽ rất đông, thừa dịp đám người còn đang lưu luyến không rời nhìn đèn trời bay xa, Yến Hạc Thanh đẩy Tiểu Nhung tới bãi đậu xe trước.

Đám đông chưa ủa ra nên trên đường chỉ có rải rác mấy người.

Bài hát cướp biển vui nhộn kia vẫn đang phát đi phát lại.

Yến Hạc Thanh không trả lời mà kéo mũ trùm đầu lên cho Tiểu Nhung.

Cuối tháng Giêng, gió ban đêm vẫn rất lạnh.

— —

Đưa lũ trẻ về viện mồ côi, về nhà đã gần 11 giờ, Yến Hạc Thanh đứng dựa tường 15 phút, không đọc sách mà tắm xong lập tức lên giường ngủ.

Cùng lúc đó, Lục Lãm bị Lục Hàn khủng bố điện thoại gọi về nhà

họ Lục gấp.

Chẳng biết Lục Mục Trì lên cơn điên gì mà trong buổi tiệc hôm đó chạy về từ hôn, người nhà họ Tề bỏ đi ngay lập tức.

Lục Xương Thành tức giận đến nổi huyết áp tăng vọt, vác gậy quất Lục Mục Trì một trận rồi tịch thu điện thoại, mấy ngày nay toàn nhốt hẩn trong phòng.

Lục Hàn hết lời khuyên ngăn cả hai bên nhưng chẳng ai để ý ông ta.

Đồ trong phòng Lục Mục Trì đều bị đập nát, vệ sĩ cũng bị hẩn đánh mặt mũi bầm dập.

Vệ sĩ không dám đánh lại, cũng không dám thả hẩn đi mà thay phiên nhau canh cửa.

Lục Hàn sốt ruột đi tới đi lui ở cổng, gần nửa đêm xe Lục Lãm mới tới.

Lục Lãm cho tài xế về nhà rồi tự lái.

Anh không định ngủ lại nên đậu xe ngoài cổng.

Vừa xuống xe, Lục Hàn vội vã xông tới kể lể, "A Lãm, anh bó tay thật rồi, một lớn một nhỏ đều bướng như nhau, em mau vào khuyên đi!"

Lục Lãm không rõ tình hình cụ thể mà chỉ nghe bác sĩ gọi điện nói huyết áp của Lục Xương Thành vượt quá 200.

Giờ đã biết chuyện, anh dừng lại, "Nếu huyết áp hạ rồi thì tôi về đây."

Sắc mặt Lục Hàn lập tức trở nên khó coi, ông ta thừa biết Lục

Lắm chướng mắt người anh ruột này, bao năm nay tiệc sinh nhật của ông ta Lục Lắm chưa bao giờ tham dự, làm ông ta mất hết mặt mũi. Lục Hàn âm thầm siết chặt tay rồi cố nặn ra một nụ cười, "Giờ cha chẳng chịu ăn uống gì cả, huyết áp hạ cũng nguy hiểm lắm chứ, anh nói ông ấy không chịu nghe, nếu em làm ngơ thì anh buộc lòng phải gọi điện mời mẹ đến vậy."

Tình cảm giữa Lục Hàn và Lục Tri Thiên đã sớm phai nhạt, hồi bé sống chung một thời gian, Lục Tri Thiên ngã bệnh chuyển đi nơi khác cũng rất ít gặp nhau, khi ông ta và Từ Kiều Âm ly hôn, Lục Tri Thiên còn chạy đến tát ông ta mấy cái trước mặt mọi người, Lục Hàn oán hận Lục Tri Thiên nên không bao giờ tới thăm bà.

Cha ông ta nói không sai, cùng một họ Lục nhưng cũng phân biệt Lục này Lục kia, trong lòng Lục Tri Thiên chỉ thương Lục Lắm theo họ mình mà thôi.

Điểm yếu của Lục Lắm cũng chỉ có Lục Tri Thiên.

Lục Hàn làm bộ móc điện thoại ra.

Lục Lắm không ngăn cản ông ta.

Tay cầm điện thoại nhưng không dám động, Lục Hàn sượng sùng mấy giây rồi thở dài cất vào lại, "Trễ quá rồi, anh không quấy rầy mẹ nữa đâu. Em đi đi, giờ anh chỉ biết khuyên nhủ cha thôi. Nếu ông ấy vẫn không chịu ăn uống thì đành phó thác cho trời vậy."

Rầm!

Đúng lúc này biệt thự phát ra tiếng nổ.

Tiếp theo là tiếng rống của Lục Xương Thành, "Bắt nó lại mau!"

Tiếng bước chân hỗn loạn gấp rút, Lục Hàn chạy vào, đối diện là Lục Mục Trì đang chạy như bay, thấy Lục Lắm vẫn không phản

ứng, Lục Hàn tiếp tục lao tới trước, theo sau là đám vệ sĩ.

Lục Hàn tức giận quát, "Ranh con đứng lại!"

Lục Mục Trì mắt đốic tai ngơ, nhìn cánh cổng với nụ cười đắc thắng, vừa ra cổng thì thấy bóng người đứng đó, tim hắn giật thót, lập tức khựng lại, vệ sĩ đuổi theo phát hiện Lục Lãm cũng dừng lại cúi đầu, không dám chạy nữa.

Lục Mục Trì ngoan ngoãn gọi, "Chú."

Ánh mắt Lục Lãm rơi vào tay phải Lục Mục Trì, máu đang nhỏ giọt xuống mu bàn tay, hắn đi chân trần chứ không mang giày.

Lục Xương Thành được người hầu dìu đuổi theo, mắt mũi kèm nhèm, ban đêm càng khó thấy hơn nên không để ý Lục Lãm, cầm gậy chỉ vào Lục Mục Trì quát, "Mày chạy đi! Có chạy đằng trời cũng đừng hòng ở bên thẳng nhãi Lâm Phong Trí kia!"

Liên hôn là chuyện nhỏ, Lục Mục Trì từ hôn ngay trước mặt mọi người làm ông ta mất sạch thể diện, đây là điều Lục Xương Thành khó chấp nhận nhất, không nỡ trách cháu trai yêu quý của mình nên đổ hết lên đầu Lâm Phong Trí.

Nhất định là vì Lâm Phong Trí có mặt ở đó nên Lục Mục Trì mới từ hôn!

Đường đường là thiếu gia nhà họ Lục mà lại bị thứ hạ đẳng kia dạy hư!

Lục Mục Trì nghe thấy Lâm Phong Trí thì hơi kinh ngạc.

Nhưng hắn phản ứng khá nhanh nên đoán được nguyên nhân, thì ra tưởng hắn từ hôn là vì Lâm Phong Trí.

Lục Mục Trì không hề phản bác.

Hiểu làm càng tốt, ông nội hấn sẽ không động đến Yến Hạc Thanh. Đêm đó Yến Hạc Thanh tận mắt thấy hấn từ hôn chắc sẽ cảm động lắm nhỉ?

Lục Mục Trì nhớ Yến Hạc Thanh da diết.

Nếu đêm đó không bị Lục Xương Thành nhốt lại thì hấn cũng chẳng bức thiết như vậy, càng bị ngăn cản nỗi nhớ của hấn dành cho Yến Hạc Thanh càng lan tràn như cỏ dại, ngày một tăng lên.

Hấn cực kỳ muốn gặp Yến Hạc Thanh!

Nhìn thấy vết máu dưới đất, toàn thân Lục Xương Thành run rẩy, "Lũ ngu xuẩn này! Còn không mau đưa thiếu gia vào băng bó đi!"

Đám vệ sĩ nhìn nhau rồi lại nhìn Lục Lãm.

Lúc này Lục Xương Thành mới thấy Lục Lãm, huyết áp lại tăng vù vù, muốn xếp hàng chọc tức ông ta hay gì!

Lục Lãm không lên tiếng mà chỉ cúi chào Lục Xương Thành rồi quay lưng đi.

Khóe mắt Lục Xương Thành co rút, nện gậy xuống đất cộp cộp, trút giận lên đám vệ sĩ, "Tụi bây không có tai à! Còn ngậy ra đó làm gì!"

Lúc này vệ sĩ mới tiến lên đỡ Lục Mục Trì.

Trên đường về, trong xe tĩnh mịch, một lát sau Lục Lãm bật nhạc.

"Wellerman"

Dạo này Yến Hạc Thanh ngủ thẳng đến sáng, đúng sáu giờ rời giường.

Như thường lệ, cậu rửa mặt, ôn bài rồi nấu bữa sáng.

Làm xong đã bảy giờ, cậu chuẩn bị lên đường, ra cửa định mang giày thì do dự giây lát, sau đó lại vào bếp hấp mười cái sủi cảo xếp vào hộp.

Vẫn đến cổng trường sớm hơn nửa tiếng.

Ngày mai khai giảng nên sinh viên lũ lượt quay lại trường, nhưng giờ còn sớm nên sân trường vẫn yên tĩnh như đang ngủ say, cổng chính chỉ mở cửa hông, Yến Hạc Thanh đứng chờ trước cửa.

Nhiệt độ không khí tăng trở lại, hôm nay không lạnh lắm, Yến Hạc Thanh mặc áo khoác lót bông màu cam.

Màu như quả hồng chín, không sáng mà là màu cam đậm rất tôn da, da Yến Hạc Thanh vốn trắng, mấy tháng nay chịu khó bôi bổ nên khuôn mặt to cỡ bàn tay trắng mịn như tủa sáng.

Phía xa, một chiếc xe đạp từ từ đến gần.

Ngoại trừ mấy ngày Tết, Cố Tinh Dã đều tới trường làm thí nghiệm, học kỳ sau hẳn muốn đăng ký thêm một chương trình, sắp vào cổng, hẳn chợt kinh ngạc nhìn tới phía trước.

Một nam sinh gầy gò hình như đang đợi ai đó.

Từ góc nhìn của Cố Tinh Dã, khó khăn lắm mới thấy được nửa bên mặt.

Nhìn hơi giống Lâm Phong Trí làm hắn thất thần. Đến khi chống chân xuống đất nhìn kỹ lại mới nhận ra không phải.

Nam sinh cao hơn Lâm Phong Trí mấy centimet, cũng gầy hơn, chủ yếu là khí chất hoàn toàn khác biệt.

Không phải Lâm Phong Trí nên Cố Tinh Dã thu mắt lại rồi tiếp tục đạp xe vào sân trường.

Yến Hạc Thanh chưa đợi bao lâu thì Lục Lãm đến.

Lần này tài xế lái xe, Yến Hạc Thanh ngồi vào ghế sau, Lục Lãm ngồi cạnh, Yến Hạc Thanh đeo một chiếc ba lô khá nặng, anh hỏi: "Còn mang đồ tập lái nữa à?"

"Đem nước và đồ ăn thôi ạ."

Yến Hạc Thanh tháo ba lô xuống rồi mở khóa lấy ra một hộp cơm.

Là hộp cơm inox bình thường nhất, khi cầm còn nóng phồng tay, cậu đưa cho Lục Lãm, "Đem điếm tâm cho anh này." Dường như cậu sức nhớ ra gì đó, "Anh ăn chưa?"

Bên cạnh Lục Lãm có một cái túi giấy nhưng anh không động đến, "Chưa."

Cầm hộp cơm mở ra, hơi nóng bốc lên, sủi cải nặn hình cá vàng được xếp ngay ngắn, bụng cá tròn vo lộ ra nhân thịt trộn cải thảo.

Còn kèm theo nĩa inox nhỏ.

Lục Lãm ghim một cái sủi cải, "Cậu ăn chưa?"

"Ăn lúc sáu giờ hơn rồi ạ."

Lục Lãm bỏ vào miệng nuốt xuống rồi lại hỏi: "Cậu làm đấy à?"

"Dạ, nhưng không phải mới gói mà là gói sẵn rồi trữ đông." Yến Hạc Thanh cười, "Sau này có dịp sẽ mời anh ăn sủi cảo mới làm, hương vị vẫn ngon hơn nhiều."

Lục Lãm ghim thêm một cái, "Thế này đã ngon lắm rồi."

Tài xế lái theo bản đồ dẫn đường, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Lục Lãm có bệnh sạch sẽ, không bao giờ ăn trên xe mà chỉ để mấy chai nước.

Tài xế lái rất giỏi nên tránh được hết đèn đỏ, chưa đầy hai tiếng sau đã đến nơi.

Lục Lãm và Yến Hạc Thanh xuống xe, tài xế lái đi trước.

Xe tạm thời đậu trong sân của chủ vườn hoa.

Chủ vườn tên Chu Tú Mai, nghe thấy động tĩnh lập tức đi ra, bà làm ăn mấy chục năm, bốn ba khắp nơi tiếp xúc vô số người nên lập tức nhìn ra thân phận Lục Lãm không hề đơn giản.

Có cơ hội làm quen với nhân vật tầm cỡ nên Chu Tú Mai hết sức nhiệt tình, năng nặc đòi tặng mật ong cho Yến Hạc Thanh.

"Chẳng phải cháu thích mật ong hoa vải à, tới đúng lúc lắm, ngồi nghỉ một lát rồi hãy đi." Chu Tú Mai bưng trà lên rồi gọi vọng vào trong, "Lão Trương, Tiểu Yến tới kìa, anh ra lấy hai hũ mật hoa vải đi."

Yến Hạc Thanh vốn định từ chối, nhưng nhớ đến Lục Tri Thiên lại đổi ý.

Cậu không lấy không mà chủ động đi theo ông chủ lấy mật ong.

"Anh ở đây đợi tôi một lát nhé?" Yến Hạc Thanh nhìn sang Lục

Lắm.

Lục Lắm gật đầu, Yến Hạc Thanh lập tức theo ông chủ ra trại nuôi ong sau vườn.

Chỉ còn Chu Tú Mai, Lục Lắm không nói gì mà cũng chẳng uống trà, Chu Tú Mai bắt chuyện trước, "Anh là bà con của Tiểu Yến à?"

"Không phải."

"Ồ, vậy là bạn rồi!" Chu Tú Mai thao thao bất tuyệt, "Tiểu Yến ở đây phụ việc cho tôi hai năm, hồi cấp ba thì phải, thôi đừng nhắc, lúc đó nó chưa thành niên nên tôi thuê nó làm mà trong lòng sợ run."

Nhắc tới Yến Hạc Thanh, Lục Lắm lập tức nhìn sang Chu Tú Mai.

Chu Tú Mai hào hứng nói tiếp: "Mới đầu tôi đâu dám thuê, nó nói không trả lương thì không tính là làm công, chỉ cần tôi dạy nó trồng lay ơn là được rồi. Ôi, còn nhỏ xíu mà đã biết phụ việc, vừa ngoan vừa chịu khó, tôi có mặt mũi nào mà không trả tiền chứ, sau đó lên giữ nó lại."

"Còn có mật hoa vải nữa, tôi dạy nó lấy mật, lúc đó mới biết nó chưa ăn mật ong bao giờ, thế là cho nó một hũ to."

"Chắc giờ Tiểu Yến sống tốt hơn rồi nhỉ? Hai năm đó nó gầy thấy thương, tôi đoán trong nhà đối xử tệ với nó nên giữ nó lại ăn cơm, chúng tôi cũng chẳng có món ngon vật lạ gì, chỉ có thể cho nó ăn no hơn thôi."

Chu Tú Mai kể luôn miệng, đến khi cửa sau vang lên tiếng bước chân thì mới ngừng.

Yến Hạc Thanh mua ba hũ mật hoa vải, ông chủ không biết nên đã lấy tiền.

Chu Tú Mai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắt trợn lên tới trời, cái tên ngốc này!

Không thấy khách hàng tiềm năng kia à!

Lần này thì hỏng hết rồi!

Trước khi đi, Lục Lãm hỏi xin danh thiếp của Chu Tú Mai.

Họ đi chưa bao lâu thì Chu Tú Mai nhận được một cú điện thoại.

Trong ống nghe vang lên giọng nữ cực kỳ êm tai, nói muốn ký hợp đồng đặt hoa hai năm với vườn hoa Tú Mai.

Chương 62

Xe con mấy chục ngàn tệ nên không gian cũng chẳng rộng lắm, với Lục Lãm thì hơi chật, anh khom người ngồi vào ghế lái, đầu gần đụng trần xe, tầm mắt bị che khuất không ít.

Yến Hạc Thanh cũng không nhỏ, hai người một trước một sau lên xe, bên trong càng chật chội hơn.

Không khí cũng loãng đi nhiều.

Yến Hạc Thanh kéo dây an toàn, chốt cài hơi trục trặc nên hồi lâu sau vẫn chưa cài được, hể buông tay thì lập tức bung ra.

Cậu nghiêng người sang rồi cúi đầu loay hoay.

Tóc mềm bồng bênh thoang thoảng mùi dầu gội, hương thơm rất thanh khiết.

Át đi mùi xăng trên xe.

Ánh mắt Lục Lãm khẽ động, đang định lên tiếng thì Yến Hạc Thanh đã cài dây an toàn xong, ngược mắt nói, "Chắc đây là lần đầu anh lái chiếc xe lạc hậu vậy nhỉ."

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Lãm dời mắt đi trước, anh khởi động xe, "Đâu có, chiếc xe đạp đầu tiên trong đời tôi là đồ cổ từ thời bà ngoại tôi còn học cấp hai, ở thời của bà là xe xịn nhưng đến thời tôi đã thành lỗi mốt rồi."

Yến Hạc Thanh do dự, "Xe đạp của bà ngoại anh....."

"Xe đạp kiểu nữ màu hồng." Lục Lãm nhìn phía trước, hai tay gác lên vô lăng, "Lớp sáu đi khai giảng gặp đám Tạ Quân Kiệt còn bị chế nhạo một trận nữa."

Anh dừng lại giây lát, "Tôi không thèm để ý cậu ta, cậu ta nói hồi cấp một mình là bá chủ khu Nam Sơn gì đó, kiểu như tan học gặp tao vậy."

Đây là lần đầu tiên Lục Lãm kể chuyện của mình, Yến Hạc Thanh không hiểu ý anh nên thuận miệng hỏi: "Anh có đi không?"

"Không." Lục Lãm hời hợt nói, "Tôi chẳng bao giờ phí thời gian vào mấy chuyện vô bổ cả."

"Nhưng Tạ tiên sinh đâu giống người dễ bỏ cuộc."

"Ngày thứ ba tan học, cậu ta dẫn người đến chặn tôi ở lớp."

Yến Hạc Thanh im lặng, Lục Lãm sẽ không vô duyên vô cớ kể lại chuyện này, chắc chắn anh có dụng ý gì đó.

Không để cậu đợi lâu, Lục Lãm chậm rãi nói tiếp, "Tôi chẳng có gì đặc biệt cả, biết chạy xe đạp bình dân, thời trẻ cũng gây gỗ đánh nhau, ăn mì gói hai tệ là chuyện thường."

Yến Hạc Thanh im lặng mấy giây, đột nhiên nói: "Tôi nấu mì gói lắm đấy, khi nào có dịp sẽ mời anh."

Cậu nói hết sức bình thản.

Mì gói từng là lương thực chính quan trọng nhất của cậu, vừa tiện vừa rẻ.

Năm đó đang tuổi ăn tuổi lớn, cậu mau đói mà sức ăn cũng mạnh, Triệu Huệ Lâm đo đếm vại gạo từng li từng tí, hề thiếu đi sẽ

măng cậu ăn nhiều, bắt cậu trả tiền sinh hoạt.

Yến Hạc Thanh mua mấy thùng mì giấu dưới gầm giường, chờ lúc không có ai ở nhà sẽ nấu hai gói rồi bỏ thêm vài lá rau, thỉnh thoảng nấu cơm để dành quả trứng mà Triệu Huệ Lâm không biết, còn có thể bỏ thêm trứng chần nước sôi.

Nửa đêm tỉnh giấc vì đói cũng không cần vào bếp làm kinh động người nhà Triệu Yến mà rắc gói gia vị vào ăn.

Cứ thế vượt qua đoạn thời gian chóng đói kia, mặc dù chẳng có chất gì nhưng may sao vóc dáng Yến Hạc Thanh vẫn như tre sau mưa, qua mùa xuân đã cao vút lên.

Có lẽ là được di truyền từ mẹ, cậu nhớ mang máng bà có thể dễ dàng hái được lựu đỏ mọc tí trên ngọn cây.

Yến Hạc Thanh lại nghĩ tới một chuyện, "Anh và Tạ tiên sinh đánh nhau ai thắng ạ?"

Trước mặt có ngã rẽ, Lục Lãm không nhớ chuyện này lắm, anh trầm ngâm một lát, "Đánh cậu ta gãy mất nửa cái răng thì phải, hay là hai cái nhỉ?"

Yến Hạc Thanh im lặng.

Hồi cấp hai cậu cũng từng gặp mấy học sinh ngang tàng.

Có nữ sinh viết thư tình cho cậu, giờ học thể dục mấy nam sinh chặn đường lôi cậu vào nhà vệ sinh.

Bọn chúng bao vây cậu rồi quyền đấm cước đá, cảnh cáo cậu không được hẹn hò với nữ sinh kia.

Cậu không lợi hại như Lục Lãm nên lúc bị đánh ngoại trừ ôm đầu thì chẳng làm được gì khác.

Lúc đó cậu cũng không muốn phản kháng.

Cậu từng đọc trong một cuốn sách rằng mọi người đều được sinh ra với đôi móng vuốt bảo vệ mình, tuổi tác dần tăng lên, chúng sẽ phát triển thành một bộ giáp kiên cố không thể phá vỡ.

Móng vuốt nhỏ bé non nớt của cậu vừa mới nhú lên thì đã bị sự ngược đãi của Yến Thắng Bình bẻ gãy.

7 tuổi, Yến Thắng Bình đánh cậu lần đầu tiên.

Lúc đó cậu phản kháng đẩy lão một cái rồi lập tức chạy ra khỏi nhà.

Sắp đến cổng thì bị Yến Thắng Bình tóm lấy.

Gã đàn ông say rượu điên tiết đâm tới tấp vào mặt vào người cậu.

"Mày chạy nữa đi! Ông đây nuôi mày nên có quyền đánh mày! Mẹ! Một thằng con hoang không ai thèm mà cũng dám coi thường ông à, tao đánh chết mày! Đánh chết mày!"

Chưa bao giờ đau dữ dội như vậy, trong mắt cậu chỉ thấy được máu tươi tràn ngập.

Cậu thật sự rất sợ.

Thế nên cậu giấu móng vuốt đi rồi im lặng chịu đánh, như vậy sẽ đỡ đau hơn.

Dần dà cậu quên mất thực ra mình cũng có móng vuốt, tuy không sắc bén nhưng vẫn có thể phản kháng.

Cũng may sinh nhật 18 tuổi hôm đó, ông trời đã tặng cậu một

món quà không gì sánh nổi.

Cậu đã tìm lại được móng vuốt của mình.

"Đang nghĩ gì vậy?" Liếc thấy Yến Hạc Thanh thất thần, Lục Lãm phá vỡ yên tĩnh.

"Đang nghĩ chẳng bao lâu nữa tôi lấy được bằng lái rồi." Yến Hạc Thanh quay sang, đôi mắt cong cong, "Đến hôm đó mời anh ăn mì gói nhé? Bỏ thêm giảm bông, thịt bò, còn có trứng chần nữa."

Lục Lãm điềm tĩnh nói, "Được."

Chỗ tập lái được thiết kế giống hệt sân thi, có lẽ là trường tư nhân.

Sân bãi rộng rãi bằng phẳng, chỉ có hai người Lục Lãm và Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh mới thi thử một lần đã đậu vòng một, giờ chỉ còn thực hành lái xe nữa thôi.

Cứ 15 phút Lục Lãm lại chụp một tấm ảnh tập lái tải lên.

Thời gian trôi qua, học xong một ngày, Yến Hạc Thanh bước xuống xe.

Chân trời đang ở thời khắc giao hòa giữa ngày và đêm, không sáng mà cũng chưa tối đến nỗi không thấy gì.

Lục Lãm giơ điện thoại lên chụp một tấm.

Sau đó điềm nhiên cất điện thoại vào túi.

Để xe lại sân tập, hai người sóng vai đi ra ngoài.

Tài xế của Lục Lãm đã chờ sẵn, Yến Hạc Thanh chỉ vào cổng ga điện ngầm cách đó không xa, "Không cần đưa tôi về đâu, tôi đi tàu điện ngầm về thẳng nhà luôn, tiện lắm."

Lục Lãm cũng không miễn cưỡng, "Đi đường chú ý an toàn nhé."

Yến Hạc Thanh gật đầu rồi đeo ba lô đi tới cổng ga điện ngầm, đi vài bước, cậu dừng lại quay đầu nhìn, Lục Lãm vẫn còn đứng tại chỗ dõi theo cậu.

Yến Hạc Thanh bỗng nhiên vẫy tay với Lục Lãm, "Lục Lãm, thứ Bảy gặp."

Ngày mai khai giảng, thứ Bảy tuần này sẽ tập lái tiếp.

Đèn đường bất chợt sáng lên chiếu vào khóe miệng cong cong của cậu.

Tựa như vì cậu mà sáng vậy.

Khóe miệng Lục Lãm vô thức nhếch theo, sau đó làm một động tác mà mình chưa bao giờ làm, giơ tay lên vẫy Yến Hạc Thanh.

Lên xe, Lục Lãm không nói gì nhưng tài xế đã nhìn thấy hết, lúc đi ngang qua Yến Hạc Thanh, tốc độ xe vô cùng thức thời, chạy chậm thật chậm.

Qua cửa sổ xe, Lục Lãm nhìn theo Yến Hạc Thanh đi vào cổng ga điện ngầm rồi mới thu mắt lại, cúi đầu phóng to tấm ảnh kia lên.

Trong ảnh, thiếu niên bước xuống xe chỉ thấy mỗi góc nghiêng, ánh sáng nhạt nhòa, còn chụp hơi xa nên mặt Yến Hạc Thanh rất mờ, chẳng thấy được gì nhưng ngón tay Lục Lãm vẫn chạm vào khóe miệng cậu vô cùng chuẩn xác, sau đó vuốt nhẹ, rất nhẹ.

Một lát sau, anh cài làm màn hình khóa.

— —

Yến Hạc Thanh về chung cư, tới cổng, cậu thấy siêu thị mini bên cạnh còn mở cửa nên đi vào.

Tới kệ mì gói, giờ có đủ mọi hương vị nhưng Yến Hạc Thanh vẫn chọn mì bò dưa cải phổ biến nhất.

Sau đó ghé khu thực phẩm tươi sống mua một miếng thịt bò, một cây xà lách và một nắm hành lá.

Trả tiền xong, Yến Hạc Thanh đi vào chung cư.

Sắp đến tòa nhà, đèn cảm ứng trên lầu ba lóe lên, lầu một và lầu bốn tối om.

Yến Hạc Thanh chưa đợi bao lâu thì có người gọi tới.

Cậu lấy điện thoại ra.

Là Lâm Phong Trí đã biến mất nhiều ngày nay.

Yến Hạc Thanh không nghe mà bỏ vào túi rồi ung dung đi vào.

Gọi mãi không ai bắt máy làm Lâm Phong Trí hết sức bần khoản, không ở nhà mà cũng không nghe điện thoại, Yến Hạc Thanh đi đâu rồi?

Cuộc gọi tự ngắt, Lâm Phong Trí dời điện thoại ra khỏi tai, đang định gọi tiếp thì dưới lầu vang lên tiếng bước chân, y liếc thấy Yến Hạc Thanh trở về.

"Anh!" Lâm Phong Trí cầm điện thoại chạy xuống cầu thang níu lấy cánh tay Yến Hạc Thanh, "Đi với em một chuyến đi!"

Yến Hạc Thanh không nhúc nhích mà hờ hững nói: "Anh chưa ăn cơm."

Ánh mắt Lâm Phong Trí dời xuống tay cậu mới thấy cậu xách theo đồ ăn, y sững sốt, "Tám giờ rồi mà sao anh chưa ăn nữa?" Sau đó trông thấy cậu đeo ba lô, "Đại học Bắc Kinh chưa khai giảng mà, anh đi đâu vậy?"

"Mới tập lái xe về." Yến Hạc Thanh trả lời y một lượt.

Rốt cuộc Lâm Phong Trí cũng nhớ ra Yến Hạc Thanh từng nói muốn thi lấy bằng lái trong kỳ nghỉ. Y cắn môi rồi buông Yến Hạc Thanh ra, "Vậy anh ăn cơm trước đi, em chờ anh."

Yến Hạc Thanh không hỏi y có chuyện gì mà lên lầu mở cửa, thay giày đi vào bếp hỏi, "Anh nấu mì gói, em ăn không?"

Lâm Phong Trí chưa từng ăn mì gói, y không chịu được mùi bột ngọt nồng nặc nên toàn ăn mì sợi, y đi tới sofa ngồi xuống, "Thôi không ăn đâu."

Yến Hạc Thanh im lặng.

Trong bếp vang lên tiếng nấu nướng làm Lâm Phong Trí hết sức bức bối, giờ y đang có việc rất gấp, ánh mắt đảo quanh, đột nhiên chú ý tới khối pha lê lập phương trên bàn trà.

Y tò mò cầm lên, cực nặng.

Y lập tức nhận ra đây là pha lê thiên nhiên.

Pha lê không đắt nhưng cả khối to như vậy ít nhất cũng mấy trăm ngàn, làm sao Yến Hạc Thanh.....

Lâm Phong Trí đột nhiên nín thở.

Là Lục Mục Trì tặng.....

Mùi thơm lan tỏa trong không khí, Yến Hạc Thanh bừng mị ra thì thấy Lâm Phong Trí đang cầm khối pha lê lập phương ngẩn người.

Cậu thản nhiên đến gần đặt mị xuống, lấy pha lê lập phương ra khỏi tay Lâm Phong Trí cất vào ngăn kéo rồi hời hợt nói: "Quà bạn tặng đấy, nếu là của anh thì cho em luôn cũng được."

Lâm Phong Trí cảm thấy câu này khá quen nhưng lại không nhớ đã từng nghe ở đâu, giờ y chỉ quan tâm đến chuyện khác nên cũng không để ý lắm, e dè hỏi Yến Hạc Thanh, "Người bạn này..... là Lục Mục Trì đúng không?"

Yến Hạc Thanh cười nhạt, "Sao em nghĩ vậy?"

Lâm Phong Trí thốt lên, "Vật trang trí bằng pha lê này ít nhất cũng mấy trăm ngàn, ngoài anh ta ra....." Y không nói tiếp nữa, với thân phận và hoàn cảnh của Yến Hạc Thanh, ngoài Lục Mục Trì còn ai tặng nổi món quà mấy trăm ngàn cho cậu chứ?

Yến Hạc Thanh cũng bất ngờ, mấy trăm ngàn? Nhưng chỉ giây lát sau cậu thu lại vẻ kinh ngạc rồi điềm tĩnh cầm đĩa ăn mị, "Anh sẽ không bao giờ nhận đồ của anh ta cả."

Lâm Phong Trí nghe ra ý khác trong câu này, y nhìn Yến Hạc Thanh chăm chú, "Vậy là anh chưa đồng ý hẹn hò với Lục Mục Trì đúng không?"

Yến Hạc Thanh dừng đĩa lại, khóe môi hơi cong lên, sau đó lại động đĩa lần nữa, giọng nói hờ hững, "Anh ta không cho em câu trả lời à?"

Yến Hạc Thanh lảng tránh mấy lần không chịu trả lời làm Lâm

Phong Trí cực kỳ sốt ruột, y bất giác tự hỏi chẳng lẽ Yến Hạc Thanh thích Lục Mục Trì nên đang ghen sao? Có thể lắm chứ, xưa nay Lục Mục Trì rất đào hoa, nam nữ say mê hẳn không ít.

Vậy nhờ Yến Hạc Thanh đến nhà họ Lục được không nhỉ?

Lâm Phong Trí đột nhiên do dự.

Y không nói, Yến Hạc Thanh cũng chẳng thúc giục mà vui đầu yên lặng ăn mì.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bát đĩa thỉnh thoảng va nhau, đối với Lâm Phong Trí đây quả là một sự giày vò thầmlặng, trong lòng như có mấy cái móng mèo đang cào cùng lúc làm y ngứa ngáy khó chịu.

Hết cách rồi, ngoại trừ Yến Hạc Thanh biết điều thì không ai có thể giúp y cả.

Lâm Phong Trí hít sâu một hơi rồi nói thẳng, "Em đâu có cơ hội hỏi anh ta, vì em mà anh ta từ hôn trước mặt mọi người nên bị ông nội nhốt lại rồi."

"Anh, hình như giờ nhà họ Lục biết Lục Mục Trì thích em rồi, em đến đó bọn họ không cho em vào nữa, anh giúp em một lần đi, tới nhà họ Lục chuyển lời cho Lục Mục Trì giúp em nha."

Yến Hạc Thanh chậm rãi nhai thịt bò rồi húp một ngụm nước mì, đặt tô xuống hỏi: "Em không vào nhà anh ta được thì làm sao anh vào đây?"

Lâm Phong Trí nói với vẻ đương nhiên, "Anh là bạn bình thường của Lục Mục Trì, ông Lục sẽ không cấm cửa anh đâu." Y sốt ruột khoác tay Yến Hạc Thanh rồi nũng nịu dựa sát vào, "Năn nỉ anh đó, ngoài anh ra chẳng ai giúp được em hết."

Lâm Phong Trí rất sợ, Lục Xương Thành mà biết Lục Mục Trì thích y thì đời nào chấp nhận y gả cho Lục Lãm.....

Nhiệt độ không giống trong ký ức.

Trước kia Yến Minh Tùng ôm cậu rất ấm áp, còn giờ chỉ thấy lạnh buốt.

Yến Hạc Thanh nghiêng đầu nhìn y, "Nhấn gì?"

"Anh chịu rồi hả!" Lâm Phong Trí vừa mừng vừa kích động, hấp tấp nói, "Anh bảo Lục Mục Trì đừng thích em nữa, em vĩnh viễn chỉ thích....."

"Lục Mục Trì biết người kia đấy, cứ tiếp tục náo loạn như vậy mọi người đều rất khó xử. Thôi thì anh ta hãy vì em mà thích người khác đi!"

Chương 63

Trong khi Lâm Phong Trí nói, Yến Hạc Thanh nảy ra một ý tưởng mới.

Lục Mục Trì bị nhốt ở nhà họ Lục, bước tiếp theo trong kế hoạch của cậu sẽ mất đi một cơ hội.

Giờ Lâm Phong Trí nhờ cậu tới là đang cho cậu lý do chính đáng nhất.

Nhưng Yến Hạc Thanh chưa vội nhận lời Lâm Phong Trí.

Cậu muốn y nài nỉ mình rồi mới đáp ứng.

Quả nhiên Yến Hạc Thanh im lặng không nói gì khiến Lâm Phong Trí chột dạ, y cũng biết yêu cầu này của mình hơi quá đáng.

"Em biết bắt anh đối diện với Lục Mục Trì rất khó cho anh....." Về mặt y càng thêm nghiêm túc. "Sau này anh nhờ chuyện gì em cũng sẽ giúp anh!"

Rốt cuộc Yến Hạc Thanh mở miệng, "Nhưng khai giảng xong bận lắm."

Dạo này nhóm chat của lớp hết sức náo nhiệt, giờ Lâm Phong Trí mới biết nguyên nhân, thì ra là sắp khai giảng.

Y cắn môi dưới, "Cuối tuần này được không?"

Y không có ý thúc giục Yến Hạc Thanh nhưng tình thế quá cấp

bách, y sợ càng để lâu sẽ càng lớn chuyện.

Tính tình Lục Mục Trì thế nào y hiểu rõ nhất, ngang bướng hơn bất kỳ ai khác.

Yến Hạc Thanh vẫn chưa trả lời dứt khoát, "Để cuối tuần rồi tính."

Từ nhỏ Lâm Phong Trí đã được bọc dõ sẵn đón, mọi người đều thích y, nuông chiều y, ngoại trừ Lục Lãm thì Yến Hạc Thanh là người thứ hai không chiều y nên Lâm Phong Trí cảm thấy không quen, cũng rất ảm ức.

Y buông tay Yến Hạc Thanh ra, cúi đầu rầu rĩ nói, "Ừm. Vậy khi nào rảnh anh nói em biết ngay nhé, để em cho anh địa chỉ."

Tạm thời xem như đã giải quyết được rắc rối, thần kinh căng thẳng mấy ngày nay của Lâm Phong Trí rốt cuộc giãn ra, chợt nhớ tới khối pha lê trang trí mấy trăm ngàn kia.

Không phải Lục Mục Trì nên y nghĩ tới một người khác, cô gái tặng trái cây đắt tiền cho Yến Hạc Thanh.

Y tò mò hỏi, "Anh, người bạn theo đuổi anh tên gì vậy?"

Hào phóng tặng khối pha lê trang trí mấy trăm ngàn có thể cũng là người trong giới bọn họ, biết đâu y quen cũng nên.

Yến Hạc Thanh không ngờ trí nhớ Lâm Phong Trí lại tốt một cách lạ kỳ trong mấy chuyện vặt vãnh như vậy, cậu thản nhiên nói, "Người đó có theo đuổi anh đâu."

Giờ Lục Lãm đối với cậu vẫn đang ở giai đoạn tiếp xúc.

Lâm Phong Trí chẳng mấy để ý, "Vậy không nói theo đuổi nữa, người bạn đối với anh rất tốt kia tên gì."

Yến Hạc Thanh thờ ơ nói, "Lần sau có dịp sẽ giới thiệu cho hai người làm quen."

"Có cần bí mật vậy không..... Thôi được rồi." Lâm Phong Trí lẩm bẩm đưa tay lên xem đồng hồ, "Không còn sớm nữa, em về trước đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Đi tới cửa, y đột nhiên dừng lại.

Có một thắc mắc cứ quanh quẩn trong lòng y bấy lâu nay.

Hệt như một con tằm nhả tơ không ngừng, cuối cùng quấn thành một cái kén to dày.

Nếu không hỏi thì kén sẽ nổ tung mất.

Y cắn môi để lại mấy dấu răng, không quay đầu lại mà mở miệng, "Anh, em hỏi thêm một chuyện được không? Anh phải thành thật trả lời em nhé."

Yến Hạc Thanh nhìn y, "Ừ."

"Anh....." Lâm Phong Trí lấy hết can đảm hỏi, "Lúc cha mẹ em đến viện mồ côi nhận con nuôi, anh cố ý trốn đi để nhường cơ hội nhận nuôi cho em sao?"

Câu hỏi này làm Lâm Phong Trí cạn kiệt sức lực.

Y đã nghĩ tới vấn đề này vô số lần, cũng ép mình quên đi vô số lần.

Y sợ kết quả sẽ là đáp án mình không thể chịu nổi.

Không phải!

Nhất định là không phải đâu!

Ngực Lâm Phong Trí phập phồng dữ dội.

Y rất mong Yến Hạc Thanh trả lời không phải.

Bầu không khí im ắng, đối với Lâm Phong Trí một giây dài như cả năm, nhưng trên thực tế chỉ một giây sau Yến Hạc Thanh đã trả lời.

"Đúng vậy."

Giọng Yến Hạc Thanh trong trẻo hiền hòa, "Anh đã nói rồi mà, anh sẽ luôn bảo vệ em."

Lưng Lâm Phong Trí cứng đờ.

Y cắn chặt môi dưới rồi cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, "Ừm."

Mở cửa ra ngoài.

Đi chưa được mấy bước Lâm Phong Trí đã bỏ chạy, tiếng bước chân hỗn loạn dồn dập vang vọng khắp hành lang.

Ra khỏi chung cư, Lâm Phong Trí đưa tay đè lại trái tim đập loạn, trong miệng tràn ngập mùi rỉ sắt nhàn nhạt, là mùi máu tươi.

Y cắn nát môi.

Thì ra là thật.....

Y gặp được cha mẹ và hai anh là cơ hội Yến Hạc Thanh tặng cho y!

Trước mắt Lâm Phong Trí bỗng nhiên tối sầm, trong tầm nhìn là

một màu đen kịt, nhưng chỉ 1-2 giây sau là hết.

Tầm nhìn dần trở nên rõ ràng hơn, Lâm Phong Trí ngoái đầu nhìn đèn cảm ứng đã tắt trên cầu thang.

Vừa tối om vừa sâu hun hút như một cái miệng đỏ lòm ngoác rộng.

Y nhả bờ môi bị cắn nát bướm ra, lúc này mới quay người chạy tới xe.

— —

Trên lầu, Yến Hạc Thanh rửa sạch bát đĩa rồi đi tới vách tường dựa sát vào, nhắm mắt lại hình dung kết cấu tổng thể biệt thự lưng chừng núi của Lục Mục Trì.

Những mô tả này nằm rải rác trong 5.01 triệu chữ, vụn vặt lộn xộn.

Hầu hết là xuất hiện trong ba năm cậu bị nhốt ở biệt thự lưng chừng núi kia.

Từ vườn hoa đi vào, nhà chính là một ngôi biệt thự ba tầng, phía sau ga ra để xe bên hông có một nhà kho chật hẹp.

Đó là phòng tối mà cậu bị nhốt suốt thời gian dài.

.....

Vàng trán trắng mịn lấm tấm mồ hôi, 15 phút sau, Yến Hạc Thanh mở mắt ra.

Cậu đi tới bàn trà ngồi xuống bật máy tính lên, dùng phần mềm tạo ra một mô hình biệt thự.

Trước kia để ngăn cậu chạy trốn, ngoại trừ phái người canh gác thì Lục Mục Trì còn lắp camera khắp nhà.

Từ Kiều Âm là tình mẫu tử mà Lục Mục Trì đã khao khát mười mấy năm, chẳng thua gì chấp niệm đối với Lâm Phong Trí trước đây.

Lần này không có Lâm Phong Trí hòa giải mâu thuẫn giữa bọn họ mà còn có một cuộc "trùng phùng" tệ hại ghê tởm, Lục Mục Trì muốn ngăn Từ Kiều Âm bỏ trốn nhất định cũng sẽ lắp camera.

Cậu muốn tìm ra vị trí cụ thể của những chiếc camera này.

Yến Hạc Thanh đánh dấu hầu hết các vị trí gắn camera trong mô hình biệt thự, phần còn lại cậu phải tìm cơ hội thăm dò.

Làm xong, Yến Hạc Thanh tắt máy tính đi tắm.

Tắm xong vẫn còn rất sớm, mười giờ.

Yến Hạc Thanh không đọc sách hoặc ôn bài như thường lệ, ngày mai khai giảng nên cậu định ngủ sớm.

Đi ngang qua bàn trà, bước chân Yến Hạc Thanh dừng lại.

Cậu khom người mở ngăn kéo ra.

Khối pha lê lập phương lẳng lẳng nằm bên trong.

Cậu đi vào bếp.

Trong tủ lạnh chỉ còn một thùng nước tinh khiết, cậu lấy ra một chai rót vào chậu rồi bỏ pha lê lập phương vào lau chùi cẩn thận.

Rửa sạch, cậu lấy khăn lau khô, bọc lại đem tới bàn trà.

Mở ngăn kéo lúc nãy ra, chiếc hộp nhung màu xanh ngọc vẫn

còn mới tinh.

Mở nắp hộp, Yến Hạc Thanh định để lại khối pha lê lập phương vào đó.

Cậu không biết khối pha lê lập phương này đắt tiền như vậy, tận mấy trăm ngàn.

Cậu gỡ khăn ra, ánh đèn trên đầu chiếu xuống pha lê lập phương, những tia sáng cầu vồng lóe lên trong lòng bàn tay Yến Hạc Thanh.

Động tác dừng lại hai giây.

Cuối cùng Yến Hạc Thanh vẫn đặt khối pha lê lập phương về chỗ cũ rồi đóng nắp hộp lại, thắt hai sợi dây cùng màu thành nút cát tường.

Nhẹ nhàng cất vào chỗ sâu nhất trong ngăn kéo.

Ngày đầu tiên khai giảng, trời quang mây tạnh, đại học Bắc Kinh hui quạnh suốt kỳ nghỉ đông lại náo nhiệt như xưa.

Yến Hạc Thanh đã ghi nhớ thời khóa biểu của học kỳ mới.

Cậu là người đầu tiên đến lớp.

Hai tiết đầu chẳng có gì đặc biệt, tiếng Anh đại học 2. Hơn nữa đây là môn tự chọn chung, các sinh viên đến từ nhiều khoa khác nhau.

Tiết ba và bốn là thực vật học.

Phòng học đổi từ lầu một lên lầu bốn, đám đông chen chúc trên hành lang, Yến Hạc Thanh đi phía trong cùng.

Trước mặt cậu là một nam sinh có chiều cao vượt trội, cả đám cười nói rôm rả đi lên lầu.

Trên tay ai cũng cầm sách thực vật học.

Lên lầu bốn, Yến Hạc Thanh rẽ trái, đám người trước mặt cậu lúc nãy vừa vào phòng học B401.

Đích đến của Yến Hạc Thanh cũng là B401.

Cậu đi vào phòng B401, cả lớp trở nên yên tĩnh thấy rõ, hai hàng ghế đầu bỏ trống, từ hàng thứ ba trở đi mới có sinh viên.

Yến Hạc Thanh cầm sách đi tới hàng đầu ngồi xuống.

Lật sách giáo khoa mới ra, yên lặng chuẩn bị bài học.

"Yến Hạc Thanh kìa."

Tiếng xì xào vang lên.

"Đúng là danh bất hư truyền, đẹp ghê luôn! Cứ như nhân vật truyện tranh vậy, lông mi kìa, da kìa, mắt hồ ly kìa!"

"Đẹp quá! Có ai biết thời khoá biểu của cậu ấy không, tớ muốn học chung với cậu ấy!"

.....

Yến Hạc Thanh vừa vào lớp thì Cố Tinh Dã đã chú ý ngay.

Hắn không thể nào không chú ý được.

Ngay khi Yến Hạc Thanh bước vào phòng học, hắn đã biết chắc sinh viên gầy gò thanh tú có khí chất thuần khiết này là Yến Hạc Thanh.

Trước khi gặp Yến Hạc Thanh, giáo viên hướng dẫn Dương Nhữ Thành từng thì thầm to nhỏ với hắn cả tháng về cậu, cứ như tìm được báu vật quý hiếm vậy.

Đến khi gặp thật sự, Cố Tinh Dã cảm thấy không hề khoa trương chút nào.

Nhưng hắn càng để ý chuyện khác hơn.

Yến Hạc Thanh rất giống Lâm Phong Trí.

Hắn đã xác định nam sinh hôm qua mình thấy ở trường chính là Yến Hạc Thanh.

Gương mặt thanh tú đặc biệt như vậy rất hiếm thấy, trước Yến Hạc Thanh hắn chỉ mới gặp Lâm Phong Trí.

Cố Tinh Dã nhìn bóng lưng Yến Hạc Thanh.

Hắn biết chắc Yến Hạc Thanh trong diện thoại của Lâm Phong Trí chính là cậu.

— —

Yến Hạc Thanh có thể cảm nhận được ánh mắt sau lưng.

Cậu cũng chẳng buồn để ý mà đọc sách của mình.

Khi học môn mình thích dường như thời gian trôi qua nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã hết hai tiết thực vật học, chuông tan học reo lên.

Giảng viên dạy môn thực vật học có ấn tượng rất sâu sắc với Yến Hạc Thanh.

Sinh viên duy nhất ngồi ở hàng đầu, trong lớp bà gọi Yến Hạc Thanh trả lời câu hỏi hai lần.

Cậu đều trả lời được.

Sau khi tan học, giảng viên vui vẻ giữ Yến Hạc Thanh lại hàn huyên một hồi, khi cậu đến căn tin thì đã chật kín người, mỗi quầy đều xếp một hàng dài.

Yến Hạc Thanh vốn định ghé căn tin ăn trưa rồi đến thư viện đọc sách, giờ đông người quá nên cậu quyết định về nhà nấu sủi cảo ăn đỡ.

Khi quay lại cậu suýt đụng trúng một người không ngờ tới.

Tay phải Lâm Phong Dật bưng khay ăn, tay trái xoa cằm bị đụng đỏ lên.

Hắn lập tức nổi nóng, nhưng khi thấy ánh mắt bình thản của Yến Hạc Thanh thì lại dần xuống.

"Chà." Hắn ngoài cười nhưng trong không cười, "Trùng hợp quá nhỉ."

Yến Hạc Thanh không thèm để ý mà đi vòng qua hắn.

Lâm Phong Dật hùng hổ đặt mạnh khay xuống bàn ăn bên cạnh rồi tức giận muốn đuổi theo Yến Hạc Thanh.

Thái độ này của Yến Hạc Thanh là sao!

Đã đụng người ta mà còn làm như không có chuyện gì nữa à?

Chân giờ lên hồi lâu vẫn không hạ xuống, Lâm Phong Dật trơ mắt nhìn Yến Hạc Thanh biến mất ở cửa căn tin.

Phắc!

Run chân cái rắm!

Lâm Phong Dật bực bội thu mắt lại rồi tức giận bùng khay ăn lên, không để ý ánh mắt hoảng sợ của đám người mà đi tới phía trước.

Trợ giảng trẻ tuổi đang chờ Lâm Phong Dật, thấy hắn bùng khay tới thì trong mắt tràn đầy ngạc nhiên. "Anh muốn ăn ở căn tin thật à, hôm nay tận thế hay sao vậy?"

Hắn thì thầm. "Anh đến trường tìm em chắc là muốn chơi phòng học play chứ gì? Không được đâu, trường học thần thánh không thể xâm phạm được!"

Lâm Phong Dật không thèm để ý hắn mà cầm muỗng nghiền cơm, xem như đó là Yến Hạc Thanh, nghiền răng nghiền lợi ép thật chặt.

Hắn bỏ cả giấc ngủ ngon để đến đại học Bắc Kinh tìm người cho tới trưa, không tìm được còn đến căn tin ôm cây đợi thỏ!

Đầu óc hắn đúng là bị xích xe quán thật rồi!

— —

Rời khỏi căn tin, Yến Hạc Thanh sắp đến cổng trường thì điện thoại reo lên.

Là số ở tỉnh khác.

Nhị Thập Kiều.

Yến Hạc Thanh nhìn màn hình sững sốt hồi lâu.

Lúc kết nối, đầu ngón tay cậu khẽ run.

Thậm chí cậu còn không dám lên tiếng trước.

Yên tĩnh giây lát, đầu dây bên kia vang lên một giọng nam hơi già, "Yến Hạc Thanh đó hả cháu?"

Chương 64

Giọng người đàn ông mang theo khẩu âm nhẹ nhàng.

Yến Hạc Thanh mở miệng, thanh âm run rẩy khó lòng nhận ra, "Vâng cháu đây, chú là ai vậy ạ."

"Quá tốt rồi! Rốt cuộc tìm được cháu rồi Hạc Thanh à."

Người đàn ông tự giới thiệu.

Ông là em rể họ của mẹ Yến Hạc Thanh.

Ông sắp tới thủ đô làm việc nên liên lạc với viện mồ côi Rainbow Bridge năm xưa nhận nuôi Yến Hạc Thanh, không ngờ có số điện thoại của cậu thật.

"Hai giờ chiều nay dựng lên máy bay, giờ cháu đang học đúng không? Trường cháu ở đâu, dựng tiện đường tới thăm cháu luôn."

Hẹn xong sáu giờ chiều gặp nhau ở cổng trường, Yến Hạc Thanh cúp máy.

Cậu men theo con đường đi tới phía trước, đang giờ ăn trưa nên gần đó chỉ có mấy sinh viên, Yến Hạc Thanh đi một hồi, bỗng nhiên ôm ngực ngồi xuống.

Tim cậu đập quá nhanh.

Nhìn xuống mặt đất sạch sẽ, nhịp tim thỉnh thoảng không ngừng dội vào màng nhĩ, hồi lâu sau mới nghe thấy có người đang gọi

mình.

"Yến Hạc Thanh?"

Một đôi giày thể thao màu đen để tím xuất hiện trong tầm mắt cậu.

Yến Hạc Thanh điều chỉnh lại cảm xúc rồi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là Cố Tinh Dã.

Cố Tinh Dã xách một túi đồ ăn, khom người đưa tay muốn đỡ Yến Hạc Thanh, "Sắc mặt cậu kém quá, đưa cậu đến phòng y tế nhé?" Nghĩ tới Yến Hạc Thanh hoàn toàn không biết mình, Cố Tinh Dã nói thêm một câu, "Tớ cũng là sinh viên lớp hai khoa Sinh, tên Cố Tinh Dã."

Yến Hạc Thanh không nhìn bàn tay trước mắt mà gượng đứng dậy rồi lạnh nhạt nói: "Cảm ơn, tôi không sao."

Cậu đi vòng qua Cố Tinh Dã.

Cố Tinh Dã vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xổm chìa tay ra, hần quay đầu dõi theo Yến Hạc Thanh đi xa rồi hoang mang gãi thái dương, chốc lát sau đứng dậy bật cười một tiếng, bạn học mới này cũng lạnh lùng thật đấy.

Buổi chiều có hai tiết vật lý và một tiết sinh học tế bào, trong lớp Yến Hạc Thanh hết sức tập trung nhưng khi chuông hết tiết thứ ba vừa reo, cậu nhanh chóng thu dọn sách giáo khoa rồi đeo ba lô lên lưng.

Yến Hạc Thanh chạy ra cổng trường.

Chưa đến gần cậu đã xác định mục tiêu.

Một người đàn ông trung niên cao vừa phải, áo xám, quần đen,

xách theo một chiếc túi du lịch.

Ra cổng trường, bước chân Yến Hạc Thanh chậm dần, siết chặt tay đi tới chỗ người đàn ông.

Người đàn ông đứng dưới tàng cây ngoài cổng dáo dác nhìn đám đông, khi ánh mắt hướng về phía Yến Hạc Thanh, ông nheo mắt nhìn một hồi, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, "Cháu là Hạc Thanh đúng không! Chắc vậy rồi, cháu và mẹ cháu đúng là đúc ra từ một khuôn mà!"

Yến Hạc Thanh đưa tay cầm túi du lịch, "Để cháu xách cho, dựng đói chưa? Tìm chỗ ăn cơm trước đi ạ."

Người đàn ông nói mấy câu, không từ chối mà cười tủm tỉm đưa túi cho Yến Hạc Thanh, "Khá lắm, thành người lớn rồi đấy."

Yến Hạc Thanh xách túi rồi dẫn người đàn ông đến khu phố ăn uống đối diện, ông luôn miệng khen cậu, "Hạc Thanh giỏi thật, đại học Bắc Kinh cơ đấy! Mấy chục năm rồi Nhị Thập Kiều mới có một người đậu, nếu em trai cháu, ý dựng là nếu con dựng thi đậu thì dựng sẽ mở tiệc đãi khách bảy ngày cho xem!"

Băng qua đường, Yến Hạc Thanh dừng lại rồi lễ phép hỏi: "Dựng muốn ăn gì ạ?"

"Dựng không kén ăn đâu." Người đàn ông cười tủm tỉm, "Chỉ không ăn cay được thôi chứ món nào cũng ăn hết."

Yến Hạc Thanh chọn một quán chuyên bán món xào, mỗi lần đi ngang qua đều thấy đông khách, chắc cũng khá ngon.

Chưa tới giờ cao điểm nên trong quán không đông lắm, nhân viên phục vụ dẫn họ đến một bàn gần cửa sổ, Yến Hạc Thanh đưa thực đơn cho người đàn ông, lần này ông không khách sáo mà chọn vài món đủ cho hai người ăn, Yến Hạc Thanh cũng chẳng gọi thêm

nữa.

Nhân viên phục vụ đem thực đơn đi.

Yến Hạc Thanh rót ly nước nóng cho người đàn ông rồi lễ phép hỏi: "Cháu không biết tính quan hệ, dưỡng là em rể họ của mẹ cháu đúng không ạ?"

Người đàn ông uống một hớp, gật đầu lia lịa, "Đúng đúng, vợ dưỡng tên Tần Thư Kỳ, dưỡng tên Lâm Mãn Phong. Hồi xưa mẹ và dì họ của cháu còn thân hơn cả chị em ruột nữa kìa." Ông chột thờ dài, "Ôi, ai mà ngờ lại xảy ra chuyện cơ chứ, đang yên đang lành tự dưng bốc cháy....."

Yến Hạc Thanh cầm ly nước, Lâm Mãn Phong xua tay, "Thôi đừng nhắc nữa, chuyện qua lâu rồi mà." Ông mỉm cười nhìn Yến Hạc Thanh, "Nếu dưỡng nhớ không lầm thì cháu còn một đứa em trai nữa đúng không, nó vẫn khỏe chứ, cũng là sinh viên rồi nhỉ?"

Đúng lúc này nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên.

Hai món mặn, một món chay và một tô canh nấu theo kiểu miền Nam.

Yến Hạc Thanh không trả lời, rút đĩa khử trùng ra trưng lại bằng nước nóng rồi đưa cho Lâm Mãn Phong, "Dưỡng ăn đi ạ."

Lâm Mãn Phong tươi cười cầm lấy.

Trong lúc ăn Lâm Mãn Phong kể những chuyện mới mẻ ở Nhị Thập Kiều, còn giới thiệu phong cảnh ở đó, "Quê mình sông hồ rừng núi đẹp lắm, còn có hai chục cây cầu từ thời cổ đại nữa, khi nào rảnh cháu nhất định phải về thăm đấy nhé."

Lâm Mãn Phong ăn no, Yến Hạc Thanh đặt đĩa xuống, "Dưỡng định ở đây mấy ngày, tìm được chỗ ở chưa ạ?"

Lâm Mẫn Phong lau miệng, "Tối mai dựng về, cháu đừng lo gì hết, chỗ ở có công ty thu xếp rồi."

Yến Hạc Thanh có rất nhiều điều muốn hỏi về Yến Thu Sương, cơm nước xong xuôi, cậu đang định mở miệng thì Lâm Mẫn Phong quay người lấy túi du lịch.

Mở túi lục tìm giấy lát, Lâm Mẫn Phong lấy ra một chiếc hộp thiếc tròn.

Trên hộp vẽ hình bướm lượn hoa đã phai màu, có vẻ xa xưa lắm rồi.

Yến Hạc Thanh nhìn chiếc hộp kia không rời mắt.

Cậu linh cảm chiếc hộp này có liên quan đến Yến Thu Sương.

Bàn tay đặt trên đầu gối khấn trương nắm chặt.

1 giây.

2 giây.

.....

Chiếc hộp rất sạch nhưng Lâm Mẫn Phong vẫn phủi bụi cho có lệ, rồi cuộc đưa cho Yến Hạc Thanh, "Đây là đồ của mẹ cháu mà dì cháu còn giữ lại, lần này đi cũng hên xui thôi, nếu không tìm được cháu thì bà ấy sẽ giữ làm kỷ niệm."

Yến Hạc Thanh không biết mình nhận chiếc hộp thế nào, khi hoàn hồn lại thì đã một mực ôm chặt.

Duy nhất.

Di vật của mẹ.

Lâm Mãn Phong bận việc nên ăn cơm xong phải đi, Yến Hạc Thanh muốn đặt xe cho ông nhưng Lâm Mãn Phong nhất quyết từ chối.

"Cháu cứ lo việc của mình đi, dưỡng đi vòng vòng ngắm cảnh là được rồi, khó khăn lắm mới đến thủ đô một lần, về khách sạn sớm làm gì."

Buổi tối Yến Hạc Thanh còn phải học hai tiết, cậu suy nghĩ rồi định xin giảng viên cho nghỉ, "Để cháu dẫn dưỡng đi."

"Thôi thôi." Lâm Mãn Phong xua tay, "Dưỡng chỉ thích đi dạo một mình, nhiều người mất tự nhiên lắm."

Nghe Lâm Mãn Phong nói vậy Yến Hạc Thanh cũng không miễn cưỡng nữa, cậu cúi gập người chào ông, "Cảm ơn dưỡng ạ."

Lâm Mãn Phong nhếch miệng cười, "Khách sáo làm gì, cháu cũng mời dưỡng ăn cơm mà. Mau về đi, dưỡng đi bộ cho tiêu cơm đây."

Ông quay người đi về hướng trung tâm thành phố.

Lúc này Yến Hạc Thanh mới quay lưng về trường.

Cậu không mở hộp ra ngay.

Cậu không chắc liệu mình có đủ bình tĩnh để học tiết buổi tối sau khi mở hộp nhìn thấy di vật hay không.

Đợi học xong rồi mở.

Lâm Mãn Phong liếc mắt quan sát Yến Hạc Thanh, đợi cậu băng qua đường đi xa, ông đổi hướng đi nhanh vào con hẻm ở

chéch phía đối diện.

Băng qua hẻm là một con phố khác không náo nhiệt bằng khu ăn uống, đèn đường sáng rực, một chiếc xe bình thường đậu ven đường.

Lâm Mãn Phong chạy nhanh tới rồi mở cửa xe ngồi vào ghế sau, quay đầu cười nói với người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh, "Tôi đã làm xong việc đúng như ngài dặn rồi ạ!"

Người đàn ông trẻ tuổi lịch sự mỉm cười, "Theo tôi đến gặp sếp đi."

Hắn bước xuống xe, Lâm Mãn Phong cũng vội vã xuống theo.

Người đàn ông trẻ tuổi đi tới quán cà phê bên kia đường.

Đến cổng, hắn dừng lại nói, "Mời ngài vào."

Lâm Mãn Phong hơi sợ, ông chưa bao giờ gặp vị sếp kia, "Cậu không vào à?"

Người đàn ông trẻ tuổi mỉm cười đẩy cửa ra, "Yên tâm đi, không sao đâu."

Lâm Mãn Phong khấn trương nuốt nước bọt mấy lần rồi mới ôm túi du lịch vào.

Quán cà phê đã được bao trọn, quầy thu ngân cũng chỉ có một nhân viên.

Trong quán đang mở một bài hát.

Lâm Mãn Phong nghe một hồi, bài hát quen thuộc đây mà! Tuần nào Tần Thư Kỳ cũng đến phố cổ uống trà nghe bình đàn, một chén trà hoa nhài rẻ nhất có thể nghe mấy bài, nếu gặp khách sộp còn

được nghe ké đến trưa.

Bài "Thanh Thanh Mạn" này lần nào cũng có khách chọn cả.

Nhân viên quán đi ra khỏi quầy thu ngân dẫn Lâm Mãn Phong vào trong.

Lâm Mãn Phong nhắm mắt theo đuôi, thỉnh thoảng nhỏ giọng hỏi, "Chưa tới nữa à?"

Nhân viên kia thì thầm, "Suyt, đừng nói gì hết."

Lâm Mãn Phong càng căng thẳng hơn, khúm núm cúi đầu đi vào trong một đoạn ngắn, rồi cuộc nhân viên quán dừng lại rồi kính cẩn nói, "Người tới rồi ạ."

Nhân viên quán rời đi, phía trước không có ai, Lâm Mãn Phong ngược mắt nhìn trộm.

Bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm kia, trong lòng Lâm Mãn Phong giật thót, vội vã cúi đầu xuống không dám nhìn lên nữa.

Giọng hát bình đàn du dương hoàn toàn trái ngược với bầu không khí hiện giờ.

Toàn thân Lâm Mãn Phong căng thẳng, nhưng nghĩ đến tiền vẫn đánh bạo nói: "Ông, ông chủ, chuyện ngài giao phó làm xong rồi ạ. Tôi đã làm đúng như lời ngài dặn, một chữ cũng không sót, ngài yên tâm, Yến Hạc Thanh hoàn toàn không nghi ngờ gì cả."

Lục Lãm đặt cà phê xuống, "Ông đi được rồi, sẽ có người trả tiền cho ông."

Lâm Mãn Phong chỉ ước gì đi sớm một chút, ông vẫn muốn nói chuyện với người đàn ông trẻ tuổi kia hơn, còn người này ông không dám nhìn thẳng, lạnh đến rùng mình..... Lâm Mãn Phong gật đầu lia

lạ, "Vâng vâng vâng, ngài cứ từ từ uống nhé, tôi đi ngay đây ạ!"

Lâm Mãn Phong khom lưng yên lặng quay người.

Vừa nhắc chân lại nghe thấy giọng nói không nhanh không chậm kia, "Nhớ đấy, sau này đừng bao giờ liên lạc với em ấy nữa."

Lâm Mãn Phong vội đáp, "Dạ dạ!"

Đợi một hồi, rốt cuộc ông cũng đi ra, sắp đến cổng gần như là chạy vụt ra ngoài.

Ông vừa mừng vừa tiếc, sao hồi đó vợ mình không giữ thêm mấy tấm ảnh của Yến Thu Sương nữa chứ?! Mỗi tấm một trăm ngàn! Một trăm ngàn lận đó! Thiệt thòi lớn rồi! (~330 triệu)

Lục Lãm chưa vội đi.

Ngón trỏ của anh vuốt nhẹ đồng xu một tẹ mát lạnh.

Trong đầu vang lên giọng nói của nhân viên cũ ở viện mồ côi.

"Mẹ Yến Hạc Thanh tên Yến Hạ..... À không! Thu cái gì Sương ấy, đúng rồi đúng rồi, Yến Thu Sương! Nghe nói là đại mỹ nhân đẹp tuyệt trần, thảo nào sinh ra hai đứa con xinh xắn như vậy, tiếc là mọi thứ bị thiêu rụi hết rồi, ngay cả tấm hình cũng chẳng còn....."

5 tuổi.

18 tuổi.

13 năm.

Lục Lãm bỗng nhiên nắm chặt đồng xu.

—

Tan học xong Yến Hạc Thanh chạy về nhà.

Đóng cửa lại, cậu lẳng lặng nhìn hộp thiếc tròn một lát rồi từ từ mở ra.

Ánh đèn ấm áp chiếu xuống, trong chiếc hộp không lớn lắm là một bì thư bằng giấy vàng.

Yến Hạc Thanh lấy bì thư ra, không nặng lắm, nhìn hình dạng giống như..... ảnh chụp thì phải.

Hơi thở cậu dừng lại một giây.

Đặt hộp tròn xuống đất, Yến Hạc Thanh giơ bì thư lên, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng tim đập càng lúc càng lớn, ngón trở nhẹ nhàng mở bì thư rồi chậm chạp rút xấp ảnh kia ra.

Ánh đèn rọi xuống, là một bé gái xinh xắn đáng yêu có khuôn mặt trái xoan đang ngồi trên bàn nhỏ dưới cây lựu, đôi mắt cong cong, vui vẻ cười với ống kính.

Dưới góc phải có đề ngày tháng, được chụp ngày 1 tháng 6 năm 198x.

Yến Hạc Thanh lấy tấm ảnh trên cùng ra, tấm thứ hai chụp bé gái đã lớn và tốt nghiệp trung học, cô bé cao hơn hầu hết nam sinh nên được xếp đứng cuối hàng, nở nụ cười dịu dàng, có mấy bạn nam nhìn trộm cô bị ống kính chụp được.

Lại để sang một bên, Yến Hạc Thanh suýt nữa không cầm vững tấm ảnh.

Bức cuối cùng, người phụ nữ mặc sườn xám màu tím nhạt, sau lưng là biển hoa lay ơn nở rộ khắp đồi.

Nhìn tấm hình này, gương mặt Yến Hạc Thanh gần như là bản sao của người phụ nữ, nhất là đôi mắt, con ngươi màu nâu nhạt, đuôi mắt hẹp dài hơi xếch lên, vừa dịu dàng vừa trầm tĩnh.

Đây chính là — —

Mẹ.

Yến Hạc Thanh cúi đầu, nhẹ nhàng áp má vào tấm ảnh lạnh lẽo.

13 năm.

Rốt cuộc cậu đã biết được dáng vẻ của mẹ rồi.

Thì ra sườn xám của mẹ có màu tím nhạt.

Chương 65

Đêm nay Yến Hạc Thanh lại nằm mơ.

Một giấc mơ đầy màu sắc.

Buổi chiều nóng bức, mẹ mặc sườn xám màu tím nhạt kiếng chân hái hai quả lựu trên cây.

Đỏ rực, nặng trĩu, to gần bằng đầu cậu, "Trái này cho Thanh Thanh nhà mình nè." Yến Thu Sương dúi vào ngực cậu rồi cười nhẹ, "Ôm đi, lát nữa mẹ bóc ra chén cho con múc ăn."

Cậu lập tức ôm chặt.

Trái còn lại cho Yến Minh Tùng, nó nhìn trái của cậu rồi lại nhìn trái của mình, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói, "Của anh lớn hơn con, con muốn trái to như anh cơ!"

Yến Thu Sương phì cười rồi dịu dàng xoa đầu Yến Minh Tùng, "Vì lần nào anh cũng ăn hết sạch mà, nếu lần này con cũng ăn hết thì lần sau mẹ hái cho con quả to hơn quả bóng nữa kìa."

Yến Minh Tùng reo lên một tiếng rồi lập tức ngửa đầu tìm lựu to bằng quả bóng trên tàng cây.

.....

Trưa hôm sau tan học, buổi chiều Yến Hạc Thanh không có lớp, cậu vừa đi ra cửa tòa nhà vừa gọi điện cho Lâm Mãn Phong.

Chuyến tàu điện ngầm số 1 từ đại học Bắc Kinh đến sân bay quốc tế mất một tiếng rưỡi, sáng sớm nay cậu đã ghé cửa hàng mua ít đồ lưu niệm và quà tặng cho người dì họ và em họ chưa từng gặp mặt kia.

Cậu không hoàn toàn tin lời Lâm Mãn Phong nói.

Nếu dì họ và mẹ thật sự thân nhau như chị em thì sẽ không đợi 13 năm mới tìm cậu. Năm đó trong nhà gặp chuyện, khu phố lập tức liên lạc với mấy họ hàng ở quê, gọi mấy cuộc điện thoại, cuối cùng lắc đầu đưa cậu và Yến Minh Tùng vào viện mồ côi Rainbow Bridge.

Họ hàng không muốn nhận nuôi họ.

Yến Hạc Thanh cũng hiểu mình và Yến Minh Tùng là hai người hai miệng ăn, không ai có nghĩa vụ phải nuôi họ cả.

Nhưng ngày chôn cất cha mẹ cũng chẳng có người thân nào đến tiễn họ đoạn đường cuối cùng.

Thân thích chỉ là nói suông mà thôi.

Nhưng Tần Thư Kỳ giữ ảnh chụp của mẹ và Lâm Mãn Phong đưa ảnh tới là kỷ tích mà cậu chưa bao giờ dám mơ, cậu thật lòng rất biết ơn họ.

Món nợ ân tình này cậu sẽ không bao giờ quên.

Chuông reo mấy tiếng, Lâm Mãn Phong bắt máy, trong ống nghe loáng thoáng tiếng loa phát thanh, Yến Hạc Thanh lễ phép hỏi: "Dạ, đến sân bay chưa ạ?"

Cậu vừa nói vừa đi ra cổng trường.

"Đến rồi đến rồi, đang xếp hàng làm thủ tục đây." Lâm Mãn Phong cười đơn đả.

"Không phải dựng đi chuyển buổi tối sao ạ?" Yến Hạc Thanh dừng lại.

"À, về sớm ấy mà!"

Suýt nữa Lâm Mãn Phong quên mất mình từng nói vậy.

Khó khăn lắm mới được đến thủ đô nên ông định đi chơi một ngày rồi tối nay về, nhưng người đàn ông trẻ tuổi hôm qua đã đặt sẵn vé máy bay lúc một giờ rưỡi chiều nay.

Có lẽ sếp hẳn muốn đuổi ông về sớm một chút.

Người đàn ông trẻ tuổi còn nhắc ông một câu, "Thân phận sếp tôi còn ghê gớm hơn ông tưởng tượng nhiều, đã cầm tiền thì làm tốt việc mình nên làm đi, hiểu chưa?"

Sao Lâm Mãn Phong lại không hiểu chứ, khi người đàn ông trẻ tuổi tới nhà tìm ông, người dẫn đường là nhân vật mà bình thường ông cũng chẳng gặp được.

Lâm Mãn Phong rồi rít đáp ứng.

Đạo lý đối nhân xử thế ông vẫn hiểu mà.

Ông sẽ tuyệt đối giữ kín miệng, không hé răng nửa chữ!

Chỉ là Yến Hạc Thanh quá tài giỏi, còn quen biết nhân vật tầm cỡ như vậy nữa, nếu sau này có thể giữ quan hệ thân thích chắc sẽ giúp ích rất nhiều cho con trai ông!

Nhưng biết sao được, quan hệ giữa vợ ông và Yến Thu Sương chẳng mấy thân thiết mà chỉ là họ hàng bình thường ít khi lui tới, mấy bức ảnh kia là Tần Thư Kỳ đến nhà họ Yến chơi, thấy đẹp nên xin về mấy tấm.

Lâm Mẫn Phong lắc đầu, ngoài miệng vẫn sốt sắng nói: "Dượng phải lên máy bay rồi, cúp máy đây, cháu nhớ học cho giỏi, đừng lo gì cho dì dượng hết, dì dượng sống tốt lắm, sau này có rảnh thì về quê chơi nhé."

Yến Hạc Thanh vâng dạ, Lâm Mẫn Phong cúp máy với tốc độ ánh sáng.

Trong tay xách hai túi quà nặng trĩu, Yến Hạc Thanh biết khỏi cần gửi nữa.

Bọn họ không có ý định qua lại với cậu.

Quà là bánh ngọt và thịt khô mà Yến Hạc Thanh chưa ăn bao giờ.

Cậu không đến căn tin mà mở mấy gói bánh ngọt và thịt khô ra ăn, sau đó tới thư viện đọc sách.

Đây là thời gian học tập yên bình hiếm hoi, mỗi ngày của Yến Hạc Thanh đều lặp đi lặp lại như vậy, tập trung học hành.

Cậu trầm lặng ít nói nhưng cũng không phải xa cách mọi người ngàn dặm, trong lớp có ai đến bắt chuyện cậu đều lịch sự trả lời, thứ Sáu tan học còn có mấy bạn học mời cậu đi ăn đồ xào.

Yến Hạc Thanh từ chối khéo, "Để lần sau vậy."

Dùng dằng một tuần, chắc Lâm Phong Trí sẽ sốt ruột tới tìm cậu.

Yến Hạc Thanh đã đoán đúng.

Sắp đến chung cư, chiếc Audi của Lâm Phong Trí đậu trước lầu.

Sau khi tan học Lâm Phong Trí đi thẳng từ trường tới đây, thấy Yến Hạc Thanh, y lập tức cầm một gói bánh tai heo xuống xe.

Bánh tai heo là món hot nhất ở khu ẩm thực của đại học T, phải xếp hàng từ sớm mới mua được, Cố Tinh Dã rất thích món này.

Cố Tinh Dã đang miệt mài làm thí nghiệm, nói muốn đăng ký một chương trình hợp tác với nước ngoài gì đó, ngày ngày nhốt mình trong phòng thí nghiệm, nghĩ mình sắp tới tìm Yến Hạc Thanh nên y xếp hàng mua bánh tai heo cho Cố Tinh Dã.

Lúc trả tiền chợt nhớ tới Yến Hạc Thanh, nhân tiện mua thêm một gói.

"Anh!" Lâm Phong Trí chạy ra đón rồi tươi cười đưa bánh tai heo tới, "Đây là bánh tai heo nổi tiếng nhất trường em, mới ra lò đấy, thơm cực kỳ."

Yến Hạc Thanh cầm lấy, cũng không nhắc chuyện Lục Mục Trì mà chỉ cười nhạt, "Cảm ơn." Cậu giơ túi đồ ăn vừa mua trong tay lên, "Em đến đúng lúc lắm, tối nay anh sẽ nấu lẩu."

Lâm Phong Trí gãi ót, "Em không vào nhà đâu, em còn phải đi tìm bạn nữa, à phải rồi." Lúc này y mới nhớ ra hỏi, "Anh chuyển sang khoa nào vậy."

"Khoa Sinh."

"Chung lớp với bạn em đó! Cậu ấy tên — —"

Im bật.

Lâm Phong Trí sực nhớ đến chuyện hôm mừng hai Tết.

Yến Hạc Thanh giỏi giang như vậy, tất cả mọi người đều thích

cậu, có khi nào Cố Tinh Dã cũng.....

Đột nhiên Lâm Phong Trí không muốn giới thiệu cho hai người làm quen nữa.

Y vội vàng đổi chủ đề, "Mai thứ Bảy được nghỉ, anh có rảnh không?"

Cũng may Yến Hạc Thanh có vẻ phân tâm, không để ý câu trước của y mà chỉ suy nghĩ giây lát rồi trả lời, "Không."

Lâm Phong Trí nghe vậy thì lập tức sốt ruột, "Cuối tuần anh còn bận gì nữa, làm thêm hả?" Y dứt khoát nói, "Anh muốn bao nhiêu tiền em trả, anh đừng đi làm nữa!"

Yến Hạc Thanh không còn làm thêm nữa, giờ cậu nhận việc từ các sinh viên.

Xử lý số liệu, phân tích dữ liệu sinh học, viết lời mở đầu báo cáo..... việc gì cũng nhận.

Vừa củng cố kiến thức vừa kiếm được thù lao kha khá.

Yến Hạc Thanh đã nhận mấy đơn, danh tiếng ngày càng lan xa, dạo này có người tìm cậu liên tục.

Chỉ riêng số tiền kiếm được mấy ngày nay đã đủ cho cậu tiêu xài dư dả trong hai tháng tới.

Giọng Yến Hạc Thanh nghe không ra cảm xúc gì, "Tập lái xe."

Vẻ mặt Lâm Phong Trí chán nản, "Anh, thật ra anh không muốn đi chứ gì?" Bỗng nhiên y thốt ra một câu, "Anh đừng thích anh ta nữa, chẳng có kết quả đâu."

Y nói không đầu không đuôi, Yến Hạc Thanh ngẩn ra một lát

mới hiểu được.

Lâm Phong Trí tưởng cậu thích Lục Mục Trì.

Hoang đường đến mức chẳng thấy ngạc nhiên nữa, quả là trí thông minh của Lâm Phong Trí.

Trong đầu y ngoại trừ tình yêu thì không còn chuyện thứ hai.

Nhưng cũng gần đến thời gian trong kế hoạch của Yến Hạc Thanh, cậu nói: "Chiều thứ Ba anh không có lớp, thứ Ba đi."

Lâm Phong Trí giây trước ở địa ngục giây sau lên thiên đường, bả vai y chùng xuống, thở phào nhẹ nhõm rồi cười nói, "Anh biết không? Anh thật sự..... lúc nào cũng làm cảm xúc của em lên xuống như tàu lượn vậy."

Yến Hạc Thanh cũng cười theo, "Không biết."

Đúng lúc này một con mèo mướp nhảy ra từ trong bồn hoa, hai mắt Lâm Phong Trí lập tức sáng lên, đáng yêu quá nên y muốn ngồi xuống ôm, thế mà con mèo nhẹ răng gừ y rồi lại tới bên chân Yến Hạc Thanh, quen thuộc nằm phịch xuống đất gior bụng lên chờ gãi.

Lâm Phong Trí cắn môi dưới, vừa tức vừa buồn.

Y hậm hực nói. "Địa chỉ nhà họ Lục em sẽ nhắn qua Wechat, tối thứ Ba em gọi lại, em đi trước đây."

Lên xe đi mất.

Yến Hạc Thanh không phản ứng gì mà ngồi xuống để bánh tai heo sang một bên rồi đưa tay gãi cằm mèo mướp.

Một lát sau, cậu mở bánh tai heo ra.

Mùi sữa thơm lừng, mẻo mướt lập tức bám vào cánh tay Yến Hạc Thanh ngửi bánh tai heo.

Yến Hạc Thanh lấy ra một miếng nhỏ đặt trên lòng bàn tay, mẻo mướt ăn ngấu nghiến.

Đôi mắt Yến Hạc Thanh trong veo, "Lần này được ăn ké bánh tai heo của người khác, chẳng biết lần sau còn cơ hội không nữa."

Ting.

Trong túi rung lên một cái, Lâm Phong Trí nhấc địa chỉ nhà họ Lục.

Sáng thứ Bảy, Yến Hạc Thanh đến sân tập lái lúc 7 giờ.

Cậu định hôm nay và ngày mai sẽ học luôn cho xong để thi vòng hai vòng ba cùng một lượt.

Sắp đến chỗ đậu xe thì thấy bãi đất kia trống trơn.

Xe cậu chẳng thấy đâu nữa.

Yến Hạc Thanh cũng không lo bị trộm, chỗ Lục Lãm dẫn cậu đến chắc chắn không có vấn đề gì về an ninh.

Chìa khóa có hai chiếc, khi Lục Lãm lái xe tới đã đưa cho cậu một chiếc, sau đó không trả lại.

Nhưng Lục Lãm lái xe cậu làm gì?

Không để Yến Hạc Thanh nghĩ quá lâu, sau lưng vang lên tiếng còi, cậu quay người lại.

Xe dừng cách cậu nửa mét.

Lục Lãm xách hai túi giấy xuống xe, không đi tới mà đặt túi giấy lên mui xe rồi lấy ra mấy hộp đồ ăn.

"Chưa ăn thì ăn chung đi." Lục Lãm dựa vào mui xe, cầm một cái bánh bao dừa xốp giòn lên ăn.

Yến Hạc Thanh đi tới dựa vào xe bên cạnh Lục Lãm, cũng cầm một cái bánh bao màu vàng nhạt, cắn vào tỏa ra vị dừa, còn có nhân dừa băm nhỏ, cậu nuốt xuống rồi hỏi: "Anh làm việc suốt đêm à?"

Còn đến sớm hơn cậu nữa.

"Đâu có, mười giờ ngủ rồi." Lục Lãm nhìn phía xa, anh ăn rất nhanh nhưng lại hết sức ưu nhã.

Yến Hạc Thanh dờ mắt đi, đến khi nhìn tới phía trước mới phát hiện một cảnh đẹp không ngờ.

Khu đất bằng phẳng rộng mênh mông chẳng có vật gì che chắn, tựa như cuối tầm nhìn chính là ranh giới của bầu trời.

Sắc trời ửng lên màu vỏ cam.

Mặt trời đang mọc.

Lần trước Yến Hạc Thanh chỉ lo tập lái nên hoàn toàn không phát hiện ra ở đây có thể nhìn thấy mặt trời mọc.

Cả hai đều không lên tiếng nữa, Yến Hạc Thanh vừa yên lặng ăn bánh bao vừa ngắm mặt trời mọc.

Đợi mặt trời mọc lên, Lục Lãm chợt nói: "Trước đây thứ Ba nào tôi cũng cho mình nghỉ một ngày để đi câu cá."

Yến Hạc Thanh không hiểu ý anh nên yên lặng chờ câu sau.

"Giờ nhận ra cuối tuần vẫn tốt hơn." Lục Lãm quay sang, đôi mắt đen phản chiếu gương mặt Yến Hạc Thanh, "Cuối tuần sau ra biển nhé, thuyền lớn lắm, cậu có thể dẫn bạn mình theo."

Yến Hạc Thanh tỏ vẻ thản nhiên như đang nói một chuyện hết sức bình thường, "Tôi đâu có bạn."

"Đời sinh viên muôn màu muôn vẻ." Đầu lưỡi Lục Lãm chạm vào răng hàm, "Nếu cậu muốn kết bạn, tôi nghĩ nhiều người sẵn lòng lắm đấy."

Yến Hạc Thanh không nói gì mà hỏi, "Thời đại học anh có bạn không?"

"Không."

"Sao thế?" Yến Hạc Thanh lặp lại câu của anh. "Nếu anh muốn kết bạn, tôi nghĩ cũng có nhiều người sẵn lòng lắm đấy."

Yến Hạc Thanh mới ăn xong nên môi hơi bóng, môi cậu màu đỏ nhạt như thoa son, mắt Lục Lãm hơi nheo lại, "Không hợp, tôi kén bạn lắm."

Yến Hạc Thanh chợt nở nụ cười, cậu quay mặt đi, lúc này mặt trời đã lên cao, là một ngày nắng đẹp.

Cậu chống hai tay lên mũi xe rồi ngả người ra sau, cầm hơi ngửa lên, nhắm mắt phơi nắng, "Tôi cũng kén, bởi vậy mới không có bạn."

Gương mặt trắng nõn của Yến Hạc Thanh tỏa sáng rạng rỡ dưới nắng, không thấy một lỗ chân lông nào, môi cũng sáng lấp lánh.

Yết hầu Lục Lãm nhấp nhô mấy lần, anh dời mắt đi, "Tôi kén, cậu cũng kén, vậy chúng ta thử kết bạn với nhau đi."

Im lặng một hồi, Yến Hạc Thanh mở mắt ra, ánh nắng chiếu thẳng vào mắt, cậu nhắm hờ một lát rồi quay đầu nói: "Làm bạn với tôi nguy hiểm lắm. Tôi là người tốt nhưng cũng không phải tốt hẳn, tôi nói dối giỏi lắm đấy."

Lục Lãm khẽ bật cười, lồng ngực phập phồng, yết hầu cũng nhấp nhô dữ dội.

"Thật trùng hợp, tôi cũng nói dối giỏi lắm."

"Trên bàn đàm phán ấy."

Chương 66

Yến Hạc Thanh tập lái xe cả ngày.

Chạng vạng tối Lục Lãm có việc đi trước, Yến Hạc Thanh không về mà tập suốt đêm cho đến sáng hôm sau, tập xong nội dung thì vòng hai vòng ba mới đón xe về nhà.

Tắm xong, Yến Hạc Thanh không ăn gì mà leo lên giường.

Trên tủ đầu giường đặt một khung hình mới, là tấm ảnh chụp Yến Thu Sương ở vườn hoa lay ơn kia.

Đã qua giờ chúc buổi sáng tốt lành, cũng chưa đến giờ chúc ngủ ngon nên Yến Hạc Thanh chỉ nói "con về rồi", sau đó đắp chăn ngủ.

Ngủ một giấc đến sáng hôm sau, Yến Hạc Thanh lấy lại tinh thần, đói đến nổi bụng kêu vang, cậu vào bếp nấu tô mì, rửa mặt ăn sáng xong thì thay đồ đi học, cầm điện thoại lên mới thấy hôm qua Lục Lãm gửi cho mình hai tin nhắn Wechat.

Một tin là giữa trưa [Tối qua tập lái suốt đêm à?]

Tin thứ hai cách đây bốn tiếng [Đang ngủ bù à?]

Giờ là 7:10, Yến Hạc Thanh không chắc Lục Lãm đã dậy chưa nên tạm thời không trả lời, buổi trưa tan học cậu mới nhắn lại, [Dạ, về nhà ngủ đến sáng nay luôn. Đang rảnh nên tranh thủ tập cho xong, chạy tới chạy lui mất công lắm, xe tôi để tạm ở đó được không? Khi nào lấy được bằng sẽ lái đi.]

Mấy phút sau, Lục Lãm trả lời, [Đó là sân tập của Sở Tử Ngọc, cậu cứ để thoải mái.]

Sau đó lại nhắ thêm một câu.

[Cậu ấy cũng là bạn học chung cấp hai với tôi.]

Yến Hạc Thanh đang định trả lời thì một bóng đen đột nhiên phủ xuống đầu, "Bạn học Yến, làm phiền cậu mấy phút được không?"

Yến Hạc Thanh trả lời Lục Lãm một chữ "Dạ" ngắn gọn rồi cất điện thoại, ngẩng đầu lên thấy một nữ sinh.

Nữ sinh trắng trẻo thanh tú, tóc búi củ tỏi, nụ cười ngọt lịm, "Để mình tự giới thiệu nhé, mình tên Chu Vô Ưu, học chung lớp với cậu đấy."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Chào cậu."

Đang giờ ăn trưa nên Chu Vô Ưu lược bỏ phần mở đầu rồi đi thẳng vào vấn đề, "Tớ có một thí nghiệm muốn mời cậu làm chung, tính luôn cả tớ thì giờ trong nhóm có ba người rồi."

Yến Hạc Thanh từ chối khéo, "Dạo này tôi bận....."

"Không gấp đâu!" Chu Vô Ưu buột miệng ngắt lời cậu, nói xong mới nhận ra mình quá nôn nóng nên gò má hơi ửng đỏ, "Ý tớ là còn đang trong giai đoạn nuôi men nên không cần phải vội."

Từ lâu Chu Vô Ưu đã biết Yến Hạc Thanh, trong hội đồng hương của sinh viên năm nhất, cô từng nghe đồng hương học ở khoa công nghệ phần mềm nhắc đến cậu.

Về sau rốt cuộc nhìn thấy ảnh chụp Yến Hạc Thanh trên bảng vàng của trường.

Hình dung thế nào nhỉ.

Vừa thấy đã mất hồn?

Tóm lại cả tướng mạo và khí chất của Yến Hạc Thanh đều rất hợp ý cô.

Lần này thí nghiệm, một nửa là cô thật sự cần người tài, một nửa là muốn tiếp xúc nhiều hơn với Yến Hạc Thanh.

Nam sinh tài giỏi phải mau tóm về tay mới được!

Yến Hạc Thanh hầu như chưa từng tiếp xúc với nữ sinh nhưng đầu óc cậu nhạy bén nên đoán được mục đích của Chu Vô Ưu, lần này cậu dứt khoát từ chối thẳng, "Xin lỗi, tôi có thí nghiệm của riêng mình rồi, cậu tìm người nào thích hợp hơn đi."

Cậu thu dọn sách vở rồi đứng dậy rời đi.

Chu Vô Ưu không hề nản chí, cô đã nghe ngóng rồi, Yến Hạc Thanh chưa có bạn gái, giờ học chung lớp cơ hội của cô sẽ càng lớn hơn. Cô chỉ tò mò thí nghiệm mà Yến Hạc Thanh nói là thí nghiệm gì.....

Yến Hạc Thanh vừa ra khỏi lớp thì đụng phải một người ở cửa.

Vẻ mặt Cố Tinh Dã hơi ngượng ngùng, hắn làm rơi chìa khoá phòng thí nghiệm nên quay lại lấy, không ngờ bắt gặp Chu Vô Ưu "tò tình" với Yến Hạc Thanh. Cố Tinh Dã mở miệng, "Tớ....."

Yến Hạc Thanh chẳng chút dao động mà bình thản rời đi.

"....." Cố Tinh Dã ghen lại, lúng túng xoa mũi rồi bước vào lớp.

Đúng là Yến Hạc Thanh có một thí nghiệm.

Cùng dạng thí nghiệm với Cố Tinh Dã, là chương trình trao đổi giữa đại học Bắc Kinh và trường nước ngoài, chỉ có một suất nên cậu muốn giành lấy.

Nhưng cậu mới chuyển ngành nên phải chuẩn bị hồ sơ một thời gian để đăng ký phòng thí nghiệm.

Ra khỏi lầu, Yến Hạc Thanh lấy điện thoại xem, Lục Lãm chưa trả lời, cậu cất lại vào túi.

Đảo mắt đã đến thứ Ba, học xong tiết buổi sáng, Yến Hạc Thanh đến căn tin ăn cơm, không về nhà mà lên tàu điện ngầm đến thẳng nhà họ Lục.

Lục Lãm đã thay đổi thói quen câu cá vào thứ Ba, sợ chạm mặt anh nên Yến Hạc Thanh suy nghĩ một lát rồi chủ động nhắn tin cho anh trên Wechat.

[Anh đang bận à?]

Khi cậu ra khỏi cổng ga điện ngầm, Lục Lãm mới trả lời, [Vừa xong việc, có chuyện gì không.]

Yến Hạc Thanh hỏi lại, [Anh đang ở công ty à?]

Một giây sau, Lục Lãm gọi tới.

Không có tạp âm nào mà rất yên tĩnh, Lục Lãm hỏi cậu, "Tôi đang ở công ty, có việc cần tìm tôi à?"

Yến Hạc Thanh đi về hướng nhà họ Lục, "Đồ câu cá của tôi để ở chỗ anh, nếu anh rảnh thì xế chiều tôi đến lấy nhé."

"Muốn câu cá à?"

"Cuối tuần ra biển câu mà, tôi muốn tập trước."

Lục Lãm nhẹ nhàng nói, "Ra biển chỉ là đổi chỗ câu thôi, đâu cần tập làm gì. Với lại đồ câu cá của cậu để ở nhà tôi rồi, hôm nay tôi bận, nếu cậu thật sự muốn tập thì mai tôi đưa cho."

Yến Hạc Thanh chỉ đang viện cớ, cậu dừng chân nhìn trạm gác cổng trước mặt, điềm tĩnh nói, "Không cần phiền vậy đâu, cuối tuần gặp nhé."

— —

Bảo vệ gác cổng nhìn Yến Hạc Thanh bằng ánh mắt dò xét.

Do dự một hồi mới cầm điện thoại nội bộ lên, "Tên Yến Hạc Thanh đúng không? Để tôi gọi hỏi thử."

Đúng lúc này một chiếc Audi trờ tới, bảo vệ lập tức nhào người ra cửa sổ chào, "Chị Trình về rồi!"

Trình Tâm Dĩnh hạ cửa xe xuống, không nhìn bảo vệ mà nhìn Yến Hạc Thanh mấy giây rồi vui vẻ nói: "Là em à!"

Cô là cháu gái quản gia, trước giờ vẫn luôn làm việc cho nhà họ Lục, gần đây đang chăm sóc Lục Xương Thành.

Lần trước cô đã từng gặp Yến Hạc Thanh ở bệnh viện.

Yến Hạc Thanh mỉm cười chào hỏi, "Chào chị."

Bảo vệ lập tức thay đổi thái độ, khách sáo nói, "Thì ra cậu quen chị Trình, vậy khỏi cần hỏi nữa, vào đi." Hắn để điện thoại xuống rồi mở cổng cho Trình Tâm Dĩnh.

Trình Tâm Dĩnh đảo mắt một vòng, lập tức hiểu ra thiếu niên này đến tìm Lục Mục Trì! Cô bảo Yến Hạc Thanh, "Nào, lên xe đi chị"

chờ em, còn phải đi thêm mười phút nữa đó."

Yến Hạc Thanh không từ chối mà ngồi vào ghế phụ rồi lễ phép nói, "Cảm ơn chị."

"Đừng khách sáo." Trình Tâm Dĩnh có ấn tượng rất tốt với Yến Hạc Thanh, lái xe tới biệt thự rồi nhắc cậu trước, "Lão gia chưa chắc sẽ cho em gặp tiểu thiếu gia đâu."

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Cứ thử xem sao ạ."

Đến cổng biệt thự, Trình Tâm Dĩnh dừng xe rồi dẫn Yến Hạc Thanh vào, sắp tới cửa thì đụng phải Lục Hàn đang đi ra.

Lục Hàn thấy Yến Hạc Thanh khá quen nên đột ngột dừng lại, "Cháu là bạn Tiểu Trì đúng không?"

Yến Hạc Thanh lễ phép nói, "Chào chú."

Trình Tâm Dĩnh thì thầm với Lục Hàn mấy câu, chờ Trình Tâm Dĩnh nói xong, Lục Hàn đi tới vỗ vai Yến Hạc Thanh rồi tha thiết nói: "Đúng lúc lão gia đi vắng, cháu giúp chú khuyên Tiểu Trì nhé, bảo nó đừng bướng....."

Rầm!

Trên lầu chợt vang lên một tiếng động chát chúa, Lục Mục Trì lại đang nổi điên.

Lục Hàn giận tái mặt, dạo này ông ta đã chịu đủ giày vò nên chỉ muốn tìm chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi, vung tay bỏ đi một mạch.

Trình Tâm Dĩnh bất lực thở dài, cô bước nhanh vào nhà rồi đi lên lầu hai, tiếng đập phá càng thêm rõ ràng, kèm theo là tiếng chửi bới của Lục Mục Trì.

"Rác rưởi, cút ra ngoài đi!"

Trong hành lang có một đám vệ sĩ canh chừng, người hầu chận vật bưng khay đồ ăn ra, toàn thân đầm đìa nước canh.

Mọi người đã quá quen thuộc nên chẳng bộc lộ cảm xúc gì.

Trình Tâm Dĩnh do dự một hồi mới dẫn Yến Hạc Thanh đi tới gõ cửa, "Tiểu thiếu....."

"Cút!" Cảm xúc của Lục Mục Trì đã đạt ngưỡng bùng nổ, trong cửa thỉnh thoảng vọng ra tiếng vật nặng rơi xuống đất, "Chờ tao ra ngoài thì tụi bây phải cút xéo hết!"

Trình Tâm Dĩnh lắc đầu rồi nhỏ giọng hỏi Yến Hạc Thanh, "Hay là hôm nay em về đi nhé?"

Yến Hạc Thanh mỉm cười lắc đầu, cậu đưa tay gõ nhẹ lên cửa.

"Cút mau lên! Tao có đói chết cũng....."

"Lục Mục Trì." Yến Hạc Thanh lên tiếng.

Trong phòng im bật, cùng lúc đó cửa phòng bị kéo bật ra, tốc độ quá nhanh nên thậm chí còn cuốn theo một luồng gió.

Con người Lục Mục Trì mở to, bàng hoàng nhìn Yến Hạc Thanh, vẻ mặt hung tợn đã biến mất sạch.

Trong chớp mắt, hắn không còn thấy được bất kỳ ai mà chỉ có Yến Hạc Thanh.

Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc hắn đều nhớ Yến Hạc Thanh, nhớ đến phát điên! Giờ Yến Hạc Thanh đã ở ngay trước mắt hắn!

Hắn đi chân trần lao ra muốn ôm Yến Hạc Thanh.

Chớp mắt tiếp theo, hắn bị mấy vệ sĩ đồng loạt cản lại, vệ sĩ cúi đầu ngấp ngừng nói, "Tiểu thiếu gia, lão gia đã dặn ngài không được ra khỏi cánh cửa này ạ."

Bị ngăn lại, Lục Mục Trì nổi điên vung nắm đấm về phía vệ sĩ, Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói: "Nếu anh đánh người thì lần sau tôi lại đến."

Động tác khựng lại, mọi người đều sửng sốt nhìn Lục Mục Trì thu hồi nắm đấm.

Trình Tâm Dĩnh cũng giật nảy mình, lần cuối cùng Lục Mục Trì nghe lời như thế là trước mặt chú hắn.....

Trong phòng bữa bộn không có chỗ ngồi, Lục Mục Trì bảo Trình Tâm Dĩnh đổi phòng khác tiếp đãi Yến Hạc Thanh.

Trình Tâm Dĩnh còn đang do dự thì cảm xúc của Lục Mục Trì đã ổn định trở lại, bảo cô bùng điểm tâm và nước trà lên.

Mấy ngày nay Lục Mục Trì ăn rất ít, giờ hắn đã chịu ăn nên Trình Tâm Dĩnh nhanh nhẹn dẫn họ sang phòng khách bên cạnh.

Đóng cửa lại, trong phòng khách chỉ còn Lục Mục Trì và Yến Hạc Thanh.

Ánh mắt Lục Mục Trì từ đầu đến cuối không hề rời khỏi Yến Hạc Thanh. Trong lòng hắn cảm động vô vàn, hắn biết Yến Hạc Thanh sẽ nghĩ cách đến gặp mình mà!

Cảm giác này hết sức kỳ diệu, hết như được một người nâng niu cất trong túi áo để âm thầm yêu thương, sống mũi hắn cay cay, "Anh rất nhớ....."

Yến Hạc Thanh ngắt lời hắn, "Trí Trí nhờ tôi tới đây để chuyển

lời."

Lục Mục Trì ngẩn ra hồi lâu, sắc mặt thay đổi, "Lâm Phong Trí?"

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói, "Đúng."

Lục Mục Trì ngàn lần không muốn nghe tên Lâm Phong Trí, sở dĩ Yến Hạc Thanh lạnh lùng với hắn là vì Lâm Phong Trí chen vào giữa bọn họ, hắn nhú mào, "Nó nói gì?"

Yến Hạc Thanh thuật lại nguyên văn lời Lâm Phong Trí, "Nó nói chỉ thích người kia thôi, người mà anh cũng biết ấy."

Lục Mục Trì cười lạnh, hắn biết chứ, Lâm Phong Trí thích chú Lục Lãm của hắn.

"Còn gì nữa không?"

"Cứ tiếp tục náo loạn thì hai người sẽ rất khó xử." Yến Hạc Thanh hờ hững nói, "Vì nó, anh đừng thích nó nữa mà thích người khác đi."

Lục Mục Trì lập tức tái mặt.

Lâm Phong Trí đang nói nhảm gì vậy! Hắn đã sớm.....

Tim hắn giật thót.

Yến Hạc Thanh lại hiểu lầm cho xem!

Hắn vội vã giải thích, "Anh....."

Cạch.

Đúng lúc này, cửa phòng khách mở ra, Trình Tâm Dĩnh bưng trà bánh cúi đầu theo sau.

Ánh mắt dò xét của Lục Xương Thành dán vào Yến Hạc Thanh, gõ nhẹ đầu gậy xuống sàn nhà, "Chàng trai, nói chuyện riêng với tôi đi."

Chương 67

Lục Mục Trì phản ứng trước nhất, "Sao phải nói chuyện riêng, có gì nói luôn ở đây đi!"

"Câm mồm." Lục Xương Thành nạt, "Ở đây không có chỗ cho mày xía miệng vào đâu."

Lục Mục Trì bất mãn liếc nhìn Yến Hạc Thanh, rớt cuộc ngậm miệng.

Hắn không thể tỏ ra quan tâm Yến Hạc Thanh được, nếu bị ông nội phát hiện thì Yến Hạc Thanh sẽ rất thảm.

Tốt nhất là cười giả lả cho qua chuyện.

Lục Mục Trì há miệng định làm nũng, Lục Xương Thành dễ trúng chiêu này nhất, "Ông nội — —"

Đồng thời Yến Hạc Thanh cũng lên tiếng, "Ngài muốn nói chuyện ở đâu."

Không kiêu ngạo không tự ti, điềm đạm trầm tĩnh.

Lục Mục Trì ra sức nháy mắt với cậu, ông nội hắn rất khéo ăn nói, Yến Hạc Thanh mà đi với ông thật thì chỉ hai ba câu là bị moi ra chân tướng ngay!

Yến Hạc Thanh vờ như không thấy, bình tĩnh đối diện với ánh mắt dò xét của Lục Xương Thành.

Điều này mang đến cho Lục Xương Thành ấn tượng không tẻ.

Xuất thân từ gia đình bình thường mà lại trầm tĩnh không luống cuống.

Trình Tâm Dĩnh nói Lục Mục Trì rất nghe lời Yến Hạc Thanh, giờ Lục Xương Thành mới tin tám phần.

Lục Xương Thành chợt nở nụ cười, "Ta già rồi, đi không nổi nữa, thôi nói ở đây đi."

Ông quay sang Lục Mục Trì, giọng điệu nghiêm khắc nhưng vẫn lộ ra vẻ thân mật, "Còn không mau dọn dẹp bãi chiến trường của mày đi, chờ chú mày về thì biết tay!"

Nghe nhắc tới Lục Lãm, Lục Mục Trì giật mình, "Hôm nay chú về à?"

Nghĩ đến phòng mình bị đập phá san thành bình địa, Lục Mục Trì hấp tấp đi ra ngoài.

Ánh mắt Lục Xương Thành dõi theo hắn vừa cứng chiều vừa bất lực, sau đó quay sang Yến Hạc Thanh, "Ngồi đi chàng trai."

Ông tới sofa ngồi xuống trước.

Trình Tâm Dĩnh đi theo đặt trà bánh lên bàn rồi im ắng ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Yến Hạc Thanh biết Lục Lãm ở công ty, nhưng đây là lần đầu tận mắt thấy Lục Mục Trì nể sợ Lục Lãm.

Chỉ nhắc tên mà đã có thể áp chế hắn.

Yến Hạc Thanh đi mấy bước tới ngồi xuống đối diện với Lục Xương Thành.

Cậu không lên tiếng mà chờ Lục Xương Thành.

Lục Xương Thành vẫn đang ngắm nghía Yến Hạc Thanh, ở bệnh viện không chú ý lắm, giờ nhìn kỹ vẫn khó nhận ra đây là anh em sinh đôi với tên nhóc nhà họ Lâm kia.

Ông cực kỳ chú ý mắt Lâm Phong Trí, trắng trẻo ẻo lả y như Từ Kiều Âm, toàn kẻ vô tích sự.

Lục Xương Thành chậm rãi nói, "Ta điều tra rồi, cậu và Lâm Phong Trí là anh em sinh đôi, trong nhà gặp chuyện nên bị đưa vào viện mồ côi, nó được nhà họ Lâm nhận nuôi, còn cậu được một gia đình bình thường nhận nuôi."

Ông quan sát vẻ mặt Yến Hạc Thanh, nãy giờ thiếu niên vẫn tỏ vẻ bình thản tự nhiên, đợi ông nói xong, Yến Hạc Thanh điềm tĩnh nói, "Ngài có chuyện gì cứ nói thẳng đi ạ."

Lục Xương Thành chậm rãi nói: "Lúc nãy ở cửa ta đã nghe hai đứa nói chuyện, em trai cậu có người mình thích là tốt, nhưng đứa cháu này của ta — —"

Lòng bàn tay vuốt ve đầu gậy, Lục Xương Thành mỉm cười hiền lành, "Cậu và nó là bạn thân, tính nó thế nào chắc cậu cũng hiểu rõ, bướng bỉnh cố chấp, chưa chắc nó đã thích em trai cậu bao nhiêu. Thanh niên mà, kiểu gì chẳng có lúc xốc nổi, đâu tính là gì. Nếu cứ dây dưa thì người bị tổn thương không bao giờ là Tiểu Trì mà chỉ có em trai cậu thôi."

Yến Hạc Thanh cũng lễ phép mỉm cười, "Ngài muốn cháu khuyên Lục Mục Trì à."

Lục Xương Thành càng hài lòng hơn, ông đã lớn tuổi, nói chuyện với người thông minh sẽ bớt hao tâm tổn trí, "Ông già này không theo kịp thời đại nữa, Tiểu Trì hay nói ta và nó có khoảng cách

thế hệ, hai đứa là bạn nên sẽ dễ nói chuyện hơn ta."

Thủ đoạn của ông vừa mềm vừa cứng, khéo léo uy hiếp, "Nếu cậu không khuyên nổi nó thì ta đành phải đích thân tới tìm em trai cậu vậy."

"Nhưng ta tin cậu sẽ khuyên được thôi." Lục Xương Thành đã tính trước, "Cậu là một người anh tốt và thông minh."

Gặp Lục Xương Thành nằm ngoài kế hoạch của Yến Hạc Thanh nhưng cũng không phải không thể lợi dụng.

Cân nhắc hai giây, Yến Hạc Thanh trầm tĩnh nói: "Cháu không làm được đâu ạ."

Lục Xương Thành biến sắc, "Cậu không sợ ta tới tìm em trai cậu à?"

"Sợ chứ ạ." Yến Hạc Thanh vẫn bình tĩnh như cũ, "Nhưng không được chính là không được, chỉ sợ hứa với ngài mà làm không được thôi, cháu đâu có to gan đến vậy."

Sắc mặt Lục Xương Thành dịu xuống, mỉm cười gật đầu, "Cậu thành thật lắm. Cũng không phải ta bắt cậu khuyên nó ngay lập tức, tình cảm của người trẻ tuổi giống như cháy rừng, nếu kịp thời khống chế không để lan rộng thì sẽ có ngày dập được lửa."

"Vậy trước tiên ngài phải để khu rừng này tự do." Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Càng bị vây khốn thì lửa chỉ càng cháy mạnh hơn thôi."

Lục Xương Thành cũng biết giam cầm Lục Mục Trì không phải kế lâu dài, ông nhất Lục Mục Trì là để ngăn cản hắn đi tìm Lâm Phong Trí, lỡ gây ra chuyện xấu lại bị phóng viên chụp được, giờ Lâm Phong Trí đã thích người khác nên ông cũng yên tâm một nửa.

Ong buông gậy ra rồi bưng trà lên nhấp một ngụm, "Người già không ưa náo nhiệt nên không giữ cậu lại ăn tối, cậu và Tiểu Trì đi ăn đi."

Ngụ ý là dỡ bỏ lệnh cấm cho Lục Mục Trì.

Mười mấy người hầu đang quét dọn hành lang, Lục Mục Trì áp tai vào cửa phòng khách muốn nghe lén cuộc trò chuyện bên trong, mặc dù máy chà sàn chạy rất êm nhưng vẫn quấy rầy hắc, chỉ nghe tiếng người nói chứ không nghe rõ nội dung cụ thể, hắc đang định nổi nóng thì cửa bật mở.

Lục Mục Trì bất thành linh ngã chúi vào trong, hắc nhanh tay chụp lấy khung cửa rồi đứng vững lại trong một tư thế buồn cười, thờ hỏn hỏn giương mắt lên thì thấy khuôn mặt bình tĩnh của Yến Hạc Thanh.

Lục Mục Trì sốt ruột đứng thẳng dậy, thấp giọng hỏi: "Ông nội anh không làm khó dễ em — —"

Còn chưa dứt lời thì trong phòng vang lên một tiếng ho khan, theo sau là giọng trách cứ của Lục Xương Thành, "Coi bộ dạng lòi thối lếch thếch của mày kìa, mau thay đồ đi. Hạc Thanh vừa tan học đã chạy tới thăm mày nên chưa ăn cơm đâu, mày dẫn bạn ra ngoài ăn đi."

Con người Lục Mục Trì suýt vỡ tung.

Thế này là sao?

Được trả lại tự do, Lục Mục Trì phóng xe như bay, hắc hỏn hỏn hỏi Yến Hạc Thanh ngồi ở ghế phụ, "Em nói gì với ông nội anh vậy? Thế mà ông ấy không nhốt anh nữa!"

Từ khi hắc có trí nhớ thì ngoài chú hắc ra không ai có thể thuyết phục được Lục Xương Thành.

Hạc Thanh của hấn thật giỏi!

Của hấn?

Tim Lục Mục Trì bỗng nhiên đập mạnh, ánh mắt trở nên lưu luyến, đưa tay sang muốn nắm tay Yến Hạc Thanh, "Hạc....."

Yến Hạc Thanh nhìn thoáng qua rồi hờ hững nói, "Cô Từ ở đâu."

Tiếng thắng gấp vang lên chói tai, chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn suýt lao vào vườn cây, cũng may chưa ra khỏi địa phận nhà họ Lục nên ven đường không có ai. Tâm tình tươi đẹp bị dập tắt, Lục Mục Trì gác tay lên vô lăng, giả ngu hỏi, "Dạo này anh bị nhốt nên cũng không rõ tình hình bà ấy nữa, sao, bà ấy không có nhà à?"

Yến Hạc Thanh hờ hững nhìn phía trước, chưa từng để mắt tới Lục Mục Trì, "Lời anh nói anh có tin được không?"

Trong xe tĩnh mịch.

Yến Hạc Thanh chỉ đợi mấy giây rồi tháo dây an toàn.

Lục Mục Trì nghiêng chặt răng, tay Yến Hạc Thanh vừa chạm vào cửa xe thì hấn lên tiếng, "Em tìm bà ấy làm gì?"

Yến Hạc Thanh lạnh nhạt nói, "Sau hôm đó cô Từ biến mất, tôi nghi ngờ anh đã giấu bà ấy đi."

Nhắc lại hôm đó, Lục Mục Trì chợt dạ, chỉ hận không thể xóa đi chuyện khốn nạn kia, hấn ho khan vài tiếng rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ, ấp úng nói cực nhanh, "Xin lỗi."

Yến Hạc Thanh không có phản ứng gì.

Lục Mục Trì hết cách đành phải quay đầu sang, "Anh biết anh khổn kiếp, anh bản thủ, anh là rác rưởi, anh đã hiểu lầm em, em nói đi em muốn anh đền bù thế nào, em muốn mặt trắng anh cũng hái xuống cho em mà."

Yến Hạc Thanh mở miệng, "Tôi muốn gặp cô Từ."

"....."

Lục Mục Trì nhìn chăm chăm Yến Hạc Thanh, cậu vẫn giữ nguyên tư thế xuống xe, không thấy được cả khuôn mặt mà chỉ thấy mỗi góc nghiêng, cứ thế qua mấy giây, biết Yến Hạc Thanh không nhân nhượng mình, Lục Mục Trì thở dài, "Anh chịu thua em rồi."

Vừa định giúp Yến Hạc Thanh cài lại dây an toàn thì nhớ ra cậu hoàn toàn khác xa Lâm Phong Trí và đám người tình trước đây của hắn.

Lục Mục Trì ngồi thẳng dậy rồi khởi động xe, "Cài dây an toàn chặt vào, phải đi hai tiếng mới tới đó."

Yến Hạc Thanh buông tay ra rồi cài lại dây an toàn.

— —

Trong truyện mô tả ngôi biệt thự lưng chừng núi này tựa như một tòa thành ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Nằm sâu trong núi, đèn đuốc sáng trưng.

Cuối cùng Lục Mục Trì cũng tới, quản gia dẫn mười mấy người hầu xếp hàng nghênh đón ở cửa.

Lục Mục Trì xuống xe trước, quản gia vừa tươi cười ra đón thì Lục Mục Trì đi vòng qua ghế phụ, nhưng hắn còn chưa tới Yến Hạc Thanh đã tự xuống xe trước.

Quản gia và người hầu đều âm thầm kinh ngạc, chàng trai này là ai?

Lục Mục Trì có ý thức lãnh địa rất mạnh, ngoại trừ mấy người bạn thì hẳn chỉ dẫn Lâm Phong Trí về mà thôi.

Ánh sáng trong sân mờ mờ, khi Yến Hạc Thanh đi tới cửa, mặt cậu dần rõ ràng, quản gia bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào lại dẫn về, người này nhìn khá giống Lâm Phong Trí.

Quản gia đã ở với Lục Mục Trì mấy năm nên biết rõ hẳn mê Lâm Phong Trí cỡ nào. Trước kia Lục Mục Trì cũng tìm người tình giống Lâm Phong Trí, giống miệng, giống khí chất, còn người này..... ừm, giống đôi mắt.

"Bà ấy sao rồi?" Lục Mục Trì hỏi, khóe mắt liếc nhìn Yến Hạc Thanh.

Từ Kiều Âm bị hấn cưỡng chế đưa đến biệt thự, hẳn còn ép bà nghỉ việc, với tính cách của Yến Hạc Thanh, hẳn sợ cậu sẽ nổi giận.

Tất nhiên quản gia biết "bà ấy" là Từ Kiều Âm, trên mặt lộ vẻ khó xử, "Mấy ngày trước phu nhân..... muốn nhảy lầu ạ....."

Lục Mục Trì biến sắc, vội vã lao vào biệt thự.

Yến Hạc Thanh theo sau, cậu không đi nhanh mà âm thầm quan sát vị trí lắp camera.

Từ Kiều Âm bị nhốt trên lầu hai.

Màn cửa kéo kín, chỉ có căn phòng này chẳng có chút ánh sáng nào. Bà lẳng lặng nằm nghiêng trên giường không nhúc nhích, có hai người hầu nữ ngày đêm trông chừng bà.

Bật đèn lên, Từ Kiều Âm nằm nghiêng trên giường nên chỉ thấy được sau gáy, Lục Mục Trì nghiêng chặt rằng, "Ở chung với tôi mà bà miễn cưỡng vậy sao?"

Từ Kiều Âm không trả lời.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên, "Đây không phải ở chung mà là cầm tù."

Từ Kiều Âm bỗng nhiên cử động, bà nhồm dậy quay đầu lại, khuôn mặt tiều tụy trắng bệch, dường như thị lực cũng không tốt lắm, bà nhìn ra cửa, đôi môi mấp máy, không dám mở miệng vì sợ mình nghe nhầm.

Lục Mục Trì siết chặt tay.

Không phải hẳn muốn cầm tù Từ Kiều Âm mà chỉ sợ bà lại bỏ đi, càng sợ ông nội hẳn biết hơn.

Nhưng hẳn không thể nổi giận với Yến Hạc Thanh, "Em có hiểu gì đâu mà lên án anh."

Yến Hạc Thanh cũng chẳng phản bác hẳn, "Anh đi nấu cháo đi, cháo trắng bỏ thêm chút đường, đừng bỏ thêm gì khác."

Lục Mục Trì kinh ngạc, "Anh hả?"

Rốt cuộc Yến Hạc Thanh cũng nhìn hẳn, "Ừ, anh."

Lục Mục Trì sống an nhàn sung sướng, từ nhỏ đã được người hầu dâng cơm tận miệng, nấu cháo..... Đầu óc hẳn lóe sáng, Yến Hạc Thanh đang giúp hẳn đây mà! Hòa giải hiềm khích lúc trước giữa hẳn và Từ Kiều Âm.

Chén cháo ngọt này là bước đầu của hòa giải.

Lục Mục Trì lập tức quay người, "Anh đi ngay đây!"

Rốt cuộc Từ Kiều Âm đã biết chắc không phải nghe nhầm, nước mắt bà trào ra, "Tiểu Yến, là cháu đúng không?"

Hai người hầu nữ âm thầm dò xét Yến Hạc Thanh, sắc mặt cậu vẫn không thay đổi, chậm rãi đi tới cạnh giường ngồi xuống.

Gần hai tháng không gặp, Từ Kiều Âm gầy đi trông thấy, bà sốt ruột nắm tay Yến Hạc Thanh, dịu dàng bọc giữa hai tay mình, "Tiểu Yến cháu không sao chứ? Lục Mục..... Nó có làm gì cháu không?"

"Không ạ, cháu sống tốt lắm." Yến Hạc Thanh nhẹ giọng trả lời rồi cầm tay bà nhét lại vào chăn.

Cuối cùng Từ Kiều Âm cũng nở nụ cười, sắc môi bà tái nhợt, "Vậy là tốt rồi — —"

Bỗng nhiên bà khựng lại.

Yến Hạc Thanh viết chữ trên lòng bàn tay bà, [Cô muốn đi không? Rời đi mãi mãi.]

Đây là kỹ năng mà mọi nhân viên ở viện mồ côi đều biết.

Có những đứa trẻ không thích hoặc không thể nói chuyện mà không phải lúc nào cũng đem theo giấy bút, bình thường họ giao tiếp với nhau đều viết chữ trên lòng bàn tay.

Đồng thời giọng nói trong trẻo của Yến Hạc Thanh vang lên, bình thản như đang nói chuyện phiếm, "Tội nhỏ nhớ cô lắm, tội nó còn vẽ hình cô nữa, lần sau cháu sẽ đem tới cho cô xem, đẹp cực kỳ."

Trong lòng Từ Kiều Âm chấn động, rời đi?

Rời đi mãi mãi.....

Suốt thời gian bị nhốt bà đã nhớ lại quá khứ vô số lần.

Trong đời có hai giai đoạn hạnh phúc nhất, một là thời học sinh cố gắng học hành, thi đậu đại học, rời khỏi miền núi hoang vu để đến thành phố lớn, tự quyết định vận mệnh của mình.

Bà đã thành công một nửa, thi đậu đại học nhưng không có được sự nghiệp của chính mình mà gả vào Lục gia, từ ngọn núi này sang một "ngọn núi" khác.

Lần thứ hai là đến viện mồ côi làm việc.

Bà đã tìm lại được mơ ước xa xưa của mình.

Sự nghiệp, tự do.....

Có nên rời đi không?

Tiếp tục giấc mơ của mình, tự do của mình.

Nhưng Lục Mục Trì.....

Tay Từ Kiều Âm run lên.

Bà biết rõ lần này ra đi sẽ không thể ở lại thủ đô, cũng có nghĩa là sẽ không bao giờ nhìn thấy Lục Mục Trì nữa.....

Yến Hạc Thanh lại viết chữ trên lòng bàn tay bà, [Cô cứ nghĩ kỹ đi, đợi cô ăn cháo xong cháu mới về, nếu cô quyết định rời đi thì gặt đầu, chuyện khác cháu sẽ lo, Chủ Nhật tuần sau cháu lại đến.]

Từ Kiều Âm nhìn Yến Hạc Thanh, muốn có một câu trả lời, "Cô đã già thế này mà vẫn còn đẹp thật sao?"

Bà đã sắp năm mươi rồi, có quyền theo đuổi ước mơ nữa không? Dù cái giá phải trả là từ bỏ con mình cũng đáng sao?

"Đẹp chứ." Khóe môi Yến Hạc Thanh cong lên, "Khi làm việc, cô là giáo viên đẹp nhất trong lòng bọn trẻ đấy ạ."

Bịch bịch bịch.

Lục Mục Trì bưng cháo lên lầu.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn nấu cháo, quản gia ở cạnh chỉ dẫn, phòng bếp hỗn loạn tưng bừng, rốt cuộc cũng nấu được một chén nhỏ.

Hắn bưng cháo vào với cõi lòng đầy chờ mong.

Trong phòng là người mẹ hắn yêu nhất, còn có Yến Hạc Thanh nữa!

Lục Mục Trì mãi nguyện chưa từng thấy.

Nhưng hắn vẫn còn dỗi nên đưa cháo cho Yến Hạc Thanh, "Em cho ăn đi."

Từ Kiều Âm dăm chiêu nhìn Lục Mục Trì.

Lớn rồi.

23 tuổi, không còn là đứa bé nữa đêm chạy tới phòng bà khóc nhè nữa.

Ở vùng Tây Nam của tổ quốc vẫn còn rất nhiều trẻ em cần được giúp đỡ, bà đã có ý định này từ lâu, chỉ vì Lục Mục Trì nên mới ở lại đây, xem ra bà có thể rời đi sớm hơn rồi.

Bà đã từng là con gái người khác, vợ người khác, mẹ người

khác.

Giờ bà muốn làm chính mình.

Từ Kiều Âm thu mắt lại rồi nhìn Yến Hạc Thanh, gật đầu nói khẽ: "Tuần sau cháu lại đến thăm cô nhé, đem theo cả bức tranh kia nữa."

Lục Mục Trì như lọt vào sương mù, "Tranh gì?"

Yến Hạc Thanh múc một muống cháo dứt cho Từ Kiều Âm, "Vâng."

Chương 68

Cho Từ Kiều Âm ăn cháo xong, Yến Hạc Thanh hàn huyên với bà mấy câu rồi ra về.

Xuống tầng trệt, Lục Mục Trì cản cậu lại, "Mười giờ rồi, đêm nay ngủ lại đây đi."

Yến Hạc Thanh liếc hắn một cái.

Ánh mắt rất bình thản nhưng vẫn làm Lục Mục Trì nhớ lại chuyện trước kia.

Quả thật hôm nay hắn thấy đã muộn nên mới giữ Yến Hạc Thanh ngủ lại, cậu chưa nói gì mà hắn đã tự chột dạ, đi theo giải thích, "Không có ý gì khác đâu, em yên tâm đi."

Yến Hạc Thanh chẳng có biểu cảm gì, "Tôi không tin anh."

"....." Lục Mục Trì nghẹn họng.

Một lát sau, hắn thở dài, "Anh đưa em về." Hắn chuẩn bị thay giày.

"Đối người khác được không." Yến Hạc Thanh hỏi, "Không phải anh, đưa tôi đến chỗ có thể đón taxi là được rồi."

Tâm trạng vui vẻ của Lục Mục Trì chẳng còn lại gì.

Yến Hạc Thanh thích hắn nhưng lại đề phòng hắn, hắn rất hiểu cảm giác này. Cũng như hắn đối với Từ Kiều Âm, hắn khát khao tình

thương của mẹ nhưng vẫn nhớ rõ cảm giác bị Từ Kiều Âm bỏ rơi.

Đó là vết thương trong tâm hồn, không phải một sớm một chiều có thể chữa khỏi.

Điều hần phải làm bây giờ là dùng hành động để chứng tỏ từ nay trở đi mình sẽ tôn trọng Yến Hạc Thanh.

Lục Mục Trì ngừng thay giày, thậm chí còn lùi lại mấy bước giữ khoảng cách rồi gọi quản gia đưa Yến Hạc Thanh về.

"Em nhìn cho kỹ nhé." Lục Mục Trì thâm tình nhìn cậu, "Anh sẽ không đối xử với em như trước nữa đâu."

Đúng lúc này, Yến Hạc Thanh có điện thoại.

Cậu biết là Lâm Phong Trí nên lấy ra để Lục Mục Trì thấy.

Mặt Lục Mục Trì như nuốt phải ruồi, hần muốn ngăn cản Yến Hạc Thanh nghe máy.

Kể ra cũng buồn cười.

Trước kia hần lo Lâm Phong Trí liên hệ với Yến Hạc Thanh, giờ hần vẫn lo, chỉ là đối tượng đã thay đổi, lúc đó sợ Lâm Phong Trí giận, còn bây giờ sợ Yến Hạc Thanh giận.

Yến Hạc Thanh đứng tại chỗ nghe điện thoại.

"Anh đi rồi à?!" Vừa kết nối Lâm Phong Trí đã sốt ruột hỏi ngay.

Yến Hạc Thanh điềm tĩnh nói, "Ừm."

Lục Mục Trì dòng tai lắng nghe, tim vọt lên tới cổ.

Trong sân rất yên tĩnh nên giọng Lâm Phong Trí nghe rõ mồn

một, "Anh chuyển lời chưa?"

"Thuật lại nguyên văn rồi."

Trong lòng Lục Mục Trì chửi bậy, đều tại Lâm Phong Trí nói nhảm nên mới làm Yến Hạc Thanh hiểu lầm hẳn còn thích y.

"Hay quá!" Lâm Phong Trí hết sức vui vẻ, "Cảm ơn anh nha! Anh tốt với em quá đi!" Dừng một lát, y lại nghiêm túc nói, "Anh nhớ suy nghĩ kỹ câu lần trước em nói nhé."

Yến Hạc Thanh biết Lâm Phong Trí ám chỉ câu nào nhưng vẫn muốn chính miệng y nói ra, "Câu gì."

Lâm Phong Trí hoàn toàn không biết mà tưởng Yến Hạc Thanh thật sự không nhớ nên nhấn mạnh, "Anh có thích Lục Mục Trì cũng vô ích thôi, anh ta không thích anh đâu, anh hãy học cách từ bỏ đi, nếu không chỉ càng tổn thương nhiều hơn thôi."

Lửa giận của Lục Mục Trì lập tức bốc lên, muốn giật lấy điện thoại đối đầu với Lâm Phong Trí nhưng Yến Hạc Thanh đã nhìn hẳn trước, ánh mắt viết rõ hai chữ "im lặng".

Lục Mục Trì gượng gạo thu tay lại, tạm thời kìm nén lửa giận trong lòng.

Trước kia hẳn nhìn Lâm Phong Trí kiểu gì cũng thấy đáng yêu, giờ nghe giọng y thôi cũng thấy ghét, y thích chú hẳn thì được mà không cho anh mình thích hẳn. Lâm Phong Trí dựa vào cái gì chứ?

Yến Hạc Thanh nói qua loa mấy câu, Lâm Phong Trí cúp máy.

Lục Mục Trì sốt ruột muốn giải thích nhưng Yến Hạc Thanh đã lên xe, mũi hẳn suýt va vào cửa xe.

Quản gia ngồi ở ghế lái không dám thở mạnh, Lục Mục Trì tức

không chịu được, mấy giây sau hấn lạnh lùng bảo quản gia, "Đưa em ấy về nhà an toàn, làm rơi một sợi tóc của em ấy thì ông biết hậu quả thế nào rồi đấy."

Quản gia rối rít vâng dạ, sau khi được hấn cho phép thì vội vã lái xe xuống núi.

Ở ghế sau.

Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra, nhanh chóng ghi lại kỹ càng những nơi gắn camera trong biệt thự.

— —

Gần mười một giờ, tầng cao nhất của trụ sở Lục thị vẫn còn sáng đèn.

Cuối tuần ra biển, chiều thứ Sáu lên đường nên phải xử lý công việc sớm, khi Lục Lãm giải quyết xong hồ sơ cuối cùng thì cơm tối trợ lý đem tới đã nguội.

Nhân viên đều về hết, Lục Lãm bùng hộp cơm đến phòng giải khát bỏ vào lò vi ba hâm hai phút, còn tiện tay pha ly cà phê.

Phòng giải khát có hai bàn ăn, Lục Lãm ăn cơm ngay tại chỗ, mau chóng giải quyết xong, anh lấy điện thoại ra nhắn tin trong nhóm chat của mình, Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt.

[Thứ Sáu gặp nhau ở bến cảng Kim Loan, ra biển.]

Sở Tử Ngọc trả lời ngay, "????? Lục tổng nhắn lộn nhóm hả??? Đây có phải nhóm câu cá đâu! Hẹn tụi tở ra biển á???? Chẳng phải cậu chê tở ngốc không biết mắc mồi sao!"

Mấy phút sau Tạ Quân Kiệt trả lời, "Mấy người?"

Lục Lãm, "Bốn."

Sở Tử Ngọc gửi tới một dấu hỏi lớn, "Ngoài ba chúng ta ra còn ai nữa???"

Tạ Quân Kiệt cười mắng Sở Tử Ngọc ngốc nghếch, người có thể khiến Lục Lãm tổ chức đi chơi còn ai vào đây nữa, chỉ có bé cưng của anh thôi. Tạ Quân Kiệt gõ chữ, "Thế giới hai người trên biển lãng mạn biết bao, đem hai bóng đèn này theo cũng sáng biết bao."

Sở Tử Ngọc vẫn mờ mịt, "Đệt! Chuyện gì xảy ra, thế giới hai người của lão Lục với ai? Tớ bỏ lỡ chuyện gì rồi à?"

Sau đó hẳn nhớ ra, "Tớ biết rồi! Sư phụ Tiểu Yến!"

Sở Tử Ngọc gửi lời mời chat video.

Tạ Quân Kiệt từ chối, "Vợ tớ đang ngủ."

Lục Lãm cũng không nhận mà nhắn trong nhóm, "Còn đang theo đuổi, đừng dọa em ấy sợ."

Tạ Quân Kiệt, "..... Anh à, hồi cấp hai em cũng không ngại thơ vậy đâu, nể anh luôn đấy!"

Trong lòng Sở Tử Ngọc ngứa ngáy khó nhịn, "Tớ đã bỏ lỡ bao nhiêu chuyện rồi hả! Rốt cuộc là sao! Thứ Sáu tới lẹ đi được không!!!!!"

Lục Lãm không trả lời mà rời khỏi nhóm.

Khung chat của 52 Hz ở trên cùng lâu lắm rồi không có động tĩnh gì.

Đến thứ Năm, khung chat trên cùng bất ngờ hiện lên chấm đỏ.

Lục Lãm vừa tới văn phòng, mở ra thấy chuyển khoản 4850 tệ, nhiều hơn 500 so với số tiền trả góp, chú thích là — — Trả góp đợt hai và tiền thuốc men lần hai.

Hôm nay là ngày 10 tháng kế tiếp.

Lục Lãm nhận tiền, vừa định trả lời thì Yến Hạc Thanh lại nhắn tới, "Hôm qua tôi thi đậu vòng hai vòng ba luôn rồi."

Anh xóa dòng "Đã nhận" trong khung chat rồi gõ lại dòng khác, "Muốn được khen đúng không?"

Yến Hạc Thanh nhận được tin nhắn, vừa đọc xong thì một tin nhắn khác hiện lên, "Cậu tuyệt lắm. Tôi đi họp đây, thứ Sáu tan học tôi tới đón cậu."

Yến Hạc Thanh yên lặng nhìn một hồi mới trả lời, "Buổi chiều tôi học một tiết, ba giờ tan học."

Lục Lãm không trả lời, chắc đi họp rồi.

Yến Hạc Thanh cất điện thoại vào.

Sinh viên dần vào lớp, phòng học ngồi gần kín, chỉ có chỗ Yến Hạc Thanh còn trống, cậu ngồi hàng đầu tiên.

Sắp vào học, tiếng bước chân gấp rút chạy tới gần, Cố Tinh Dã xông vào.

Cuối lớp có người gọi hắn, "Cố ca, giữ chỗ cho cậu rồi này!"

Yến Hạc Thanh không ngẩng đầu lên mà tiếp tục viết đơn đăng ký.

Mấy giây sau, bên cạnh có người ngồi, Cố Tinh Dã để ba lô

xuống rồi nghiêng đầu cười nói, "Bên cạnh cậu không có ai chứ?"

Yến Hạc Thanh đáp: "Không."

Cố Tinh Dã lấy sách giáo khoa ra để lên bàn rồi liếc nhìn đơn đăng ký của Yến Hạc Thanh, hần nhướng mày, "Cậu muốn đăng ký phòng thí nghiệm à?"

Yến Hạc Thanh không trả lời hần mà đóng hồ sơ lại.

Cố Tinh Dã cũng chẳng xấu hổ, "Lúc nào cậu cũng kiêu lời vậy à?"

Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí thật sự khác nhau quá xa, Lâm Phong Trí rất hoạt bát, hồi đó y được xếp ngồi chung bàn với hần, ngày nào cũng tìm hần nói chuyện, hần nói khéo là mình cần yên tĩnh nhưng Lâm Phong Trí vẫn cứ huyên thuyên.

Hần phản đối vô hiệu nên đành im lặng.

Chắc vì quen thuộc nên có ngày Lâm Phong Trí im ru, hần không quen nên chủ động hỏi thăm.

Tình bạn của hai người bắt đầu từ đó.

Yến Hạc Thanh thực sự quá trầm lặng, hần chưa từng thấy người nào ít nói như vậy.

Cố Tinh Dã đang nghĩ ngợi thì Yến Hạc Thanh bỗng nhiên quay sang, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở Cố Tinh Dã nhanh hơn một giây, thật ra khi nhìn gần mắt Yến Hạc Thanh không hề giống Lâm Phong Trí.

Màu mắt Yến Hạc Thanh nhạt hơn, cũng..... giống mắt hồ ly hơn.

Một gương mặt lạnh lùng thanh khiết như thế mà lại có đôi mắt câu hồn đoạt phách.

Yến Hạc Thanh thản nhiên hỏi lại: "Lúc nào cậu cũng nói nhiều vậy à?"

Cố Tinh Dã ghen hống.

Yến Hạc Thanh cũng không định nghe hắn trả lời, hỏi xong lại quay đầu nhìn bực giảng.

Giáo sư cầm giáo án vào lớp.

Học nửa chừng Cố Tinh Dã mới bật cười một tiếng với vẻ không thể tin nổi, hắn chậm chạp nói: "Tùy người, không phải lúc nào tớ cũng nói nhiều vậy đâu."

Chẳng biết Yến Hạc Thanh có nghe thấy không mà không trả lời hắn.

Từ thủ đô ra bến cảng gần nhất phải lái xe bốn tiếng, còn ra khơi nên chắc chắn không thể về trong ngày.

Yến Hạc Thanh mang theo một bộ đồ để thay, mỗi ử còn lại nửa thùng, cậu đem theo hết.

Ba giờ chiều thứ Sáu, cậu ra cổng trường đúng hẹn.

Vừa ra cổng thì điện thoại reo lên.

Là Lục Lãm.

"Bên trái cậu đây này."

Lục Lãm lại đổi xe, Yến Hạc Thanh không rành nhãn hiệu, nhìn bề ngoài chỉ là xe bình thường màu đen, lên xe mới phát hiện bên

trong có càn khôn, không gian rộng rãi thoải mái, nội thất sang trọng.

Hộp tay vịn đựng đầy đồ ăn vặt, còn có mấy túi đồ ăn tỏa ra mùi thơm lừng.

Lục Lãm khởi động xe lên đường, "Định ra biển lúc tám giờ nên không tìm chỗ ăn, mua đại mấy thứ, cậu ăn lót dạ đỡ đi."

Yến Hạc Thanh không đói, thật ra ngoại trừ tuổi đang lớn thì cậu rất ít khi đói bụng, cậu gật đầu, "Dạ."

Lục Lãm nói tiếp: "Phải đi bốn tiếng lặn, buồn ngủ thì ngủ đi, đừng để ý tôi."

"Dạ." Yến Hạc Thanh vẫn gật đầu.

Nhưng đi được nửa đường cậu vẫn không ngủ mà cúi đầu đọc sách chăm chú, Lục Lãm liếc nhìn, hình như là sách thực vật.

Lục Lãm không quấy rầy cậu, đột nhiên Yến Hạc Thanh mở miệng, "Chỉ có hai chúng ta ra biển thôi sao?"

Lục Lãm đáp: "Còn có hai người bạn của tôi nữa, cậu từng gặp rồi đấy, Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt."

Yến Hạc Thanh kẹp thẻ đánh dấu rồi đóng sách lại nói: "Sở tiên sinh và Tạ tiên sinh cũng thích câu cá ạ?"

"Hai người họ không có tính kiên nhẫn đâu, kè thuyền đi lặn biển thôi."

Chốc lát sau Yến Hạc Thanh lại nói: "Tôi không biết bơi."

"Muốn học thì tôi dạy cậu." Cách nói chuyện của Lục Lãm khiến người ta rất thoải mái, nói dạy nhưng không hề có cảm giác trịch thượng, "Đáy biển là một thế giới xinh đẹp khác, biết bơi chính là

chìa khóa mở cửa."

"Nhưng cũng nguy hiểm lắm."

Lục Lãm cười khế, "Nguy hiểm nên mới đẹp, giống như thể thao mạo hiểm vậy, đối mặt với sống chết khiến người ta mê muội."

Yến Hạc Thanh không chắc có phải Lục Lãm đang nói ẩn ý gì không, cậu giả vờ đói bụng rồi lấy một gói dưa sấy ra ăn để tránh đi đề tài này.

Lái xe bốn tiếng, chẳng mấy chốc đã đến bến cảng Kim Loan.

Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt đến từ sớm, thuyền trưởng lái thuyền tới đậu trên mặt nước, trời nhá nhem tối, ba tầng du thuyền đều bật đèn, cực kỳ nguy nga tráng lệ, đúng như Lục Lãm nói, đây là thuyền lớn có thể chở hơn trăm người ra biển.

Sở Tử Ngọc thấy họ thì vẫy tay trước, "Sur phụ Tiểu Yến đã lâu không gặp!"

Yến Hạc Thanh không quen chào từ xa, đợi đến trước mặt, cậu mới lễ phép chào hỏi Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt, "Sở tiên sinh, Tạ tiên sinh, chào buổi tối."

Tạ Quân Kiệt cười, "Sur phụ Tiểu Yến đừng khách sáo vậy chứ, em là bạn A Lãm thì cũng là bạn của tụi anh, gọi anh Quân Kiệt hay A Kiệt đều được, còn cậu ta....." Hắn hất cằm về phía Sở Tử Ngọc, "Gọi lão Sở được rồi."

Sở Tử Ngọc cự nự, "Tạ Quân Kiệt cậu giữ mặt mũi chút đi, cậu lớn hơn tớ hai mươi ba ngày đấy nhé, bày đặt A Kiệt nữa chứ, chú Tạ nghe còn tạm được." Quay sang Yến Hạc Thanh, hắn lại trưng ra khuôn mặt tươi cười như hoa hướng dương, "Đúng không sur phụ Tiểu Yến, chúng ta mới giống bạn cùng lứa hơn mà."

Lục Lãm ngắt lời bọn họ, "Đừng lãng phí thời gian nữa, lên thuyền xuất phát đi."

Lúc này Sở Tử Ngọc mới nhớ ra hỏi: "Lão Lục tổng, lần này cậu lái thuyền à?"

Hai mươi tuổi Lục Lãm đã lấy được bằng lái du thuyền.

Chương 69

Nghe Sở Tử Ngọc gọi lão Lục tổng, Tạ Quân Kiệt vội vàng bịt miệng lại để khỏi cười ra tiếng.

Thật ra Lục Lãm bảo dưỡng rất tốt, chỉ cần không nghiêm mặt rồi mặc đồ bình thường chạy bộ trong trường đại học vẫn có thể miễn cưỡng giả làm sinh viên năm cuối.

Sở Tử Ngọc là cố ý.

Hắn hiểu lầm Lục Lãm chỉ kể cho Tạ Quân Kiệt nghe chuyện Yến Hạc Thanh, cơn giận này dù thế nào cũng phải trút!

Nhưng Yến Hạc Thanh không để ý mà nhìn sang Lục Lãm, "Anh muốn lái thuyền à?"

Trong nguyên tác Lục Lãm xuất hiện không nhiều, thậm chí Lâm Phong Trí còn không biết anh biết lái thuyền, nhưng Yến Hạc Thanh chẳng hề kinh ngạc, dù Lục Lãm có biết gì đi nữa thì cũng không kỳ quái.

Cậu quan tâm đến câu cá trên biển hơn.

Câu cá thành nghiện rồi.

Lục Lãm đọc được ý nghĩ của cậu, "Thuyền trưởng lái trước, sau đó tôi sẽ lái thêm một đoạn tới vùng biển mình hay ghé, ở đó tài nguyên phong phú, còn câu được cá ngừ đại dương mấy chục ký nữa."

Còn một điều mà Lục Lãm không nói, lần trước anh đã gặp cá voi ở vùng biển kia.

Nhưng cái này phải xem vận may, anh không muốn Yến Hạc Thanh hy vọng rồi lại thất vọng.

Yến Hạc Thanh hiếu kỳ hỏi: "Cá ngừ đại dương bằng mỗi gì ạ?"

"Lấy mỗi ngay tại chỗ, trước tiên câu một con cá nhỏ làm mồi, đối với cá ngừ đại dương có sức hấp dẫn lớn lắm."

Hai người mãi nói chuyện nên không thấy Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt đã lên thuyền trước.

Sở Tử Ngọc chấn động đến nỗi choáng váng.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Lục Lãm kiên nhẫn như vậy.

Hồi cấp hai hiếm hoi lắm hắn mới có một lần hiếu học, đến hỏi Lục Lãm một bài toán, Lục Lãm viết xoẹt xoẹt trên giấy rồi xé ra đưa cho hắn, một chữ cũng không có.

Tạ Quân Kiệt cũng có kinh nghiệm tương tự, hắn vỗ vai Sở Tử Ngọc, "Người ta là bé cưng mà, không ai đo nỗi đâu."

Lúc này Sở Tử Ngọc mới nghiêm chỉnh lại, hắn thì thầm, "A Lãm nghiêm túc thật à?"

Tạ Quân Kiệt cũng không chắc, không ai có thể nhìn thấu Lục Lãm, người khác cho rằng mình và anh ở cùng một tầng nhưng thật ra anh đã lên tầng cao nhất từ lâu, Tạ Quân Kiệt cười, "Chẳng biết nữa, nhưng Yến Hạc Thanh chắc chắn là người đặc biệt duy nhất của cậu ấy."

Sở Tử Ngọc hào hứng xoa tay.

Nếu Lục Lãm đã quyết tâm thì hẳn nhất định phải giúp mới được!

Kinh nghiệm theo đuổi người của hắn có thể viết thành sách cơ đấy!

Sở Tử Ngọc bỏ Tạ Quân Kiệt lại rồi chạy đi, "Sur phụ Tiểu Yến chờ anh với!"

Tạ Quân Kiệt ung dung đuổi theo.

Đây là du thuyền tư nhân của Lục Lãm, đi cùng có thuyền trưởng, lái chính, lái phụ, lao công, đầu bếp.

Hầu hết thời điểm Lục Lãm chỉ ra biển một mình, lâu lâu mới hện mấy người có cùng sở thích câu cá trên biển.

Boong dưới tầng một gần như sát mặt nước, đặt hai chiếc ghế, Lục Lãm thường câu cá ở đây, tầng hai là boong chính, ngoài phòng ốc tiện nghi còn có sảnh giải trí, ca hát xem phim tiệc tùng đều được, nhưng chỉ có Tạ Quân Kiệt mượn thuyền dùng mấy lần.

Lục Lãm mua chiếc du thuyền này chỉ để câu cá trên biển.

Lúc say mê nhất, tuần nào anh cũng ra biển, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Đầu bếp đã làm xong bữa khuya, cháo hải sản hương vị thanh đậm, còn có tôm hùm Mỹ và cua hoàng đế.

Yến Hạc Thanh không thấy ngon miệng.

Sau khi lên thuyền cậu mới phát hiện mình hơi say sóng, nhất là bây giờ thuyền đang ra khơi, xung quanh tối đen, chỉ có tiếng nước ì oạp, cảm giác khó chịu càng lúc càng tăng.

Nhưng cậu không để lộ ra mà yên lặng ăn cháo.

Sở Tử Ngọc lú lo không ngừng, "Hồi cấp ba mở tiệc mà thiếu người thổi kèn harmonica, để khỏi phải khiêu vũ với nữ sinh, A Lắm đã chọn thổi kèn harmonica, anh tưởng cậu ấy chỉ cố mà làm thôi, ai ngờ trong buổi tiệc chẳng biết cậu ấy thổi bài gì mà nữ sinh cả trường đều thành fan hâm mộ của cậu ấy, làm anh ghen đỏ cả mắt....."

Hắn nhai thịt cua ngon lành, đột nhiên hỏi Yến Hạc Thanh, "Sự phụ Tiểu Yến, em đã nghe A Lắm thổi kèn harmonica bao giờ chưa?"

Yến Hạc Thanh nuốt cháo xuống, "Chưa ạ." Cậu lại lễ phép nói, "Anh cứ gọi tên em là được rồi."

"Được, Tiểu Hạc Thanh!" Sở Tử Ngọc làm như quen thuộc, chẳng ngại chút nào, "Để anh kể em nghe, thời đi học A Lắm được săn đón lắm, cũng chẳng biết bọn họ thích cậu ấy ở điểm gì nữa, không cảm xúc không biết cười không quan tâm người khác, đâu giống như anh, thân thiện hay cười, chu đáo ấm áp....."

Sau vài ly rượu, Sở Tử Ngọc không khỏi buồn bã, từ giúp đỡ biến thành hồi ức thất tình dầm nước mắt.

Tạ Quân Kiệt đã nghe mồn tai, lắc đầu với Yến Hạc Thanh, "Kệ cậu ta đi, tháng nào cũng phải kể một lần mới chịu."

Lục Lắm gác đĩa, "Bọn tớ đi ngủ trước đây, phải dậy sớm cá nữa."

Yến Hạc Thanh gật đầu, lúc đứng dậy hơi buồn nôn.

Nghe nói đến phòng, Sở Tử Ngọc đang rưng rưng nước mắt ngẩng đầu lên nói to, "Ba phòng thì ngủ kiểu gì? À, để tớ chia cho!" Hắn loạng choạng đứng dậy, "Tớ sẽ ngủ với em Hạc Thanh! Bọn tớ

còn trẻ nên có chung chủ đề..... Ưm ưm???"

Tạ Quân Kiệt bịt miệng hắt kéo xuống ghế rồi cười nói với Yến Hạc Thanh: "Tin anh đi, không ai có thể ngủ chung giường với cậu ta quá một phút đâu."

Yến Hạc Thanh nghĩ đến gì đó làm dạ dày cuộn lên dữ dội hơn, cậu gật đầu rồi đi theo Lục Lãm.

Lục Lãm không dẫn Yến Hạc Thanh về phòng mà đến toilet.

"Đừng nhìn, nôn ra sẽ không sao nữa đâu."

Sức chịu đựng của Yến Hạc Thanh đã đến cực hạn, thái dương lấm tấm mồ hôi, cậu đi tới vịn bồn rửa tay rồi vùi đầu nôn ra.

Vì không ăn nhiều nên nôn một lát đã hết sạch.

Cậu súc miệng rồi ngẩng đầu lên, sắc mặt trong gương tái nhợt nhưng miệng lại đỏ ửng thừng, con ngươi như được nước mắt sinh lý rửa sạch, cậu lau đi vệt nước ở khóe môi rồi quay người nói, "Xin lỗi, tôi không biết mình sẽ say sóng."

"Không cần xin lỗi, say sóng là bình thường mà." Lục Lãm đưa tới một vật, "Lần đầu tôi ra biển cũng say sóng, ngậm kẹo sẽ đỡ hơn nhiều."

Vỏ kẹo trong suốt màu cam sáng rực dưới ánh đèn, đã bóc ra sẵn, là kẹo cam.

Yến Hạc Thanh cầm lấy bỏ vào miệng, có vị chua ngọt, "Cảm ơn anh."

Ánh mắt Lục Lãm rơi vào đôi môi lấp lánh của cậu rồi mau chóng dời đi, sải bước ra ngoài, "Để tôi đưa cậu về phòng."

Những phòng khác chưa dọn dẹp, còn có phòng nghỉ của nhân viên nên chỉ có ba phòng ở được.

Lục Lãm cho Yến Hạc Thanh một phòng riêng.

Phòng rất rộng, hệt như phòng khách sạn năm sao, màn cửa sổ sát đất kéo kín, nếu không nghĩ đây là trên thuyền thì chẳng khác gì đang ở khách sạn.

Yến Hạc Thanh chẳng còn sức tắm rửa mà nhanh chóng súc miệng rồi lên giường nghỉ ngơi.

Lục Lãm trở lại phòng ăn.

Sở Tử Ngọc đã đếm tới người yêu thứ sáu của mình, mặt mũi đầm đìa nước mắt, "Cậu nói xem có phải tởm lắm không!"

"Ừ ừ." Tạ Quân Kiệt lơ đãng hùa theo.

Thấy Lục Lãm tới, Tạ Quân Kiệt hết sức kinh ngạc, để điện thoại xuống đứng dậy hỏi, "Sao lại về đây?"

Lục Lãm đi tới ngồi xuống, một tay cởi nút áo, tay kia chụp lon bia gạt khoen ra rồi ngửa cổ nốc ừng ực, yết hầu nhấp nhô liên tục.

Đừng nói Lục Lãm chưa từng uống bia mà kiểu uống thô kệch này xuất hiện trên người anh làm Sở Tử Ngọc quên cả khóc, trợn mắt há hốc mồm nhìn anh.

Tạ Quân Kiệt cũng trở mắt. "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Trước mắt Lục Lãm không ngừng hiện lên đôi môi Yến Hạc Thanh.

Cảm thấy mình rất súc sinh.

Cậu nôn thành như vậy mà mình lại nghĩ tới chuyện khác.

Anh đừng dậy đi ra boong tàu.

Tạ Quân Kiệt hỏi: "Đi đâu thế!"

Lục Lãm đi cực nhanh.

"Lặn."

Yến Hạc Thanh nghe thấy tiếng nước rất lớn.

Cậu tưởng mình đang mơ.

Mơ màng mở mắt ra, tia sáng le lói xuyên qua khe màn.

Cảm giác khó chịu đã biến mất sạch, hiện giờ toàn thân sáng khoái, Yến Hạc Thanh vén chăn xuống giường rồi xỏ giày đi tới cửa sổ kéo màn ra.

Lập tức choáng ngợp.

Thuyền đã dừng, ngoài cửa sổ sát đất là biển xanh mênh mông, nắng sớm rọi xuống mặt biển, sóng gợn lăn tăn tỏa ra ánh sáng hiền hòa.

Đẹp như trong mơ.

Yến Hạc Thanh ngẩn ngơ nhìn thật lâu, cho đến khi tiếng đập cửa vang lên.

"Tiểu Hạc Thanh! Mau dậy đi! A Lãm câu được cá ngừ đại dương nặng một tạ kìa! Má ơi!"

Chạy tới boong tàu, thuyền trưởng, đầu bếp, lao công và Tạ Quân Kiệt xúm quanh phía trước nên không thấy được Lục Lãm.

Sở Tử Ngọc kéo Yến Hạc Thanh chen vào, "Xê ra xê ra."

Vạch đám người ra, đầu tiên Yến Hạc Thanh trông thấy Lục Lầm đang làm cá, sau đó mới nhìn sang con cá ngừ đại dương lớn chưa từng thấy, mấy giỏ cua, mấy giỏ tôm biển nhảy nhót tung bừng, còn có đủ loại cá biển nằm la liệt trên boong tàu.

Lục Lầm đang xử lý cá ngừ đại dương, Yến Hạc Thanh tới, anh ngẩng đầu lên, mái tóc còn ẩm ướt làm vơi đi mấy phần sắc bén so với ngày thường, khóe môi hiện lên ý cười, "Chào buổi sáng."

Yến Hạc Thanh vẫn không lên tiếng, Tạ Quân Kiệt nháy mắt với cậu, "Hôm nay nhờ phúc của em mà A Lầm xuống bếp đấy."

"Quào!" Sở Tử Ngọc bắt đầu nuốt nước miếng, "Lần cuối anh được ăn đồ Lục tổng nấu là lúc vừa thi đại học xong!" Hắn lại hào hứng nói, "Tiểu Hạc Thanh em không biết đâu, Lục Lầm tồn tại là để chọc tức người ta đó, học giỏi, chơi bóng rổ giỏi, còn nấu ăn ngon nữa....."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh từ đầu đến cuối không hề rời khỏi cá ngừ đại dương.

Bữa trưa Lục Lầm làm sủi cảo vỏ đậu hũ nhân tôm biển vô cùng tươi ngon, Sở Tử Ngọc rất thích, chỉ là thanh đạm quá nên hắn đề nghị, "Đầu bếp Lục, tối nay làm món gì cay cay đi! Tớ thích lắm!"

Lục Lầm không thèm đáp lại.

Yến Hạc Thanh ăn mấy miếng rồi xuống boong tầng một câu cá.

Vận may của cậu cũng không tệ, lần đầu tiên ra biển đã câu được mấy con tôm hùm bự.

Đến khi mặt trời lặn cũng xem như thu hoạch kha khá.

Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc lặn đến chiều, lúc về thuyền mệt mỏi tê liệt, ăn tối xong lập tức về phòng ngủ.

Yến Hạc Thanh vẫn tiếp tục câu, sáng mai phải về, hiếm khi được đến một lần nên cậu muốn câu suốt đêm.

Ban đêm mặt biển phẳng lặng, trên boong tàu treo một ngọn đèn chiếu sáng, Yến Hạc Thanh nhìn chăm chăm mặt nước, Lục Lãm tới lúc nào cũng không biết.

"Tuổi còn trẻ mà đã nghiện nặng rồi." Lục Lãm ngồi xuống bên cạnh cậu.

Yến Hạc Thanh nhếch môi, "Hơi hơi thôi."

"Ngoài câu cá ra," Lục Lãm nhìn gò má cậu, "Còn thích gì nữa không?"

Hàng mi dài phủ bóng mờ mờ dưới mắt, môi hơi khô, Yến Hạc Thanh vô thức mím môi rồi nói: "Còn anh, ngoài câu cá và làm việc ra anh còn thích gì nữa không."

Lục Lãm lấy trong túi ra một vật.

Trong bóng tối lờ mờ lóe lên tia sáng bạc.

Là một chiếc kèn harmonica.

"Nghe không?" Lục Lãm nhẹ giọng hỏi, "Không được chọn bài, tôi biết thổi không nhiều đâu."

Khóe môi Yến Hạc Thanh hơi cong lên, "Tôi cũng biết ít bài lắm."

Lục Lãm không nói tiếp nữa mà đưa kèn harmonica lên miệng,

ánh mắt anh vẫn nhìn Yến Hạc Thanh, một lát sau, giai điệu du dương vang lên trên boong tàu tĩnh mịch.

Yến Hạc Thanh yên lặng nghe.

Chỉ giây lát sau đã nhận ra.

Hồi cấp ba loa phát thanh của trường hay mở bài này nhưng cậu không biết tên.

Chỉ nhớ mỗi một câu trong đó.

[Em vừa trong trẻo vừa bí ẩn như hồ Baikal.]

Hình như có gió thổi qua làm chiếc đèn treo khẽ lắc lư, ánh sáng chiếu vào gò má Yến Hạc Thanh, bỗng nhiên cậu hít sâu một hơi rồi nhìn tới phía trước, hơi thở cũng ngừng lại.

Nước mát lạnh văng tung tóe lên mặt.

Tiếng kèn harmonica vẫn còn tiếp tục, tay Yến Hạc Thanh khẽ run, cậu giơ lên, đột nhiên chụp lấy tay Lục Lãm rồi nắm chặt.

Giai điệu đột ngột im bặt.

Chớp mắt tiếp theo, Yến Hạc Thanh reo lên, "Lục Lãm, cá voi kìa."

Lục Lãm nhìn theo ánh mắt Yến Hạc Thanh, phía trước boong tàu có một con cá voi dừng lại trong nước, phát ra tiếng kêu trong trẻo như trẻ con rồi nhẹ nhàng phun nước.

Ánh đèn chiếu vào màu trắng tinh khôi.

Là một con cá voi trắng.

Chương 70

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh nhìn thấy cá voi thật.

Choáng ngợp hơn xem phim tài liệu nhiều.

Tinh linh đến từ đáy biển.

Nó rất thân thiện, tự do bơi lượn trong nước mà không hề gây ra một gợn sóng.

Động tác của Yến Hạc Thanh chậm lại, nhẹ nhàng kéo Lục Lãm đến rào chắn rồi nhào người ra, chăm chú nhìn cá voi trắng.

Còn Lục Lãm thì nhìn cậu.

Anh nắm bàn tay khô ráo hơi lạnh không mấy thanh tú kia.

Cá voi trắng bơi qua đáy thuyền, đúng lúc này thuyền bất ngờ xóc nảy nhẹ, người Yến Hạc Thanh chúi tới trước, vừa định lùi lại thì một bàn tay đã ôm eo cậu.

Vẫn gầy như vậy.

Qua lớp vải bông có thể cảm nhận được vòng eo mảnh khảnh của Yến Hạc Thanh.

Cá voi trắng bỗng nhiên quay đầu bơi ngược lại, thuyền dập dềnh trên sóng nước, Yến Hạc Thanh bị ôm chặt kéo ra sau, va mạnh vào ngực Lục Lãm.

Đồng thời Yến Hạc Thanh nghe thấy tiếng leng keng, một tia sáng xẹt qua trước mắt rồi bay ra ngoài lan can.

Cậu phản ứng rất nhanh, đưa tay chụp lấy.

Lục Lãm cũng phát hiện vật trong túi áo văng ra ngoài, anh ném kèn harmonica đi để chụp nhưng chậm một bước, chụp được tay Yến Hạc Thanh.

Tay anh lớn hơn Yến Hạc Thanh khá nhiều, vừa đủ bao trọn tay cậu.

Hiện giờ hai người cứ như đang ôm từ phía sau, Yến Hạc Thanh bị Lục Lãm ôm chặt eo ghì vào ngực mình, tóc cậu thỉnh thoảng lướt qua môi Lục Lãm, tay kia của anh nắm chặt tay cậu.

Trên người Yến Hạc Thanh thoang thoang mùi bồ kết, sạch sẽ, mát lạnh.

Bàn tay ôm eo cậu càng siết chặt hơn, chỉ buông tay cậu ra.

Yến Hạc Thanh vẫn đang nhìn cá voi trắng.

Tinh linh đột nhiên xuất hiện âm thầm bơi đi như lúc đến, dần biến mất giữa biển khơi trong bóng tối mịt mờ.

Cá voi trắng đi rồi.

Yến Hạc Thanh thu mắt lại, lúc này mới cúi đầu xòe tay ra, trên lòng bàn tay là một đồng xu.

Đồng xu một tệ.

Hàng mi dài chớp nhẹ, cậu quay người đưa đồng xu tới.

Dưới ánh đèn, đôi mắt Yến Hạc Thanh trong veo, tựa như không hề nhận ra tư thế hiện giờ của họ mập mờ cỡ nào, cậu không gỡ tay

Lục Lãm ra mà bình thản mỉm cười, "Đồng xu của anh này."

Mắt Lục Lãm tối đi, anh cầm lấy đồng xu rồi lập tức buông Yến Hạc Thanh ra, lùi lại một chút, yết hầu nhấp nhô mấy lần, sau đó nói: "Lần sau chú ý nhé, đừng nhào người ra lan can nhiều quá."

Yến Hạc Thanh gật đầu rồi ngồi xuống nhật kèn harmonica lên, ngón tay xoa xoa, đứng dậy trả lại cho Lục Lãm, "Anh thổi hay lắm."

Lục Lãm cầm lấy, đầu ngón tay lại đụng phải ngón tay hơi lạnh của Yến Hạc Thanh, anh điềm tĩnh bỏ vào túi rồi đi tới ghế, trên ghế là một chiếc áo khoác dài lót bông.

Kiểu dáng hơi già nhưng chống lạnh rất tốt, mỗi khi ra biển Lục Lãm đều mang theo.

Anh ném nhẹ cho Yến Hạc Thanh, "Cứ từ từ câu đi, tôi ngủ trước đây."

Yến Hạc Thanh chụp lấy áo, "Dạ."

Lục Lãm đi lên cầu thang, Yến Hạc Thanh đứng im một lát rồi mới mặc áo khoác vào, cỡ áo lớn hơn cậu gần hai size, bao trùm toàn thân rất có cảm giác an toàn, giống như lúc nãy Lục Lãm ôm cậu vậy.

Cúi đầu xuống, Yến Hạc Thanh ho khế một tiếng rồi cài lại từng nút áo khoác.

Lục Lãm về phòng, không bật đèn lên mà đi tới cửa sổ.

Bên ngoài là bóng tối mênh mông vô bờ, không nghe được bất kỳ âm thanh gì, chỉ có nước biển liên tục trôi đi.

Anh đưa tay lên.

Đầu ngón tay còn đọng lại xúc cảm từ vòng eo thiếu niên, rõ ràng

nhiệt độ cơ thể lạnh buốt mà lại nóng đến nỗi anh suýt mất khống chế.

Mấy phút sau, Lục Lãm thay đồ lặn.

Từ bên kia mạn thuyền nhảy xuống biển lặn đêm.

*

Hôm sau lại ở trên biển cho đến trưa, ăn cơm xong quay về điểm xuất phát.

Lục Lãm lái thuyền.

Biết tối qua họ gặp được cá voi trắng, Sở Tử Ngọc than vãn cả buổi sáng, "Xui ghê, biết thế chẳng đi ngủ làm gì! Ra biển hơn trăm lần, lặn nước mấy trăm lần mà ngay cả đuôi cá voi cũng chưa từng thấy! Tiểu Hạc Thanh mới tới lần đầu mà đã gặp được rồi, số tớ là số con gì vậy chứ!"

Tạ Quân Kiệt cà khịa, "Nếu cậu thấy đuôi cá voi thì chẳng phải thấy được cá voi rồi sao?"

Sở Tử Ngọc liếc hẩn một cái, "Trọng điểm là phía sau kìa!" Nhìn sang Yến Hạc Thanh, hẩn lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười, "Tiểu Hạc Thanh may mắn thật đấy, lần sau ra biển với anh cho anh ké vận may với nhé!"

Tạ Quân Kiệt lại chế giễu, "Tớ thấy cậu nên ké đầu óc thì hơn."

Sở Tử Ngọc nhếch miệng, "Sao có thể ké đầu óc Tiểu Hạc Thanh được, em là sinh viên đại học Bắc Kinh mà, dù tớ có nấu ra đức lại một vạn năm nữa cũng không có tài nghệ này đâu."

Sáng nay họ nói chuyện phiếm mới biết Yến Hạc Thanh học ở đại học Bắc Kinh, đối với đám công tử nhà giàu như bọn họ, đại học

danh tiếng chẳng là cái thá gì nhưng vẫn bội phục sinh viên có tài năng thật sự.

"À." Sở Tử Ngọc lại nhớ ra một chuyện, "Lần trước A Lãm đến sân tập lái là dẫn em đi đúng không?"

Lúc đó hắn vẫn chưa biết Lục Lãm đang theo đuổi Yến Hạc Thanh, chỉ thắc mắc với kỹ thuật của Lục Lãm còn đi tập lái làm gì.

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Sở Tử Ngọc tính thời gian, "Vây em sắp thi vòng hai rồi nhỉ?"

"Thi xong rồi ạ." Yến Hạc Thanh thi xong vòng hai vòng ba cùng ngày, vòng bốn cũng thi ngay sau đó, "Tuần sau lấy bằng."

"....." Sở Tử Ngọc hóa đá.

Tạ Quân Kiệt phình bụng cười to, "Đù, ha ha ha ha, mẹ nó Sở Tử Ngọc cậu thấy nhục chưa."

Yến Hạc Thanh không hiểu lắm nhưng cũng chẳng quan tâm mấy chuyện này, Tạ Quân Kiệt cười đã đời mới nghiêm túc giải thích, "Sở Tử Ngọc thi vòng hai hết ba năm lận."

Sở Tử Ngọc lẩm bẩm, "Anh biết tại sao A Lãm....." Hắn im bật rồi liếc nhìn Yến Hạc Thanh.

Hắn đúng là đồ bép xép mà! Lục Lãm còn chưa tỏ tình mà hắn đã suýt làm lộ rồi.

Đột nhiên sau lưng Yến Hạc Thanh vang lên một giọng nói. "Tuần sau lấy bằng à?"

Lục Lãm đi đến boong tàu.

Yến Hạc Thanh quay lại, "Dạ, thứ Sáu tuần sau. Anh có rảnh không?"

Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt đều đồng tai lên.

"Có." Lục Lãm biết Yến Hạc Thanh muốn mời mình ăn mì gói,
"Nhưng hơi trễ, khoảng tám giờ mới tới được."

Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt nghe không hiểu, hai người đang chơi trò bí hiểm gì thế?

Hiển nhiên Yến Hạc Thanh và Lục Lãm đều không phải người sẽ thỏa mãn sự tò mò của bọn họ, cuộc trò chuyện giữa hai người kết thúc tại đây.

Trong lòng Sở Tử Ngọc nôn nao, chạng vạng tối trở lại bến cảng, lúc đến hẳn đi máy bay trực thăng của Tạ Quân Kiệt, lúc về nằng nặc đòi quá giang xe Lục Lãm.

Sáng mai Yến Hạc Thanh có lớp nên Lục Lãm bảo cậu đi máy bay trực thăng, chỉ mất 45 phút là đến thủ đô, có thể nghỉ ngơi sớm một chút.

Máy bay trực thăng cất cánh, Sở Tử Ngọc đã nhìn thấy mấy tiếng đồng hồ, rồi cuộc hỏi, "Anh Hai, tám giờ tối thứ Sáu các cậu định làm gì vậy, hẹn hò à?"

Lục Lãm không để ý tới hẳn mà mở cửa ngồi vào xe.

Sở Tử Ngọc cực kỳ muốn biết, hẳn cứng cổ nói, "Không nói thì tớ không lên đâu đấy!"

Lục Lãm đóng cửa xe rồi lái đi.

"Ê ê ê..... Chờ tớ với!" Sở Tử Ngọc đuổi theo mở cửa chui vào ghế sau.

Khác với Lục Lãm và Tạ Quân Kiệt tập gym, Sở Tử Ngọc là thư sinh đúng chuẩn, mới chạy một đoạn đã thở hồng hộc nửa ngày, không có được câu trả lời nên cười hì hì.

"Lục tổng, đừng trách em đây không nhắc anh nhé."

"Tiểu Hạc Thanh xinh đẹp giỏi giang thế kia." Hắc kéo dài âm cuối, "Với kinh nghiệm của tớ, các em trai em gái trong trường thích cậu ấy còn nhiều hơn số người thích cậu hồi xưa nữa kìa!"

Thật ra Sở Tử Ngọc chỉ trêu cho vui.

Lục Lãm là ai chứ, cứng đầu đến nổi trời bão cũng phải ra biển, ghen tuông không hề tồn tại.

Quả nhiên Lục Lãm không phản ứng gì.

Sở Tử Ngọc buồn chán nằm phịch xuống, chưa đầy mấy phút sau đã ngủ thiếp đi.

Lục Lãm nhìn phía trước, ngón trỏ hữu ý hay vô tình gõ nhẹ tay lái.

Nhiều chứ.

Tình cò đến đại học Bắc Kinh cũng bắt gặp một tên nhãi tỏ tình với Yến Hạc Thanh nữa.

— —

Trên trục thẳng rất yên tĩnh, đến sân bay Tạ gia, Tạ Quân Kiệt muốn đưa Yến Hạc Thanh về nhưng cậu từ chối khéo, "Đi tàu điện ngầm tiện lắm ạ."

Tạ Quân Kiệt mỉm cười, "Được, vậy đưa em đến ga điện ngầm."

Đến ga gần nhất cũng phải lái xe tầm mười phút, Tạ Quân Kiệt tán

gấu mấy câu, đến ga điện ngầm, hãm dừng xe ven đường rồi cười nói, "Hẹn gặp lần sau nhé."

Yến Hạc Thanh lễ phép đáp lại, tạm biệt hắn rồi chậm rãi đi vào cổng ga.

Tạ Quân Kiệt dõi theo cậu, sau đó nhắn tin cho Lục Lãm.

[Bé cưng nhà cậu khách sáo quá, sợ làm phiền tớ nên không cho chở về nhà, đưa đến ga điện ngầm an toàn rồi đấy.]

Lục Lãm đang lái xe nên không trả lời.

*

Yến Hạc Thanh ra khỏi cổng ga điện ngầm đại học Bắc Kinh, vẫn còn sớm, chưa đến tám giờ, trên vỉa hè lại nhộn nhịp như xưa, bán đầy hoa và đồ trang sức.

Cậu đeo ba lô câu cá và xách thùng nước về chung cư.

Chưa đi được mấy bước thì có một bé gái chặn cậu lại, nở nụ cười đáng yêu đưa hoa cho cậu, "Anh đẹp trai ời, tặng anh nè!"

Yến Hạc Thanh ngăn người một lát mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Lục Mục Trì.

Trong nguyên tác, sau khi cậu chết vì tai nạn, Lâm Phong Trí đau khổ một thời gian, Lục Mục Trì đã dùng cách này để an ủi y, trên đường đi học về, cứ đi mấy bước thì lại có người tặng y một món quà.

Đầu tiên là một cành hồng đỏ.

Sau đó là máy chơi game, giày thể thao phiên bản giới hạn.....

Yến Hạc Thanh đặt thùng xuống rồi gọi điện cho Lục Mục Trì, "Tôi bận lắm, không rảnh chơi với anh đâu."

Giây lát sau, Lục Mục Trì bước ra từ một cửa tiệm bên cạnh.

Có người dẫn bé gái đi, Lục Mục Trì lúng túng ho khan mấy tiếng, hẳn không ngờ Yến Hạc Thanh khám phá nhanh vậy.

Hôm nay hẳn đến tìm Yến Hạc Thanh nhưng cậu không có nhà, với điều kiện của Yến Hạc Thanh, Lục Mục Trì đoán cậu sẽ không đón taxi nên chờ sẵn ở cổng ga điện ngầm để đem đến một bất ngờ nho nhỏ.

"Nếu em không thích thì lần sau anh sẽ không làm nữa." Lục Mục Trì xoa mũi, chợt nhìn thấy ba lô câu cá, "Em đi câu à?"

Lục Mục Trì hết sức bất ngờ.

Quanh hẳn có rất nhiều người thích câu cá nhưng đều đã lớn tuổi, mê câu cá nhất chính là chú hẳn.

Không ngờ Yến Hạc Thanh cũng biết câu cá.

Yến Hạc Thanh không trả lời hẳn mà chỉ hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Lục Mục Trì chẳng có việc gì mà chỉ nhớ Yến Hạc Thanh, nhưng hẳn không tiện nói ra nên tìm đại một cái cớ, "Mấy ngày trước em đến, mẹ anh..... chịu ăn rồi, tặng em mấy món quà để cảm ơn không được sao?"

Yến Hạc Thanh chợt nói, "Bánh tai heo."

Lục Mục Trì hỏi: "Hả?"

"Muốn cảm ơn tôi thì mua một hộp bánh tai heo đi."

Trong lòng Lục Mục Trì đánh trống reo hò, Yến Hạc Thanh thích ăn bánh tai heo, cậu chủ động nói cho hắn biết sở thích rồi!

Hắn co chân chạy đi, "Anh sẽ quay lại ngay."

Yến Hạc Thanh tiếp tục đi tới trước.

Đến đầu phố, buổi tối siêu thị mini nhập hàng, một chiếc xe tải nhỏ đậu trước cửa, hàng được khiêng vào trong.

Một nhân viên ôm mấy thùng mì gói nhảy xuống từ khoang hàng.

Yến Hạc Thanh dừng lại nhìn mấy giây rồi mới đi vào chung cư.

Một hộp bánh tai heo làm Lục Mục Trì chạy hết nửa thành phố.

Những thứ hắn tặng tất nhiên phải là xịn nhất, bánh tai heo cũng không ngoại lệ.

Trên hộp in hoa văn cầu kỳ tinh xảo, chỉ có điều để lâu nên bánh tai heo mới ra lò đã nguội ngắt.

Yến Hạc Thanh không thích bánh tai heo.

Quá ngọt đối với cậu.

Nhưng cuối tuần sau bánh tai heo sẽ phát huy được tác dụng.

Yến Hạc Thanh cầm một cái bánh, mặc dù không thích nhưng cũng sẽ không lãng phí đồ ăn, cậu chậm rãi nhai nuốt, xem như bữa tối hôm nay.

Ăn hết bánh tai heo, cậu nhắn tin cho Lục Mục Trì, "Sắp tới đừng đến chỗ tôi, lỡ Trí Trí thấy sẽ hiểu lầm."

Lục Mục Trì nhận được tin nhắn còn vui vẻ mấy giây, nhưng vừa mở

ra thì tâm tình lập tức sa sút.

Hắn không khỏi căm ghét Lâm Phong Trí.

Cũng may Yến Hạc Thanh dùng từ "sắp tới", nghĩa là có khoan nhượng, Lục Mục Trì miễn cưỡng đáp ứng, "Biết rồi."

Hắn nôn nóng hỏi: "Cuối tuần mấy giờ em tới?"

Yến Hạc Thanh trả lời ngắn gọn, "10 giờ sáng."

Sau đó cậu không để ý Lục Mục Trì nữa mà bật máy tính lên tìm vé máy bay đến phía Nam vào thứ Sáu, hôm đó ở biệt thự, Từ Kiều Âm đã viết số căn cước của mình vào lòng bàn tay cậu.

Điền xong số căn cước của Từ Kiều Âm, Yến Hạc Thanh đặt vé chuyển bay lúc hai giờ rưỡi chiều.

Cậu đã tính quãng đường từ biệt thự Lục Mục Trì đến sân bay, đi đường cao tốc nhanh nhất là hai tiếng.

*

Đảo mắt đã đến thứ Sáu, Yến Hạc Thanh lấy được bằng lái.

Cậu đến sân tập lấy xe trước, lần đầu tiên lái xe trên đường, Yến Hạc Thanh đến khu chợ mà bình thường không có thời gian ghé.

Chợ không những bán rẻ mà đồ ăn còn tươi nữa.

Yến Hạc Thanh cẩn thận lựa ba chục trứng gà ta, một miếng thịt bò, một khúc gừng bông thơm lừng, rau xanh và bốn gói mì bò kho.

Sức ăn của cậu là một gói, ba gói còn lại cho Lục Lãm.

Về nhà đã bảy giờ, khoảng tám giờ Lục Lãm tới, Yến Hạc Thanh sơ

chế rau thịt rồi đọc sách chờ Lục Lãm.

Kim giây nhích từng vòng, đúng tám giờ tiếng gõ cửa nhịp nhàng vang lên.

Yến Hạc Thanh cất sách rồi ra mở cửa, ngoài cửa Lục Lãm xách theo hai cái túi.

Cậu nghiêng người tránh đường rồi mở tủ giày lấy ra đôi dép mới mua.

Dép nam cỡ lớn nhất, rõ ràng không phải cỡ chân của Yến Hạc Thanh, ánh mắt Lục Lãm lóe lên, đưa tay cầm lấy.

Bỗng nhiên bóng đèn nhấp nháy mấy lần.

Sau đó tắt hẳn, gian phòng chìm vào bóng tối.

Cúp điện rồi.

Chương 71

Sao trên đời lại có chuyện trùng hợp thế chứ.

Lục Lãm vừa tới thì cúp điện.

Đèn cảm ứng ngoài hành lang vẫn sáng.

Ánh đèn mờ nhạt hắt vào bị Lục Lãm che đi quá nửa, đôi mắt Yến Hạc Thanh ẩn trong bóng tối, chỉ thấy được gần nửa khuôn mặt trắng như tuyết.

"Chắc đứt cầu dao rồi."

Công tơ điện nằm ở cửa.

Cậu mở ra công tơ điện in hằn dấu vết năm tháng, lạch cạch lạch cạch.

Công tơ điện đã ngừng chạy, bên dưới có một hộp sắt nhỏ tróc sơn, vặn ốc vít, có một con ốc và miếng sắt bị bung ra một cách mờ ám.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh đóng hộp sắt lại: "Hình như đường dây bị trục trặc rồi, để tôi gọi cho chủ nhà."

Khu chung cư cũ kỹ này ngoại trừ bảo vệ và lao công thì không có ban quản lý, có vấn đề gì cứ liên hệ với chủ nhà.

Chủ nhà của Yến Hạc Thanh là một người đàn ông trung niên keo kiệt, nghe nói đường dây điện trục trặc thì bảo ăn cơm xong sẽ tới sửa.

Ông ta sống ở một chung cư khác, tới đây mất khoảng một tiếng.

Lúc cho Yến Hạc Thanh thuê phòng cũng có cả đồng vấn đề, ngoài miệng nói sẽ tới sửa nhưng dùng dằng mấy ngày Yến Hạc Thanh đã tự sửa xong, thậm chí ông ta còn đang trên đường tới.

Hôm nay cũng vậy, đến lúc đó ông ta sẽ viện cớ không thể đến được, chẳng hạn như trong nhà đột nhiên có việc, xe điện hết điện, kéo rê đến khi Yến Hạc Thanh tự sửa xong, ông ta biết năng lực của sinh viên này rất mạnh.

Máy nước nóng bị hỏng trong phòng tắm lẽ ra phải thay từ lâu, tiền sửa xấp xỉ tiền mua cái mới, ông ta định viện cớ này để tăng tiền thuê nhà, không muốn bị Yến Hạc Thanh bớt đi hai trăm tệ, nhưng cậu đã tự sửa nên khỏi cần thay mới.

Yến Hạc Thanh đã tính toán chính xác từng bước.

Chỉ có điều tính sai thời gian, ốc vít tuột ra quá nhanh, mì tôm còn chưa kịp nấu xong.

Kế hoạch của cậu dành cho Lục Lãm kiểu gì cũng xuất hiện những sai lệch nhỏ.

Cậu vẫn chưa rõ thái độ của Lục Lãm đối với mình.

Là hiếu kỳ, là thích thú, là tác dụng hormone nhất thời, hay là không phải cậu thì không được?

Yến Hạc Thanh không thể nào xác định được.

Lục Mục Trì từng chết mê chết mệt Lâm Phong Trí, chỉ mới qua mấy tháng mà ánh trăng sáng đã biến thành hạt cơm.

Vợ chồng nhà họ Lâm tốt với Lâm Phong Trí hơn cả người thân,

nhưng trong lòng Lâm Phong Trí họ còn thua cả người dung như Lục Lãm.

Tình cảm con người có khi sâu nặng đến khó tin, có khi lại rẻ rúng đến không ngờ.

Yến Hạc Thanh nhớ lại cái ôm trên biển kia.

Vì cậu quay lưng lại nên không thấy được sắc mặt Lục Lãm.

Cậu muốn ôm thêm lần nữa.

Muốn nhìn rõ từng biểu cảm của Lục Lãm, còn muốn tìm hiểu nguyên nhân nhịp tim của mình trong khoảnh khắc đêm đó.

Yên lặng đóng lại công tơ điện, Yến Hạc Thanh vào nhà đề nghị, "Chắc không sửa ngay được đâu, ra ngoài ăn nhé?"

Lục Lãm đặt túi xuống rồi cởi áo khoác nói: "Cậu nấu bếp ga mà."

Anh đi vào bếp, chung cư cũ không có khí thiên nhiên, cũng chẳng có bếp từ mà vẫn dùng bếp gas.

Yến Hạc Thanh hiểu ý Lục Lãm, cậu đóng cửa lại rồi mò trong ngăn kéo lấy ra một cây nến có hương thơm hoa cỏ.

Lúc mua vật dụng hàng ngày cậu lấy thêm cái này để được hưởng ưu đãi, nghe nói là mùi hoa quế, cậu chưa từng ngửi mùi này nên đi vào bếp thắp nến lên.

Ánh lửa chập chờn giống hệt đồng lửa đêm đó câu cá ngoài trời, không lớn nhưng vẫn đủ chiếu sáng một góc.

Yến Hạc Thanh vừa định ra ngoài thì Lục Lãm đã theo vào bếp, anh cởi áo khoác, bên trong là sơmi trơn kiểu dáng đơn giản, anh xắn tay áo rồi tháo đồng hồ để lên kệ đựng đồ vật. "Tôi có giúp được gì

không?"

Yến Hạc Thanh đặt nến lên kệ bếp, "Không cần đâu, đồ ăn kèm rửa sạch hết rồi."

Cậu hứng nước vào nồi đặt lên bếp gas, lửa xanh bùng lên, Yến Hạc Thanh rửa tay rồi lấy thớt ra cắt thịt bò.

Diện tích kệ bếp có hạn, muốn để thớt lên thì phải dời nến đi, Yến Hạc Thanh đang định cầm nến thì hơi thở ấm áp phả vào tai, Lục Lãm đã cầm lên trước, cậu không nhúc nhích nữa mà cúi đầu cắt thịt.

Không gian chật hẹp chỉ có tiếng lửa cháy, Lục Lãm nhìn sang Yến Hạc Thanh.

Ánh nến chiếu vào mi mắt Yến Hạc Thanh, lông mi cậu vừa dài vừa rậm, cong vút tự nhiên, đuôi mắt hơi xếch lên, ánh nến dờn xuống bờ mi dưới như kẻ eyeliner, còn có ngọa tằm hơi gồ lên.

Xuống chút nữa là sống mũi thẳng tắp như pho tượng Hy Lạp.

Bàn tay cầm nến của Lục Lãm chậm chạp di chuyển, lần này ánh nến chiếu vào môi Yến Hạc Thanh.

Môi cậu không mỏng không dày mà vừa phải, ánh nến làm sắc môi đỏ hồng sáng bóng, Lục Lãm chợt nhớ đến loài quả dại không biết tên mà mình thấy khi đi dã ngoại, ngâm trong nước suốt sẽ có màu như vậy.

"Cậu đã bao giờ yêu ai chưa?" Lục Lãm đột nhiên lên tiếng, giọng nói từ tính như lời kể trong phim tài liệu.

Anh hỏi quá đột ngột, Yến Hạc Thanh dừng dao lại rồi quay đầu nhìn anh. Con ngươi nhạt màu lấp lánh trong ánh sáng mờ mờ.

"Vậy anh đã từng yêu chưa?"

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Lục Lãm tĩnh mịch, "Cậu thích hỏi lại nhì." Nhưng vẫn trả lời, "Chưa."

"Tôi cũng chưa." Khóe miệng Yến Hạc Thanh khẽ cong lên, lưỡi dao hốt thịt bò đã cắt vào tô, thêm rượu nấu ăn, nước tương và tiêu xay vào trộn đều.

"Việc cần làm còn nhiều lắm, không có thời gian."

"Đây là lý do cậu từ chối anh bạn kia à?"

Yến Hạc Thanh ngẩn ra mấy giây mới hiểu Lục Lãm đang nói đến Phó Hà Lãng học chung khoa công nghệ phần mềm.

Lần đó Lục Lãm đến đại học Bắc Kinh diễn thuyết đã bắt gặp Phó Hà Lãng tỏ tình với cậu.

"Không phải."

Nồi nước sôi trào, Yến Hạc Thanh vặn nhỏ lửa rồi quay người thả ba quả trứng vào, bên cạnh có một cái tô đựng đá viên, vì để lâu nên tan ra nửa tô nước đá.

Cậu quay lưng về phía Lục Lãm nói: "Tại không thích thôi."

Lục Lãm im lặng một hồi mới nói: "Ngoài học hành và câu cá ra, tôi chẳng thấy cậu thích gì khác cả."

Trứng gà luộc sáu phút, Yến Hạc Thanh vớt trứng bỏ vào nước đá.

Trứng chìm xuống đáy tô phát ra một tiếng động nhỏ, giọng Yến Hạc Thanh vô cùng trong trẻo, "Có chứ, tôi thích làm bạn với anh lắm."

*

Cuối cùng kế hoạch âm của Yến Hạc Thanh không thể thực hiện được.

Vừa nấu mì xong, pha nước mật ong hoa vải xong thì Lục Lãm có điện thoại, chưa đựng đĩa đã rời đi.

Yến Hạc Thanh nghe loáng thoáng mấy câu.

Hình như bảo mẫu của Lục Tri Thiên gọi tới nói Lục Xương Thành và Lục Hàn đang ở biệt thự mà Lục Tri Thiên tĩnh dưỡng.

Nến trên bàn trà đã cháy hết nửa cây, trong không khí tràn ngập mùi hoa quế dịu dịu.

Thì ra muốn có hương thơm thì phải đốt lửa cho cháy một hồi.

Yến Hạc Thanh không thổi tắt nến mà ra cửa gỗ gõ, chỉ chốc lát sau trong nhà đã sáng trở lại.

Vào nhà, Yến Hạc Thanh chậm chạp ăn hết hai tô mì.

Trứng lòng đào luộc rất thành công, lòng đỏ màu cam trào ra như nước sốt, tiếc là Lục Lãm không thấy được.

Ăn xong, Yến Hạc Thanh ngồi nghỉ một lát mới leo lên cân.

61 ký rưỡi.

Yến Hạc Thanh giải quyết mì gói, còn Lục Lãm chạy tới biệt thự lưng chừng núi.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, giọng Lục Xương Thành vọng qua cánh cửa.

"Nhà họ Lục của tôi đoạn tử tuyệt tôn thì có ích gì cho bà hả!"

Sắc mặt Lục Tri Thiên cực kém, bảo mẫu chăm sóc bà đánh bạo lên tiếng, "Phu nhân cần yên tĩnh, bác sĩ nói không được ồn ào lớn tiếng ạ."

Lục Xương Thành giận tái mặt, "Mày ——"

Lục Hàn âm thầm huých vai ông, "Cha, A Lãm tới kìa."

Lục Xương Thành liếc xéo Lục Hàn, không ưa nổi vẻ lấm lét này.

Thứ không có tiền đồ!

Lục Xương Thành nhìn tới trước, Lục Lãm đi vào.

Sắc mặt Lục Tri Thiên như tro tàn, thấy Lục Lãm đến rốt cuộc mới có lại chút sức sống, Lục Lãm vừa đi tới thì bà đã nắm chặt tay anh.

Lục Xương Thành khịt mũi "hừ" một tiếng nhưng cũng ngậm miệng không nói nữa.

Lục Lãm cảm nhận được Lục Tri Thiên đang run. Anh ngồi xuống vuốt tay Lục Tri Thiên rồi trấn an: "Mẹ về phòng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa con vào với mẹ."

Lục Tri Thiên run giọng hỏi: "Đêm nay con không đi à?"

Lục Lãm đáp, "Không ạ."

Lúc này Lục Tri Thiên mới hết run, chậm chạp buông tay Lục Lãm ra, bảo mẫu nhanh nhẹn đẩy bà về phòng.

Phòng khách chỉ còn lại Lục Lãm, Lục Xương Thành và Lục Hàn.

Lục Hàn liếc nhìn sắc mặt Lục Lãm, cực kỳ bình tĩnh nhưng tim ông ta vẫn đập như sấm.

Cậu em trai này một khi trên mặt không có biểu cảm gì nghĩa là đang cực kỳ tức giận.

Trước khi bà ngoại qua đời đã gọi ông ta đến bệnh viện gặp mình một lần, ông ta hẹn người đánh golf, vừa tới sân bóng không muốn phiền phức nên trả lời qua loa tối nay sẽ tới.

Bà ngoại lải nhải gì mà muốn gặp ông ta lần cuối, ông ta nghe phiền quá nên cúp ngang.

Ai ngờ đúng là lần cuối thật, trong lúc ông ta mải mê đánh golf thì bà qua đời.

Ông ta tự biết đuối lý nên chạy tới bệnh viện nhận lỗi, Lục Xương Thành không nói gì, còn Lục Lãm tức trực bên giường bệnh đột nhiên lao tới vung tay đấm ông ta.

Ai cũng không kéo ra nổi.

Đó là lần duy nhất trong đời Lục Hàn bị đánh, dưỡng hơn mấy tháng mới khỏe lại.

Ông ta rất sợ Lục Lãm, bình thường nhìn như sinh viên chăm chỉ nhưng đánh người còn ác hơn cả võ sĩ chuyên nghiệp.

Hôm nay cũng không phải do ông ta xúi giục, dạo này Lục Mục Trì không gây rắc rối mà đi làm đều đặn, còn tiếp xúc một dự án lớn, quan trọng nhất là không liên lạc với Lâm Phong Trí nữa.

Lục Xương Thành hết sức vui mừng, rảnh rồi không có gì làm nên lại nhớ đến hôn sự của Lục Lãm.

Không nghe lời ông ta thì cũng phải nghe lời Lục Tri Thiên.

Lục Xương Thành đến biệt thự, Lục Hàn cũng muốn xem trò vui của Lục Lãm nên đi theo.

Ai ngờ nửa chừng Lục Lãm trở về, Lục Hàn muốn tìm có lách đi trước để khỏi liên lụy.

Chưa kịp mở miệng thì Lục Lãm đã thản nhiên nói: "Con thích nam."

Lục Hàn nhất thời quên mất mình định làm gì, trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ.

Lục Xương Thành càng sốc hơn, trước mắt tối sầm mấy giây ngẩn ngủ, nếu không chống gậy thì đã ngã quỵ.

Lục Xương Thành tức nổ phổi, đứa nhỏ thích nam, còn đang giải quyết thì đứa lớn cũng thích nam, lỗ truyền ra ngoài ông ta biết giấu mặt vào đâu đây?

Toàn thân Lục Xương Thành run rẩy, nện mạnh cây gậy, "Mày lặp lại lần nữa xem!"

Ông đang uy hiếp Lục Lãm sửa lời.

Lục Lãm thờ ơ nói, "Con thích nam, sẽ chỉ kết hôn với em ấy thôi."

Huyết áp Lục Xương Thành dồn hết lên mặt, nói vậy là không chỉ thích nam mà còn có đối tượng hẳn hoi nữa!

Nghĩ đến chuyện người cầm quyền Lục thị bị phát hiện hẹn hò với đàn ông, máu ông ta sôi trào, thở cũng không nổi.

"Nghịch, nghịch ——" Còn chưa nói hết thì tay Lục Xương Thành đã trượt xuống, ôm ngực thở hổn hển.

Lúc này Lục Hàn mới hoàn hồn lại, bước nhanh tới đỡ Lục Xương Thành rồi gọi bác sĩ riêng đến.

Một trận gà bay chó chạy, Lục Xương Thành không sao mà chỉ là

quá kích động nên ngộp thở, bảy tám chiếc xe chạy đến rồi lại lũ lượt chạy đi.

Lục Lãm đi rửa tay trước, thay đồ rồi mới vào phòng Lục Tri Thiên.

Lục Tri Thiên không nằm trên giường mà ngồi bên cửa sổ, nghe tiếng bước chân, bà quay xe lăn lại, trên mặt đã khôi phục vẻ bình tĩnh.

"Muốn kết hôn à?" Lục Tri Thiên mỉm cười.

Phòng cách âm rất tốt nhưng cũng không phải là không nghe được.

Lần trước Lục Lãm dẫn Yến Hạc Thanh về ăn Tết, thật ra bà đã đoán được.

Giới tính không quan trọng, người cầm quyền Lục thị thì thế nào, bà chỉ mong con mình hạnh phúc thôi.

Hơn nữa bà cũng rất thích Yến Hạc Thanh, một cậu bé tốt bụng hiểu chuyện như vậy ai mà không thích chứ.

Chỉ là không ngờ Lục Lãm muốn kết hôn.

18 tuổi còn rất trẻ nhưng đã đủ tuổi kết hôn theo luật định, có thể đăng ký rồi.

Lục Lãm ngồi xuống xoa đầu gối Lục Tri Thiên, chẳng biết đang nghĩ gì.

Một lát sau, anh trả lời, "Chỉ cần em ấy đồng ý nữa thôi ạ."

*

Cuối tuần, lần đầu tiên Lục Mục Trì dậy sớm như vậy.

Mới năm giờ đã tắm rửa xịt nước hoa, còn mặc đồ hết sức trang trọng.

Không có gì khác, chỉ có bộ vest để dụ dỗ Yến Hạc Thanh.

Lục Mục Trì hết sức tự tin, xét về mức độ thích hợp mặc vest thì chỉ có chú hấn hơn hấn một bậc thôi.

Thậm chí Lục Mục Trì còn xuống bếp nấu cháo.

Sau khi nấu một lần, hấn cảm thấy mình rất có năng khiếu nấu cháo.

Chờ Yến Hạc Thanh đến uống một chén cháo thơm ngon do tự tay hấn nấu, cuối tuần này bọn họ sẽ tháo gỡ hết mọi hiểu lầm, tâm đầu ý hợp.

Nghĩ đến đây Lục Mục Trì lại hứng tình, chỉ hận không thể lập tức bế Yến Hạc Thanh lên giường rồi hôn cậu đến khi ngạt thở, chơi cậu không xuống giường nổi!

Lục Mục Trì càng nghĩ càng hưng phấn, cứ mấy phút lại nhìn đồng hồ một lần.

Đến 8 giờ, tiếng chuông cửa rốt cuộc vang lên.

Người hầu đang định ra mở cửa thì Lục Mục Trì đã vọt tới trước, sửa sang kiểu tóc rồi hấp tấp mở cửa.

Ngoài cửa Yến Hạc Thanh cầm bức tranh, đối diện bay tới mùi xạ hương trắng pha lẫn mùi thơm ngào ngạt như hạnh nhân.

Vô cùng chán ngấy.

Nước hoa Lục Mục Trì chuyên dùng khi làm tình.

Trong nguyên tác, một người tình ngắn hạn nào đó của Lục Mục Trì

đã đem theo mùi nước hoa này xuống giường rồi tát Yến Hạc Thanh mười cái liên tiếp vì tội đi nhầm phòng.

Lục Mục Trì cười trần dựa vào giường lười biếng hút thuốc, cười mà như không cười xem náo nhiệt.

Nếu cậu dám đánh trả, Lục Mục Trì sẽ càng làm nhục cậu ê chề hơn.

Yến Hạc Thanh buồn nôn.

Nhưng cậu vẫn bình tĩnh bước vào nhà.

Chương 72

Yến Hạc Thanh đi thẳng lên lầu hai.

Lục Mục Trì vô thức đuổi theo, lên đến nửa cầu thang lại nhớ đến cháo mình nấu nên bực bội xuống lầu, chạy vào bếp múc cháo.

Trong phòng vẫn có hai người hầu canh chừng Từ Kiều Âm.

Từ Kiều Âm vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, bà không biết Yến Hạc Thanh sẽ làm cách nào đưa mình tới sân bay.

Lục Mục Trì không chỉ cử người canh chừng bà mà còn lắp camera nữa.

Bà toát mồ hôi nhiều đến nỗi người hầu cũng phát hiện, vội vã vào phòng vệ sinh lấy khăn ẩm lau mồ hôi trên mặt bà, "Phu nhân có cần gọi bác sĩ không ạ?"

Tim Từ Kiều Âm càng đập dữ dội hơn, mím chặt môi không nói lời nào.

Hai người hầu bắn khoăn nhìn nhau.

Đúng lúc này tiếng đập cửa vang lên, theo sau là giọng nói trong trẻo của thiếu niên, "Cô Từ."

Rất thần kỳ, nhịp tim Từ Kiều Âm dần ổn định lại, thiếu niên này chỉ mới 18 tuổi nhưng luôn đem lại sức mạnh cho bà, bà tin cậu nhất định sẽ đưa được mình đến sân bay.

Bắt gặp ánh mắt dò xét của người hầu, Từ Kiều Âm siết chặt tay, cố gắng không để lộ vẻ khác thường rồi nói vọng ra cửa: "Vào đi."

Cửa nhẹ nhàng bật mở, Yến Hạc Thanh đi vào.

Từ Kiều Âm thấy cậu thì càng yên tâm hơn, rớt cuộc cũng lộ ra nét mặt tươi cười, "Tiểu Yến cháu ăn gì chưa?"

Đến sớm vậy chắc là không có thời gian ăn điểm tâm.

Yến Hạc Thanh đi tới cạnh giường, mỉm cười gật đầu, "Rồi ạ." Cậu đưa tranh cho Từ Kiều Âm, "Là bức này đây ạ."

Nhìn thấy bức tranh, ánh mắt Từ Kiều Âm như trời hạn gặp mưa, lóe lên ánh sáng mơ hồ, cầm tranh ngắm thật kỹ.

Là một tờ giấy A4 không thể gọi là tranh, gồm nhiều nét vẽ khác nhau, nét bút non nớt của các họa sĩ nhí nối tiếp nhau, vẽ ra cô Từ trong tâm trí mình.

Mắt to, mũi cao, nụ cười ấm áp, đứng trong ánh nắng rực rỡ, tay cầm một cây cọ vẽ.

Lũ trẻ ở viện mồ côi đặt tên cho cọ vẽ là bút kỳ tích, có thể vẽ ra hy vọng.

Mắt Từ Kiều Âm đỏ hoe, ôm bức tranh như đang ôm hy vọng của mình.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng quấy rầy bà, mơ hồ nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cậu quay người đi ra.

Lục Mục Trì bưng cháo chạy lên lầu, cố ý rắc thêm một lớp hạt và trái cây khô, vừa tới lầu hai đã thấy Yến Hạc Thanh, hắn không giấu được mừng rỡ, "Đang chờ anh à?"

Yến Hạc Thanh lạnh nhạt nói, "Giờ cô Từ ăn không vào đâu."

"Của em mà." Đương nhiên Lục Mục Trì biết rõ, sáng nay hắn tự mình đưa điểm tâm cho Từ Kiều Âm, lần này bà không từ chối mà ăn hết.

Lục Mục Trì hết sức hài lòng, mọi chuyện đang phát triển theo hướng mà hắn định sẵn.

Hắn sắp đàm phán thành công với một đối tác lớn, sau khi ký hợp đồng công ty hắn sẽ càng lớn mạnh hơn, mặc dù còn lâu mới bằng Lục thị nhưng đây cũng là một bước tiến dài, tháng sau hắn sẽ tân trang lại biệt thự này, trong tương lai hắn sẽ thường xuyên ở đây với Yến Hạc Thanh và Từ Kiều Âm.

Hắn đứng cách Yến Hạc Thanh mấy bước, mắt Lục Mục Trì dán chặt vào cậu, hắn phát hiện dạo này cậu ngày càng quyến rũ hơn, là đàn ông nên hắn biết rất rõ sức hút của Yến Hạc Thanh.

Hắn không kìm được nổi khát khao giấu Yến Hạc Thanh đi.

Giấu ở biệt thự này, trong căn phòng mà chỉ có hắn mới được ra vào, ai cũng đừng hòng nhìn thấy người của hắn.

Lục Mục Trì tiến lên, giọng nói khàn khàn, "Anh nấu cháo cho em từ sớm đấy."

"Tôi không thích cháo." Yến Hạc Thanh từ chối thẳng.

Lục Mục Trì biết Yến Hạc Thanh đang giận, đêm nay hắn sẽ giải thích rõ ràng với cậu về chuyện Lâm Phong Trí, hắn cười hỏi: "Em thích gì, giờ anh sẽ học nấu cho em ngay."

Hắn chỉ đùa thôi, nấu cháo hắn còn thấy phiền phức nữa là.

Nào ngờ Yến Hạc Thanh nói, "Bánh tai heo."

Nhớ đến bánh tai heo, trong lòng Lục Mục Trì khẽ động, "Hương vị lần trước em vừa ý không?"

Yến Hạc Thanh cười khẽ, "Ngon lắm."

Lần thứ hai Lục Mục Trì thấy cậu cười, lập tức bị nụ cười này làm tim đập rộn ràng, bánh tai heo là hắc nhờ đầu bếp ở khách sạn năm sao làm, từ biệt thự cả đi lẫn về phải mất sáu tiếng.

Nhưng Yến Hạc Thanh đã cười với hắn.

Lục Mục Trì quay người xuống lầu, "Chờ anh nhé."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh hờ hững, bỗng nhiên gọi hắn lại, "Lục Mục Trì."

Chỉ gọi tên thôi cũng làm tim Lục Mục Trì đập dữ dội, hắn nuốt nước bọt, "Hả?"

"Tôi muốn dẫn cô Từ ra sân hóng gió." Lục Mục Trì còn điên hơn cả nguyên tác, biệt thự gắn camera chi chít, giám sát mọi góc ngách, Yến Hạc Thanh đã nghĩ ra đủ cách nhưng không có cách nào đưa Từ Kiều Âm đi trong âm thầm.

Chỉ có trong sân gắn hai camera, chỗ đậu xe là góc chết.

Lục Mục Trì lưỡng lự, hắn bị ám ảnh tâm lý, lần đầu Từ Kiều Âm biến mất cũng nói với hắn là đi mua đồ, một đi không trở lại. Giờ Từ Kiều Âm tỏ thái độ mềm mỏng, hắn vẫn sợ bà không nói tiếng nào mà bỏ đi.

Nhưng nghĩ lại hắn cảm thấy mình chỉ lo hão.

Biệt thự toàn người của hắn, gắn đầy camera, lại ở lưng chừng núi, bốn phía hoang vu, Từ Kiều Âm muốn chạy cũng không được.

Huống chi giờ Yến Hạc Thanh là người trong lòng hẩn, yêu cầu của cậu chẳng có lý nào hẩn không đáp ứng cả.

Trong giọng hẩn lộ ra vẻ cứng chiều: "Tùy em thôi."

*

Mấy tiếng sau, Lục Mục Trì sẽ phát điên vì quyết định của mình, nhưng lúc này hẩn vẫn chưa hay biết gì, ngay cả tài xế cũng không mang theo mà tự lái xe, muốn đích thân mua bánh tai heo về cho Yến Hạc Thanh.

Từ Kiều Âm rửa mặt, bị nhốt hai tháng làm đôi chân như không thuộc về bà nữa, xuống lầu phải nhờ Yến Hạc Thanh dìu.

Đến khi ra khỏi biệt thự, nhìn thấy núi non xanh biếc, rốt cuộc bà mới có cảm giác sống lại.

Chưa khi nào rõ rệt như bây giờ, bà khát khao tự do, khát khao bay về phía bầu trời.

Bà nhắm mắt lại, ra sức hít thở không khí đã lâu mới có lại.

Hai người hầu bám theo không xa không gần, Yến Hạc Thanh dẫn Từ Kiều Âm chậm rãi tản bộ, bỗng nhiên cậu quay đầu hỏi họ, "Có áo choàng không?"

Một người gật đầu, "Có ạ, để tôi đi lấy."

Yến Hạc Thanh căn dặn, "Lấy áo dày một chút."

Đội người kia đi xong, cậu hỏi người còn lại, "Có trà không?"

Thái độ của Lục Mục Trì đối với Yến Hạc Thanh tất cả mọi người đều thấy rõ, người hầu đáp ngay, "Có, trà xanh, hồng trà, trà đen, trà

trắng, trà trái cây đều có, ngài muốn uống gì ạ?"

Yến Hạc Thanh hỏi ý Từ Kiều Âm rồi quay đầu mỉm cười, "Cô Từ không uống, cho tôi hồng trà đi."

Người hầu chạy vào nhà pha trà.

Chẳng ai ngờ Yến Hạc Thanh sẽ giúp Từ Kiều Âm bỏ trốn.

Hai người hầu quay lại không thấy Yến Hạc Thanh đâu, đang ngỡ ngác thì Yến Hạc Thanh ra khỏi biệt thự, chỉ có một mình cậu.

"Cô Từ buồn ngủ nên tôi đưa bà về phòng nghỉ ngơi rồi, các chị đừng vào quấy rầy bà. Tôi đi siêu thị đã, khi nào về sẽ cho bà uống thuốc."

Cảm xúc Từ Kiều Âm bất ổn nên bác sĩ kê đơn thuốc an thần, người hầu không nghi ngờ gì mà rối rít vâng dạ.

Yến Hạc Thanh lại hỏi: "Đường nào tới siêu thị gần nhất vậy?"

Người hầu chỉ đường cho cậu.

Yến Hạc Thanh cảm ơn rồi quang minh chính đại lái xe đi khỏi biệt thự.

Từ Kiều Âm nấp ở ghế sau, biết xe đã ra khỏi biệt thự nhưng vẫn không dám lên tiếng, đến khi Yến Hạc Thanh bảo bà ngồi dậy, bà nằm một hồi mới nín thở ngồi dậy, ngồi xồm rụt rè nhìn ra cửa sổ.

Cảnh núi dần lùi xa.

Trên đường núi chỉ có mỗi xe của Yến Hạc Thanh.

Từ Kiều Âm khóc, ngón tay run run, che mặt âm thầm rơi lệ.

Yến Hạc Thanh yên lặng lái xe để mặc bà trút hết cảm xúc, thời gian này cậu đã mô phỏng lộ trình từ biệt thự đến sân bay vô số lần, nhớ rõ tốc độ giới hạn của mỗi khu và thời gian nhanh nhất để đi qua mỗi con đường.

Cuối cùng đến sân bay trong thời gian ngắn nhất, một tiếng bốn mươi phút.

Thẻ căn cước đã bị Lục Mục Trì lấy đi nên Yến Hạc Thanh dẫn Từ Kiều Âm đến sân bay làm thẻ chứng minh tạm thời.

Cậu đã mua vé trạm trung chuyển cho Từ Kiều Âm, máy bay hạ cánh, Từ Kiều Âm có thể đổi sang các phương tiện giao thông khác để đến nơi mình muốn.

Lấy vé, Từ Kiều Âm có thể đem theo bức tranh lên máy bay, Yến Hạc Thanh bung xuống một thùng giấy nhỏ từ trên xe, là mật ong hoa vải nên phải gửi cho bên vận chuyển.

Cảm xúc của Từ Kiều Âm đã ổn định lại, đến cổng kiểm tra an ninh, bà nhìn Yến Hạc Thanh một lát rồi áy náy nói: "Xin lỗi Tiểu Yến, nó làm tổn thương cháu mà cháu còn giúp cô....."

Hai người đều biết "nó" là Lục Mục Trì, Yến Hạc Thanh cười, "Cô là cô, anh ta là anh ta, cô không cần xin lỗi thay anh ta đâu ạ."

Tình mẫu tử của Từ Kiều Âm lại trỗi dậy, Yến Hạc Thanh chỉ mới 18 tuổi mà thôi, nước mắt rơi xuống, bà tiến lên ôm chầm cậu, "Nếu nó phát hiện cô biến mất thì cháu phải làm sao đây?"

"Cô đừng lo." Yến Hạc Thanh cũng nhẹ nhàng ôm Từ Kiều Âm một hồi, "Cháu có cách mà."

Trên loa đang thúc giục hành khách làm thủ tục, Yến Hạc Thanh buông bà ra rồi lấy khăn tay trong túi đưa cho Từ Kiều Âm, "Hy vọng sau này cô sẽ chỉ có nụ cười mà thôi."

Từ Kiều Âm che miệng lại, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Bà lau khô nước mắt rồi nhờ Yến Hạc Thanh một việc, "Tạm thời cô không tiện liên lạc với dì Trương, phiền cháu lần sau đến viện mồ côi nhắc với bà ấy là cô sống tốt lắm, sau này cũng sẽ rất tốt."

Yến Hạc Thanh đáp ứng.

Hai giờ rưỡi, máy bay đúng giờ cất cánh.

Yến Hạc Thanh ngửa đầu lặng lẽ nhìn lên trời, không chắc đó có phải là chuyến bay của Từ Kiều Âm hay không.

Cậu chỉ biết chắc một điều.

Lục Mục Trì không có mẹ nữa.

Trong nguyên tác, hiềm khích trước kia giữa hắn và Từ Kiều Âm tiêu tan, hắn có được tình thương ấm áp của mẹ.

Lục Mục Trì dựa vào cái gì chứ.

Đáy mắt Yến Hạc Thanh chẳng chút dao động, một lát sau quay người ra khỏi sân bay.

Lên xe khởi động, theo đường cũ trở về biệt thự Lục Mục Trì.

Kế hoạch ban đầu của cậu là tiễn Từ Kiều Âm đi xong sẽ từ sân bay về nhà, chờ Lục Mục Trì tìm tới cửa.

Nhưng lúc cậu trên biển Lục Lãm đã dạy cậu một điều.

Muốn cậu được cá ngừ đại dương một trăm ký thì phải dùng cá nhỏ sống ngay tại biển chứ không phải mồi bình thường.

Cá con vẫn có thể giết được cá lớn.

Cậu đổi ý rồi.

Cậu muốn chờ Lục Mục Trì ngay tại lãnh địa của hắn.

Lúc này điện thoại hiện ra một tin nhắn Wechat.

Sau đó rung lên không ngừng.

Tần suất này không phải Lục Lãm, hoặc là Lâm Phong Trí, hoặc là nhóm chat của lớp.

Yến Hạc Thanh không để ý mà trở lại biệt thự Lục Mục Trì, hắn vẫn chưa về.

Cậu đỗ xe rồi xách theo một cái túi không, đi lên lầu trước ánh mắt chăm chú của hai người hầu.

Đi vào gian phòng vắng lặng, đóng cửa lại, Yến Hạc Thanh mới lấy điện thoại ra xem Wechat.

Đúng như cậu đoán, là nhóm chat của lớp, Dương Nhữ Thành đăng một thông báo.

[Tuần tới có hoạt động trên núi kéo dài một tuần đấy nhé!]

Yến Hạc Thanh chưa kịp đọc kỹ thì một lời mời kết bạn đã hiện ra.

Đến từ lớp 2 khoa Sinh.

Cố Tinh Dã.

Chương 73

Cuối kỳ đại học Bắc Kinh thường tổ chức thực tập dã ngoại một tuần, chỉ là Dương Nhữ Thành có thói quen khác biệt, ông hay xếp lịch thực tập khoảng một tháng sau khi khai giảng.

Địa điểm thực tập dã ngoại của đại học Bắc Kinh luôn là Hoài Sơn, trên núi có mấy căn cứ thí nghiệm và nhà kính lớn, cách thủ đô năm tiếng chạy xe.

Thực tập lần này chia nhóm nộp báo cáo, mỗi nhóm hai hay ba người đều được, có thể chọn thực vật học hoặc động vật học.

Liên tục có người rủ Cố Tinh Dã lập nhóm nhưng hắn không nhận lời mà muốn chung nhóm với Yến Hạc Thanh.

Hắn rất hiếu kỳ về cậu.

Chẳng liên quan gì đến Lâm Phong Trí cả, hắn không quan tâm bọn họ có quan hệ thế nào, chỉ đơn thuần là tò mò về Yến Hạc Thanh mà thôi.

Hắn gửi lời mời kết bạn cho Yến Hạc Thanh.

Nửa ngày sau vẫn không có phản ứng gì.

Sau đó Cố Tinh Dã thấy một bạn học nhắn trong nhóm chat của lớp, "Đừng tìm tở! Tở, bạn Triển và bạn học mới là đủ quân số rồi!"

Bạn học mới chỉ có một người, Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh phớt lờ lời mời kết bạn của Cố Tinh Dã rồi chấp nhận lời mời của một nam sinh gửi sau, nam sinh này từng nói chuyện với Yến Hạc Thanh mấy lần, tính tình khá tốt, sau khi Yến Hạc Thanh đồng ý, hắn lập tức kéo cậu vào nhóm.

Trong nhóm còn có một nữ sinh lớp 2 khoa Sinh tên là Triển Phinh Đình.

Vào nhóm, nam sinh hỏi họ muốn chọn thực vật học hay động vật học, thực vật học là phân biệt, bồi dưỡng và lai tạo thực vật, động vật học là bắt côn trùng, còn có hoạt động leo núi ban đêm.

Triển Phinh Đình phát biểu ý kiến trước, "Bỏ phiếu quyết định đi, thiếu số nghe theo đa số, tớ chọn thực vật."

Nam sinh đang theo đuổi Triển Phinh Đình, trong lòng cũng muốn chọn thực vật, nhưng Yến Hạc Thanh do hắn kéo vào nên vẫn phải chờ ý kiến của cậu rồi mới quyết định, "Còn Hạc Thanh?"

Yến Hạc Thanh, "Thực vật."

Nam sinh cảm động không thôi, nhắu riêng cho Yến Hạc Thanh, "Hức hức, cảm ơn người anh em! Về trường mời cậu ăn xiên que nhé!"

Đồng thời nhắu trong nhóm, "Tớ cũng chọn thực vật! Toàn phiếu thông qua, nhóm chúng ta quyết định chọn thực vật!"

Yến Hạc Thanh trả lời ba chữ, "Không cần đâu." Không phải cậu muốn giúp nam sinh mà thật sự muốn chọn thực vật, cật điện thoại vào, dưới lầu vang lên động tĩnh, cậu đi tới bên cửa sổ, Lục Mục Trì đã về.

Lần này đầu bếp nhắc Lục Mục Trì bánh tai heo ăn nóng sẽ càng ngon hơn nên hắn cố ý bỏ vào túi và hộp giữ nhiệt, lái xe như bay về biệt thự, muốn dùng bánh tai heo nóng giòn để lấy lòng Yến Hạc

Thanh.

Hắn xách hộp giữ nhiệt chạy nhanh vào biệt thự, vừa tới đầu cầu thang đã liếc thấy bóng người gầy gò trong phòng khách, hắn đột ngột dừng lại rồi quay đầu đi tới chỗ Yến Hạc Thanh, bộ dạng đặc ý như đang chờ ban thưởng, "Bảo đảm em không bao giờ ăn bánh tai heo nào ngon hơn cái này đâu."

Đến gần.

Yến Hạc Thanh không trả lời hắn mà nhìn chiếc ghế salon kia.

Đúng như miêu tả trong nguyên tác, hàng trăm tấm da nguyên miếng được may bằng tay, chính trên chiếc salon này cậu đã bị làm nhục vô số lần.

Cậu thu mắt lại rồi bình tĩnh nhìn sang, "Cô Từ đi rồi."

Lục Mục Trì buột miệng hỏi, "Đi đâu ——" Nụ cười của hắn cứng đờ, con ngươi mở to, "Cái gì?"

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ nhìn xoáy vào hắn.

Nhịp tim Lục Mục Trì không ngừng tăng tốc, cảm giác hồi bé lại ập tới, bất an, nóng lòng, bàng hoàng, phần nộ..... Hắn buông hộp giữ nhiệt xuống rồi quay người chạy tới cầu thang, lao lên lầu hai.

Đến đầu cầu thang, hắn đột ngột dừng lại rồi nhìn cửa phòng đóng chặt trước mặt, mười ngón tay run lẩy bẩy, nắm lại thả ra mấy lần mới khô cần mở miệng. "Mẹ....."

Không phát ra được âm thanh nào.

Hồi lâu sau, hắn lại chạy tới đập tung cửa.

Cửa sổ mở toang, gió cuốn tấm rèm bay phất phơ, chăn mền trải

ngay gần trên giường nhưng không thấy bóng dáng người phụ nữ kia nữa.

Đầu óc Lục Mục Trì trống rỗng.

Khi hoàn hồn lại thì hắn đã lao xuống phòng khách, hai mắt đỏ ngầu, bóng dáng gầy gò kia vẫn còn đó, thế mà cậu vẫn dám ở lại!

Thậm chí Yến Hạc Thanh còn chẳng thèm chạy!

Lục Mục Trì tiến lên mấy bước, bàn tay nổi đầy gân vươn tới cần cổ trắng nõn thanh mảnh kia, chưa chạm tới thì lại nghiêng đi, nắm chặt bả vai Yến Hạc Thanh, đầu ngón tay gần như ghim vào da thịt, Lục Mục Trì nghiến răng rít lên, "Sao không chạy hả?"

Khỏi cần hỏi, một mình Từ Kiều Âm không thể nào trốn được. Trừ khi có người giúp!

Người đó chính là Yến Hạc Thanh!

Yến Hạc Thanh nhận ra thay đổi nhỏ nhất này của Lục Mục Trì, so với ngạt thở vì bị bóp cổ thì cơn đau khi bị nắm vai chẳng đáng là gì, vẻ mặt cậu không hề nao núng, "Sao tôi phải chạy."

Lục Mục Trì gào lên, "Mẹ kiếp tôi chạy khắp thành phố để tìm bánh tai heo ngon nhất cho em, chỉ vì muốn thấy em cười, thế mà em đã làm gì? Em giúp mẹ tôi bỏ trốn! Em còn hỏi tại sao phải chạy à!"

Cơn phẫn nộ của hắn làm quản gia và người hầu sợ hãi đứng xa xa, nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng.

Yến Hạc Thanh đang ở giữa tâm bão mà chẳng chút nao núng, thậm chí lông mày còn không hề nhíu, đôi môi hờ hững thốt ra một câu, "Đó chỉ là mong muốn đơn phương của anh thôi."

"Em muốn chết à!" Lục Mục Trì đột ngột đẩy Yến Hạc Thanh vào

thành ghế salon, hai tay nắm vai cậu đè xuống, trong mắt vẫn vện tơ máu, "Tôi giết em!"

Người hầu hoảng sợ đẩy quản gia tới can ngăn, quản gia cũng sợ xảy ra án mạng nên nuốt nước bọt mấy lần, lấy hết can đảm đi tới nói, "Thiếu gia ——"

"Cút!" Lục Mục Trì hét toáng, "Cút mẹ ra ngoài đi!"

Quản gia và người hầu bị quát thì toàn thân run rẩy, quay sang nhìn nhau rồi rón rén chạy ra biệt thự, không dám chậm trễ.

Ra khỏi biệt thự, trong lòng quản gia nóng như lửa đốt, nghĩ ngợi giây lát rồi đi tới một góc, run tay lấy điện thoại ra gọi một cuộc, "Mau lên! Tìm giùm tôi số của Lục tổng đi, chậm thêm chút nữa sẽ xảy ra chuyện đấy!"

Lục tổng mà ông nói là Lục Lãm, giờ chỉ có Lục Lãm mới kiềm chế được Lục Mục Trì mà thôi.

Lúc này trong phòng khách, Yến Hạc Thanh chẳng may may dao động.

Đôi mắt cực kỳ xinh đẹp kia nhìn xuyên qua Lục Mục Trì, thấy được một cảnh tượng khác.

Trong nguyên tác, có lần Lâm Phong Trí đi xem phim với Cố Tinh Dã, Lục Mục Trì lập tức nổi điên, tra tấn cậu điên cuồng.

Ngay trên ghế salon này, thiếu niên thoi thóp, lần đầu tiên có ý nghĩ thà chết còn hơn.

Mẹ, cha, em trai, xin lỗi.....

Sống tiếp thật sự mệt mỏi quá.

Con người màu nâu nhạt không có tiêu cự, thều thào nói: "Anh tra tấn em thế này không sợ em chết sao."

Lục Mục Trì nở nụ cười tàn nhẫn, từ trên cao nhìn xuống cậu.

"Mày không nở chết đâu, mày yêu tao mà."

.....

Thoát ra khỏi cảnh tượng trong nguyên tác, Yến Hạc Thanh bình tĩnh đối diện với đôi mắt khát máu kia, "Anh sẽ không làm thế đâu."

Thái độ thản nhiên của cậu đã hoàn toàn chọc giận Lục Mục Trì, trán hắn sưng huyết, thậm chí còn không phân biệt được giờ phút này mình quan tâm đến việc Từ Kiều Âm được Yến Hạc Thanh thả chạy hay là Yến Hạc Thanh xem thường mình hơn.

Hắn gằn từng chữ, "Yến Hạc Thanh, đừng ý tôi thích em mà thách thức giới hạn cuối cùng của tôi!"

"Anh có thích tôi sao?" Yến Hạc Thanh nở nụ cười giễu cợt, "Thích kiểu đem tiền ra xỉ nhục và dùng bạo lực ấy à."

"Em ——" Lục Mục Trì chỉ hận không thể lập tức khóa miệng Yến Hạc Thanh, từng chữ xoáy sâu làm hắn á khẩu không trả lời được.

"Đối với anh, tôi và con mèo kia chẳng khác gì nhau cả." Từng lời của Yến Hạc Thanh đâm thẳng vào tim gan, "Vui thì mua đồ hộp cao cấp dỗ dành, không vui thì vút ở ven đường."

"Câm miệng!" Lục Mục Trì then quá hoá giận, túm lấy cổ áo Yến Hạc Thanh, "Em còn mạnh miệng nữa có tin tôi nhốt em lại không!"

"Tin chứ." Yến Hạc Thanh khẽ gật đầu, "Người trước bị anh nhốt lại, tôi vừa giúp bà ấy trốn còn gì."

Bị đâm trúng chỗ đau, Lục Mục Trì suýt bóp nát xương tay. "Đừng nói nữa! Tôi bảo em đừng nói nữa!"

Yến Hạc Thanh không dừng lại mà bình tĩnh vạch trần hắn, "Anh hận ông nội mình, hận ông ta làm anh mất mẹ, mất đi tự do. Nhưng anh và ông ta chẳng khác gì nhau cả, anh cũng là người như vậy thôi."

"Tôi không phải!" Lục Mục Trì nóng nảy phản bác.

Trong đầu hiện ra cảnh hắn bị Lục Xương Thành giam cầm.

Cách đây không lâu, nhờ Yến Hạc Thanh thuyết phục nên hắn mới được tự do trở lại, tự do có hạn.

Yến Hạc Thanh đột nhiên chụp lấy cánh tay Lục Mục Trì rồi hất mạnh ra, hệt như quăng đi một túi rác.

Thế trọng tăng mười mấy ký đã phát huy tác dụng trong thời khắc này.

Vẫn chưa đủ mạnh nhưng cũng không còn là cừu non đợi làm thịt nữa.

"Lục Mục Trì, anh chẳng hề yêu ai cả, anh chỉ yêu mình thôi." Yến Hạc Thanh nhìn hắn không chớp mắt, "Đừng tìm cô Từ nữa, anh biết rõ hơn ai hết mà, nếu làm lớn chuyện thì ông nội anh sẽ không tha cho bà ấy đâu."

Lục Mục Trì sững sờ tại chỗ.

Hắn nghe thấy Yến Hạc Thanh bỏ đi, nghe thấy tiếng đóng cửa nhưng vẫn đứng bất động.

— —

Ngoài nhà, khó khăn lắm quản gia mới tìm được số của Lục Lãm,

cửa biệt thự mở ra.

Mọi người kinh ngạc nhìn Yến Hạc Thanh, cậu vẫn bình an vô sự.

Quản gia khựng lại, cầm điện thoại nghẹn họng nhìn trân trối Yến Hạc Thanh lên xe lái đi.

Xe đi hồi lâu quản gia mới định thần lại, cúi đầu xóa bỏ dãy số chưa kịp gọi.

Cùng lúc đó, trợ lý đang báo cáo với Lục Lãm.

"Người hỏi số của ngài là quản gia riêng của tiểu thiếu gia đấy ạ."

Lục Lãm lật hồ sơ, "Chuyện gì."

"Không nói ạ." Trợ lý báo cáo chi tiết, "Chỉ nói là ông ta có vẻ gấp lắm."

Lục Lãm không lên tiếng, ngụ ý là trợ lý có thể ra ngoài, trợ lý quay người đi, chợt nhớ ra một chuyện nên lại quay đầu nói, "Lục tổng, có tin tức từ khoa Sinh ở đại học Bắc Kinh, tuần sau khoa Sinh sẽ đến Hoài Sơn thực tập dã ngoại một tuần, muốn lấy kinh phí từ quỹ học bổng đấy ạ."

Mấy chuyện nhỏ nhặt này trước đây không cần báo cho trợ lý vì tập đoàn có người chuyên phụ trách, nhưng năm nay thì khác, Yến Hạc Thanh học khoa Sinh ở đại học Bắc Kinh nên trợ lý hết mực chú ý.

Trợ lý liếc nhìn chậu sen đá tươi tốt hoàn toàn không hợp với phòng làm việc kia.

Hắn đoán là Yến Hạc Thanh tặng.

Lục Lãm lật ra một trang, "Thời gian cụ thể."

"Chiều mai ạ."

*

Lái xe xuống đường cao tốc, Yến Hạc Thanh không về nhà mà đến viện mồ côi.

Chiều mai lên đường đi thực tập dã ngoại nên cậu tới chuyển lời cho dì Trương trước.

Đến viện mồ côi thì trời vừa sập tối, ánh đèn neon hắt ra từ viện mồ côi, Yến Hạc Thanh xuống xe, khi đặt chân xuống đất mới có cảm giác chân thực.

Cậu có sợ hãi không?

Trong khoảnh khắc đối mặt với Lục Mục Trì, có lẽ là có.

Mỗi thả xuống, xách cần lên mới biết rốt cuộc câu được con mỗi thế nào.

Cuối cùng cậu đã thắng.

Cá con câu được cá lớn.

Từ giờ khắc này trở đi, đến lượt Lục Mục Trì trải nghiệm địa ngục.

Yến Hạc Thanh ngửa đầu nhìn về phía chân trời.

Đêm xuân.

Sao sắp xuất hiện rồi.

Gần tám giờ, nhân viên còn đang tăng ca thi công ở viện mồ côi, lũ trẻ nô đùa ầm ĩ, cười toe toét cổ vũ họ cố lên.

Lắp thang máy xong, các bạn trên lầu bốn lầu năm có thể xuống lầu chơi đùa và phơi nắng với chúng rồi!

Bảo vệ nói dì Trương ở ký túc xá, Yến Hạc Thanh đi tới, thấy thang máy thì hơi bất ngờ.

Lâu rồi chưa đến, thế mà viện mồ côi còn trang bị cả thang máy.

Dì Trương đang nhiệt tình phụ giúp đưa dụng cụ, lúc giải lao thấy Yến Hạc Thanh thì vui ra mặt, lau tay vào tạp dề rồi chạy tới chào hỏi, "Tiểu Yến!"

Yến Hạc Thanh bận học nên ít tới đây hơn, dì Trương thắc mắc. "Sao lại đến giờ này vậy?"

Yến Hạc Thanh dời mắt khỏi thang máy rồi thuật lại lời từ biệt của Từ Kiều Âm, bà đã tìm một lý do hợp tình hợp lý, "Bà ấy muốn đến miền Tây dạy học, suy nghĩ lâu lắm rồi, hôm nay mới quyết định lên đường, bà ấy dặn dì đừng lo, sau khi thu xếp ổn định sẽ liên lạc với dì."

Dì Trương vừa yên tâm vừa đỏ hoe mắt, "Thì ra cô Từ đi dạy ở xa! Chuyện có bao lớn đâu mà cắt đứt liên lạc chứ! Làm dì lo cho bà ấy suốt hai tháng nay, bà ấy..... bà ấy mà gọi thì dì phải mắng cho một trận mới được!" Bà cười vô cùng vui vẻ.

Chuyển lời xong, Yến Hạc Thanh chuẩn bị về nhà thu xếp hành lý, trước khi đi cậu lại nhìn về phía thang máy.

Lục Lãm tài trợ sao?

Cậu suy nghĩ một lát rồi hỏi dì Trương.

Dì Trương gật đầu, "Đúng vậy! Ông chủ lớn của Lục thị ấy, trời ạ, dì chưa từng thấy ai hào phóng hơn cậu ấy, còn chu đáo nữa! Lần này viện mồ côi chúng ta gặp được người tốt rồi."

Bà nói tiếp, "Tiểu Yến, thì ra cháu từng ở viện mồ côi này à! Nếu không phải nhân viên cũ nhận ra cháu thì dì cũng chẳng biết đâu."

Mi mắt Yến Hạc Thanh giật giật, "Nhân viên cũ?"

Dì Trương kể lại chuyện ở công viên trò chơi đêm đó.

"Chị Triệu về hưu hơn mười năm rồi, trước kia từng gặp cháu ở viện mồ côi, bà ấy có ấn tượng mạnh với cháu lắm, ngay cả nguyên nhân nhà cháu gặp nạn cũng nhớ như in, lúc đó có ông chủ Lục thị nữa."

Yến Hạc Thanh lập tức khựng lại.

Lục Lãm biết nguyên nhân nhà cậu gặp nạn sao?

Biết vụ cháy kia sao?

Chương 74

Lái xe về nhà, Yến Hạc Thanh không bật đèn mà đi vào phòng vệ sinh rửa tay trong bóng tối.

Tắt vòi nước, cậu cúi đầu nhìn lòng bàn tay.

Sau khi thích ứng với bóng tối, có thể thấy lờ mờ lòng bàn tay ướt đầm.

Qua mười giây, cậu nghiêm túc lau khô tay rồi đi ra ngoài.

Cậu đã quen thuộc mỗi chỗ bài trí trong nhà, đi đến bàn trà mở ngăn kéo một cách chính xác, lấy ra chiếc hộp nhung từ chỗ sâu nhất.

Mở nắp hộp ra, chỉ có một tia sáng le lói xuyên qua cửa sổ nhưng khối pha lê lập phương vẫn phản chiếu ánh sáng yếu ớt lên trần nhà.

Tia sáng mờ nhạt lăn tăn như mặt biển bị gió thổi tạo ra gợn sóng.

Yến Hạc Thanh nắm chặt chiếc hộp rồi lại buông ra, đi tới đầu giường.

Cậu ngồi xuống bật đèn bàn, ánh đèn vàng cam vụt sáng làm khối pha lê lập phương rực rỡ đủ màu, Yến Hạc Thanh lấy nó ra lần nữa, ánh sáng cầu vồng lạng lẽ rơi vào lòng bàn tay cậu như mọi lần.

Yến Hạc Thanh yên lặng nhìn chăm chú hồi lâu, cuối cùng lấy điện thoại ra.

Mở danh bạ gọi cho Lâm Mãn Phong.

Máy bạn.

Chờ một tiếng, Yến Hạc Thanh gọi lần thứ hai.

Vẫn đang bận.

Không cần gọi lần thứ ba nữa, cậu đã bị Lâm Mẫn Phong chặn số.

Không phải là cậu chưa từng nghi ngờ, Lâm Mẫn Phong đúng lúc xuất hiện ngay trong thời điểm này để đưa ảnh của mẹ tới.

Rất đáng ngờ, chỉ là cậu quá vui mừng nên không để ý.

Giờ mọi chuyện đã có lời giải thích.

Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh đặt khối pha lê lập phương xuống, để mặc nó chiếu sáng gian phòng nhỏ hẹp này, cầm khung hình Yến Thu Sương ôm vào lòng, dựa lưng vào giường, khoanh chân ngồi trên sàn.

Gò má áp sát khung hình, hơi lạnh nhưng cũng rất ấm áp.

Trà không nổi, cũng trả không hết.

Gian phòng cực kỳ yên tĩnh, chẳng biết qua bao lâu, dưới lầu đột nhiên có người la lên, "Xe ai đây! Bắc Kinh 012— —"

Mơ màng nhớ ra đó là biển số xe của mình.

Khu phố lâu đời trước kia không quy hoạch chỗ đậu xe, mấy năm nay dành ra một bãi đất nhỏ để đậu xe, ven đường chia ra mấy chỗ đậu tạm thời, dần dà một số người hay đậu một chỗ cố định xem đó là chỗ đậu xe của mình.

Chủ nhà cũng bảo Yến Hạc Thanh đậu xe ở chỗ của ông ta, muốn nhân cơ hội này thu thêm phí đỗ xe 100 tệ nhưng Yến Hạc Thanh từ chối.

Hai ngày nay, đối diện chung cư này có chỗ trống, cậu đậu xe ở cùng một chỗ đến mấy lần.

Hôm nay chỗ kia còn trống nhưng cậu lại đậu phía trước.

Không tính là đậu sai, nhưng quả thực cậu hơi lơ đãng.

Yến Hạc Thanh không để ý tiếng la ó vô lý dưới lầu, cậu ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt ve khung hình rồi để lại trên tủ đầu giường, cầm điện thoại đăng nhập Wechat.

Nhóm chat của lớp vẫn còn náo nhiệt, 99+ tin.

Yến Hạc Thanh không xem mà mở ra khung chat với Lục Lãm, lần cuối trò chuyện là trước khi ra biển.

Gõ một hàng chữ.

"Anh tan sở chưa?"

Lục Lãm vừa về nhà thì điện thoại trong túi rung lên một cái, anh cời áo khoác rồi lấy điện thoại ra xem, thấy 52 Hz lập tức ấn mở.

Đang định trả lời thì Yến Hạc Thanh lại nhắn tới.

[Tôi lấy được bằng lái rồi, anh muốn tôi giúp việc gì?]

Lần trước Lục Lãm đi theo hướng dẫn Yến Hạc Thanh thi vòng hai vòng ba, anh có nói muốn nhờ cậu giúp một việc.

Lục Lãm mang dép lê rồi trả lời cậu, "Lần sau gặp rồi nói."

Xách đồ vào bếp, không tiện gõ chữ nên anh gửi tin nhắn thoại, "Mở đồ ra xem chưa?"

Yến Hạc Thanh không hiểu, "Đồ gì ạ?"

Đi tới quầy bếp, Lục Lãm đặt túi nhựa xuống, một tay lấy ra mì gói và trứng gà.

Mì gói mua cùng hiệu với Yến Hạc Thanh, cũng là vị bò kho.

Lục Lãm mở túi ra rồi gửi tin nhắn thoại, anh cười khẽ, "Xem ra giờ công tơ điện của cậu mới sửa xong nên không thấy túi đồ sau cửa nhì."

Yến Hạc Thanh áp điện thoại vào tai rồi đi tới trước cửa, quả nhiên bên cạnh kệ giày có hai cái túi.

Mấy ngày nay mãi lo chuyện Từ Kiều Âm nên ra vào cũng không phát hiện.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống, ngón trỏ đẩy miệng túi ra, một túi là..... viên giặt? Một túi là sữa tắm và dầu gội.

Chai dầu gội trắng tinh, không có logo.

Đồng thời Lục Lãm nói qua điện thoại: "Ba món này là cùng một dây chuyền sản xuất, trên thị trường không bán đâu, chẳng phải bạn cậu thích mùi này à, tặng họ cũng được."

Yến Hạc Thanh im lặng một lát, "Không muốn tặng đâu."

Tiếng nước chảy xen lẫn giọng nói trầm thấp của Lục Lãm, "Vậy cậu để lại dùng đi."

Anh lại hỏi: "Lần trước cậu luộc trứng lòng đào mấy phút?"

Yến Hạc Thanh hơi bất ngờ, "Anh đang nấu mì à?"

"Lần trước không được ăn nên thèm quá."

Yến Hạc Thanh dừng lại mấy giây, "Sáu phút ạ."

"Vậy nói chuyện tiếp sáu phút đi." Lục Lãm bật loa ngoài, để điện thoại xuống rồi đổ gia vị vào một cái nồi khác, "Để xem tôi có luộc được trứng lòng đào giống vậy không."

Anh đang định tìm đề tài nói chuyện thì Yến Hạc Thanh chủ động kể, "Hôm nay tôi đã làm một việc."

"Việc tốt hay xấu."

Yến Hạc Thanh chậm rãi nói: "Đối với tôi là việc tốt nhưng với người khác lại là việc xấu."

Gói gia vị được nấu tan, mùi thơm đặc trưng của mì gói bay lên, Lục Lãm thả ba vắt mì vào, "Tốt lắm, cậu rất có năng khiếu kinh doanh đấy."

Lần này Yến Hạc Thanh im lặng một lát mới lên tiếng, "Nước đá có chưa ạ? Trứng gà vớt ra phải thả vào nước đá trước."

"Chẳng ích gì đâu, trứng chín quá rồi." Lục Lãm nói, "Tôi không biết luộc trứng lòng đào, thôi đành chờ cậu vậy."

Mì đã nấu xong, anh cúp máy, "Ngủ sớm chút đi, ngủ ngon nhé."

Mười một giờ.

Yến Hạc Thanh nhìn đồng hồ, cổ hơi mỏi, sức nhớ ra hôm nay chưa đứng sát tường 15 phút, cậu xách hai cái túi vào phòng vệ sinh, vừa đứng dậy thì Wechat hiện ra tin nhắn mới.

sep12.

[Anh nói cho Cố Tinh Dã biết quan hệ của tụi mình đây à??]

Yến Hạc Thanh không trả lời mà khóa điện thoại.

— —

Lâm Phong Trí không nhận được hồi âm của Yến Hạc Thanh mà lại nhận được cuộc gọi của Cố Tinh Dã ngay sau đó.

Lâm Phong Trí không muốn nghe, y chẳng biết giải thích thế nào cả.

Y không muốn giấu Cố Tinh Dã về thân thế của mình, nếu trên đời có một người mà y có thể chia sẻ mọi bí mật thì đó chính là Cố Tinh Dã, nhưng đã bỏ lỡ thời cơ mấy lần nên giờ rất khó mở miệng.

Hơn nữa lỡ như Yến Hạc Thanh và Cố Tinh Dã quen nhau nhờ mối quan hệ của y thì sao?

Lâm Phong Trí thừa nhận mình ích kỷ.

Ai bảo Yến Hạc Thanh xuất sắc như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều thích mình.

Anh Cả, cha mẹ, còn có chị dâu chưa từng gặp Yến Hạc Thanh đến ăn cơm cũng đòi gặp cậu.

Dâu tây trong miệng lập tức nhạt thối, trong ngực Lâm Phong Trí còn ôm một hộp to.

Y viết nhật ký đói bụng nên xuống lầu tìm đồ ăn, vừa ôm hộp dâu bắt đầu ăn thì Cố Tinh Dã bất ngờ nhắn tin trên Wechat hỏi y có biết Yến Hạc Thanh không, y lập tức nổi nóng.

Nhất định là Yến Hạc Thanh đã nói với Cố Tinh Dã!

Tuy đó là sự thật nhưng Yến Hạc Thanh sao có thể chưa được y đồng ý mà đã tự tiện nói chuyện này với bạn y chứ! Thật chẳng tôn trọng y chút nào!

Y thừa biết Yến Hạc Thanh phát hiện bạn y là Cố Tinh Dã nổi tiếng ở khoa Sinh nên muốn lấy y ra làm cái cớ để tạo dựng quan hệ.

Lâm Phong Trí lập tức nổi tính thiếu gia, vút thẳng hộp dâu vừa to vừa đỏ vào thùng rác rồi hờn dỗi nghe máy, hùng hổ nói một tràng, "Đúng đúng đúng, Yến Hạc Thanh là anh ruột tớ đấy! Anh sinh đôi đấy! Cậu vừa lòng chưa?!"

Cố Tinh Dã chỉ tưởng Yến Hạc Thanh là họ hàng của Lâm Phong Trí, không ngờ lại là anh em sinh đôi, hấn cảm thán, "Các cậu thật chẳng giống nhau chút nào cả, chắc là sinh đôi khác trứng rồi."

Hấn không nhắc chuyện con nuôi, lửa giận của Lâm Phong Trí vơi đi một nửa nhưng vẫn còn hậm hực, "Cậu có ý gì hả? Anh ta tốt hơn tớ nhiều lắm đúng không!"

Cố Tinh Dã cười khế, "Cậu thấy chưa, xù lông lên rồi kìa, đây chính là điểm khác nhau đấy, anh cậu điềm tĩnh hơn nhiều."

Câu nào cũng nhắc Yến Hạc Thanh, Lâm Phong Trí không muốn nói thêm, "Không nói với cậu nữa đâu, cúp đây."

"Ê, còn một chuyện nữa." Cố Tinh Dã gọi y lại.

"Nói!"

"Chiều mai lớp tớ phải đi thực tập dã ngoại một tuần, trên núi sóng yếu lắm, chắc không liên lạc được đâu."

Lâm Phong Trí lại cáu, Yến Hạc Thanh không nói cho y biết sắp đi thực tập dã ngoại, đi cả tuần lận, chẳng lẽ Yến Hạc Thanh không sợ

y không liên lạc được với cậu sẽ sốt ruột sao?

Y cúi gằm nói, "Biết rồi."

Sau đó ngáp ngừng, "Cậu biết Yến Hạc Thanh là anh ruột tớ rồi đấy, bình thường..... quan tâm anh ta chút xíu đi."

Cúp máy, Lâm Phong Trí nhìn chằm chằm khung chat với Yến Hạc Thanh, cậu vẫn chưa trả lời.

Chột dạ không dám trả lời chứ gì.

Lâm Phong Trí ầm ức vô cùng, dụi mạnh đôi mắt cay xè rồi quay người định lên lầu, vừa quay lại thì thấy Lâm Phong Dật đứng ở cửa bếp.

Lâm Phong Trí càng tủi thân gấp bội, tội nghiệp gọi, "Anh....."

Lâm Phong Dật đang thất thần, nghe giọng y thì bỗng nhiên hoàn hồn, "Hả? Em nói gì cơ?"

"..... Ai cũng đáng ghét hết!" Lâm Phong Trí càng tức hơn, đi tới hất Lâm Phong Dật ra.

"Trí Trí." Lâm Phong Dật gọi y.

Lâm Phong Trí dừng lại gắt gỏng, "Gì?"

"Anh nghe em nói chuyện điện thoại, Yến Hạc Thanh học chung lớp với Cố Tinh Dã à?"

Lại là Yến Hạc Thanh!

Sao ai tìm y cũng hỏi Yến Hạc Thanh hết vậy!

Lâm Phong Trí quay lại đẩy Lâm Phong Dật một cái, "Anh quan tâm

anh ta như vậy thì tự đi mà hỏi! Phiền chết!"

Y nổi giận ùng ùng chạy lên lầu.

Lâm Phong Dật đứng vào khung cửa, áo ngủ tơ tằm chẳng có chút tác dụng giảm xóc nào nên hai bả vai đau điếng.

Hắn nhe răng trợn mắt đưa tay lên xoa vai, hoàn toàn không để ý vì trong đầu đang nghĩ đến một chuyện khác.

Thực tập dã ngoại một tuần?

Hời hợt xoa vai mấy lần, Lâm Phong Dật đi nhanh về phòng gọi một cú điện thoại.

*

Thực tập dã ngoại, lớp 2 khoa Sinh bao trọn một chiếc xe buýt.

Buổi chiều tan học tập trung ở cửa hông, Chu Vô Ưu kéo vali kiếng chân lên nhìn quanh, Yến Hạc Thanh chưa đến.

Triển Phình Đình hiểu ý nên thì thầm chọc ghẹo, "Muốn gặp cậu ấy vậy à?"

Chu Vô Ưu thản nhiên nói, "Chứ sao." Nhìn chăm chăm ra cửa hông, nhớ đến thiếu niên hiền lành thanh tú kia, nhịp tim cô không kìm được tăng tốc, "Tớ thích cậu ấy lắm, nếu cậu cũng thích thì chúng ta cạnh tranh công bằng đi."

Triển Phình Đình nhún vai, "Tớ chưa bao giờ làm việc gì có độ khó cao như thế cả, phàm nhân tại mình không xứng với đóa hoa cao quý kia đâu." Cô huých nhẹ vào lưng Chu Vô Ưu rồi cười nói, "Lần này tớ chung nhóm với Yến Hạc Thanh, để tớ tạo cơ hội giúp cậu nhé? Một bữa thịt nướng thôi."

Chu Vô Ưu quay đầu nhìn cô, đôi mắt to chớp chớp, Triển Phinh Đình bị nhìn chăm chăm thì run rẩy, xoa xoa cánh tay, "Gì vậy, không chịu thì thôi....."

Chu Vô Ưu bỗng nhiên ôm chầm lấy cô, Triển Phinh Đình cao chưa tới mét sáu, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn bị Chu Vô Ưu dễ dàng bế bổng, "Một bữa làm sao đủ được! Một tháng! Tớ sẽ đãi cậu ăn một tháng!"

Triển Phinh Đình buồn cười, "Thả tớ xuống mau!" Một lát sau, cô mừng rỡ nhìn tới phía trước rồi sốt ruột nói nhỏ, "Mau lên! Đóa hoa cao quý của cậu tới rồi kìa!"

Chu Vô Ưu vội vã buông tay rồi nắm áo quay đầu lại.

Yến Hạc Thanh xách một chiếc túi du lịch màu trơn, cậu cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng chăm chú của Chu Vô Ưu nhưng không hề đáp lại, vờ như không thấy rồi xách túi lên xe.

Chu Vô Ưu ngây ngốc đứng tại chỗ, Triển Phinh Đình còn gấp hơn cả bạn mình, đẩy cô lên xe, "Còn đứng đó làm gì, mau lên xe tìm cơ hội ngồi chung đi! Để tớ cất vali giùm cho!"

Rốt cuộc Chu Vô Ưu cũng hành động, lạch bạch chạy lên xe buýt.

Nhưng đã chậm một bước.

Yến Hạc Thanh đi đến ghế đôi ở dãy áp chót, chỗ ngồi rất nhiều nên cậu có thể ngồi đây một mình.

Vừa cất xong túi du lịch thì phía sau có người đẩy cậu một cái, theo quán tính cậu chúi tới trước mấy bước.

Cậu quay đầu lại thì Cố Tinh Dã vừa ngồi xuống, đôi chân dài dựa sát lưng ghế phía trước chặn hết lối ra, hấn ngẩng đầu nhe răng cười khoe hàm răng trắng tinh, "Chào buổi chiều."

Chương 75

Yến Hạc Thanh rũ mắt, không trả lời mà quay người ngồi xuống.

Cửa xe là một tấm kính lớn được đóng kín, Yến Hạc Thanh mở ba lô lấy tai nghe đeo lên, sau đó lại lấy ra một quyển sách rồi cúi đầu đọc.

Cố Tinh Dã nhíu mày, vẫn không để ý tới hắn à, hắn liếc nhìn cuốn sách của Yến Hạc Thanh, không phải sách giáo khoa hoặc sách chuyên ngành mà là "Vụ ám sát ông Roger Ackroyd" của Agatha có dán nhãn thư viện đại học Bắc Kinh.

Thích đọc huyền nghi suy luận à?

Cố Tinh Dã kinh ngạc nhưng chẳng mấy bất ngờ, Yến Hạc Thanh cũng giống như một quyển truyện huyền nghi, càng đến gần càng có cảm giác bí ẩn khiến hắn khát khao khám phá.

Hắn cũng chẳng ngại ngùng mà cứ thế nhìn chăm chăm Yến Hạc Thanh, bắt đầu đoán xem cậu nghe nhạc gì.

Nhạc cổ điển? Nhạc nhẹ?

Hợp với khí chất của Yến Hạc Thanh.

Nhưng cậu luôn rất khó đoán, bề ngoài ôn hòa dễ gần nhưng thật ra lạnh lùng xa cách ngàn dặm.

Biết đâu lại thích nghe Rock n' Roll, blues, jazz thì sao?

"Từ vựng."

Đôi môi im lìm kia đột nhiên mấp máy.

Cố Tinh Dã phản ứng cực nhanh, "Nghe từ vựng đọc tiểu thuyết à?" Hắc nhếch miệng, "Một công đôi việc, không hổ là người đứng nhất khoa công nghệ phần mềm."

Dương Nhữ Thành từng nói học kỳ trước Yến Hạc Thanh đạt điểm thi cuối kỳ cao nhất nên mới được chuyển sang khoa Sinh.

Hắn có ý khen ngợi Yến Hạc Thanh, ai cũng thích được khen, hắn không tin Yến Hạc Thanh ngoại lệ.

Nhưng Yến Hạc Thanh thực sự là ngoại lệ, cậu lật một trang, thậm chí hàng mi dài còn không hề chớp, bình tĩnh xa cách, "Nếu tò mò về quan hệ của tôi và Lâm Phong Trí thì tự hỏi nó đi."

Cố Tinh Dã nhú mày, hắn chẳng quan tâm Lâm Phong Trí có phải con nuôi hay không, càng đừng nói tới tò mò về quan hệ của hai người họ, "Tớ chỉ tò mò về cậu thôi." Khóe miệng hắn lộ ra ý cười, "Tớ từng đắc tội cậu à? Hình như cậu không ưa tớ lắm."

Trong nguyên tác, Yến Hạc Thanh không hề quen biết Cố Tinh Dã.

Nếu nhất định phải nói thì chính là thỉnh thoảng Lục Mục Trì sẽ vì Lâm Phong Trí và Cố Tinh Dã đi ăn bữa cơm, xem bộ phim, chơi khúc côn cầu trên băng mà nổi điên, giận chó đánh mèo lên người cậu.

Không phải cậu không ưa Cố Tinh Dã.

Đối với cậu, Cố Tinh Dã chỉ là một người xa lạ bình thường.

"Không có."

Yến Hạc Thanh tăng âm lượng lên.

Tai nghe của cậu là hàng rẻ tiền, âm lượng càng lớn thì càng rè, bình thường cậu luôn chỉnh âm lượng vừa đủ nghe.

Nhưng vẫn nghe được câu tiếp theo của Cố Tinh Dã, "Nếu không có thì kết bạn nhé?"

Trên trang sách là một câu trong tiểu thuyết.

[Đối với thám tử, tất cả những người liên quan đến vụ án đều là người lạ.]

Yến Hạc Thanh hờ hững đáp: "Tôi không kết bạn."

Lớp 2 khoa Sinh đi thực tập dã ngoại lần đầu tiên nên bầu không khí trên xe buýt vô cùng sôi động, hầu hết đều đang bàn tán sôi nổi lát nữa lên núi sẽ làm món nướng trước tiên.

"Tớ nghe đàn chị nói căn cứ Hoài Sơn có trồng đậu tằm, khoai tây, khoai mỡ! Nướng lên chắc sẽ ngon lắm."

"Đúng đấy, hình như còn nuôi gà thí nghiệm nữa, chắc thí nghiệm xong sẽ ướp thì là rồi đem nướng nhỉ?"

"Lên núi ai lại ăn gà, nhiệt độ ở Hoài Sơn cao hơn mấy độ, phải xuống sông bắt cá bắt tôm ăn chứ."

"Tớ thì khác, tớ chỉ muốn ngắm hồng leo thôi! Tớ xem ảnh chụp rồi, hồng leo Florentina đẹp tuyệt!"

.....

Chỉ có hàng ghế áp chót là yên tĩnh.

Cố Tinh Dã cười một tiếng với vẻ khó tin, không hỏi nữa mà điều chỉnh tư thế dựa vào ghế, lấy bật mắt ra đeo lên, qua hồi lâu, cứ

tường hăn đã ngủ thì đột nhiên thốt ra một câu.

"Không ai là không cần bạn cả."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà lật sang trang khác.

Đi xe năm tiếng đồng hồ, hơn mười giờ đêm, cuối cùng cũng hết xóc nảy, đến căn cứ Hoài Sơn của đại học Bắc Kinh giữa sườn núi.

So với buổi chiều náo nhiệt, giờ trong xe cực kỳ yên tĩnh, xe buýt dừng hăn rồi mở cửa, mấy nam sinh lao xuống nôn mửa ầm ỹ.

Đường tới chân núi còn đỡ, lên núi là đường đất, ban ngày trời mưa, gập ghềnh mấp mô, vốn dĩ đi đường núi chỉ khoảng 40 phút nhưng xóc nảy thêm nửa tiếng mới đến.

Yến Hạc Thanh cũng hơi khó chịu.

Chợt nhớ lại lần trước say sóng, kẹo Lục Lãm đưa cho rất hữu dụng.

Cố Tinh Dã đứng dậy, khước mắt đảo qua Yến Hạc Thanh, trong xe bật đèn từ lâu, ánh sáng trắng bao trùm khắp người Yến Hạc Thanh, cậu còn đeo tai nghe, nửa bên mặt vẫn trầm tĩnh như cũ, Cố Tinh Dã thu mắt lại rồi xuống xe trước.

Bạn học đi gần hết, Yến Hạc Thanh gỡ tai nghe xuống rồi lấy từ ba lô ra một gói kẹo.

Lần đầu tới nhà Lục Lãm, cậu phải uống thuốc rất đắng, Lục Lãm đã cho cậu một gói kẹo.

Lúc đó cậu không hề động đến gói kẹo này.

Giấy gói kẹo lấp lánh bọc lấy kẹo trái cây đủ màu, Yến Hạc Thanh mở gói lấy ra một viên kẹo màu cam.

Có lẽ là vị cam.

Cậu bóc vỏ kẹo rồi cúi đầu ngậm vào miệng, vị cam chua ngọt tươi mát tan ra nơi đầu lưỡi, quả nhiên xua đi cảm giác khó chịu.

Cất gói kẹo còn lại vào ba lô, Yến Hạc Thanh đứng dậy lấy túi hành lý rồi xuống xe sau cùng.

Mấy nam sinh vẫn đang nôn ọe, phụ đạo viên đứng trước xe cầm loa nói, "Đừng chạy lung tung, trên núi ban đêm nguy hiểm lắm, theo tôi đến căn cứ trước đã, phải dựng lều xong mới được ngủ! Nhanh lên nào!"

Yến Hạc Thanh đi cuối cùng, gần đến căn cứ đã thấy được ánh sáng.

Lúc này giọng phụ đạo viên vang lên trong loa, "Ê, Tiểu Tôn sao cậu cũng tới đây vậy!"

Tôn Đình Chu cười, "Đi leo núi với bạn tôi, nhân tiện ghé xem thử ấy mà."

Giờ phụ đạo viên mới thấy bên cạnh Tôn Đình Chu có một người đàn ông cao ráo, trong lòng nghĩ thầm leo núi mà lại mặc vest à?

Trong đám đông lờ mờ, Lâm Phong Dật lập tức dán mắt vào Yến Hạc Thanh nhưng cậu không hề nhìn hấn, hấn cứ như bị bóng, vội vã dời mắt đi rồi chìa tay ra tự giới thiệu với phụ đạo viên, "Chào anh, tôi là Lâm Phong Dật."

Cố Tinh Dã rất quen Lâm Phong Dật, thấy hấn xuất hiện ở căn cứ, Cố Tinh Dã vô thức quay đầu tìm Yến Hạc Thanh.

Trực giác mách bảo hấn Lâm Phong Dật đến tìm Yến Hạc Thanh.

Ban đêm ánh sáng lờ mờ nhưng Yến Hạc Thanh lại rất dễ thấy, Cố

Tinh Dã xuyên qua đám người đi đến trước mặt cậu, "Lâm Phong Dật tới kìa."

Mẫu kẹo cuối cùng tan ra, Yến Hạc Thanh ngược mắt lên, Cố Tinh Dã quan sát vẻ mặt cậu, chẳng có chút dao động nào làm Cố Tinh Dã hết sức nghi ngờ, Lâm Phong Dật rất cứng chiều Lâm Phong Trí, không lý nào Yến Hạc Thanh lại không quen hần, chẳng lẽ không qua lại với ai thật sao?

Nãy giờ Lâm Phong Dật vẫn âm thầm nhìn Yến Hạc Thanh, thấy cậu đứng cạnh Cố Tinh Dã như sắp nói gì đó thì Lâm Phong Dật cực kỳ khó chịu.

Tên nhóc Cố Tinh Dã kia thân với Lâm Phong Trí đã làm hần ngứa mắt lắm rồi, không ngờ quan hệ với Yến Hạc Thanh còn khá tốt nữa.

Lâm Phong Dật nghiêng răng nhìn chằm chằm về phía Yến Hạc Thanh, nếu không phải người ở đây quá đông thì ít nhiều gì hần cũng phải tới chế giễu vài câu, chẳng phải tự cao tự đại lắm à, sao Cố Tinh Dã lại lọt được vào mắt cậu thế?

Tôn Đình Chu chọc eo Lâm Phong Dật, "Nhìn ai vậy?" Hần nhìn theo ánh mắt Lâm Phong Dật sang đám sinh viên đang ríu rít trò chuyện, bưng tỉnh đại ngộ rồi lắm lắm mĩa mai, "Em còn thắc mắc sao anh lại hẹn em lên Hoài Sơn giữa đêm hôm khuya khoắt, hóa ra là có mục tiêu."

Lâm Phong Dật làm thinh, bỗng nhiên sải chân băng qua đám đông, trưng ra khuôn mặt tươi cười, kéo Cố Tinh Dã đang nói chuyện với Yến Hạc Thanh qua ôm chặt một cách thân tình, "Chà! Tinh Dã, lâu quá không gặp nhỉ!"

Cố Tinh Dã lập tức nổi da gà đầy mình, hần chẳng hiểu gì cả, đang định vùng ra thì Lâm Phong Dật ghì chặt hai tay không cho hần đi, ánh mắt nhìn sang Yến Hạc Thanh.

Cậu không có phản ứng gì mà đi tới căn cứ.

"Anh Lâm..... Phong Dật?" Cố Tinh Dã mất tự nhiên, ra sức gỡ tay Lâm Phong Dật.

Ánh mắt Lâm Phong Dật chăm chú dõi theo Yến Hạc Thanh đi xa, hần lập tức buông Cố Tinh Dã ra rồi thản nhiên cười hỏi, "Em và Yến Hạc Thanh thân nhau lắm à?"

Cố Tinh Dã biết rõ bản tính Lâm Phong Dật, ngoại trừ Lâm Phong Trí thì ai cũng biết Lâm nhị thiếu là công tử ăn chơi trác táng thích đàn ông, hần trầm ngâm một lát rồi khẽ mỉm cười, "Cũng khá thân."

— —

Bên kia, Yến Hạc Thanh nhận một chiếc lều vải, cậu không biết dựng nên nhìn những bạn học khác làm, sau đó tìm chỗ vắng vẻ, chẳng mấy chốc đã dựng lều xong.

Lều đơn không rộng lắm, đặt hành lý xuống, bên ngoài có người gọi cậu.

Yến Hạc Thanh ra khỏi lều, Chu Vô Ưu thanh tú động lòng người đứng ngoài, nở nụ cười tươi tắn, "Yến Hạc Thanh, tớ không biết dựng lều, cậu giúp tớ được không?"

Lần này Yến Hạc Thanh đi theo Chu Vô Ưu, lều Triển Phinh Đình ngay bên cạnh Chu Vô Ưu, nam sinh theo đuổi cô đang dựng giùm, Triển Phinh Đình thấy Yến Hạc Thanh đến thì lập tức gọi nam sinh, "Triệu Vĩnh, đừng quên lời cậu nói nhé, ngày mai nhóm tụi mình sẽ đi chung với nhóm Vô Ưu."

Triệu Vĩnh không muốn đáp ứng, nhóm Chu Vô Ưu có Cố Tinh Dã, đầu năm nhất Triển Phinh Đình đã từng theo đuổi Cố Tinh Dã. Lần này hần tới Hoài Sơn để triển khai chiến lược chinh phục, Hoài Sơn có hạng đom đóm, hần định đẩy Yến Hạc Thanh đi rồi tỏ tình với

Triển Phinh Đình trong hang đom đóm, giờ đông người như vậy, còn có Cố Tinh Dã thì hẳn tỏ tình cái rắm à!

Hắn miễn cưỡng gật đầu.

Chu Vô Ưu không hoạt bát lắm nhưng trước mặt Yến Hạc Thanh, cô luôn miệng nói về đề tài thí nghiệm, Yến Hạc Thanh nghiêm túc dựng lều, tốc độ rất nhanh, Triển Phinh Đình nháy mắt với Triệu Vĩnh, hắn chậm chạp mở miệng, "Yến Hạc Thanh, bảy giờ sáng mai tập hợp, tụi mình sẽ đi chung với nhóm khác lên núi, nhiều người vẫn tiện hơn."

Yến Hạc Thanh không có ý kiến.

Một người, hai người..... hoặc cả lớp đối với cậu đều như nhau, cậu lịch sự gật đầu rồi quay người về lều.

Chu Vô Ưu thất vọng thấy rõ, Triển Phinh Đình thở dài nói nhỏ với cô, "Lạnh lùng ghê, lạnh hơn Cố Tinh Dã gấp mấy trăm lần, cậu theo đuổi sẽ khó lắm đây."

Chu Vô Ưu không nói gì mà cắn khóe miệng.

*

Bảy giờ sáng hôm sau, Yến Hạc Thanh thấy Cố Tinh Dã trong đoàn, cậu cũng chẳng kinh ngạc mà cúi đầu nghiên cứu bản đồ mà phụ đạo viên đưa cho.

Bản đồ trên núi rất sơ sài, chỉ có mấy con đường chính.

Buổi thực tập hôm nay của họ là lên núi quan sát thực vật hoang dã.

Nhóm Cố Tinh Dã có hắn, Chu Vô Ưu và một nữ sinh khác, nữ sinh này không hề che giấu tình cảm dành cho Cố Tinh Dã mà một mực vây quanh hắn nói chuyện, Cố Tinh Dã cũng thân thiện đáp lại nhưng

khóe mắt luôn liếc nhìn Yến Hạc Thanh.

Ở căn cứ ăn sáng đơn giản với bánh bao và cháo loãng, sáu người chọn tuyến đường phía Tây để xuất phát.

Vì là lần đầu tiên nên mọi người đều rất hào hứng, dọc đường cười nói rôm rả, leo núi cũng chẳng thấy mệt.

Bất tri bất giác đi vào núi sâu, ngang qua một hồ nước trong rừng, mấy nữ sinh kích động reo lên.

"Hồ đẹp quá!"

"Hoa màu đỏ tía mọc trong nước kia, lần đầu thấy luôn á!"

"Tảo hoa mai đấy." Cố Tinh Dã phổ cập khoa học, khóe mắt lại liếc nhìn Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống quan sát nước hồ, trong nước không có tạp chất nào mọc đầy rong rêu xanh rì, còn mặt hồ phủ đầy tảo hoa mai màu trắng và tím, cậu lấy điện thoại ra ghi chép.

Triệu Vĩnh tìm được một chỗ rất thích hợp để chụp ảnh nên rủ Triển Phình Đình, "Qua đây đi, tớ chụp cho cậu!"

Triển Phình Đình lấy điện thoại ra, "Lát nữa đi! Để tớ chụp hình gửi cho mẹ tớ trước đã, cảnh đẹp như vậy phải chia sẻ với bà mới được!"

Chu Vô Ưu và một nữ sinh khác lấy điện thoại ra tìm góc chụp phong cảnh gửi cho người thân và bạn bè.

Nghe vậy, tim Yến Hạc Thanh thoáng đập mạnh.

Chia sẻ cảnh đẹp với người thân.

Chụp xong Chu Vô Ưu chạy tới ngồi xổm xuống cười hỏi Yến Hạc Thanh, "Cậu muốn chụp không? Để tớ chụp cho cậu rồi gửi cô chú xem, người lớn tuổi thích nhất là mấy cảnh này đó!"

Yến Hạc Thanh ngẩn ngơ mấy giây, chợt nghĩ tới điều gì nên mỉm cười: "Tớ tự chụp được rồi."

Cậu thoát ra mục ghi chú rồi mở camera, ngồi xuống chụp một tấm ảnh tảo hoa mai.

Sắc trời xuyên qua khe hở trong rừng chiếu xuống mặt nước lấp lánh như hào quang, những bông hoa li ti màu trắng và tím dập dờn trên nước đẹp như tranh vẽ.

Chụp xong Yến Hạc Thanh mở Wechat ra.

Cậu mở khung chat với Lục Lãm rồi gõ thêm mấy chữ, "Tôi đi thực tập dã ngoại, giữa đường nhìn thấy tảo hoa mai. Giờ vẫn chưa tới mùa đâu, mùa hè sẽ nở đẹp hơn nhiều."

Sóng đã bắt đầu yếu, xoay xoay vài vòng, một lát sau khó khăn lắm mới gửi đi.

Lục Lãm đang lái xe lên núi thì tin nhắn Wechat tới.

Liếc thấy 52 Hz, anh dừng lại ven đường xem Wechat.

Mở ảnh ra, đôi mắt đen của anh thấp thoáng ý cười, trả lời lại, "Thật trùng hợp, tôi cũng đang trên đường đi câu cá hoang dã đây."

Chương 76

Yến Hạc Thanh chưa nhận được tin nhắn này.

Điện thoại đã hoàn toàn mất sóng.

Càng đi sâu vào trong cây càng cao, cây ở thủ đô còn đang nảy mầm mà nơi này bốn mùa xanh tươi, che khuất mặt trời, giữa trưa mà tối như ban đêm.

Thỉnh thoảng còn có những tiếng kêu kỳ quái không biết của con gì.

Triển Phinh Đình níu chặt Chu Vô Ưu thì thầm: "Hay là về căn cứ đi."

Trên cổ Chu Vô Ưu đeo một chiếc máy ảnh chụp lấy liền thuận tiện cho việc chụp ảnh và ghi chép, cô nhìn quanh tìm Yến Hạc Thanh, trông thấy cậu ngồi xổm cạnh một bụi cỏ ở chếch phía trước, đang nghiêm túc ghi chép.

Chu Vô Ưu mỉm cười quay sang trả lời Triển Phinh Đình, "Đi thực tập chứ có phải leo núi ngắm cảnh đâu, giờ mới giữa trưa chứ mấy, làm việc chăm chỉ đi nào."

Trong lòng Triển Phinh Đình vẫn thấp thỏm lo âu, theo sát Chu Vô Ưu.

Một nữ sinh khác đi theo Cố Tinh Dã, luôn miệng kể chuyện cười.

Cố Tinh Dã không thấy buồn cười mà chỉ thấy phiền. Nhưng hắn không để lộ ra mặt mà hòa theo nữ sinh, thỉnh thoảng chọc cô cười khúc khích.

Triệu Vĩnh luôn đề phòng Cố Tinh Dã, xem hắn như kẻ địch số một, thấy hắn dễ dàng làm nữ sinh vui vẻ thì Triệu Vĩnh vừa ghét vừa ghen tị, hắn đảo mắt lòng vòng rồi tăng hắng một cái, tung ra chiêu độc của mình.

"Xem xong tụi mình vào hang đom đóm thám hiểm đi!"

Lời này vừa thốt ra thì tất cả mọi người đều nhìn về phía Triệu Vĩnh, kể cả Yến Hạc Thanh.

Giờ khắc này Triệu Vĩnh được chú ý hơn bao giờ hết, rốt cuộc Triển Phinh Đình cũng chịu nhìn thẳng vào hắn, Triệu Vĩnh hết sức hài lòng, lấy bản đồ vẽ tay ra khoe khoang.

"Bảo đảm những người khác không biết Hoài Sơn có hang đom đóm đâu! Ông anh đang học năm ba của tớ phát hiện ra đó, băng qua khu rừng này, rẽ trái đi thêm nửa tiếng sẽ có một thác nước, vách núi bên cạnh thác nước có lối vào, bên trong chính là hang đom đóm đấy."

Về mặt hắn vô cùng sinh động, cứ như đã thấy tận mắt vậy, "Lớn lắm, mấy ông anh tớ vẫn chưa đi hết đâu, vừa rộng vừa nhiều đường, đi mấy tiếng mới ra được."

Triển Phinh Đình sợ tối nhưng hang đom đóm thực sự quá hấp dẫn, cô do dự khều Chu Vô Ưu, "Đi không?" Cô hơi lo lắng, "Lỡ lạc đường thì sao? Vớ lại dự báo thời tiết nói mấy ngày nay sẽ mưa to đấy."

Lấy điện thoại ra muốn xem thời tiết, kết quả không có sóng.

Chu Vô Ưu nghe thấy hang đom đóm thì đã xuyến xao, gật đầu nói, "Đương nhiên phải đi rồi, hang đom đóm cơ mà. Chẳng phải Triệu Vĩnh có bản đồ sao, đừng sợ."

Triệu Vĩnh đã hạ quyết tâm tỏ tình với Triển Phinh Đình trong hang đom đóm nên phụ họa gật đầu, "Có bản đồ chi tiết lắm, bảo đảm

không lạc đâu."

Một nữ sinh khác hỏi ý kiến Cố Tinh Dã, hắn suy nghĩ giây lát rồi nói, "Hôm nay và ngày mai không mưa đâu, tối ngày mốt sáu mươi phần trăm sẽ có mưa to."

Cố Tinh Dã mở miệng, Triệu Vĩnh lập tức nhìn sang Triển Phinh Đình, "Cố Tinh Dã nói không mưa rồi kìa. Đi thôi, đi thôi."

Quyền quyết định cứ như nằm trong tay Triển Phinh Đình, cô đỏ mặt ngượng ngùng gật đầu, "Ừ đi."

Chu Vô Ưu và Cố Tinh Dã cùng nhìn sang Yến Hạc Thanh, cậu không lên tiếng mà cất sổ vào.

Triệu Vĩnh huýt sáo, "Nhất trí thông qua, đi thôi!"

— —

Một tiếng trước, Lâm Phong Dật ngủ dậy, thay đồ thể thao rồi ra khỏi lều, có mấy nhóm sinh viên đang thảo luận đường lên núi, hắn nhìn quanh, không thấy Yến Hạc Thanh, cũng chẳng thấy Cố Tinh Dã, chắc không phải cùng nhau lên núi rồi đấy chứ?

Nghĩ đến khả năng này, Lâm Phong Dật nhắc chân định đi tìm, Tôn Đình Chu ra khỏi lều bên cạnh, thấy bộ dạng mất hồn mất vía của hắn thì hơi tò mò.

Rốt cuộc mỹ nam thần tiên nào đã cướp mất hồn phách của Lâm Phong Dật một lòng chỉ có em trai này vậy?

Mới đầu Tôn Đình Chu theo đuổi Lâm Phong Dật nhưng hắn chỉ chơi chứ không yêu, Tôn Đình Chu nghĩ thôi thì có thể xác hắn cũng được, thế là hai người duy trì quan hệ bạn giường lâu dài.

Mấy năm nay, ngoại trừ đứa em trai chưa dứt sữa của Lâm Phong

Dật thì chưa từng thấy hấn quan tâm ai.

Lần này thật lòng sao?

Tôn Đình Chu chua xót, hấn cứ tưởng mình chờ đủ lâu sẽ có hy vọng, xem ra không hợp chính là không hợp, giây lát sau, hấn quyết định kết thúc quan hệ bạn giường này, điều chỉnh lại cảm xúc rồi đi tới nói: "Tìm ai vậy? Để em hỏi giùm cho."

Lâm Phong Dật biến sắc, hấn không thích người khác đoán trúng ý nghĩ của mình, nhưng hấn đang sốt ruột tìm Yến Hạc Thanh nên nói ngay: "Cố Tinh Dã, bạn của em trai anh, nhờ anh trông nom giùm ấy mà."

Khóe miệng Tôn Đình Chu giật giật, bạn của em trai, chơi lớn thật đấy, hấn tìm người nghe ngóng nhưng mỗi nhóm tự do chọn đường lên núi, Tôn Đình Chu đem tới một tấm bản đồ, "Có ba đường, chẳng biết cậu ta đi đường nào nữa."

Hấn thuyết phục, "Dù sao sáu giờ cũng phải về căn cứ, không lạc mất đâu mà lo, anh đừng sốt ruột mà cứ ở đây chờ đi, cũng đâu thể nào đi tìm từng đường được."

Lâm Phong Dật cầm bản đồ bỏ đi.

Tôn Đình Chu, "....." Hấn thở dài rồi cũng đi theo.

Khi hai người lên núi theo đường phía Bắc thì một chiếc Bentley màu bạc lái vào căn cứ.

Xe dừng hấn, hôm nay Lục Lãm mặc đồ bình thường nên giảm bớt vẻ uy nghiêm khó gần, mở cốp sau lấy túi đồ cá ra.

Mấy sinh viên đằng xa nhìn chăm chăm Lục Lãm rồi che miệng kêu lên, "Má ơi! Đàn anh năm cuối đó hả! Vừa cao vừa đẹp trai nữa!"

Lục Lãm cũng có một tấm bản đồ.

Trợ lý tìm giúp.

Nhận được ảnh Yến Hạc Thanh gửi, anh tìm vùng núi Hoài Sơn, khu vực có thác nước hẳn là ở phía Tây. Anh mở bản đồ ra xem mấy lần rồi lên núi theo đường phía Tây.

Đi sâu vào núi gần hai tiếng, Lục Lãm trông thấy tảo hoa mai.

Giống hết bức ảnh Yến Hạc Thanh gửi cho anh, ẩn sâu trong rừng, là một bức tranh hết sức bắt mắt, Lục Lãm lấy điện thoại ra, sáng lúc có lúc không, Yến Hạc Thanh không trả lời tin nhắn của anh, xem ra đến chỗ này thì bị mất sóng.

Anh liếc nhìn đồng hồ, hai giờ chiều.

Trong rừng tối dần, đi thêm một lát đã hoàn toàn đen kịt, Lục Lãm bật đèn đồng hồ chiếu sáng, một luồng sáng trắng xuyên qua bóng tối, trên bản đồ đánh dấu lối ra vào duy nhất chính là con đường này, không gặp Yến Hạc Thanh và nhóm cậu thì chứng tỏ họ vẫn đang ở phía trước, Lục Lãm tiếp tục tiến lên.

Vừa ra khỏi rừng thì bản đồ kết thúc.

Phía trước là một ngã rẽ.

Lục Lãm ngồi xuống quan sát mặt đất, toàn là bùn sình, bên trái có những dấu chân khác nhau, Lục Lãm nhú mày đưa tay lên xem đồng hồ, gần bốn giờ chiều.

Khảo sát thực địa có giới hạn thời gian, thường là sáu giờ phải về căn cứ.

Từ đây về căn cứ mất mấy tiếng, giờ về cũng đã muộn rồi, Yến Hạc Thanh không phải là người không có ý thức về giờ giấc, hoặc là phát

hiện đường khác về căn cứ, hoặc là gặp phải sự cố gì đó.

Lục Lãm đứng dậy rồi tăng tốc đuổi theo con đường bên trái.

*

Trước thác nước hùng vĩ có mấy ánh đèn pin sáng rực, Triển Phinh Đình níu chặt Chu Vô Ưu, "Không vào được đâu! Nếu cậu cũng không ra được thì làm sao bây giờ!"

Mắt Chu Vô Ưu đỏ hoe, cô gái thường ngày sôi nổi vui vẻ giờ khóc nức nở, "Yến Hạc Thanh chưa ra mà, tớ phải đi tìm cậu ấy!"

Triệu Vĩnh ngồi xổm một bên, cúi đầu không dám hó hé.

Vào hang đom đóm có hai con đường, hắn muốn tỏ tình với Triển Phinh Đình nên nói dối rằng sẽ mau chóng tập hợp lại, hai nhóm tách ra nhân tiện viết báo cáo thực nghiệm luôn. Sau khi tách ra, hắn cố ý kéo Triển Phinh Đình đi tỏ tình trong hang đom đóm lãng mạn, Triển Phinh Đình cũng rung động nên nhận lời hắn, hắn nhin không được hôn Triển Phinh Đình, chờ hai người hoàn hồn lại thì không thấy Yến Hạc Thanh đâu nữa.

Cố Tinh Dã xem đồng hồ, từ lúc bọn họ ra khỏi hang đã gần một tiếng.

Hắn biến sắc, quyết định không chờ nữa, "Các cậu ở đây nhé, để tớ quay lại tìm."

Chu Vô Ưu đuổi theo, "Tớ cũng đi!"

Cố Tinh Dã lắc đầu, "Nhiều người mất tập trung lắm, cậu đừng lo, tớ sẽ tìm được cậu ấy mà."

Chu Vô Ưu cắn môi, Triển Phinh Đình đi tới khuyên cô, "Cố Tinh Dã nói đúng đấy, nhiều người đi vào lỗ bị lạc thì lại phiền nữa, tội mình

cứ ở đây chờ đi."

Chu Vô Ưu lo lắng nhìn cửa hang, cuối cùng đành gật đầu.

Triển Phinh Đình nghĩ ngợi rồi nói thêm: "Cố Tinh Dã, cậu vào một tiếng mà vẫn không tìm được thì quay lại đây nhé, biết đâu Yến Hạc Thanh đã tìm được đường ra nhưng không có sóng nên không gọi được cho cậu thôi, nếu cậu ấy chưa ra thì tụi mình sẽ về căn cứ nhờ giúp đỡ."

Cố Tinh Dã gật đầu rồi cầm đèn pin vào hang lần nữa.

Mấy người còn lại đều im lặng, khẩn trương nhìn chăm chăm cửa hang.

Chưa được bao lâu, bỗng nhiên sau lưng có tiếng bước chân, Chu Vô Ưu quay phắt lại, mừng rỡ nhìn sang, "Yến Hạc — —"

Chữ "Thanh" kẹt lại.

Một luồng sáng chiếu tới, vì ngược sáng nên không thấy rõ mặt, chỉ nhận ra là một người đàn ông.

Nghe thấy hai chữ trước rồi nhìn thấy vẻ mặt đám người này, ánh mắt Lục Lãm trầm xuống, "Yến Hạc Thanh đâu?"

Ba người còn lại nhìn sang, ánh đèn pin của bọn họ khá mờ nên cũng bị ngược sáng không thấy rõ Lục Lãm, nhưng giọng anh toát ra vẻ uy nghiêm làm Triệu Vĩnh rùng mình một cái, chỉ vào cửa hang nói: "Tụi em thám hiểm hang động, cậu ấy chưa ra....."

Còn chưa nói hết thì Triệu Vĩnh đã cảm thấy một bóng người đi lướt qua mình rồi lập tức biến mất ở cửa hang.

Triệu Vĩnh mờ mịt, ngơ ngác hỏi: "Người này là ai vậy?"

Chẳng ai trả lời hẳn.

*

Yến Hạc Thanh không lạc đường nhưng cổ chân trái của cậu bị cắn.

Vách hang đom đóm lấp lánh như sao nhưng mặt đất lại đen kịt, cậu không nhìn thấy con vật cắn mình, chỉ biết là không có độc.

Từ lúc bị cắn đến giờ, ngoại trừ vết thương ở chân thì những chỗ khác vẫn bình thường.

Cậu phân tích lợi và hại, chân cậu vẫn đi được nhưng có thể gắng gượng bao lâu thì chưa rõ, đèn pin của nhóm đều do Triệu Vĩnh giữ, cậu bật điện thoại chiếu sáng một lúc, giờ đã gần hết pin, nếu mất đi ánh sáng thì rất có khả năng cậu sẽ bị lạc trong hang.

Cuối cùng Yến Hạc Thanh quyết định ở tại chỗ chờ cứu viện.

Có lẽ những bạn học khác không thấy cậu sẽ đi tìm.

Yến Hạc Thanh không chắc lắm.

Cậu dựa vào tường rồi ngửa đầu nhìn đom đóm trên vách hang.

Đẹp như mơ, rất giống dải Ngân Hà mùa hè.

Cũng là một đêm hè.

Lúc đó cậu chưa đầy bảy tuổi, Yến Phong mới sinh mấy tháng, nó khóc nên cậu dỗ cho nó cười, Yến Thắng Bình về nhà thấy vậy thì đập mạnh vào đầu cậu, "Cút! Làm con tao khóc hả, ông đánh chết mày bây giờ!"

Cậu chạy ra khỏi nhà nấp sau bồn hoa, tự nhủ nếu Triệu Huệ Lâm đến tìm thì mấy phút sau mình mới chịu ra.

Cậu lau nước mắt, chờ mong nhìn tới cổng chung cư.

Rất nhiều người quen ra vào nhưng không có Triệu Huệ Lâm.

Sáng hôm sau cậu mới hiểu được.

Sẽ chẳng ai tìm mình cả.

Ngoại trừ đàn muỗi.

Cánh tay chi chít vết đỏ sưng to.

Có lẽ nghĩ đến muỗi nên Yến Hạc Thanh cảm thấy cổ chân hơi ngứa, cậu cầm điện thoại chiếu vào, là một lỗ hơi tròn không lớn lắm, rỉ ra chút máu, có lẽ là động vật nhỏ bị tiếng bước chân của cậu hù dọa.

Sợ trong hang có vi khuẩn khác làm vết thương nhiễm trùng, Yến Hạc Thanh suy nghĩ giây lát rồi quyết định xé một mảnh vải áo buộc chặt vết thương.

Chỉ còn một chân cử động được nên động tác ngồi xuống cực kỳ chậm chạp.

Vừa vén ống quần lên thì loáng thoáng có tiếng bước chân.

Yến Hạc Thanh lập tức ngẩng đầu nhìn tới trước, "Triệu Vĩnh?"

Tiếng bước chân dồn dập, một luồng sáng lập tức rọi tới, ánh sáng đột ngột xuất hiện làm Yến Hạc Thanh nheo mắt lại, trong vầng sáng mờ hồ, con người cậu bỗng đứng mở to.

Sau đó người kia ngồi thụp xuống trước mặt Yến Hạc Thanh, ánh đèn chiếu vào cổ chân hở ra một đoạn của cậu, ngón cái nhanh nhẹn ấn lên vết thương, giọng nói từ tính hơi cao, "Triệu Vĩnh là ai?"

Chương 77

Yến Hạc Thanh không trả lời.

Lục Lãm tháo đồng hồ để xuống đất, hết như một luồng sáng phóng thẳng lên trời, chiếu sáng hang động chật hẹp.

Yến Hạc Thanh lẳng lặng nhìn Lục Lãm, trong mắt thấp thoáng một tia sáng mờ nhạt.

Lục Lãm không lên tiếng nữa mà quan sát vết cắn ở cổ chân.

Là một con vật nhỏ có răng sắc nhọn, vết cắn khá sâu, may mà không có độc, màu sắc máu đông cũng bình thường.

Ngón cái lại ấn lên vùng da quanh vết thương, Yến Hạc Thanh không phản ứng gì, Lục Lãm đã hoàn toàn yên tâm, nhanh nhẹn lấy hộp sơ cứu ra khỏi túi câu cá.

Các loại thuốc thông thường đều có đủ, Lục Lãm cầm miếng bông i-ốt cẩn thận sát trùng, sau đó bôi thuốc mỡ rồi quấn mấy vòng băng gạc.

Một loạt động tác hết sức lưu loát.

Cảm giác mát lạnh từ vết thương xua đi cơn đau nhức, ánh mắt Yến Hạc Thanh vẫn dán vào mặt Lục Lãm.

Rốt cuộc cậu lên tiếng, "Anh hay bị thương lắm à?"

"Triệu Vĩnh là ai?" Lục Lãm hỏi cùng lúc.

Yên tĩnh một giây ngắn ngủi, Yến Hạc Thanh nhẹ giọng nói, "Trưởng nhóm thực tập ạ."

Trước mắt Lục Lãm hiện lên nam sinh ngoài thác nước.

Cao không quá 1m75, gầy nhom, nhìn chẳng mấy thông minh, anh thả ống quần Yến Hạc Thanh xuống, "Hồi đó tôi mê câu cá hoang dã nên thường xuyên lên núi tìm chỗ câu, bị thương là điều không thể tránh được."

Yến Hạc Thanh nhìn anh, "Anh mê thứ gì cũng nhiệt tình vậy sao?"

Lục Lãm thu dọn hộp sơ cứu, "Rất ít thứ có thể làm tôi say mê, như hàng đặt theo mẫu chẳng hạn, từ trước đến giờ đều là vậy."

Anh lấy một chai nước rửa tay bơm ra xoa xoa, sau đó đưa sang Yến Hạc Thanh, "Rửa tay đi."

Yến Hạc Thanh xòe tay ra, lớp bột mát lạnh rơi xuống, vẫn là hương tuyết tùng, cậu xoa tay, ánh mắt xa xăm, "Lỡ sau này không mê nữa thì sao?"

Tiếng sột soạt vang lên, Lục Lãm lại lấy từ túi câu cá ra một vật nhét vào tay Yến Hạc Thanh, "Tôi không dễ say mê đâu, một khi đã mê thì khó bỏ lắm."

Trong lòng bàn tay là một gói dưa sấy, chốc lát sau, thực tế cũng chỉ hai ba giây, Yến Hạc Thanh xé miệng túi ra, ăn xong mới hỏi, "Anh đi ngang hồ nước tôi gửi ảnh chưa? Có lẽ nó ẩn giấu nhiều thứ bất ngờ lắm đấy."

"Tôi từng câu ở hồ giống vậy rồi." Lục Lãm bình thản nói, "Đúng là câu được một thứ vô cùng bất ngờ."

"Gì vậy ạ?"

"Một viên ngọc trai." Lục Lãm xách túi câu cá lên rồi cầm đồng hồ đứng dậy, vóc dáng anh quá cao mà trần hang lại khá thấp nên anh hơi khom lưng, "Cậu đeo túi đi."

Yến Hạc Thanh hỏi, "Ngọc trai hoang dã ấy à?" Cậu đeo túi câu cá lên lưng.

Lục Lãm chợt nở nụ cười, "Ừ, đó là con trai đầu tiên tôi câu được đấy, ngọc vừa to vừa tròn nữa."

Anh lại đưa đồng hồ sang, "Soi đường đi." Sau đó tự nhiên quay lưng lại ngồi xổm xuống, rõ ràng là muốn cõng Yến Hạc Thanh, "Hang này nhiều đường phức tạp lắm, đi nhầm mấy bước là bị lạc ngay."

Yến Hạc Thanh có thể đi chậm, nhìn tấm lưng trước mắt, cuối cùng vẫn leo lên.

Yến Hạc Thanh tới gần, lúc này Lục Lãm mới ngửi thấy mùi tuyết tùng quen thuộc, không phải thuốc mỡ mà đến từ trên người thiếu niên, hơi thở anh trở nên nặng nề, "Cậu dùng bộ tắm gội kia rồi à?"

Anh ôm bẹn đùi Yến Hạc Thanh, không gian chật hẹp nên đứng dậy phải khom lưng, Yến Hạc Thanh cõng thêm túi câu cá khá nặng nhưng anh cõng rất nhẹ nhàng, theo đường cũ trở về.

Yến Hạc Thanh cầm đồng hồ soi đường, "Dạ, mới dùng hôm qua."

Căn cứ có phòng tắm sơ sài, tối qua cậu đã tắm rửa đơn giản.

Trên cổ Lục Lãm lờ mờ nổi gân xanh, giọng nói trầm thấp, "Việc tôi nhờ cậu giúp là dạy — —"

Bịch bịch.

Phía trước bỗng vang lên tiếng bước chân, theo sau là giọng nói trong trẻo đặc thù của thanh niên, "Yến Hạc Thanh?"

*

Lục Lãm công Yến Hạc Thanh đi trước.

Cố Tinh Dã theo sau.

Lúc này hắn bị lạc một đoạn nên không thích hợp dẫn đường.

Cố Tinh Dã cảm thấy Lục Lãm khá quen như đã từng gặp ở đâu đó, chỉ là bây giờ không có manh mối, cũng không rảnh lục lại trí nhớ, ánh mắt như có như không nhìn tới phía trước.

Chân Yến Hạc Thanh bị thương nhưng chưa đến mức đi không nổi mà phải công.

Hướng chỉ với mức độ hiểu biết của hắn về Yến Hạc Thanh, cậu sẽ không đời nào chấp nhận cử chỉ thân mật quá mức này.

Đây là họ hàng của Yến Hạc Thanh sao?

Cố Tinh Dã suy đoán.

Lục Lãm và Yến Hạc Thanh đều không nói tiếp nữa, Lục Lãm tập trung phân biệt đường, lúc này anh nói đường đi phức tạp cũng không phải là nói bừa, hang động này quả thật rất nhiều ngã rẽ, chỉ cần hơi đi nhầm thì sẽ bị lạc ngay.

Yến Hạc Thanh im lặng từ đầu đến cuối, hình như đã ngủ thiếp đi.

Trên đường chỉ có tiếng bước chân, đi khoảng nửa tiếng thì loáng thoáng nghe thấy tiếng thác nước, gần đến cửa hang rồi.

Lục Lãm tăng tốc, vừa ra cửa hang, thiếu niên cứ tưởng đã ngủ lại

phát ra giọng nói trong trẻo, "Hướng 32 độ bên trái có hoa mai đấy."

Lục Lãm liếc nhìn, Cố Tinh Dã cũng giơ đèn pin rọi tới.

Nhìn theo hướng 32 độ bên trái cửa hang, vách núi sau thác nước có một gốc hoa mai nhỏ mọc giữa khe đá.

Chỉ có một nhánh, cũng chỉ nở một đóa mai trắng, nhiệt độ không khí và địa hình trên núi khác biệt, hoa mai ở thành phố đã sớm tàn lụi mà gốc mai này vẫn nở một mình.

Cố Tinh Dã hết sức kinh ngạc.

Khi nhóm bọn họ vào hang hoàn toàn không phát hiện ra gốc mai trắng này.

Không phải thị lực kém mà là hoa mai mọc ở nơi quá khuất, không chỉ giữa khe đá mà còn bị thác nước che đi, trong không gian nhỏ hẹp này, từ một góc độ nào đó có thể nhìn thấy sắc xuân bất ngờ.

Yến Hạc Thanh đã phát hiện ra gốc hoa mai này lúc nào?

Bây giờ?

Hay là lúc thám hiểm hang động?

Ánh mắt Cố Tinh Dã lại dời sang Yến Hạc Thanh, chỉ thấy góc nghiêng của cậu, yên tĩnh bình thản, nhìn không ra cảm xúc gì.

Cố Tinh Dã bỗng thấy hơi bức bối.

Từ lúc sinh ra hẳn đã là ông trời con, rất ít khi có cảm giác mất khống chế này.

Ra khỏi cửa hang, hắn dứt khoát đi xuống trước.

Yến Hạc Thanh đã phát hiện từ lâu.

Cậu còn chụp một tấm ảnh, chờ khi nào có sóng sẽ gửi cho Lục Lãm, giờ thì không cần nữa, Lục Lãm đã tận mắt thấy rồi.

"Nó thật thần kỳ." Yến Hạc Thanh nói khẽ, "Môi trường khắc nghiệt như vậy mà vẫn cố hấp thu dinh dưỡng để nở hoa rực rỡ."

Lục Lãm thu mắt lại, yên lặng cùng Yến Hạc Thanh đi xuống đoạn đường gập ghềnh cuối cùng, trước khi Chu Vô Ưu và Triển Phinh Đình chạy tới, anh nói, "Có một người cũng thần kỳ như nó vậy."

— —

Đi tới chỗ có sóng, cả thể xác lẫn tinh thần mọi người đều mệt mỏi, Lục Lãm đặt Yến Hạc Thanh xuống nghỉ ngơi tại chỗ, Cố Tinh Dã đi ra một góc gọi điện cho phụ đạo viên, giấu nhẹm chuyện thám hiểm hang động rồi tìm lý do về muộn.

Ngoại trừ Lục Lãm và Yến Hạc Thanh, tất cả đều là sinh viên trẻ tuổi không có kinh nghiệm sống, ngồi xếp bằng trên mặt đất, quay sang nhìn nhau hoặc liếc trộm Lục Lãm.

Lục Lãm đang nhóm lửa.

Nhóm xong anh lại ném mấy củ khoai lang vào.

Ánh lửa bập bùng, thỉnh thoảng Triển Phinh Đình kề tai Chu Vô Ưu thì thầm, "Chết tiệt! Anh trai Yến Hạc Thanh đẹp quá đi mất!!!!!"

Cô cứ tưởng Lục Lãm là anh trai Yến Hạc Thanh, nói thế nào nhỉ, Cố Tinh Dã vô cùng nổi bật trong đám nam sinh, đẹp trai, nhà giàu, học giỏi, chơi khúc côn cầu trên băng rất siêu, nhưng so với Lục Lãm vẫn còn quá non, hết như quả dưa còn xanh vậy.

Chu Vô Ưu mím chặt môi, cảm xúc hơi sa sút, ánh mắt thỉnh thoảng

đảo qua Lục Lãm và Yến Hạc Thanh trước mặt, cô có một cảm giác rất kỳ quái mà không sao nói rõ được, chỉ cảm thấy họ không phải anh em, bầu không khí giữa họ rất khó tả.

Triệu Vĩnh cũng đang nhìn trộm Lục Lãm nhưng chú ý đến điểm khác, hẳn nhìn đồng hồ của anh.

Bình thường hẳn rất hay nghiên cứu đồng hồ nên lập tức nhận ra đồng hồ của Lục Lãm là hàng đặt làm riêng, cả chất liệu lẫn kiểu dáng đều là thượng đẳng, hẳn không rõ giá cả nhưng chắc chắn sẽ không dưới bảy con số.

Hơn nữa bề ngoài Lục Lãm cực kỳ sang trọng! Tuyệt đối không phải người giàu bình thường.

Triệu Vĩnh ghen tị, không ngờ Yến Hạc Thanh lại giàu vậy, hẳn cũng tưởng Lục Lãm là anh ruột của cậu.

Lúc này một nữ sinh khác mở miệng hỏi: "Yến Hạc Thanh, anh trai cậu đó hả?"

Nghe cô hỏi, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Yến Hạc Thanh, kể cả Cố Tinh Dã đang gọi điện cách đó không xa.

Lục Lãm bỏ thêm cùi, ánh lửa chiếu sáng góc nghiêng của cậu, Yến Hạc Thanh đáp, "Không phải, là bạn."

Ánh mắt Cố Tinh Dã trầm xuống.

Triển Phình Đình nhếch miệng, bạn? Thảo nào Yến Hạc Thanh ít khi giao tiếp với bạn học, cũng chẳng làm quen với ai, có một người bạn vừa đẹp trai vừa đáng tin cậy như thế đúng là khỏi cần bạn nào khác nữa.....

Chu Vô Ưu rụt rè lên tiếng, lần này hỏi Lục Lãm, "Anh....." Sau đó lại sửa lời, "Ngài và bạn học Yến quen nhau thế nào vậy ạ?"

Cô rất mong câu trả lời là hàng xóm từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Nếu vậy.

Thì chỉ là tình thân thôi nhỉ?

Chu Vô Ưu khẩn trương siết chặt tay.

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh rồi không nhanh không chậm nói, "Câu cá."

Rốt cuộc Triệu Vĩnh đã tìm được cơ hội thể hiện, sau khi tốt nghiệp rất cần kết giao với nhân vật lớn như vậy!

Hắn xích lại gần Lục Lãm một chút, "Thảo nào anh lại tới đây, chắc đi theo Hạc Thanh lên núi câu cá nhỉ."

Nghe Triệu Vĩnh gọi "Hạc Thanh", lông mày Lục Lãm hơi nhíu lại, khoai lang tỏa mùi thơm lừng, anh cầm chạc cây khều ra phễu sạch tro, đưa cho Yến Hạc Thanh trước rồi mới đưa cho ba bạn nữ còn lại.

Triệu Vĩnh đã chờ từ lâu nhưng lại không có.

Lục Lãm chỉ nướng bốn củ.

"Oa! Ngọt ghê!" Triển Phinh Đình nếm thử một miếng, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

Chu Vô Ưu không động đến mà nhìn Yến Hạc Thanh, cậu đang chăm chú lột khoai lang, Yến Hạc Thanh làm gì cũng rất nghiêm túc, ngay cả ánh mắt nhìn bạn mình cũng nghiêm túc như vậy.

Chu Vô Ưu thất thần.

Lúc này Cố Tinh Dã quay lại, nữ sinh thích hăng nhanh nhẹn bẻ nửa củ khoai đưa cho hắn, Cố Tinh Dã mỉm cười lắc đầu, "Không đói."

Nữ sinh đành phải thôi.

Bên kia Triệu Vĩnh nuốt nước miếng, lại tìm chủ đề bắt chuyện với Lục Lãm, "Anh hay đi câu ở đâu vậy? Em cũng thích câu cá nữa, Tết vừa rồi em bắt được một con nặng năm ký lận."

Nữ sinh kia nói ngay, "Hồi năm nhất đi tham quan hồ chứa, Cố Tinh Dã câu được con cá hơn chục ký! Lần đầu tớ thấy cá nặng vậy đó!"

Triệu Vĩnh biến sắc, ngậm miệng không nói nữa.

Cố Tinh Dã ngồi xuống, đầu tiên là nhìn Yến Hạc Thanh, cậu lột vỏ nửa củ khoai rồi bẻ ra, đưa phần đã lột cho Lục Lãm.

Trong đầu Cố Tinh Dã chợt nảy ra một ý nghĩ, nếu người chia khoai cho hắn là Yến Hạc Thanh thì hắn sẽ nhận.

Thấy Lục Lãm cầm khoai lang, Cố Tinh Dã chợt lên tiếng, "Ngài họ gì thế ạ?"

Lục Lãm không ngần ngại đầu lên mà bỏ thêm củ, giọng nói hồ hững, "Lục."

Cố Tinh Dã vẫn chẳng có ấn tượng gì, hắn biết một người họ Lục, bạn của Lâm Phong Trí, tên là Lục Mục Trì, gặp nhau một lần nhưng cả hai đều không ưa đối phương.

Lửa cháy lách tách.

Ăn hết khoai lang rồi nghỉ ngơi thêm một lát, họ lại lên đường về căn cứ.

Lục Lãm vẫn cõng Yến Hạc Thanh, chân cậu quấn băng, ngoại trừ

Cố Tinh Dã thì ai cũng tưởng Yến Hạc Thanh đau đến nỗi không đi được nên chẳng thấy có gì lạ lùng.

Về căn cứ đã gần nửa đêm, chỉ còn lác đác mấy lều sáng đèn.

Trái tim treo cao của Triển Phinh Đình rớt cuộc cũng hoàn toàn rơi xuống đất, duỗi thẳng hai cánh tay bủn rủn rồi quay đầu hỏi Yến Hạc Thanh, "Giờ lấy lều cho bạn cậu nhé? Để tớ đi lấy chìa khóa."

Cô là lớp trưởng, chìa khóa kho chứa đồ ở căn cứ để trong lều cô, đã quá nửa đêm, chắc chắn Lục Lãm sẽ không xuống núi nên phải dựng lều ngủ.

Cố Tinh Dã lập tức nhìn sang Yến Hạc Thanh, cậu điềm tĩnh nói, "Không cần đâu, anh ấy ở lều tôi được rồi."

Chương 78

Yến Hạc Thanh ở một mình, lều đơn cũng khá rộng nhưng khi Lục Lãm tới thì lập tức trở nên chật chội.

Bật đèn lên, ánh sáng vàng cam dịu dịu khiến lều vải ấm áp hẳn lên, chăn và ruột gối do căn cứ chuẩn bị, còn vỏ chăn và bao gối do Yến Hạc Thanh đem theo, màu vàng nhạt thoang thoang hương tuyết tùng.

Cạnh gối đặt một quyển sách.

Lục Lãm liếc nhìn bìa sách, "Vụ ám sát ông Roger Ackroyd", tác phẩm của Agatha.

Anh thu mắt lại, Yến Hạc Thanh ngồi quỳ lấy bao gối ra khỏi túi du lịch, chỉ có một cái gối nên cậu xếp áo khoác nhét vào bao gối, Lục Lãm lảng lảng nhìn lưng cậu, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng khiến cậu càng thêm gầy gò.

Thái dương Lục Lãm giật mạnh.

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Yến Hạc Thanh ở quán bar.

Quán bar kỳ quái, mọi người đều cuồng loạn, chỉ có Yến Hạc Thanh lẳng lẽ pha rượu trong quầy, khuôn mặt gầy gò chẳng có chút sức sống nào.

Lúc đó Lục Lãm còn nghĩ nếu mạnh tay một chút chắc sẽ bóp nát thiếu niên mỏng manh này.

Nhưng anh đã làm.

Yến Hạc Thanh chính là gốc mai trắng mọc ở khe đá kia, kiên cường vươn lên, mạnh mẽ hơn bất kỳ người nào anh từng gặp.

Anh ngồi xuống hỏi, "Tôi có một phiên bản khác về diễn biến câu chuyện, cậu muốn nghe không?"

Vỗ vỗ mặt gối, áo khoác giả làm gối đã ra hình dạng, Yến Hạc Thanh đặt xuống cạnh gối mình rồi quay đầu sang, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, "Câu chuyện?"

Hỏi xong mới sực nhớ ra chuyện thủy thủ và cá voi.

Cậu quay người lại đối diện với Lục Lãm, vẻ mặt hiền hòa, "Phiên bản gì ạ."

Lục Lãm nhìn sâu vào mắt cậu, "Tàu tiếp tế đến vì con cá voi kia."

Im lặng một lát ngắn ngủi, trong mắt Yến Hạc Thanh như có gì đó, lại giống như cái gì cũng không có, giây lát sau khóe miệng cậu cong lên, "Diễn biến này hình như cũng không tệ."

Không phải là chưa từng nghĩ tới.

Trong đầu cậu đã tưởng tượng vô số kết cục có thể xảy ra.

Xác suất của kết cục tốt nhất mà cậu tính là một phần trăm.

Vì vậy cậu đã loại trừ nó sớm nhất.

Cậu không thể thua được.

Mỗi một bước sau khi cậu thức tỉnh, người khác có thể sai, chỉ có cậu là không thể, sai một bước thì thứ mất đi chính là tính mạng của cậu.

Cậu khao khát được sống.

Dù có phải dốc hết toàn lực và hy sinh tất cả thì cậu vẫn muốn sống tiếp.

Không phải cậu tự ti khi nói với Lục Lãm câu kia, cậu thật sự không hề tốt như vậy.

Ít nhất cũng không tốt như Lục Lãm thấy.

Rửa mặt qua loa rồi tắt đèn, trong lều lập tức tối om, thậm chí cả tiếng hít thở cũng không nghe được.

Yến Hạc Thanh mau chóng ngủ thiếp đi, cậu thực sự quá mệt mỏi, qua hồi lâu vẫn không có tiếng hít thở, yên tĩnh đến nỗi Lục Lãm phải đưa tay thăm dò hơi thở Yến Hạc Thanh, cảm nhận được khí nóng nhẹ nhẹ mới thu tay lại.

Sau khi đã quen với bóng tối, anh mơ hồ thấy được khuôn mặt say ngủ của Yến Hạc Thanh.

Ngay cả lúc ngủ cũng yên tĩnh, không né tránh anh mà nằm ngửa, vai kề sát vai anh, chẳng có chút phòng bị nào.

Phần bụng dưng lên d/ục vọng khó tả vô cùng quen thuộc.

Từ khi gặp Yến Hạc Thanh đến giờ, Lục Lãm thường xuyên gặp phải tình trạng mất khống chế này.

Hướng chi bây giờ Yến Hạc Thanh còn ở ngay bên cạnh anh.

Mùi hương mát lạnh thuần khiết chỉ thuộc về thiếu niên liên tục đánh thẳng vào lý trí, Lục Lãm nặng nề nhìn Yến Hạc Thanh, d/ục vọng trở dậy mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Yến Hạc Thanh ngủ rất ngon.

Ở quán bar đêm đó và hai lần ở bệnh viện, trong lúc ngủ cậu luôn nhíu chặt mày.

Đúng lúc này, Yến Hạc Thanh bỗng nhiên trở mình.

Rốt cuộc con người cũng sẽ vô thức tìm kiếm ấm áp, theo bản năng cậu nhích lại gần nguồn nhiệt duy nhất bên cạnh mình.

Trong mơ hồ, chẳng biết ai thờ dốc rồi lại thờ dài một tiếng rất khẽ, sau đó Yến Hạc Thanh cảm thấy mình chìm vào một nơi ấm áp an toàn.

Không nỡ rời xa nhiệt độ này, cậu cũng ôm thật chặt.

*

Khi Lục Lãm tỉnh dậy thì Yến Hạc Thanh đã không còn ở đây, anh nhìn đồng hồ, bảy giờ rưỡi.

Anh thay đồ, thoáng thấy trên túi du lịch đặt một hộp cơm inox nhìn rất quen, anh mở nắp ra, là cháo thịt nạc còn nóng hổi.

Anh cầm ra lều vải, căn cứ hết sức yên tĩnh, những sinh viên khác cũng chẳng thấy đâu.

Lục Lãm rửa mặt xong đi tới chỗ đậu xe, đối diện có một người đàn ông trung niên vừa nói chuyện điện thoại vừa đi tới, "Dạ, tối qua Tiểu Tôn và bạn cậu ấy bị lạc trên núi, phơ sương nên cảm lạnh thôi, không nghiêm trọng đâu ạ, bạn cậu ấy vừa đưa cậu ấy xuống núi truyền dịch rồi....."

Phụ đạo viên của lớp 2 khoa Sinh thấy Lục Lãm thì bỗng nhiên sáng mắt.

Học kỳ trước ông từng đi xem Lục Lầm tọa đàm nên chắc chắn không thể nhận lầm người được, đây chính là Lục Lầm bằng xương bằng thịt!

Kinh phí hoạt động lần này do quỹ học bổng của Lục thị cấp, chẳng lẽ đến thanh tra sao?

Phụ đạo viên vội vàng cúp máy rồi chạy tới nhiệt tình chào hỏi, "Lục tiên sinh, chào anh chào anh, tôi là lão Trần, phụ đạo viên của khoa Sinh! Có chuyện gì cứ dặn dò tôi nhé!"

Nghe nói là phụ đạo viên của Yến Hạc Thanh, Lục Lầm dừng lại hỏi: "Hôm nay sinh viên có hoạt động gì không?"

Lão Trần gật đầu, "Có ạ, một số lên núi bắt côn trùng, một số đến trại quan sát thực vật." Ông tranh thủ giới thiệu, "Lục tiên sinh, giờ anh có rảnh không? Để tôi dẫn anh đi tham quan căn cứ của chúng tôi nhé."

Lục Lầm không muốn quấy rầy giờ học của Yến Hạc Thanh, "Mấy giờ xong?"

"Sáu giờ ạ."

Lục Lầm không nán lại thêm nữa mà quay về xe ăn hết cháo thịt nạc, sau đó xách túi câu cá lên núi.

Hôm nay nội dung của nhóm Yến Hạc Thanh là đến trại quan sát thực vật, từ chỗ họ đến trại tầm mười phút, trong rừng có một ngôi nhà kính.

Nhà kính trồng đủ loại thực vật hết sức tươi tốt, phiến lá to gấp đôi thực vật thông thường, nhất là giàn hồng Florentina chi chít hoa nở sớm một tháng, hoa to bằng miệng chén phủ kín giàn, sắc đỏ rực rỡ nổi bật trong không gian tràn ngập màu xanh cây cỏ.

Triển Phình Đình xuýt xoa luôn miệng, "Đẹp quá! Tớ chưa bao giờ

thấy hoa hồng nào vừa to vừa đẹp thế này cả!"

Triệu Vĩnh cười, "Nếu cậu thích thì sau này tớ sẽ trồng đủ loại hoa hồng cho cậu."

Triển Phinh Đình không trả lời mà định tìm Yến Hạc Thanh nói chuyện.

Yến Hạc Thanh đang quan sát một chậu cây xanh, cầm bút ghi nhanh vào sổ.

Triển Phinh Đình há miệng rồi ngậm lại, hôm nay bọn họ đều mặc blouse trắng không hợp với khung cảnh, trong đầu Triển Phinh Đình hiện ra một câu, "Muốn đẹp thì mặc đồ trắng."

Yến Hạc Thanh hợp với blouse trắng quá đi mất!

Cô đảo mắt rồi lấy điện thoại ra chụp lên một tấm, vội vàng gửi cho Chu Vô Ưu, "Nam thần của cậu kìa! Đúng là vừa thanh thuần vừa gợi cảm....."

Chu Vô Ưu gõ chữ, "Ở đâu vậy, chia sẻ vị trí đi."

Triển Phinh Đình hơi kinh ngạc, "Cậu muốn qua đây hả?"

"Ừ, muốn tỏ tình."

"!!!!!" Triển Phinh Đình sửng sốt, táo bạo vậy sao?! Cô nhanh chóng chia sẻ vị trí của mình.

Chu Vô Ưu đến lúc chiều.

Về mặt cô ỉu xiu, không giống đi tỏ tình mà giống chia tay hơn.

Triển Phinh Đình vốn định chọc ghẹo vài câu, thấy sắc mặt cô thì lập tức lo lắng, "Sao vậy, sắc mặt cậu khó coi quá. Hay là....." Cô rụt rè

nói, "Chờ quen biết thêm một thời gian rồi tỏ tình được không? Tỷ lệ sẽ cao hơn đấy."

Chu Vô Ưu lắc đầu, "Chẳng giấu gì cậu, tớ....." Cô cắn môi rồi lại nhả ra, "Biết kết quả rồi."

Triển Phinh Đình khó hiểu, "Kết quả gì?"

Chu Vô Ưu lắc đầu, cô biết rất rõ mình tỏ tình với Yến Hạc Thanh sẽ thất bại, đêm qua về lều cô suy nghĩ đến sáng, rốt cuộc đã biết chỗ nào không đúng.

Không khí không đúng.

Người khác nhìn không ra nhưng cô nhìn ra được, không khí giữa Yến Hạc Thanh và người bạn họ Lục kia rõ ràng khác xa bọn họ.

Cô thích Yến Hạc Thanh nên hiểu rõ điều này có nghĩa là gì.

Nhưng cô vẫn muốn cố gắng một lần.

Họ vẫn đang là bạn nên cô sẽ có cơ hội.

Triển Phinh Đình gọi Triệu Vĩnh đi, nhà kính chỉ còn lại Yến Hạc Thanh, cậu đang quan sát một gốc thiên nam tinh thuộc loại cây độc, mủ có độc nhưng thân và củ có thể làm thuốc, có tiếng bước chân đến gần.

Chu Vô Ưu nhẹ giọng gọi: "Bạn học Yến."

Yến Hạc Thanh gấp sổ lại rồi đứng dậy, quay đầu lịch sự hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Tớ thích cậu." Chu Vô Ưu nói rất nhanh, "Tớ biết cậu không thích tớ nhưng tớ vẫn muốn tỏ tình với cậu, nếu....." Cô lấy hết can đảm, "Nếu cậu đồng ý thì thử hẹn hò với tớ nhé."

"Xin lỗi." Ánh mắt Yến Hạc Thanh trầm tĩnh, "Chúng ta không hợp đâu."

Tim Chu Vô Ưu như rơi xuống vực sâu không đáy, cố nặn ra một nụ cười, "Hiểu rồi, tớ có việc phải đi trước đây, chúc cậu....." Cô cố kìm lại nước mắt, "Tìm được người thích hợp nhé!"

Chu Vô Ưu quay người cắn môi chạy ra khỏi nhà kính.

Triển Phinh Đình ở ngoài canh chừng, thấy Chu Vô Ưu khóc lóc chạy ra thì cũng biết kết quả, cô thở dài lắc đầu rồi đuổi theo.

Yến Hạc Thanh cầm sổ ngồi xuống tiếp tục quan sát thiên nam tinh.

Lại có tiếng bước chân đến gần, người vừa tới ngồi xuống bên cạnh cậu, trong giọng nói mang theo ý cười, "Lại gặp thêm một lần."

Yến Hạc Thanh biết là ai nên quay đầu hỏi: "Chùng nào anh về?"

Lục Lãm đang nhìn cậu, "Giờ đi đây, tớ tìm cậu đòi một thứ."

Yến Hạc Thanh không hiểu, "Gì thế ạ?"

"Việc tôi nhờ ấy."

Hàng mi dài chớp nhẹ, "Anh nói đi."

Lục Lãm nhìn sâu vào mắt cậu, "Thử hẹn hò với anh nhé, một tháng, hai tháng, thời gian tùy em quyết định."

"Được ạ."

Đôi mắt đen của Lục Lãm tối đi, "Đừng trả lời nhanh vậy, anh nói hẹn hò như người yêu cơ."

Yến Hạc Thanh gật đầu, khước môi nhếch lên một vòng cung ăm ắp, "Thì em cũng trả lời là người yêu mà, hai tháng."

— —

Chu Vô Ưu bỏ đi từ sớm, Cố Tinh Dã hơi băn khoăn nên quay lại căn cứ, Triệu Vĩnh, Triển Phinh Đình và Chu Vô Ưu đều ở đó nhưng chẳng thấy Yến Hạc Thanh đâu, hắn suy nghĩ một lát rồi đi tìm lão Trần.

Lão Trần gãi đầu nói cho Cố Tinh Dã biết chỗ.

Cố Tinh Dã đi rất vội.

Lão Trần hết sức kỳ quái, sao hôm nay ai cũng hỏi chỗ Yến Hạc Thanh hết vậy? Chỗ kia thú vị lắm à?

Mà không đúng.

Trợ giảng Tiểu Tôn đâu còn ở khoa Sinh mà ngã bệnh xuống núi truyền dịch rồi, hỏi chỗ của hắn, chẳng lẽ truyền xong muốn quay lại tham quan à? Yêu thiên nhiên vậy sao?

.....

Cùng lúc đó, trời tối rất nhanh, mây đen đột nhiên giăng kín bầu trời, đường núi chột vang lên một tiếng thảng gập.

Trong đầu Lục Lãm hiện ra nụ cười lúc nãy của Yến Hạc Thanh.

Xúc cảm ăm ắp của thiếu niên đêm qua vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nhẩn nhẩn cả đêm rồi đi câu cá một ngày, d/ục vọng mới tạm lắng xuống.

Nhưng chỉ một nụ cười nhẹ của Yến Hạc Thanh đã dễ dàng đánh bại khả năng kiềm chế mà anh vẫn luôn tự hào.

Mãnh thú lâu nay bị kìm hãm một khi đã ra khỏi lồng sẽ không bao giờ chịu về nữa.

Im lặng mấy giây, Lục Lãm quay đầu xe.

Tiếng sấm ầm ầm, ánh sáng biến mất, mưa rơi tầm tã phát ra âm thanh vang dội như muốn nuốt chửng nhà kính.

Cơn mưa đầu xuân năm nay đến quá đột ngột.

Yến Hạc Thanh đến cạnh giàn hoa, công tắc ở đây, đang định bật thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, cậu ấn nút, bóng đèn sáng lên.

Lúc này Yến Hạc Thanh mới ngoái đầu nhìn, trông thấy Lục Lãm đã đi mà quay lại, bả vai ướt sũng.

Yến Hạc Thanh run lên một giây, cậu gập sổ lại định đi tới, "Anh....."

Lục Lãm nhanh hơn cậu, sải bước đi tới ôm eo cậu đẩy ra sau, lưng Yến Hạc Thanh dựa vào giàn hoa, cánh hoa đỏ thắm rơi xuống ào ạt như mưa.

Tiếng sấm xen lẫn tiếng mưa ầm ĩ, Lục Lãm đưa tay tắt đèn.

Nhà kính lại chìm vào bóng tối, sấm chớp thỉnh thoảng lóe lên, chiếu vào gương mặt thiếu niên như ánh trăng, Lục Lãm cúi đầu hôn cậu.

"Hẹn hò là phải hôn, em biết không?"

Chương 79

Đôi môi mỏng dừng lại trên chóp mũi Yến Hạc Thanh.

Hơi thở nóng hổi xen lẫn mưa xuân ướt át.

Trong bóng tối lờ mờ, con người nhạt màu phản chiếu rõ ràng vẻ mặt say đắm của Lục Lãm.

Giọng thiếu niên trong trẻo như nước suối, rất nhẹ nhưng lại xuyên qua mưa gió, đủ cho Lục Lãm nghe rõ.

"Biết ạ."

Vách kính trên đầu bị mưa tuôn xối xả, đôi môi lập tức áp vào.

Mới đầu chỉ hôn nhẹ nhàng như muốn thăm dò, thấy Yến Hạc Thanh không kháng cự thì lập tức cạy mở đôi môi ngây ngô đáp lại kia.

Có những điều không học cũng biết, Lục Lãm theo bản năng ôm chặt eo Yến Hạc Thanh, không cách nào dừng lại, từ từ hôn sâu hơn.

Cánh hoa rơi xuống là tả.

Một lát sau, đôi môi nóng rực của Lục Lãm thoáng rời ra, như có như không chạm vào cánh môi Yến Hạc Thanh, giọng nói trầm thấp khàn khàn mang theo chút lưu luyến say mê.

"Lúc hôn tốt nhất là nhắm mắt lại."

Yến Hạc Thanh nhắm mắt lại.

Đôi môi áp vào lần nữa.

Lúc này tối, giờ cũng tối nhưng cảm giác lại hơi khác biệt.

Giác quan của cậu càng thêm nhạy cảm, xúc cảm trên môi cũng mềm mại tinh tế hơn.

Còn có mùi tuyết tùng thoang thoảng.

Chẳng biết qua bao lâu, Yến Hạc Thanh lại mở mắt ra.

Bỗng nhiên một tia chớp lóe lên chiếu sáng cả không gian, đáng vẻ nhắm mắt của Lục Lãm chợt hiện ra.

Anh đang hôn cậu đắm đuối.

Đầu óc trống rỗng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tiếng mưa xa xôi chợt gần trong gang tấc.

Dường như linh hồn cũng chìm nổi theo những ý nghĩ hỗn độn dưới cơn mưa tầm tã.

Cậu biết kế hoạch ban đầu của Lục Lãm không phải là tìm cậu để thử hẹn hò, Lục Lãm đã tới trước cả khi Chu Vô Ưu tỏ tình, chỉ là không xuất hiện mà thôi.

Yến Hạc Thanh tiếp tục nhắm mắt lại.

Nghĩ đến bùn đất ướt át, tuyết tùng và viên kẹo chua ngọt kia.....

.....

Ngoài nhà kính, mưa to xối xuống đầu chảy dọc mép áo mưa, rơi vào mắt và miệng Lâm Phong Dật liên tục.

Chiếc áo mưa mới tinh cầm trong tay suýt bị hấn bóp nát.

Hấn phóng xe tới đây, đúng lúc bắt gặp Lục Lãm vào nhà kính.

Cách lớp kính trong suốt đáng chết kia, hấn đã thấy rõ mồn một.

Yến Hạc Thanh bị Lục Lãm đè vào giàn hoa để hôn.

Lẽ ra hấn phải biết từ lâu rồi mới đúng, Yến Hạc Thanh cao ngạo như thế mà ở quán bar đêm đó lại đòi hôn Lục Lãm, không phải Yến Hạc Thanh chẳng thèm nhìn ai mà là chỉ thấy mỗi Lục Lãm thôi.

Bọn họ quen nhau bao giờ, hẹn hò từ lúc nào?

Ở quán bar đêm đó à?

Vậy chẳng phải hấn là ông mai gián tiếp sao?!

Mưa gió quất vào mặt, trái tim Lâm Phong Dật lạnh lẽo băng giá, suýt ngiên nát hai hàm răng.

Hấn không hiểu cảm xúc hiện giờ của mình gọi là gì.

Bàng hoàng, phần nộ, ghen tị..... tất cả đều có.

Hấn không ưa Yến Hạc Thanh, tự cao tự đại, ngoài mặt ôn hòa nhưng thật ra còn sắc hơn lưỡi dao.

Nhưng hấn luôn chú ý đến Yến Hạc Thanh trong vô thức.

Đổ xúc xắc cũng nhớ đến cậu, chơi game cũng nhớ đến cậu, ăn cơm đi ngủ, mẹ kiếp ngay cả khi lạc đường trên núi cũng vẫn nhớ đến cậu!

Hôm nay còn sợ cậu dầm mưa bị cảm nên hấp tấp chạy từ dưới núi lên đây đưa áo mưa!

Hắn đúng là buồn cười hơn cả thằng hề!

Thảo nào Yến Hạc Thanh ghét hắn.

Vứt áo mưa xuống đất, Lâm Phong Dật quay người đi thật nhanh, mũ bị gió thổi ngược ra sau cũng chẳng màng, cứ thế ướt đầm lên xe, không cởi áo mưa mà đóng sầm cửa rồi lái xe lao vào đêm mưa.

Bên kia nhà kính, Cố Tinh Dã cầm dù nhìn góc nghiêng của Yến Hạc Thanh qua màn mưa.

Lẽ ra hắn phải sớm phát hiện Yến Hạc Thanh thích đàn ông.

Trong lòng Cố Tinh Dã dâng lên một cảm xúc phức tạp, vui vì tìm được đồng loại nhưng cũng có một nỗi phiền muộn khó tả.

Dáng vẻ lúc hôn của Yến Hạc Thanh liên tục hiện ra, hệt như đám hồng leo Florentina sau lưng cậu, khi nở rộ cực kỳ lộng lẫy tươi tắn, một vẻ đẹp không màng đến sự sống chết của người khác.

Dù ẩn khuất trong bóng đêm vẫn thấy được rõ ràng.

Lòng bàn tay vuốt ve cán dù bằng gỗ, đợi hai người trong nhà kính tách ra, hắn nhắc chân bước vào màn mưa.

Hai người một trước một sau rời đi, Yến Hạc Thanh phát hiện, Lục Lãm cũng phát hiện.

Nhưng chẳng có gì quan trọng cả.

Bật đèn lên, nhà kính lại sáng trưng, ánh mắt Lục Lãm đảo qua bờ môi Yến Hạc Thanh, đúng như anh tưởng tượng vô số lần, sắc môi Yến Hạc Thanh càng đẹp hơn khi được hôn.

Nếu không phát hiện Yến Hạc Thanh không biết lấy hơi, lồng ngực

phập phồng yếu ớt thì anh vẫn còn muốn kéo dài nụ hôn này.

Mất khống chế vì Yến Hạc Thanh, khôi phục lý trí cũng là vì cậu.

Yến Hạc Thanh điều chỉnh lại hơi thở rồi quay mặt nhìn ra cửa sổ, mưa to vẫn đang tiếp tục, chẳng biết tối nay có tạnh không nữa.

Có lẽ thực vật mọc khắp núi sẽ không mong mưa tạnh.

"Giờ anh đi à?" Cậu quay đầu lại hỏi.

Lục Lãm buông eo cậu ra, "Đợi mưa tạnh đã."

Dường như Yến Hạc Thanh đã đoán trước anh sẽ trả lời như vậy, cậu ngược mắt lên, "Vai anh ướt rồi kìa."

Trên tóc cậu dính một cánh hoa hồng, Lục Lãm gỡ ra rồi lúi lại, hờ hợt nói, "Không sao, sắp khô rồi."

Hiện giờ nhiệt độ cơ thể anh hơi cao, mặc dù không lộ ra ngoài.

Yến Hạc Thanh lấy từ túi blouse trắng ra một cây bút điện mini rồi ấn đầu bút, tia sáng màu xanh nhạt lóe lên.

"Anh soi giùm em đi."

Cậu lại bắt đầu làm việc.

Ngồi xổm trước một cây hoa bìm bìm trắng ghi chép, lá cây xanh mướt, thỉnh thoảng nhú lên một cái nụ bé xíu, vẫn chưa tới mùa nở hoa.

Mới hôn xong đã làm việc, sự thật này khiến Lục Lãm không khỏi hoài nghi kỹ thuật hôn của mình, nhưng anh vẫn ngồi xổm cạnh Yến Hạc Thanh, cầm đèn chiếu vào chiếc lá có hình trái tim.

Yến Hạc Thanh lật ra cuốn sổ trắng tinh, đầu bút viết sột soạt trên trang giấy.

Cậu vẽ một bông hoa bìm bìm trắng, phác họa mấy nét rồi tô bóng để vẽ ra bông hoa mịn như nhung, sau đó nghiêm túc ghi chép, nét chữ thanh mảnh ngay ngắn đẹp như đánh máy.

Thời gian trôi qua, Yến Hạc Thanh viết xong ba trang, chẳng biết mưa đã tạnh từ lúc nào.

Cậu đóng nắp bút, vừa quay đầu đã đối diện với ánh mắt Lục Lãm, cậu gấp sổ lại rồi cài bút vào trang bìa, "Anh đói không? Em có mì gói." Khoe môi cậu cong cong, "Nhưng chỗ này không có điều kiện làm trứng lòng đào, cũng chẳng có đồ ăn kèm đâu."

Lục Lãm tắt đèn pin mini, "Anh dễ nuôi lắm, có ăn là được rồi."

Chỉ có một hộp gà hầm nấm, lúc tới Yến Hạc Thanh mang theo bình giữ nhiệt nhưng đã quá lâu, hiệu quả giữ nhiệt cũng không tốt lắm nên nước hơi nguội, ngâm một hồi gói gia vị mới tạm tan ra, nhìn cũng biết không phải một tô mì thơm ngon.

Trong lúc chờ đợi, Yến Hạc Thanh tìm hai nhánh cây rồi lấy dao nhỏ gọt một đôi đũa tạm thời, cậu gấp mấy đũa vào bình giữ nhiệt, đổ non nửa nước súp vào, mình ăn trong bình, đưa tô và nĩa cho Lục Lãm.

Ánh mắt Lục Lãm trầm xuống, "Em ăn ít vậy có no được không?"

"Không đâu." Yến Hạc Thanh gấp lên một sợi mì, "Tại em không thích vị này thôi." Cậu nuốt mì rồi lại húp một ngụm nước, "Trên xe anh có đồ ăn vặt mà, lát nữa em sẽ ăn."

Đây là lần đầu tiên cậu nói với Lục Lãm rằng mình cũng có món không thích.

Lục Lãm chỉ ăn mấy miếng đã hết sạch, đi tới xe lấy đồ ăn vặt, lúc về

còn đem theo một tấm chăn mỏng bằng len cashmere và một chiếc máy sưởi tay.

Thời tiết đã ấm lên nhưng nhiệt độ trên núi ban đêm vẫn còn rất thấp, lát nữa Yến Hạc Thanh còn phải ghi chép thực vật.

Lục Lãm khoác chăn mỏng lên vai Yến Hạc Thanh rồi nắm lấy hai tay cậu, lạnh buốt hết như anh nghĩ, anh nhét máy sưởi vào.

Máy sưởi chỉ lớn hơn bàn tay Yến Hạc Thanh chút xíu, màu nâu đậm, nằm trong lòng bàn tay vừa ấm vừa xinh, Lục Lãm vẫn không thả tay ra mà bao bọc hai tay Yến Hạc Thanh, xúc cảm không mềm mại lắm, chẳng có bao nhiêu thịt, một lát sau Lục Lãm mới buông ra, "Anh đi đây, có gì gọi anh."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Chú ý an toàn nhé."

Mưa đã tạnh nhưng đường núi rất khó đi, hướng chi vừa đổ một trận mưa to, Yến Hạc Thanh đoán Lục Lãm có việc phải làm, nếu không đã chẳng đột ngột rời đi như vậy.

Đúng là Lục Lãm có việc.

Lục Mục Trì nhập viện, Lục Hàn báo cho Lục Tri Thiên, bà đã đến bệnh viện, sợ Lục Tri Thiên gặp chuyện gì nên Lục Lãm phải tới đó.

Anh đưa tay vuốt nhẹ đỉnh đầu Yến Hạc Thanh, "Có việc gì nhất định phải gọi cho anh nhé, anh đã là bạn trai em rồi đó."

*

Thủ đô không có mưa, Lục Lãm đến bệnh viện lúc rạng sáng.

Phòng bệnh 777 vẫn còn náo nhiệt, cuối tuần trước Lục Mục Trì bị Yến Hạc Thanh chọc giận làm nôn ra mấy ngụm máu, quản gia hoảng sợ gọi cho Lục Hàn, vô tình bị Lục Xương Thành nghe thấy,

cháu trai yêu dấu thổ huyết nên ông ta lập tức bật dậy khỏi giường bệnh rồi chạy tới biệt thự ép Lục Mục Trì nhập viện kiểm tra.

Lục Mục Trì hết như cái xác không hồn, suốt quá trình hết sức hợp tác, chỉ là không thể truyền dịch dinh dưỡng cho hẳn, cứ thấy kim truyền dịch thì lại nổi điên, rút hết ống truyền dịch rồi đuổi mọi người cút xéo, đem dịch dinh dưỡng đi thì hẳn lại trở về bình thường.

Điều này khiến Lục Xương Thành lo lắng, sợ Lục Mục Trì mắc bệnh gì nghiêm trọng nên mời mấy chuyên gia đến, kiểm tra xong đều nói Lục Mục Trì bình thường, Lục Xương Thành không chịu tin mà sầm mặt bảo Lục Hàn, "Lũ chuyên gia này vô dụng quá, lập tức mời chuyên gia từ tỉnh khác đến đây!"

Lục Hàn gật đầu lia lịa rồi bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Vừa ra cửa thì thấy Lục Lãm tới, ông ta như gặp được vị cứu tinh, đây cũng là lý do ông ta cố ý báo cho Lục Tri Thiên, có bà thì Lục Lãm mới chịu xuất hiện, ông ta vội kêu lên: "Cha, A Lãm tới rồi!"

Lục Xương Thành thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn Lục Mục Trì, quả nhiên Lục Mục Trì đã có phản ứng.

Lục Tri Thiên ho khẽ bên cạnh giường bệnh, bà dị ứng với mùi bệnh viện, Lục Lãm đi tới kéo kín áo choàng cho Lục Tri Thiên, "Mẹ thấy chỗ nào không khỏe ạ?"

Hôm nay Lục Xương Thành không nổi giận, trong mắt chỉ thấy mỗi Lục Mục Trì, biết rõ hiện giờ chỉ có Lục Lãm mới làm Lục Mục Trì chịu ăn uống, mất công chuyên gia ngoài tỉnh còn chưa tới mà Lục Mục Trì đã chết đói trước.

Lục Tri Thiên mỉm cười xoa tay Lục Lãm, "Không sao đâu, con khuyên Mục Trì đi, mấy ngày rồi nó chưa ăn gì cả."

Lục Mục Trì co rúm lại, Lục Lãm không để ý hẳn mà đẩy Lục Tri Thiên

ra ngoài, "Mẹ nghỉ ngơi trước đi ạ."

Lục Tri Thiên muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Đưa Lục Tri Thiên đến một khách sạn gần đó nghỉ ngơi, khi Lục Lãm trở lại đã là một tiếng sau.

Lục Xương Thành cố chống đỡ hơn hai tiếng nhưng vẫn chưa muốn đi nghỉ, đến khi Lục Lãm quay lại, ông ta mới chịu sang phòng bệnh bên cạnh nghỉ ngơi, Lục Hàn cũng đi theo, trong phòng chỉ còn Lục Lãm và Lục Mục Trì.

Trước khi đến, Lục Tri Thiên đã dặn Lục Lãm phải ép Lục Mục Trì ăn gì đó, ba ngày rồi một giọt nước hắt cũng không uống.

Cửa đóng lại, Lục Mục Trì lập tức xuống giường, để chân trần chạy đến trước mặt Lục Lãm cầu xin, "Chú, lần này chỉ có chú mới giúp được cháu thôi. Cháu tìm ra mẹ cháu rồi! Giờ bà ấy lại biến mất nữa..... Chú tìm bà ấy giúp cháu được không?"

Nếu là Lục Lãm thì ông nội hắt sẽ không cản được.

Lục Lãm biết năm ngoái Từ Kiều Âm đã xin nghỉ việc, anh không hề đoán đo mà nói ngay, "Không được."

Anh không giải thích gì với Lục Mục Trì mà chỉ trầm giọng nói: "Ăn đi rồi nghỉ ngơi sớm một chút."

Trên bàn cứ mỗi nửa tiếng sẽ thay một tô cháo ngọt nóng hổi, Lục Mục Trì yên lặng đi tới bưng cháo lên húp mấy ngụm.

Hắt không thấy ngon miệng.

Bị Yến Hạc Thanh chọc tức đủ no rồi.

Lần đầu tiên có người dám nói hắt như thế!

Nhưng hắn lại không biết tự trọng, Yến Hạc Thanh thả Từ Kiều Âm đi, còn chọc hắn tức ói máu nhưng hắn vẫn không ngăn được mình nhớ cậu, nhớ muốn chết.

Lục Mục Trì lại nghĩ tới chén cháo mình nấu, thậm chí Yến Hạc Thanh còn chưa nếm miếng nào, thật sự rất ngon mà.

Chẳng bao lâu sau, Lục Lãm rời khỏi phòng bệnh, gần tới thang máy thì một người đàn ông trung niên bước ra.

Lục Lãm có chút ấn tượng, đây là quản gia của Lục Mục Trì, anh dừng chân lại.

Cùng lúc đó, Lâm Phong Dật đã về đến nhà.

Hắn cực kỳ nhếch nhác, cả người lấm lem bùn sinh, vừa vào phòng đã ngã vật xuống giường.

Sáng hôm sau, mẹ Lâm mới phát hiện hắn bị sốt cao 40 độ!

Mẹ Lâm hoảng sợ, vội vã gọi bác sĩ.

Một phen giầy vò, rốt cuộc đến tối nhiệt độ cơ thể Lâm Phong Dật cũng trở lại bình thường nhưng hắn vẫn chưa tỉnh, Lâm Phong Trí đi học về nghe nói Lâm Phong Dật bị sốt thì hấp tấp lên thăm.

Phòng ngủ không có ai, một chiếc máy tạo độ ẩm đang phun sương.

Lâm Phong Trí bùng sữa nóng rón rén đi tới cạnh giường.

Lâm Phong Dật hầu như không bao giờ bệnh, cảm mạo cũng rất ít bị, lần này mặt mũi tái nhợt nằm bẹp dí, Lâm Phong Trí đau lòng ngồi xuống đưa tay sờ trán hắn rồi nhỏ giọng hỏi thăm: "Anh còn mệt không?"

Lâm Phong Dật mở mắt ra, trong tầm nhìn mơ hồ là một gương mặt quen thuộc.

Tim hắn bỗng nhiên đập dồn, kích động bật dậy chụp lấy bàn tay trước mắt, "Yến Hạc Thanh!"

Lâm Phong Trí choáng váng, hiểu ra Lâm Phong Dật nhìn lầm mình thành Yến Hạc Thanh nên vùng vằng giật tay ra, "Anh điên à! Nhìn cho rõ em là ai đi!"

Nghe thấy giọng nói, Lâm Phong Dật nhìn lại mới thấy Lâm Phong Trí, nổi thất vọng lướt qua trong mắt, hắn đúng là ngớ ngẩn mà, sao Yến Hạc Thanh lại đến thăm hắn được chứ..... Hắn lại chán nản nằm phịch xuống giường rồi dờ dẩn nhìn lên trần nhà.

Bị hắn phớt lờ, Lâm Phong Trí lập tức nổi nóng, "Anh như vậy là sao, chẳng phải anh ghét Yến Hạc Thanh lắm à? Nhắc anh ta....." Y bỗng nhiên im bặt, con ngươi mở to, "Mấy ngày nay anh vắng nhà là đến Hoài Sơn hả?"

Chương 80

Lâm Phong Dật không lờ miệng nói hớ, hắn rất kỳ quái sao hôm nay phản ứng của Lâm Phong Trí lại nhạy cảm như vậy, nhưng chuyện cố ý đi tìm Yến Hạc Thanh ngay cả hắn cũng không muốn thừa nhận, đừng nói chi là cho Lâm Phong Trí biết.

Hắn ho khan mấy tiếng, giọng nói suy yếu: "Ừ, đi Hoài Sơn leo núi với bạn."

Lâm Phong Trí nửa tin nửa ngờ, đi Hoài Sơn leo núi trùng hợp vậy sao? Nhưng nói hắn cố ý đi Hoài Sơn cũng không đúng, đâu phải cứ đi là tình cờ gặp Yến Hạc Thanh được.

Có lẽ y phản ứng thái quá rồi.

Dạo này cứ nghe gì liên quan đến Yến Hạc Thanh là y lại nóng nảy!

Nhớ tới Yến Hạc Thanh, Lâm Phong Trí lập tức bực bội.

Dĩ nhiên Yến Hạc Thanh vẫn chưa trả lời tin nhắn Wechat của y.

Hôm qua Cố Tinh Dã còn gửi cho y một tấm ảnh chụp táo hoa mai gì đó, chắc chắn không phải trên núi mất sóng nên Yến Hạc Thanh không liên lạc được với y mà là cố tình làm ngơ y.

Giận à? Vì câu kia của y sao?

Nhưng rõ ràng Yến Hạc Thanh có lỗi mà.

Y đâu muốn giấu giếm quan hệ của bọn họ, nếu Yến Hạc Thanh nói

trước với y một tiếng để y không phải xấu hổ trước mặt Cố Tinh Dã thì y tuyệt đối sẽ không hạch hỏi cậu.

"Uống đi." Lâm Phong Trí đưa sữa cho Lâm Phong Dật rồi thuận thế ngồi xuống cạnh giường, "Vậy anh gặp phải Yến Hạc Thanh ở Hoài Sơn à?"

Lâm Phong Dật không muốn uống nên để lại tú đầu giường, "Ừm!"

Hắn mệt mỏi nghiêng rằng, thà không gặp còn hơn!

Lâm Phong Trí gật đầu, "Bọn họ đi thực tập dã ngoại mà, Cố Tinh Dã cũng ở đó nữa."

Nhắc tới Cố Tinh Dã, Lâm Phong Dật cực kỳ khó chịu, "Anh biết, nó đi với Yến Hạc Thanh suốt mà."

Lâm Phong Trí truy hỏi: "Hay đi chung với nhau lắm à?"

"Chứ sao, thân thiết lắm." Lâm Phong Dật cười lạnh, "Thằng nhóc Cố Tinh Dã kia khéo ăn nói mà."

Lâm Phong Trí im lặng, ép Lâm Phong Dật uống sữa xong mới ra khỏi phòng gọi điện.

Gọi cho Cố Tinh Dã.

"Bảo Yến Hạc Thanh nghe đi."

Cố Tinh Dã cười khế, "Tớ có thể hiểu là cậu và cậu ấy đang cãi nhau không?"

Lâm Phong Trí rất bức điểm này của Cố Tinh Dã, cái gì cũng không giấu được hắn, hiện giờ bí mật sâu nhất mà y giấu là chưa từng nhắc đến Lục Lầm trước mặt Cố Tinh Dã, nếu không kiểu gì cũng bị hắn phát hiện, "Ừ đấy, còn không phải tại cậu à!"

"Tớ?" Cố Tinh Dã khựng lại mấy giây rồi hiểu ra, bắt lực nói, "Cậu ấy đâu có nói với tớ, hôm mừng hai thấy điện thoại của cậu nên tớ đoán mò thôi."

Lâm Phong Trí lập tức choáng váng, "Cậu đoán mò?!" Vậy chẳng phải y trách oan Yến Hạc Thanh rồi sao! Y cầu nhau, "Cậu rảnh quá hay sao mà đoán mò hả!"

Cố Tinh Dã không cần hỏi cũng biết Lâm Phong Trí đã chất vấn Yến Hạc Thanh, hấn đỡ trán, "Đã bảo cậu đừng lỗ mắng rồi mà, bị cậu nghi ngờ như vậy cậu ấy giận cũng là lẽ đương nhiên."

Lâm Phong Trí đuối lý, nghẹn họng nửa ngày, "Đều tại cậu hết."

"Ừ, đều tại tớ." Cố Tinh Dã cười hỏi, "Nhưng cậu ấy đâu có trách tớ, cậu định mua quà gì để tạ lỗi đây?"

Lâm Phong Trí lắc đầu, "Không biết, cậu nghĩ giùm tớ đi."

Cố Tinh Dã nhất thời chưa có ý tưởng gì, ngoài học hành ra hình như Yến Hạc Thanh cũng chỉ đối xử khác biệt với Lục tiên sinh kia, hấn thật sự nhìn không ra sở thích của cậu, "Khi nào về tính sau, sáu giờ chiều Chủ Nhật này là về rồi."

Lâm Phong Trí cúp máy.

Giờ y hơi áy náy, nhất là khi mở Wechat thấy câu chất vấn cuối cùng của mình, y gãi má rồi gõ một dòng xin lỗi, sau đó lại cấp tốc xóa đi.

Y không nói được.....

Mà suy cho cùng Yến Hạc Thanh cũng không phải không có lỗi, nếu không làm thì sao không giải thích? Để y cứ hiểu lầm mãi..... Giờ thì tốt rồi, y hiểu lầm lâu như vậy, làm sao có mặt mũi xin lỗi chứ.....

Lâm Phong Trí xụ mặt cắt điện thoại rồi đi xuống bếp.

Lâm Phong Dật bệnh nên hôm nay mẹ Lâm tự mình vào bếp nấu bữa ăn bệnh nhân cho hắn, Lâm Phong Trí đi tới ôm chầm mẹ Lâm từ phía sau, "Mẹ."

Mẹ Lâm đang nấu canh, bà cười tủm tỉm hỏi: "Đói hả?"

"Không ạ." Lâm Phong Trí rầu rĩ há miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói, buông mẹ Lâm ra, "Con không ăn cơm nhà đâu."

Mẹ Lâm cầm muôi quay lại, "Có hện à?" Bà hào hứng hỏi, "Là cô bé đáng yêu nào thế? Chừng nào dẫn về nhà?"

Lâm Phong Trí định ra ngoài cho mèo hoang ăn để giải sầu, nghe mẹ Lâm nói vậy, bỗng nhiên y muốn gặp Lục Lãm kinh khủng.

Sau khi Lục Mục Trì từ hôn, y không dám tìm Lục Lãm nữa, giờ chuyện đã giải quyết xong, sao y lại không đi gặp anh nhỉ!

Tâm trạng lập tức vui vẻ lại, Lâm Phong Trí hớn hờ hôn chụt một cái lên má mẹ Lâm, "Con yêu mẹ lắm! Đi đây ạ!"

Mẹ Lâm ngẩn ra một lát rồi bật cười, đúng là càng lớn càng giống con nít mà.

Lâm Phong Trí lái xe đến Lục thị.

Lục Lãm thường xuyên tăng ca, chắc giờ này vẫn đang ở công ty!

*

Trụ sở Lục thị, trong văn phòng chỉ còn mình Lục Lãm.

Ánh mắt anh sâu thẳm, nhớ lại cuộc trò chuyện lúc rạng sáng.

,

- ~ -

Ở thang máy bệnh viện, quản gia của Lục Mục Trì thấy Lục Lãm đang chờ mình thì vội vàng đi tới kính cẩn cúi đầu, "Lục tiên sinh, ngài tới rồi."

Lục Lãm hỏi thẳng, "Tìm tôi có chuyện gì?"

Anh đang nhắc chuyện Chủ Nhật tuần trước quản gia hỏi số điện thoại của mình khắp nơi.

Trong lòng quản gia giật thót, có cho ông một trăm lá gan cũng không dám tiết lộ chuyện riêng của Lục Mục Trì, nhưng.....

Liếc trộm Lục Lãm, quản gia đành phải tránh nặng tìm nhẹ nói: "Hôm đó thiếu gia cãi nhau với bạn, tôi sợ xảy ra chuyện nên định gọi cho ngài, tại tôi lo lắng quá thôi, thiếu gia đã mau chóng làm hòa với bạn mình rồi, không có chuyện gì đâu ạ."

Lục Lãm bình thản nói, "Không có chuyện gì mà giờ nó nhập viện à?"

Quản gia lập tức hết hồn, lần này không dám giấu nữa mà một năm một mười kể hết.

Ngoại trừ tên Yến Hạc Thanh.

Quản gia không biết tên Yến Hạc Thanh, "Hình như là bạn trai mới của thiếu gia đấy ạ."

.....

Ánh mắt Lục Lãm trầm xuống.

Anh không quan tâm chuyện riêng của Lục Mục Trì, kể cả Từ Kiều Âm đi đâu.

Trong phạm vi của mình, anh tiện tay giúp được thì giúp, nếu không cũng chẳng phải chuyện anh cần suy xét.

Chỉ có bạn trai mới kia của Lục Mục Trì.

Anh hơi để ý.

Đây là lần đầu tiên anh biết xu hướng tính dục của Lục Mục Trì, nhưng chữ "mới" kia đủ để chứng minh trước đây từng có không ít, hên hò chưa bao lâu mà sao lại giúp Từ Kiều Âm?

Quen biết từ trước à?

Trong đầu Lục Lãm đã có đáp án.

Chỉ còn thiếu một lý do mấu chốt nữa mà thôi.

Anh bùng cà phê uống một hớp, đúng lúc này điện thoại sáng lên.

Thông báo Wechat, tin nhắn của 52 Hz.

Bốn chữ — — "Ăn tối rồi ạ."

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh chủ động liên lạc với anh ngoại trừ tặng phần mềm nhỏ và chuyển khoản định kỳ.

Lục Lãm nhìn đồng hồ, bảy giờ, anh gọi điện cho Yến Hạc Thanh.

Chuông đổ mấy giây rồi kết nối.

"Em ăn chưa?" Lục Lãm cầm bình tưới nước cho sen đá.

"Rồi ạ." Chỗ Yến Hạc Thanh rất yên tĩnh, "Khoai tây cải tiến trồng ở đây không ngon lắm."

Cậu hỏi tiếp: "Anh ăn chưa?"

Giọng thiếu niên trong trẻo nghe êm tai khó tả, Lục Lãm đặt bình tưới

xuống, xoa vết hầu mấy lần rồi đứng dậy cầm áo khoác vắt lên khuỷu tay đi ra ngoài, "Giờ anh đi đây."

Trong ống nghe bỗng vang lên một giọng nữ, "Yến Hạc Thanh!"

Lục Lãm khẽ nhú mày, "Chu Vô Ưu."

Đúng là Chu Vô Ưu, cô đưa cho Yến Hạc Thanh một bản ghi chép, đây là báo cáo của cô về hang đom đóm.

Chu Vô Ưu đã ổn định lại tâm trạng sau lúc thất tình, tươi cười với Yến Hạc Thanh, "Phiền cậu chỉnh lại giùm nhé!"

Yến Hạc Thanh lịch sự đáp lại, có lẽ Chu Vô Ưu đã đi nên chốc lát sau giọng cậu lại vang lên trong điện thoại, "Dạ, báo cáo quan sát hang đom đóm do em tập hợp rồi chỉnh lại."

Đêm đó trên núi, mọi người không xưng tên, chỉ có Triệu Vĩnh cố ý tự giới thiệu mình.

Nhưng Yến Hạc Thanh không hỏi Lục Lãm làm thế nào biết tên Chu Vô Ưu.

Lục Lãm cũng không nhắc mà vào thang máy xuống bãi đậu xe ngầm, thang máy hạ xuống cực nhanh.

Anh không muốn kết thúc cuộc điện thoại này nhưng hiển nhiên Yến Hạc Thanh đang bận.

Anh thấp giọng nói, "Học cho giỏi nhé, về sẽ có thưởng."

Thưởng gì thì anh không nói.

Yến Hạc Thanh cũng không hỏi, chỉ nói anh biết thời gian mình về.

Sáu giờ chiều Chủ Nhật sẽ đến đại học Bắc Kinh.

Lục Lãm cất điện thoại, cửa thang máy cũng vừa mở ra, xuống bãi đậu xe ngầm.

Lái xe ra khỏi chỗ đậu, đang định rẽ thì một bóng người đột nhiên từ trong bóng tối lao ra chặn xe anh lại.

Một tiếng thảng gấp vang lên, đèn cảm ứng trong bãi đỗ xe vụt sáng.

Lục Lãm nhíu chặt mày.

Trước xe, Lâm Phong Trí vẫn chưa hoàn hồn lại, lần đầu tiên y chặn xe nên không nắm rõ tốc độ, nếu Lục Lãm không kịp thời phanh lại thì y đã suýt bị đụng bay. Tim y đập thành thịch, đến khi tiếng bước chân tới gần, y mới hoàn hồn quay đầu lại.

Ánh đèn trong bãi đỗ xe khá mờ nhưng ngay khi nhìn thấy Lục Lãm, hai chân Lâm Phong Trí bủn rủn, y hấp tấp vịn mui xe để đứng vững.

"Chú Lục....." Mắt y lập tức đỏ hoe.

Không gặp y đã rất nhớ Lục Lãm, gặp rồi mới phát hiện thì ra mình nhớ Lục Lãm đến vậy! Rất muốn sà vào lòng anh.....

Gáy Lâm Phong Trí đỏ ửng.

Lục Lãm không lên tiếng.

Lúc này Lâm Phong Trí mới đứng thẳng dậy rồi hít sâu một hơi, "Chú không nhớ cháu sao? Lần trước ở buổi tiệc của ông Lục, chú còn gọi cháu nữa mà."

Lục Lãm mở miệng, "Lâm Phong Trí."

Hai mắt Lâm Phong Trí sáng quắc, chú Lục nhớ y rồi! Y mừng rỡ lắp bắp, "Dạ, cháu là Lâm Phong Trí đây!"

Lục Lãm nói ra một dãy số, Lâm Phong Trí không nhớ nên khẩn trương mò điện thoại, "Chú nói chậm một chút được không? Cháu....."

Lục Lãm liếc y một cái rồi về xe lấy giấy bút viết nhanh mấy chữ, quay lại đưa tờ giấy cho Lâm Phong Trí, "Tới bệnh viện này khám đi, có vấn đề gì sẽ có người chữa."

Lâm Phong Trí cầm tờ giấy trợn tròn mắt, "Không phải, cháu....."

Lục Lãm trầm giọng, "Nếu còn lần sau thì tôi sẽ báo cảnh sát xử lý."

"Chú Lục hiểu lầm rồi, cháu....."

Không đợi Lâm Phong Trí giải thích, Lục Lãm đã lên xe đi vòng qua y.

Lâm Phong Trí khóc không ra nước mắt, y thất vọng siết chặt tờ giấy, nhưng giây lát sau đầu óc y bỗng lóe sáng, mở ra tờ giấy dúi dúi rồi nhìn chằm chằm dãy số này, nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời.

Nếu y "có vấn đề" thì Lục Lãm phải chịu trách nhiệm! Vậy chẳng phải sẽ được tiếp xúc thân mật sao?!

Lâm Phong Trí chuyển buồn làm vui, có lẽ Lục Lãm nói không sai, sâu trong lòng y đúng là muốn ăn vạ anh.....

Vì tình yêu giờ chút mưu kế cũng đáng tha thứ mà! Lâm Phong Trí tươi cười lấy điện thoại ra lưu lại dãy số trên giấy.

*

Đảo mắt đã đến cuối tuần.

Lần này Yến Hạc Thanh lên xe cuối cùng, lúc đến xóc nảy, mọi người đều biết ngồi cuối xe rung lắc cực kỳ khó chịu nên chẳng ai muốn

ngồi, phía cuối chỉ có một nam sinh, cậu đi tới hàng cuối cùng rồi ngồi ghế bên kia gần cửa sổ.

Đi ngang qua Cố Tinh Dã, hắn nhìn cậu một cái.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống, không đeo tai nghe nữa, lần trước cậu say xe là vì nghe từ vựng, giờ ra báo cáo quan sát của nhóm đã chỉnh sửa để kiểm tra lại, đọc hết sức chăm chú, chẳng biết qua bao lâu, điện thoại trong túi rung lên.

Lấy điện thoại ra thấy số lạ ở cùng thành phố.

Số đuôi là 7777.

Yến Hạc Thanh đoán được là ai, cậu đóng báo cáo lại rồi suy đoán ý đồ của Lục Xương Thành, nếu phát hiện ra Từ Kiều Âm thì người đầu tiên gọi cho cậu không phải Lục Xương Thành mà là Lục Mục Trì.

Có khả năng rất lớn là vì Lục Mục Trì.

Yến Hạc Thanh không vội nghe máy, sắp kết thúc mới ấn nút trả lời, "Chào ngài."

Lục Xương Thành hết sức hài lòng về sự lễ phép của Yến Hạc Thanh, ông ta cười, "Chàng trai, tôi là Lục Xương Thành. Hôm nay gọi cậu là có chuyện muốn nhờ, cậu yên tâm, không phải nhờ cậu giúp không công đâu."

Yến Hạc Thanh không kiêu ngạo không tự ti nói, "Ngài nói đi ạ."

"Mục Trì bị bệnh nặng lắm, lại giờ tính ngang bướng ra, ngày mai cậu đến bệnh viện thăm nó nhé, thanh niên các cậu không có khoảng cách thế hệ nên dễ tâm sự hơn. Tôi sẽ cho người đến đón, hoặc cậu tự tới cũng được."

Yến Hạc Thanh vừa định trả lời thì bỗng nhiên mấy nam sinh phía trước xuýt xoa kêu lên.

"Má ơi! Trên đường núi này mà lại có Koenigsegg sao!"

"Siêu xe màu đen đẹp vãi! CCX hay CCXR thế nhỉ?"

Sau đó tiếng nam sinh bàn tán về siêu xe càng lúc càng lớn.

Yến Hạc Thanh bịt ống nghe, mấy giây sau trả lời: "Ngày mai học xong cháu sẽ tới."

Cúp điện thoại, Yến Hạc Thanh tiếp tục xem báo cáo quan sát, đến khi xe buýt dừng hẳn mới cất vào rồi theo các bạn học xuống xe.

Chân vừa chạm đất thì điện thoại reo lên.

Lần này là Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh nghe máy, giọng Lục Lãm gần trong gang tấc, "Quay lại nhận thưởng đi."

Yến Hạc Thanh quay người.

Cách đó không xa, Lục Lãm đứng trước một chiếc xe màu đen, cầm điện thoại quay mặt về phía cậu.

Chương 81

Tiếng thảo luận của các bạn học nam trước đó hiện lên trong đầu Yến Hạc Thanh.

Cậu không rành nhãn hiệu xe, nhưng có lẽ chiếc xe màu đen bên cạnh Lục Lãm chính là siêu xe khiến mọi nam sinh trầm trồ thán phục.

Yến Hạc Thanh đã từng nghe rất nhiều lời độc ác, cậu lập tức đoán ra lý do tại sao Lục Lãm đến Hoài Sơn đón mình nhưng chỉ âm thầm đi theo xe buýt.

Tin đồn.

Nếu cậu bước lên siêu xe của Lục Lãm ngay trước mắt mọi người, dù trường học có kín kẽ đến đâu thì ở một góc nào đó cậu cũng sẽ biến thành tâm điểm bàn tán của người khác.

Yến Hạc Thanh đứng yên nhìn Lục Lãm.

Khoảng cách không xa mà chỉ cách một con đường, mùa xuân trời lâu tối nhưng đèn đường đã lần lượt sáng lên, dòng xe cộ lướt qua, Lục Lãm lúc ẩn lúc hiện như hình ảnh bị lỗi.

Nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn ở đó.

Trong điện thoại, giọng Lục Lãm đồng thời vang lên, "Đang nhìn gì thế?"

Yến Hạc Thanh mở miệng, "Anh."

Câu trả lời của Yến Hạc Thanh làm Lục Lãm hết sức bất ngờ, yên tĩnh một hai giây, sau đó giọng nói trầm thấp xen lẫn tiếng còi xe vang lên, "Đến gần nhìn đi em."

Rốt cuộc Yến Hạc Thanh nhắc chân xách hành lý đi về phía Lục Lãm, đến ven đường thì hết đèn đỏ, xe cộ qua lại tấp nập, con đường không rộng lắm trở nên đông đúc.

Yến Hạc Thanh tạm thời bị chặn lại, cậu cắt điện thoại đi, một phút sau dòng xe cộ mới kết thúc, con đường trở lại yên tĩnh.

Cậu đi qua vạch kẻ rồi dừng lại trước mặt Lục Lãm, ngoan ngoãn đến gần nhìn anh.

Mấy ngày không gặp, dường như chẳng có gì khác biệt, lại giống như chỗ nào cũng khác.

Trên lối đi bộ thỉnh thoảng có người băng qua đường, Lục Lãm mở cửa ghế phụ, "Nhìn xong chưa? Về nhà thôi."

Lâu lắm rồi chưa nghe hai chữ "về nhà" nên Yến Hạc Thanh thất thần mấy giây, sau đó gạt đầu lên xe.

Đóng cửa xe, Lục Lãm trở về ghế lái cài dây an toàn, lúc này mới cầm tay trái của Yến Hạc Thanh nắm chặt, cậu ngạc nhiên quay sang nhìn anh, trong mắt lộ ra vẻ thắc mắc.

"Lại gầy đi rồi." Lục Lãm điềm nhiên buông tay cậu rồi lái xe ra khỏi chỗ đậu tạm thời, "Về nhà ăn bù lại nhé."

Trên núi ăn không ngon là chuyện bình thường, Yến Hạc Thanh cũng cảm nhận được rõ ràng mình bị sụt cân, cậu thu mắt lại, đây là lần thứ hai Lục Lãm nói về nhà, cậu không hỏi anh là nhà nào, cũng chẳng sợ về nhà họ Lục.

Lục Lãm trở về căn penthouse kia.

Yến Hạc Thanh để ba lô và túi hành lý cạnh cửa, Lục Lãm liếc thấy nhưng không nói gì mà lấy ra một đôi dép đi trong nhà màu vàng nhạt, sau đó anh thay dép rồi cởi áo khoác, xắn tay áo sơmi đi vào bếp, "Trên bàn trà có đồ ăn vặt đấy, em đói thì ăn lót dạ trước đi, để anh vào nấu cơm."

Yến Hạc Thanh mang dép mới, đế mềm như bông, cổ chân cũng vừa khít, cậu đi vào phòng khách.

Lục Lãm ít khi về chỗ này nên cách bài trí vẫn giống hệt lần trước Yến Hạc Thanh rời đi, điểm khác biệt duy nhất là trên bàn trà có thêm đồ ăn vặt.

Hai đĩa thủy tinh lớn trong suốt, một đĩa đựng dưa sấy, đĩa còn lại đựng khô bò.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống bóc một gói khô bò.

Cậu không kén ăn nhưng đúng là rất thích thịt bò.

Trong phòng bếp vọng ra tiếng nấu nướng, Yến Hạc Thanh vừa nhai khô bò vừa xoa cằm cổ hơi mỏi, đúng lúc này có người gọi tới, là một trong những người thuê cậu làm thêm, muốn làm báo cáo gấp.

[Thầy hướng dẫn hối nộp bài gấp! Gấp lắm chỉ biết nhờ cậu thôi, phải nộp trước 12 giờ đêm nay, tớ sẽ trả thêm phí làm gấp 500 tệ!]

500 tệ không ít, hơn nữa Yến Hạc Thanh cũng chỉ mất một hai tiếng, nhưng vấn đề là giờ cậu không có máy tính, cậu không nhận lời ngay mà cúp máy đi vào bếp.

Trong bếp tràn ngập mùi thịt thơm lừng, có lẽ Lục Lãm đã hầm sẵn thịt trước khi họ về.

Trên quầy còn có một đĩa cá chiên.

Lục Lãm đang cắt khoai tây, Yến Hạc Thanh chờ anh cắt xong mới hỏi: "Anh có laptop không?"

Yến Hạc Thanh biết ở phòng làm việc có máy tính để bàn, nhưng trong máy tính của Lục Lãm chắc chắn sẽ có rất nhiều tài liệu công việc, cậu dùng máy tính khác vẫn tốt hơn.

Lục Lãm pha nước sốt, "Trong phòng làm việc ấy, mật khẩu là sáu số 1."

Không nghe thấy tiếng bước chân, anh khuấy dưa, "Hồ sơ được mã hóa hết rồi."

Yến Hạc Thanh không có ý khoe khoang mà chỉ nói sự thật, "Em hack được đó."

Lục Lãm đặt bát gia vị xuống rồi xếp từng củ khoai tây đã rửa sạch vào vỉ nướng, nói mà không quay đầu lại, "Giỏi đấy, sau này muốn hack máy tính đối thủ khỏi cần nhờ người ngoài nữa."

Lúc này Yến Hạc Thanh mới vào phòng làm việc.

*

Máy tính siêu xịn của Lục Lãm chạy mượt hơn nhiều so với laptop mua cũ của Yến Hạc Thanh, cộng thêm tốc độ đường truyền như ở quán cà phê internet, chỉ một tiếng sau Yến Hạc Thanh đã làm xong.

Gửi đến email người thuê, điện thoại của Yến Hạc Thanh nhận được tin nhắn 1200 tệ đã vào tài khoản.

Cậu tắt máy tính đứng dậy, vừa quay đầu thì lập tức đụng phải đôi mắt đen của Lục Lãm.

Chẳng biết Lục Lãm tới từ lúc nào, đang dựa khung cửa nhìn cậu.

Lòng cảnh giác của Yến Hạc Thanh cực mạnh, cũng rất nhạy bén nhưng mỗi lần Lục Lãm xuất hiện cậu đều không phát giác, ánh mắt Yến Hạc Thanh dao động, "Có cơm chưa ạ?"

"Có rồi." Lục Lãm thu mắt lại rồi quay người ra ngoài trước.

Lục Lãm làm món cá sóc, thịt anh đào, rau tề trộn măng nấm, mì xào tôm, salad khoai tây Địa Trung Hải, còn có hai chén chè đậu xanh bạc hà.

Yến Hạc Thanh nghĩ đến phần thưởng mà Lục Lãm nói. "Đây là phần thưởng đúng không ạ?"

Khi cậu tra cứu Nhị Thập Kiều có thấy đặc sản ở đó là cá sóc, thịt anh đào, mì xào tôm.

Lần trước nói chuyện điện thoại với Lục Lãm, cậu còn nói khoai tây cải tiến trồng ở căn cứ không ngon.

"Ừ." Lục Lãm gấp một miếng thịt anh đào vào đĩa Yến Hạc Thanh. "Lần đầu làm, hương vị cũng tạm được."

Yến Hạc Thanh từng ăn thịt anh đào một lần ở quán cơm nhỏ mà cậu làm thuê, chủ quán bỏ nhiều gia vị quá nên ngọt đến dính răng.

Thịt anh đào Lục Lãm làm rất thanh đậm, chỉ ngọt vừa đủ, thịt mềm rục, vừa vào miệng lập tức tan ra, mấy ngày rồi Yến Hạc Thanh chưa được ăn ngon, bữa cơm này rất hợp khẩu vị nên cậu ăn hai bát.

Những món còn dư Lục Lãm đều giải quyết sạch sẽ.

Dọn xong bàn ăn, Lục Lãm lên tiếng trước, "Xem phim nhé?"

Căn penthouse này có phòng chiếu phim gia đình, Yến Hạc Thanh không rõ Lục Lãm muốn tới rạp hay xem ở nhà nhưng cậu chẳng có ý kiến gì, "Dạ."

Xem ở nhà.

Phòng chiếu phim gia đình không rộng lắm, diện tích chỉ gấp đôi phòng thuê của Yến Hạc Thanh, bài trí rất đơn giản, ngoại trừ thiết bị nghe nhìn thì chỉ có một chiếc ghế sofa đôi và bàn trà, Lục Lãm cắt một đĩa trái cây, có dưa, dâu tây, việt quất, mấy món ăn vặt và hai ly cà phê.

Lục Lãm rất ít khi vào phòng chiếu phim gia đình, lần cuối xem là một bộ phim huyền nghi suy luận hồi năm ngoái.

Anh tìm điều khiển đưa cho Yến Hạc Thanh, "Đừng để ý anh, cứ chọn phim em thích đi." Sau đó lại nói thêm, "Lâu lâu anh cũng xem phim hài, phim tình cảm thanh xuân và hoạt hình nữa."

Yến Hạc Thanh không cầm điều khiển, khước miệng cong lên, "Vậy anh chọn đi, em ít xem phim nên không rành lắm."

Mắt Lục Lãm hơi tối đi, tiện tay mở một bộ phim kinh dị.

Căn phòng lập tức tối om, phim bắt đầu chiếu, trên bãi cỏ xanh biếc, nhân vật chính đang kể chuyện, ánh sáng mờ ảo rọi vào mặt Yến Hạc Thanh, cậu chăm chú nhìn màn hình, còn Lục Lãm thì ngấm cậu.

Phim kết thúc, bài hát cuối phim vang lên, Yến Hạc Thanh mới quay sang đối diện với ánh mắt Lục Lãm, cậu cười nói: "Hay lắm ạ, cảm giác khác hẳn lúc đọc tiểu thuyết."

Giọng Lục Lãm trầm thấp, "Xem nữa không?"

Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra xem thời gian, 11 giờ rưỡi, giờ này cũng không tiện lắm, cậu lắc đầu, "Thôi ạ."

Đứng dậy muốn đi toilet, vừa đứng lên thì Lục Lãm bỗng nhiên đưa tay giữ chặt cậu, cậu nhẹ nhàng ngồi xuống sofa.

"Để anh xem vết thương." Lục Lãm cầm điều khiển bật đèn lên, gian phòng lập tức sáng trưng, anh buông tay Yến Hạc Thanh ra rồi ngồi xuống vén ống quần bên trái của cậu lên.

Băng gạc đã gỡ, lần này có đèn nên càng thấy rõ hơn, da Yến Hạc Thanh rất trắng nhưng thường xuyên mặc quần dài nên da chân còn trắng hơn cả mặt, trắng đến mức tái nhợt, ngoại trừ lần trước bị cắn thì trên bắp chân trái của cậu còn có một vết sẹo cũ.

Hình dạng ngoằn ngoèo xấu xí, hết như một khối bạch ngọc láng mịn bị nứt, cực kỳ chướng mắt.

Ánh mắt Lục Lãm khựng lại.

Mới đầu Yến Hạc Thanh không nhớ chân trái mình có sẹo, thấy Lục Lãm im lặng hồi lâu mới sức nhớ ra, cậu muốn rút chân lại nhưng Lục Lãm đã thả ống quần cậu xuống trước rồi đứng dậy nói: "Đang mọc da non, trước khi ngủ bôi thuốc mỡ sẽ không bị ngứa nữa."

Sắc mặt Lục Lãm rất điềm tĩnh nên Yến Hạc Thanh không rõ anh có thấy hay không, im lặng mấy giây, cậu chủ động hỏi: "Muộn quá rồi, đêm nay em ở đây được không?"

"Em ngủ phòng khách lần trước đi." Lục Lãm dọn dẹp bàn trà, "Đồ cần giặt cứ để đó, lát nữa quần gia chung cư sẽ tới lấy."

Yến Hạc Thanh không từ chối, cậu ra cửa soạn sẵn đồ cần giặt rồi lấy một bộ quần áo sạch đi tắm.

Tắm xong đi ra, Lục Lãm đang nói chuyện điện thoại ở phòng khách.

Tình cờ nghe được một câu.

"Cứ cho cậu ta ở."

Nãy giờ Lục Lãm vẫn nhìn về phía phòng tắm, Yến Hạc Thanh vừa ra thì anh cúp máy rồi thản nhiên đi tới cầm khăn lau mái tóc ướt bị xoắn lại của Yến Hạc Thanh, dường như đang giải thích cuộc điện thoại vừa rồi, "Mấy ngày trước có người dàn cảnh ăn vạ anh."

Lục Lãm đã thay áo ngủ, vạt áo hở rộng để lộ một phần ngực, Yến Hạc Thanh bị khăn mặt trùm kín đầu, chỉ nhìn thấy mỗi lồng ngực Lục Lãm, cậu dờ mắt đi, "Dàn cảnh thế nào ạ?"

"Chặn xe anh dưới bãi đậu xe ngầm."

Yến Hạc Thanh lập tức đoán ra Lâm Phong Trí.

"Bác sĩ khám tổng quát cho cậu ta không thấy vấn đề gì, cậu ta nói mắt mình không khỏe nên muốn nằm viện." Giọng Lục Lãm không nhanh không chậm, "Đòi gặp anh nói chuyện."

Yến Hạc Thanh cười, "Anh có đi không?"

Lục Lãm vén lên một lọn tóc, đã gần khô, anh lấy khăn mặt ra nói: "Luật sư của anh sẽ đi."

Khăn mặt vừa giờ ra thì hai đôi mắt lập tức đối diện nhau.

Lúc này Yến Hạc Thanh mới thấy mắt tự nhiên, đồ mặc nhà của cậu rộng rãi kín đáo, Lục Lãm cũng mặc áo ngủ bình thường, nhưng mới tắm xong nên trên người họ đều có mùi tuyết tùng, muốn không mờ ám cũng rất khó.

"Đừng đọc sách nữa, ngủ sớm chút đi." Lục Lãm bỗng nhiên trùm khăn lên đầu cậu rồi xoa mạnh một cái, "Ngủ ngon."

Trong tầm nhìn hạn hẹp là đôi dép dần đi xa.

Yến Hạc Thanh cũng chẳng biết anh đang nghĩ gì, về phòng khách mới kéo khăn xuống.

Phòng khách vẫn như lần trước cậu đến, chăn ga gối đệm mới vừa thay, trên bàn có thêm một bình mai trắng.

Không biết mùa này Lục Lãm tìm đâu ra hoa mai nữa.

Yến Hạc Thanh cúi xuống ngửi nhẹ hoa mai, mùi thơm dịu dịu rất thanh nhã.

Lục Lãm vừa ra khỏi phòng tắm thì điện thoại có tin nhắn Wechat gửi từ một tiếng trước.

52 Hz, [Anh ngủ ngon nhé.]

Còn kèm theo hình mặt cười đáng yêu.

Lục Lãm im lặng nhìn mấy giây rồi lại quay vào phòng tắm.

*

Chiều hôm sau, Lục Xương Thành nôn nóng bảo Lục Hàn đích thân đến đại học Bắc Kinh đón Yến Hạc Thanh.

Lục Hàn chẳng mấy ấn tượng với Yến Hạc Thanh, nhưng Lục Xương Thành có vẻ đối xử với cậu hơi khác biệt nên Lục Hàn cũng thân thiện hơn, dọc đường hỏi han ân cần đủ thứ chuyện.

Yến Hạc Thanh chỉ trả lời nhát gừng.

Có lẽ Lục Hàn cũng nhận ra Yến Hạc Thanh không muốn nói chuyện với mình nên im lặng.

Bệnh viện không xa không gần, một tiếng là đến.

Lục Hàn khó tính nên định chờ tài xế mở cửa, Yến Hạc Thanh tự mở cửa xuống xe trước. Lục Xương Thành đã dặn nhất định phải đích thân đưa cậu đến nên Lục Hàn biến sắc, bực bội tự mở cửa xuống xe, đi theo cậu vào bệnh viện.

Vào thang máy, Lục Hàn ấn nút tầng 7 rồi cười nói: "Giờ này chắc cháu đói lắm rồi nhỉ, để chú gọi người đem cơm lên cho cháu và Tiểu Trì cùng ăn."

Yến Hạc Thanh âm thầm nghe ngóng tình hình, "Anh ta chưa ăn sao ạ?"

Lục Hàn thở dài, "Chú nó tới một chuyến thì ăn mấy lần, giờ lại không chịu ăn nữa, cũng không chịu truyền dịch dinh dưỡng."

Trong lòng Yến Hạc Thanh đã biết chắc.

Lúc này thang máy lên đến tầng 7, cửa thang máy mở ra, đứng ngoài là một gã đàn ông, điều đầu tiên Yến Hạc Thanh chú ý là nốt ruồi ở đuôi mắt phải của hắn.

Trong đầu hiện lên một đoạn văn.

[Người đàn ông ngoài cửa cao hơn 1m80, mang dáng vẻ công tử phong lưu, đuôi mắt phải có nốt ruồi, ánh mắt nhìn cậu mang theo ẩn ý không nói rõ được cũng không tả rõ được.]

Lục Hàn cười: "Trình Giản, đối tác của Mục Trì, chú nhớ không lầm chứ?"

Trình Giản nho nhã lễ độ đáp, "Trí nhớ của bác tốt thật."

Hai người hàn huyên mấy câu, người trong thang máy đi ra, người ngoài thang máy bước vào.

Ngay khi cửa thang máy khép lại, ánh mắt Trình Giản chột dán vào Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh chẳng hề nao núng.

Chờ được rồi.

Chương 82

Cậu thức tỉnh đã làm thay đổi tuyến thời gian, trong nguyên tác còn một năm nữa Trình Giản mới ra sân nhưng lại xuất hiện sớm.

Trong truyện, Trình Giản là đối tác kinh doanh của Lục Mục Trì, phú nhị đại quen mặt ở các hộp đêm, nhìn trúng Yến Hạc Thanh trong biệt thự Lục Mục Trì nên gợi ý Lục Mục Trì đưa Yến Hạc Thanh cho hắn chơi.

Lục Mục Trì vui vẻ đồng ý, kết quả Yến Hạc Thanh giấu sẵn dao gọt trái cây, khi bị Trình Giản cưỡng bức thì đâm vào vai hắn một nhát.

Dự án lần đó thất bại.

Nhưng sau này Lục Mục Trì vẫn hợp tác với Trình Giản, hai bên kiếm được mấy chục tỷ.

Đối với bọn họ, Yến Hạc Thanh chỉ là món đồ chơi để trao đổi, cuối cùng lợi ích vẫn là trên hết, hai người còn kết nghĩa anh em.

Cuối truyện, Lục Mục Trì và Lâm Phong Trí tổ chức hôn lễ thế kỷ, Trình Giản làm phù rể, trong lễ cưới còn bất ngờ gặp được tình yêu đích thực của mình, hạnh phúc cả đời.

.....

"Đến rồi."

Lục Hàn dừng lại trước cửa phòng bệnh 777 rồi quay đầu khách sáo nói với Yến Hạc Thanh, "Bạn Mục Trì vừa tới thăm, giờ thấy cháu

đến chắc nó sẽ vui lắm."

Khóe miệng Yến Hạc Thanh khẽ nhếch, "Mong là vậy."

Lục Hàn đẩy cửa vào, Lục Mục Trì vẫn rúc trong chăn.

Y tá đang sắp xếp giỏ trái cây và các sản phẩm dinh dưỡng mà Trình Giản tặng.

Lục Hàn đi tới cuối giường, "Tiểu Trì, bạn con tới thăm kìa."

Lục Mục Trì không có phản ứng.

Lục Hàn quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh rồi nói: "Là Yến — —"

Lục Mục Trì lập tức vén chăn ngồi dậy nhìn khắp phòng bệnh, ánh mắt chột dừng lại ở cửa.

Một tuần không gặp, ánh mắt hắn nhìn Yến Hạc Thanh như muốn ăn tươi nuốt sống, răng nghiến ken két, Yến Hạc Thanh còn dám xuất hiện trước mặt hắn nữa à! Hắn tức chần muốn xuống giường, khí thế hùng hổ như sắp đánh người.

Lục Hàn giật nảy mình, vội vàng giữ chặt hắn, "Con....."

Lục Mục Trì vùng ra khỏi tay Lục Hàn, giày cũng không mang mà đi chân trần vọt tới trước mặt Yến Hạc Thanh.

Lục Hàn lao tới định can ngăn, bỗng nhiên "rầm" một tiếng, Lục Mục Trì đi vòng qua Yến Hạc Thanh đóng cửa lại rồi vội vã khóa trái.

Nhịp tim Lục Mục Trì cực nhanh, ánh mắt không rời khỏi Yến Hạc Thanh một khắc nào, hắn nhớ cậu, hắn nhớ cậu muốn chết!

"Tiểu Trì!" Lục Hàn càng lo lắng hơn, đi tới đứng chắn trước mặt Yến Hạc Thanh, ra sức nháy mắt với Lục Mục Trì, "Bạn đến thăm cũng

đừng kích động vậy chứ!"

Yến Hạc Thanh do ông ta đón tới đây, lỡ xảy ra chuyện thì Lục Xương Thành lại mắng ông ta ngu xuẩn cho xem!

Lục Mục Trì nhìn chăm chăm khoảng cách giữa hai người họ, Lục Hàn đứng quá gần Yến Hạc Thanh, hấn nhú mày, "Cha ra ngoài trước đi." Sau đó chỉ sang y tá, "Cả cô nữa."

Lục Hàn sững sờ, chưa kịp phản ứng thì Lục Mục Trì đã mở cửa đẩy ông ra, y tá cũng theo ra ngoài, Lục Mục Trì lập tức đóng cửa khóa lại.

Hấn sợ Yến Hạc Thanh đi mất.

Nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, "Ai bảo em đến?"

Ánh mắt Yến Hạc Thanh trầm tĩnh, "Ông nội anh."

Lục Mục Trì không tin, "Từ lúc nào em thân thiết với ông nội tôi quá vậy?" Hấn nhìn chăm chăm Yến Hạc Thanh, muốn tìm ra một tia sơ hở trên gương mặt bình tĩnh của cậu.

Yến Hạc Thanh biết hấn muốn nghe điều gì, cậu nhếch môi với vẻ mỉa mai, "Tôi đâu phải người thích bị ngược đãi, bị anh bóp cổ đối xử tàn bạo mà vẫn nóng lòng tới thăm anh."

"Em....." Lục Mục Trì bị đâm trúng chỗ đau, nuốt nước bọt mấy lần, rốt cuộc tìm được lời phản bác, "Tại em chọc giận anh trước, anh mất khống chế nên....."

"Ông nội anh nhờ tôi khuyên anh ăn đấy." Yến Hạc Thanh ngắt lời hấn.

Cơn tức của Lục Mục Trì nghẹn lại trong ngực, vừa khó chịu vừa uất ức, hấn biết Yến Hạc Thanh muốn đến gặp mình nhưng còn giận dỗi

nên mới lấy ông nội ra làm cái cớ.

Hắn nghiêng rằng, "Ăn thì ăn."

Hắn vẫn đứng chặn ở cửa, đến khi Yến Hạc Thanh tới sofa ngồi xuống, hắn mới theo tới.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh hướng vào đĩa trái cây trên bàn trà, tất cả đều là trái cây cao cấp, còn có một con dao, cậu cầm dao lên, ngón cái như có như không lướt qua mũi dao, hai mắt Lục Mục Trì sáng lên, tăng hăng một cái, "Anh muốn ăn táo."

Vừa dứt lời thì Yến Hạc Thanh để dao gạt trái cây về chỗ cũ.

Sắc mặt Lục Mục Trì thay đổi mấy lần, "....." Hắn ngồi phịch xuống ghế sofa đối diện với Yến Hạc Thanh, tiện tay lấy một quả táo rồi cầm dao gạt bừa.

Chốc lát sau, người hầu bưng cơm tới.

Lục Hàn ở ngoài cửa không nghe thấy tiếng ném đĩa, chờ một hồi người hầu đi ra tay không, mí mắt ông ta giật giật, Yến Hạc Thanh này..... thật sự hữu ích vậy sao?

Lục Hàn lấy điện thoại ra định báo cáo với Lục Xương Thành, đi mấy bước, ông ta bỗng nhiên quay đầu hỏi vệ sĩ canh gác hành lang, "Sao chỉ có mình cậu vậy?"

Ông ta nhớ ở bệnh viện có hai vệ sĩ canh chừng.

Vệ sĩ đáp: "Triệu Cường xin nghỉ buổi chiều ạ."

Lục Hàn chỉ thuận miệng hỏi, nghe xong câu trả lời thì hấp tấp đi tới phòng bên cạnh gọi điện.

*

Cùng lúc đó, Triệu Cường nơm nớp lo sợ đến một chỗ câu cá.

Hơn bảy giờ, chỗ câu bật đèn sáng trưng, cả khu vực rộng lớn chỉ có một người đàn ông thả câu bên bờ.

Hai chân Triệu Cường run lẩy bẩy, thì thầm hỏi người đàn ông trẻ tuổi đến đón mình, "Lục, Lục tổng tìm tôi có chuyện gì vậy ạ?"

Sắc mặt trợ lý ôn hòa, "Đến rồi biết."

Từ khi Triệu Cường bắt đầu làm việc cho nhà họ Lục cũng chỉ thấy Lục Lãm mấy lần từ khoảng cách rất xa, gần đến bờ ao, hai chân hần mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp, trợ lý nhanh tay đỡ hần, "Đừng sợ, Lục tổng hỏi gì đáp nấy là được rồi."

Triệu Cường gật đầu lia lịa, "Vâng vâng vâng, tôi nhất định sẽ trả lời mà."

Ánh sáng vàng cam chiếu vào lưng Lục Lãm, anh ngồi trên ghế xếp, bên cạnh đặt một thùng nước, con cá quẫy đuôi làm văng ra mấy giọt, vết nước trên mặt đất nhanh chóng phai đi.

Trợ lý dừng lại rồi khom lưng nói, "Lục tổng, Triệu Cường tới rồi ạ."

Triệu Cường cũng vội vã cúi đầu, "Chào Lục, Lục tổng! Tôi là Triệu Cường ạ."

Lục Lãm không quay đầu lại mà vẫn cầm cần câu, giọng nói trầm thấp, "Cậu ra ngoài trước đi."

Trợ lý yên lặng rời đi.

Chỉ còn Triệu Cường và Lục Lãm, thời tiết không lạnh cũng chẳng nóng, lưng Triệu Cường sắp bị mồ hôi lạnh thấm ướt, hồi lâu sau Lục Lãm vẫn chưa lên tiếng, hần đành phải nuốt nước bọt rồi chủ động

hỏi: "Lục tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì thế ạ?"

Cần câu rung lên, Lục Lãm thu cần, là một con cá con, anh gỡ nó ra thả lại xuống ao rồi không nhanh không chậm mở miệng, "Năm ngoái Lục Mục Trì đã làm những việc riêng gì, chọn việc quan trọng mà nói."

Tim Triệu Cường giật thót, việc riêng của Lục Mục Trì nhiều lắm, biết cái nào là quan trọng chứ? Nhưng hắn không dám hỏi Lục Lãm nên dứt khoát kể hết những việc khốn nạn mà Lục Mục Trì làm từ lúc hắn đi theo bảo vệ cho đến nay.

Lục Lãm vẫn câu cá, nhưng khi nghe đến chuyện thàng Mười năm ngoái, lông mày anh nhú lại, giọng nói trầm xuống, "Sinh viên đại học Bắc Kinh?"

Triệu Cường nói ngay: "Dạ dạ, tôi nghe sinh viên đại học Bắc Kinh kia nói ở trường có một sinh viên mới khá giống con trai út nhà họ Lâm nên xúi tiểu thiếu gia tới xem thử."

Ngón tay Lục Lãm vuốt ve cần câu, "Sinh viên mới tên gì."

Triệu Cường lắc đầu, chợt nhận ra Lục Lãm quay lưng về phía mình nên không thấy, hắn vội nói: "Tôi cũng không biết nữa, nhưng có lẽ sinh viên kia không đồng ý nên tiểu thiếu gia tìm tới tận nhà quây phá, sinh viên kia báo cảnh sát nhưng vô ích, cha mẹ cậu ấy đều đứng về phía tiểu thiếu gia."

Triệu Cường ấp úng, "Có một chuyện chẳng biết có phải nhạy cảm hay không....."

"Nói."

Lúc này Triệu Cường mới đánh bạo nói, "Tôi cảm thấy cặp cha mẹ kia và sinh viên mà tiểu thiếu gia nhìn trúng rất khác nhau, hoàn toàn không giống người một nhà, tôi chẳng biết mô tả thế nào nữa, ngoại

hình không giống, khí chất cũng....."

Triệu Cường chợt nhận ra Lục Lãm trầm mặc rất lâu, hần lập tức im bật, hoảng sợ cực kỳ.

Chẳng biết qua bao lâu, Lục Lãm mới mở miệng, "Cậu có thể đi được rồi."

Triệu Cường mừng rỡ, gật đầu lia lịa, "Ngài cứ từ từ câu nhé!"

Triệu Cường âm thầm xoa đôi chân bủn rủn rồi im ắng chạy đi.

Ngoài cổng, trợ lý đang chờ hần.

Trợ lý đưa tới một phong bì, Triệu Cường nào dám nhận nên xua tay lia lịa, "Được làm việc cho Lục tổng là vinh dự của tôi mà, không thể nhận, tuyệt đối không thể nhận đâu ạ!"

Trợ lý mỉm cười, "Lục tổng đã cho thì cậu cứ nhận đi."

Triệu Cường cầm lấy, trợ lý lại nói: "Lúc về biết trả lời thế nào rồi chứ?"

Triệu Cường lập tức gật đầu, "Biết ạ biết ạ, hôm nay tôi phải về quê. Ngài yên tâm, tôi hứa sẽ giữ kín miệng."

.....

Ở chỗ câu, Lục Lãm buông cần ra rồi ngồi xuống nhìn thùng nước.

Bên trong là một con cá lóc bông rất kiên cường, không chịu từ bỏ ý đồ thoát ra khỏi thùng làm nước văng tung tóe.

Chợt có mấy giọt văng lên mặt Lục Lãm, hơi lạnh.

Im lặng một lát, Lục Lãm vớt cá lóc thả lại xuống ao.

*

Yến Hạc Thanh không ăn cơm, đợi Lục Mục Trì ăn xong cậu định về ngay.

Cứ như thật sự chỉ đến để khuyên Lục Mục Trì ăn mà thôi.

Trong lòng Lục Mục Trì ngổn ngang cảm xúc, muốn giữ Yến Hạc Thanh lại nhưng sợ biến khéo thành vụng như trước đây, miệng há ra ngậm lại mấy lần, rụt rè nói, "Ngày mai em....." Hắn sửa lời, "Ông nội anh có bảo em ngày mai cũng tới không?"

Yến Hạc Thanh không quay đầu lại mà hờ hững nói: "Anh đâu bị bệnh gì, thay vì lãng phí thời gian, chi bằng lo cho sự nghiệp của mình đi, có lẽ — —"

Cậu không nói tiếp nữa mà mở cửa rời đi.

Nhưng Lục Mục Trì đã tự động bổ sung về sau.

Có lẽ — — Bọn họ có thể quang minh chính đại ở bên nhau!

Hiện giờ vốn khởi nghiệp của hắn do ông nội bỏ ra toàn bộ, Yến Hạc Thanh nói đúng, hắn rất ghét bị ông nội mình kiểm soát.

Từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện ăn ở của hắn đều do ông nội sắp xếp quyết định, sau khi trưởng thành còn lấy danh nghĩa bảo vệ để cử vệ sĩ giám sát hắn!

Lần này phải hợp tác thành công với Trình Giản, ít nhất cũng kiếm được hơn trăm triệu, đây là bước đầu tiên để thoát ly ông nội hắn, còn có thể chứng minh cho ông thấy tuy mình không giỏi bằng chú nhưng cũng chẳng kém cỏi gì!

Hơn nữa ở bên Yến Hạc Thanh và tìm ra Từ Kiều Âm chẳng có gì

khác nhau cả.

Suốt thời gian này Lục Mục Trì đã tìm giùm một cái cớ cho Yến Hạc Thanh, thật ra cậu giúp Từ Kiều Âm bỏ trốn cũng là vì hấn! Yến Hạc Thanh muốn hấn và Từ Kiều Âm hóa giải hiềm khích lúc trước, tiếp tục giam cầm Từ Kiều Âm sẽ chỉ làm mâu thuẫn trầm trọng hơn.

Trong lòng Lục Mục Trì nôn nao, bước nhanh tới cửa sổ nhìn xuống lầu.

Giây lát sau, Yến Hạc Thanh xuất hiện.

Tài xế của cha hấn lái xe đến trước mặt Yến Hạc Thanh nhưng cậu từ chối rồi đi bộ ra cổng bệnh viện.

Đến khi bóng dáng Yến Hạc Thanh biến mất hấn, Lục Mục Trì quay người đi nhanh ra khỏi phòng bệnh.

"Nói với ông nội là tôi muốn xuất viện."

.....

Trên tàu điện ngầm, Yến Hạc Thanh nhận được điện thoại của Lục Xương Thành.

Lục Mục Trì không những chịu ăn mà còn về công ty lo dự án, Lục Xương Thành hết sức hài lòng nên luôn miệng khen ngợi Yến Hạc Thanh.

Cuối cùng ông ta cười nói: "Muốn gì cứ nói nhé, Lục gia có thể cho cậu bất cứ điều gì."

Ngoài cửa sổ là đường hầm tối đen như mực, trên kính phản chiếu khuôn mặt vô cảm của Yến Hạc Thanh, "Khi nào cháu nghĩ ra sẽ nói với ngài."

Lục Xương Thành cũng chẳng để ý, chỉ có tiền tài hoặc cơ hội làm việc thôi, ông ta mau chóng đáp ứng rồi cúp máy.

Yến Hạc Thanh cất điện thoại, trong tai nghe lại phát bài luyện nghe.

Cậu tự học tiếng Nga, đã có đủ vốn từ vựng nên giờ bắt đầu nghe các đoạn văn, vừa nghe vừa dịch trong đầu.

Thời gian học tập trôi qua nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã đến trạm đại học Bắc Kinh.

Yến Hạc Thanh cất tai nghe rồi xuống tàu điện ngầm.

Trời đã tối hẳn, cậu không đói nhưng bữa tối vẫn phải ăn, đi vắng một tuần nên tủ lạnh trống rỗng.

Vào siêu thị của khu phố, Yến Hạc Thanh lựa ít cải thảo, khoai tây và một hộp thịt băm.

Đi ngang qua dãy kệ hàng để tới quầy thu ngân, cậu dừng lại nhìn về phía kệ mì gói.

Đêm đó ở nhà kính, cậu đã không nói với Lục Lãm thật ra mình cảm thấy ly mì kia ngon chưa từng thấy.

Thu mất lại, Yến Hạc Thanh đi tới quầy thu ngân.

"21.6."

Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra, vừa định quét mã thì liếc thấy kệ bánh kẹo ở quầy thu ngân.

Vỏ kẹo xanh đỏ lấp lánh dưới ánh đèn.

Đáy mắt lóe sáng, cậu lấy một gói kẹo đặt lên quầy thu ngân, "Tính chung đi ạ."

Vào chung cư, chẳng biết ai đang hầm canh sườn củ cải mà tỏa ra mùi thơm của cơm nhà, lan trong gió khiến người ta thêm thuồng.

Trời hơi lạnh, Yến Hạc Thanh kéo kín áo khoác, đèn cảm ứng sáng lên theo tiếng bước chân cậu.

Sắp lên lầu ba, một bóng người cao lớn đứng trước cửa nhà cậu.

Yến Hạc Thanh hết sức kinh ngạc, bước chân tăng tốc, đi nhanh lên lầu rồi dừng lại trước mặt Lục Lãm, đưa tay mò chìa khoá, "Anh tới lúc nào....."

Còn chưa nói hết thì đã bị kéo vào một vòng tay tràn ngập hương tuyết tùng.

Một tay ôm eo, một tay ôm đầu, Lục Lãm siết chặt Yến Hạc Thanh trong lòng mình.

Trên người thiếu niên toát ra khí lạnh ban đêm, anh áp cằm vào vành tai lạnh ngắt của cậu rồi thấp giọng nói: "Cho anh ôm em một lát đi."

Chương 83

Cái ôm này của Lục Lãm chẳng có chút tạp niệm nào mà chỉ là một cái ôm thuần túy đến cực hạn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Yến Hạc Thanh ở quán bar, anh có cảm giác như ánh trăng trên trời rơi xuống, lạc vào cõi hỗn độn, bị bóng tối nuốt chửng nhưng vẫn không giấu được ánh sáng từ trong xương tủy.

Ôm mạnh thì sợ người trong lòng vỡ vụn, ôm nhẹ thì sợ cậu biến mất.

Sự trân trọng này truyền vào tim Yến Hạc Thanh vô cùng rõ ràng. Lục Lãm chưa từng bộc lộ cảm xúc, nhưng giờ phút này Yến Hạc Thanh cảm nhận được tâm trạng sa sút của anh, điều có thể khiến Lục Lãm để lộ cảm xúc ra ngoài nhất định là rất khó khăn, rất bi thương.

Yến Hạc Thanh vừa nghĩ vậy thì tay đã nâng lên, ôm Lục Lãm bằng cả hai tay.

Túi nhựa đựng phải áo khoác Lục Lãm, Yến Hạc Thanh sức nhớ ra có một túi rau bị hờ, nước dính trên rau sẽ làm ướt áo Lục Lãm, cậu nói lòng tay định lùi lại, "Xin lỗi....."

Vừa muốn rút tay về thì Lục Lãm lại ôm chặt Yến Hạc Thanh, lần này càng mạnh hơn, sát sao đến nỗi không lọt gió, mặt Yến Hạc Thanh áp vào cổ Lục Lãm, trước mắt tối đen, chỉ nghe được giọng nam trầm thấp, "Không sao, ôm thêm lát nữa đi."

Chẳng biết qua bao lâu, đến khi dưới lầu có tiếng bước chân lên cầu thang, Lục Lãm mới buông Yến Hạc Thanh ra.

Vào nhà, anh bình thản cầm lấy đồ ăn, "Hôm nay để anh nấu cho."

Yến Hạc Thanh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, ngồi xuống sofa cầm sách lên đọc nhưng bị phân tâm liên tục, âm thanh trong bếp quanh quẩn bên tai.

Mấy món đơn giản, nửa tiếng sau đã có cơm.

Canh cải thảo thịt băm, khoai tây xào chua cay, trứng chiên cà chua.

Yên lặng ăn một lát, Yến Hạc Thanh nuốt cơm rồi nói, "Anh nấu ăn giỏi quá."

Câu này của Yến Hạc Thanh không hề khoa trương, Lục Lãm thật sự nấu ăn rất siêu, món cầu kỳ hay món bình thường đều nấu được.

Lục Lãm thấy Yến Hạc Thanh chỉ ăn cơm trắng thì đổi đĩa khác gấp một miếng trứng cho cậu, "Ông ngoại anh dạy đấy, nhờ có tài nấu ăn ngon nên ông mới theo đuổi được bà ngoại anh."

Bỗng nhiên anh đổi đề tài, "Lễ lao động em được nghỉ mấy ngày?"

Còn gần nửa tháng nữa là đến lễ lao động, năm nay ngày lễ gần cuối tuần, mấy ngày trước nhóm chat của lớp bắt đầu náo nhiệt, được nghỉ năm ngày, nếu to gan cúp học mấy buổi thì có thể nghỉ trọn cả tuần.

Yến Hạc Thanh nghe nhắc đến lễ lao động thì biết ngay Lục Lãm đã có kế hoạch, "Năm ngày à."

Lục Lãm cũng chẳng gây tò mò mà nói luôn, "Anh sắp về Nhị Thập Kiều công tác, đi chơi với anh mấy ngày nhé?"

Nếu là chỗ khác, Yến Hạc Thanh không muốn tham gia náo nhiệt vào kỳ nghỉ mà muốn ở nhà đọc sách hoặc làm thêm kiếm tiền, lễ lao động thường là thời điểm có nhiều việc nhất. Nhưng Nhị Thập Kiều là nơi cha mẹ từng sống nên cậu khó tránh khỏi dao động.

Cậu chẳng chút do dự mà đồng ý ngay, "Dạ."

Ăn cơm xong, Lục Lãm không có ý định về nhà mà mượn laptop của Yến Hạc Thanh giải quyết hồ sơ, "Buồn ngủ thì ngủ trước đi, anh làm xong rồi về."

Yến Hạc Thanh không buồn ngủ, lịch làm việc và nghỉ ngơi của cậu rất hợp lý, nhưng không biết vì câu nói của Lục Lãm có tác dụng hay dạo này quá vất vả mà tắm xong đọc sách một lát, cậu thật sự thấy buồn ngủ.

Cậu khép sách lại nhìn sang Lục Lãm.

Lục Lãm chăm chú xem hồ sơ, anh không dùng chuột và bàn phím mà dùng cảm ứng, không hề phát ra âm thanh nào.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng mà yên lặng chui vào chăn.

Một tiếng sau, Lục Lãm xử lý xong hồ sơ, anh tắt máy tính rồi quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh, cậu đã ngủ.

Cuộn tròn người lại, tư thế ngủ rất không có cảm giác an toàn.

Lục Lãm đưa tay xem đồng hồ, mười giờ kém mười, anh đứng dậy nhẹ nhàng đi tới cạnh giường.

Đèn bàn đang bật, ánh sáng vàng cam chiếu vào nửa bên mặt Yến Hạc Thanh, lông mày không còn nhíu chặt như trước, lúc ngủ Yến Hạc Thanh vô thức vùi mặt vào chăn nên hít thở một cách khó nhọc, Lục Lãm khom người kéo nhẹ chăn xuống cằm cậu, lúc này mới tắt đèn bàn.

Ra cửa mang giày mặc áo khoác, Lục Lãm tắt đèn trong phòng rồi lặng lẽ rời đi.

Ngay khi cửa đóng lại, Yến Hạc Thanh mở mắt ra, cậu ngủ thiếp đi nhưng khi Lục Lãm tới gần thì lại tỉnh giấc.

Gian phòng tối om nên tầm nhìn của cậu không rõ lắm, chỉ nhìn chăm chú vào một điểm nào đó trong bóng tối.

Một lát sau, Yến Hạc Thanh mới trở mình sang bên kia rồi quấn chặt mền.

Nhưng lần này không kéo lên mũi nữa mà nhét dưới cằm.

*

Rời khỏi căn hộ của Yến Hạc Thanh, Lục Lãm không về nhà, cũng chẳng đến công ty mà lái xe tới khu phố ăn chơi nhất thủ đô.

Trên đường đi, anh gọi điện cho Lục Mục Trì, "Đến tầng 21 của câu lạc bộ Hành Quy đi."

Hành Quy là câu lạc bộ cao cấp nhất thủ đô, hầu hết các thành viên đều có giá trị bản thân trên trăm triệu, đó là một tòa nhà ba mươi tầng, trong câu lạc bộ cần gì có nấy.

Lục Lãm bị Sở Tử Ngọc rủ vào, so với mấy câu lạc bộ ăn chơi khác, Hành Quy chuyên về thám hiểm và thể thao, đây cũng là lý do Lục Lãm đồng ý tham gia.

Sau khi đậu xe, Lục Lãm vào thang máy lên tầng 21.

Tầng 21 là phòng tập boxing.

Trong phòng thay đồ, Lục Lãm tháo cà vạt rồi cởi nút tay áo sơmi, chỉ

đeo băng quấn tay chứ không trang bị gì khác.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài có tiếng động, Lục Mục Trì đã đến.

Trong đầu Lục Mục Trì đầy dấu chấm hỏi, không hiểu tại sao Lục Lãm đột nhiên gọi mình đến câu lạc bộ, nhưng vì là Lục Lãm gọi nên hắn không dám không đến.

Cửa phòng thay đồ mở ra, Lục Mục Trì thấy Lục Lãm từ xa thì vội vàng chạy tới, hoàn toàn không có bộ dạng thiếu gia thường ngày mà hết sức ngoan ngoãn lễ phép, "Chú, cháu tới rồi ạ."

Lục Lãm không nhìn hắn, "Đấu một trận đi."

Lục Mục Trì sửng sốt, chú hắn muốn đấu quyền cước với hắn sao???

Công tử nhà giàu như hắn từ nhỏ đều tập võ để tự vệ, đối với chuyện này, lần đầu tiên Lục Xương Thành cho Lục Mục Trì quyền lựa chọn, quyền anh, tán thủ, quyền cước. Lục Mục Trì chẳng chút do dự chọn quyền cước. Chỉ đơn giản là vì Lục Lãm học quyền cước.

Nghe Lục Lãm nói muốn đấu với mình một trận, huyết dịch Lục Mục Trì sôi trào.

Hắn đã chờ đợi thời khắc này suốt 15 năm nay!

Hắn chạy tới phòng thay đồ, "Chú đợi một lát nhé, cháu sẽ quay lại ngay."

Lục Lãm im lặng đi đến võ đài.

Mặc đồ bảo hộ xong Lục Mục Trì trở lại, vẻ mặt phấn khích lập tức trở nên kỳ quái khi thấy Lục Lãm chỉ quấn băng tay.

Nhường hắn à?

Tất nhiên đây là sự quan tâm của trưởng bối nhưng lòng tự trọng của Lục Mục Trì rất cao, nhất là trong tiềm thức hẳn xem Lục Lãm như kẻ địch, bị xem thường làm hẳn cực kỳ khó chịu.

Ông nội chưa bao giờ nói ra nhưng hẳn biết rõ trong lòng ông Lục Lãm là người xuất sắc nhất, cha hẳn càng ngại phải nói, mỗi lần nhắc tới Lục Lãm đều tỏ vẻ ao ước ghen tị nhưng luôn cố che giấu.

Cả Lâm Phong Trí nữa.

Hẳn không có tình cảm với Lâm Phong Trí nhưng không có nghĩa là hẳn không để ý Lâm Phong Trí thích Lục Lãm.

Đây là nỗi si nhục sâu sắc đối với hẳn, hẳn muốn tìm cơ hội thắng Lục Lãm một lần.

"Chú....." Lục Mục Trì nhíu mày, "Đừng nhường cháu ạ."

Ánh mắt Lục Lãm thâm trầm, "Có bảo mày mặc đồ bảo hộ đâu."

Lục Mục Trì im lặng, sau đó dâng lên một nỗi kích động, không mặc đồ bảo hộ lại càng có cảm giác thực chiến!

Hẳn nhanh nhẹn cởi mũ và giáp bảo hộ chân, còn trịnh trọng nói: "Chú, giao hẹn trước nhé, tranh tài là chiến trường, không kể tình thân, cháu không khách sáo đâu, chú cũng đừng nể tình nhé."

Lục Lãm không trả lời.

Đợi Lục Mục Trì cởi hết đồ bảo hộ, chỉ còn lại băng quấn tay, hai bên cúi đầu chào nhau rồi bắt đầu tranh tài.

Lục Mục Trì biết Lục Lãm lợi hại nên tranh thủ vùng nắm đấm tới cầm anh trước, muốn chiếm thế thượng phong.

Lục Lãm sừng sững bất động, đợi nắm đấm của Lục Mục Trì lao tới

thì vững vàng chụp lấy.

Lục Mục Trì âm thầm khiếp sợ, sức lực hắn chưa từng thua bạn cùng trang lứa nào, sao chú hắn lại dễ dàng.....

Không đợi hắn nghĩ thêm, Lục Lãm đã bẻ quặt hai tay hắn ra sau lưng rồi xoay người chèn đầu gối lên lưng, đè nghiêng hắn xuống sàn.

Lục Mục Trì cảm thấy xương tay và cột sống như bị nứt ra, mặt bị đè sát đất, mồ hôi lạnh trên thái dương lập tức túa ra như mưa.

Hắn khổng chế không nổi, quá đau.

Vừa mở màn đã bị Lục Lãm hạ đo ván khiến Lục Mục Trì hết sức mất mặt, nghiêng chặt răng xoay người muốn thoát ra, dường như Lục Lãm cũng bị sức mạnh của hắn đẩy lùi, Lục Mục Trì mừng rỡ, vừa trở mình muốn đánh trả thì bỗng nhiên một cú đấm thụi vào môi hắn.

Nắm đấm nện xuống như mưa.

Đau không thể tả, còn có mùi máu tanh nồng khiến người ta buồn nôn.

Khóe miệng Lục Mục Trì da tróc thịt bong, máu ồ ạt chảy ra từ vết rách, hai mắt không biết dính mồ hôi lạnh hay máu mà nhòe đi.

Lồng ngực hắn phập phồng dữ dội, gầm lên một tiếng như dã thú bị dồn vào đường cùng, muốn khóa cổ Lục Lãm bằng hai chân.

Nhưng chân vừa giơ lên thì cả người hắn lập tức bị Lục Lãm lật ngược, mặt áp sát đất làm xương gò má đau điếng.

Lần này ngay cả chân Lục Mục Trì cũng bị bẻ quặt ra sau rồi đè chặt.

"Á!" Lục Mục Trì hét lên thảm thiết.

Giờ toàn thân hắn không có chỗ nào lành lặn, lồng ngực cũng bị đè ép không thở nổi, hắn thở hổn hển, không còn sức để phản kháng.

Có một tích tắc Lục Mục Trì cảm thấy mình sắp chết.

Bị Lục Lãm đánh chết.

Mí mắt chậm chạp hạ xuống, một giây cuối cùng, hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng la thất thanh, "Tiểu Trì!"

Lục Mục Trì hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Phòng tập boxing có gắn camera, khi Lục Lãm và Lục Mục Trì không mặc đồ bảo hộ lên võ đài, bảo vệ sợ xảy ra chuyện nên lập tức báo cho quản lý câu lạc bộ.

Kiểu đánh tay đôi này rất phổ biến ở câu lạc bộ, nhưng hôm nay là Lục Lãm và Lục Mục Trì, bên nào xảy ra chuyện bọn họ cũng khó sống.

Quản lý gọi chủ câu lạc bộ, ông ta lập tức báo cho Lục Hàn.

Lục Xương Thành còn đang chìm đắm trong niềm vui vì Lục Mục Trì dốc lòng chăm lo sự nghiệp, Lục Hàn không dám nói cho ông ta biết mà tự mình chạy đến xem tình hình.

Ai ngờ vừa vào thì thấy Lục Mục Trì toàn thân đầy máu nằm trên võ đài.

"Tiểu Trì!" Lục Hàn giật thót người, thất thố chưa từng thấy, hấp tấp chạy lên võ đài, "Con ơi!"

Lục Lãm buông Lục Mục Trì ra.

Lục Mục Trì nằm bẹp dí trên sàn, máu liên tục trào ra từ mặt, sàn nhà loang lổ máu tươi, thậm chí Lục Hàn ngồi xuống còn không dám

đụng vào hấn.

Lục Hàn đỏ ngầu mắt trừng Lục Lãm, "Lục Lãm, mày có ý gì hả!"

Quản lý câu lạc bộ đi theo vội vã chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Lục Lãm hờ hững xoa cổ tay, cầm áo khoác vắt trên lan can ung dung mặc vào rồi nói: "Đấu một trận thôi."

Lục Hàn hoàn toàn không tin, "Có ai đấu như mày không? Nó là cháu mày mà!" Lục Hàn đau lòng không chịu nổi, "Nếu nó có mệnh hệ gì thì tao và cha sẽ không tha cho mày đâu!"

Lục Lãm chẳng buồn để ý mà cài nút áo vest đi xuống võ đài.

*

Trưa hôm sau Yến Hạc Thanh mới biết Lục Mục Trì lại nhập viện.

Lục Mục Trì gửi hình tới, một chân hấn quấn băng kín mít như xác ướp.

[Anh đấu thua rồi.]

Lục Mục Trì truyền nước biển, trông mong nhìn điện thoại chăm chăm, sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên là tìm Yến Hạc Thanh kể khổ.

Quả thực hấn đau đớn vô cùng, rất muốn được Yến Hạc Thanh an ủi.

Nhưng cậu không thèm trả lời.

Sau khi tan học, Yến Hạc Thanh bị Dương Nhữ Thành gọi lên văn phòng.

Cố Tinh Dã cũng ở đó.

Yến Hạc Thanh lễ phép gật đầu chào Dương Nhữ Thành, "Thầy Dương."

Khóe mắt Cố Tinh Dã liếc nhìn Yến Hạc Thanh, chỉ khi ở bên người đàn ông kia, Yến Hạc Thanh mới giống một đóa hồng nở rộ.

Còn với những người khác thì luôn giữ khoảng cách vừa đủ.

Dương Nhữ Thành hết sức vui vẻ, nhướn mày nói: "Đơn đăng ký phòng thí nghiệm của em được duyệt rồi, làm cho tốt nhé."

Vẻ mặt Yến Hạc Thanh vẫn không thay đổi, chỉ cười nhẹ, "Cảm ơn thầy ạ."

Dương Nhữ Thành có chuyện cần nói với Cố Tinh Dã nên Yến Hạc Thanh đi trước.

Nhưng cậu vừa ra khỏi tòa nhà thì sau lưng có tiếng bước chân từ xa đến gần.

Cố Tinh Dã đuổi kịp cậu, "Yến Hạc Thanh, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

Chương 84

Cố Tinh Dã đi lên trước mặt Yến Hạc Thanh.

Hắn cao 1m86, hơn Yến Hạc Thanh gần nửa cái đầu, mắt sụp xuống, "Liên quan đến em trai cậu đấy."

Về mặt Yến Hạc Thanh trầm tĩnh, "Chuyện gì."

"Cậu tiếp xúc với cậu ấy mấy ngày chắc cũng nhận ra rồi." Cố Tinh Dã cấp sách đi bên trái Yến Hạc Thanh, "Cậu ấy bị chiều hư nên đồng đánh lẫn, không chịu nổi áp lực, tính tình cũng lỗ mãng nữa."

Hắn đang liệt kê khuyết điểm của Lâm Phong Trí nhưng giọng điệu lại có vẻ bênh vực, Yến Hạc Thanh yên lặng chờ hắn nói tiếp.

Quả nhiên lời nói của Cố Tinh Dã xoay chuyển, "Nhưng chính vì thẳng tính như vậy nên cậu ấy không có mưu mô gì đâu."

Cố Tinh Dã dừng lại quan sát vẻ mặt Yến Hạc Thanh.

Chẳng lộ ra cảm xúc gì.

Yến Hạc Thanh vẫn như mọi khi, kín kẽ đến nỗi một giọt nước cũng không lọt.

Buồn, vui, giận hờn đều là phạm vi hắn không cách nào chạm đến.

Trong lòng Cố Tinh Dã dâng lên cảm giác thất bại rõ rệt, hắn đành phải nói tiếp, "Bởi vậy khi hiểu lầm cậu, cậu ấy mới lập tức tìm cậu chất vấn. Tớ đã nói rõ với cậu ấy là mình tự đoán ra quan hệ của các

cậu rồi."

Yến Hạc Thanh hờ hững nói, "Nó nhờ cậu đến giải thích với tôi à?"

Dĩ nhiên là không phải, giờ Lâm Phong Trí đang giả bệnh nằm viện, trong đầu chỉ nghĩ trăm phương ngàn kế để Lục Lãm đến thăm mình chứ đâu còn để ý gì khác nữa.

Yến Hạc Thanh biết tổng nhưng vẫn hỏi.

Cố Tinh Dã giật mình thấy rõ, hắn kiên trì nói, "Ừ, cậu ấy bận việc không tới được nên tớ đi thay."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh dán vào Cố Tinh Dã, đây là lần đầu tiên cậu chính thức nhìn hắn.

Yết hầu Cố Tinh Dã thít chặt, lập tức đứng thẳng người.

"Cậu không giỏi nói dối chút nào." Yến Hạc Thanh dờ mắt đi rồi thản nhiên nói, "Nếu cậu gặp nó thì nhắn giùm một câu, tôi không giận chuyện nhỏ nhặt này đâu, không trả lời là vì không cần thiết thôi."

Ánh mắt Cố Tinh Dã nhìn Yến Hạc Thanh lộ ra vẻ thắc mắc, "Việc nhỏ nhặt mà cậu nói là cậu ấy hiểu lầm cậu hay là vì tớ mà cậu ấy trút giận lên cậu?"

Yến Hạc Thanh vừa định mở miệng thì điện thoại reo lên.

Lục Mục Trì đợi hồi lâu mà không thấy trả lời nên chờ hết nổi, chỉ là miệng hắn bị thương, nói chuyện ngọng nghịu không rõ, mới đầu Yến Hạc Thanh còn nghe không hiểu.

Thấy cậu có điện thoại, Cố Tinh Dã hươ tay ra hiệu sẽ chờ rồi chủ động đi qua bên kia.

Yến Hạc Thanh yên lặng nghe một hồi mới hiểu ý Lục Mục Trì.

Tối qua Lục Mục Trì đấu quyền cước với người ta, bị gãy một chân và một tay, môi cũng rách, phải nằm viện rất lâu.

Yến Hạc Thanh không hề quan tâm Lục Mục Trì bị thương thế nào, chỉ nhận ra đây là một cơ hội tốt.

Cậu bình tĩnh hỏi, "Ở bao lâu?"

Lục Mục Trì khó nhọc mấp má môi, "Gãy xương chắc phải một trăm ngày nhỉ?"

Yến Hạc Thanh khéo léo dẫn dắt đến chủ đề mình quan tâm, "Lâu vậy công ty anh tính sao?"

Trên giường bệnh, mặt Lục Mục Trì quần đầy băng gạc, nghe Yến Hạc Thanh hỏi chuyện công ty, dù khóe miệng đau buốt cũng không kìm được nhếch lên cười.

Quả nhiên Yến Hạc Thanh đang mong hấn sớm lập nghiệp thành công để ở bên cậu mà!

Lúc này Lục Mục Trì lại hận Lục Lãm ra tay quá nặng, đánh hấn gãy nửa cái răng, mới trám xong đau chết, muốn tình tứ nấu cháo điện thoại với Yến Hạc Thanh nhưng giọng ồm ồm khó nghe cực kỳ!

Hấn khó nhọc nhếch miệng, "Chỉ có một dự án thôi, còn hai tháng nữa lận, có liên quan đến ngành cũ em học đấy, em đến bệnh viện giúp anh nhé?"

Ý không nằm trong lời, hấn muốn gặp Yến Hạc Thanh, tốt nhất là mỗi phút mỗi giây cậu đều ở trong tầm mắt hấn.

Yến Hạc Thanh đáp ứng, "Đợi tôi rảnh đã."

Lục Mục Trì suýt thốt lên khi nào mới rảnh, nhưng nghĩ lại quan hệ

giữa mình và Yến Hạc Thanh mới dịu đi chút xíu, nóng vội sẽ bị phản tác dụng.

Hắn bực bội nhưng đành phải rộng lượng nói, "Em cứ làm việc của mình đi, có rảnh thì đến nhé."

Cúp điện thoại, Cố Tinh Dã canh đúng thời gian quay lại, hắn không nói tiếp chuyện lúc nãy mà thông báo: "Trí Trí nhập viện rồi."

*

Lâm Phong Trí không muốn Cố Tinh Dã đến bệnh viện thăm mình, lỡ gặp trúng Lục Lầm thì phiền lắm. Nhưng y lỡ miệng nói hớ mình đang nằm viện, Cố Tinh Dã đòi tới, y không có lý do gì để ngăn cản nên hẹn hắn ở quán trà sữa đối diện bệnh viện.

Lâm Phong Trí mặc đồ bình thường vào quán trà sữa, gương mặt y thanh tú nên vừa bước vào đã thu hút khá nhiều sự chú ý, y tìm một bàn gần cuối tiệm ngồi xuống, gọi trà sữa pudding cho mình và trà sữa trân châu nguyên vị cho Cố Tinh Dã.

Trong lúc chờ đợi, y buồn chán lướt điện thoại.

Y vẫn đang tìm dầu gội mùi tuyết tùng.

Y rất kiên nhẫn, nhãn hiệu trong nước không có thì tìm nhãn hiệu lớn ở nước ngoài, nhãn hiệu lớn không có thì tìm nhãn hiệu nhỏ, y không tin là không tìm được!

Đang mãi tra cứu thì nữ sinh bàn bên cạnh bỗng nhiên xuýt xoa, "Đẹp trai quá!"

Lâm Phong Trí cất điện thoại, nhất định là Cố Tinh Dã rồi. Y đã quá quen thuộc, Cố Tinh Dã đi đâu cũng được nữ sinh săn đón.

"Mắt siêu đẹp luôn!" Một nữ sinh thì thầm, "Tớ có trang điểm cũng

không được vậy đâu."

Lâm Phong Trí chợt vỡ lẽ điều gì, y vừa ngược mắt lên thì thấy Cố Tinh Dã và Yến Hạc Thanh vừa nói chuyện vừa đi vào quán.

"....." Lâm Phong Trí nhìn thẳng vào Yến Hạc Thanh.

Lúc này Yến Hạc Thanh cũng phát hiện ra y, bốn mắt nhìn nhau, Lâm Phong Trí chợt dạ cúi đầu xuống trước, trong lòng mắng Cố Tinh Dã xối xả, sao tên ngốc này lại gọi Yến Hạc Thanh đến chứ!

Giây lát sau, Cố Tinh Dã tới ngồi cạnh Lâm Phong Trí, còn Yến Hạc Thanh ngồi đối diện.

Nhân viên phục vụ bưng hai ly trà sữa tới, thấy có ba người thì nhất thời không biết nên đưa cho ai, Yến Hạc Thanh giải vây giúp cô, "Cho tôi ly nước."

Nhân viên phục vụ thở phào nhẹ nhõm, đặt hai ly trà sữa xuống trước mặt Lâm Phong Trí và Cố Tinh Dã rồi mau chóng bưng nước tới cho Yến Hạc Thanh, trên miệng ly còn gắn một lát chanh.

"Bệnh à?" Yến Hạc Thanh hỏi Lâm Phong Trí trước.

Lâm Phong Trí đập mạnh một cái lên giày thể thao của Cố Tinh Dã dưới gầm bàn rồi mới ngẩng đầu cười ngượng, "Không sao, mắt hơi có vấn đề thôi."

Cố Tinh Dã nhìn đau bụng trà sữa lên trêu y, "Chẳng phải cậu tự nhận mình có thị lực tiêu chuẩn phi công à, có vấn đề gì được chứ."

Lâm Phong Trí chỉ bịa đại một lý do để nằm viện, hôm đó mắt hơi xốn nên thuận miệng nói mắt mình không khỏe.

Đương nhiên kết quả khám chẳng có vấn đề gì nhưng y cứ khẳng khẳng nói mắt mình không khỏe, bác sĩ đành cho y nhập viện.

"Thì khó chịu chứ sao!" Lâm Phong Trí âm thầm đưa tay nhéo Cổ Tinh Dã.

Cổ Tinh Dã đã quá quen với Lâm Phong Trí nên lập tức nhận ra y đang nói dối, chỉ là không hiểu y giả bệnh làm gì.

Để Yến Hạc Thanh thương cảm sao?

Cổ Tinh Dã không chắc lắm nên quyết định xem tình hình rồi giúp bọn họ làm hòa.

Yến Hạc Thanh cười nhạt, "Mắt quan trọng lắm, em phải giữ cho kỹ đấy."

Lâm Phong Trí không thể nói mình đang bịa nên gật đầu, "Ừm."

Y thu tay lại rồi bưng trà sữa lên uống mấy ngụm, sau đó lại giẫm mạnh mũi giày Cổ Tinh Dã, nói chuyện với hắn qua ánh mắt, "Chán sống rồi hả, dẫn anh ta theo làm gì!"

Cổ Tinh Dã nhú mày với y, "Tớ đang giúp cậu xin lỗi mà."

Lâm Phong Trí mím môi dưới, có phải lỗi của y hết đâu, Cổ Tinh Dã, Yến Hạc Thanh và y, trách nhiệm phải chia làm ba mới đúng. Y khuấy trà sữa, "Chiều nay hai người rảnh không? Hôm nay không ở bệnh viện nữa, mời hai người đi chơi khúc côn cầu trên băng."

Vậy cũng là xin lỗi rồi nhỉ? Y chọc chọc ống hút.

Cổ Tinh Dã đáp: "Học hai tiết thôi, cậu đi chung với tụi tớ đi, tan học đi chơi luôn, tớ biết một sân khúc côn cầu trên băng mới mở cũng được lắm."

"Tụi tớ?" Lâm Phong Trí cau kinh đạp Cổ Tinh Dã, "Thân thiết quá ha."

Cố Tinh Dã chỉ cười chứ không giải thích.

Yến Hạc Thanh đứng ngoài quan sát hai người nói chuyện, chẳng lộ ra chút cảm xúc nào.

Uống trà sữa xong, họ đón taxi về đại học Bắc Kinh, tính cách Lâm Phong Trí hoạt bát nên giờ ra chơi làm quen hết với các nam sinh lớp 2 khoa Sinh, còn rủ bọn họ đi chơi khúc côn cầu trên băng.

— —

Cùng lúc đó, một chiếc Maybach dừng lại dưới nhà Triệu Huệ Lâm.

Trợ lý xuống xe kiểm tra số nhà rồi quay lại báo cáo, "Địa chỉ Triệu Cường nói chính là căn số 202 bên phải tòa nhà này đấy ạ."

Lục Lãm mở cửa xuống xe.

Ngoại hình và khí chất của anh hoàn toàn trái ngược với chung cư cũ kỹ bẩn thỉu này, người đi ngang qua đều âm thầm nhìn ngó.

Lục Lãm ngẩng đầu nhìn ban công nhỏ bên phải lầu hai, vách tường bị nước mưa làm tróc hết sơn đã trở về màu sắc ban đầu, giờ là trắng xám loang lổ, cửa sổ kiểu cũ có vẻ lâu đời lắm rồi.

Lục Lãm thu mắt lại rồi sỏi chân đi vào chung cư.

Cầu thang hẹp dốc bốc lên mùi ẩm mốc.

Mùa xuân trời hay mưa, trên tường nhà cũ kỹ thậm chí còn mọc rêu.

Đến phòng 202, cửa mở ra, một người đàn ông mặt tròn đeo kính và một phụ nữ tiều tụy hốc hác đang đợi bên trong.

Người phụ nữ chính là Triệu Huệ Lâm.

Yến Thắng Bình thế chấp nhà để vay nặng lãi một trăm ngàn, giờ lãi mẹ đẻ lãi con không trả nổi, ngày nào bọn chúng cũng tới đập phá làm Yến Phong từ thỉnh thoảng mới tè dầm biến thành thường xuyên tè dầm, không chịu đi học, nhà cũng không dám ở, bà ta bị giày vò đến mức kiệt quệ nên quyết định bán nhà trả nợ, dù phải đi thuê phòng cũng tốt hơn là sống trong sợ hãi.

Lục Lãm bước vào, Triệu Huệ Lâm nhìn không được nhìn anh chăm chăm, nhìn là biết dân giàu, liệu..... có chịu mua căn hộ này không? Triệu Huệ Lâm không chắc lắm nên thấp thỏm khều người môi giới.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, bà ta không còn mạnh mẽ như trước mà trở nên yếu bóng vía.

Người môi giới ghét bỏ tránh xa, mỗi ngày Triệu Huệ Lâm đều chăm sóc Yến Phong nên người rất nặng mùi.

Trợ lý vừa vào nhà đã phải bịt mũi, căn hộ này không chỉ có mùi ẩm mốc mà còn có..... mùi khai của nước tiểu nữa sao? Hắn không chắc lắm, nhưng thấy vẻ mặt Lục Lãm vẫn như mọi khi, trợ lý cũng bỏ tay ra.

Người đàn ông mặt tròn đã làm nghề môi giới nhà hai mươi năm nên từng gặp rất nhiều khách, biết Lục Lãm không phải người bình thường, hắn tươi cười đón đả tới chào hàng, "Nhà này tuy cũ....."

Triệu Huệ Lâm cũng đi theo, muốn tìm cơ hội chào hàng với Lục Lãm, bà ta đang muốn bán gấp căn hộ này!

Trợ lý vội vàng dẫn môi giới và Triệu Huệ Lâm sang phòng khác bàn bạc.

Phòng khách vừa dơ vừa bừa bãi, trên sàn toàn bao mì gói và khăn giấy đã qua sử dụng.

Lục Lãm yên lặng đứng trong phòng khách nhìn quanh, căn hộ kiểu cũ có hai phòng ngủ một phòng khách, vợ chồng Yến Triệu và con ruột mình, phòng thứ ba..... Ánh mắt Lục Lãm chuyển sang ban công.

Anh đi tới ban công.

Trong không gian chật hẹp có một tấm ván gỗ tạm xem như giường, giờ chất đầy quần áo bẩn, trên cửa sổ treo hai tấm rèm màu xanh dương.

Lục Lãm đi tới ngòi xuống đưa tay đo tấm ván gỗ, dài khoảng một mét.

Ngồi càng gần tường thì mùi ẩm mốc kia càng nồng nặc.

Lục Lãm không có động tác nào nữa, trợ lý bàn xong thì ra ban công tìm anh, "Lục tổng, ra giá 1.26 triệu ạ."

Lúc này trời đã tối, một đám mây đen kéo tới.

Lục Lãm đứng dậy, "Nói với môi giới căn hộ này anh ta bán không được đâu, tất cả môi giới ở thành phố này đều bán không được."

Đầu óc trợ lý rất nhanh nhạy nên lập tức hiểu ý Lục Lãm, không bán được nhà thì vợ chồng Yến Triệu sẽ không trả nổi khoản nợ vay nặng lãi, hấn gật đầu, "Vâng, tôi sẽ lo liệu ạ."

Lục Lãm xuống lầu rời đi.

Trước khi lên xe, anh nhìn sắc trời, mây đen dày đặc, sau đó đưa tay xem đồng hồ, chưa tới bốn giờ, chiều nay Yến Hạc Thanh học hai tiết.

Mở cửa lên xe, anh bảo tài xế: "Đến đại học Bắc Kinh đi."

Chương 85

Buổi chiều học xong hai tiết, các nam sinh lớp 2 khoa Sinh không theo bọn họ đi chơi khúc côn cầu trên băng.

Đây là môn thể thao đắt tiền, sinh viên đại học Bắc Kinh không giống sinh viên ngành nhiếp ảnh như Lâm Phong Trí, gia đình khá giả, bọn họ cũng chẳng biết chơi khúc côn cầu trên băng.

Lúc này Lâm Phong Trí mới nhớ ra mình chưa hỏi Yến Hạc Thanh có biết chơi trò này không, y và Cố Tinh Dã ngồi cuối lớp, Yến Hạc Thanh ngồi hàng đầu, y nhắc chân muốn đi tới nhưng bị Cố Tinh Dã kéo lại.

"Cậu ấy không biết đâu." Cố Tinh Dã nhìn bóng lưng gầy gò thẳng tắp của Yến Hạc Thanh.

Lâm Phong Trí đúng là không có đầu óc, thảo nào anh em sinh đôi mà chẳng thân thiết gì. Cứ nhìn điều kiện của Yến Hạc Thanh là biết cậu không rành chơi khúc côn cầu trên băng, hôm nay đi là để dạy cậu, nhân tiện sau này hẹn ra chơi chung.

Lâm Phong Trí ghen hòng, "Sao cậu không nói sớm, tớ rủ bạn học và đồng đội rồi, cậu cũng rủ bạn theo nữa, anh ta không biết chơi thì làm sao bây giờ."

Chơi một trận khúc côn cầu trên băng phải có 12 người, ngay cả số người bọn họ rủ theo cũng chưa đủ mà phải tới sân băng tìm thêm.

Cố Tinh Dã cười, "Không sao đâu, chơi thôi mà."

Lâm Phong Trí ngồi im nhưng vẫn nguýt Cố Tinh Dã một cái, "Cậu có kiên nhẫn với anh tớ ghê nhỉ, hồi đó dạy tớ chơi khúc côn cầu trên băng còn khổ khế hơn huấn luyện viên nữa."

Cố Tinh Dã cười khế rồi đứng dậy nắm vai y, "Cậu ấy là anh cậu mà."

Lúc này Lâm Phong Trí mới chịu thôi, y hất tay Cố Tinh Dã ra rồi đi xuống bậc thang, tới hàng ghế đầu gọi Yến Hạc Thanh, "Đi thôi."

Yến Hạc Thanh thu dọn sách giáo khoa.

Cậu không biết chơi khúc côn cầu trên băng, trong nguyên tác cũng chỉ có một ký ức buồn nôn, sở dĩ không từ chối là vì tình yêu đích thực của Trình Giản chính là đồng đội khúc côn cầu trên băng của Lâm Phong Trí thời cấp ba.

Lâm Phong Trí rất mê khúc côn cầu trên băng, trước kia còn có ý định trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp, chỉ là thể trạng y gầy không chịu nổi va chạm, sau mấy lần nằm viện đành từ bỏ ý định này, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ chơi.

Chơi cũng phải theo lối thi đấu chuyên nghiệp, hôm nay nhất định Lâm Phong Trí sẽ rủ thêm người, biết đâu sẽ gọi đồng đội thời cấp ba kia.

Yến Hạc Thanh không chắc lắm, nhưng hôm nay cậu cũng rảnh nên định tới đó tìm thêm cơ hội.

Tuyển thời gian thay đổi, chưa chắc Trình Giản sẽ không gặp tình yêu đích thực sớm hơn.

Yến Hạc Thanh xách ba lô đi.

Lâm Phong Trí và Cố Tinh Dã đi trước, Yến Hạc Thanh theo sau ra khỏi tòa nhà.

Một cơn gió thổi tới, trên mặt hơi ẩm ướt, Yến Hạc Thanh ngược mắt nhìn trời, sắp mưa rồi.

Quả nhiên vừa ra cổng trường thì trời đột ngột đổ mưa to, nhốt cả đám sinh viên dưới mái hiên trước cổng.

Mái hiên rộng cỡ bàn tay chật kín người, chỉ chốc lát sau Lâm Phong Trí đã bị đẩy tới bên cạnh Yến Hạc Thanh.

Trong mùi nước mưa thoang thoảng một hương thơm quen thuộc.

Nãy giờ cách xa Yến Hạc Thanh nên Lâm Phong Trí không ngửi thấy, giờ tới gần mới mơ hồ ngửi thấy mùi tuyết tùng.

Lâm Phong Trí lập tức quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh, "Tối qua anh lại ở nhà bạn nữa à?"

Cố Tinh Dã đứng cạnh Lâm Phong Trí, nghe tiếng cũng ghé mắt nhìn sang.

Yến Hạc Thanh không biết trên người mình còn mùi tuyết tùng, nhưng Lâm Phong Trí vừa mở miệng thì cậu đã kịp phản ứng, ánh mắt thoáng dao động, lạnh nhạt nói: "Không phải."

Lâm Phong Trí không tin, "Ờ thì ở, em không ép anh hỏi nhãn hiệu nữa đâu, em sẽ tự tìm."

Cố Tinh Dã chen vào, "Gì thế?"

Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí đều phớt lờ hẳn, Yến Hạc Thanh thản nhiên nói, "Người đó tặng anh một bộ nên không cần tới nhà nữa."

Lâm Phong Trí cảm thấy không đúng lắm, hiếm hoi lẩm đầu óc mới nhanh nhạy được một lần, "Chẳng lẽ người bạn đối với anh rất tốt

chính là người này sao?" Không phải nữ mà là nam à?

Yến Hạc Thanh vừa định trả lời thì trong túi rung lên.

Cậu lấy điện thoại ra, là Lục Lãm, cậu ra hiệu cho Lâm Phong Trí chờ một lát rồi nghe máy.

"Không đem dù." Trong giọng nói của Lục Lãm mang theo ý cười.

Yến Hạc Thanh lập tức hiểu ra nên đưa mắt nhìn về phía trước, tiếc là mưa to quá làm trời đất trắng xóa, cậu trả lời: "Anh đến rồi."

Hai người đều khẳng định.

Lục Lãm lại cười, "Anh cách em không xa đâu. Em không thấy anh nhưng anh thấy em rõ lắm."

Tiếng mưa rơi và tiếng nói chuyện xung quanh Yến Hạc Thanh đều không nghe được, chỉ có tiếng tim đập càng lúc càng lớn của cậu.

Sau đó giọng Lục Lãm lại vang lên bên tai, "Anh tới đón em nhé?"

Mưa to chỉ kéo dài mấy phút, chốc lát sau thì ngớt dần, từ mưa như trút nước biến thành mưa bụi rả rích, có sinh viên chạy vào màn mưa để tới ga tàu điện ngầm.

Thấy Yến Hạc Thanh cứ mãi nói chuyện điện thoại, Lâm Phong Trí quay sang bàn với Cố Tinh Dã, "Mưa không đón được taxi đâu, hay là gọi tài xế nhà tớ qua chở tụi mình nhé."

Cố Tinh Dã ậm ừ, khéo mắt lại quan sát Yến Hạc Thanh.

Hắn đang băn khoăn về người bạn của Yến Hạc Thanh mà Lâm Phong Trí vừa nhắc.

Đối với Yến Hạc Thanh rất tốt, cậu còn ngủ lại nhà bạn nữa sao?

Lục tiên sinh?

Lông mày Cố Tinh Dã vô thức nhíu lại.

Lúc này nhịp tim Yến Hạc Thanh đã dần ổn định lại, có thể nghe thấy những âm thanh khác.

Là giọng Lâm Phong Trí, "Vâng, cổng đại học Bắc Kinh, chú qua đón tụi cháu đi....."

Yến Hạc Thanh nhẹ giọng nói, "Dạ."

Cạch.

Trong ống nghe có tiếng mở cửa xe, cùng với tiếng mưa tí tách bỗng nhiên vang lên.

*

Con đường trước cổng đại học Bắc Kinh có hai hàng cây pháo đồng mấy chục năm tuổi.

Đang thời kỳ ra hoa, những chùm hoa pháo đồng cong cong màu tím rũ xuống thân cây to lớn, chỉ cao hơn người đi đường mấy centimet.

Sau cơn mưa tầm tã, hoa tím rơi xuống đất hòa lẫn với nước mưa tạo thành những vũng hoa mấp mô.

Lá cây được nước mưa gột rửa xanh biếc, mưa rơi tí tách xuống mặt dù trong suốt, một bóng người cao lớn mạnh mẽ xuất hiện trên con đường phủ đầy hoa rơi.

Lâm Phong Trí vừa định cúp máy thì con người đột nhiên mở to, kinh ngạc, mừng rỡ, bối rối, nhìn thẳng tới phía trước.

Trong ống nghe có tiếng hỏi của tài xế nhưng điện thoại đã tuột khỏi tay Lâm Phong Trí rơi xuống đất.

Bộp một tiếng, Cố Tinh Dã kinh ngạc nhìn Lâm Phong Trí, "Sao — —"

"Chú Lục....." Khóe miệng Lâm Phong Trí phát ra một thanh âm mềm mại chưa từng có, tim đập dữ dội như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cả thế giới nhòe đi trong mắt y, chỉ còn lại Lục Lãm mặc áo khoác dài màu đen, cầm một chiếc ô trong suốt đi về phía y.

Lục Lãm tới đón y sao?

Đúng rồi!

Chắc chắn là vậy rồi!

Ngoài y ra Lục Lãm còn có thể tới đón ai nữa chứ!

Niềm hạnh phúc tột độ bao trùm lấy Lâm Phong Trí, móng tay y ghim sâu vào thịt mềm, ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được, vội vã bước ra màn mưa đón Lục Lãm.

Cố Tinh Dã nghe y gọi chú Lục thì chợt hiểu ra tại sao mình thấy Lục Lãm khá quen mắt.

Lục Lãm, chú Lục Mục Trì, nhân vật lừng danh một thời ở đại học Bắc Kinh.

Cố Tinh Dã lập tức nhìn sang Yến Hạc Thanh.

Cùng lúc đó, Lâm Phong Trí chạy vội đến trước mặt Lục Lãm, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, y mở miệng ra, giọng nói run rẩy, "Chú — —"

Im bật.

Nụ cười của Lâm Phong Trí đông cứng trên môi.

Cổ y chậm chạp xoay theo Lục Lãm như bị mắc kẹt.

Lục Lãm che dù thản nhiên đi lướt qua y.

Lâm Phong Trí ngoái đầu lại — —

Bước chân Lục Lãm dần tăng tốc, trong đôi mắt đen chỉ có mỗi Yến Hạc Thanh, càng đi nhanh hơn, khi Yến Hạc Thanh ra khỏi mái hiên thì anh tiến lên một bước rồi nghiêng dù che cho cậu quá nửa.

Trước mắt Lâm Phong Trí lập tức tối sầm.

Đen kịt, tuyệt vọng.

Trong khoảnh khắc, Lâm Phong Trí nghĩ thà mắt mình thật sự có vấn đề, thậm chí là mù còn hơn phải thừa nhận chú Lục của y đi về phía Yến Hạc Thanh.....

— —

Ánh mắt Cố Tinh Dã cũng tối đi.

Lục Lãm cứ như không nhìn thấy hắn, hoặc là anh thật sự không hề thấy những người khác, đôi mắt mang theo ý cười nhìn thiếu niên trước mặt, đón lấy ba lô của cậu một cách tự nhiên, "Em mặc phong phanh vậy mà không lạnh à?"

Mùa xuân trời ấm lên nhưng vẫn còn hơi lạnh, Yến Hạc Thanh lại chỉ mặc áo khoác mỏng.

Nếu không phải đang ở cổng đại học Bắc Kinh thì Lục Lãm rất muốn kéo cậu vào áo khoác mình ủ ấm một hồi.

Yến Hạc Thanh nhìn qua bả vai Lục Lãm, cách đó không xa, Lâm

Phong Trí đứng sững nhìn họ, cậu thu mắt lại rồi tiến lên một bước, Lục Lãm cũng nghiêng dù theo, hai người đứng đối diện nhau qua cán dù.

Yến Hạc Thanh khẽ lắc đầu, "Không ạ. Anh đến lúc nào vậy?"

"Lúc em đi ra với bạn học." Lục Lãm mỉm cười, "Có hoạt động gì à?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Họ rủ em đi chơi khúc côn cầu trên băng."

Lúc này Lục Lãm mới nhìn Cố Tinh Dã, "Thêm một người không sao chứ?"

Rõ ràng anh đang nói mình, Cố Tinh Dã tiến lên, hẳn biết Lục Lãm quyền thế ngập trời, nhưng chính vì vậy hẳn càng có hứng thú hơn, Cố Tinh Dã tươi cười, "Anh chịu tham gia là vinh hạnh của tụi em mà."

Lúc này mưa đã tạnh, Yến Hạc Thanh nói với Lục Lãm một tiếng rồi ra khỏi dù, đi tới chỗ Lâm Phong Trí.

Cậu bình thản nói với Lâm Phong Trí: "Đó là Lục Lãm bạn anh, anh ấy chơi khúc côn cầu trên băng với tụi mình không sao chứ?"

Lâm Phong Trí hoàn toàn không thể suy nghĩ được nữa, hồi lâu sau mới khàn khàn nói, "Chú ấy..... chính là người bạn đối với anh rất tốt sao?"

Thảo nào mùi tuyết tùng giống hệt nhau.

Thì ra người đàn ông kia chính là Lục Lãm.....

Yến Hạc Thanh đến nhà Lục Lãm ngủ lại..... Bọn họ.....

Móng tay bóng loáng của Lâm Phong Trí đâm rách lòng bàn tay, cơn đau ập tới nhưng ngay cả khóc y cũng khóc không nổi.

Y không muốn Lục Lãm thích người khác, càng không muốn Lục Lãm thích Yến Hạc Thanh!

Rốt cuộc Lâm Phong Trí cũng nhúc nhích, y tiến lên chụp lấy cánh tay Yến Hạc Thanh, mười ngón tay run lẩy bẩy, nhìn Yến Hạc Thanh với vẻ cầu khẩn, "Anh....."

Y lắc đầu nguầy nguậy, hy vọng Yến Hạc Thanh sẽ phủ định.

Yến Hạc Thanh chỉ ngờ vực nhìn y, "Đúng vậy, mà sao?" Bỗng nhiên cậu nghĩ đến chuyện gì, đảo mắt một vòng rồi hỏi nhỏ, "Anh và anh ấy không phải bạn bình thường đâu, nói cho anh ấy biết quan hệ của tụi mình cũng đâu có sao nhỉ?"

"....." Sắc đỏ cuối cùng trên mặt Lâm Phong Trí biến mất sạch, y thở dồn dập, móng tay ghim vào áo khoác Yến Hạc Thanh.

Không phải bạn bình thường.....

Trong đầu y chỉ có mấy chữ này, y muốn hỏi không phải bạn bình thường thì là bạn gì? Bạn thân? Hay là..... bạn trai?

Lâm Phong Trí không dám hỏi.

Y sợ phải nghe câu trả lời.

Trước mắt y lại hiện ra hình ảnh Lục Lãm đi nhanh đến trước mặt Yến Hạc Thanh, bước chân tăng tốc, nghiêng dù che cho cậu.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên y thấy Lục Lãm quan tâm một người đến mức này, cứ như người kia là bảo bối của anh vậy.

Lâm Phong Trí điên cuồng lắc đầu, y lùi lại một bước, ánh mắt nhìn trừng trừng Yến Hạc Thanh.

Không thể nào! Tuyệt đối không phải! Lục Lãm không thích Yến Hạc Thanh đâu, bọn họ hoàn toàn không phải người cùng một thế giới! Nhất định là y hiểu lầm rồi.

Chẳng phải Lục thị trao học bổng cho nhân tài ở các trường đại học sao? Yến Hạc Thanh đạt thành tích xuất sắc nên được Lục Lãm đánh giá cao, muốn mời Yến Hạc Thanh đến Lục thị làm việc sau khi tốt nghiệp thôi!

Yến Hạc Thanh tỏ vẻ khó hiểu, "Trí Trí?"

"Không cần anh, để em tự tới!" Lâm Phong Trí đột nhiên rút lên the thé như móng tay cào trên bảng đen, "Em biết chú ấy lâu lắm rồi, chú ấy là chú của Lục Mục Trì mà!"

Nói xong Lâm Phong Trí đi sượt qua vai Yến Hạc Thanh để tới chỗ Lục Lãm, trưng ra khuôn mặt tươi cười, "Chú Lục....."

Yến Hạc Thanh phui tay áo rồi kéo Lâm Phong Trí lại, giọng nói hết sức trong trẻo.

"Đừng gọi chú, anh ấy là bạn trai anh, thứ bậc khác rồi."

Chương 86

Mưa vừa ngớt, người đi đường đều tranh thủ đến ga điện ngầm nên chẳng ai chú ý góc nhỏ bên này xảy ra chuyện gì.

Giọng Yến Hạc Thanh không lớn mà chỉ đủ cho bốn người nghe được.

Cậu, Lục Lãm, Lâm Phong Trí và Cố Tinh Dã.

Máu trong người Lâm Phong Trí chảy ngược, từ đầu đến chân, khuôn mặt chẳng có chút sức sống nào, nhìn hết sức đáng sợ, bàn tay buông thõng âm thầm siết chặt, trái tim như rơi tự do, không có điểm tựa, không nhìn thấy đáy, toàn thân nhẹ hẫng, thậm chí quên cả hít thở.

Hy vọng duy nhất chỉ có Lục Lãm cách đó mấy bước.

Hai mắt Lâm Phong Trí đỏ ngầu, nghiền chặt răng nhìn Lục Lãm, đáy mắt bùng lên tuyệt vọng và khát vọng.

Phủ nhận!

Mau phủ nhận đi chú Lục!

Yến Hạc Thanh không phải người chú thích, sao anh ta lại là người chú thích được chứ!

Cả thế giới đều có thể thích anh ta, chỉ có chú..... không được, không nên, không thể thích anh ta!

Lúc này Lục Lãm đi tới.

Tim Lâm Phong Trí cũng run theo, trong mắt tràn ngập khao khát, chờ đợi phán quyết sau cùng của Lục Lãm.

Lục Lãm đến gần.

Từ đầu đến cuối anh không hề nhìn Lâm Phong Trí, bàn tay to rộng đặt lên đầu Yến Hạc Thanh.

Có mấy sợi tóc bị xoắn.

"Bị ắm cũng xoắn lại à?"

Trong giọng nói trầm thấp từ tính lộ ra vẻ quen thuộc có thể gọi là thân mật.

Yến Hạc Thanh để mặc Lục Lãm vuốt tóc mình, khóe môi cong lên, "Nước trên cây rơi xuống đấy ạ, không sao đâu."

Quan hệ giữa họ khỏi cần nói cũng biết.

Tim Lâm Phong Trí rơi xuống đất, thương tích đầy mình, chút sức lực cuối cùng tan biến sạch, suýt nữa thì ngã khuỵu.

Nhưng không, một tay y được Yến Hạc Thanh kéo lên, cậu quay đầu nhìn rồi nhẹ nhàng giới thiệu y, "Đây là em trai sinh đôi của em. Sau khi nhà em gặp chuyện, em và nó được hai gia đình nhận nuôi, gần đây mới gặp lại nhau."

Trong mắt Lâm Phong Trí không có bất kỳ nổi tức giận nào, thật kỳ lạ, ngày xưa y rất mau nước mắt, thế mà giờ phút này một giọt cũng không rơi.

Cứ thế nhìn thẳng vào Lục Lãm chẳng chút e dè.

Lục Lãm vẫn không để ý Lâm Phong Trí, anh rũ mắt bình thản hỏi, "Em trai em có đi chung xe với chúng ta không?"

Tên của Lâm Phong Trí là em trai Yến Hạc Thanh.

Móng tay trơn láng suýt đâm nát lòng bàn tay.

Rốt cuộc Lâm Phong Trí mở miệng, "Không cần! Cháu có xe!"

Giọng y cao vút, cuối cùng Lục Lãm cũng nhìn thẳng vào y, lòng mảy anh nhúu lại làm Lâm Phong Trí lập tức luống cuống, y giật mạnh cánh tay ra khỏi lòng bàn tay Yến Hạc Thanh rồi cắn môi dưới, "Cháu..... Xe cháu sắp tới rồi....."

Y không nói tiếp nữa mà quay sang bảo Cố Tinh Dã, "Đi thôi."

Sau đó quay lưng đi thật nhanh.

Cố Tinh Dã đã chứng kiến mọi chuyện nên im lặng đuổi theo, khi đi ngang qua Yến Hạc Thanh, hắn dừng lại nói địa chỉ sân băng.

Cổng trường mới này còn đông nghịt giờ chỉ còn rải rác mấy sinh viên cười nói ra vào.

Giờ phút này Lục Lãm rất muốn nắm tay Yến Hạc Thanh nhét vào túi mình, nhưng thời điểm không thích hợp nên đành phải thôi.

Anh nhướn mày, khóe miệng mỉm cười, "Mình cũng đi nhé?"

Chẳng biết Yến Hạc Thanh đang nghĩ gì mà một hai giây sau mới ngược mắt gật đầu.

Lên xe, tài xế đã kéo tường gỗ cách âm ngăn cách ghế trước với ghế sau.

Không gian phía sau khá rộng nhưng kéo tường gỗ cách âm lên lại

trở nên nhỏ hẹp, ánh sáng mờ nhạt xuyên qua cửa sổ hai bên.

Lục Lãm bật đèn trần xe rồi tăng nhiệt độ máy sưởi, lúc này mới làm chuyện nãy giờ vẫn muốn làm, kéo tay trái Yến Hạc Thanh qua rồi bọc trong lòng bàn tay mình xoa xoa.

"Lúc nào cũng lạnh như vậy, anh có quen một ông thầy trung y." Anh không hề nhắc tới chuyện lúc nãy. "Có rảnh thì đến chỗ ông ấy khám thử xem."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Dạ."

Lục Lãm cười, "Ngoan quá vậy." Bỗng nhiên anh chồm sang hôn lên khóe mắt Yến Hạc Thanh một cái, "Trước mặt anh tùy hứng một chút cũng được mà."

Đuôi mắt động lại xúc cảm ấm áp, hai chữ "tùy hứng" này cách Yến Hạc Thanh quá xa, cậu ngẩn ngơ một giây rồi bắn khoản đối diện với ánh mắt Lục Lãm, "Ví dụ như gì ạ?"

Đáy mắt Lục Lãm tràn ngập cảm xúc mãnh liệt, "Ví dụ như em có thể yêu cầu anh làm rất nhiều việc."

Khóe môi Yến Hạc Thanh hơi cong lên, "Đâu cần yêu cầu nữa, anh làm rồi mà."

Lòng bàn tay rớt cuộc ấm lên, lúc này Lục Lãm mới buông ra rồi đổi chủ đề, "Anh có một căn ở khu tập thể của đại học Bắc Kinh, lâu nay vẫn luôn để trống, anh định tân trang lại, ngày mai tan học em đi với anh tới đó xem rồi góp ý cho anh nhé."

Khu tập thể của đại học Bắc Kinh nằm ngay cạnh trường, có cửa thông với đại học Bắc Kinh.

Tòa nhà này đã khá lâu đời nhưng môi trường khác xa một trời một vực với chung cư mà Yến Hạc Thanh thuê, mấy năm nay đơn giá

đều là sáu chữ số một mét vuông.

Yến Hạc Thanh biết Lục Lãm tân trang lại để cậu chuyển tới ở.

Đối với Lục Lãm, một căn nhà mấy chục triệu chẳng đáng là gì. Nhưng lâu nay căn hộ kia vẫn ở đó mà giờ Lục Lãm mới định tân trang, Yến Hạc Thanh cảm thấy còn có một lý do nào đó.

Nhưng tạm thời cậu chưa nghĩ ra.

Lục Lãm chỉ nói cậu đến xem chứ chưa đề nghị cậu dọn vào ở nên Yến Hạc Thanh lập tức đáp ứng.

Lúc này trên xe nhà họ Lâm, từ lúc lên xe Lâm Phong Trí vẫn cúi đầu nhìn mũi giày, bộ dạng thất hồn lạc phách rõ ràng rành rành.

Cố Tinh Dã cũng không lên tiếng.

Sự thất thố của Lâm Phong Trí khiến hấn nảy ra một suy đoán, nhưng suy đoán này quá khó tin nên hấn vẫn chưa chắc chắn.

Lâm Phong Trí hoàn toàn không biết cách che giấu cảm xúc, nếu y thật sự thích Lục Lãm thì làm sao có thể giấu kín đến nỗi hấn không biết gì được?

Nhưng nhìn từ góc độ khác, một tờ giấy trắng như Lâm Phong Trí có thể giấu kín như vậy thì tình yêu dành cho Lục Lãm phải lớn đến mức nào chứ?

Cố Tinh Dã lâm vào trầm tư.

Đến bãi đỗ xe của sân băng, bọn họ vừa xuống xe thì Lục Lãm và Yến Hạc Thanh cũng đến.

Xe dừng phía đối diện, Lâm Phong Trí hệt như ra đa lập tức nhìn chăm chăm sang đó.

Y thấy Lục Lãm xuống xe trước rồi che lại trần xe vì sợ Yến Hạc Thanh đụng đầu, môi dưới bị y cắn nát.

Yến Hạc Thanh làm bằng giấy hay thủy tinh vậy? Đụng vào sẽ bể chết hay sao?

Lâm Phong Trí biết mình đang ghen tị.

Ghen tị điên cuồng.

Y chưa bao giờ thấy vẻ dịu dàng của Lục Lãm, một khi đã thấy lại càng muốn có hơn.

Trong miệng nồng nặc mùi rỉ sắt, ngay khi Yến Hạc Thanh xuống xe, Lâm Phong Trí quay lưng đi nhanh vào thang máy trước.

Thậm chí còn không đợi Cố Tinh Dã, y điên cuồng ấn nút đóng cửa thang máy, một giây cũng không muốn thấy Lục Lãm và Yến Hạc Thanh sóng vai nhau.

Cố Tinh Dã bắt lực thờ dài rồi đi tới sau xe lấy trang bị chơi khúc côn cầu trên băng của Lâm Phong Trí, sau đó chào hỏi Lục Lãm và Yến Hạc Thanh, vừa nhiệt tình vừa sốt sắng, "Bên cạnh chỗ này có quán hải sản, tớ ăn thử một lần rồi, hương vị cũng khá ngon, lát nữa chơi xong qua đó ăn nhé?"

Từ khi được ăn hải sản tự câu trên biển, Yến Hạc Thanh rất ít khi ăn hải sản ở chợ vì độ chênh lệch quá lớn, nhưng cậu không từ chối ngay mà nhìn sang Lục Lãm.

Động tác này in sâu vào đáy mắt Cố Tinh Dã, đủ để chứng minh Yến Hạc Thanh đối đãi với Lục Lãm rất khác biệt.

So sánh với cảm nhận của Cố Tinh Dã khi đối mặt với Yến Hạc Thanh mấy lần, cảm giác thất bại chưa từng có lại cuộn cuộn dâng

lên trong lòng.

Lục Lãm càng thờ ơ với hải sản hơn, anh đối diện với ánh mắt Yến Hạc Thanh, biết cậu có chung ý nghĩ với mình, "Tối nay chúng tôi có hẹn rồi."

Cố Tinh Dã cười, không nói thêm nữa mà quay lưng dẫn đường.

Vào thang máy lên lầu một, Cố Tinh Dã đã gọi điện bao trọn sân nên cả sân băng rộng thênh thang chỉ có mấy người đang trượt băng.

Nhìn thấy Cố Tinh Dã, một người từ phía xa nhanh chóng trượt tới.

Là một nam sinh mày rậm mắt to, hắc nhếch miệng cười, "Hình như không đủ người đâu."

Là một trong những người bạn của Cố Tinh Dã.

Cố Tinh Dã cười, "Thiếu mấy người? Nhờ ông chủ tìm thêm đi."

Có lẽ nam sinh quen biết Lâm Phong Trí, hắc tò mò nhìn Yến Hạc Thanh và Lục Lãm mấy lần, "Họ cũng chơi hả?"

Cố Tinh Dã gật đầu.

Nam sinh giơ lên hai ngón tay, "Hai người."

Cố Tinh Dã định đi tìm ông chủ kiếm thêm người, lúc này Lục Lãm mở miệng, "Nếu không ngại thì gọi bạn tôi tới nhé."

Cố Tinh Dã dừng lại rồi lễ phép cười nói, "Thế thì tốt quá rồi."

Lục Lãm đi qua một bên gọi điện, ánh mắt Cố Tinh Dã lại dán vào Yến Hạc Thanh, sân băng có cung cấp trang bị, có thể thuê, cũng có thể mua, vốn dĩ hắc định tặng Yến Hạc Thanh một bộ nhưng giờ có Lục Lãm ở đây nên hắc đành phải thôi, chỉ cho Yến Hạc Thanh vị trí

cửa hàng rồi xách đồ đi tìm Lâm Phong Trí.

Lục Lãm quay lại, đi theo Yến Hạc Thanh đến cửa hàng.

Đồ chơi khúc côn cầu trên băng dành cho người lớn rẻ nhất cũng phải năm chữ số một bộ, thuê sẽ lợi hơn, tính theo giờ, chơi một trận khoảng trăm tệ, hư hao thì bồi thường theo giá.

Lục Lãm thuê bốn bộ.

Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt chưa tới, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh đem đồ vào phòng thay trước.

Phòng thay đồ khá đông, Yến Hạc Thanh đi vào âm thầm nhìn quanh, lập tức phát hiện mục tiêu của mình, một nam sinh ngồi mang giày trượt băng cạnh Lâm Phong Trí, ngoại hình thanh tú, khi cười có một lúm đồng tiền.

Là tình yêu đích thực trong tương lai của Trình Giản, Cát Đồng Nguyên.

Cát Đồng Nguyên đang nói chuyện với Lâm Phong Trí, đột nhiên Lâm Phong Trí giương mắt nhìn ra cửa, hắn cũng nhìn theo rồi khẽ xuýt xoa, "Trước kia tớ cứ tưởng Trí Trí đẹp lắm rồi, không ngờ còn có người đẹp hơn cậu nữa! Bạn chung trường đại học với cậu hả? Còn anh đẹp trai kia là giảng viên hay trợ giảng vậy? Má ơi, đẹp quá đi mất, chị tớ mà thấy thể nào cũng nhào tới xin Wechat cho xem!"

Lâm Phong Trí lại bị đâm một nhát, y không nói lời nào mà cúi đầu kéo mạnh dây giày trượt băng lên buộc lại.

Cát Đồng Nguyên lại xuýt xoa một tiếng, ngầm thừa nhận Yến Hạc Thanh là bạn chung trường đại học với Lâm Phong Trí, "Bạn học của cậu hình như không biết mặc đồ, cậu ấy không biết chơi khúc côn cầu trên băng hả?"

Lâm Phong Trí vẫn làm thỉnh, Cố Tinh Dã đã mặc đồ đi tới giải thích ngắn gọn, "Cậu ấy không biết đâu, hôm nay tới chơi cho vui thôi."

Cát Đồng Nguyên nghe rồi cười, "Quá tốt rồi, chơi với lính mới là thú vị nhất đấy."

Ánh mắt Lâm Phong Trí lại mất tự chủ hướng về Lục Lãm, vừa nhìn thì ngực y như bị một tảng đá lớn đè nặng, hít thở cũng khó khăn.

Yến Hạc Thanh ngồi trên ghế dài ở chếch phía đối diện, Lục Lãm quỳ một chân cúi đầu buộc dây giày trượt băng cho cậu.

"Lưỡi gà giày sẽ nằm trong ống quần, buộc dây ở mu bàn chân lỏng một chút, đến cổ chân thì thắt chặt, như vậy giày trượt băng mới chặt được." Lục Lãm kiên nhẫn giải thích rồi buộc chặt dây giày cho Yến Hạc Thanh, "Giày càng chặt thì trượt băng càng dễ."

Lâm Phong Trí cẩn thận chỉnh dây giày cho Yến Hạc Thanh.....

Cát Đồng Nguyên trầm trồ không ngớt, "Oa, anh đẹp trai vừa kiên nhẫn vừa dịu dàng nữa! Chẳng lẽ họ là người yêu à? Xứng đôi ghê luôn!"

"Cậu nói bớt đi một câu thì sẽ chết à?!" Rốt cuộc Lâm Phong Trí nhịn không được quay lại nạt hấn, sau đó đứng dậy, không thèm nhìn ai mà trượt ra khỏi phòng thay đồ.

Cát Đồng Nguyên vô tội chớp mắt, nhún vai hỏi Cố Tinh Dã, "Cậu ấy thất tình à?"

Cố Tinh Dã cười, "Hội chứng trước khi nghỉ lễ ấy mà."

Chẳng bao lâu sau, Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt phóng xe chạy tới.

Khúc côn cầu trên băng là môn thể thao họ chơi từ hồi cấp ba! Bỗng

nhiên Lục Lãm gọi họ tới chơi khúc côn cầu trên băng! Không phải vì Yến Hạc Thanh thì còn ai vào đây.

Hơn nữa Lục Lãm đấu với các sinh viên trẻ tuổi.....

Một người mất ngủ bò dậy từ trên giường, một người cấp tốc từ công ty chạy đến tham gia náo nhiệt.

Trên sân, Lục Lãm đang dạy Yến Hạc Thanh trượt băng, cuộc tranh tài chưa bắt đầu nên hai người chưa đội mũ.

Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt thay đồ với tốc độ ánh sáng rồi lướt tới.

"Tiểu Hạc Thanh!" Sở Tử Ngọc vồ vập định ôm Yến Hạc Thanh.

Lục Lãm thẳng tay chặn lại làm Sở Tử Ngọc suýt ngã sắp mặt, níu lấy rào chắn đứng vững rồi cười đùa tí tưng, "Hehe, lần sau không có cậu tớ sẽ ôm lén!"

Thấy Sở Tử Ngọc thân thiết với Yến Hạc Thanh như vậy, Lâm Phong Trí đoán Lục Lãm đã dẫn Yến Hạc Thanh đi gặp bạn mình, rằng y chưa từ trong ra ngoài.

Khi Cố Tinh Dã xếp y và Yến Hạc Thanh vào chung một đội, y nói to: "Tớ muốn ở đội bên kia cơ!"

Y phải chứng minh cho Lục Lãm thấy ít nhất mình chơi khúc côn cầu trên băng giỏi hơn Yến Hạc Thanh!

Y thở phì phò rồi trờng Yến Hạc Thanh, "Anh không có ý kiến gì đấy chứ?"

Lúc này Yến Hạc Thanh cũng nhìn y, nở nụ cười nhạt, "Không có."

Chương 87

Nói xong, Yến Hạc Thanh dời mắt sang bên kia nhìn Cát Đồng Nguyên rồi lịch sự mỉm cười.

"Chào cậu, cậu có muốn vào đội tụi mình không?"

Cậu chủ động mời nên Cát Đồng Nguyên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hấn gật đầu rồi trượt đến cạnh Yến Hạc Thanh, "Được được!"

Những người khác lộ ra vẻ mặt không giống nhau.

Lâm Phong Trí mím chặt môi, Cố Tinh Dã hơi kinh ngạc, Tạ Quân Kiệt chỉ cười không nói, Sở Tử Ngọc khẽ nhếch miệng rồi vội vã nhìn sang Lục Lãm.

Tình địch xuất hiện rồi sao?!

Nhưng sắc mặt Lục Lãm vẫn bình thản, có vẻ như.....

Đã nắm chắc thắng lợi trong tay thì phải?

Không chỉ có khúc côn cầu trên băng mà các trò thể thao mạo hiểm Lục Lãm đều chơi hết, đấu khúc côn cầu trên băng với mấy bạn trẻ này mà thua mới là lạ.

Ý Sở Tử Ngọc muốn nói đến Yến Hạc Thanh, thái độ của Lục Lãm cứ như đã thành công rước người về nhà vậy.

Sở Tử Ngọc còn đang suy nghĩ vấn đề thì cuộc tranh tài đã bắt đầu.

Tất nhiên Yến Hạc Thanh và Lục Lãm chung đội, bốn đồng đội khác là Tạ Quân Kiệt, Sở Tử Ngọc, Cát Đồng Nguyên và bạn của Cát Đồng Nguyên.

Lâm Phong Trí, Cố Tinh Dã và bốn người bạn của bọn họ chung một đội.

Trước khi ra sân Lục Lãm kiểm tra lại trang bị của Yến Hạc Thanh, nhất là mũ bảo hộ, khúc côn cầu trên băng va chạm nhiều nên xác suất bị thương khá cao.

Sở Tử Ngọc trố mắt thảng thốt, "Cậu theo đuổi được Tiểu Hạc Thanh rồi hả?!"

Sân băng trống trải, Sở Tử Ngọc nói oang oang nên mọi người đều nghe được.

Lâm Phong Trí siết chặt gậy, một giây sau nghe thấy giọng nói trầm thấp của Lục Lãm, "Cậu ấy có quen cậu đâu, đừng gọi thân mật như vậy."

Thì ra Lục Lãm theo đuổi Yến Hạc Thanh trước.....

Cây gậy phát ra tiếng ken két, Lâm Phong Trí không nói một lời mà dẫn đầu trượt tới sân đối diện.

Sau lúc khiếp sợ, mặt mũi Sở Tử Ngọc tràn đầy cảm thán, "Lục tổng thật tốc độ....."

Tạ Quân Kiệt hơi nhú mào, Lục Lãm nhanh tay như vậy là vì sợ người chạy mất đây mà.

Hắn đã đánh giá thấp sức hút của Yến Hạc Thanh đối với Lục Lãm, nửa đùa nửa thật nói, "Chẳng bao lâu nữa phải tặng quà cưới rồi."

Lục Lãm không phản bác mà chỉ dằn dò Yến Hạc Thanh, "Lần đầu

chơi thắng thua không quan trọng, bảo vệ mình cho tốt."

Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Anh cũng vậy nhé."

Lục Lãm chợt bật cười, mặc dù hơi khó tin nhưng đây thật sự là lần đầu tiên có người dặn anh bảo vệ mình thật tốt, mặc dù không xoa đầu được nhưng anh vẫn xoa mũ Yến Hạc Thanh một cái, "Ván đầu tiên khoan tham chiến đã, quan sát trước đi."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Dạ."

Cảnh tượng này lọt vào mắt Lâm Phong Trí không sót một giây.

Lúc chưa thấy, y cứ tưởng Lục Lãm là người lạnh lùng cao ngạo, thấy rồi mới biết không phải anh lạnh lùng mà chỉ dịu dàng với mỗi Yến Hạc Thanh thôi.

Lâm Phong Trí nghiêng chặt răng, nhìn chằm chằm Yến Hạc Thanh từ xa rồi nói, "Hôm nay nhất định phải thắng!"

Y đang nói với Cố Tinh Dã.

Khuôn mặt bị mũ bảo hộ che kín, Cố Tinh Dã cười bất đắc dĩ, "Tớ sẽ cố hết sức."

Lâm Phong Trí quay đầu rống, "Tớ mặc kệ, tớ nhất định phải thắng!"

Cố Tinh Dã bị y rống, hồi lâu sau mới nói: "Thứ cậu muốn thắng là bóng sao?"

Lâm Phong Trí hoàn toàn không muốn nghe Cố Tinh Dã nói, y quay phắt đi, ánh mắt lại dán vào Yến Hạc Thanh.

Đồng thời tiếng còi trọng tài vang lên, cuộc tranh tài bắt đầu.

Yến Hạc Thanh học trượt băng rất nhanh, ra sân làm quen một hồi

đã hết sức nhuần nhuyễn, Sở Tử Ngọc đứng xa huýt sáo, lớn tiếng khen cậu, "Hạc Thanh giỏi quá!"

Hắn nhớ Lục Lãm nói đừng gọi thân mật như vậy.

Tiểu Hạc Thanh Tiểu Hạc Thanh, thêm một chữ trở nên thân mật hơn nhiều, tất nhiên phải để lão Lục tổng của bọn họ gọi rồi!

Đúng lúc này, Lục Lãm giành được bóng, Cố Tinh Dã lập tức xông tới, Lục Lãm cũng không tránh mà làm động tác giả dẫn bóng vòng qua hắn, bóng lăn vào khung thành từ một góc độ không thể nào đẹp hơn.

Động tác kia của Lục Lãm mang ý trêu đùa Cố Tinh Dã.

Mười phút tiếp theo, Lục Lãm ghi thêm hai bàn thắng, ván đầu tiên kết thúc với tỷ số 3-0.

Chỉ trong 20 phút Lục Lãm đã ghi ba bàn, trên mặt Cố Tinh Dã không giữ được vẻ bình tĩnh nữa, hắn nheo mắt vắn nắn chai nước suối tu ừng ực.

Hồi lâu sau mới phát hiện Lâm Phong Trí không uống nước, cũng chẳng nói gì mà cúi đầu nhìn chằm chằm mặt băng lạnh, "Chú ấy dạy anh ta..... Chú ấy không chê anh ta....."

Bên kia Sở Tử Ngọc đang reo hò, "Lục ca già mà gân quá nha!"

Tạ Quân Kiệt đang uống nước nhịn không được phun ra, hắn chặt vật tìu khăn lau, cười suýt tắt thở, "Cậu không biết nói chuyện thì đừng nói nữa, Lục ca của chúng ta sao có thể già được chứ? Đó là vẻ lẳng đọng của năm tháng đấy! Biết chưa hả!"

Lục Lãm hoàn toàn phớt lờ hai người họ, cũng không để ý ánh mắt sùng bái của Cát Đồng Nguyên và bạn hắn mà chỉ nói chuyện với Yến Hạc Thanh: "Thấy rõ chưa?"

Yến Hạc Thanh đã quan sát kỹ nhưng vẫn thành thật nói: "Em không rành thể thao, chín mươi phần trăm là không ghi bàn được đâu."

Không phải khiêm tốn nhưng thể thao không giống những thứ khác, phải rèn luyện rất nhiều, huống chi cậu là người ngoài ngành, bóng rổ cũng chỉ chơi mấy lần trong giờ học thể dục.

"Còn anh nghĩ ngược lại." Lục Lãm cười, "Đánh cược nhé, nếu em ghi được một bàn thì nhà sửa xong em sẽ tới đó ở."

Yến Hạc Thanh không ngờ Lục Lãm sẽ đưa ra đề nghị vào lúc này, cậu hơi tò mò, "Nếu không thì sao ạ?"

Lục Lãm cúi người kề vào tai cậu nói: "Anh dọn đến ở với em."

— —

Ván thứ hai mở màn, mọi người trên sân đều nhìn ra Lục Lãm đang giành bóng cho Yến Hạc Thanh, Lục Lãm cũng chẳng hề che giấu, hễ cướp được bóng thì lập tức đẩy qua cho Yến Hạc Thanh.

Những người khác trong đội cũng không xem đây là thi đấu, biết Yến Hạc Thanh mới chơi lần đầu tiên, Cát Đồng Nguyên và bạn hắn cướp được bóng cũng chuyền cho cậu, giúp cậu trau dồi kinh nghiệm thực chiến.

Giành được bóng từ tay người mới, không cần Cố Tinh Dã và Lâm Phong Trí thì những người khác trong đội vẫn làm được, giống như vực dậy tinh thần, ván thứ hai kết thúc, đội bên kia ghi hai bàn, tỷ số nâng lên 3-2.

Đến ván thứ ba, Cát Đồng Nguyên cướp được bóng chuyền cho Yến Hạc Thanh, cậu hất một cái, bóng lao thẳng vào lưới.

"Vào!" Sở Tử Ngọc và Cát Đồng Nguyên đều thuộc tuýp người sôi

nổi, hai người đeo găng kích động đập tay nhau, "Yến Hạc Thanh giỏi quá!"

Yến Hạc Thanh lập tức tìm Lục Lãm.

Người trên sân không nhiều không ít, 11 người. Ánh mắt cậu xuyên qua Cố Tinh Dã và Lâm Phong Trí rồi dán vào Lục Lãm.

Lục Lãm đứng sau đám người giơ ngón cái lên với cậu.

Rõ ràng cả hai đang ở sân bóng nhưng lại giống như cách biệt với mọi người.

Lâm Phong Trí im lặng siết chặt gậy, khi Tạ Quân Kiệt chuyển bóng cho Yến Hạc Thanh lần nữa, y cúi người lao thẳng tới chỗ Yến Hạc Thanh.

Y sẽ không, tuyệt đối không để Yến Hạc Thanh thể hiện tài năng nữa!

Yến Hạc Thanh biết Lâm Phong Trí đang lao về phía mình, muốn đụng cậu để cướp bóng.

Mắt Yến Hạc Thanh hơi trầm xuống, liếc nhìn quanh rồi đổi hướng, quả nhiên Lâm Phong Trí phóng tới, trong tích tắc, Yến Hạc Thanh chủ động nghênh đón Lâm Phong Trí, khi sắp đụng nhau thì cậu xoay người theo hình vòng cung để Lâm Phong Trí đụng hụt vai mình.

Lâm Phong Trí dồn hết sức lực vào vai để hất Yến Hạc Thanh ra cướp bóng, lần này lướt qua Yến Hạc Thanh, tốc độ nhanh đến mức không kịp thẳng lại nên cả người đâm sầm vào rào chắn.

"Rầm" một tiếng, y dội ngược ra sau, hai chân bay khỏi mặt đất, ngã xuống sân băng rồi lăn lông lốc mấy vòng, mũ bảo hộ cũng văng ra.

Trận đấu khúc côn cầu trên băng dừng lại.

Lâm Phong Trí nằm ngửa trên sàn, sau gáy đau điếng, y hấp tấp quay đầu muốn tìm Lục Lãm nhưng trong mắt lúc thì đen lúc thì đỏ, nhìn không thấy, cũng không thấy rõ chú Lục của y!

Giây lát sau có người tới.

Chẳng biết là ai nhưng không phải Lục Lãm.

Y biết.

Mùi hương của Lục Lãm y không bao giờ nhầm được.

"Bốp!"

Một tiếng lanh lảnh vang lên, tay Cố Tinh Dã bị Lâm Phong Trí hất mạnh.

Lúc này nước mắt Lâm Phong Trí mới tuôn ra ào ạt, y đau, không phải trên người, không phải đầu mà là đau lòng tột độ.

Rốt cuộc y không tìm được nữa mà òa khóc tê tâm liệt phế.

Nước mắt hòa lẫn chất lỏng nhờn nhớt chảy vào miệng không rõ là mùi vị gì, Lâm Phong Trí chỉ cảm thấy buồn nôn, lục phủ ngũ tạng như muốn ói ra.

Thà chết còn hơn.

Y khóc rưng rức, trước mắt dần biến thành màu đen kịt.

Để y chết đi cho xong!

Cách đó không xa, Yến Hạc Thanh nhìn Lâm Phong Trí nằm dưới đất, lòng bàn tay lạnh lẽo.

Đúng lúc này một bàn tay nắm trọn tay cậu, rất ấm, rất an tâm. Cậu vừa quay đầu thì lập tức đối diện với đôi mắt đen thẫm kia, lần này cậu đã thấy rõ cảm xúc trong mắt Lục Lãm.

Là dịu dàng.

Sau đó Lục Lãm nói: "Không phải trách nhiệm của em, không sao hết."

— —

Khi mẹ Lâm và Lâm Phong Dật chạy tới bệnh viện thì Lâm Phong Trí đã vào phòng mổ.

"Hạc Thanh, có chuyện gì vậy? Sao Trí Trí lại....." Mẹ Lâm vừa đến đã sợ bủn rủn tay chân, nhìn đèn đỏ của phòng mổ khóc không thành tiếng.

Lâm Phong Dật vững vàng ôm mẹ Lâm an ủi, "Không sao đâu, mẹ đừng lo, Trí Trí ở hiền gặp lành nên sẽ không sao đâu." Ngoài miệng nói vậy nhưng hấn cũng nhìn chăm chăm phòng mổ.

Yến Hạc Thanh vừa định trả lời thì Lục Lãm đã lên tiếng trước, "Đầu bị thương chảy máu, bác sĩ nói không nghiêm trọng nhưng phải làm tiểu phẫu. Cháu đã nói với bệnh viện rồi, lát nữa nhà bác ký cam kết phẫu thuật là được."

Lâm Phong Dật lạnh lùng nói: "Chuyện nhà họ Lâm không cần người ngoài chỉ đạo đâu."

Lúc này mẹ Lâm mới chú ý tới Lục Lãm, bà không biết Lục Lãm nhưng nghe nói là tiểu phẫu thì cũng hơi yên tâm lại, lau nước mắt rồi lịch sự hỏi: "Anh là?"

Lục Lãm lễ phép trả lời, "Lục Lãm. Yến Hạc Thanh — —"

"Bạn trai cháu ạ." Yến Hạc Thanh nói tiếp.

Câu này vừa thốt ra thì hành lang bệnh viện yên tĩnh một lát ngắn ngủi, Lâm Phong Dật tái mặt, mẹ Lâm đầu tiên là kinh ngạc nhưng mau chóng ổn định lại cảm xúc, giờ đồng tính luyến ái cũng chẳng xa lạ gì, bà nở nụ cười, "Xứng đôi lắm, lần sau Lục tiên sinh cũng đến nhà ăn cơm nhé."

Chẳng bao lâu sau, Cố Tinh Dã xách nước sôi và bánh mì quay lại.

Hắn chào mẹ Lâm trước rồi đi tới chỗ Yến Hạc Thanh, lấy ra một ổ bánh mì và chai nước, "Ăn trước đi, còn mổ khá lâu đấy."

Yến Hạc Thanh không nhận, "Cảm ơn, tôi không đói."

Cố Tinh Dã nắm chặt bánh mì rồi nhanh chóng buông ra, quay sang hướng khác, "Lục tiên sinh?"

Lục Lãm cũng từ chối.

Cố Tinh Dã vặn nắp chai nước định uống nhưng lại bực bội đóng nắp rồi đi tới thùng rác vứt hết vào đó.

Cuộc tiểu phẫu kết thúc rất nhanh, Lâm Phong Trí bị thương ngoài đầu và cánh tay, có bị chấn thương sọ não hay không thì phải chờ ngày mai tỉnh lại rồi mới kiểm tra.

Lúc này mẹ Lâm mới yên tâm đi vào phòng bệnh.

Đi vài bước, bà quay đầu nói: "Hạc Thanh, cháu về nghỉ trước đi, khi nào Trí Trí tỉnh lại dì sẽ gọi cháu."

Lâm Phong Dật âm thầm liếc nhìn Yến Hạc Thanh rồi mau chóng dời mắt đi.

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Vất vả cho dì rồi."

Cố Tinh Dã cũng dừng lại, "Dì ơi, cháu cũng về đây."

Mẹ Lâm gật đầu, "Ừ, Tinh Dã mau về nhà nghỉ ngơi đi."

Vì là lần hai nên Yến Hạc Thanh và Lục Lãm không đi thang máy mà đi thang bộ, Yến Hạc Thanh vừa định xuống lầu thì bị Lục Lãm kéo lại.

Lục Lãm đi xuống cầu thang trước rồi dang hai tay ra nói: "Lên đây, anh cố em."

Yến Hạc Thanh ngần ra một hồi, "Sao thế ạ?"

Lục Lãm không quay đầu lại mà nhẹ giọng nói, "Vai em cũng bị đụng mà."

Chương 88

Mi mắt Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, dựa vào lưng Lục Lãm.

Cũng như lần trước ở Hoài Sơn, lưng Lục Lãm rất có cảm giác an toàn.

Trên cầu thang gắn đèn công suất thấp, chẳng ai lên tiếng, chỉ có tiếng bước chân đều đều.

Xuống hai tầng lầu đến bãi đỗ xe, Lục Lãm muốn thả Yến Hạc Thanh xuống thì phát hiện cậu đã ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt thon gầy vùi một nửa vào lưng anh, ngủ rất yên tĩnh, chắc hôm nay cậu đã mệt lắm rồi.

Gương mặt sắc bén của Lục Lãm vào thời khắc này dịu dàng chưa từng thấy, anh không mở cửa xe mà đổi hướng, công Yến Hạc Thanh chậm rãi đi về nhà.

Gần mười một giờ, trên đường vắng tanh, thỉnh thoảng mới có ánh đèn xe nhấp nháy, gió đêm lạnh lẽo, trong không khí thoang thoang hương hoa không biết tên.

Lần đầu tiên Lục Lãm mong đường không có điểm cuối, chỉ muốn công Yến Hạc Thanh đi mãi như thế này.

Đường không có điểm cuối nhưng nhà thì có, rạng sáng về tới phòng thuê của Yến Hạc Thanh.

Chung cư đã chìm vào giấc ngủ, thậm chí đèn cảm ứng hành lang

cũng không sáng lên, mượn ánh sáng mờ nhạt bên ngoài, Lục Lãm dừng lại trước cửa sắt cũ kỹ.

Đoán chìa khóa nằm trong túi Yến Hạc Thanh, vừa định đưa tay ra thì Yến Hạc Thanh đã tỉnh từ lúc nào, lấy chìa khóa cắm vào ổ rồi vặn nhẹ, cửa lập tức mở ra.

Lục Lãm không thả Yến Hạc Thanh xuống mà cõng vào nhà mới thả.

Yến Hạc Thanh bật đèn, căn hộ nhỏ trong nháy mắt sáng trưng, Lục Lãm không cởi giày mà xoa đầu cậu, "Ngủ sớm đi, nhớ bôi thuốc nhé." Sau đó định đi.

Yến Hạc Thanh nhìn anh, "Anh ở lại cũng được mà."

Nói xong Yến Hạc Thanh mới phát hiện câu này có nghĩa khác.

Người yêu trưởng thành ở lại không chỉ là nghĩa đen.

Mắt cậu hơi lấp lóe.

Sau lúc bất ngờ, Lục Lãm ôm Yến Hạc Thanh rồi cúi đầu hôn lên mắt cậu một cái.

"Để lần sau nhé, anh còn có việc. Mai anh lại tới."

Sau đó buông tay rời đi.

Lần này đèn cảm ứng hành lang sáng lên, đến khi tiếng bước chân biến mất thì đèn cảm ứng mới lần lượt tắt đi, Yến Hạc Thanh đóng cửa lại.

Đứng sát tường 15 phút, Yến Hạc Thanh cho tâm trí mình nghỉ ngơi, hiếm lắm mới có một lần không nghĩ gì cả.

Đứng xong cậu vào phòng vệ sinh tắm rửa, tắm xong lau người, nhìn

vào gương mới phát hiện vai phải đúng là bầm tím.

Thật ra cũng không đau, hoặc là Yến Hạc Thanh không cảm thấy đau, vết thương nhỏ này đối với cậu chẳng đáng là gì cả.

Một lát sau, Yến Hạc Thanh mở ngăn kéo trong phòng tắm, tìm được một lọ dầu cù là.

Là dầu cù là Phoyok mà Lục Lầm cho cậu, còn lại một lọ nhỏ.

Dầu cù là màu xanh nhạt bôi lên vết thương mát lạnh, Yến Hạc Thanh cúi đầu thổi thổi rồi mặc đồ ở nhà vào.

.....

Hôm sau lại học cả ngày, học xong bốn tiết buổi sáng, Yến Hạc Thanh không đi ăn trưa mà lấy chìa khóa đến xem phòng thí nghiệm trước.

Phòng thí nghiệm nằm ở một tòa nhà khác, yên tĩnh hơn tòa nhà giảng dạy rất nhiều.

Yến Hạc Thanh được xếp phòng thí nghiệm trên lầu bốn, nhà cũ không có thang máy mà chỉ có thang bộ.

Hôm nay nắng không gắt lắm, những đốm nắng lung linh rọi vào hành lang.

Vừa lên lầu bốn, Yến Hạc Thanh lại đụng phải Cố Tinh Dã.

Nói đúng hơn là Cố Tinh Dã cố ý chờ cậu.

Cố Tinh Dã mặc blouse trắng của phòng thí nghiệm, ánh mắt rơi vào Yến Hạc Thanh, nở nụ cười, "Trí Trí tỉnh rồi."

Tiết thứ hai Yến Hạc Thanh nhận được điện thoại của mẹ Lâm, Lâm

Phong Trí đã tỉnh, ngoại trừ vết thương bên ngoài thì không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Yến Hạc Thanh ậm ừ rồi đi tiếp.

"Yến Hạc Thanh." Cố Tinh Dĩ gọi cậu. "Hợp tác nhé?"

Cố Tinh Dĩ viện cớ, "Chúng ta một cộng một lớn hơn hai mà."

Yến Hạc Thanh lịch sự từ chối, "Không, tôi muốn thử làm một mình."

Cố Tinh Dĩ cười khế, "Tớ cứ tưởng cậu không hành động theo cảm tính chứ, xem ra tớ nghĩ sai rồi. Chương trình lần này không chỉ dành cho đại học Bắc Kinh mà cho cả nước đấy. Ai theo ngành sinh học cũng muốn vào đội ngũ siêu việt này để học hỏi cả."

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói: "Cậu nghĩ sao cũng được." Sau đó đi vào phòng thí nghiệm bên cạnh.

Cố Tinh Dĩ đứng sững mấy giây rồi gãi trán thờ dãi, đút tay vào túi xuống lầu ăn cơm.

Yến Hạc Thanh ở phòng thí nghiệm cả buổi chiều, sau khi tan học, đúng giờ cậu nhận được Wechat của Lục Lãm, là chia sẻ vị trí.

Vị trí trên bản đồ chỉ cách Yến Hạc Thanh mấy trăm mét.

Yến Hạc Thanh cởi blouse trắng, rửa tay sạch sẽ rồi lần theo bản đồ đi tìm Lục Lãm.

Lục Lãm chờ Yến Hạc Thanh ở cửa hông đại học Bắc Kinh, từ xa đã thấy một bóng dáng gầy gò đi về phía mình.

Thời tiết ấm lên, hôm nay Yến Hạc Thanh mặc áo len hờ cổ màu đen, bên trong là áo thun trắng, quần jean xanh nhạt, vai đeo ba lô, nắng chiều bao phủ lấy cậu, rốt cuộc đã có dáng vẻ sinh viên hồn

nhiên vô tư, khoe miệng Lục Lãm hơi cong lên, khi Yến Hạc Thanh tới, anh vuốt mái tóc mềm mại của cậu, "Đi ăn trước được không?"

Đúng là Yến Hạc Thanh hơi đói bụng, cậu lấy phiếu ăn ra khỏi túi, "Cần tin nhé?"

Lục Lãm bật cười, "Anh nhớ cơm thố ở cần tin số 3 cũng khá ngon, giờ còn không nhỉ?"

Yến Hạc Thanh chưa từng đến cần tin số 3 vì rất xa lớp cậu, cậu lấy điện thoại ra tra cứu rồi gật đầu, "Còn ạ, dờ lên lầu hai rồi."

Trong lúc nói chuyện hai người đã vào sân trường, đi tới cần tin số 3.

Đã qua giờ cao điểm nhưng cần tin số 3 vẫn khá đông sinh viên, Yến Hạc Thanh mua hai phần cơm thố, Lục Lãm ăn cơm thịt xào, cậu ăn cơm nạm bò, giá rất phải chăng, còn tặng kèm một tô canh bí đỏ, mấy phần salad dưa leo và khoai tây bào sợi.

Tìm chỗ trống ngồi xuống, Yến Hạc Thanh vừa cầm đũa thì Lục Lãm múc một muỗng thịt xào vào chén cậu, "Ăn nhiều một chút, dạo này em lại gầy đi rồi."

Yến Hạc Thanh không từ chối mà giải quyết sạch sẽ cơm thố, canh bí đỏ và salad.

Ăn xong để khay vào chỗ thu gom, Yến Hạc Thanh có điện thoại.

Là Cát Đồng Nguyên, tối qua hai người đã lưu số của nhau.

"Tạ ơn trời đất, Lâm Phong Trí tỉnh rồi." Cát Đồng Nguyên thở phào nhẹ nhõm, "Nghe nói cậu ấy phải nằm viện một thời gian ngắn, hôm nào tụi mình hẹn nhau đến thăm cậu ấy nhé?"

Cuối tuần là lễ lao động, Yến Hạc Thanh lịch sự trả lời hần, "Để sau lễ rồi đi."

Cát Đồng Nguyên ghen tị, "Cậu định đi chơi lễ hả? Nhớ chụp hình nhiều nhiều gửi cho tớ nha, tớ thăm lắm, nghỉ lễ phải ở nhà làm cu li cho chị tớ nữa."

Yến Hạc Thanh đáp ứng, Cát Đồng Nguyên huyên thuyên hồi lâu mới cúp máy, Yến Hạc Thanh cất điện thoại, Lục Lãm hỏi, "Sinh viên họ Cát hôm qua à?"

Khi Cát Đồng Nguyên tìm Yến Hạc Thanh xin số điện thoại, Lục Lãm cũng ở đó, Yến Hạc Thanh gật đầu rồi sóng vai anh đi ra căn tin số 3, "Dạ."

Lục Lãm cười, "Hiếm khi thấy em chủ động tiếp xúc với người khác nhỉ."

"Có lý do đấy ạ." Yến Hạc Thanh chột nói.

Lục Lãm không hỏi thêm nữa, họ rời khỏi căn tin, đi tới trước một đoạn là con đường rợp bóng cây dẫn đến cửa hông, sắc trời lơ mờ, xung quanh tĩnh mịch chỉ có hai người họ, Lục Lãm nắm tay Yến Hạc Thanh rồi chậm rãi đan vào tay cậu, "Tay vẫn lạnh quá, sau lễ về khám thử xem."

Trò chuyện một hồi, ra khỏi cửa hông là đến khu tập thể.

Tòa nhà kiểu cũ, cao nhất là lầu sáu, căn hộ của Lục Lãm ở lầu ba, vừa phải, không quá ẩm thấp mà cũng chẳng khó leo.

Nhà hai phòng phủ, một phòng khách và một phòng ăn cũng là kiểu xưa, khác xa phòng thuê của Yến Hạc Thanh, Nam Bắc thông nhau, còn có một ban công lớn nhìn ra sân trường đại học Bắc Kinh, sàn nhà lát gỗ, tường sơn latex màu trà sữa, chắc có người đến quét dọn định kỳ nên vô cùng sạch sẽ.

Lục Lãm không buông tay Yến Hạc Thanh ra mà dẫn cậu đi tham

quan một vòng, "Em xem đi rồi trang trí theo ý mình nhé."

Không đợi Yến Hạc Thanh lên tiếng, anh lại bật cười, "Đừng quên hôm qua em thua cược đấy nhé."

Yến Hạc Thanh chưa quên, ghi được một bàn thì phải chuyển đến đây ở, cậu thu mắt lại, "Đẹp lắm rồi, không cần thay đổi gì đâu ạ."

"Nhà lâu năm đường dây điện xuống cấp nguy hiểm lắm, phải thay hết mới được." Lục Lãm thản nhiên nói, "Em còn ở ba năm lận mà."

Hai người đều ngẫm hiểu không nhắc chuyện thử hẹn hò hai tháng, Yến Hạc Thanh im lặng một lát rồi đồng ý. Họ cũng chẳng nán lại lâu, Lục Lãm không đưa Yến Hạc Thanh về nhà mà dẫn cậu đến một nơi.

Vào trung tâm mua sắm, Yến Hạc Thanh mới biết đây là khu chuyên bán đồ nội thất.

Cả trung tâm mua sắm toàn là cửa hàng nội thất gia dụng.

Vì đã đặt trước nên cả trung tâm đèn đuốc sáng trưng, mỗi cửa hàng chỉ có một nhân viên tiếp đãi.

Yến Hạc Thanh hơi kinh ngạc, "Giờ đã xem đồ gia dụng rồi sao?"

Lục Lãm dẫn cậu vào cửa hàng đầu tiên, "Chọn trước đồ mình thích rồi mới dựa theo đó để xác định phong cách trang trí."

Yến Hạc Thanh chẳng có sở thích gì, cũng không rành mấy thứ này nên đi theo Lục Lãm nghe nhân viên cửa hàng giới thiệu, hiệu suất mua sắm của hai người rất cao, chỉ chốc lát sau đã chọn được ghế sofa, giá sách, bàn ăn, tất cả đều làm bằng gỗ hồ đào do Yến Hạc Thanh chọn.

Yến Hạc Thanh thích chất gỗ láng mịn ấm áp.

Cuối cùng là chọn giường.

Lần này Lục Lãm không bảo Yến Hạc Thanh chọn mà dẫn cậu đến trước một chiếc giường bằng gỗ hồ đào rồi cười nói, "Cũng là gỗ hồ đào, lấy cái này đi."

Yến Hạc Thanh thấy giường rộng ít nhất hai mét nên vô thức tìm cái khác nhỏ hơn, "Lớn quá, đổi cái nhỏ hơn đi ạ....."

Lục Lãm kiên nhẫn nghe cậu nói hết rồi vuốt tóc cậu, trong mắt đen lộ ra cảm xúc mơ hồ, "Phòng để vừa mà, đừng lo."

Yến Hạc Thanh nhạy cảm nhận ra Lục Lãm không vui lắm.

Nhưng tuyệt đối không phải vì chiếc giường này mà vì lý do khác.

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Dạ."

Chọn xong đồ dùng trong nhà, phong cách trang trí về cơ bản đã được xác định, Lục Lãm bảo Yến Hạc Thanh lên xe trước rồi vào phòng vệ sinh.

— —

Cùng lúc đó ở bệnh viện, Lâm Phong Trí thần thờ nhìn bức tường trắng tinh, đã một ngày rồi không nói năng gì.

Mẹ Lâm hết sức lo lắng, "Trí Trí rốt cuộc con bị sao vậy? Nói một câu đi, đừng làm mẹ sợ mà. Hay là còn đau chỗ nào?"

Lâm Phong Trí vẫn không phản ứng.

Thấy thế mẹ Lâm càng lo hơn, che miệng khóc thút thít.

Lâm Phong Dật thấy mẹ Lâm khóc thì đột nhiên nổi giận, "Lâm Phong Trí em hiểu chuyện một chút được không! Mẹ đang nói

chuyện với em đấy, em tỏ thái độ gì vậy!"

Mẹ Lâm vội vàng khuyên nhủ Lâm Phong Dật, "Em nó đang khó chịu, con đừng....."

"Nó khó chịu, vậy mẹ có dễ chịu không? Con có dễ chịu không?" Lâm Phong Dật hoàn toàn bùng nổ, "Hôm nay con không đi làm mà dỗ nó cả ngày, một cái rắm nó cũng không thả! Dù có giận dữ thì cũng phải nói lý do chứ!" Hắn đi tới xốc chần Lâm Phong Trí lên, "Trả lời đi! Mẹ đang hỏi em đó!"

Lâm Phong Trí vẫn không phản ứng mà nằm co ro như cái xác không hồn.

"Mẹ kiếp!" Lâm Phong Dật không nhịn được văng tục, "Coi như tôi là thằng ngu đi!"

Hắn kéo mẹ Lâm về nhà nhưng bà không chịu, đang giằng co thì Lâm Phong Trí rớt cuộc lên tiếng, "Điện thoại của con đâu?"

.....

Điện thoại trên xe Lục Lãm rung lên liên hồi, là số lạ.

Rung khoảng bảy tám lần.

Yến Hạc Thanh chờ điện thoại ngừng hẳn mới lấy điện thoại của mình ra gọi cho Lâm Phong Trí.

Reng, reng, reng.....

Chờ rất lâu nhưng Yến Hạc Thanh vô cùng kiên nhẫn, không ai nghe lại gọi tiếp, gọi đi gọi lại sáu lần, qua kính chắn gió, Yến Hạc Thanh nhìn thấy Lục Lãm quay lại. Cùng lúc đó, rớt cuộc điện thoại cũng kết nối.

Đầu dây bên kia có tiếng hít thở khẽ khàng.

Yến Hạc Thanh lên tiếng trước, "Lục Lãm không có đây, tìm anh ấy có chuyện gì không?"

Chương 89

Đầu dây bên kia vẫn im lìm.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh hơi tối đi, đây là số mới của Lâm Phong Trí, trong truyện Lâm Phong Trí có ba số điện thoại.

Y đổi số thứ hai khi quyết định từ bỏ Lục Lãm, giờ lại xuất hiện sớm.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh lặp lại, "Nghe thấy gì không? Giờ Lục Lãm không ở đây, có việc gì tôi sẽ nhắn lại."

Mỗi chữ hệt như gai nhọn đâm sâu vào tim Lâm Phong Trí.

Y bịt chặt miệng, lệ rơi đầy mặt.

Nghĩ đến Yến Hạc Thanh có lẽ đang ở cạnh Lục Lãm, y không dám nhận điện thoại của Yến Hạc Thanh, nhưng lại nhịn không được ôm một tia ảo tưởng, lỡ không phải thì sao? Nếu không tại sao không nghe máy của Lục Lãm mà phải gọi bằng điện thoại của mình?

Y ôm một tia hy vọng hèn mọn, chỉ giờ khắc này, chỉ một tích tắc y bị thương này thôi, y mong Lục Lãm đang ở một mình, có lẽ còn đang buồn bã vì y té bị thương.

Dù sao Yến Hạc Thanh cũng không biết đây là số của y nên y mới nghe máy.

Nhưng Yến Hạc Thanh đã hoàn toàn đập nát hy vọng của y.

Lâm Phong Trí cắn môi định tắt điện thoại, đúng lúc này trong ống

nghe bỗng vang lên giọng Lục Lãm.

"Đang làm gì vậy?"

Mấy phút trước, Lâm Phong Trí vô cùng chờ mong được nghe giọng Lục Lãm, y không chịu nổi, y nhớ Lục Lãm điên cuồng, dù chỉ là một chữ, một hơi thở khẽ khàng thì y cũng muốn nghe trộm.

Giờ phút này toàn thân y lạnh toát, luống cuống cúp máy.

Yến Hạc Thanh nghe tiếng cúp máy thì tắt điện thoại nói: "Gọi điện cho em trai em."

Lục Lãm cài dây an toàn rồi cầm điện thoại lên xem, có tám cuộc gọi lỡ từ số lạ, chỉ mới đây thôi.

Anh tiện tay cho vào sổ đen, khởi động xe rồi hỏi: "Muốn đi thăm không?"

"Thôi ạ." Yến Hạc Thanh cất điện thoại vào, "Nó đang cần tĩnh dưỡng mà."

Lục Lãm cười không nói gì, lái xe lên đường, anh tiếp tục đề tài lúc này, "Nhà em tháng mấy hết hạn thuê?"

Yến Hạc Thanh đáp, "Ngày 8 tháng 11 ạ."

"Trang trí khoảng hai tháng rồi chờ bay mùi sơn, chắc cũng tầm đó."

Thình thoảng trò chuyện vài câu, chẳng mấy chốc đã đến dưới lầu Yến Hạc Thanh, Lục Lãm không lên mà hỏi số căn cước của cậu rồi nói: "Tối ngày 30 có kế hoạch gì không?"

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Không ạ, 30 là thứ Năm, buổi chiều không có lớp, em định đến thăm dì Lục trước."

Cuối tháng Tư hoa mẫu đơn nở, cậu vẫn chưa quên lời hứa làm son môi cho Lục Tri Thiên.

Lục Lãm cười nói: "Ừ, để anh sắp xếp."

Dõi theo Yến Hạc Thanh lên lầu, thấy cửa sổ trên lầu ba sáng đèn, Lục Lãm mới lên xe.

Anh đưa sổ căn cước của Yến Hạc Thanh cho trợ lý đặt sẵn vé máy bay, ngày sinh là — — 28 tháng 10.

Lục Lãm lại hạ cửa xe xuống, nhìn lên cửa sổ Yến Hạc Thanh một lát rồi mới lái xe đi.

*

Xe Lục Lãm rời chung cư chưa đầy mấy phút thì Lục Mục Trì cắn sandwich, điều khiển xe lăn điện ra khỏi cửa hàng tiện lợi gần đó.

Trên mặt hần quần băng, bó bột một tay một chân, bộ dạng hết sức buồn cười nhưng nhờ có ngoại hình đẹp trai nên người qua đường đều hiếu kỳ nhìn hần mấy lần.

Lục Mục Trì phiền chết, nhưng giờ phút này hần đang nóng lòng chờ đợi Yến Hạc Thanh.

Hần đến từ trưa, kết quả đại học Bắc Kinh nghỉ sớm mà Yến Hạc Thanh vẫn chưa về.

Lục Mục Trì định chờ dưới lầu Yến Hạc Thanh nhưng nhớ cậu đã cấm mình tới nhà vì sợ đụng phải Lâm Phong Trí, hần chửi tục mấy câu, cuối cùng đành ngoan ngoãn chờ ở cổng chung cư.

Ngay cả khi thích Lâm Phong Trí nhất, Lục Mục Trì cũng chưa từng hưởng đãi ngộ ngồi xổm ở cổng chung cư.

Hắn bực bội nhưng lại quá muốn gặp Yến Hạc Thanh.

Ngày ngày nhìn điện thoại, kẻ xa lạ nào cũng tìm đến hắn, chỉ có Yến Hạc Thanh một tin nhắn cũng chẳng có.

Lục Mục Trì mắc bệnh tương tư nên đích thân đến đây.

Không dám đi vì sợ bỏ lỡ Yến Hạc Thanh, nhịn đói từ chiều đến gần tám giờ tối, hắn mới vào cửa hàng tiện lợi mua sandwich.

Sandwich rẻ nhất mà lại ngon không thể tả, Lục Mục Trì ăn như hổ đói, ăn xong vẫn chưa hết thèm nên mua thêm một phần nữa.

Ngồi trong gió lạnh thêm nửa tiếng, Lục Mục Trì gọi điện.

"Mẹ kiếp mày có chắc hôm nay Yến Hạc Thanh không có giờ tự học buổi tối không đấy?"

Đáp lại hắn là một giọng nam rụt rè, "Không thấy Yến Hạc..... bạn học Yến sao?"

Lục Mục Trì tức quá hóa cười, "Triệu Duy Phương, mày bị khủng hoảng, nếu chờ được tao còn gọi cho mày làm đêch gì?"

Triệu Duy Phương rớt xỉn, "A Trì anh đừng giận mà, em sẽ tìm người hỏi thời khoá biểu của bạn học Yến ngay."

Hắn chính là sinh viên năm ba ngành công nghệ phần mềm, phát hiện gương mặt Yến Hạc Thanh giống Lâm Phong Trí nên dẫn Lục Mục Trì đến đại học Bắc Kinh xem cậu.

Lục Mục Trì không lên tiếng mà cũng chẳng cúp máy, Triệu Duy Phương không dám tắt điện thoại, khẩn cấp tìm Triệu Vĩnh trên Wechat.

[Ờ, tối nay lớp mày có giờ tự học buổi tối không? Nhắn liền nha! Gấp

lắm!]

Triệu Vĩnh trả lời ngay, [Không ạ, có việc gì à?]

[Không phải hỏi mày, hỏi sinh viên mới chuyển ngành Yến Hạc Thanh trong lớp mày á.]

Triệu Vĩnh và Triển Phinh Đình đang ăn đồ nướng, hần đặt xiên que xuống nhìn Triển Phinh Đình, "Anh tớ đang hỏi thời khóa biểu của Yến Hạc Thanh."

Triển Phinh Đình khó hiểu, "Sao anh cậu lại biết Yến Hạc Thanh?"

Triệu Vĩnh vội nói: "Không phải anh ruột mà là trưởng ban tuyên truyền của khoa công nghệ phần mềm, tớ và anh ta cùng họ nên gọi anh ta là anh thôi."

Triển Phinh Đình hết sức chú ý thái độ của Triệu Vĩnh, lần trước ở hang đom đóm nhất thời mù mịt đầu óc nên mới nhận lời hần, giờ đang tìm cơ hội chia tay.

Nghe Triệu Vĩnh nói, đoán chừng có người muốn theo đuổi Yến Hạc Thanh nên hỏi thời khóa biểu để giả bộ tình cờ gặp gỡ, cô thuận miệng nói: "Cậu hỏi Yến Hạc Thanh xem."

Triệu Vĩnh biết Triệu Duy Phương quen biết rộng nên cố ý làm quen với hần, giờ có cơ hội lấy lòng Triệu Duy Phương nên hăng hái mở ra khung chat với Yến Hạc Thanh, "Hạc Thanh tối nay cậu có lớp không?"

Yến Hạc Thanh đang đứng dựa tường đọc sách thì điện thoại rung lên trên bàn trà, tưởng là Lục Lãm nên cậu nhìn sang.

Kết quả là Triệu Vĩnh.

Yến Hạc Thanh trầm ngâm suy nghĩ, mở Wechat nhìn thấy nội dung

thì hiểu ngay, Triệu Vĩnh sẽ không vô duyên vô cớ thăm dò lịch trình của cậu, có người đang hỏi Triệu Vĩnh.

Trong nguyên tác không nhắc đến nhưng kẻ dẫn Lục Mục Trì tới đại học Bắc Kinh tìm cậu là Triệu Duy Phương, trưởng ban tuyên truyền của khoa công nghệ phần mềm, còn Triệu Vĩnh là thành viên ban tuyên truyền khoa Sinh, hai người rất có khả năng quen biết.

Đây cũng là lý do cậu đồng ý vào nhóm Triệu Vĩnh trong chuyến thực tập dã ngoại.

Yến Hạc Thanh không trả lời, quả nhiên Triệu Vĩnh bị Triệu Duy Phương thúc giục nhắn tin Wechat liên tiếp.

[Hạc Thanh cậu vẫn đang ở trường à?]

[Đi chơi hả?]

[Chưa trả lời nữa, đi chơi thật sao?]

.....

Yến Hạc Thanh không chắc lắm, cậu thoáng suy nghĩ rồi thay đồ ra cửa.

Cậu đổi đường khác, từ bãi rác cửa sau chung cư đi vòng ra cửa chính, mấy phút sau đã thấy Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì ngồi trên xe lăn quay lưng về phía cậu, đang gọi điện thoại.

Không hề để nghe.

Những lời mắng chửi kinh điển vang vọng trong gió.

Yến Hạc Thanh dừng lại, đợi Lục Mục Trì chửi Triệu Duy Phương

xong rồi tức giận cúp máy, cậu mới đi tới.

Lục Mục Trì quăng điện thoại nhưng không thể không nhặt, hắn không cho vệ sĩ lái xe đi theo nên phải nhặt điện thoại để gọi bọn họ tới đón, Lục Mục Trì tái mặt, hậm hực một lát rồi di chuyển xe lăn tới, khom lưng nhặt điện thoại, tay chân bó bột, cánh tay lành lặn còn lại sượt qua điện thoại mấy lần nhưng vẫn không nhặt được.

Tới lui mấy lần, Lục Mục Trì đau lưng gần chết, mặt mũi tái mét, hắn chưa bao giờ chật vật như vậy, đang định cắn răng đuổi tay xa hơn thì một bàn tay thon dài nhặt điện thoại lên.

Lục Mục Trì vô thức ngược mắt, trông thấy Yến Hạc Thanh nhặt điện thoại rồi đứng dậy bình thản đưa cho hắn.

Ánh đèn từ cửa hàng tiện lợi chiếu vào đỉnh đầu Yến Hạc Thanh, tóc cậu phủ một vầng sáng cam ấm áp, Lục Mục Trì giật mình, không ngờ đợi lâu như vậy Yến Hạc Thanh lại xuất hiện đúng lúc hắn cần nhất.

"Thanh Thanh....." Hắn cầm điện thoại, ngón tay gần chạm vào tay Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh buông tay trước rồi nhíu mày, "Chúng ta không phải quan hệ có thể xưng hô vậy đâu."

Lục Mục Trì siết chặt điện thoại, trong lòng xuyến xao, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Yến Hạc Thanh, "Anh nhớ em lắm."

Yến Hạc Thanh chẳng chút dao động mà lạnh nhạt nhìn Lục Mục Trì, "Đó là chuyện của anh."

Lục Mục Trì muốn đẩy xe lăn tới gần Yến Hạc Thanh thêm chút nữa nhưng sợ cậu giận nên đành thôi, "Được, vậy đổi chủ đề nhé, em ăn gì chưa? Tiệm này....."

"An rồi."

Hai chữ "sandwich" bị chặn lại, ánh mắt Lục Mục Trì không nỡ rời khỏi Yến Hạc Thanh, lại đổi chủ đề, "Em đi chơi à? Về muộn quá vậy."

Yến Hạc Thanh không trả lời, đôi mắt nhạt màu kia yên lặng nhìn Lục Mục Trì làm tim hắn vô thức đập loạn, hắn nặn ra một nụ cười, "Anh không có ý can thiệp đâu, chỉ lo cho em thôi." Hắn mau chóng đổi chủ đề, "Chờ anh xuất viện sẽ dẫn em đi chơi." Hắn lục lọi trong đầu, tìm được một sự kiện, "Tháng Sáu có một buổi tiệc thử rượu ở xưởng rượu tư nhân lớn nhất khu Nam đấy."

Yến Hạc Thanh biết xưởng rượu này.

Lại là chỗ Lục Mục Trì và Lâm Phong Trí ân ái, trong hầm rượu.

Xưởng rượu kia cũng là nơi các doanh nhân có máu mặt đến mua vui, vừa thưởng thức rượu vừa thưởng thức mỹ nhân. Lầu một là sảnh hoạt động, lầu hai lầu ba là nơi vui chơi.

Triệu Duy Phương thường xuyên la cà ở đó để làm quen với những kẻ giàu có.

Yến Hạc Thanh bỗng nhiên thất thần.

Lục Lãm là người giàu nhất nhưng xưa nay chưa bao giờ đến những nơi như vậy.

Ngẩn ngơ một hồi, cậu thờ ơ nói: "Tới đó rồi tính."

Yến Hạc Thanh không từ chối ngay nên Lục Mục Trì hết sức mừng rỡ, hắn kìm lại vẻ mặt, "Ừ, đến lúc đó lại nói."

Yến Hạc Thanh không thèm để ý hắn nữa mà bỏ đi, Lục Mục Trì dõi theo Yến Hạc Thanh vào chung cư rồi mới lưu luyến không rời thu

hồi ánh mắt, gọi tài xế tới đón mình.

*

Đảo mắt đã đến ngày 30, buổi trưa Yến Hạc Thanh tan học về nhà, Lục Lãm đang chờ dưới lầu, cậu lên nhà lấy hành lý rồi vào bếp lấy quà cho Lục Tri Thiên, bỏ vào túi giấy cán mờ màu xanh đậm mà mình cố ý mua.

Lần trước đến làm khách, cậu thấy phục sức và vật trang trí trong nhà Lục Tri Thiên đều có màu xanh lá nên đoán bà thích màu này.

Đến biệt thự, đúng là Lục Tri Thiên rất thích túi giấy màu xanh đậm, lấy lọ thủy tinh ra rồi nói bảo mẫu cất kỹ túi giấy.

Lọ thủy tinh đựng chất lỏng trong suốt màu vàng nhạt, Lục Tri Thiên tò mò mở nắp, hương thơm ngào ngạt tỏa ra, bà hết sức vui vẻ, "Mật ong hoa vải tươi thật, pha nước uống chắc sẽ ngon lắm đây."

Hiếm khi có hứng một lần nên bà tự mình pha ba ly nước mật ong.

Uống xong ba người ra vườn hoa.

Lục Lãm ở cạnh xem, Yến Hạc Thanh hái mấy đóa mẫu đơn và hoa hồng mà Lục Tri Thiên chọn rồi kiên nhẫn chỉ bà làm son môi.

Yến Hạc Thanh mang đến mấy hũ gốm nhỏ có màu xanh khác nhau, đổ son đã làm vào hũ rồi đập kín từng cái, nói với Lục Tri Thiên: "Để lạnh hai ba tiếng là dùng được rồi đấy ạ."

Ánh mắt Lục Tri Thiên chan chứa ý cười, "Bác biết rồi, hôm nay không giữ các con lại ăn tối nữa, mau đi đi, từ đây đến sân bay mất ba tiếng lận đấy."

Bà dặn dò thêm mấy câu rồi giục Lục Lãm và Yến Hạc Thanh ra sân bay.

Chuyến bay cất cánh lúc tám rưỡi, khi hạ cánh xuống sân bay nhỏ ở Nhị Thập Kiều đã gần mười giờ rưỡi.

Cuối tháng Tư, Nhị Thập Kiều mưa lất phất, đi ra sân bay, gió thổi vào mặt hơi lạnh, Yến Hạc Thanh không hỏi gì mà theo Lục Lãm lên chiếc xe tới đón họ.

Xe lái vào thành phố, băng qua dãy đèn neon lấp lóe rồi rẽ vào một con đường yên tĩnh.

Yến Hạc Thanh nhìn ra cửa sổ, mơ hồ thấy biển báo chỉ đường, vào khu danh lam thắng cảnh sao?

Lúc này cậu mới quay đầu hỏi, "Đi đâu thế ạ?"

Trong mắt Lục Lãm hiện lên ý cười, "Giờ mới hỏi." Nhưng vẫn trả lời cậu, "Nhà cũ của bà ngoại anh."

Chương 90

Ban đêm vẫn còn mưa nên không thấy rõ đường ngoài cửa sổ, lái thêm một đoạn xung quanh đã tối om, tựa như băng qua một đường hầm dài, rốt cuộc phía trước cũng hiện lên ánh sáng.

Trong xe chỉ có một cây dù, Lục Lãm không gọi tài xế mà tự xuống xe rồi bật dù lên che kín nóc xe.

Đội Yến Hạc Thanh xuống xe, hai người sóng vai nhau bước vào cửa gỗ mở rộng.

Là kiểu nhà điển hình ở vùng sông nước, mấy gian nhà ngói một tầng, một dãy hành lang, còn có một khoảng sân.

Trong sân vang lên tiếng mưa rơi lộp độp, ánh đèn tù mù không thấy rõ nhưng Yến Hạc Thanh biết là lá chuối tây.

Trong sân có trồng chuối tây.

Trời mưa, Lục Lãm dẫn Yến Hạc Thanh băng qua hành lang đến nhà chính.

Nhà ngói bật đèn sáng trưng, người trong nhà chính nghe thấy động tĩnh thì mở cửa đi nhanh ra đón, là một người đàn ông trung niên mang nét mặt tươi cười, "Lục tiên sinh, cuối cùng ngài cũng tới rồi."

Ánh mắt chuyển sang Yến Hạc Thanh, ông tự giới thiệu mình là lão Lý, "Vị này chắc là Yến tiên sinh nhỉ, mau vào nhà đi, mùa này nhiệt độ ở chỗ chúng tôi chênh lệch lớn lắm, ban ngày nóng mà ban đêm thì lạnh."

Tiếng phổ thông của ông xen lẫn tiếng địa phương của Nhị Thập Kiều, Yến Hạc Thanh lễ phép gật đầu, "Chào ngài."

Lục Lãm treo dù lên, lão Lý nói: "Cơm để trên lò ấy! Tôi về nhà trước nhé."

Lục Lãm gật đầu, lão Lý nhanh nhẹn mặc áo mưa mang ủng, không đi lối hành lang mà băng qua sân rồi đóng cổng rồi đi.

Tủ giày cạnh cửa đặt hai đôi dép mới, Lục Lãm lấy một đôi đưa cho Yến Hạc Thanh.

Mang dép đi vào nhà chính, hơi nóng xua đi cái lạnh của mưa trên người.

Nhà cũ mấy chục năm không lát gạch mà là nền xi măng, ngày ngày có người quét dọn nên sạch bóng.

Hơi nóng bắt nguồn từ chiếc bếp vuông cạnh cửa sổ, nước sôi làm nắp ấm thỉnh thoảng bị khí nóng đẩy lên, trên mặt lò nóng hổi đặt mấy cái đĩa được đẩy bằng chén.

Lục Lãm rửa tay rồi đi tới mở chén ra.

Mấy món ăn thường ngày, sườn heo muối tiêu, lươn chiên giòn, rau xào và canh gà nấu khoai.

Khi Yến Hạc Thanh rửa mặt xong trở lại thì cơm đã xới sẵn, bên trên gác một đôi đĩa tre nhón đầu.

Lục Lãm ngồi đối diện múc canh gà rồi vươn tay đặt cạnh chén cơm, "Uống canh cho ấm bụng trước đã."

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ lớn hơn, Yến Hạc Thanh bưng canh lên nhấp một ngụm, vị canh gà hết sức đậm đà, có lẽ là gà thả vườn

chính cống.

Hôm nay lặn lội đường xa, lúc ăn cơm hai người đều im lặng, chỉ có tiếng ấm nước lạch cạch không ngừng.

Ăn cơm xong dọn dẹp sạch sẽ đã gần 12 giờ, mới ăn no không nên ngủ ngay, chẳng biết Lục Lãm lấy đâu ra một hộp bài.

"Đánh bài không?"

Khi làm thêm ở quán bar Yến Hạc Thanh từng học mấy kiểu đánh bài nhưng không biết Lục Lãm muốn đánh kiểu nào, cậu ngồi xuống sofa đối diện với anh, "Dạ."

Lục Lãm mở hộp đồ bài ra, trên bài giới thiệu thắng cảnh, quà vật và văn hóa Nhị Thập Kiều, có lẽ là lão Lý chuẩn bị.

Lục Lãm xào bài rồi hỏi Yến Hạc Thanh, "Muốn chơi kiểu gì?"

Yến Hạc Thanh không có ý kiến, "Gì cũng được ạ."

Lục Lãm rất ít chơi trò này nhưng không có nghĩa là không biết, anh suy nghĩ, cuối cùng tìm ra một cách chơi, "Biết chơi bài nói dối không?"

Yến Hạc Thanh nghĩ ngợi, ở quán bar cậu đã từng thấy người khác chơi, cách chơi rất đơn giản, úp bài xuống rồi nói ra xem những người chơi khác có tin không, vì vậy còn được gọi là tin hay không tùy bạn, ai hết bài trước thì thắng.

Nói đơn giản là thi xem ai bốc phét giỏi hơn.

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Biết ạ."

Cách chơi này phải bỏ đi lá Joker, Lục Lãm rút nó ra rồi chia bài, chốc lát sau mỗi người đã cầm nửa số bài.

"Ai có lá 3 cơ thì ra trước." Lục Lãm xếp lại nửa bộ bài của mình rồi xòe ra, không có lá 3 cơ.

Đồng thời Yến Hạc Thanh đặt hai lá bài xuống, "Hai quân 6."

Trên tay Lục Lãm còn lại hai quân 6, trong mắt tràn đầy ý cười, hai lá bài là cách chơi rất táo bạo, ít nhất Sở Tử Ngọc không dám chơi, mỗi lần hắn chỉ dám ra một lá để không thua quá nhanh.

Lục Lãm rút một lá 2 và một lá 3, "Hai quân."

Nếu giờ Yến Hạc Thanh lật bài thì Lục Lãm sẽ thua, phải thu lại bốn lá bài này, nhưng Yến Hạc Thanh chưa lật mà tiếp tục thả hai lá bài xuống.

Lục Lãm cũng không lật mà tiếp tục thả bài.

Chơi bài nói dối còn thi xem ai bình tĩnh hơn, ai kiên nhẫn hơn.

Đúng lúc hai người đều vô cùng kiên nhẫn.

Hai bên ngang tài ngang sức, cuối cùng trên tay hai người đều còn lại hai lá bài.

Yến Hạc Thanh đặt hai lá bài xuống, trong mắt thấp thoáng ý cười, "Vẫn là hai con 6."

Lúc này trên tay Lục Lãm vẫn là hai con 6, đối diện với đôi mắt cong cong của Yến Hạc Thanh, anh cười khế, không mở bài, cũng không úp bài, "Anh đoán hai lá này của em đều là 6, nếu em lật ra thì anh sẽ thua." Anh kéo tay trái Yến Hạc Thanh qua rồi úp lá bài vào lòng bàn tay cậu, "Em đoán xem hai lá này của anh có phải là 6 không, nếu đoán trúng thì em thắng."

Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt Lục Lãm hiện hiện ý cười rõ ràng, Yến

Hạc Thanh cũng không né tránh, môi thốt ra một chữ, "Phải."

Lục Lãm lật bài ngay trên lòng bàn tay Yến Hạc Thanh, một lá 6 bích, một lá 6 rô.

Sau đó Lục Lãm lật ra hai lá bài cuối cùng của Yến Hạc Thanh, một lá 6 cơ, một lá 6 chuồn. Lục Lãm không buông tay Yến Hạc Thanh ra, khóe môi cong lên, "Em thắng rồi, muốn thưởng gì đây."

Yến Hạc Thanh nhìn thẳng vào mắt Lục Lãm, cách hai lá bài mỏng vẫn cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của anh, giọng cậu rất nhẹ, "Anh cũng đoán được bài của em mà, đầu tính là thua, anh cũng đòi thưởng được vậy."

Đôi mắt cậu trong veo, tựa như cái gì cũng không có, lại giống như cái gì cũng có.

Lục Lãm nhìn cậu thật sâu rồi dời tay đi, "Tạm thời chưa nghĩ ra, ngày mai sẽ đòi em."

Yến Hạc Thanh cầm hai lá bài để lại trên bàn, khóe miệng hơi cong lên, "Ngày mai em cũng sẽ nói với anh."

Nhà có ba phòng ngủ, hai gian cạnh nhau, một gian bên kia, lão Lý dọn dẹp hai phòng sát nhau, Yến Hạc Thanh ở phòng bên trái.

Ban ngày phòng đã được sửa soạn lại, đệm chăn đều mới tinh, bài trí đơn giản, ngoài giường ra chỉ có tủ sách đối diện cửa sổ.

Yến Hạc Thanh đặt hành lý xuống rồi đến bàn đọc sách đẩy cửa sổ ra, chẳng biết mưa đã tạnh từ lúc nào.

Bên ngoài im ắng, ánh đèn hắt ra sân, cậu nhìn thấy mấy cây chuối tây.

Sau cơn mưa không khí mát lạnh, dường như cả thế giới đã dừng

lại, chỉ có gian nhà ngói này, hai ngọn đèn và mấy cây chuối tây trong sân.

Ánh mắt lấp lóe, Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra, có thông báo tin nhắn của Lục Mục Trì và nhóm chat của lớp mấy tiếng trước.

Yến Hạc Thanh không xem mà tắt máy.

Cứ để thời gian của cậu tạm dừng ở đây đi, tạm dừng năm ngày.

*

Khuya lắm mới ngủ, hôm sau Yến Hạc Thanh dậy đúng sáu giờ nhưng không xuống giường mà lại chìm vào giấc ngủ trong không gian yên ắng.

Lần đầu ngủ nướng đến gần trưa, Lục Lãm cũng vừa dậy, rửa mặt xong hai người đi ăn.

Ra cổng, Yến Hạc Thanh mới biết đêm qua không phải đi ngang đường hầm mà là một rừng mơ bạt ngàn, Lục Lãm không đi đường lớn lúc đến mà dẫn Yến Hạc Thanh đi trên một con đường nhỏ lát đá xanh nối thẳng với khu thắng cảnh.

Đầu tháng Năm, quả non lúc liu trên cây, vừa đi một đoạn thì nghe tiếng người gọi loáng thoáng.

"Lục tiên sinh, Yến tiên sinh, đi chơi đấy à!"

Yến Hạc Thanh nhìn lại, thì ra là lão Lý, đi cạnh là vợ ông, hai người đang kiểm tra cây ăn quả, Yến Hạc Thanh mỉm cười vẫy tay chào họ, Lục Lãm thấy vậy thì ánh mắt thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Vợ lão Lý nói gì đó với ông, lão Lý lập tức dẫn bà tới, chỉ giây lát sau đã đến gần, người phụ nữ mở to mắt nhìn Yến Hạc Thanh, gương mặt chất phác của lão Lý hơi ửng đỏ, "Xin lỗi Yến tiên sinh, vợ tôi

mang thai mấy tháng rồi, bà ấy nói cậu đẹp quá nên muốn tới nhìn nhiều một chút để sau này con đẹp như cậu. Thật bó tay với bà ấy luôn."

Tuy trách cứ nhưng trong giọng nói lại tràn đầy cưng chiều.

Người phụ nữ huých lão Lý, nhìn Yến Hạc Thanh không chớp mắt rồi nghiêm túc nói: "Ở quê tụi tôi hay nói vậy đấy, muốn sinh con đẹp thì phải nhìn người đẹp nhiều vào."

Lão Lý nghe rồi cười, "Thấy chưa, anh nói Yến tiên sinh đẹp như đại minh tinh mà, đâu có xạo đúng không!"

Người phụ nữ cũng cười theo, "Xạo chứ sao không, Yến tiên sinh còn đẹp hơn đại minh tinh nữa!" Bà nhin không được hỏi, "Chụp tấm hình được không? Tôi muốn ngắm mỗi ngày cơ."

Lão Lý lập tức biến sắc, sợ yêu cầu này quá đáng sẽ chọc giận Yến Hạc Thanh nên định kéo người phụ nữ đi, không ngờ Yến Hạc Thanh trả lời trước, "Được ạ."

Từ đầu đến cuối Lục Lãm vẫn nhìn Yến Hạc Thanh, cậu vô cùng kiên nhẫn, nghiêm túc cho người phụ nữ chụp một tấm, bà có được ảnh thì vui cực kỳ, nằng nặc đòi tặng Yến Hạc Thanh mấy chai rượu thanh mai, "Năm ngoái tôi chọn toàn quả to để ủ, giờ uống là hợp nhất đấy. Cậu đừng từ chối nhé!"

Yến Hạc Thanh cũng không muốn từ chối, chỉ là cậu và Lục Lãm sắp đến khu thắng cảnh nên không tiện đem theo.

Lão Lý xua tay, "Không sao, cậu và Lục tiên sinh cứ việc đi chơi, tôi kiểm tra cây xong sẽ đưa tới tận nhà, hai người đi chơi xong về uống cũng được."

Yến Hạc Thanh không từ chối nữa, sau khi tạm biệt vợ chồng lão Lý, họ đi dọc con đường lát đá xanh khoảng hai mươi phút là ra khỏi

rừng mơ, phía trước có cánh cửa gỗ, bên ngoài chính là khu thắng cảnh.

Lục Lãm từng đến một lần nên dẫn Yến Hạc Thanh tới một quán mì, mì Nhị Thập Kiều nức tiếng gần xa.

Giá cả ở khu thắng cảnh rất đắt đỏ nhưng hương vị quả thực không tệ, hai tô mì và ba phần rau xào gần ba trăm, Yến Hạc Thanh trả tiền, không đợi Lục Lãm mở miệng, cậu chủ động giải thích, "Không phải em muốn tính toán chi li với anh đâu, chỉ là muốn mời anh ăn thôi."

Rốt cuộc Lục Lãm đã xác định hôm nay Yến Hạc Thanh khác hẳn mọi khi, không còn xa cách ngàn dặm nữa.

Lục Lãm cười, "Không phải tính toán chi li, vậy là tính toán bình thường à?"

Yến Hạc Thanh sửng sốt, lập tức hiểu ra Lục Lãm đang trêu mình nên cũng cười, "Em bỏ bớt hai chữ, không muốn tính toán với anh đâu."

Lục Lãm lại xoa đầu cậu, anh luôn rất thích vuốt tóc Yến Hạc Thanh, "Vậy mới đúng chứ."

Ra khỏi quán mì, nghỉ lễ lao động nên khu thắng cảnh đông nghịt du khách.

Sáng sớm trời lạnh, hầu hết du khách đều mặc áo có mũ và áo khoác, buổi trưa nắng lên nóng không chịu được, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh chỉ mặc áo sơ mi, một người sơ mi đen, một người sơ mi trắng, cộng thêm ngoại hình bắt mắt nên chỉ đi một đoạn ngắn mà nam nữ hỏi xin Wechat không dưới chục người.

Mắt đen của Lục Lãm hơi trầm xuống, đi qua ngã rẽ, bỗng nhiên anh dắt Yến Hạc Thanh vào một con hẻm khác.

So với đường lớn, hẻm nhỏ hầu như không có du khách mà chỉ có mấy sạp hàng rong bán đồ linh tinh.

Đồ bán ở khu thắng cảnh về cơ bản đều giống nhau, nhưng Nhị Thập Kiều có một ngôi miếu rất linh, đặc biệt là cầu duyên nên trang sức bán chạy nhất là vòng tay đậu đỏ.

Trên đường đi, mọi sạp hàng rong đều bán vòng tay đậu đỏ nhưng hầu hết là đậu giả.

Đi ngang qua sạp của một bà cụ, vòng tay của bà không giống các sạp khác, đậu thật có hình dạng không đều, màu đỏ cũng đậm hơn.

Lục Lãm đi tới chọn một chuỗi, Yến Hạc Thanh không ngờ anh sẽ có hứng thú với mấy thứ này, cậu đang định hỏi giá bà cụ thì Lục Lãm cầm tay cậu lên rồi đeo vòng đậu đỏ vào.

Anh cười khẽ: "Không phải anh muốn tính toán với em đâu, nhưng chuỗi đậu đỏ này để anh trả cho."

Chương 91

Đậu đỏ lành lạnh áp vào da rất mát, da Yến Hạc Thanh trắng nõn, đeo vòng đỏ sạm nhìn đẹp vô cùng.

Bà cụ đơn đả chào hàng, "Mỗi hạt đậu đỏ của bà đều được chọn lựa kỹ càng, đất thì có đất nhưng linh lắm, năm nay cháu sẽ có số đào hoa cho xem!"

Lục Lãm mua hai chuỗi rồi đeo vào cổ tay trái, ngay cạnh chiếc đồng hồ hơn một triệu kia.

Anh nắm tay Yến Hạc Thanh lần nữa, mười ngón đan xen không hề buông ra.

Đoạn đường tiếp theo không ai đến xin số điện thoại nữa.

Ra khỏi khu thắng cảnh là đến phố cổ nổi tiếng của Nhị Thập Kiều, nhà sách văn nghệ, quán trà, tiệm bánh ngọt chật như nêm cối.

Hắn là Lục Lãm đã có đích đến, dẫn Yến Hạc Thanh chậm rãi đi ngược dòng người, càng lúc càng vắng vẻ, gần đến cuối phố thì bên trái có một con hẻm khác.

Treo mấy biển quảng cáo xanh xanh đỏ đỏ, Yến Hạc Thanh vừa liếc qua đã thấy hai chữ "Bình đàn".

Lục Lãm dẫn cậu tới nghe bình đàn.

Quán bình đàn nổi danh nhất Nhị Thập Kiều nằm trong con hẻm chẳng mấy nổi bật này.

Lối đi chật hẹp chỉ qua được một người, Lục Lãm buông tay Yến Hạc Thanh rồi đi vào trước.

Trong hẻm còn có mấy quán trà và tiệm xăm nhưng khách rất thưa thớt, hoàn toàn trái ngược với đường lớn.

Đi thêm một đoạn, cánh cổng khắc hoa bên trái mở ra, so với quán trà và tiệm xăm quanh quẽ, quán bình đàn lại là rượu ngon không sợ ngõ sâu, có rất nhiều khách nghe danh mà đến.

Tiếp tân áy náy nói: "Xin lỗi, nghỉ lễ khách đông quá nên phải hẹn trước một ngày ạ."

Lục Lãm nói tên mình, tiếp tân nghe xong lập tức gọi nhân viên phục vụ dẫn họ lên lầu hai.

Lục tiên sinh này đặt phòng trên lầu hai từ nửa tháng trước.

Vừa lên lầu hai đã nghe được giọng hát du dương như nước chảy qua cầu.

Nói đặt phòng nhưng thực chất là hành lang, bày một cái bàn, mấy cái ghế, dưới lầu là đại sảnh và sân khấu biểu diễn.

Trên sân khấu là một phụ nữ mặc sườn xám ôm cây tì bà, ngón tay gảy dây đàn, toát ra vẻ dịu dàng của vùng sông nước.

Nhân viên phục vụ đưa danh sách trà và bài hát tới.

Bài hát biểu diễn ở quán bình đàn mỗi ngày đều được sắp xếp sẵn, giữa các khung giờ có thể trả tiền chỉ định bài khác, khán giả ở đây cũng được nghe ké.

Lục Lãm bảo Yến Hạc Thanh chọn, cậu nhắm tính số tiền mặt còn lại rồi gọi hai chén trà Kim Tuấn Mi và đặt bài "Thanh Thanh Mạn".

"Không đem điện thoại à?" Chẳng biết Lục Lãm vừa phát hiện hay đã phát hiện từ lâu mà giờ mới hỏi.

Yến Hạc Thanh cũng chẳng giấu, "Tắt máy rồi ạ."

Nhân viên phục vụ cầm danh sách xuống lầu, lúc này Lục Lãm mới lên tiếng, "Chủ nợ vẫn còn làm phiền em à?"

"Không ạ." Giọng Yến Hạc Thanh trong trẻo. "Em muốn yên tĩnh mấy ngày thôi."

Cậu chuyển đề tài, "Gần đây có tiệm điện thoại nào không nhỉ? Em muốn mua cái mới."

Lục Lãm lấy điện thoại ra tra cứu bản đồ, "Chắc có đấy."

Khu thắng cảnh nằm ở nội thành Nhị Thập Kiều, chỉ cách trung tâm thành phố hai trạm điện ngầm.

Lục Lãm tìm được một cửa hàng cách lối ra khu thắng cảnh mấy trăm mét.

Nhưng xem ảnh thấy cửa hàng rất nhỏ, chưa chắc đã có đủ các nhãn hiệu.

"Có nhất thiết phải là hiệu nào không?"

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Pixel cao là được ạ."

Máy cũ của cậu pixel quá thấp nên quay phim chụp hình không rõ, tháng Sáu cậu có nhu cầu chụp ảnh.

Vốn dĩ cậu định về thủ đô mới mua, nhưng Nhị Thập Kiều là quê cũ mà lần đầu tiên cậu đặt chân tới, lúc đến cảm thấy không chân thực, sau khi đến rồi tâm tình cũng khác.

Cậu rất ít khi chụp ảnh, từ nhỏ đến giờ chỉ chụp ba tấm hình tốt nghiệp cấp một, cấp hai và cấp ba.

Nhưng từ lúc nhận được ảnh của mẹ như một kỳ tích, bỗng nhiên cậu hiểu được ý nghĩa của ảnh chụp.

Ký ức dù có sâu đậm đến mấy cũng sẽ phai nhạt, còn ảnh chụp được giữ kỹ sẽ là vĩnh hằng.

Vì vậy cậu mua máy mới trước hạn, muốn lưu lại hình ảnh Nhị Thập Kiều.

Lục Lãm cười, "Nghe xong rồi tới, gần lắm."

Nước trà có sẵn nên nhân viên phục vụ nhanh chóng bưng lên lầu, còn tặng thêm một đĩa hạt dưa rồi thông báo với họ sắp biểu diễn "Thanh Thanh Mạn".

Khi nhân viên phục vụ rời đi, dưới lầu vang lên giai điệu quen thuộc.

Người biểu diễn đang đàn "Thanh Thanh Mạn".

Yến Hạc Thanh nhìn xuống sân khấu dưới lầu, vẻ mặt rất chăm chú.

Lục Lãm không có hứng thú với bình đàn, anh bưng trà lên uống, hương vị tầm tạm, khách tới đây chủ yếu vì bình đàn mà thôi.

Đặt chén trà xuống, Lục Lãm bưng đĩa hạt dưa qua gom lại một bên, sau đó bốc một nắm hạt dưa bóc ra để ở bên còn lại.

Chẳng bao lâu sau đã chất thành đồng nhỏ, anh đẩy tới cạnh chén trà của Yến Hạc Thanh.

Biểu diễn xong, một nam một nữ lên sân khấu, máy nhắc tường hiện lên hàng chữ sắp biểu diễn "Tần Cung Nguyệt".

Lúc này Yến Hạc Thanh mới quay đầu, vừa chạm vào chén trà thì thấy hạt dưa bên cạnh, hạt nào hạt nấy tròn mẩy.

Cậu không nhìn Lục Lãm mà yên lặng ăn hết hạt dưa.

Biểu diễn kết thúc, hai người ra khỏi quán.

Rời quán bình đàn, đi thêm một lát là ra khỏi phố cổ, lần theo bản đồ đến khu mua sắm, tầng trệt có một cửa hàng điện thoại.

Có đủ các thương hiệu quen thuộc trong nước, mẫu nào cũng có, nhân viên cửa hàng hỏi nhu cầu của Yến Hạc Thanh rồi giới thiệu cho cậu một dòng máy mới tung ra thị trường chưa lâu.

"Loại này chuyên về quay phim chụp hình, đặc biệt là chụp đêm cực xịn đấy ạ."

Yến Hạc Thanh mua một cái.

Giá không rẻ, tiền mặt không đủ nên cậu quẹt thẻ.

Lục Lãm cười nói: "Xem ra mua điện thoại không phải nhất thời nổi hứng nhỉ."

"Dạ." Yến Hạc Thanh chợt giơ điện thoại lên chụp Lục Lãm một tấm.

Đúng là màu sắc giống hệt nhìn bằng mắt thường.

"Em có việc cần điện thoại chụp đêm tốt." Yến Hạc Thanh lưu ảnh, không cần nhân viên đóng hộp mà nhét vào túi quần.

"Chụp ảnh vẫn phải dùng máy chuyên nghiệp mới được." Lục Lãm nói, "Nhà anh có một chiếc máy ảnh DSL, em cần thì cứ lấy dùng đi."

Giọng Yến Hạc Thanh như mang theo ý thơ của Nhị Thập Kiều, "Dạ."

*

Đúng lúc đến giờ ăn tối, ra khỏi cửa hàng điện thoại, hai người tìm đại một quán bán đồ ăn địa phương trong khu mua sắm, kết quả món nào cũng ngọt ngấy, hai người chỉ ăn một chén rồi gác đũa.

Đồ ăn Nhị Thập Kiều rất ngọt, tối qua lão Lý nấu cơm Lục Lãm phải dọn bỏ ít đường, hai người bàn nhau rồi đi siêu thị mua nguyên liệu, ngày mai ở nhà nấu cơm.

Đi bộ theo đường cũ về nhà, quả nhiên trên bàn đặt ba chai rượu mơ, chai trong suốt, màu mơ vàng óng, rượu hết sức tinh khiết, ngoài rượu mơ còn có một hộp kem hoa nhài.

Trên hộp kem dán một mảnh giấy nhắn: Để lạnh qua đêm sẽ ngon hơn đấy!

Yến Hạc Thanh bung vào bếp, tới cửa chợt dừng lại.

Trong bếp, Lục Lãm đang cất nguyên liệu nấu ăn vào tủ lạnh, ngoài cửa sổ âm u, có lẽ là sắp mưa, Lục Lãm bật đèn, loại bóng đèn trong suốt từ thế kỷ trước có thể nhìn thấy dây đèn bên trong, ánh sáng màu cam ấm áp chiếu vào lưng Lục Lãm, Yến Hạc Thanh chợt nhớ đến nhật ký của Lâm Phong Trí.

[Lưng chú Lục rất có cảm giác an toàn! Ai được chú ấy cưng chắc sẽ hạnh phúc lắm!]

Đang thất thần thì Lục Lãm cất đồ xong quay lại, bắt gặp Yến Hạc Thanh ngẩn ngơ nhìn mình.

Thiếu niên chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt này cả.

Lục Lãm cười, "Sao thế?"

Đùng đùng.

Tiếng sét bất thình lình vang lên, mưa to như trút lập tức đổ xuống.

Bóng đèn rung rinh, ánh sáng lập lòe, gương mặt Lục Lãm hơi mờ hồ, Yến Hạc Thanh bước vào bếp, càng đến gần mặt Lục Lãm càng rõ hơn, khi đến trước mặt anh thì đã thấy rõ ràng.

Yến Hạc Thanh cũng cười, "Không có gì, chỉ là bỗng dưng phát hiện thì ra em được hạnh phúc hai lần rồi."

Lục Lãm không hiểu, Yến Hạc Thanh cũng chẳng giải thích mà mở tủ lạnh bỏ hộp kem hoa nhài vào.

Trận mưa này dai dẳng suốt đêm, qua hôm sau vẫn còn mưa như muốn nhấn chìm cả trời đất, sáng sớm lão Lý gọi điện tới, khu thắng cảnh bị ngập lụt, tạm thời người bên trong không ra được, người ngoài cũng không vào được.

"Lục tiên sinh, Yến tiên sinh, chắc hai người đói lắm đúng không!" Lão Lý gấp đến độ vò đầu bứt tai, "Biết thế hôm qua tôi đem thêm mấy hộp điểm tâm rồi."

Yến Hạc Thanh nói hôm qua mình đã mua đồ ăn, lúc này lão Lý mới thở phào nhẹ nhõm rồi yên tâm cúp điện thoại.

Bữa sáng do Lục Lãm nấu bằng nguyên liệu có sẵn, sườn hấp rượu mơ mà lão Lý đưa tới, đồ ăn mua hôm qua thì làm món thịt chưng tương, gỏi bưởi trộn tôm và một đĩa rau xào.

Vừa thanh đạm vừa ngon miệng nên Yến Hạc Thanh ăn hai chén cơm, lúc này mưa càng lúc càng lớn, nhiệt độ không khí cũng giảm mạnh, cậu vào bếp tìm củi dự trữ đốt lò.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng mưa rơi trên lá chuối tây lộp độp, thỉnh thoảng hắt vào cửa sổ, Lục Lãm bưng hộp kem và xách ấm nước về.

Đặt ấm lên lò đun, Lục Lãm kéo ra cái ghế bên cạnh Yến Hạc Thanh, "Dự báo thời tiết nói còn mưa đến ba giờ sáng mai, hôm nay không ra ngoài được rồi."

Yến Hạc Thanh cười, "Ở nhà cũng vui mà." Cậu đứng dậy đi tới cửa sổ mở ra một cánh.

Tiếng mưa trên lá chuối tây lập tức trở nên rõ ràng hơn.

Yến Hạc Thanh nhẹ giọng nói, "Ở chỗ khác không nghe được âm thanh từ trên trời như vậy đâu."

Chưa bật đèn, trong phòng chỉ có trước cửa sổ là sáng, Yến Hạc Thanh mặc sơmi trắng dày hơn hôm qua nhưng bóng lưng vẫn rất gầy.

Gió ngoài cửa sổ ùa vào phòng, Yến Hạc Thanh không thấy lạnh nhưng vẫn quay đầu hỏi Lục Lãm, "Anh có lạnh....."

Những lời còn lại bị đôi môi nóng rực chặn trong miệng.

Chẳng biết Lục Lãm đã đến sau lưng cậu từ lúc nào, một tay Yến Hạc Thanh còn đang vịn cửa sổ, vòng đầu đỏ ma sát với tấm kính phát ra tiếng lạch cạch.

Yến Hạc Thanh bị Lục Lãm xoay người đè vào tường hôn đắm đuối.

Đứng ngược sáng, Lục Lãm không nhắm mắt mà nhìn Yến Hạc Thanh chăm chú, đôi mắt đen cuồn cuộn tình ý.

Một tay anh phủ lên bàn tay vịn cửa sổ của Yến Hạc Thanh, tay kia ôm eo cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Yến Hạc Thanh hỗn độn, chỉ có một giọng nói chọt xa chọt gần, là giọng Lục Lãm, lần đó ở nhà kính, anh

đã nói lúc hôn tốt nhất là nhắm mắt lại.

Mí mắt từ từ hạ xuống, Yến Hạc Thanh hơi ngửa cằm lên, nhẹ nhàng đáp lại.

Ánh mắt Lục Lãm không còn bình tĩnh, môi anh từ từ dờn đi, men theo quai hàm xinh đẹp của Yến Hạc Thanh, nhẹ nhàng áp vào tai trái, dịu dàng lướt qua mấy vết sẹo nhỏ kia.

Bỗng nhiên đáy lòng Yến Hạc Thanh như bị lông vũ quét qua, li ti dày đặc, tim đập dữ dội.

Trong bóng tối, giác quan của cậu càng thêm rõ ràng.

Tiếng mưa rơi trên lá chuối tây càng lúc càng lớn, hơi thở Lục Lãm quanh quẩn bên tai. Cậu cảm nhận được nhiệt độ trên tai trái chậm rãi dờn xuống, từ cằm đến cổ. Sau đó cảm thấy cổ áo mình hở ra.

Ngón tay thon dài mạnh mẽ cời từng chiếc nút trong suốt trên sơmi trắng.

Kéo nhẹ một cái, vai áo bên trái tuột xuống.

Trong ánh sáng mờ mờ, vết sẹo đỏ rực to cỡ miệng chén hết sức nổi bật, Lục Lãm dịu dàng, cẩn thận từng li từng tí chạm vào vết thương của thiếu niên, vượt qua thời gian đan xen, tựa như đang an ủi thiếu niên đau mà không dám khóc, chỉ biết nấp ở ban công tối tăm lặng lẽ liếm vết thương của mình.

Không kiểm soát được, không cách nào kiềm chế, tay Lục Lãm trượt xuống lưng quần Yến Hạc Thanh.

Lạch cạch.

Ấm nước trên lò đã sôi, nắp ấm bị hơi nước đẩy lên, âm thanh không lớn lắm, còn bị tiếng mưa át đi nhưng vẫn làm Lục Lãm bừng tỉnh rồi

dừng lại.

Một lát sau, anh kéo áo sơmi của Yến Hạc Thanh lên, trong mắt ẩn chứa cảm xúc phức tạp, "Anh ra ngoài một lát đã."

Không đợi Yến Hạc Thanh mở mắt, anh đi nhanh ra khỏi nhà chính.

Lần đầu tiên Lục Lãm muốn chửi thề.

Biện pháp gì anh cũng không đem cả!

Chương 92

Yến Hạc Thanh mở mắt ra, lồng ngực phập phồng lên xuống, con ngươi màu nâu nhạt phủ đầy sương mù.

Cậu ổn định lại hơi thở rồi quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Nước mưa rơi xuống mái hiên tựa như tấm rèm pha lê ngăn cách ngôi nhà cũ kỹ này, chẳng khác nào đảo hoang ngoài khơi, thứ duy nhất rõ ràng là bụi chuối tây trong mưa càng thêm xanh biếc.

Yến Hạc Thanh đóng cửa sổ lại, tiếng mưa nhỏ hẳn đi, cậu kéo kín áo sơmi rồi cài lại từng nút một.

Khi Lục Lãm trở về thì nhà chính đã bật đèn, Yến Hạc Thanh ngồi cạnh bếp lò, rượu mơ được ủ ấm bằng nước nóng, cậu đang chống cằm đọc sách.

Ánh sáng dịu dịu phác họa góc nghiêng chăm chú của cậu, toát ra vẻ thanh cao thuần khiết không cho phép bất kỳ ai khinh nhờn.

Lục Lãm đi tới khom người nhìn sách.

Vẫn là "Vụ ám sát ông Roger Ackroyd" lần trước, Yến Hạc Thanh đã đọc gần hết, chỉ còn khoảng mười trang.

Trên người Lục Lãm có hương tuyết tùng mới tắm xong, còn thoang thoang mùi nước mưa.

Lọn tóc ẩm ướt thỉnh thoảng phất qua vành tai Yến Hạc Thanh, Lục Lãm không lên tiếng, Yến Hạc Thanh cũng im lặng, hai người giữ

nguyên tư thế này yên lặng đọc hết đoạn cuối tiểu thuyết.

Lúc này Lục Lãm mới ngồi xuống phía đối diện, cách xa Yến Hạc Thanh một chút.

Lục Lãm rất hiếm khi có những lúc mất khống chế như bây giờ.

Thiếu niên vừa kiên cường vừa mong manh là người anh muốn che chở bằng mọi cách, anh vốn định chờ thời cơ thích hợp sẽ để quan hệ của hai người tiến thêm một bước.

Nhưng.....

Lục Lãm bất lực tự giễu, khi đối diện với Yến Hạc Thanh, sự tự chủ của anh luôn vô hiệu.

Anh muốn trở lại khoảng thời gian khá dài lúc nãy, cứ thế liều lĩnh đến cùng.

Anh biết rõ Yến Hạc Thanh sẽ không từ chối.

Nhưng cuối cùng vẫn không nỡ.

Không muốn thiếu niên lưu lại ký ức tồi tệ, đời cậu đã đủ khổ rồi.

Yến Hạc Thanh khép sách lại để sang bên cạnh rồi rót hai ly rượu mơ, một ly cho Lục Lãm, một ly cho mình.

Rượu mơ đã ấm lên, cảm giác ngọt thanh rất dễ uống, nhưng hình như rượu trắng dùng để ủ hơi cao, tầm 40 độ.

Yến Hạc Thanh mới uống hai ngụm mà gò má đã ửng đỏ.

Hai người im lặng không nhắc chuyện lúc nãy, Lục Lãm hơi bất ngờ, "Tửu lượng kém à?"

Rượu mơ chua ngọt rất hợp khẩu vị Yến Hạc Thanh, cậu lại nhấp thêm một ngụm rồi để ly xuống, trên môi nở nụ cười tươi, "Không, đây gọi là phép che mắt đó ạ. Lúc trước làm thêm ở quán bar, quản lý thấy mặt em đỏ sẽ không cho em nếm rượu nữa."

Chỉ với vài chữ Lục Lãm đã hình dung ra môi trường làm việc của Yến Hạc Thanh trước kia.

Anh im lặng bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Yến Hạc Thanh uống mấy ly rồi đẩy ra hộp kem trước mặt, lẩm bẩm nói "Em ngủ chút đã", sau đó nằm sấp ngủ thiếp đi.

Chẳng có chút phòng bị nào.

Lục Lãm lẳng lẳng nhìn cậu, một lát sau đứng dậy bông Yến Hạc Thanh lên, vững vàng đi vào phòng cậu.

Kéo chăn ra, Lục Lãm nhẹ nhàng đặt Yến Hạc Thanh xuống giường, đầu vùi vào gối mềm, hàng mi bỗng nhiên nâng lên, có lẽ vì men say nên màu mắt Yến Hạc Thanh đậm hơn mọi khi.

"Lục Lãm." Cậu mở miệng, âm cuối hơi kéo dài, bỗng nhiên đưa tay sờ mặt Lục Lãm.

Lòng bàn tay lúc nào cũng lạnh lẽo giờ lại ấm áp hiếm thấy.

"Anh còn khó chịu không?" Trong con người phản chiếu khuôn mặt Lục Lãm, Yến Hạc Thanh chậm rãi nhắm mắt lại, "Em xin lỗi....."

Bàn tay rơi xuống, cậu lại ngủ thiếp đi.

Lục Lãm bắt lấy tay Yến Hạc Thanh, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nở một nụ cười khó tin, cúi đầu hôn nhẹ ngón tay Yến Hạc Thanh rồi bỏ vào chăn.

"Mơ đẹp nhé em."

*

Trận mưa tầm tã này kéo dài đến rạng sáng, hôm sau ngủ dậy, nước trong khu thắng cảnh đã rút đi, mặt trời chói lọi hiện ra.

Yến Hạc Thanh rời giường, Lục Lãm đã làm xong bữa sáng, còn có một nồi canh giải rượu.

Ăn xong, lão Lý lái xe tới.

Yến Hạc Thanh không hỏi hành trình mà ngồi trên ghế phụ thắt chặt dây an toàn, các danh lam thắng cảnh ở Nhị Thập Kiều khá gần nhau, trên đường kẹt xe khoảng mười phút, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Xuống xe nhìn thấy hồ nước quen thuộc, Yến Hạc Thanh biết đây là địa danh tiêu biểu của Nhị Thập Kiều, hai mươi cây cầu cổ.

Lúc chơi bài nói dối, Yến Hạc Thanh đã thấy những cây cầu này trên lá bài.

Hai mươi cây cầu cổ không nằm gần nhau mà phân tán ở nhiều khu, đi hai ngày cũng chưa hết, có phà tham quan hồ nhưng rất đông người, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh bàn nhau rồi quyết định thuê xe đạp.

Có nắng nhưng không gắt lắm, chạy xe đạp một vòng quanh hồ cũng rất nhẹ nhõm.

Ngày nghỉ đông nghịt du khách, đi mấy chỗ mới thuê được một chiếc xe đạp cuối cùng, khung ngang màu hồng, cũng may ghế sau có thể chở người.

Lục Lãm không ngồi được ghế sau vì không có chỗ để chân, vì vậy

anh là người chờ.

Yến Hạc Thanh ngồi lên, chân cậu cũng dài nhưng co lại vẫn có thể ngồi tạm.

Lâu lắm rồi Lục Lãm không đi xe đạp nên loạng choạng mấy lần, một lát sau mới chạy vững.

Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra chụp ảnh non sông tươi đẹp, chốc lát sau cậu nhớ tới một chuyện, "Xe đạp của bà ngoại anh cũng là loại này à?"

Lục Lãm hồi tưởng mấy giây, "Gần giống vậy. Nhưng ghế sau bị anh tháo rồi."

Yến Hạc Thanh thắc mắc, "Tháo ghế sau à?"

"Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc hay đòi đi ké lăm." Lục Lãm ung dung nói, "Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã nên tháo luôn."

"Anh thân với hai người họ quá nhỉ." Chụp ảnh xong Yến Hạc Thanh tắt máy, trên màn hình phản chiếu khuôn mặt cậu.

Hồi cấp một Yến Hạc Thanh cũng có bạn, nhưng sau giờ học và cuối tuần cậu phải đi rửa chén thuê nên không có thời gian đi chơi, dần dà chẳng ai rủ cậu chơi nữa.

Lên cấp hai cấp ba, nữ sinh rất thích cậu, còn phần lớn nam sinh đều xa lánh cậu, chỉ có mấy người chăm học mới tìm cậu hỏi bài.

Thời đại học, trong nguyên tác cậu còn chưa bắt đầu thì đã mất đi cơ hội kết bạn. Giờ cậu đã thức tỉnh, không có thời gian mà cũng chẳng muốn kết bạn, cậu không chắc hai năm sau mình có còn trên đời nữa không.

"Đang nghĩ gì vậy?" Lục Lãm cắt ngang suy nghĩ của cậu.

Gió nhẹ thổi tới mang theo mùi bùn non sau mưa, Yến Hạc Thanh bỗng nhiên dựa đầu vào lưng Lục Lãm rồi nhắm mắt lại cảm nhận gió nhẹ, "Em đang nghĩ gió ở đây mát thật."

Lục Lãm cười, "Nếu thích thì khi nào nghỉ chúng ta lại về đây."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà áp trán vào lưng Lục Lãm chặt hơn, qua áo sơmi vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh.

Dù đi xe đạp nhưng dạo quanh Nhị Thập Kiều một vòng cũng đã đến chiều, họ trả xe rồi vào một nhà hàng bên hồ ăn cơm tối.

Về nhà, khác với khu thắng cảnh chật kín người, thế giới nhỏ bé nằm sâu trong khu thắng cảnh này vẫn im ắng tĩnh mịch.

Nước nóng từ vòi sen chảy xuống cuốn đi hết mọi mệt sau một ngày.

Yến Hạc Thanh lau khô tóc rồi mặc áo ngủ ra khỏi phòng tắm.

Lục Lãm đang nói chuyện điện thoại ở nhà chính.

"Con ra quyết định chỉ vì lợi ích của Lục thị mà thôi."

"Lục Mục Trì là ai cũng mặc kệ."

Giọng đối phương nghe rõ mồn một trong gian phòng yên tĩnh, là Lục Xương Thành, "Lẽ ra hồi đó tao đừng nên sinh mày ra mới đúng!"

Lục Lãm thản nhiên nói, "Người sinh ra con là mẹ mà."

Lục Xương Thành tức giận cúp máy.

Lục Lãm để điện thoại xuống đứng dậy, này giờ đã phát hiện Yến Hạc Thanh, thản nhiên đi tới cầm khăn lau khô tóc cho cậu, "Buồn

ngủ chưa?"

Yến Hạc Thanh nhớ lại nội dung vừa nghe.

Lục thị có dự án xung đột với Lục Mục Trì?

Trán cậu bất thành linh bị búng một cái, "Ngủ đứng à?"

Yến Hạc Thanh thu lại suy nghĩ rồi ngược mắt lên, nhìn thấy sống mũi cao vút của Lục Lãm, "Khi nào về ạ?"

"Chuyến bay tối mai." Lục Lãm chủ động đề nghị, "Muốn tìm thử họ hàng của em không? Nếu tìm được thì ngày mai đến chào luôn."

Yến Hạc Thanh rũ mắt giấu đi cảm xúc nơi đáy mắt, "Thôi ạ, họ hàng liên lạc với em rồi, còn đem ảnh của mẹ em tới nữa."

Cậu lại ngược mắt nhìn Lục Lãm thật sâu, "Em rất biết ơn người đó, biết ơn vô cùng. Anh nói em phải làm sao để trả ơn họ đây?"

Lục Lãm cười, "Nếu anh là người đó thì biết em vui như vậy đã là lời cảm ơn tốt nhất rồi."

Yến Hạc Thanh trầm mặc mấy giây, sau đó kiễng chân lên hôn khoe miệng Lục Lãm một cái, "Em lấy phần thưởng nhé."

Đêm đó, Lục Lãm tắm nước lạnh cả đêm cũng chưa tỉnh táo lại.

Hôm sau không đi tham quan cảnh đẹp mà dạo chơi ở trung tâm thành phố Nhị Thập Kiều, Yến Hạc Thanh mua mấy món quà lưu niệm.

Xế chiều ăn cơm xong thì ra sân bay.

Máy bay cất cánh đúng giờ, chín giờ đáp xuống sân bay quốc tế ở thủ đô, bước ra khỏi cabin, Yến Hạc Thanh ngơ ngác mấy giây, giờ

mới cảm nhận rõ ràng thời gian đã khởi động lại.

Yến Hạc Thanh vào phòng vệ sinh rửa tay sạch sẽ rồi tháo sim gắn vào điện thoại mới.

Vừa mở máy, hơn mười tin nhắn hiện lên.

Hầu hết là của Lục Mục Trì, có mấy tin đến từ số lạ.

Ngày 2 tháng 5, [Tôi là Lâm Phong Dật, gọi điện cho cậu nhưng cậu tắt máy rồi, muốn nói với cậu một tiếng, tình huống của nó không tốt lắm đâu.]

"Nó" dĩ nhiên là Lâm Phong Trí.

Ngày 3 tháng 5, [Nó càng tệ hơn nữa.]

Ngày 4 tháng 5, [Không sao, mặc dù nó vẫn không nói năng gì nhưng đã chịu ăn rồi.]

Yến Hạc Thanh không trả lời mà gọi cho Cát Đồng Nguyên trước.

Cát Đồng Nguyên nghe cậu trở về, còn đem quà cho mình thì reo lên, "Cảm ơn nha! Ngày mai còn nghỉ một ngày, cậu tới nhà tớ chơi nhé? Cách đại học Bắc Kinh không xa đâu, đi tàu điện ngầm qua 13 trạm là tới rồi!"

Yến Hạc Thanh cười, "Thôi, ngày mai tớ định đi thăm Trí Trí, muốn đi chung không?"

Cát Đồng Nguyên ríu rít đáp ứng. "Đi chứ!"

Hẹn nhau ngày mai gặp ở ga tàu điện ngầm, Yến Hạc Thanh cúp máy rồi trả lời Lâm Phong Dật, "Mai tôi sẽ đến thăm nó."

Lâm Phong Dật tưởng Yến Hạc Thanh làm ngơ mình, được cậu trả

lời thì nhìn chăm chăm hồi lâu để xác nhận lại, sau đó nhảy cẫng trên giường rồi chạy tới gõ cửa phòng Lâm Phong Huyền, "Anh, mai đổi lại em tới bệnh viện nhé!"

Sợ Lâm Phong Trí buồn nên mẹ Lâm ngủ lại với y, còn bảo Lâm Phong Huyền và Lâm Phong Dật thay phiên nhau đến bệnh viện.

Lâm Phong Huyền mở cửa, ngờ vực hỏi. "Đổi ngày nào? Không phải hôm nay em đi rồi à."

Lâm Phong Dật kiểm soát, "Ngày mốt! Ngày mốt em có việc nên muốn đổi với anh."

Bên kia, Yến Hạc Thanh cắt điện thoại rồi ra khỏi phòng vệ sinh, Lục Lãm chờ cậu bên ngoài.

Hành lý đã đem ra, taxi đang chờ ở bãi đỗ xe, hai người đi tới đó.

Lúc này điện thoại của Yến Hạc Thanh rung lên, có người gọi tới, cậu lấy điện thoại ra, tên người gọi là 3.3, Lục Mục Trì.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh trượt qua nút trả lời.

Mấy ngày nay Lục Mục Trì gọi hơn trăm cuộc, đột nhiên kết nối nên hẳn ngắn ra mấy giây mới mở miệng, "Sao em tắt máy vậy?!"

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ hỏi, "Chuyện gì?"

Lục Mục Trì đành phải nói, "Dự án công ty có chút vấn đề, phức tạp lắm, cuối tuần anh định ăn bữa cơm với đối tác, em đi chung nhé?"

Hắn hỏi rất dè dặt, lần này Yến Hạc Thanh trả lời dứt khoát, "Ừ, hẹn giờ đi rồi báo cho tôi."

Lục Mục Trì mừng rỡ, vẫn còn hỏi tiếp: "Em đi chơi với ai....."

Chưa nói xong thì Yến Hạc Thanh đã cúp máy.

Lúc này đã tìm được xe, Lục Lãm mở cửa cho Yến Hạc Thanh lên trước, sau đó đi vòng qua bên kia lên xe.

Ban đêm không bị kẹt xe nên đi đường rất thuận lợi, từ sân bay đến nhà Yến Hạc Thanh chỉ mất một tiếng.

Lục Lãm không lên lầu, đưa Yến Hạc Thanh đến đầu cầu thang rồi vuốt tóc cậu, "Ngủ sớm chút đi."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Anh cũng vậy nhé."

Quay người lên lầu, không nghe thấy tiếng bước chân rời đi, Yến Hạc Thanh dừng lại ngoái đầu nhìn, quả nhiên Lục Lãm vẫn còn đứng tại chỗ.

Trong hành lang lờ mờ, giọng Lục Lãm khàn khàn mang theo từ tính, "Thời gian hẹn hò kéo dài vô thời hạn được không em?"

Yên tĩnh mấy giây, đèn cảm ứng dần tắt đi, sau đó lại bị giọng nói trong trẻo của thiếu niên làm sáng lên.

"Được ạ."

Chương 93

Về nhà, trước tiên Yến Hạc Thanh đứng dựa vào tường 15 phút.

Cách này của bác sĩ không thể chữa khỏi cột sống cổ của cậu nhưng đúng là gần đây rất ít khi khó chịu.

Yến Hạc Thanh nhắm mắt, trong đầu nhớ lại cuộc điện thoại kia của Lục Lãm, chính xác đến từng chữ.

[Con ra quyết định chỉ vì lợi ích của Lục thị mà thôi.]

[Lục Mục Trì là ai cũng mặc kệ.]

Hai câu này nối liền nhau, nghĩa là cùng nói đến một chuyện.

Yến Hạc Thanh suy nghĩ sự liên quan giữa hai vế, theo nghĩa đen thì quyết định của Lục Lãm sẽ tổn hại đến lợi ích của Lục Mục Trì.

Công ty Lục Mục Trì chuyên nghiên cứu sản xuất tinh thể laser và thiết bị liên lạc quang học, khác xa phạm vi kinh doanh của Lục thị.

Trừ khi — —

Quyết định mới của Lục Lãm xung đột với dự án sắp bắt đầu của Lục Mục Trì và Trình Giản.

Vì vậy Lục Mục Trì và Trình Giản đang gấp rút đàm phán hợp tác, không đợi nổi hai tháng nên cuối tuần tổ chức một bữa tiệc ký hợp đồng.

Yến Hạc Thanh mở mắt ra, tạm thời chưa thể xác định chuyện này có đúng như mình đoán hay không, hành động này của Lục Lãm có ý gì.....

Yến Hạc Thanh không nghĩ thêm nữa, thái dương cậu lấm tấm mồ hôi, 15 phút đã hết.

Cậu không lau mồ hôi mà vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Hơi nước bao trùm không gian chật hẹp, trong đầu Yến Hạc Thanh vô thức hiện ra căn hộ ở khu tập thể của đại học Bắc Kinh.

Phòng tắm rộng rãi, chia ra hai gian tắm khô và tắm ướt, có một bồn tắm lớn kiểu xưa, cửa sổ để mở, ngoài cửa có mấy cây mai đỏ cao lớn, vừa giúp che kín vừa là cảnh trí đặc biệt.

Mùa đông năm nay có thể ngắm hoa đỏ xinh đẹp rồi.

Tắm xong, điện thoại sáng lên.

Lục Lãm nhắn tin Wechat, "Anh về nhà rồi."

Còn gửi kèm hình chụp chiếc máy ảnh DSL để trên bàn trong phòng chứa đồ.

Yến Hạc Thanh đi tới cạnh giường, khối pha lê lập phương lần trước lấy ra vẫn chưa cất vào ngăn kéo mà đặt trên tủ đầu giường, cậu ngồi xuống bật đèn bàn, pha lê lập phương lập tức tỏa ra ánh sáng đủ màu rực rỡ.

Yến Hạc Thanh trả lời Lục Lãm bằng tin nhắn thoại, "Sau lễ bắt đầu trang trí nhà đúng không ạ?"

Lục Lãm gọi video, điện thoại mới dùng lần đầu chưa chỉnh camera, đầu tiên Lục Lãm nhìn thấy khối pha lê lập phương, sau đó mới chuyển sang Yến Hạc Thanh.

Cậu mặc áo ngủ trắng tinh, tóc hơi xoắn, hiển nhiên là mới tắm xong.

Lục Lãm đang ở trong phòng chứa đồ, lưng dựa vào bàn, "Ừ, học xong có rảnh thì em đến xem đi, giám sát chưa chắc đã toàn diện đâu."

Yến Hạc Thanh nhìn Lục Lãm, đột nhiên nói: "Phòng khách đổi thành phòng đọc sách đi ạ."

Phòng đọc sách chuyển đến phòng khách thì sẽ dư ra một phòng ngủ.

Trước đó hai người đều không nhắc đến việc sống chung, giờ Yến Hạc Thanh nói vậy có thể hiểu là cậu thích phòng đọc sách gộp chung với phòng khách, cũng có thể hiểu là cậu dành cho Lục Lãm một phòng.

Lục Lãm không vạch trần mà cười nói: "Nhà em thì cứ làm theo ý em đi."

Thế là việc này được quyết định như vậy, hai người lại trò chuyện đến khi tóc Yến Hạc Thanh khô hẳn trở lại bình thường, Lục Lãm mới tắt video.

Rời khỏi khung chat với Yến Hạc Thanh, Lục Lãm mở nhóm chat ba người rồi ấn vào ảnh đại diện của Sở Tử Ngọc để nói chuyện riêng.

"Khi nào rảnh?"

Sở Tử Ngọc trả lời ngay, "????! Còn việc gì tớ có thể dạy cậu nữa sao?! Người khác thì lúc nào tớ cũng không rảnh, còn cậu thì lúc nào tớ cũng rảnh hết!"

Lục Lãm đi thẳng vào vấn đề, "Em ấy rất thích các cậu, có rảnh thì hẹn em ấy đi chơi đi."

Sở Tử Ngọc, ".....?? Em ấy? Sư phụ Tiểu Yến?! Đâu, hehe, em thích tớ hả! Tớ dẫn em đi chơi cũng được thôi, nhưng cậu không sợ tớ làm hư em hả!"

"Đừng lạm dụng thời gian học của em ấy là được rồi." Lục Lãm hoàn toàn không hề lo lắng.

"Đòi hỏi nhiều ghê á..... Biết rồi biết rồi, đảm bảo hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!"

Cuộc trò chuyện dừng ở đây.

*

Hôm sau, Yến Hạc Thanh chờ Cát Đồng Nguyên ở cổng ga điện ngầm gần bệnh viện thành phố.

Chưa đầy một lát sau, Cát Đồng Nguyên xuất hiện.

Từ xa Cát Đồng Nguyên đã nhìn thấy Yến Hạc Thanh, kiễng chân vẫy tay với cậu qua đám đông.

Lạc quan tươi sáng, chính là hình mẫu lý tưởng của Trình Giản.

Yến Hạc Thanh cũng vẫy tay đáp lại Cát Đồng Nguyên.

Cát Đồng Nguyên chạy tới, "Xin lỗi nha, chuyển trước chen không lọt, ngày nghỉ đông quá đi mất!"

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Tớ cũng vừa mới đến thôi." Cậu đưa quà đặc sản cho hắn, "Cái này mua trên mạng cũng được, chủ yếu là ý nghĩa thôi."

Cát Đồng Nguyên nghe rồi cười rồi cầm lấy cất vào ba lô, "Khác chứ, mua tại chỗ đâu có chất bảo quản!"

Cát Đồng Nguyên mua mấy túi trái cây thăm bệnh ở cửa hàng ven đường, hắn không biết chọn nên Yến Hạc Thanh chọn giúp, trên đường đi Cát Đồng Nguyên luôn miệng xuýt xoa.

"Cậu giỏi thật đấy, biết chọn táo, biết chọn đào! Còn biết trả giá nữa!"

Thật ra mấy chuyện này cũng chẳng là gì, nhưng điều kiện gia đình Cát Đồng Nguyên khá giả, đám nam sinh trạc tuổi mà hắn quen không ai giống Yến Hạc Thanh, hắn vừa nể vừa thích cậu, trên đường huyền thuyên đủ thứ.

Yến Hạc Thanh vô cùng kiên nhẫn, Cát Đồng Nguyên nói gì cũng trả lời vài câu, còn không chê hắn lảm lòi.

Đến tầng 15 thang máy dừng lại, cửa mở ra, Cát Đồng Nguyên đã đơn phương xem Yến Hạc Thanh là bạn thân nhất.

Vừa ra khỏi thang máy thì thấy Lâm Phong Dật đứng ngoài phòng bệnh 1503.

Lâm Phong Dật dựa vào tường, thỉnh thoảng liếc nhìn thang máy, thấy Yến Hạc Thanh vừa ra thì lập tức cúi đầu ẩn lung tung trên màn hình điện thoại, giả bộ như đang chơi game.

Yến Hạc Thanh đi tới hỏi: "Dì có trong phòng không?"

Lâm Phong Dật hờ hững đáp, "Cậu không biết mở cửa vào xem à."

Tiếng tim đập không ngừng phóng đại, đến khi Yến Hạc Thanh và Cát Đồng Nguyên đi qua, hắn mới khấn trương đè lại lồng ngực phập phồng dữ dội rồi hấp tấp theo sau.

Mẹ Lâm không có ở đây, phòng bệnh rất yên tĩnh, Lâm Phong Trí nằm nghiêng trên giường bệnh không nhúc nhích.

Lâm Phong Trí biết Yến Hạc Thanh tới.

Y nghe được giọng Yến Hạc Thanh, còn ngửi thấy mùi tuyết tùng không thể nào quen thuộc hơn.

Ngón tay túm chặt ga giường, Lâm Phong Trí nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cát Đồng Nguyên đặt trái cây xuống, rón rén đi tới nhìn rồi quay đầu thì thào: "Hình như Lâm Phong Trí ngủ rồi."

Yến Hạc Thanh biết Lâm Phong Trí đang tỉnh, cậu cười nhạt, "Cậu bận thì đi trước đi, tớ đang rảnh nên ở đây thêm một lát."

Thật ra Cát Đồng Nguyên còn muốn nói chuyện thêm với Yến Hạc Thanh, tán gẫu với cậu hết sức thoải mái! Nhưng đây là phòng bệnh của người khác nên không thích hợp, Cát Đồng Nguyên chỉ vào điện thoại rồi nhỏ giọng nói: "Có gì cứ gọi tớ nhé."

Yến Hạc Thanh gật đầu, Cát Đồng Nguyên rời đi.

Toàn bộ quá trình tương tác giữa hai người đều lọt vào mắt Lâm Phong Dật, hắn không biết Cát Đồng Nguyên, nhưng Yến Hạc Thanh vừa thân thiện vừa kiên nhẫn với một tên nhóc như vậy làm hắn cực kỳ khó chịu.

Hắn cũng biết mình xấu tính nên đắc tội Yến Hạc Thanh, nhưng giờ cầu xin lỗi không sao nói ra được, hắn gượng gạo hỏi, "Tôi đi mua bữa sáng, cậu muốn ăn không?"

Hôm nay Yến Hạc Thanh bất ngờ trả lời hắn, "Lấy giùm tôi chai nước."

Lâm Phong Dật lảng lảng như giẫm trên bông gòn đi ra cửa.

Cửa đóng lại, Yến Hạc Thanh nhìn vào gáy Lâm Phong Trí, "Anh biết em không ngủ mà, đem bánh dâu đặc sản cho em này."

Lâm Phong Trí bỗng nhiên mở choàng mắt, tay suýt giật rách ga giường, "Anh và chú..... bạn trai anh đi du lịch à?"

"Ừ." Yến Hạc Thanh thản nhiên đáp, "Về thăm quê tụi mình."

Lâm Phong Trí không biết quê ở đâu, cũng chẳng quan tâm quê quán, chỉ ghen tị muốn khóc thôi.

Đi du lịch với Lục Lãm..... là điều chỉ có trong tưởng tượng của y.

Lâm Phong Trí vừa cảm tức nghĩ "Người em thích là Lục Lãm! Anh đừng nhắc chú ấy trước mặt em nữa" vừa muốn nghe thêm về Lục Lãm.

Trước kia Lục Lãm lạnh lùng xa cách, y nghe được câu nào cũng trân trọng ghi vào nhật ký, nhưng bỗng nhiên Yến Hạc Thanh dẫn Lục Lãm tới trước mặt y.....

Trong thời gian ngắn, y phát hiện Lục Lãm càng cuốn hút hơn, càng làm y mê muội hơn.

Lâm Phong Trí cắn chặt môi, kìm lại ý định nói thẳng mọi chuyện, y kéo chặn ngòai dậy, rót cuộc xoay người nhìn Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh cũng nhìn y, cậu chỉ vào trái cây, "Cát Đồng Nguyên mua đấy, có táo và đào, muốn ăn gì? Để anh gọt cho."

Đôi môi trắng bệch của Lâm Phong Trí phun ra một chữ, "Táo."

Yến Hạc Thanh cầm táo cúi đầu gọt, dải vỏ mỏng mà không đứt rủ xuống hình tròn ốc, trong phòng bệnh vang lên tiếng gọt sần sạt, rất cuộc Lâm Phong Trí phá vỡ yên tĩnh.

"Chẳng phải anh thích Lục Mục Trì à? Sao lại hện hò chú ấy chứ?"

Anh mắt cháy bỏng của y nhìn chăm chăm Yến Hạc Thanh, tựa như muốn tìm ra dấu vết gì đó từ trên mặt cậu.

Gọt táo xong, Yến Hạc Thanh đặt dao xuống, khuôn mặt điềm tĩnh lộ ra vẻ nghi hoặc.

Dường như cậu thật sự không hiểu, "Sao em lại cho rằng anh sẽ thích một kẻ không tôn trọng mình nhỉ?"

Lâm Phong Trí nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lục Mục Trì giàu có, đẹp trai, hầu hết mọi người đều thích hẳn chẳng phải bình thường lắm sao?

Bạn học và bạn bè y cũng thường xuyên hỏi y số điện thoại của Lục Mục Trì.

Trong số những người Yến Hạc Thanh có thể tiếp xúc, Lục Mục Trì chính là người hoàn hảo nhất.

Lâm Phong Trí ngậm chặt miệng, hai tay nắm chặt chần, hốc mắt lại đỏ lên.

Yến Hạc Thanh đưa táo cho y, biết rõ còn cố hỏi, "Vết thương còn đau không?"

Nước mắt Lâm Phong Trí rơi tí tách, sau trận đấu khúc côn cầu trên băng y vẫn chưa khóc lần nào, đưa tay ôm ngực: "Đau, đau lắm....."

Y không muốn nói tiếp nữa, không cầm táo mà quay người rúc vào chần, âm thầm nức nở.

Lúc này Lâm Phong Dật xách đồ xô cửa vào, đầu đầy mồ hôi, chạy thở hồng hộc.

Hắn vội ho khế một tiếng rồi tỏ ra điềm nhiên như không có việc gì.

"Nước của cậu này."

Quăng cho Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh chụp lấy, Lâm Phong Trí không ăn táo thì cậu sẽ tự ăn, sau đó uống mấy ngụm nước.

"Dưỡng bệnh cho khỏe đi." Cậu nói với cái ót Lâm Phong Trí, "Một thời gian nữa anh sẽ quay lại thăm em."

Lâm Phong Trí không phản ứng, Lâm Phong Dật nói xen vào: "Chắc còn phải ở hai ba tháng nữa lận, suốt ngày nó im ru không nói lời nào, mẹ tôi sợ nó bị gì nên không yên tâm cho nó xuất viện."

Yến Hạc Thanh im lặng rời đi.

Lâm Phong Dật muốn đuổi theo nhưng chân nhấc lên lại hạ xuống.

Đuổi theo nói gì bây giờ?

Người ta có bạn trai rồi, còn là Lục Lãm nữa.....

Lâm Phong Dật bực bội vò tóc, dứt khoát ngồi xuống ghế sofa mở túi nhựa, nóng nảy lấy hộp cơm ra.

Hắn cố ý mua bò xào khoai tây tiêu đen..... Lần trước Yến Hạc Thanh tới nhà họ Lâm chúc Tết, hắn để ý cậu gấp khoai tây và thịt bò nhiều nhất.

Mở nắp hộp ra, Lâm Phong Dật quay đầu gọi Lâm Phong Trí, vừa quay sang thì Lâm Phong Trí đã đứng lù lù sau lưng hắn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn hắn trừng trừng.

"Má!" Tim Lâm Phong Dật suýt nữa ngừng đập, "Sao em đi mà chẳng có tiếng gì hết vậy!"

Lâm Phong Trí phớt lờ hẳn, "Em và Yến Hạc Thanh ai tốt hơn?"

Phòng bệnh lập tức yên tĩnh, Lâm Phong Dật không lên tiếng.

Lâm Phong Trí chực khóc, "Anh, giờ ngay cả anh cũng nghĩ anh ta tốt hơn em sao?"

Lâm Phong Dật sợ nhất là Lâm Phong Trí khóc, y vừa khóc thì hẳn lập tức cuống lên, dù y có đòi sao trên trời hẳn cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế hái xuống.

Nhưng lần này hẳn không cách nào nói ra hai chữ "Không phải" đơn giản nhất.

Lâm Phong Trí nổi điên gạt hết cơm hộp trên bàn xuống đất rồi quay lại giường, vùi đầu nằm im.

.....

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh ra khỏi bệnh viện, đang đi tới ga tàu điện ngầm thì có điện thoại.

Số lạ.

Không phải số thứ ba của Lâm Phong Trí, cũng không hề tồn tại trong ký ức của Yến Hạc Thanh.

Cậu nghe máy, đối phương lên tiếng trước, "Đồng chí Hạc Thanh, đoán xem ai đây nào?"

Chương 94

Yến Hạc Thanh không biết có nên phối hợp với Sở Tử Ngọc hay không, do dự hai giây, Sở Tử Ngọc cười ha ha trước, "Đoán không được chứ gì! Anh là Tiểu Sở nè!"

Yến Hạc Thanh phối hợp nói: "Chào anh."

"Ha ha ha, anh biết em không đoán ra mà." Sở Tử Ngọc hết sức nhiệt tình, "Anh đang ở quán game arcade gần đại học Bắc Kinh, thắng một thùng xu xài không hết, anh nghe nói em ở gần đây, đến xài giùm anh nhé?"

Yến Hạc Thanh rất nhạy bén, nghe câu đầu tiên còn kinh ngạc, câu thứ hai lập tức hiểu ra Lục Lãm bảo Sở Tử Ngọc rủ mình đi chơi.

Lục Lãm muốn.....

Cho cậu bạn sao?

Vì câu nói "Anh thân với hai người họ quá nhỉ" kia à?

Kế hoạch của Yến Hạc Thanh là xế chiều đến thư viện nhưng Sở Tử Ngọc gọi tới, bất kể là ý tốt của Lục Lãm hay Sở Tử Ngọc cậu cũng không muốn từ chối, thế là đón xe đến địa chỉ hần nói.

Là quảng trường Thụy Tinh cách chỗ cậu thuê không xa, cậu và Lâm Phong Trí từng tới đây ăn lẩu.

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh đến quán game arcade.

Lối vào được trang trí màu hồng mộng mơ, bày đầy máy gấp thú đủ loại.

Cậu không gọi điện cho Sở Tử Ngọc mà đi thẳng vào tìm hắc.

Ngày nghỉ đông ngật người, hầu hết là trẻ em và thanh thiếu niên, Yến Hạc Thanh nhìn thấy Sở Tử Ngọc ngồi trên chiếc mô tô VR.

Khá đông người vây xem, Sở Tử Ngọc và ba người đang online, hai nam sinh và một nữ sinh.

Yến Hạc Thanh chờ bên cạnh, chốc lát sau Sở Tử Ngọc thẳng.

Hắc tháo kính VR rồi nhiệt tình đập tay với ba người.

"Anh chơi giỏi quá, tội em còn muốn đua xe cực tốc nữa, chơi chung không anh?" Một nam sinh trong đó rủ hắc.

Thì ra trước đó bọn họ không quen biết.

Sở Tử Ngọc cười, "Hôm nay có hẹn rồi, để lần sau đi!"

Ba người kia đi trước, Sở Tử Ngọc nhắm tính thời gian thấy đã đến lúc, hắc đeo một chiếc túi vuông màu hồng mộng mơ in hình công chúa hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với ngoại hình của mình.

Vừa cúi đầu lục túi tìm điện thoại gọi cho Yến Hạc Thanh thì có người đi đến trước mặt.

"Sở tiên sinh."

Sở Tử Ngọc ngược lên rồi nhếch môi cười, "Đừng đừng, Sở tiên sinh nghe đứng đắn quá, gọi anh là Tiểu Sở hay Sở ca là được rồi!"

Không hề nhận ra hai cách gọi này trái ngược nhau.

Yến Hạc Thanh chọn cách gọi trung hòa, "Gọi tên đi ạ."

Sở Tử Ngọc không có ý kiến, hắn lấy trong túi ra một nắm tiền xu chơi game, "Đi đi đi, muốn chơi gì cũng được hết, xu bao dư!"

Chợt nhớ ra điều gì, hắn nháy mắt giải thích, "Anh không phải bị, ến thái đâu! Cái túi này là của cháu gái anh, năm nay sinh nhật sáu tuổi của nó anh ngủ quên nên nó phạt anh đeo túi của nó một tháng."

Yến Hạc Thanh có thể hình dung ra vẻ đáng yêu của cô bé, cậu mỉm cười, "Đẹp lắm ạ."

"Chứ sao." Sở Tử Ngọc gảy chuỗi ngọc trai trên túi rồi cười hãnh diện, "Cháu anh tự chọn đó."

Quán game arcade này có hai tầng, cực kỳ rộng, Sở Tử Ngọc dẫn Yến Hạc Thanh đi một đoạn, lờ mờ hiểu ra tại sao Lục Lầm nhờ mình dẫn Yến Hạc Thanh đi chơi.

Hình như đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh đến quán game arcade, cậu chưa bao giờ chơi mấy trò này sao?

Trong lòng Sở Tử Ngọc chấn động nhưng không để lộ ra mặt, hắn cũng không hỏi Yến Hạc Thanh mà cười hì hì: "Anh muốn chơi bóng rổ!"

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Hai người đi tới chỗ ném bóng, Sở Tử Ngọc nạp xu rồi ném tượng trưng mấy cái, sau đó bảo Yến Hạc Thanh ném.

Trò này không khó, Sở Tử Ngọc ném trúng hết, còn Yến Hạc Thanh trúng hai phần ba, máy nhà phiếu ào ào.

"Tuyệt!" Sở Tử Ngọc đặc ý bỏ phiếu vào túi công chúa, trong đó đã có một xấp dày.

Hắn cười toét miệng, "Mục tiêu hôm nay là đổi giải thưởng lớn nhất!"

Sau đó Sở Tử Ngọc dẫn cậu chơi đua xe, vòng quay may mắn, bắn cung, bi-a, máy nhảy.....

Cuối cùng hết chỗ đựng phiếu đổi thưởng, Sở Tử Ngọc đành phải đi đổi trước.

Hắn đổi quà rất kỳ quặc, một chiếc nồi cơm điện hồng ngoại và một con gấu bông khổng lồ.

"Nồi cơm điện cho em, gấu bông cho anh." Sở Tử Ngọc cười hì hì, "Biết đâu cháu anh nhận gấu bông sẽ vui vẻ đặc xá giảm thời hạn thi hành án cho anh."

Ý tốt của Sở Tử Ngọc rõ ràng rành rành, Yến Hạc Thanh nhận lấy nồi cơm điện.

*

Ra khỏi quán game arcade đã đến giờ ăn tối, Sở Tử Ngọc ôm con gấu bông to bằng cái lu mà vẫn còn tay dắt Yến Hạc Thanh đi ăn.

"Hehe, gần đây có một quán ngon lắm, chẳng biết còn ở đó không nữa, hôm nay anh ăn ké một bữa, em đãi nha!"

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Quán ăn mà Sở Tử Ngọc nói nằm ở khu phố ăn uống của đại học Bắc Kinh, giờ vẫn còn mở cửa.

Quán nhỏ, bàn ghế bày trên vỉa hè, chuyên bán lẩu chua cay, thịt 5 tệ một xiên, rau củ 2 tệ một xiên, mỗi người chỉ tốn 50 tệ là ăn no căng.

Ngày nghỉ mấy nơi khác đều đông nghẹt nhưng khu phố ăn uống của

đại học Bắc Kinh lại quanh quẩn hơn lúc đi học.

Ngày xưa phải chờ, còn hôm nay ngồi đâu cũng được.

Cầm hai ổ thịt và rau, Sở Tử Ngọc tìm bàn trống, sợ Yến Hạc Thanh hiểu lầm nên sau khi ngồi xuống hắn chủ động nói: "Không phải muốn tiết kiệm tiền cho em đâu, hồi xưa tụi anh đến đại học Bắc Kinh tìm A Lãm, cậu ấy thường bận đến tối mịt, tụi anh đói bụng nên ghé đây ăn mấy lần, ngon hơn cả khách sạn năm sao nữa!"

Hắn cảm thán, "Gần chục năm rồi, cái gì cũng thay đổi, chỉ có chỗ này là không đổi thôi."

Yến Hạc Thanh chợt nghĩ đến một chuyện.

Có lẽ Lục Lãm biết khu phố ăn uống là nhờ Sở Tử Ngọc nói.

Cậu định thần lại, đúng lúc nhân viên phục vụ bưng lẩu tới.

Nước lẩu màu đỏ cam với những lát cà chua và lá tỏi xanh tươi tỏa mùi thơm lừng.

"Hồi trước anh không thích ăn quán vỉa hè đâu." Sở Tử Ngọc nhúng mấy xiên thịt vào nồi lẩu rồi tinh nghịch nháy mắt, "Anh ấy à, trong nhà có mấy cặp bạc thôi nhưng chành lăm, sau này quen A Lãm, cậu ấy chẳng có vẻ gì là công tử cả."

Hắn cười ha ha, "Đến giờ cha anh vẫn biết ơn A Lãm cực kỳ."

Sau đó Sở Tử Ngọc lại kể chuyện hồi cấp hai cấp ba của Lục Lãm.

"Hồi cấp ba cậu ấy kiêu lăm, không chỉ cấp ba mà cấp một cấp hai cũng kiêu nữa!"

Sở Tử Ngọc càng nói càng hăng, "Chuyện anh nhớ rõ nhất là hồi lớp mười có một thằng đại ca trong trường, nữ sinh nó theo đuổi lại thích

A Lãm, thế là thằng kia rủ thêm mấy đứa chặn đường A Lãm sau giờ học."

"Ha ha ha....." Chưa kể xong Sở Tử Ngọc đã cười chảy nước mắt, "Kết quả A Lãm gọi thầy chủ nhiệm đi cùng, ha ha ha ha ha ha..... Lúc đó thằng đại ca kia chạy mất dép luôn....."

Yến Hạc Thanh chăm chú lắng nghe.

Lục Lãm mà Sở Tử Ngọc kể khác với Lục Lãm bây giờ, nhưng đều là Lục Lãm mà cậu đã bỏ lỡ.

Ăn một bữa lẩu chua cay, hai người chỉ tốn 99 tệ.

Yến Hạc Thanh vừa trả tiền xong thì Lục Lãm gọi tới.

"Ở đâu thế? Anh tới đón em."

Sở Tử Ngọc rất thức thời, "Ôi ôi ôi, lão Lục tổng tới rồi à, vậy anh rút lui trước đây!"

Hắn ôm gấu bông tạm biệt Yến Hạc Thanh, "Lần sau đi chơi nữa nhé, anh biết nhiều trò lắm, bảo đảm không chơi trùng đâu!"

Yến Hạc Thanh đáp ứng.

Sở Tử Ngọc đi đường khác, Yến Hạc Thanh đi ra cổng khu phố ăn uống.

Chưa được mấy bước thì thấy Lục Lãm từ xa đi tới.

Lúc này đã bảy tám giờ, sắc trời tối đen, mấy cửa hàng hai bên đường đều bật đèn sáng trưng, bước chân đều đều của Yến Hạc Thanh dần nhanh hơn.

Lục Lãm cũng thấy Yến Hạc Thanh, bước đến quán xiên que mà Yến

Hạc Thanh mời anh lần trước.

Hai người lên tiếng cùng lúc.

"Ăn cơm chưa?"

"Mua nồi cơm điện à?"

Yến Hạc Thanh trả lời trước, "Chơi game đổi được ạ."

Lục Lãm thản nhiên cầm lấy nồi cơm điện, "Ăn rồi, đến công ty xử lý mấy việc, nhân tiện ăn luôn."

Yến Hạc Thanh nghĩ đến quyết định mới của Lục Lãm, cậu dừng lại, trong đôi mắt nhạt màu tràn ngập cảm xúc phức tạp.

Anh biết rồi đúng không?

Lần đầu tiên cậu muốn hỏi Lục Lãm.

Lục Lãm chưa nhận ra Yến Hạc Thanh tụt lại phía sau nên tiếp tục đi tới, nhưng chỉ đi hai ba bước anh đã quay đầu lại, đôi mắt đen trầm tĩnh, "Sao thế?"

Bốn mắt nhìn nhau, mấy giây sau, Yến Hạc Thanh thu lại cảm xúc nơi đáy mắt, cậu lắc đầu rồi đi tới cạnh Lục Lãm, "Không có gì ạ."

Về nhà Yến Hạc Thanh, lần này Lục Lãm lên lầu ở đến gần mười giờ mới về.

Ngày mai đi học, Yến Hạc Thanh đọc sách một lát rồi tắm rửa đi ngủ.

Tuần kế tiếp, mỗi ngày Yến Hạc Thanh đều bận tối tăm mặt mũi, đi học, thí nghiệm, đến khu tập thể xem sửa nhà.

Dạo này Lục Lãm cũng bận, chỉ có ban đêm mới trò chuyện với Yến

Hạc Thanh qua video khoảng một tiếng.

Tối thứ Sáu, Lục Lãm gửi tới bản thiết kế giá sách gắn thêm bể cá rồi gọi video, "Em thích kiểu này không?"

Ở giữa là bể cá hình chữ nhật gắn đèn, trên dưới là giá sách bằng gỗ hồ đào, quả thực rất đẹp.

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Thích ạ."

Lục Lãm cười, "Mai đi câu cá không?"

"Để tuần sau đi." Yến Hạc Thanh nhếch môi, "Mai em bận việc rồi."

Chẳng bao lâu sau, Yến Hạc Thanh nhận được tin nhắn của Lục Mục Trì.

"Năm giờ chiều mai, khách sạn Ngũ Hồ."

.....

Lục Mục Trì đang thử vest trong phòng bệnh, gian phòng rộng rãi toàn là giá áo di động, phía trên treo đầy sormi và vest đủ màu sắc kiểu dáng.

Lục Mục Trì đã tháo bột nhưng vẫn phải chú ý hoạt động, Lục Xương Thành không cho hắn xuất viện mà ở lại quan sát thêm mấy ngày.

Lục Mục Trì đổi hết bộ này đến bộ khác, cuối cùng quyết định mặc một bộ vest xanh đậm.

Hắn chắc mẩm Yến Hạc Thanh đang chờ sự nghiệp của hắn có thành tựu, không bị ông nội kiểm soát thì mới dễ dàng ở bên cậu, hắn muốn thể hiện sự chững chạc của mình trước mặt Yến Hạc Thanh.

Lần này viện có bị thương để rủ Yến Hạc Thanh tham gia vào dự án mới của hắn, một là muốn nhân cơ hội này gặp cậu nhiều hơn, hai là Yến Hạc Thanh từng là sinh viên xuất sắc của khoa công nghệ phần mềm nên có năng lực tham gia, ba là hắn đang truyền tải một thông điệp với Yến Hạc Thanh, hắn sẵn lòng để cậu tham dự vào mọi chuyện của mình, kể cả công ty quan trọng nhất.

Vốn dĩ dự án mới đã chắc chắn 90%, chỉ còn chờ ký hợp đồng với Trình Giản nữa thôi, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một công ty khoa học kỹ thuật muốn giành dự án, có cổ phần của Lục thị chống lưng.....

Chú hắn đã đầu tư vào công ty khoa học kỹ thuật này.

Lục Mục Trì cũng không nghĩ Lục Lãm đang ngáng chân mình, chú hắn đâu cần nhắm vào hắn làm gì, hướng chỉ dự án này đối với người khác thì lớn nhưng với Lục Lãm lại chẳng có gì hấp dẫn.

Lục Mục Trì nhất định phải giành bằng được dự án này.

Không chỉ để chứng minh cho ông nội thấy mình không hề thua kém Lục Lãm mà còn là bức thư tình hắn dành cho Yến Hạc Thanh.

Thư tình trị giá hơn chục tỷ.

Lòng ngực Lục Mục Trì nóng ran, bắt đầu nhìn đồng hồ đếm ngược thời gian gặp Yến Hạc Thanh.

Hắn rất muốn gặp cậu.

Ngày hôm sau đến trong sự chờ đợi háo hức của Lục Mục Trì, mới ba giờ hắn đã tới khách sạn Ngũ Hồ chờ Yến Hạc Thanh, bốn rưỡi cậu đến.

Lục Mục Trì nhìn Yến Hạc Thanh chăm chú, giải thích ngắn gọn vấn đề mà dự án gặp phải, "Em đừng lo, chẳng có vấn đề gì lớn đâu, Trình Giản là đối tác của anh, hắn còn nóng lòng ký hợp đồng hơn

anh nữa."

Ánh mắt Lục Mục Trì tràn đầy dịu dàng, "Hôm nay gọi em đến là để em học thêm những thứ ở trường không dạy, sau này vào công ty....." Hắc tăng hắng một cái, "Ý anh là công ty chú anh..... Em chưa gặp chú anh đâu nhỉ, chú ấy lợi hại lắm, dưới trướng có mấy công ty liên quan đến ngành học mới của em, khi nào rảnh anh sẽ dẫn em đi gặp chú ấy."

Cùng lúc đó, Lục Lãm nhận được điện thoại của trợ lý.

"Lục tổng, hôm nay Trình Giản và Tiểu Lục tổng hẹn nhau ở khách sạn Ngũ Hồ ạ."

Lục Lãm xử lý hồ sơ, chẳng mấy để tâm.

Công ty khoa học kỹ thuật mà anh vừa đầu tư rất có tiềm năng, cộng thêm vốn góp của anh, Lục Mục Trì hợp tác với Trình Giản sẽ chỉ cho hắn một bài học nhớ đời.

Nhưng nghe câu tiếp theo của trợ lý, Lục Lãm đóng hồ sơ lại.

"Bạn học Yến cũng đến khách sạn Ngũ Hồ đấy ạ."

Chương 95

Phòng nằm trên tầng cao nhất, có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố, là khách sạn đắt nhất thủ đô, giá một đêm từ sáu chữ số trở lên.

Trình Giản gọi điện tới nói kẹt xe nên sẽ đến muộn, trong lòng Lục Mục Trì nổi cáu, biết Trình Giản chỉ đang làm bộ làm tịch mà thôi.

Hai người cũng không thân thiết lắm, tiệc tùng gặp nhau mấy lần, đều là dân chơi, trao đổi bạn tình một hai lần, còn làm bạn giường hai ba lần.

Nhưng chơi thì chơi, liên quan đến lợi ích lại là chuyện khác.

Lục thị đột ngột nhúng tay vào, từ nay trở đi mảng điện tử này sẽ thay đổi đáng kể, với tác phong cứng rắn quyết đoán của chú hấn sẽ ảnh hưởng đến công ty điện tử lâu đời như Trình gia, rõ ràng Trình Giản nóng lòng hợp tác hơn cả hấn mà còn bày đặt ra vẻ ung dung.

Sắc mặt Lục Mục Trì khó coi, Yến Hạc Thanh biết lý do nhưng không hỏi mà vẫn tỏ ra bình thản, trong đầu nhớ lại đại sảnh tráng lệ của khách sạn Ngũ Hồ.

Người đến người đi, sống ảo cũng nhiều.

Khi cậu và Lục Mục Trì vào thang máy, có mấy nhân vật nổi tiếng trên mạng đang chụp hình với cây pha lê hơn chục triệu ở đại sảnh.

"Ném thử hồng trà đi." Lục Mục Trì nhìn cậu, "Hồng trà ở khách sạn này cũng khá ngon đấy."

Yến Hạc Thanh không nhúc nhích, lúc này cửa mở ra, nhân viên phục vụ dẫn Trình Giản và một thanh niên vào.

Trình Giản nhìn Yến Hạc Thanh trước, lộ ra một nụ cười "biết ngay mà".

Thanh niên bên cạnh hắn thì âm thầm nhìn Lục Mục Trì.

Thanh niên này chính là một trong các bạn giường mà Trình Giản và Lục Mục Trì trao đổi, từng có một đêm phong lưu với Lục Mục Trì.

Ý đồ của Trình Giản khi dẫn theo y hết sức rõ ràng, trên giường để đàm phán hơn.

Lục Mục Trì lại hoàn toàn không để ý đến thanh niên, ánh mắt Trình Giản nhìn Yến Hạc Thanh làm hắn cực kỳ khó chịu, hắn cố nén lửa giận rồi hờ hững nói: "Trình tổng kẹt xe đúng lúc quá nhỉ."

Trình Giản vừa cười nói vừa đi tới, "Biết sao được, xui thật, gặp phải tai nạn giao thông." Hắn gọi một cái tên, "Đúng không Tiểu Chu?"

Thanh niên kia chính là Tiểu Chu, môi hồng răng trắng, có nụ cười ngọt ngào nhìn mãi không chán, "Vâng Lục tổng, nhưng để anh đợi lâu thật có lỗi quá, em sẽ thay sếp em tự phạt ba ly!"

Trên bàn đặt một chai rượu vang, Tiểu Chu rót ba ly rồi ngửa đầu uống cạn, cần cổ lộ ra đường cong xinh đẹp.

Lục Mục Trì chờ Tiểu Chu uống xong mới chậm rãi nói: "Đâu có gì, chúng tôi cũng mới đến thôi."

Ánh mắt Trình Giản lại nhìn sang Yến Hạc Thanh.

Trình Giản không kị nam nữ, đã gặp mỹ nhân thì sẽ không quên được, lần trước đến bệnh viện thăm Lục Mục Trì hắn đã nhớ kỹ Yến Hạc Thanh, lạnh lùng cao ngạo, càng như vậy trên giường càng thú

vị.

Trong lòng hấn mừng thầm, xem ra Lục Mục Trì và hấn có chung ý định dùng mỹ nhân kế. Phải thừa nhận lần này Lục Mục Trì đem bạn giường tới vô cùng hợp ý hấn, hấn lịch sự hỏi: "Vị này là?"

"Sinh viên thực tập trong công ty tôi đấy." Lục Mục Trì cười, "Dẫn cậu ấy tới học hỏi thêm."

Trình Giản chỉ nghĩ Lục Mục Trì đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, đúng là rất hiệu quả, hấn đã tưởng tượng ra mỹ nhân lạnh lùng cao ngạo này trên giường sẽ phát ra tiếng rên rỉ mê hồn cỡ nào.

Nhưng không cần vội, đêm nay còn dài lắm.

Hấn giơ chân về phía Yến Hạc Thanh để gợi tình, nhưng duỗi nửa ngày vẫn không đụng trúng làm hấn nghi hoặc, cố ý làm rơi đồ để cúi đầu xuống, vừa khom người thì nghe thấy tiếng kéo ghế, theo sau là một giọng nói trong trẻo, "Tôi đi vệ sinh một lát."

Hơi thở Trình Giản lập tức trì trệ.

Giọng nói còn quyến rũ hơn cả hấn tưởng tượng.

Hấn điềm tĩnh nhặt khăn ăn lên rồi ngồi dậy, đúng lúc nhìn thấy góc nghiêng của Yến Hạc Thanh khi rời đi.

Trình Giản rót rượu rồi đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Chu, Tiểu Chu bưng ly rượu lên, đứng dậy đi tới cạnh Lục Mục Trì, khom người đưa rượu cho hấn, "Lục tổng, em uống ba ly rồi, ly này đến lượt anh đấy ạ."

Đồng thời Trình Giản cũng đứng dậy, "Các cậu cứ nói chuyện đi, tôi đi nghe điện thoại đấy."

Ra khỏi phòng, Trình Giản đi nhanh tới phòng vệ sinh.

Bên kia hành lang, Yến Hạc Thanh đứng im lìm ở góc rẽ, bình tĩnh nhìn Trình Giản khuất xa rồi mới đi theo.

*

Trình Giản nôn nóng chạy tới phòng vệ sinh, bên trong yên tĩnh nồng nặc mùi nước hoa, bốn phòng đều đóng kín cửa, hắn nghi hoặc đi tới kiểm tra từng phòng, đến phòng thứ tư thì sau lưng vang lên một giọng nói, "Anh đang làm gì vậy?"

Trình Giản quay phắt lại, trông thấy Yến Hạc Thanh bước vào rồi đến bồn rửa tay.

Đèn trong phòng vệ sinh cũng là đèn pha lê đắt tiền, ánh sáng vàng cam chiếu xuống góc nghiêng của Yến Hạc Thanh làm trong lòng Trình Giản xuyến xao, hắn cười đi tới, "Đến phòng vệ sinh tất nhiên là để giải quyết vấn đề sinh lý rồi, em....."

Đến cạnh bồn rửa, hắn chống tay lên mặt bàn, ánh mắt nhìn Yến Hạc Thanh hau háu, "Còn chưa hỏi nữa, em tên gì thế?"

Về mặt Yến Hạc Thanh bình thản, "Vô danh tiểu tốt, anh không cần biết."

"Khiêm tốn thật." Trình Giản một câu hai nghĩa, "Người lọt vào mắt Lục tổng có ai không phải nhân tài kiệt xuất đâu."

Đã gần đến lúc, Yến Hạc Thanh thu tay lại, vò nước cảm ứng tự động ngắt, trong không gian yên tĩnh mơ hồ vang lên tiếng bước chân tới gần, Yến Hạc Thanh rút khăn giấy lau tay, một giây sau Lục Mục Trì bước vào phòng vệ sinh.

Lục Mục Trì mắc bệnh đa nghi trầm trọng, Yến Hạc Thanh vừa đi vệ sinh thì Trình Giản lập tức ra ngoài nghe điện thoại làm hắn cảm thấy không ổn, cộng thêm ánh mắt Trình Giản nhìn Yến Hạc Thanh lúc mới vào phòng, hắn không yên tâm nên đến xem thử.

Quả nhiên — —

Trình Giản đang ở trong phòng vệ sinh.

"Trình tổng nghe điện thoại phải vào phòng vệ sinh mới được à." Lục Mục Trì nhú mày, cực kỳ không vui.

Trình Giản vẫn chưa hay biết gì, giờ hắn chỉ muốn ôm Yến Hạc Thanh vào phòng khách sạn ngay lập tức nhưng không tiện nói thẳng ra, hắn cũng không muốn bị Lục Mục Trì chèn ép trong hợp đồng nên nói bóng gió: "Biết sao được, nghe điện thoại xong lại muốn đi vệ sinh, không ngờ gặp sinh viên thực tập của Lục tổng nên tán gẫu với cậu ấy vài câu thôi."

Lục Mục Trì vừa định mở miệng thì một người đàn ông bước vào, Yến Hạc Thanh lau khô tay đi ra ngoài, Lục Mục Trì siết chặt nắm đấm, tạm thời dằn xuống cơn tức rồi quay người đi theo.

Trình Giản nhìn bóng lưng Yến Hạc Thanh, mấy giây sau mới đi ra.

Bọn họ vừa đi thì người đàn ông mới vào phòng vệ sinh lập tức gọi một cú điện thoại, báo cáo tình hình cho Lục Lãm, "Ngài cứ yên tâm, thanh niên kia vẫn an toàn lắm ạ."

Lục Lãm hạ cửa xe xuống rồi nhìn lên tầng cao nhất của khách sạn Ngũ Hồ.

.....

Yến Hạc Thanh về phòng trước, sau đó Lục Mục Trì và Trình Giản cũng lần lượt trở về.

Đồ ăn đã bung lên, trên bàn bày đầy sơn hào hải vị, nhân viên phục vụ rót rượu ngon, Trình Giản bung ly lên mời Yến Hạc Thanh, cười hết sức cợt nhả: "Sinh viên thực tập, hể em uống một ly thì anh sẽ

cho em đổi một chữ trong hợp đồng."

Hắn thốt ra câu này làm lửa giận của Lục Mục Trì lập tức bùng lên, sắp sửa bộc phát thì thấy Yến Hạc Thanh phát tay với mình dưới bàn.

Sau đó Yến Hạc Thanh cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Lục Mục Trì trợn tròn mắt, tim đập thành thịch, nhất thời cảm xúc ngổn ngang, hoàn toàn không ngờ Yến Hạc Thanh sẽ làm đến mức này vì hắn.....

Bị một kẻ rác rưởi như Trình Giản ve vãn, chắc hẳn Yến Hạc Thanh cảm thấy rất ghê tởm nhưng vẫn cam chịu thỏa hiệp vì hắn, chấp nhận nỗi sỉ nhục này.

Tâm tình Lục Mục Trì vô cùng phức tạp.

Uống hết ly rượu, mặt Yến Hạc Thanh đã ửng đỏ, Trình Giản vui vẻ rót thêm một ly.

Cộc cộc.

Đúng lúc này có người gõ cửa, một nhân viên phục vụ bưng khay trái cây vào.

Tiểu Chu nãy giờ vẫn làm người vô hình, lúc này mới mở miệng, "Trái cây có rồi mà."

Nhân viên phục vụ bưng khay trái cây đến chỗ Yến Hạc Thanh rồi để trước mặt cậu, là một khay việt quất vừa lớn vừa tươi, mỉm cười giải thích, "Khách sạn tặng miễn phí đấy ạ, hy vọng quý khách sẽ hài lòng."

Nhân viên phục vụ lui ra ngoài, đóng cửa lại rồi chạy nhanh đến lối thoát hiểm, lấy điện thoại ra gọi, "Hình như vị tiên sinh kia say rồi ạ."

Lục Lãm hỏi: "Rượu gì vậy?"

"Rượu vang ạ."

Lục Lãm yên tâm, đó là phép che mắt của Yến Hạc Thanh, anh hỏi chuyện khác, "Khay trái cây để trước mặt em ấy rồi chứ?"

"Dạ, toàn việt quất thượng hạng đấy ạ."

.....

Yến Hạc Thanh không động đến sơn hào hải vị trên bàn mà chỉ ăn việt quất trước mặt.

Cậu một mực ngăn cản Lục Mục Trì nổi điên, cũng không từ chối Trình Giản mời rượu.

Một ly rượu vang khoảng hai ba hớp, độ cũng thấp, mặt cậu càng đỏ thì đầu óc lại càng tỉnh táo.

Ăn xong bữa cơm, hợp đồng sửa lại 8 chữ, sắc mặt Trình Giản hết sức khó coi, mỹ nhân đương nhiên phải ôm nhưng sửa 8 chữ trên hợp đồng thì Trình thị sẽ mất đi vài tỷ.

Trình Giản vội vàng giả say đi trước.

Lúc này Lục Mục Trì đã chẳng còn đoái hoài gì đến hợp đồng, cút mẹ nó đi! Hắn nhìn xoáy vào Yến Hạc Thanh, "Sao lại cản anh hả?"

Yến Hạc Thanh ngẩng đầu lên, sắc mặt đỏ bừng nhưng đôi mắt lại trong veo như nước, "Chẳng phải đây là mục đích của anh à?"

Lục Mục Trì sững sốt, "Mục đích của anh?"

"Anh và thứ kia." Yến Hạc Thanh hời hợt nói, "Chẳng phải thường

xuyên giao dịch bằng người sao? Nhưng lần này anh thất bại, còn anh ta không muốn thua nên bỏ chạy rồi."

Lục Mục Trì sầm mặt quay lưng bỏ đi.

Mấy chục tỷ là cái thá gì chứ!

Ở phòng vệ sinh hắn muốn đánh Trình Giản lắm rồi, giờ lại càng muốn hơn, muốn làm Trình Giản hối hận vì đã mọc ra hai bàn tay dám rút tám ly rượu kia!

Lục Mục Trì đi thang máy khác đuổi theo, Trình Giản vừa xuống tới đại sảnh thì bị đập một cú ngã lăn trên mặt đất.

Trình Giản té sấp mặt phát ra một âm thanh vang dội, máu mũi lập tức chảy ồ ạt, người chung quanh bị cảnh tượng đột ngột này dọa sợ.

Tiểu Chu quay đầu lại, thấy Lục Mục Trì thì lập tức ngừng chửi hắn rồi nhanh chân chạy tới một góc trốn.

Quản lý đại sảnh vội vã chạy ra, Lục Mục Trì lạnh lùng tuyên bố, "Ai dám can thì sẽ có kết cục y như nó vậy."

Quản lý đại sảnh biết hai công tử này nên đứng khựng lại, hươ tay sau lưng ra hiệu cho tiếp tân mau báo cảnh sát.

Một tay và một chân Lục Mục Trì cử động vẫn còn bất tiện nhưng túm Trình Giản đánh vô cùng lưu loát, trực tiếp bẻ gãy hai tay hắn.

Yến Hạc Thanh vừa ra khỏi thang máy thì nghe thấy tiếng rú thảm thiết của Trình Giản.

Nhiều người trong đại sảnh giờ điện thoại lên quay phim.

Yến Hạc Thanh bình thản rời đi từ phía sau đám đông.

Đi ra cửa xoay chặn lại tiếng ầm ĩ trong đại sảnh, Yến Hạc Thanh không đón xe mà chậm rãi đi tới trước.

Bên ngoài xe cộ tấp nập, là khói lửa nhân gian bình thường nhưng không tầm thường.

Yến Hạc Thanh đi dọc vỉa hè, không phát hiện sau lưng có một bóng người cao lớn không xa không gần đi theo mình.

Băng qua giao lộ có một sạp khoai nướng.

Mùi thơm ngọt hấp dẫn tỏa ra khắp phía, Yến Hạc Thanh hít mũi rồi đổi hướng mua một củ khoai nướng.

Háo hức lột vỏ ra cắn một miếng, vừa khô vừa xơ.

Dở hơn khoai lang nướng của Lục Lãm rất nhiều.

Yến Hạc Thanh ăn hết khoai lang rồi bỏ vỏ vào thùng rác, đứng nhìn ánh đèn neon lấp lóe trên đường một hồi, nở nụ cười nhẹ nhõm rồi lấy điện thoại ra gọi cho Lục Lãm.

Điện thoại kết nối rất nhanh, giọng anh mang theo ý cười.

"Xong việc rồi à."

Yến Hạc Thanh chậm rãi đi tới, khoe miệng cong cong, "Dạ."

Bước chân Yến Hạc Thanh chậm lại, bước chân Lục Lãm cũng chậm theo, trong mắt tràn đầy ý cười, "Vui vẻ như vậy xem ra làm tốt lắm nhì."

"Dạ." Yến Hạc Thanh chợt dừng lại.

Lục Lãm dừng theo cậu.

"Lục Lãm." Yến Hạc Thanh gọi anh.

"Ơi?" Lục Lãm cười.

"Em vừa mua khoai nướng nhưng không ngon lắm." Yến Hạc Thanh nghĩ có lẽ mình vẫn hơi say, "Anh đến nướng cho em đi."

Chương 96

Yến Hạc Thanh dừng lại một giây rồi đổi ý, "Thôi để em đến nhà anh."

Cắt điện thoại, Yến Hạc Thanh tới ven đường vẫy một chiếc taxi.

Cùng lúc đó, một chiếc xe bình thường từ từ chạy đến trước mặt Lục Lãm, anh lên xe, vẫn không xa không gần đi theo taxi.

Đến căn penthouse của Lục Lãm, Yến Hạc Thanh không nhập mật khẩu mà yên lặng chờ ở sảnh thang máy, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Chưa được bao lâu thì sau lưng có tiếng bước chân đi vào.

"Sao không lên?"

Yến Hạc Thanh quay đầu, Lục Lãm mặc vest phẳng phiu, âu phục của anh luôn sạch sẽ, không có lấy một nếp nhăn, tay trái xách túi giấy kraft.

"Còn anh, sao lại đi sau em?" Đôi mắt Yến Hạc Thanh phủ một làn sương mờ.

Lục Lãm vươn tay qua người Yến Hạc Thanh ấn nút thang máy, tay kia giơ túi giấy lên, "Mua khoai lang."

Cả một túi to.

Cửa thang máy mở ra, anh kéo Yến Hạc Thanh vào, "Uống rượu à?"

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nhìn anh, cửa thang máy đóng lại, cậu mới dờn mắt đi rồi khẽ gật đầu, "Uống tám ly ạ."

Thang máy chậm chậm lên cao, Lục Lãm nắm tay cậu chặt hơn, "Muốn uống nữa không? Ở nhà có đấy."

Yến Hạc Thanh gật đầu rồi lại lắc đầu, đến khi cửa thang máy mở ra mới nói: "Chỉ muốn ăn khoai nướng thôi."

Vào nhà Lục Lãm cởi áo khoác rồi vào bếp.

Lục Lãm mua loại củ nhỏ, khoai đỏ au, trước kia chỉ rửa sạch rồi bỏ vào lò nướng nhưng hôm nay Yến Hạc Thanh uống chút rượu nên anh muốn nướng mềm hơn, ngâm nước muối một lát, luộc thêm mấy phút rồi mới bỏ vào lò nướng đã làm nóng sẵn.

Chỉnh thời gian xong, Lục Lãm vừa định quay lại thì bị ôm chầm từ phía sau.

Tay áo sơmi trắng bị kéo lên, lộ ra vòng tay đậu đỏ của Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh vùi cả khuôn mặt vào lưng Lục Lãm, không nói một lời, trước bồn rửa là một tấm kính lớn trong suốt, có thể thấy rõ ánh đèn rực rỡ bên kia sông.

Lục Lãm quay người lại ôm ghì Yến Hạc Thanh vào lòng, "Mệt thì ngủ trước đi, khoai chín anh gọi em."

Yến Hạc Thanh lắc đầu trong ngực anh, cánh tay ôm anh chặt hơn một chút.

Bỗng nhiên Lục Lãm bật cười rồi cúi đầu hôn phớt qua đỉnh đầu mềm mại, "Anh bắt đầu chờ mong mỗi ngày em đều say rồi đấy."

Lúc này Yến Hạc Thanh mới ngẩng đầu lên, đáy mắt tĩnh lặng phản chiếu khuôn mặt Lục Lãm, "Em đâu có say."

"Anh say." Lục Lãm cúi đầu chặn lại đôi môi thoang thoảng mùi rượu kia.

Nụ hôn lần này không hề mãnh liệt mà giống như mưa phùn đầu xuân, rất nhẹ, rất triền miên, Lục Lãm ôm eo Yến Hạc Thanh rồi quay người bế cậu lên bồn rửa.

Lưng Yến Hạc Thanh dựa vào kính, hai tay tự nhiên vòng qua cổ Lục Lãm, anh cúi người tới trước, dịu dàng say đắm hôn cậu.

Chẳng biết qua bao lâu, trong không khí tỏa ra mùi khoai lang thơm ngọt, lò nướng "ting" một tiếng, Lục Lãm mới rời khỏi đôi môi bị hôn hơi sưng kia.

Khoai nướng ngon hơn nhiều so với khoai Yến Hạc Thanh mua, có lẽ cậu thật sự đói bụng nên ăn hết cả đĩa khoai nướng.

Nhưng khoai lang củ nhỏ nên không tính là nhiều, Lục Lãm lại nấu canh giải rượu cho Yến Hạc Thanh.

"Đêm nay đừng về nữa." Lục Lãm xoa đầu cậu, "Anh đến phòng khách, em ngủ phòng anh đi."

Yến Hạc Thanh không hiểu lắm nhưng vẫn đến phòng ngủ của Lục Lãm.

Phòng ngủ anh rộng gấp rưỡi phòng khách, giường cũng lớn hơn một cỡ.

Tắm xong, Yến Hạc Thanh mặc áo ngủ mới mua vừa như in, cũng chẳng biết Lục Lãm chuẩn bị từ lúc nào, cậu vén chăn lên giường.

Cậu đã quen ngủ giường cứng, nệm giường này cũng hơi cứng nên

rất hợp với Yến Hạc Thanh, cậu kéo chăn lên, một người trưởng thành cao mét tám mà chỉ chiếm một chỗ nhỏ bên giường, lập tức ngủ say sưa.

Trong phòng khách, điện thoại của Lục Lãm reo lên.

Người gọi là Lục Hàn, Lục Lãm tắt chuông rồi ném điện thoại sang một bên, sau đó vào phòng tắm.

— —

Bên kia, quần áo Lục Mục Trì dính đầy máu, trên mặt có mấy vết thương, ngồi xổm trước cửa nhà Yến Hạc Thanh không chịu đến bệnh viện.

Lục Hàn bịt mũi, vừa tức giận vừa bất lực, "Không đi bệnh viện mà tới chỗ rách nát này làm gì, con chê cha và ông nội con sống lâu quá đúng không?"

Lục Mục Trì cúi kính, "Đừng đi theo con nữa!"

Lục Lãm không nghe điện thoại, lại không dám nói với Lục Xương Thành, Lục Hàn hoàn toàn bó tay với Lục Mục Trì nên đành phải dỗ dành, "Ngoan nào, đi bệnh viện khám trước đi, nếu bị thương thì kịp thời chữa trị, không bị thương thì cha lập tức đưa con về, ông con già rồi, không chịu nổi đâu."

Lục Mục Trì bị Lục Hàn lừa nhai làm choáng đầu, nhắm mắt lại rồi ngất xỉu thật.

.....

Hôm sau, Yến Hạc Thanh vừa ăn sáng xong thì Cát Đồng Nguyên nhắn tin Wechat cho cậu.

"Cậu có biết Lục Mục Trì không?"

Cát Đồng Nguyên có gặp Lục Mục Trì mấy lần, trước kia Lâm Phong Trí từng rủ Lục Mục Trì tới chơi khúc côn cầu trên băng.

Ấn tượng của Cát Đồng Nguyên về Lục Mục Trì là rất sộp, mỗi lần Lục Mục Trì tới đều khao bọn họ ăn.

Sáng nay báo thành phố đưa tin, mặc dù đã làm mờ nhưng video HD vẫn nhan nhản trên mạng.

Tuy chưa hỏi quan hệ của Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí nhưng mặt mũi hai người khá giống nhau, Cát Đồng Nguyên đoán họ có quan hệ thân thích.

Yến Hạc Thanh đặt chén xuống, Lục Lãm vẫn đang ăn, cậu trả lời Cát Đồng Nguyên, "Biết."

"Tớ biết ngay mà!" Cát Đồng Nguyên vội vàng chia sẻ tin tức, "Hôm qua Lục Mục Trì đánh một người đàn ông ở khách sạn Ngũ Hồ phải nhập viện đấy."

"Trên mạng có người nói bọn họ giành nhau một thanh niên, gã kia chắc bị đánh thảm rồi nên được khiêng lên xe cấp cứu."

"Ừm."

"Ha ha, cậu thờ ơ quá nhỉ!" Cát Đồng Nguyên cảm thán, "Hôm nay nhóm chat của tớ share bài như điên, ai cũng đoán thanh niên bí ẩn khiến bọn họ đánh nhau là sao nam mới nổi gần đây, tên gì ấy nhỉ..... đông fan hâm mộ lắm!"

Trong số bạn giường của Lục Mục Trì và Trình Giản, minh tinh diễn viên người mẫu đều có, trước kia chưa xảy ra chuyện nên không ai vạch trần, lần này tin tức lan ra, đám săn ảnh thi nhau kiếm fame.

Yến Hạc Thanh đáp: "Tớ có mặt ở đó mà."

Cát Đồng Nguyên, "??? Hả? Hôm qua cậu cũng ăn cơm ở đó hả! Mau kể xem nào!"

"Người bí ẩn kia là tớ đấy."

Chớp mắt tiếp theo, Cát Đồng Nguyên gọi tới, Yến Hạc Thanh nhìn Lục Lãm rồi vào phòng ngủ nghe máy.

"Cậu không sao chứ?!" Cát Đồng Nguyên sốt ruột hỏi.

Yến Hạc Thanh run lên một giây, khóe miệng khẽ nhếch, "Không sao."

"Quá tốt rồi!" Cát Đồng Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

Yến Hạc Thanh lược bỏ một vài chi tiết rồi kể lại chuyện xảy ra tối qua, Cát Đồng Nguyên bùng nổ trong điện thoại, "Đệt! Thằng Trình chó đẻ này đúng là súc vật chưa tiến hóa hết mà! Gớm ói!"

Hắn lập tức ho khan mấy tiếng, "Xin lỗi nha, tức quá nên lỡ mồm nói bậy."

Lần này ấn tượng của Cát Đồng Nguyên về Trình Giản không còn là hoa hoa công tử lãng tử quay đầu mà là súc vật.

Yến Hạc Thanh kiên nhẫn nghe Cát Đồng Nguyên chửi Trình Giản xối xả, đôi mắt trong veo sáng ngời.

Một kẻ rác rưởi mưu toan cưỡng dâm hoàn toàn không xứng có được mặt trời.

Cát Đồng Nguyên đang nói thì một người khác gọi đến.

Yến Hạc Thanh nói với Cát Đồng Nguyên một tiếng rồi cúp máy, sau đó nhận cuộc gọi mới.

"Tiểu Yến, cậu làm việc kiểu này là không được rồi." Là Lục Xương Thành.

Sáng nay Lục Xương Thành mới biết chuyện tối qua, ông ta chạy tới bệnh viện, tận mắt thấy Lục Mục Trì chỉ bị thương ngoài da, lúc này mới ra lệnh xóa bỏ video và tin tức, ngăn chặn những người vạch trần Lục Mục Trì trên mạng.

Sau đó bảo đoàn luật sư của mình kiện Trình Giản trước. Lúc đó Trình Giản mới từ phòng mổ ra, nghe nói chỗ kia đã hỏng hoàn toàn.

Dự án của Lục Mục Trì đã sụp đổ nên Lục Xương Thành không còn khách khí nữa, một Trình thị nhỏ nhỏ mà thôi, muốn đối phó dễ như trở bàn tay.

Xử lý xong, Lục Xương Thành gọi cho quản lý khách sạn.

Quản lý khách sạn không biết Yến Hạc Thanh nên chỉ nói là một thanh niên đẹp trai.

Lục Xương Thành nghĩ ngay đến Lâm Phong Trí.

Chẳng những Lục Mục Trì chưa hết tư tưởng mà còn gây ra bê bối lớn như thế vì Lâm Phong Trí, Lục Xương Thành vô cùng tức giận, cũng không còn khách sáo với Yến Hạc Thanh. "Lần trước ta cảnh cáo cậu rồi còn gì, quản em trai mình cho tốt vào."

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói: "Cháu đề nghị ngài quản tốt cháu mình đi."

Lục Xương Thành trầm giọng, "Cậu nói cái gì!"

"Tính cách Lục Mục Trì ngài biết rõ nhất." Yến Hạc Thanh không kiêu ngạo không tự ti, "Chẳng ai có thể ảnh hưởng đến anh ta cả."

Thái độ Lục Xương Thành hơi dịu đi, "Ta biết, nhưng Tiểu Yến à." Ông ta lại tỏ vẻ thân thiết, "Ta tin cậu nên mới giao cháu ta cho cậu, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu phụ lòng tin của ta rồi đấy."

Yến Hạc Thanh không hề mắc mưu, "Ngài đã không quản được thì cháu càng chẳng có trọng lượng gì cả."

Lục Xương Thành cười khan, có tiếng nói chuyện loáng thoáng, chắc đang bận việc nên ông ta vội vã cúp máy.

Yến Hạc Thanh để điện thoại xuống.

Cậu lẳng lẳng đứng một lát rồi mở cửa ra ngoài, Lục Lãm đã ăn xong, trong bếp có tiếng nước chảy.

Yến Hạc Thanh đi vào bếp, Lục Lãm đang rửa chén, chỉ có hai cái nên anh không dùng máy rửa.

"Lục Lãm."

Yến Hạc Thanh nhìn bóng lưng anh, "Anh có thể lựa chọn một sự tồn tại quan trọng hơn huyết thống không?"

Lục Lãm tắt nước rồi lấy khăn sạch lau khô chén, "Nhiều lắm, sao em hỏi vậy."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh trầm tĩnh, "Em thấy trên mạng, muốn nghe xem câu trả lời của anh thế nào."

Nhẹ nhàng bỏ chén vào tủ, Lục Lãm quay người lại rồi nhếch môi cười, "Vậy câu trả lời của em là gì."

Khóe môi Yến Hạc Thanh cũng nhếch theo, "Giống anh."

— —

Tin Lục Mục Trì đá Trình Giản tàn phế truyền đi trong giới phú nhị đại vô cùng náo nhiệt.

Lâm Phong Dật hết sức hả hê.

Cả hai tên hấn đều chướng mắt!

Hôm nay hấn lại đến ở với Lâm Phong Trí, y vẫn rúc trong chăn cả ngày.

Lâm Phong Dật cố ý lấy lòng Lâm Phong Trí, cầm điện thoại tới cho y xem, "Đừng nằm trong chăn mãi thế, ra mà xem này, bạn thân Lục Mục Trì của em đánh nhau với người ta đấy."

Cuối cùng Lâm Phong Trí đã có chút phản ứng.

Nhưng cũng chỉ cựa quậy trong chăn.

Lâm Phong Dật phóng to video, ngồi bên cạnh tường thuật sinh động như thật, "Nguyên nhân gây ra là tranh giành một người đàn ông....."

"Anh không thấy mình phiền lắm à!" Lâm Phong Trí bỗng nhiên vén chăn lên rồi hất tay Lâm Phong Dật ra, "Tránh xa em chút được không, cả ngày anh chẳng có việc gì làm hết à?"

Điện thoại văng đi, Lâm Phong Dật sững sờ, đôi mắt đầy ý cười lập tức lạnh lẽo.

Sau đó hấn nhếch môi cười khẩy, "Lâm Phong Trí, mẹ kiếp anh mà còn tới thăm em nữa thì em nhớ tát anh mạnh vào nhé."

Hấn nhặt điện thoại lên rồi bỏ đi.

Lâm Phong Trí hoàn toàn không sợ Lâm Phong Dật bỏ mặc mình thật, Lâm Phong Dật luôn cưng chiều y, đây cũng chẳng phải lần đầu y làm vậy.

Y nằm lại xuống giường.

Giây lát sau, y bật dậy như lò xo rồi cầm điện thoại mình lên.

Hôm nay nhóm Wechat của y toàn share video Lục Mục Trì đánh Trình Giản.

Lâm Phong Trí còn nghiêm túc hơn cả khi viết nhật ký, sẫm soi video từng giây.

Xem cái này không thấy, y lập tức lên mạng tìm video quay ở góc độ khác.

Rốt cuộc trong một video vô tình lướt qua đám đông, y ấn nút tạm dừng rồi nhìn chăm chăm bên phải, phía sau đám đông có một bóng người nhỏ bé, mờ đến nỗi không thể mờ hơn.

Mấy giây sau, đôi mắt đờ đẫn vô hồn mấy ngày nay của Lâm Phong Trí vào thời khắc này hết như cây khô gặp xuân, trời hạn gặp mưa, sáng đến kinh người.

Tìm được rồi, là Yến Hạc Thanh, y biết chắc đó là Yến Hạc Thanh!

Chương 97

Rốt cuộc Lâm Phong Trí đã lấy lại sức sống.

Y nắm chặt điện thoại.

Y biết ngay mà! Yến Hạc Thanh đang nói dối, Yến Hạc Thanh chỉ thích Lục Mục Trì thôi!

Yến Hạc Thanh lừa y, cũng đang gạt Lục Lãm!

Đây chính là chứng cứ!

Tim Lâm Phong Trí đập thành thịch, một lát sau, y run tay ấn vào album ảnh rồi mở khóa, bên trong chỉ có một tấm hình — —

Ảnh thẻ của Lục Lãm năm 18 tuổi trên bảng vàng của đại học Bắc Kinh.

Học kỳ trước Lục Lãm tọa đàm ở đại học Bắc Kinh, Lâm Phong Trí đến nghe đã phát hiện ra bức ảnh này nên lặng lẽ chụp một tấm.

Ảnh thẻ rất nhỏ, còn lồng trong khung kính, Lâm Phong Trí hao hết sức lực cũng chỉ chụp được mờ mờ, nhưng không sao, y vẫn luôn nhận ra Lục Lãm.

Lâm Phong Trí áp chặt màn hình điện thoại vào ngực rồi ngửa cằm lên, kích động nhắm mắt lại.

Rốt cuộc y đã tìm được một lý do cho mình rồi.

Yến Hạc Thanh không thật lòng thích Lục Lãm, vậy y đâu cần từ bỏ Lục Lãm nữa!

Nhịp tim Lâm Phong Trí không ngừng tăng nhanh, y nóng lòng muốn gặp Lục Lãm, y phải đi gặp Lục Lãm ngay lập tức!

Lâm Phong Trí mở mắt ra rồi tung chăn xuống giường.

Chân vừa chạm đất thì y đột nhiên xây xẩm mặt mày, trước mắt tối sầm mấy giây ngẩn ngui, ngã ngồi xuống giường, ra sức chớp mắt mấy cái mới dần thấy rõ lại.

Chắc dạo này ăn không ngon nên bị tụt huyết áp thôi, Lâm Phong Trí tự nhủ, đúng lúc này mẹ Lâm đẩy cửa vào.

Mặc dù bệnh viện có phòng tắm riêng đầy đủ tiện nghi nhưng mẹ Lâm vẫn muốn về nhà tắm cho thoải mái, mới đi một lúc thì nhận được điện thoại của Lâm Phong Dật nên đành phải quay lại.

"Mẹ, con muốn ăn cua hoàng đế hấp." Lâm Phong Trí thấy mẹ Lâm thì trưng ra khuôn mặt tươi cười, hết như trẻ con kể ra những món mình thích, giờ y đã thêm ăn trở lại, "Mì Ý sốt nấm và thịt xông khói, súp kem hạt dẻ."

Y nghiêng đầu nháy mắt mấy cái, "Còn muốn ăn hai cái bánh Crème Brulee nữa!"

Thấy Lâm Phong Trí chịu ăn, sau lúc vui mừng mẹ Lâm không khỏi lo lắng.

Cảm xúc của Lâm Phong Trí lên xuống thất thường như vậy chắc hẳn là có nguyên do.

Mẹ Lâm thở dài rồi gọi người chuẩn bị đồ ăn.

Bữa ăn thịnh soạn được đưa đến rất nhanh, Lâm Phong Trí thêm

nhỏ dãi, ăn ngấu nghiến như lốc cuốn.

Mẹ Lâm hoảng hốt bỏ cày cua đang lột xuống rồi vội vàng rót nước cho y, "Ăn chậm thôi, coi chừng nghẹn bây giờ, đâu ai giành với con."

Lâm Phong Trí cúi đầu uống một ngụm lớn rồi lập tức quay đầu ăn bánh Crème Brulee.

"Không chậm được đâu, con còn phải ra ngoài nữa."

Mẹ Lâm kinh hãi, "Con muốn đi đâu?"

Hai mắt Lâm Phong Trí lóe sáng như sao, y ngẩng đầu lên, đắc ý nhếch miệng, "Đi tìm tương lai của con!"

— —

Bên kia, Lục Lãm đưa Yến Hạc Thanh đến cửa hông đại học Bắc Kinh rồi xuống xe với cậu, "Nhân tiện đến xem nhà luôn."

Yến Hạc Thanh học tiết đầu tiên nên không đi chung với anh, lúc tách ra cậu hỏi, "Tối nay anh muốn ăn gì? Chiều học xong hai tiết em sẽ về trước nấu cơm."

Cậu chủ động nói hôm nay lại đến làm Lục Lãm hết sức bất ngờ, nhưng vẫn mau chóng trả lời, "Món lẩu khi đến nhà em lần đầu ấy."

Yến Hạc Thanh gật đầu, lúc này mới đi tới lớp học.

Lục Lãm dõi theo Yến Hạc Thanh đi xa rồi mới quay đầu đến khu tập thể.

Mắt anh đen thẫm như vực sâu không thấy đáy.

Bí mật của Yến Hạc Thanh ngày càng nhiều.

Nếu chỉ muốn hủy hoại sự nghiệp của Lục Mục Trì thì công ty khoa học kỹ thuật mà anh đầu tư cũng đủ làm Lục Mục Trì lao đao, Yến Hạc Thanh hoàn toàn không cần phá đám Lục Mục Trì và Trình Giản hợp tác với nhau.

Yến Hạc Thanh cực kỳ thông minh, đã làm việc gì ắt hẳn là có mục đích của mình.

Lời giải thích hợp lý nhất cho kế hoạch tối qua là cậu đang nhắm vào Trình Giản.

Trình Giản cũng là chủ nợ của cậu sao?

Nhúng tay vào dự án của Lục Mục Trì, Lục Lãm đã có mọi tư liệu về Trình Giản.

Một công tử ăn chơi có đời tư thối nát, gây ra mấy vụ bê bối đều được cha hắn ém nhẹm.

Bước vào nhà, Lục Lãm đã có quyết định.

Chưa đến chín giờ nên thợ sửa nhà chưa tới, khóa cửa vẫn là loại bình thường, Lục Lãm không có chìa khoá.

Lúc này điện thoại rung lên.

Lục Lãm lấy điện thoại ra, là tin nhắn Wechat đến từ 52 Hz.

"Em vào học rồi nên không kịp qua đó, một tiết 45 phút lận, anh có chờ em không?"

Yến Hạc Thanh cũng vừa nhớ ra Lục Lãm không có chìa khoá.

Lục Lãm đột nhiên đổi ý không đổi khóa thông minh nữa, khóa cửa bình thường cũng có ưu điểm của nó.

Anh trả lời, "Chờ em."

Thế là chủ tịch Lục thị có thời gian kiểm tiền tính bằng giây đứng đợi trong hành lang cũ kỹ hết 50 phút.

Yến Hạc Thanh chạy tới mất 3 phút.

Đầu mùa hè, Yến Hạc Thanh mặc sơmi ngắn tay màu đen, bên trong lót áo thun trắng, chuối vòng đầu đỏ trên cổ tay hết sức bắt mắt.

Cậu lấy chìa khoá ra mở cửa, "Lần sau làm thêm một chìa....."

Lục Lãm dắt cậu vào nhà rồi đóng cửa, nhốt người giữa cánh cửa và cánh tay mình, cúi đầu tựa vào trán Yến Hạc Thanh, "Nghỉ giữa buổi bao lâu?"

Hơi thở phả vào chóp mũi Yến Hạc Thanh có vị bạc hà tươi mát, ý đồ của Lục Lãm đã rõ ràng rành.

Yến Hạc Thanh đang định trả lời thì ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân và tiếng nói chuyện.

Có người tra chìa khoá vào ổ.

Thợ sửa nhà đến.

Trong mắt Lục Lãm lộ rõ vẻ bất mãn hiếm thấy, anh đưa tay khóa cửa rồi cúi đầu hôn chụt lên môi Yến Hạc Thanh mấy cái, sau đó mới buông cậu ra.

"Tan học về nhà sớm nhé."

*

Yến Hạc Thanh đến muộn hai phút.

Anh mắt Cố Tinh Dã một mực dõi theo Yến Hạc Thanh, cho đến khi cậu ngồi xuống trước mặt mình.

Cố Tinh Dã đã sửa lại thói quen ngồi cuối lớp, giờ hẳn luôn ngồi ở hàng thứ hai.

Yến Hạc Thanh tới sớm, hẳn có thể dễ dàng ngồi sau lưng cậu, nếu có những bạn học khác ngồi sẵn ở đó thì hẳn cũng sẽ tươi cười xin đổi chỗ.

Cố Tinh Dã nghĩ có lẽ Yến Hạc Thanh sẽ tức giận.

Nhưng không hề.

Thậm chí hẳn cố ý tìm bài học để hỏi Yến Hạc Thanh, cậu vẫn nghiêm túc phân tích kỹ càng cho hẳn.

Ánh mắt Cố Tinh Dã dán vào chuối đậu đỏ lần nữa.

Vòng tay đậu đỏ, nữ sinh theo đuổi Cố Tinh Dã không tặng mười chuối thì cũng có tám chuối nên hẳn biết rõ ý nghĩa của nó.

Cố Tinh Dã thất thần, đến khi Yến Hạc Thanh gọi lần thứ hai hẳn mới hoàn hồn.

Giờ kiểm tra, Yến Hạc Thanh đưa đề tới, khoe môi Cố Tinh Dã cong lên, "Cậu để trên bàn cũng được mà."

Yến Hạc Thanh bình thản nói. "Cậu đang phân tâm."

Cố Tinh Dã cầm lấy đề kiểm tra, "Báo cáo thí nghiệm vừa bị lão Dương mắng xối xả nên tớ đang chán lắm đây."

Yến Hạc Thanh không nói gì, báo cáo thí nghiệm lần đầu của cậu cũng bị Dương Nhữ Thành trả về.

"Làm lại 81 lần!"

Yến Hạc Thanh về chỗ làm bài.

Tư thế ngồi của cậu hết sức nghiêm chỉnh, ngay cả khi làm bài kiểm tra sống lưng cũng thẳng tắp.

Nghe tiếng bút sần sật đều đều, Cố Tinh Dã cười khế.

Kiểm tra hai tiết, buổi sáng Yến Hạc Thanh chỉ học ba tiết, cậu đến thẳng phòng thí nghiệm, cơm trưa cũng không ăn, xế chiều lên lớp lại đi thẳng tới phòng học.

Học xong hai tiết, Yến Hạc Thanh thu dọn sách vở ra về.

Cậu về nhà trước, ở cửa có mấy vệt tro mờ nhạt, quả nhiên tối qua Lục Mục Trì đã tới.

Yến Hạc Thanh mở cửa vào nhà lấy mấy bộ đồ rồi lại đem laptop đi.

Yến Hạc Thanh lái xe đến chợ.

Thịt bán buổi chiều không tươi lắm, cậu tìm một vòng khắp chợ mới mua được hai miếng sườn heo tươi rói, còn có một khúc xương ống.

Sau đó mua thêm rau xanh, một quả dưa và một túi măng cụt.

Chung cư mấy trăm ngàn một mét vuông nên bãi đậu xe ngầm cũng hết sức sang trọng, xe Yến Hạc Thanh hoàn toàn không hợp với nơi này nhưng bảo vệ vẫn cung kính cho cậu vào ngay lập tức.

Lục Lãm không biết Yến Hạc Thanh có lái xe tới hay không nhưng vẫn dặn trước.

Lục Lãm có chỗ đậu riêng dành cho bốn chiếc xe, Yến Hạc Thanh đậu phía trong cùng rồi xuống xe xách đồ lên lầu.

Cậu nhắn tin cho Lục Lãm, bảy giờ anh mới về, còn hai tiếng nữa, Yến Hạc Thanh vo gạo ngâm nước, sau đó hầm xương ống nấu nước dùng.

Một tiếng sau, cậu đổ gạo đã ngâm vào nồi cơm điện, nồi này nấu khoảng một tiếng, khi Lục Lãm về thì cơm cũng vừa chín.

Yến Hạc Thanh nặn thịt viên rồi nhặt rau, dưa cũng đã gọt xong.

Loại dưa này không cần ngâm nước muối nhưng Yến Hạc Thanh thích vị muối nhạt nên vẫn ngâm nước muối loãng.

Chuẩn bị xong xuôi, Yến Hạc Thanh đến phòng ăn mở laptop ra điều chỉnh số liệu thí nghiệm.

Lúc học cậu rất nghiêm túc, trong phòng chỉ có mùi thơm của xương hầm chứ không có động tĩnh nào khác, Yến Hạc Thanh cũng quên cả thời gian.

Đến khi chỉnh xong số liệu, liếc nhìn góc phải dưới laptop đã gần bảy giờ rưỡi.

Yến Hạc Thanh đóng laptop lại rồi cầm điện thoại lên.

6 giờ 55 phút, Lục Lãm gửi một tin nhắn WeChat.

"Có việc về hơi muộn, em đói bụng thì ăn trước nhé? Đừng chờ anh."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh dao động.

Có lẽ Lục Lãm bận việc đột xuất, sau khi tan sở mới phát sinh.

6 giờ 55 phút.

Yến Hạc Thanh trả lời một chữ "Dạ" rồi lại mở laptop ra, tranh thủ

làm thêm kiếm tiền.

Cậu đã trả góp ba kỳ cho Lục Lãm, đợt kiếm được vài khoản nữa sẽ trả hết một lượt số tiền còn lại cho anh.

Ting.

Điện thoại Lục Lãm rung lên nhưng anh không lấy ra, đôi mắt đen trầm xuống, "Nói đi, chuyện gì."

Hai mươi phút trước, Lục Lãm vừa ra khỏi Lục thị thì Lâm Phong Trí chạy ào tới.

"Anh cháu có một bí mật." Lâm Phong Trí thì thào, "Tìm chỗ yên tĩnh kín đáo nói được không ạ?"

Lục Lãm không hề quan tâm đến bí mật của Yến Hạc Thanh.

Nhưng vẻ mặt Lâm Phong Trí rất điên cuồng, anh trầm tư hai giây rồi dẫn y đến quán cà phê.

Lâm Phong Trí xem đây như lần đầu hẹn hò, vui vẻ gọi một ly Cappuccino.

Y uống từng ngụm cà phê nhỏ, cảm thấy còn ngọt hơn cả mật ong.

Nghe Lục Lãm mở miệng, y mới ngược mắt lên, hai mắt sáng rực, hỏi Lục Lãm một câu, "Chú và anh cháu bắt đầu hẹn hò từ lúc nào vậy?"

Lục Lãm không trả lời, "Tôi không có nhiều thời gian, còn mười phút nữa."

Lâm Phong Trí siết chặt ly cà phê, "Đang vội đi gặp anh cháu sao?"

Lục Lãm nhìn đồng hồ, "Chín phút."

"Chú đừng tính nữa mà....." Lâm Phong Trí tủi thân cắn môi dưới, "Chú đối với anh cháu cũng nóng nảy vậy sao?"

Lục Lãm vẫn không trả lời, thậm chí Lâm Phong Trí còn có ảo tưởng kim giây đang nhích từ từ bên tai, y nhìn Lục Lãm, rồi cuộc đi vào chuyện chính.

"Cháu thích chú!"

Mặt Lâm Phong Trí lập tức đỏ đến mang tai, "Chú Lục, cháu thích chú lắm, cháu thích chú từ lâu rồi, cháu nói thật đấy! Trước khi chú hẹn hò với anh cháu thì cháu đã thích chú rồi."

Lục Lãm đứng dậy rời đi, "Lần sau đừng tìm tôi vì mấy chuyện vớ vẩn này nữa."

Ngữ khí câu cuối cùng của anh vô cùng nặng nề, "Chú ý thân phận của mình đi."

Thái dương Lâm Phong Trí đau buốt.

Y nhìn chằm chằm bóng lưng Lục Lãm, chạy theo muốn nắm cánh tay Lục Lãm nhưng anh tránh đi.

Lục Lãm nhíu mày.

Sự giáo dục khiến anh rất hiếm khi bộc lộ cảm xúc yêu ghét trước mặt người khác, đây đã là biểu cảm chán ghét nhất của anh.

Lâm Phong Trí bị vẻ căm ghét của Lục Lãm kích thích mạnh, tim như rơi xuống vực sâu vạn trượng, y không muốn!

Nể tình Yến Hạc Thanh là anh ruột mình nên y không muốn vạch trần, nhưng giờ y chẳng còn cách nào cả!

Y gào khóc: "Người thật lòng thích chú chỉ có cháu thôi!" Nước mắt nóng hổi tràn ra bờ mi, "Chú bị lừa rồi, Yến Hạc Thanh hoàn toàn không thích chú đâu!"

Tiếng la hét biến mất.

Lục Lãm hờ hững nói: "Tôi yêu em ấy là đủ rồi."

Chương 98

Con người Lâm Phong Trí lập tức nổ tung.

Y không thể tin được lời này lại thốt ra từ miệng Lục Lãm.

Lục Lãm cao ngạo tự phụ..... mà lại nói ra câu hèn mọn vậy sao.

Không thể nào!

Lâm Phong Trí không tin, y lừa mình dối người móc điện thoại ra, trong lúc luống cuống điện thoại tuột khỏi tay, y khấn trương ngồi xuống nhặt, nước mắt đầm đìa trên mặt thì nhau rơi xuống đất, "Chú không tin cháu sao? Cháu không lừa chú đâu, cháu có video mà, hôm qua Yến Hạc Thanh đi....."

Y cầm điện thoại rồi vội vàng mở ảnh chụp từ video, nhưng ngẩng đầu lên thì Lục Lãm đã bỏ đi, trợ lý đẩy cửa kính, Lục Lãm đi ra ngoài, ánh đèn ở cổng sáng trưng, đúng lúc này Lâm Phong Trí nhìn thấy chiếc vòng thấp thoáng trên cổ tay anh.

Vòng đậu đỏ.

Lâm Phong Trí đã từng thấy, thành phố mà y đến du lịch sau khi tốt nghiệp cấp ba bán vòng tay đậu đỏ khắp nơi, đám bạn xúi y mua một chuỗi tặng người trong lòng.

Lúc đó y gạt phắt đi, sao Lục Lãm lại chịu đeo vòng đậu đỏ được chứ.

Ánh mắt Lâm Phong Trí dần tan rã, cuối cùng chỉ còn trống rỗng.

Cả thế giới đều biến thành trắng đen, điện thoại rơi xuống đất y cũng không phản ứng mà chậm chạp đứng dậy đi ra quán cà phê.

Trung tâm thành phố về đêm vẫn hết sức náo nhiệt, ngựa xe như nước, Lâm Phong Trí hệt như cái xác không hồn đờ đẫn đi tới phía trước.

Bỗng nhiên một ánh sáng chói mắt lóe lên, Lâm Phong Trí bị ai đó kéo mạnh ra sau, tiếng thảng gập vang lên liên tiếp, có mấy người hạ cửa xe xuống chửi ầm lên, "Muốn chết thì đi chỗ khác! Đừng có ra đường hại người nữa!"

Rốt cuộc lý trí Lâm Phong Trí cũng trở về, lúc này mới nhận ra mình vừa lao vào dòng xe cộ, tim y đập thình thịch vì sống sót sau tai nạn, tái mặt quay đầu muốn xem người cứu mình là ai, vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng là Lục Lãm lo lắng nên quay lại tìm mình.

Kết quả vừa quay mặt lại thì một cái tát giáng xuống.

Trong tầm mắt nhòe nhoẹt, lần thứ hai y thấy mẹ Lâm khóc: "Trí Trí con điên rồi sao! Lục Lãm là người của anh trai con mà!"

Đầu óc Lâm Phong Trí nổ tung, tất cả đều là hư vô.

Mẹ biết chuyện rồi.....

— —

Cửa thang máy mở ra, Lục Lãm lập tức ngửi thấy mùi xương hầm thơm lừng, cởi giày vào nhà, anh thấy Yến Hạc Thanh đang gõ bàn phím, trên bàn ăn đã bày sẵn lẩu thịt viên và rau sống, xương hầm sôi ùng ục.

Yến Hạc Thanh cũng biết Lục Lãm về, chỉ là việc đã sắp làm xong, vừa nhìn màn hình vừa tăng tốc độ gõ phím, hỏi mà không quay đầu

lại: "Đói chưa? Em còn năm phút nữa....."

Chưa dứt lời thì bả vai chùng xuống, Lục Lãm tựa cằm lên vai trái của cậu rồi để vết quết lên bàn, hai tay vòng qua ghế ôm chặt cậu, hơi thở ấm áp phả vào sau tai, "Không đói, chờ em làm xong đã."

Yến Hạc Thanh lại tăng nhanh tốc độ gõ.

Ba phút sau làm xong, cậu dành ra hai phút kiểm tra, thấy không có gì sai sót thì gửi cho bên thuê.

Lục Lãm mở miệng, "Anh muốn đòi phần thưởng chơi bài lần trước."

Yến Hạc Thanh phát hiện tâm trạng Lục Lãm không tốt, hết như lần trước ở cửa hàng nội thất, cười nhưng không vui. Công việc có vấn đề gì sao? Yến Hạc Thanh suy đoán, vừa định quay đầu thì bị Lục Lãm ngăn lại rồi hôn nhẹ sau tai cậu, "Sau này xài thẻ phụ của anh đi, thời gian của em rất quý giá, đừng lãng phí vào những chuyện vặt vãnh này nữa."

Hàng mi dài chớp nhẹ, Yến Hạc Thanh tắt laptop, màn hình mau chóng tối đen, phản chiếu góc nghiêng của Lục Lãm.

Anh nhắm mắt lại hôn cậu.

Nụ hôn đơn thuần khác xa nụ hôn tràn đầy d.ục vọng sáng nay, giống như thú nhỏ bị thương trở về chốn nương nấu duy nhất, được an ủi bằng một nụ hôn dịu dàng.

Yến Hạc Thanh nhẹ giọng, "Đây không giống phần thưởng của anh mà giống phần thưởng của em hơn đó."

Lúc này Lục Lãm mới cười thật sự, anh ngược mắt lên, "Cũng đúng, của anh cũng là của em mà."

Yến Hạc Thanh yên lặng suy tư mấy giây.

Vốn dĩ cậu định trả xong tiền thuốc men cho Lục Lãm sẽ không nhận việc làm thêm nữa, tiền để dành của cậu vẫn đủ trang trải chi tiêu hàng ngày trong lúc học đại học, cậu muốn chuyên tâm thí nghiệm và lọt vào danh sách.

"Dạ." Cậu gật đầu.

Lục Lãm bật cười, "Nhận thẻ rồi mà không xài cũng không được đâu đấy."

Yến Hạc Thanh chợt nói: "Vậy sau này mua đồ ăn phải tới chợ bán sỉ rồi."

Phản ứng nhanh nhạy như Lục Lãm cũng phải mất mấy giây mới hiểu ra Yến Hạc Thanh đang trêu mình, chợ bán lẻ bình thường không nhận thẻ tín dụng nên phải đến chợ bán sỉ.

Biết nói đùa là tốt rồi.

Lục Lãm xoa đầu Yến Hạc Thanh rồi nói một dãy số và chữ, "Mật khẩu Wechat và mật khẩu thanh toán đấy, trong đó còn ít tiền lẻ em xài luôn đi."

Lục Lãm buông Yến Hạc Thanh ra rồi đem việt quất vào bếp, "Cuối tuần này em rảnh không?"

Yến Hạc Thanh kéo ghế đứng dậy đem laptop đi, một lát sau Lục Lãm bưng việt quất đã rửa sạch tới, thứ Bảy này Yến Hạc Thanh có lịch thí nghiệm, "Rảnh ạ, đi câu cá không anh?"

"Muốn câu cá à?" Lục Lãm đặt việt quất xuống, hiểu ý nhếch môi cười, "Để tuần sau đi. Tuần này đi khám bác sĩ nhé?"

Anh rất quan tâm đến thể chất lạnh của cậu.

Yến Hạc Thanh đã quên bém chuyện này, cậu biết thể chất mình lạnh bẩm sinh, mùa hè tay chân vẫn lạnh buốt, nhưng Lục Lãm đã muốn cậu đi khám thì cậu sẽ không từ chối, "Dạ."

Cơm nước xong xuôi, Yến Hạc Thanh ăn hết việt quất, nghỉ ngơi một lát mới về phòng ngủ chính tắm rửa.

Lục Lãm vào phòng làm việc đăng nhập email, mở thư gửi tới lúc bảy rưỡi tối.

Mấy bản thỏa thuận không dài lắm, chẳng có chút hiệu lực pháp lý nào.

Chốc lát sau, trợ lý gọi đến.

"Lục tổng, có một người đồng ý rồi ạ." Bao năm nay trợ lý đi theo Lục Lãm đã gặp vô vàn sóng gió nhưng vẫn bị thú vui tình dục của Trình Giản dọa sợ.

Đổi bạn tình là phổ biến nhất, hầu hết là 3P, 4P, nam nam nữ nữ, đủ cách chơi không thể tưởng tượng nổi.

Vô nhân tính nhất là có một số người bị ép buộc, hoặc là bị đưa lên giường Trình Giản, hoặc là bị Trình Giản cưỡng hiếp.

Sau đó vì đủ lý do mà không ai tố cáo Trình Giản.

Giờ người đồng ý tố cáo Trình Giản là một thanh niên 25 tuổi, là sao nam khá nổi tiếng trong giới giải trí, năm ngoái đã tuyên bố giải nghệ.

Lý do đưa ra là đi du học nhưng thực tế là bị Trình Giản ép buộc, mắc bệnh trầm cảm định tự sát mấy lần, hoàn toàn không thể hoạt động được nữa.

Hắn hận Trình Giản đến chết nhưng không thể làm gì.

Đêm đó hẳn bị Trình Giản chuốc say, đầu óc mụ mẫm không thể phản kháng, Trình Giản rất có kinh nghiệm nên không hề để lại tí. nh
dịch.

"Anh thật sự có cách để Trình Giản chịu trừng phạt sao?" Đôi mắt vô
hồn của sao nam từ từ dấy lên một tia hy vọng nhỏ nhoi.

"Không phải tôi." Trợ lý trình trọng nói, "Mà là Lục tổng của chúng tôi,
chỉ cần cậu chịu đứng ra tố cáo thì nhất định sếp tôi sẽ làm được."

Sao nam trầm mặc thật lâu rồi gật đầu, "Tôi chẳng còn gì để mất cả,
chỉ cần trả thù được Trình Giản thì dù có phải làm gì tôi cũng chịu,
chết cũng được!"

.....

Lục Lãm cúp máy, lời nói của sao nam khiến anh nghĩ tới Yến Hạc
Thanh.

Lâu lắm rồi anh không hút thuốc lá, kéo hộp bàn ra, có một hộp thuốc
chưa mở.

Mấy giây sau, anh đóng lại.

Đổ ra mấy viên kẹo từ ống đựng bút trên bàn, kẹo trái cây bọc trong
giấy laser.

Anh không thích ngọt, nhưng những lúc tâm phiền ý loạn, một viên
kẹo có thể giúp anh mau chóng bình tĩnh lại.

Lục Lãm cầm lên một viên kẹo màu vàng, không phải vị dứa mà là vị
chuối.

Vừa bỏ vào miệng thì có tiếng gõ cửa.

Cửa không đóng, quay đầu là Yến Hạc Thanh đứng ở cửa, thanh

niên mới tắm xong tỏa ra mùi tuyết tùng từ trong ra ngoài, tóc hơi xoắn lên, mặc áo thun và quần đùi rộng rãi, không cố che giấu vết sẹo trên chân mình.

"Em sắp ngủ rồi." Khóe miệng Yến Hạc Thanh cong cong, "Nên tới chúc anh ngủ ngon."

Vị chua ngọt lan tràn trong miệng, là kẹo dứa. Mắt đen của Lục Lãm tĩnh mịch.

"Có phải em quá yên tâm về anh không vậy?"

Yến Hạc Thanh không hiểu, sau khi hiểu ra thì vô thức cúi đầu nhìn cổ áo.

Lục Lãm biết mình đã nghiện.

Không phải sinh lý mà là nghiện Yến Hạc Thanh, từ trong ra ngoài.

Giọng anh khàn đi, không trêu Yến Hạc Thanh nữa. "Ngủ sớm chút đi, danh sách mà em muốn không dễ lọt vào đâu."

Yến Hạc Thanh không hề bất ngờ vì Lục Lãm biết chuyện danh sách thực tập, cậu quay lưng đi, chân vừa nhấc lên lại quay đầu hỏi, "Anh muốn không?"

Ánh mắt cậu trong veo, cứ như đang hỏi anh có muốn ăn cơm không.

Ngón tay thon dài của Lục Lãm nắm chặt giấy gói kẹo, yết hầu kìm nén nhấp nhô.

Một lát sau, anh xoay ghế qua chỗ khác, "Ngủ đi, ngủ ngon nhé."

Yến Hạc Thanh yên lặng nhìn anh một lát rồi mới đi.

*

Hôm sau, Cố Tinh Dã xin nghỉ học.

Tin này được các nữ sinh ngồi phía sau bàn tán trong giờ giải lao,
"Xin nghỉ một ngày thôi."

"Cố Tinh Dã ít khi xin nghỉ lắm, chắc đi tìm bạn gái chứ gì....."

"Không đâu, ngày nào Cố Tinh Dã cũng ngâm mình trong phòng thí nghiệm thì lấy đâu ra bạn gái....."

Yến Hạc Thanh lật sách, mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó mà mình không biết.

Buổi chiều tan học cậu mới biết.

Mẹ Lâm gọi tới, "Hạc Thanh, cháu tan học chưa, nói chuyện với dì được không? Dì đang ở ngoài cổng trường cháu đây."

Yến Hạc Thanh dẫn mẹ Lâm về nhà mình.

Không phải cố ý kể khổ mà là cậu đã đoán trước chuyện mẹ Lâm sắp nói, có lẽ bà cần một không gian an toàn tuyệt đối.

Ánh mắt mẹ Lâm khó giấu được vẻ kinh ngạc, bà cũng không dám nhìn kỹ căn phòng còn nhỏ hơn kho chứa đồ của nhà họ Lâm này, sợ làm thanh niên tự ái.

Yến Hạc Thanh rót cho mẹ Lâm một ly nước mật ong hoa vải, mắt bà vẫn vện tơ máu, thậm chí tóc cũng bạc thêm mấy sợi, bà luôn chú ý hình tượng nhưng lại không hề nhận ra.

Người có thể làm mẹ Lâm trở thành như thế chỉ có Lâm Phong Trí, Yến Hạc Thanh không hiểu Lâm Phong Trí đã nhập viện mà làm thế nào tổn thương được người phụ nữ thương mình nhất này.

Cậu đặt ly nước xuống, "Dì uống trước đi rồi từ từ nói, đừng gấp ạ."

Sự dịu dàng của cậu lập tức trấn an mẹ Lâm, bà khóc không thành tiếng, "Xin lỗi Hạc Thanh, dì..... dì thay mặt Trí Trí xin lỗi cháu, nó phạm phải sai lầm lớn rồi."

Mẹ Lâm chưa từng xen vào đời tư của Lâm Phong Trí, y để quên nhật ký trên bàn, bà cũng chỉ cất vào ngăn kéo giùm y.

Dạo này bà thấy tình trạng Lâm Phong Trí ngày càng bất thường nên hết sức lo lắng, rốt cuộc về nhà xem nhật ký của y.

Từ nhỏ Lâm Phong Trí đã thích viết nhật ký, cái gì cũng viết.

Mấy quyển nhật ký dày cộp, trang nào cũng chỉ viết một cái tên, Lục Lãm.

Mẹ Lâm đọc mà ngây người.

Lục Lãm này là bạn trai Lục Lãm của Yến Hạc Thanh sao?

Bà hoang mang lo sợ, cố giữ bình tĩnh trở lại bệnh viện, thấy Lâm Phong Trí tỉ mỉ chọn quần áo như không có chuyện gì xảy ra thì tim lạnh đi một nửa.

Sau đó bám theo Lâm Phong Trí.....

Rốt cuộc bắt gặp cảnh tượng mà bà không bao giờ muốn thấy.

Sao có thể.....

Thích bạn trai của anh mình chứ.....

Lần đầu tiên mẹ Lâm đánh Lâm Phong Trí.

"Xin lỗi, dì thật sự rất xin lỗi vì đã dạy Trí Trí thành ra như vậy." Ngoài câu này mẹ Lâm chẳng còn biết phải nói gì nữa.

Yến Hạc Thanh nhìn mẹ Lâm thút thít, hình ảnh bà dần trùng khớp với Yến Thu Sương.

Lần đầu tiên cậu thấy ghen tị với Lâm Phong Trí.

Đời người có được tình thương của mẹ một lần đã là hạnh phúc lắm rồi, Lâm Phong Trí lại có đến hai lần.

"Dì không cần xin lỗi thay nó đâu." Yến Hạc Thanh chồm tới nhẹ nhàng ôm người phụ nữ khóc đến run rẩy.

Giọng cậu trong trẻo, "Càng không cần trả giá cho lỗi lầm của người khác."

.....

Trấn an mẹ Lâm xong, Yến Hạc Thanh dẫn tài xế đưa bà về nhà họ Lâm rồi dõi theo chiếc xe chạy xa dần, sau đó đi tới chỗ đậu xe khởi động xuất phát.

Chương 99

Trên đường Yến Hạc Thanh gọi điện cho Lục Lãm, "Tối nay em sẽ về muộn."

"Anh cũng có việc phải xử lý." Lục Lãm cười, "Chắc còn trễ hơn em nữa đấy."

Lục Lãm tăng ca là chuyện bình thường nên Yến Hạc Thanh cũng không nghĩ nhiều, đến bệnh viện đậu xe xong, cậu đi thang máy lên lầu.

Đến phòng bệnh 1503, cửa khép hờ, giọng Cố Tinh Dã vọng ra.

"Ở sân đấu khúc côn cầu trên băng tớ đã biết cậu thích Lục tiên sinh rồi."

Yến Hạc Thanh khựng lại.

Trong phòng bệnh, hai mắt Lâm Phong Trí đỏ hoe, "Biết thì biết, tớ thích chú ấy đâu có gì sai!"

Cố Tinh Dã nhíu mày, "Anh ấy là bạn trai Yến Hạc Thanh mà."

"Đừng có nhắc tớ mãi thế." Trước mặt Cố Tinh Dã, Lâm Phong Trí chẳng chút kiêng dè bộc lộ sự phẫn uất của mình, "Tớ biết chứ, nhưng tớ gặp chú Lục trước mà."

Giọng y nghẹn ngào như sắp khóc, "Cũng là tớ thích chú Lục trước..... Như vậy không công bằng....."

Chuyện tối qua mẹ Lâm kể với Cố Tinh Dã rất mơ hồ, nhưng hẳn hiểu rõ Lâm Phong Trí nên đã đoán được bảy tám phần.

"Tình yêu đâu phân biệt trước sau." Cố Tinh Dã chợt nhớ đến đêm mưa ở Hoài Sơn.

Hai người hôn nhau trong nhà kính, Yến Hạc Thanh mà hẳn chưa từng thấy.

Hắn thầm thở dài, "Dù thế nào Yến Hạc Thanh cũng là anh ruột cậu, giờ cậu phải từ bỏ Lục tiên sinh thôi."

Lâm Phong Trí ngẩng phắt lên, "Sao ngay cả cậu cũng bên vực Yến Hạc Thanh vậy....." Y chợt khựng lại, con người dần mở to, "Chắc không phải cậu cũng thích Yến Hạc Thanh đấy chứ?"

Trong phòng lập tức yên tĩnh.

Cố Tinh Dã không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận, chỉ lộ ra ánh mắt phức tạp.

Lòng ngực Lâm Phong Trí đập phồng dữ dội, dạo này y gầy rộc hẳn đi, bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình phát ra tiếng sột soạt theo cảm xúc mãnh liệt của y.

"Cậu cũng về đi!" Lâm Phong Trí chỉ ra cửa phòng bệnh. "Các người thích Yến Hạc Thanh hết đi! Tôi cóc cần!"

Rốt cuộc Cố Tinh Dã bộc lộ cảm xúc, "Cậu đã là người lớn rồi, học cách kiềm chế tính thiếu gia của mình đi được không?"

"Tính tôi vậy đó, không thích thì đừng tới nữa." Lâm Phong Trí nổi nóng. "Tôi có gọi cậu tới đâu!"

Cố Tinh Dã quay lưng bỏ đi.

Kéo cửa ra, Cố Tinh Dã nhìn thấy Yến Hạc Thanh ngoài cửa, hăn sừng sốt rồi lập tức mỉm cười, "Tớ đi trước đây."

Yến Hạc Thanh lịch sự gật đầu.

Lúc này Lâm Phong Trí cũng nhìn sang, thấy Yến Hạc Thanh thì đầu tiên là bối rối.

Yến Hạc Thanh đến bao lâu rồi? Có nghe thấy lời y nói không?

Nhưng sự bối rối biến mất rất nhanh, Lâm Phong Trí túm chặt mền, y có làm gì sai đâu!

Y nhìn Yến Hạc Thanh đóng cửa lại, chờ cậu đến gần, y mở miệng trước: "Đúng vậy, em thích Lục Lãm đấy."

Y ngồi thẳng dậy, "Anh muốn chửi thì cứ chửi đi."

Lâm Phong Trí hất mặt lên, giờ Yến Hạc Thanh mới thấy má phải của y hơi sưng, còn in mấy dấu tay.

Mẹ Lâm chỉ nói tối qua Lâm Phong Trí đi tìm Lục Lãm chứ không nói bà đánh Lâm Phong Trí.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói: "Anh không mắng em đâu."

Lâm Phong Trí giật mình, cắn mạnh má trong, "Đừng tưởng anh làm vậy thì em sẽ áy náy." Sống mũi y cay xè. "Em chẳng có lỗi gì cả, lúc em thích chú ấy anh vẫn chưa xuất hiện mà!"

Yến Hạc Thanh đột nhiên bật cười.

Lâm Phong Trí bị dọa sợ, ngơ ngác nhìn cậu.

"Nhiều lúc anh cũng không biết em ngốc thật hay giả ngốc nữa." Ánh mắt Yến Hạc Thanh tối đi, "Chẳng ai lên án em vì trước kia thích Lục

Lắm cả, nhưng em biết rõ anh ấy là bạn trai anh mà tối qua vẫn đi tìm anh ấy."

Đúng là bây giờ Lâm Phong Trí mới nhớ ra chuyện này, y lại càng không cảm thấy mình có lỗi.

"Anh thích Lục Mục Trì, không thích Lục Lắm mà lại ở bên chú ấy, anh đang lừa dối người khác, chính anh mới có lỗi!"

Y cầm điện thoại vội vàng mở ảnh chụp video ra cho Yến Hạc Thanh xem, "Anh đừng hòng chống chế, đây chắc chắn là anh!"

Yến Hạc Thanh nhìn bóng người nhỏ xíu mơ hồ kia, Lâm Phong Trí có thể nhận ra cậu cũng xem như một loại tài năng.

Nhưng cậu chỉ quan tâm đến chuyện khác, "Em tìm Lục Lắm để cho anh ấy xem cái này à?"

Lâm Phong Trí gật đầu, "Đúng vậy! Vốn dĩ em cũng chẳng muốn vạch mặt anh đâu, là chú ấy....."

Hồi bé Lâm Phong Trí từng bị gai xương rồng đâm vào tay một lần, bàn tay nhỏ bé dính đầy gai li ti, mẹ Lâm phải nhổ cho y cả đêm mới hết.

Mới đầu không đau nhưng hôm sau thỉnh thoảng lại nhói lên.

Mấy chữ kia của Lục Lắm hết như gai xương rồng đâm vào tim y.

Nhả ra da thịt bị mình cắn rách, Lâm Phong Trí ghen ngào nói, "Chú ấy nói mình yêu anh là đủ rồi, em lấy ảnh chụp ra cho chú ấy xem mà chú ấy cũng chẳng thèm nhìn."

Đây không phải lần đầu tiên Yến Hạc Thanh nghe người khác nói Lục Lắm quan tâm mình thế nào, Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt cũng từng nói qua.

Nhưng nghe câu "Chú ấy nói mình yêu anh là đủ rồi", tim Yến Hạc Thanh như bị ai bóp chặt, cậu lặng người đi.

Lâm Phong Trí lại hiểu lầm Yến Hạc Thanh đang chột dạ, tim y đập dồn dập, bỗng nhiên nhảy xuống giường túm lấy hai tay Yến Hạc Thanh, nước mắt tuôn như mưa, "Anh không thích chú Lục thì buông tha chú ấy đi được không? Em không thể không có chú Lục được, em rất thích rất thích chú ấy, anh....." Y khó nhọc gằn từng chữ, "Anh nhường em một lần đi, anh muốn gì em cũng cho anh hết!"

Yến Hạc Thanh tỉnh táo lại, nhìn Lâm Phong Trí khóc lóc đáng thương rồi gỡ ra bàn tay y đang níu chặt mình.

Đúng lúc này, Lâm Phong Trí thấy được chiếc vòng trên cổ tay Yến Hạc Thanh.

Giống hệt vòng của Lục Lãm, màu đậu đỏ đẹp đến chói mắt.

"Lâm Phong Trí." Yến Hạc Thanh gọi cả họ lẫn tên y, "Dừng lại ở đây đi."

Trong lòng Lâm Phong Trí bất giác hoảng hốt, y không biết tại sao nhưng lúc này có một cảm giác rất mãnh liệt, vô cùng mãnh liệt, không thể để Yến Hạc Thanh đi được, y muốn níu tay cậu lần nữa, "Anh— —" Trước mắt lại tối sầm.

Lần này không sáng lại nữa, không biết Yến Hạc Thanh ở đâu, y vừa gấp vừa sợ, "Anh ở đâu vậy? Mắt em không thấy gì nữa, em không thấy anh....."

Yến Hạc Thanh đứng ngay trước mặt Lâm Phong Trí, nhìn y quơ quào lung tung trong không khí, bệnh mắt đến sớm vậy sao?

Cậu quay người đi.

Lâm Phong Trí nghe tiếng bước chân thì càng thêm sợ hãi, y chạy tới trước nhưng lại bị vấp chân, cả người ngã nhào xuống đất.

"Anh....." Lâm Phong Trí hoảng sợ tột độ, lồm cồm bò dậy nhưng hai chân không còn sức lực, chỉ biết gọi rối rít, "Anh quay lại đây đi....."

Qua một lúc lâu, lại có tiếng bước chân, Lâm Phong Trí giơ tay lên chụp, "Anh....."

"Lâm tiên sinh, cậu có nhìn thấy tay tôi không?"

Giọng nói quen thuộc vang lên, là bác sĩ phụ trách chữa trị cho y.

*

Cạnh bệnh viện có một siêu thị.

Yến Hạc Thanh vào mua ít trái cây và gia vị, lúc thanh toán thu ngân hỏi cậu trả bằng gì, cậu khựng lại hai giây rồi lấy ra tấm thẻ đen kia, "Thẻ ạ."

Thông qua tin tức của Lâm Phong Trí, Yến Hạc Thanh hoàn toàn chắc chắn Lục Lãm đã phát hiện ra kế hoạch của cậu.

Nhưng phát hiện được bao nhiêu và phát hiện lúc nào thì cậu vẫn chưa thể xác định.

Yến Hạc Thanh xách đồ lên xe, vừa cài dây an toàn thì Cát Đồng Nguyên gọi tới, "Hạc Thanh cậu xem hot search chưa? Thì ra thằng Trình c/hó đê kia phạm tội nhiều lần rồi, có một sao nam đã công khai tố cáo hắn xâm hại tình d/ục, giờ đang ầm ĩ lắm!"

Cát Đồng Nguyên lòng đầy căm phẫn, "Sao nam kia vì vậy mà bị trầm cảm, thằng Trình ch/ó đê này phải ngồi tù mục xương mới vừa!"

Yến Hạc Thanh bật loa ngoài, thoát khỏi giao diện trò chuyện rồi mở

mục tìm kiếm.

Mạnh Diệu bị phú nhị đại xâm hại tình d/ục

Trình Giản

Trình thị

Mạnh Diệu bị trầm cảm từng tự sát

.....

Yến Hạc Thanh không mở ra xem, chuyện sao nam tố cáo Trình Giản quá trùng hợp, cậu lập tức nghĩ đến Lục Lãm.

Ban đầu Yến Hạc Thanh lên kế hoạch trả thù Trình Giản cũng từng nghĩ đến biện pháp pháp lý, nhưng chưa chắc các nạn nhân kia sẽ tin cậu, hơn nữa các vụ xâm hại tình d/ục rất khó điều tra, thu thập bằng chứng vừa khó khăn vừa mất thời gian nên tạm thời cậu đành từ bỏ.

Nếu là Lục Lãm thì sẽ dễ hơn nhiều.

Cát Đồng Nguyên vẫn đang nói gì đó trong điện thoại, Yến Hạc Thanh gục đầu lên tay lái, cả khuôn mặt chìm vào bóng tối, nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi mới nói vài câu với Cát Đồng Nguyên rồi cúp máy.

Về nhà Lục Lãm, lúc cởi giày Yến Hạc Thanh nhìn thấy giày da của Lục Lãm, cậu nhìn vào nhà nhưng không thấy anh, xách đồ vào bếp cũng chẳng có ai.

Yến Hạc Thanh để đồ xuống rồi đến phòng làm việc, "Lục Lãm?"

Anh nói vọng xuống từ sân thượng, "Anh ở đây này."

Yến Hạc Thanh đổi hướng đi lên sân thượng, không ngờ Lục Lãm

đang sắp xếp chậu hoa, anh dựng mấy cái giàn, dưới đất bày đủ loại hoa cỏ.

Hôm nay tâm trạng anh vui vẻ thấy rõ.

"Công ty vừa đặt một lô chậu hoa." Lục Lãm vẫy tay gọi Yến Hạc Thanh tới, "Em xem còn thích gì nữa không, ngày mai anh đem về thêm."

Chậu hoa là loại vườn hoa Tú Mai hay dùng.

Tuy kiểu dáng rất phổ biến nhưng vì đối phương là Lục Lãm nên Yến Hạc Thanh không thể không nghĩ nhiều, trong đầu cậu nảy ra một ý nghĩ, chắc không phải máy sưởi mùa đông năm ngoái quán cà phê tặng cũng là của Lục Lãm đấy chứ?

Khóe miệng cậu cong lên, Lục Lãm thấy vậy cũng cười theo, "Thích thế cơ à?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Dạ, thích lắm."

Lục Lãm đặt bình tưới xuống rồi đi tới ôm cậu từ phía sau, ôm trọn Yến Hạc Thanh vào lòng, "Chờ em tốt nghiệp chúng ta dọn đến nhà cũ của anh nhé, trong sân trồng đủ loại hoa cỏ, còn có cây ăn quả nữa, có một cây mận đường anh trồng lúc năm tuổi, tháng sau quả chín anh dẫn em đi hái."

Yến Hạc Thanh bắt đầu tính, "Cuối tuần khám bệnh, tuần sau câu cá, đến tháng Sáu lại đi hái mận đường."

Lục Lãm siết chặt cánh tay, đôi môi ấm áp dán vào gò má Yến Hạc Thanh, "Còn thiếu nhiều lắm, mọi chuyện anh đều muốn làm với em một lần."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà nhắm mắt lại, dường như đã ngủ thiếp đi.

Thời gian trôi qua, ánh đèn neon trên tòa nhà đối diện đổi màu, cậu lên tiếng, "Lục Lãm, ngày 4 tháng 3 năm sau anh cùng ngắm mặt trời mọc với em nhé."

*

Không có những chuyện phiền lòng kia, thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến cuối tuần, Lục Lãm lái xe chở Yến Hạc Thanh đi gặp bác sĩ.

Bác sĩ bắt mạch cho Yến Hạc Thanh, kết luận không khác mấy so với hiểu biết của cậu, thể chất lạnh bẩm sinh, không ảnh hưởng gì đến sức khỏe cả.

"Nhưng bình thường phải chú ý bồi dưỡng, ví dụ như ăn nhiều thịt trứng sữa và ít uống đồ lạnh." Bác sĩ đề nghị, "Tắm suối nước nóng nhiều cũng hữu ích lắm."

Nhà Tạ Quân Kiệt có mở khách sạn suối nước nóng tốt nhất ở thành phố bên cạnh, cách thủ đô hai tiếng lái xe.

Tạ Quân Kiệt nhận được điện thoại của Lục Lãm, chẳng bao lâu sau Sở Tử Ngọc cũng biết, hắn gọi thẳng cho Yến Hạc Thanh, "Khách sạn suối nước nóng kia chơi vui lắm, anh rảnh quá mà! Ngày mai..... À mai em phải đi học, thứ Bảy tuần sau tự mình đi chơi nhé!"

Lục Lãm ở cạnh nghe vậy thì trả lời trước, "Đi chữa bệnh, đừng quấy rầy."

Sở Tử Ngọc cự nự, "Quấy rầy gì chứ, Lục tổng cậu có biết tâm trạng vui vẻ mới là liều thuốc tốt nhất không hả, có tớ đi chung bảo đảm bé cưng nhà cậu sẽ được chữa trị tốt nhất cho xem!"

Yến Hạc Thanh nhìn Lục Lãm rồi thì thầm hỏi, "Anh chịu không?"

Yến Hạc Thanh không ngờ Lục Lãm lại cảm thấy hành động này vô cùng đáng yêu, anh cúi đầu hôn chụt lên môi cậu một cái, "Em quyết định đi."

Yến Hạc Thanh đồng ý.

Cúp điện thoại, chưa đầy một lát sau lại có người gọi tới, là Lâm Phong Huyền.

Lúc đầu mẹ Lâm không cho nói, Lâm Phong Huyền và cha Lâm bàn nhau mấy ngày, cuối cùng vẫn quyết định nói cho Yến Hạc Thanh biết, "Hạc Thanh, nghe xong em đừng cuống lên nhé."

Lâm Phong Huyền thở dài, "Mắt Trí Trí có vấn đề rồi."

Chương 100

"Chẩn đoán chính xác là bị giác mạc hình chớp ở cả hai mắt."

Yến Hạc Thanh không lên tiếng mà trầm tĩnh nhìn phía trước qua kính chắn gió.

Chạng vạng tối, ánh hoàng hôn cuối trời đỏ như lửa, thiêu đốt cả tầng mây đỏ rực.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phong Huyền tiếp xúc với bệnh này, không rõ Yến Hạc Thanh có biết hay không nên giải thích ngắn gọn, "Cũng may là phát hiện sớm, giờ bác sĩ đề nghị liên kết chéo giác mạc và đeo kính áp tròng cứng để kiểm soát sự phát triển, nếu hai cách này đều không hiệu quả....."

Lâm Phong Huyền im lặng, không hiệu quả thì phải ghép giác mạc.

Nhưng hiện giờ đây chưa phải là vấn đề nghiêm trọng nhất.

Điều nghiêm trọng là Lâm Phong Trí từ chối điều trị.

Hôm đó y mù mấy tiếng rồi trở lại bình thường, chẳng biết lúc nào sẽ mù hẳn.

Cả nhà họ Lâm ở bệnh viện thuyết phục y một tuần, còn gọi cả Cố Tinh Dã nhưng Lâm Phong Trí kiên quyết khóa trái cửa, không chịu gặp ai.

Mẹ Lâm cứ dặn họ đừng nói với Yến Hạc Thanh, mới đầu Lâm Phong Huyền cũng đồng ý, đâu cần phải làm nhiều người lo lắng

hơn, chờ Lâm Phong Trí chữa xong rồi nói cũng chưa muộn.

Nhưng mẹ Lâm ngày càng hốc hác, khóc cạn nước mắt, hôm qua Lâm Phong Huyền hoảng hốt phát hiện chỉ trong một đêm tóc bà đã bạc phơ, hẳn không thể nào chờ được nữa.

"Từ nhỏ Trí Trí đã bướng bỉnh, đã quyết định chuyện gì thì không ai thay đổi được." Lâm Phong Huyền áy náy nói, "Giờ đành phải làm phiền em tới một chuyến, biết đâu em sẽ khuyên được nó cũng nên."

Lục Lãm chưa khởi động xe mà chờ Yến Hạc Thanh nói chuyện xong.

Yến Hạc Thanh vẫn nhìn hoàng hôn đỏ rực, ngữ khí bình tĩnh, "Em đến nó càng không chịu chữa đâu."

Lâm Phong Huyền sừng sốt, "Hai em cãi nhau à?"

Yến Hạc Thanh không trả lời thẳng mà chỉ nói: "Anh đừng lo quá, nó bị mù mấy lần sẽ biết sợ thôi."

Lâm Phong Huyền cũng hết cách, "Hy vọng là thế."

Cúp máy, Lục Lãm mở miệng, "Không đi thật à?"

Trong xe yên tĩnh nên anh nghe rõ mồn một những lời Lâm Phong Huyền nói.

Yến Hạc Thanh quay đầu nhìn Lục Lãm, "Anh có thấy em phũ phàng lắm không?"

Lục Lãm chồm sang ôm thanh niên vào lòng rồi hôn vành tai cậu qua lọn tóc mềm mại.

"Từ chối giỏi lắm."

Yến Hạc Thanh cũng ôm Lục Lãm, nhắm mắt để mặc mình chìm vào vòng tay ấm áp an toàn này.

Cậu rất rã rời, cũng rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một lát.

Lục Lãm bế cậu xuống xe rồi cúi đầu hôn lên mắt cậu, "Không sao đâu, ngủ tiếp đi em."

Yến Hạc Thanh không mở mắt ra nữa.

Lục Lãm đi tới ghế sau để gối dựa xuống cho Yến Hạc Thanh nằm, đắp chăn mỏng cho cậu rồi mới đóng cửa xe, quay ngược trở lại tìm bác sĩ.

Anh đi rồi quay lại, bác sĩ chưa kịp ngồi nóng chỗ giải thích với anh, "Bệnh này tôi không rành lắm, chỉ biết là có liên quan đến yếu tố di truyền, cũng có thể là đột biến gen."

Sắc mặt Lục Lãm trầm xuống, lập tức rời đi.

Khi Yến Hạc Thanh tỉnh ngủ thì đã đến bệnh viện tư nhân.

Khám tổng quát có kết quả rất nhanh, mắt Yến Hạc Thanh không bị sao cả.

Lúc này sắc mặt Lục Lãm mới dịu xuống, xoa đầu Yến Hạc Thanh, "Tối nay ăn ở ngoài, em muốn ăn gì."

Thật ra Yến Hạc Thanh không đói, nhưng hôm nay nào là thể chất lạnh, nào là mắt, cậu không muốn Lục Lãm lo lắng thêm về dạ dày của mình nên nghiêm túc suy nghĩ, "Thịt bò nướng ạ."

Thiện chí duy nhất mà truyện gốc dành cho cậu là có một cơ thể khỏe mạnh, trước kia bị suy dinh dưỡng nhưng cũng không mắc bệnh gì nghiêm trọng.

Lục Lãm dẫn Yến Hạc Thanh đến nhà hàng của Tạ gia, bò được vận chuyển từ thảo nguyên về đây mới mổ, thịt tươi non còn thơm mùi sữa.

Yến Hạc Thanh thật sự thèm nên ăn hết sạch, còn gọi thêm một phần mì xào bò.

Ăn xong, cậu vẫn làm việc và nghỉ ngơi như trước đây, không có gì khác thường, mười một giờ chúc Lục Lãm ngủ ngon rồi về phòng ngủ.

Lục Lãm lên sân thượng.

Anh ngồi xuống kiểm tra từng chậu hoa từng chiếc lá.

Ngày xưa bà ngoại anh rất yêu vườn hoa của mình, việc đầu tiên khi thức dậy và việc cuối cùng trước khi ngủ là tỉ mỉ xem đi xem lại đám hoa cỏ kia.

Lúc đó Lục Lãm không hiểu.

Anh chẳng quan tâm thứ gì nhiều đến vậy.

Nhưng hôm nay anh đã hiểu.

Nghĩ đến có thể Yến Hạc Thanh cũng bị bệnh mắt di truyền, đầu óc anh hoàn toàn không thể hoạt động bình thường được nữa.

Thì ra là cảm giác này đây.

Hoa lá đẹp rực rỡ nhưng Lục Lãm không động đến, anh nhìn chăm chú chậu hoa lay ớn màu tím nhạt trước mặt, đôi mắt đen lảng động vô số cảm xúc.

Anh đang suy nghĩ lý do Yến Hạc Thanh thích viết quất.

"Thích viết quất à?"

"Vâng, tốt cho mắt mà."

Yến Hạc Thanh bảo vệ mắt theo kiểu bình thường hay là cha mẹ cậu có ai bị bệnh mắt nên dặn cậu phải bảo vệ mắt?

Hay là — —

Lục Lãm không sao tìm được đáp án, kể cả ngày 4 tháng 3 năm sau mà Yến Hạc Thanh nói.

Năm sau, ngày 4 tháng 3, mặt trời mọc.

Lục Lãm nghĩ thật lâu vẫn không thể xâu chuỗi mối liên hệ giữa ba chuyện này.

Đột nhiên trợ lý gọi tới, Lục Lãm vừa tưới nước cho hoa vừa nghe trợ lý báo cáo tình hình mới nhất của vụ án Mạnh Diệu bị Trình Giản xâm hại tình dục.

Đúng là không có vật chứng.

Chẳng những Trình Giản không để lại t/ình dịch mà lúc ấy Mạnh Diệu bị cưỡng hi/ếp trong lúc mê man nên trên người không có vết thương, hơn nữa đã mấy năm trôi qua, camera của khách sạn đã xóa từ lâu, hôm đó thuê phòng cũng không dùng thẻ căn cước của Trình Giản.

Nhưng Mạnh Diệu dám tố cáo Trình Giản, người có quan hệ rộng trong giới đều nắm được tin tức.

Sau lưng Mạnh Diệu là Lục Lãm.

Lục Lãm cũng không giấu, trái lại còn bảo trợ lý loan tin để mọi người đều biết anh đang đối phó với Trình Giản.

Lục Mục Trì vừa đánh Trình Giản một trận, những người khác tự động liên kết hai chuyện với nhau, nhiều người muốn nịnh bợ lấy lòng Lục Lãm nên nhân chứng xuất hiện liên tiếp.

Người đại diện của Mạnh Diệu chủ động thừa nhận trước kia Trình Giản thấy Mạnh Diệu trên sân khấu thì rất thích nên nhờ hắn hẹn Mạnh Diệu đi ăn, từng bóng gió gợi ý nếu Mạnh Diệu qua đêm với mình sẽ được quảng cáo cho Trình thị.

Tiếp tân và nhân viên phục vụ ở khách sạn cũng nhớ rõ đêm đó đúng là Trình Giản dìu Mạnh Diệu hôn mê bất tỉnh vào phòng.

Không chỉ có vậy.

Sau khi chuyện Mạnh Diệu tố cáo Trình Giản xâm hại tình dục lan truyền trên mạng, thấy dân mạng đều bên vực Mạnh Diệu và chửi mắng Trình Giản, có mấy người trước đây từ chối đã chủ động liên hệ với trợ lý.

Có nam có nữ, họ không bị chuốc thuốc mê nhưng bị đưa lên giường Trình Giản để trao đổi lợi ích.

"Năm đó có một nam sinh vị thành niên 17 tuổi. Luật sư Dương rất giỏi xử lý những vụ kiện kiểu này, bà ấy nói thể nào Trình Giản cũng phải ngồi tù ba năm."

Trợ lý dừng một lát rồi nói tiếp: "Còn một tin nữa ạ."

Hắn kìm nén sự hả hê trong giọng nói, "Công cụ gây án của Trình Giản đúng là bị Tiểu Lục thiếu đánh hỏng rồi ạ."

Lục Lãm cúp máy.

Trong đầu quanh quẩn câu nói "Có một nam sinh vị thành niên 17 tuổi", bàn tay cầm bình tưới siết chặt, khớp xương nhô lên, màu da

biến thành trắng xanh.

Theo thông tin mà anh nắm được cho đến giờ thì Yến Hạc Thanh chưa từng tiếp xúc với Trình Giản.

Nhưng nhìn cách Yến Hạc Thanh đối phó với Trình Giản, chắc chắn hẳn từng tổn thương Yến Hạc Thanh, chỉ là chưa rõ mức độ mà thôi.

Trong lòng Lục Lãm dâng lên một nỗi xúc động, muốn lập tức đến phòng Yến Hạc Thanh ôm chặt cậu, nói với cậu từ nay về sau sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa.

Nhưng ý định này chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Những vết thương kia nằm trên người Yến Hạc Thanh, dù bây giờ anh nhìn thấy, anh đau lòng thì Yến Hạc Thanh từng trải qua sẽ càng đau hơn ngàn vạn lần.

Những lời an ủi chỉ làm lòng anh dễ chịu hơn chứ chẳng có tác dụng gì với Yến Hạc Thanh.

Lục Lãm đặt bình tưới xuống, đứng dậy đi tới ngăn kéo lấy ra hộp thuốc lá chưa mở, rút một điếu, đóng cửa phòng khách đi ra lan can sân thượng, châm thuốc rít một hơi rồi chậm rãi nhả ra, khói trắng bảng lảng dưới ánh đèn trên sông.

Hút hết điếu thuốc, anh lấy điện thoại ra bấm số.

"Bảo đoàn luật sư đề nghị mười năm trở lên đi."

*

Yến Hạc Thanh dậy lúc sáu giờ nhưng Lục Lãm còn thức sớm hơn cả cậu, trong chỗ hấp bánh bao, trong nồi là cháo thịt bò nóng, Lục Lãm đã ra ngoài.

Yến Hạc Thanh lên sân thượng mở cửa ban công, hoa cỏ lấp lánh nước dưới nắng mai, Lục Lầm đã tưới cây.

Yến Hạc Thanh quay lại ăn điểm tâm.

Ăn sáng xong, cậu gọi điện cho Lục Lầm, "Tối qua anh không ngủ à?"

Lục Lầm đã đến văn phòng, đang xem chương trình họp sáng nay, anh cười, "Ngủ bốn tiếng, có hồ sơ cần xử lý nên dậy sớm."

Yến Hạc Thanh yên lặng mấy giây, "Sau này ngủ thêm lát nữa đi."

Lục Lầm đóng hồ sơ lại, "Nhớ anh à?"

Anh rất hiếm khi nói vậy, Yến Hạc Thanh sửng sốt hai giây, "Ăn sáng một mình hình như không ngon lắm."

Câu này làm tim Lục Lầm nhói lên một cái, vừa chua xót vừa ngọt ngào, vẻ mặt cương nghị bất giác trở nên hiền hòa, "Từ mai trở đi, ngày nào anh cũng sẽ ăn sáng với em."

Sắp đến giờ đi học nên Yến Hạc Thanh cúp máy.

Tối trường, một người không mong đợi đang chờ cậu.

Mà cũng chẳng bất ngờ lắm, Lâm Phong Dật.

Một thời gian không gặp, vẻ ngang tàng của Lâm Phong Dật đã giảm bớt, lông mày nhíu chặt, thấy Yến Hạc Thanh thì chỉ thốt ra một câu, "Có rảnh thì khám mắt đi."

Nói xong lập tức bỏ đi.

Khi hần đi ngang qua Yến Hạc Thanh, cậu nói, "Cảm ơn."

Lưng Lâm Phong Dật căng cứng, hần siết chặt tay, trong nháy mắt

hai bàn tay ướt đầm mồ hôi, không dám quay đầu lại, "Không phải tôi quan tâm cậu đâu, cậu là anh ruột Trí Trí, nếu cậu bị mù thì sẽ là gánh nặng cho nó."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ nói: "VẬY CŨNG CẢM ƠN ANH."

Lâm Phong Dật không nói gì nữa mà sai bước đi thật nhanh, chỉ giây lát sau đã biến thành chạy.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Đến phòng học, Cố Tinh Dã từ trước đến nay luôn giữ chỗ đã tới trước, câu đầu tiên cũng là, "Bạn thân của cha tớ là chuyên gia nhãn khoa, cậu mau đi khám đi."

Yến Hạc Thanh đáp: "Lục Lãm dẫn tôi đi khám rồi, không sao hết."

Cố Tinh Dã lộ ra vẻ mặt quả nhiên là thế, hắc cười khế, "Lục tiên sinh không hổ là ông trùm của giới kinh doanh, làm gì cũng nhanh cả."

Người thứ ba là Cát Đồng Nguyên.

Chẳng biết hắc nghe được tin tức ở đâu, "Tớ tìm hiểu rồi! Hình như bệnh này di truyền đó, cậu và Lâm Phong Trí là họ hàng, có cần đi khám không! Bệnh này nếu phát hiện sớm cũng dễ chữa lắm!"

Yến Hạc Thanh chờ hắc nói xong mới nói ngắn gọn quan hệ của mình và Lâm Phong Trí, "Tụi tớ là anh em sinh đôi."

Cát Đồng Nguyên kêu lên, "Má ơi! Thế thì cậu càng phải đi khám chứ! Bạn trai cậu có rảnh đi chung không? Nếu không rảnh thì tớ đi với cậu!"

Yến Hạc Thanh nói cho Cát Đồng Nguyên biết kết quả kiểm tra, hắc mới yên tâm lại.

Người thứ tư là Lục Mục Trì lâu nay vắng bóng.

Lục Mục Trì còn mặc đồ bệnh nhân, trên mặt bầm tím, đứng dựa vào tường bên cạnh phòng thí nghiệm, thấy Yến Hạc Thanh tới thì lập tức đứng thẳng dậy rồi đi nhanh tới muốn kéo cậu, "Đi, đi khám mắt....."

Yến Hạc Thanh né tránh rồi nhíu mày, "Sao anh biết chỗ này?"

Lục Mục Trì sốt ruột đến nổi trán lấm tấm mồ hôi, "Giờ là lúc để ý chuyện này sao? Em trai em bị giác mạc hình chớp ở cả hai mắt rồi, bệnh này di truyền đấy, em — —"

"Sao anh biết chỗ này?" Yến Hạc Thanh hỏi lại lần nữa.

Lục Mục Trì hết cách đành phải trả lời cậu trước, "Triệu Duy Phương dẫn anh tới, được chưa? Mau lên, xe đang chờ dưới lầu, anh thu xếp hết rồi, đi khám ngay đi."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh trầm xuống, không để ý Lục Mục Trì mà đi vòng qua hắt, mở cửa phòng thí nghiệm rồi đi vào đóng lại, lấy điện thoại ra gọi cho phòng bảo vệ.

"Chào anh, có người lạ xông vào tòa nhà thí nghiệm A2."

Chương 101

Giọng Yến Hạc Thanh nghe rõ mồn một trong hành lang yên tĩnh.

Lục Mục Trì nghe thấy "người lạ" thì tim như bị đâm mạnh một nhát, hấn dẫn xuống cơn tức, gần như nịnh nọt, "Anh biết em còn đang giận, hôm đó anh lơ đãng quá, không ngờ Trình Giản lại khốn nạn như thế. Em giận cỡ nào anh cũng chịu, nhưng đi khám trước đi được không?"

Không có tiếng trả lời.

Lục Mục Trì bất lực quay người dựa vào cửa, nhắm mắt chờ bảo vệ đến.

Hắn cười nhạt: "Nói ra chắc em không tin, nhưng anh chưa bao giờ nhún nhường với ai như vậy đâu, em giúp mẹ anh bỏ trốn mà anh vẫn không nổi trách em. Anh thật sự chẳng biết làm thế nào với em nữa, em nói anh biết đi, rốt cuộc phải làm sao thì em mới chịu đi khám?"

Trong phòng vẫn không có tiếng đáp lại.

Yến Hạc Thanh đã sớm thay áo blouse trắng vào một phòng khác làm thí nghiệm.

Chẳng bao lâu sau, hai bảo vệ hấp tấp chạy đến.

Lục Mục Trì không phản kháng mà đi theo bảo vệ, nếu xung đột nhất định Yến Hạc Thanh sẽ tức giận.

Xuống lầu, Lục Mục Trì đi thẳng tới chỗ đậu xe, hai bảo vệ đang định đuổi theo thì một người đàn ông chạy tới cản lại rồi thì thầm vài câu, một bảo vệ nhúu mày.

"Có gấp mấy cũng đâu thể xông vào chỗ thí nghiệm được chứ."

Người đàn ông gật đầu lia lịa, nói thêm mấy câu hai bảo vệ mới chịu đi.

Lục Mục Trì lên xe rồi hạ cửa sổ xuống nhìn tòa nhà thí nghiệm cách đó không xa.

Từ khi Lâm Phong Huyền gọi cho hắn nói Lâm Phong Trí mắc bệnh giác mạc hình chớp, trong lòng hắn chưa từng yên ổn một giây nào, hắn sợ mất Yến Hạc Thanh cũng gấp vấn đề như Lâm Phong Trí.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lục Mục Trì lấy điện thoại ra gọi cho Lục Lãm.

Bất cứ chuyện gì Lục Lãm cũng sẽ có cách, Lục Mục Trì muốn tìm anh xin lời khuyên.

Điện thoại đổ chuông nhưng chẳng ai nghe, Lục Mục Trì đoán Lục Lãm đang họp nên không dám gọi lần thứ hai.

Lục Lãm không họp, chỉ là thấy tên người gọi thì không muốn nghe.

Thư ký đang báo cáo tình hình, "Trình tiên sinh và con ông ấy vẫn chưa đi ạ."

Lục Lãm bình thản nói, "Ra ngoài đi."

Thư ký về chỗ mình, thư ký mới tuyến thấp giọng hỏi: "Không bùng trà và điểm tâm ra thật à?" Cô lo lắng nói, "Bọn họ chờ hai tiếng rồi còn gì, không ổn lắm đâu."

Thư ký làm động tác cắt cổ, "Bọn họ đặc tội với Lục tổng, tội mình mà

tiếp đãi bọn họ thì tội mình mới không ớn đó."

Thư ký mới tuyển bưng tỉnh đại ngộ, trình trọng gật đầu, "Hiểu rồi!"

Lúc này trong phòng tiếp khách, Trình Giản sầm mặt nghiêng rằng đứng phắt dậy, chưa kịp nhắc chân thì bên cạnh vang lên giọng nói trầm thấp. "Ngồi xuống."

"Cha!" Trình Giản chịu hết nổi, "Rõ ràng Lục Lãm đang sỉ nhục chúng ta mà!"

Đương nhiên Trình Khánh Di biết Lục Lãm đang sỉ nhục cha con bọn họ, đến hai tiếng rồi vẫn không tiếp, trà không bưng lên, vô cùng bất lịch sự.

Nhưng biết sao được, đối phương là Lục Lãm nên bọn họ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trình Giản bất mãn, "Cha sợ gì chứ?" Hắn siết chặt nắm đấm, "Giờ con đã bị Lục Mục Trì....." Hắn khó lòng mở miệng, trong mắt vẫn vện tia máu, "Dựa vào cái gì chúng ta phải đến năn nỉ anh ta chứ!"

"Vì hắn là Lục Lãm." Trình Khánh Di hạ giọng, "Vì mày ngu!"

Trình Giản đã gây bao rắc rối nhưng Trình Khánh Di đều mắt nhắm mắt mở cho qua, kết quả Trình Giản chạy đi giành đàn ông với Lục Mục Trì, chỗ kín bị thương nặng, còn bị Lục Lãm đào lại chuyện cũ.

Đây là muốn dồn Trình Giản và Trình thị vào chỗ chết mà!

Đám luật sư của Trình Khánh Di bàn bạc mấy ngày rồi đưa ra kết luận, nếu là người khác thì rất dễ thắng kiện, không có chứng cứ mà chỉ có nhân chứng nên có thể luồn lách được.

Vấn đề nằm ở chỗ đối phương là Mạnh Diệu nhưng thực tế là Lục Lãm.

Đoàn luật sư của Lục Lãm chưa từng thua kiện.

"Trình đồng." Luật sư đề nghị. "Nếu tự hòa giải được thì còn có cơ may vớt vát, nếu không Trình tổng sẽ rất khó thoát án tù."

Trình Khánh Di buộc lòng phải trơ mặt kéo Trình Giản đến xin lỗi.

Ai ngờ Lục Lãm còn sắt đá hơn cả lời đồn, dứt khoát không gập, ngay cả Lục Xương Thành gập ông ta còn phải nể mặt vài phần.

Trình Khánh Di chưa bao giờ nhục nhã đến mức này nên trút hết cơn giận lên Trình Giản, "Mày không chọc thẳng kia thì đâu ra nông nổi này!"

Trình Giản cắn nát răng, không dám cãi lại.

Thế hang của hắn vỡ vụn không thể cứu chữa, không bao giờ cương được nữa, hắn đã nảy ra ý định giết Lục Mục Trì, hôm nay còn bị Trình Khánh Di ép đến xin lỗi Lục Lãm, hắn chưa bao giờ thống khổ như vậy, mặt mũi nhăn nhúm, mối thù với Lục Mục Trì lại tăng thêm một bậc.

Đợi trong phòng họp đến sáu giờ, rốt cuộc Trình Khánh Di chờ hết nổi nên đi tìm thư ký.

Thư ký lịch sự mỉm cười, "Lục tổng bận việc đi trước rồi, nếu ngài có việc gì thì hẹn trước đi ạ." Cô nói thêm, "Lịch trình của Lục tổng đã kín đến cuối năm nay, ngày sớm nhất có thể hẹn trước là 5 tháng 1 năm sau."

Về đêm tĩnh của Trình Khánh Di rốt cuộc sụp đổ, Lục Lãm thật sự không hề nể mặt ông ta chút nào!

Ông ta vênh váo nói: "Nhấn lại với Lục tổng của các người là vụ kiện này chúng tôi sẽ theo tới cùng!"

*

Thư ký báo cáo lại nguyên văn với Lục Lãm, anh cúp máy rồi cho tài xế về nhà, tự lái xe đến đại học Bắc Kinh đón Yến Hạc Thanh.

Sắp đến cổng chính đại học Bắc Kinh thì một bóng người đi ra.

Ánh mắt Lục Lãm khẽ động, diềm nhiên lái qua đại học Bắc Kinh.

Lục Mục Trì vừa đi ra thì chợt thấy một chiếc xe chạy ngang qua, trên mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc, biển số kia là của chú hắn mà?

Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Lục Lãm, kết quả máy bận, Lục Mục Trì cũng không nghĩ nhiều mà tắt điện thoại rồi đi tìm cửa hàng tiện lợi mua thuốc lá.

Lục Lãm gọi cho Yến Hạc Thanh, "Đang bận à?"

Chỗ Yến Hạc Thanh rất yên tĩnh, "Em mới làm thí nghiệm xong, chuẩn bị về đây ạ."

Cậu ngáp ngừng, "Hôm nay em không tới đâu, ngày mai còn phải đến phòng thí nghiệm sớm nữa."

Lục Lãm bật cười, "Bể cá làm xong rồi, anh định tới đón em đi xem."

Yến Hạc Thanh biết Lục Mục Trì vẫn đang chờ mình bên ngoài, cậu lập tức nghĩ ra mấy cách đuổi hắn, "Nhấn địa chỉ cho em đi, em sẽ qua đó."

Lục Lãm cười khế, "Anh đang trên đường tới, hơi kẹt xe nên chắc sẽ muộn đấy, em khoan ra đã nhé."

Yến Hạc Thanh nhắm tính thời gian vừa đủ, "Dạ, vậy em sẽ làm thí nghiệm thêm lát nữa."

.....

Cúp máy, Lục Lãm gọi điện cho Lục Mục Trì.

Lập tức kết nối.

"Chú." Lục Mục Trì vừa châm thuốc, vô thức dụi mắt, "Cháu vừa thấy chú đi ngang qua nên gọi cho chú."

Lục Lãm hờ hững nói, "Tao thấy mày rồi."

Lục Mục Trì không sợ Lục Lãm biết sự tồn tại của Yến Hạc Thanh, Lục Lãm sẽ không bao giờ để ý chuyện nhỏ nhặt này, nhưng hắn cũng không muốn nói rõ nên chỉ nói qua loa, "Cháu đến đại học Bắc Kinh tìm bạn ạ."

Lục Lãm không hỏi mà đổi chủ đề, "Mày đến Văn Đình ngay đi."

Văn Đình là công ty luật hợp tác với Lục Lãm.

Lục Mục Trì lập tức hiểu ra, Lục Lãm muốn hắn tới thảo luận bản án của Trình Giản.

Hắn đã biết Lục Lãm ra tay đối phó với Trình Giản, ông nội hắn vui vẻ hiếm thấy, "Lần này xem như chú mày hiểu chuyện, biết ai mới là người nhà."

Lục Mục Trì không quan trọng Trình Giản có ngồi tù hay không, Trình Giản dám ngấp nghé Yến Hạc Thanh thì hắn sẽ phế Trình Giản, chuyện khác hắn không thêm để ý.

Giờ Lục Lãm đã lên tiếng nên Lục Mục Trì không dám cãi, nhớ tới Yến Hạc Thanh, hắn muốn đổi sang lúc khác, "Chú, cháu và bạn cháu bận chút việc, có thể....."

"Từ đại học Bắc Kinh qua đó bốn mươi phút, đến văn phòng luật sư Dương trước bảy giờ đi." Lục Lãm cúp máy.

Lục Mục Trì áp đầu lưởi vào răng hàm, bắt đắ dĩ xoa mặt rồi vút hộp thuốc lá vào thùng rác, bước nhanh về đại học Bắc Kinh lấy xe.

Lên xe, Lục Mục Trì biết Yến Hạc Thanh không nghe điện thoại của mình nên nhẩn tin.

[Anh có việc đi trước, ngày mai lại đến đón em đi khám.]

Nhẩn xong, Lục Mục Trì không dám chậm trễ mà lái xe đi ngay.

Khi Yến Hạc Thanh đọc tin nhắn thì ra cửa hông đại học Bắc Kinh, phát hiện Lục Mục Trì không có dưới lầu, cậu lập tức rời khỏi tòa nhà thí nghiệm.

Cậu thở phào một hơi rồi gọi cho Lục Lãm, "Còn kẹt xe không anh? Em đến cửa hông rồi."

Lần này Lục Lãm bị kẹt xe thật.

Khúc đường này của đại học Bắc Kinh là đường một chiều, phải lái đi rất xa mới vòng lại được, đang giờ cao điểm nên kẹt cứng nửa ngày không nhúc nhích.

Lục Lãm xoa huyết thái dương, "Em vào thí nghiệm thêm lát nữa được không?"

Yến Hạc Thanh trở lại làm thí nghiệm.

Thời gian dần trôi, khi Yến Hạc Thanh làm xong đã mười giờ đêm, cậu cầm điện thoại lên xem, không có cuộc gọi lỡ mà chỉ có tin nhắn Wechat Lục Lãm gửi ba tiếng trước, "Làm xong đến bãi đỗ xe nhé."

Cậu vội vàng cởi blouse trắng, rửa tay sạch sẽ rồi chạy thật nhanh

đến bãi đỗ xe.

Đêm khuya bãi đỗ xe chỉ còn mấy chiếc, vừa liếc mắt đã thấy được xe Lục Lãm.

Thái dương Yến Hạc Thanh lấm tấm mồ hôi, "Xin lỗi, em quên mất thời gian." Cậu thở hổn hển lên xe, ngồi vào ghế phụ cài dây an toàn, "Giờ đi xem bể cá còn kịp không anh?"

Lục Lãm đưa khăn tay cho cậu, "Kịp chứ, đi ăn trước đã."

Tất nhiên Yến Hạc Thanh vẫn chưa ăn cơm, từ xế chiều vui đầu làm thí nghiệm đến tận bây giờ, cậu cầm khăn lau mồ hôi, "Anh cũng chưa ăn à?"

"Ăn tối một mình hình như không ngon lắm." Trong mắt Lục Lãm lộ ra ý cười.

Anh lấy câu Yến Hạc Thanh nói sáng nay để trêu cậu, Yến Hạc Thanh đang lau mồ hôi chợt khựng lại, sau đó cầm khăn quay đầu đi, Lục Lãm đang thắc mắc thì thấy tai cậu ửng lên màu đỏ mờ nhạt.

Thật ra chỉ hơi đỏ chút xíu nhưng da Yến Hạc Thanh trắng quá nên dễ có màu gì khác thì thấy rất rõ.

Trong lòng Lục Lãm khẽ động, anh lái xe đi.

Tìm một quán nhỏ ven đường ăn cơm, hương vị không tệ, ăn xong gần mười một giờ, Yến Hạc Thanh hỏi lại, "Giờ đi xem được chưa ạ?"

Lục Lãm cười, "Đem về nhà rồi."

Trong lúc chờ Yến Hạc Thanh, Lục Lãm đã gọi người đưa giá sách bể cá đến đây.

Mấy phút sau về khu tập thể của đại học Bắc Kinh, Lục Lãm dừng xe, Yến Hạc Thanh xuống xe ngẩng đầu lên, đập vào mắt là ánh sáng ấm áp hắt ra từ ban công.

Cảm giác này hết sức kỳ diệu, tựa như có người đang chờ mình về nhà vậy.

Lục Lãm xuống xe thấy vẻ mặt Yến Hạc Thanh thì đoán được ý nghĩ của cậu.

Hơn nửa đêm, trên đường vắng tanh, anh đi qua nắm tay Yến Hạc Thanh, "Về nhà thôi."

Mở cửa ra, công nhân đã đi từ lâu.

Phần thô hôm qua đã sửa xong, không trang trí trần nhà mà chỉ dán thạch cao đơn giản, cả căn hộ không có đèn chính, phòng khách vừa cao vừa sáng, sàn lát bằng gỗ thật rất êm chân, Yến Hạc Thanh cởi giày rồi đi chân trần về phía giá sách bể cá chiếm trọn vách tường.

Bể cá to bằng tivi 85 inch được đặt giữa giá sách, mô phỏng khung cảnh đáy biển hết sức chân thực, nền hồ sáng rực, hai con cá bơi lượn trong nước, một con đuôi đỏ, một con chỉ có đầu màu đỏ, phần còn lại màu trắng.

Yến Hạc Thanh áp tay vào bể cá, khom người chăm chú quan sát cá trong hồ.

Bỗng nhiên hiểu ra tại sao Lục Lãm đột nhiên đặt thêm bể cá.

Có thêm hai con cá này, căn hộ trở nên sinh động hơn nhiều.

Tiếng đóng cửa vang lên, sau đó Lục Lãm đi tới sau lưng, nhốt cậu giữa bể cá và cánh tay mình, "Thích không?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Thích ạ."

Lục Lãm cười rồi cúi xuống hôn tai trái của cậu, "Lúc này ở bãi đỗ xe anh muốn làm vậy nè."

Bên tai Yến Hạc Thanh là tiếng máy bơm oxy trong hồ cá, cổ áp vào bể kính mát lạnh, tóc mềm của Lục Lãm thỉnh thoảng phất qua mặt cậu, thoang thoang hương tuyết tùng.

Cậu đưa tay ôm Lục Lãm, yên tâm nhắm mắt lại, "Đi suối nước nóng sớm hơn được không anh?"

"Đương nhiên là được rồi, chừng nào đi?"

"Ngay bây giờ."

Chương 102

Lục Lãm không gọi Tạ Quân Kiệt mà gọi thẳng tới khách sạn sưởi nước nóng đặt phòng.

Tạ Quân Kiệt lập tức nhận được tin nên gọi cho Lục Lãm.

"Đi sớm hả? Ở phòng xếp làm gì, ở biệt thự luôn đi."

Khách sạn có chứa lại một sưởi nước nóng và xây biệt thự riêng cho nhà họ Tạ ở mỗi khi nghỉ mát.

Lục Lãm đang lái xe nên bật bluetooth, giọng Tạ Quân Kiệt vang vọng trong xe.

Lục Lãm liếc nhìn Yến Hạc Thanh, cậu thích yên tĩnh, ở biệt thự sẽ khó tránh khỏi ồn ào.

Yến Hạc Thanh hiểu ý Lục Lãm nên chủ động trả lời Tạ Quân Kiệt, "Làm phiền Tạ tiên sinh rồi ạ."

Tạ Quân Kiệt cười ha ha, "Đừng gọi Tạ tiên sinh, khách sáo quá vậy! Anh đâu lớn hơn em bao nhiêu, gọi anh Tạ hay anh Kiệt gì tùy em."

Rõ ràng hắn đang muốn trên cơ Lục Lãm, bé cưng của Lục Lãm gọi hắn là anh cũng chẳng khác nào Lục Lãm gọi hắn là anh!

Yến Hạc Thanh nhếch môi, "Gọi tên đi ạ."

"Cũng được." Tạ Quân Kiệt cười, "Thôi, không quấy rầy hai người nữa, cúp máy đây, mai tới đến."

Tạ Quân Kiệt cúp điện thoại.

Mấy phút sau, Sở Tử Ngọc cũng gọi tới nhưng là gọi cho Yến Hạc Thanh.

"Thanh à, hai người đến đâu rồi?" Chỗ hắn có tiếng lạch cạch. "Anh đang soạn hành lý đây! Lát nữa tới đó hẹn nhau ăn khuya nhé?"

Hắn nói oang oang, Lục Lãm từ chối thay Yến Hạc Thanh, "Cậu tự đi đi, em ấy đến để dưỡng sinh mà."

Lại nghe thấy tiếng Sở Tử Ngọc vỗ trán, "Ôi trí nhớ cá vàng của tớ, quên mất chuyện này nữa chứ, vậy được, không ăn đồ nướng thì sáng mai tớ lên đường, để soạn thêm hành lý đã!"

Cũng chẳng biết hắn đem bao nhiêu hành lý mà vội vã cúp máy.

"Anh quen Sở Tử Ngọc từ hồi cấp một à?" Yến Hạc Thanh chợt hỏi.

Lục Lãm bình thản nói, "Nhà trẻ. Hồi đó ngày nào cậu ta cũng tè dầm, đến lúc tốt nghiệp vẫn vậy."

Yến Hạc Thanh gật đầu, tè dầm không hiếm gặp, Yến Phong đã 12 tuổi mà vẫn còn tè dầm.

"Em phản ứng như vậy." Lục Lãm gõ ngón trỏ lên tay lái, "Không sợ anh ghen à?"

Lần này Yến Hạc Thanh ngẩn ra mấy giây rồi mau chóng giải thích, "Con trai của mẹ nuôi em 12 tuổi vẫn còn tè dầm đấy."

Lục Lãm nhớ lại lần trước đến đó, trong nhà nồng nặc mùi khai, Yến Hạc Thanh đã sống trong hoàn cảnh như vậy suốt 13 năm.

"Gọi tên đầy đủ của anh ấy vì anh ấy là bạn anh mà." Yến Hạc Thanh

nói tiếp.

Lục Lãm bị câu này đánh bại hoàn toàn, "Ngủ một lát nhé?" Anh nhìn bảng hướng dẫn, "Từ đây tới đó phải mất ba tiếng."

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Không buồn ngủ, khi nào xuống cao tốc để em lái cho."

Lúc này đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi 24 giờ, Lục Lãm dừng lại ven đường, "Anh đi mua nước, em muốn đem theo đồ ăn không?"

Yến Hạc Thanh cởi dây an toàn, "Để em đi."

Trong cửa hàng tiện lợi chỉ có một nhân viên thu ngân đang xem bóng đá, Yến Hạc Thanh lấy mấy chai nước và mấy hộp bánh quy rồi đến quầy thu ngân.

Để đồ xuống, nhân viên thu ngân quét mã, "Tổng cộng 45 tệ."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh rơi vào mấy gói xanh xanh đỏ đỏ trên kệ hàng bên cạnh.

Cậu từng làm thêm ở siêu thị nên biết trong này không phải bánh kẹo mà là áo mưa.

Cậu yên lặng nhìn hai giây rồi lấy một hộp.

"Cả cái này nữa."

— —

Lúc này nhà họ Lâm vẫn đang gà bay chó chạy.

Lâm Phong Trí không chịu nằm viện mà về nhà nhốt mình trong phòng.

Cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Phong Huyền đều có tính tình ôn hòa, Lâm Phong Dật nhẫn nhịn đến tột, bỗng nhiên không nói một lời đi tới phòng Lâm Phong Trí đập mấy cú làm cửa bật ra.

Vào phòng, hắn xốc chần Lâm Phong Trí lên rồi vác y đi nhanh ra ngoài.

Lâm Phong Trí giãy giụa loạn xạ, "Em không đi bệnh viện đâu! Thả em ra!"

Trên người trên mặt Lâm Phong Dật đều bị cào xước nhưng hắn vẫn thản nhiên vác Lâm Phong Trí xuống lầu.

Cha Lâm và mẹ Lâm chạy tới thì thấy Lâm Phong Dật vác Lâm Phong Trí ra ngoài.

Họ đều tưởng hắn đưa Lâm Phong Trí đến bệnh viện. Cha Lâm thở dài, "Bắt nó đi chữa trị cũng tốt, đâu còn cách nào nữa."

Vừa nói xong thì bên ngoài đột nhiên "ùm" một tiếng, xen lẫn tiếng thét của Lâm Phong Trí.

Mẹ Lâm lập tức chạy ra.

Nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, bà sợ ngây người, Lâm Phong Dật đứng cạnh bể bơi, còn Lâm Phong Trí bị hắn ném xuống nước!

Cha Lâm chạy tới, cuống quýt định vớt y lên nhưng mẹ Lâm run rẩy giữ chặt ông rồi yếu ớt nói, "Đừng, cứ để nó tự leo lên đi."

Lâm Phong Trí giãy giụa leo lên bờ, toàn thân ướt đẫm, vẻ mặt vô cùng ảm ức. "Lâm Phong Dật anh nổi điên gì thế hả!"

Lâm Phong Dật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. "Em điên thì có! Mắt bị bệnh mà không chữa, em muốn mù luôn đúng không!"

"Ừ đấy!" Lâm Phong Trí quát lại hăn, "Em muốn mù đấy!"

Mù thì cái gì cũng không thấy nữa! Không thấy Lục Lãm thích Yến Hạc Thanh, không thấy hai người họ đeo vòng đôi!

Gào thét một hồi, nước mắt Lâm Phong Trí trào ra, "Các người đều thích anh ta, tôi mù thì sẽ không thấy gì nữa, không phải đau khổ nữa!"

Lâm Phong Dật chợt hiểu ra Lâm Phong Trí đang nói đến Yến Hạc Thanh, hăn có một cảm giác kỳ quái, "Chẳng phải em cũng thích cậu ấy lắm sao?"

Trước đây Lâm Phong Trí không cho hăn gọi Yến Hạc Thanh là "họ Yến kia", hơn nữa còn rất thích Ultraman mà Yến Hạc Thanh tặng mình.

Lâm Phong Trí càng kích động hơn, y thích Yến Hạc Thanh vì Yến Hạc Thanh đối với y rất tốt, nhưng cậu và Lục Lãm lại yêu nhau.

Lục Lãm mà y thích nhất trên đời.....

"Giờ em hết thích anh ta rồi!" Lâm Phong Trí nói, "Dù sao em cũng không chữa, có chết cũng không chữa, mù luôn càng tốt!"

Lâm Phong Dật không hiểu lắm, rốt cuộc mẹ Lâm chịu hết nổi, hai mắt bà sưng húp nhưng không thể khóc được nữa, "Trong lòng con, mẹ còn thua cả một người đàn ông không yêu con sao? Con sống chết vì anh ta, mắt cũng không cần, con đã bao giờ nghĩ đến cảm nhận của mẹ chưa?"

Mẹ Lâm chưa nói cho cha Lâm và Lâm Phong Dật biết Lâm Phong Trí yêu thầm Lục Lãm, giờ hai người nghe Lâm Phong Trí thích đàn ông thì đều kinh ngạc.

Lâm Phong Dật mau chóng hiểu ra.

Hắn nhú mày, "Em thích Lục Lãm sao?"

Cha Lâm nghe thấy tên Lục Lãm thì biến sắc, "Lục Lãm của Lục thị ấy à?"

Lâm Phong Trí không trả lời, y nhìn sắc mặt tái nhợt của mẹ Lâm, giờ đã biết lo lắng, "Mẹ....."

Trong mắt mẹ Lâm rồi cuộc hiện lên một tia hy vọng, tiến lên muốn dìu y, "Sau này đừng bám theo Lục tiên sinh nữa, chúng ta đến bệnh viện chữa mắt đi, thích người cùng giới cũng không sao hết, chữa xong mẹ con mình đi du lịch vòng quanh thế giới, nhất định sẽ gặp được một người đàn ông tốt mà."

Nhưng bà vừa chạm vào cánh tay Lâm Phong Trí thì y rút lại tránh đi.

Lâm Phong Trí sốt ruột giải thích, "Tại mẹ không biết đấy thôi..... Yến Hạc Thanh không thích chú Lục đâu, anh ta thật sự không thích chú Lục mà....."

Ánh sáng trong mắt mẹ Lâm lập tức tắt ngấm, không thể sáng lên được nữa.

Bà chỉ căn dặn cha Lâm và Lâm Phong Dật một chuyện, "Không ai được gọi cho Yến Hạc Thanh hết."

"Tôi chẳng còn mặt mũi nào gặp lại nó nữa."

*

Bên kia, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh đến biệt thự.

Đã hai giờ sáng, hai người đều mệt nhoài, mỗi người về một phòng đi ngủ.

Trong phòng có hương thơm giúp ngủ ngon, Yến Hạc Thanh không dậy lúc sáu giờ mà ngủ đến khi tự tỉnh.

Cậu kéo màn cửa sổ ra, phòng nằm trên lầu hai nên có thể nhìn thấy ga ra trong sân, Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt đã đến, Lục Lãm cũng ở đó.

Ba người đang khiêng đồ trong ga ra.

Tất cả đều là hành lý của Sở Tử Ngọc, mấy chiếc xe đạp hơn triệu bạc của hắn đều đem đến.

"Không khí nghỉ mát thật ngọt làm sao!" Sở Tử Ngọc hài lòng hít hà.

Hắn quay sang hỏi Tạ Quân Kiệt, "Sao không rủ vợ cậu đi chung? Càng đông càng vui mà."

Tạ Quân Kiệt nhú mày, "Cô ấy còn lo sự nghiệp hơn tở nữa, ra nước ngoài đàm phán hợp đồng đã về đâu."

Nói xong Tạ Quân Kiệt hỏi Lục Lãm, "Hôm nay có kế hoạch gì chưa?"

"Chờ em ấy ngủ dậy rồi tính."

Sở Tử Ngọc xen vào, "Để tớ sắp xếp cho! Gần đây có đường núi thích hợp đạp xe, chẳng phải bé Thanh muốn rèn luyện sức khỏe à, đạp xe hợp lắm đấy!"

Lục Lãm thờ ơ nói: "Cách xưng hô của cậu phong phú đa dạng quá nhỉ."

"Chứ sao!" Sở Tử Ngọc hết sức tự hào. "Mỗi ngày tớ có thể đổi cách gọi khác nhau nữa cơ."

Tạ Quân Kiệt nhin không được vỗ mạnh bả vai Sở Tử Ngọc, cười rung cả người, "Má ơi! Lục tổng ghen kìa! Ha ha ha, chỉ xưng hô thôi

mà cũng ghen nữa, nếu là mười năm trước, à không, trước ngày hôm nay tớ cũng không tưởng tượng ra đâu!"

Sở Tử Ngọc nhếch miệng, "Nếu Lục tổng ghen thì để tớ đổi cách khác! Tiểu Hạc! Gọi thế này chắc Lục tổng hài lòng rồi chứ?"

Lục Lãm mặc kệ bọn họ huyên thuyên, quay đầu nhìn lâu hai phía xa.

Quả nhiên trông thấy Yến Hạc Thanh đứng bên cửa sổ.

Chỉ là khoảng cách hơi xa.

Lục Lãm lấy điện thoại ra gọi cho Yến Hạc Thanh, "Còn sớm mà, em ngủ thêm đi."

Yến Hạc Thanh không muốn quấy rầy dịp hiếm hoi ba người họ tán gẫu với nhau, "Em đi tắm đây, hôm qua muộn quá chưa kịp tắm nữa."

Lục Lãm cười, "Đi đi, chờ em tắm xong rồi ăn sáng."

Thấy Yến Hạc Thanh kéo màn cửa lại, Lục Lãm mới để điện thoại xuống.

Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt đang trò chuyện, chờ họ nói xong, Lục Lãm chợt hỏi, "Năm sau là dịp gì đặc biệt à?"

Hai người đều sửng sốt.

Thật sự không giống vấn đề Lục Lãm sẽ quan tâm.

Tạ Quân Kiệt tưởng đây là câu hỏi phỏng vấn mới, "Kỷ niệm lần thứ XX của Lục thị hả?"

Sở Tử Ngọc rất rành về phương diện này, mau chóng lấy điện thoại ra tra cứu nhưng cũng không phát hiện điều gì đặc biệt.

Hắn xoa môi, "Hình như là năm may mắn thì phải, chẳng lẽ sang năm tở có số đào hoa à?"

Sau đó lại lú lo không ngừng đưa ra mấy đáp án thượng vàng hạ cám.

Cuối cùng hắn cười bí hiểm.

"Còn một cái nữa! Lời sấm truyền nói là tận thế đấy!"

Tạ Quân Kiệt chế giễu, "Cậu nói thì có!"

Sở Tử Ngọc cãi lại, "Đâu phải tở, trên mạng nói mà!" Hắn tìm Lục Lãm làm đồng minh. "Đúng không Lục tổng."

Lục Lãm không trả lời, chắc chắn năm sau sẽ không tận thế nhưng ngày 3 tháng 3 năm sau giống như tận thế của Yến Hạc Thanh vậy.

Vì là tận thế nên mới muốn nhìn thấy mặt trời mọc ngày 4 tháng 3.

Ý nghĩ này cực kỳ hoang đường nhưng cứ mãi quanh quẩn trong đầu Lục Lãm.

Đến khi Yến Hạc Thanh xuống lầu, Lục Lãm mới thoát khỏi ý nghĩ hoang đường kia.

Anh dần xuống nỗi phiền muộn rồi vuốt mái tóc vừa sấy khô của Yến Hạc Thanh.

"Đi ăn sáng thôi."

Chương 103

Bữa sáng do khách sạn đưa tới hết sức phong phú.

Ăn sáng xong, Sở Tử Ngọc hỏi Yến Hạc Thanh, "A Thanh, biết chạy xe đạp không?"

Lúc này ở lầu hai Yến Hạc Thanh đã thấy Sở Tử Ngọc đem xe đạp tới, cậu gật đầu, "Biết ạ."

Sở Tử Ngọc lộ vẻ thất vọng, "Anh còn mong em không biết để A Lãm chở em nữa chứ."

Giờ nhớ lại hẳn vẫn còn thấy mất mặt, "Em không biết đâu, hồi cấp hai anh đi xe đạp leo núi đời mới mà sống chết gì cũng không đuổi kịp cậu ấy đi xe đạp nữ của bà ngoại, khỏi phải nói mất mặt cỡ nào."

"A Thanh em giúp anh thắng cậu ấy một lần đi." Sở Tử Ngọc trắng trợn nói ra mưu đồ bí mật, "Em bảo A Lãm đạp xe chở em lên núi đi, cậu ấy sung sức như vậy mà em không hưởng thụ thì phí lắm."

"Khụ khụ khụ!" Tạ Quân Kiệt ho khan mấy tiếng, "Đừng nói bậy."

Sở Tử Ngọc khinh bỉ, "Suy bụng ta ra bụng người à! Tớ đang nói chuyện trong sáng mà." Hắn lại nhe răng cười với Yến Hạc Thanh, "Thật đó, thể lực của A Lãm như lỗ đen vậy, cậu ấy dư sức chở em lên núi, xuống núi đổi lại em chở cậu ấy."

Yến Hạc Thanh quay đầu nhìn Lục Lãm, "Được không anh?"

Lục Lãm cười, "Nếu em muốn nhận lời cậu ta thì đương nhiên là

được rồi."

Sở Tử Ngọc lập tức nói ra kế hoạch của mình hôm nay.

Khách sạn suối nước nóng được xây cạnh núi, trên núi chẳng có thắng cảnh hay di tích gì nhưng lại có rất nhiều cây đỗ quyên, trong đó có một gốc đã hơn ngàn tuổi, Sở Tử Ngọc chọn đường núi có thể trông thấy cây đỗ quyên ngàn tuổi kia.

Chẳng bao lâu nữa sẽ đến tháng Sáu, đây là dịp ngắm hoa cuối cùng trong năm nay.

"Ngắm hoa đỗ quyên xong thì xuống núi từ bên kia, đi hai cây số có quán thịt bò Thanh Tuyền, vừa ngon vừa vui nữa! Ăn xong về ngủ bù một giấc, buổi tối xem biểu diễn và tắm suối nước nóng, chịu không A Thanh?"

Yến Hạc Thanh không có ý kiến.

Lúc này Lục Lãm có điện thoại nên đứng dậy ra ngoài, khi trở lại trên tay cầm một chiếc máy ảnh DSL.

Anh đeo vào cổ Yến Hạc Thanh, "Lát nữa chụp thêm mấy tấm ảnh hoa đỗ quyên nhé."

Yến Hạc Thanh nhận ra đây chính là chiếc máy ảnh DSL lần trước Lục Lãm bảo mình tới lấy.

Có lẽ sáng nay Lục Lãm cố ý gọi người đem từ thủ đô tới.

Yến Hạc Thanh rất ít khi bộc lộ cảm xúc, nhưng giờ phút này cậu khẽ cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thân máy. Đôi mắt nhạt màu đang nhìn máy ảnh DSL nhưng lại giống như xuyên qua nó để nhìn thứ gì khác.

Mấy giây sau, cậu ngược mắt lên, khóe miệng lộ ra ý cười, "Em chưa

dùng bao giờ, lên núi anh dạy em nhé."

Lục Lãm cười, "Ừ."

Bốn người lập tức lên đường.

Sở Tử Ngọc đã dự tính từ lâu nên chỉ đem theo một chiếc xe đạp leo núi cải tiến gắn thêm yên sau.

Xe đạp lần này tốt hơn xe ở Nhị Thập Kiều rất nhiều, yên sau rộng rãi, mềm mại thoáng mát, ngồi hết sức thoải mái.

Yến Hạc Thanh vừa ngồi lên thì Lục Lãm kéo tay cậu vòng qua eo mình, "Giờ không có ai, ôm chặt vào."

Sở Tử Ngọc ở cạnh la ó. "Coi cậu nói kìa, thì ra tớ và lão Tạ không phải người sao!"

Tạ Quân Kiệt cũng cười trêu, "Giờ trong mắt Lục tổng ngoài A Thanh ra thì còn ai nữa đâu."

Lục Lãm ung dung bình thản, cảm nhận được hai cánh tay Yến Hạc Thanh ôm chặt eo mình thì khoe môi khẽ nhếch lên, đạp xe đi trước.

Sở Tử Ngọc hô to gọi nhỏ phía sau, "Ê ê, chưa gì đã bỏ người ta lại là không được đâu nha, chờ tớ với chứ!"

Ra khỏi cổng biệt thự, rẽ trái đi một lát là đường lên núi.

Cuối tháng Năm, thời tiết ôn hòa, không nóng cũng chẳng lạnh, hai bên trồng đầy trúc đào, hồng trắng đều có, vừa mới trổ hoa mà đã rất xinh đẹp.

Đường lên núi không dốc lắm nhưng rất khó nhìn thấy điểm tận cùng, Sở Tử Ngọc đuổi kịp Lục Lãm và Yến Hạc Thanh, nhàn nhả đạp lùi lại một hai bước, cười toe toét nói chuyện phiếm với Yến Hạc

Thanh.

Dưới trướng Sở gia có mấy công ty giải trí lớn nên chuyện showbiz hẳn biết rõ như lòng bàn tay.

Nhưng mấy nghệ sĩ đang nổi mà hẳn nói Yến Hạc Thanh đều không biết, Sở Tử Ngọc âm thầm đổi đề tài.

Đi ngang một khóm trúc đào, Sở Tử Ngọc đưa tay hái một bông định cài lên tai, "A Thanh em đang học sinh vật đúng không, đây là hoa gì vậy? Đẹp thật."

"Trúc đào." Yến Hạc Thanh chớp mắt, "Có độc đấy ạ."

"Má! "Sở Tử Ngọc ném qua Tạ Quân Kiệt.

Tạ Quân Kiệt lập tức tránh đi rồi vượt mặt ba người họ, huýt sáo nói, "Đừng hòng ám sát tớ."

"Không ăn vào thì không sao đâu ạ." Yến Hạc Thanh lại nói.

Sở Tử Ngọc cười he he, "Anh biết chứ, nếu không vừa đụng vào đã chết ngắc rồi, làm sao trồng ven đường được nữa, cơ mà trồng hoa độc chi vậy?"

Yến Hạc Thanh giải thích cặn kẽ tác dụng của cây trúc đào đối với môi trường, Sở Tử Ngọc nghiêm túc lắng nghe, "Thực vật thú vị nhỉ, vậy cây kia— —" Vừa định hỏi tiếp thì Lục Lãm bất ngờ tăng tốc bỏ lại Sở Tử Ngọc một quãng xa.

Nhưng anh chờ thêm Yến Hạc Thanh, còn phải leo dốc nên chỉ một lát sau Sở Tử Ngọc vẫn đuổi kịp.

Lần này Sở Tử Ngọc hiểu chuyện, nháy mắt ra hiệu, "Được được được, tớ không làm kỳ đà cản mũi nữa, hai vị cứ từ từ đạp đi."

Hắn gò lưng đuổi theo Tạ Quân Kiệt.

Lục Lãm trở lại tốc độ không nhanh không chậm, Yến Hạc Thanh hỏi anh, "Đổi em chở nhé?"

Gió núi mát mẻ thổi qua, thổi giọng nói của Lục Lãm vào tai Yến Hạc Thanh, "Không tin thể lực của anh à?"

Cây cối xanh tươi từ từ lùi dần ra sau, Yến Hạc Thanh chợt nhớ lại lần ở Hoài Sơn, Lục Lãm cống cậu về căn cứ mà một giọt mồ hôi cũng không rơi.

"Lần đó ở Hoài Sơn." Mi mắt Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, "Sao anh tìm được em vậy?"

Cậu đột ngột đổi chủ đề nhưng Lục Lãm vẫn trả lời rất nhanh, "Nhờ ảnh tảo hoa mai em gửi đấy."

Đang nói chuyện thì phía trước chợt hiện ra một mảng lớn màu tím, Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt đang chụp ảnh dưới cây, chính là cây đỗ quyên ngàn tuổi kia.

Thấy hai người họ cuối cùng cũng tới, Sở Tử Ngọc đang định khoe ảnh thì Tạ Quân Kiệt kịp thời túm hắn lại, "Tụi mình đi trước đi."

Giờ Sở Tử Ngọc mới hiểu ra, "Ờ ha!" Động tác của hắn còn nhanh hơn cả Tạ Quân Kiệt, nhảy lên xe đạp chạy thục mạng.

Khi Lục Lãm và Yến Hạc Thanh đến gốc cây, Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc đã chạy mất dạng.

Lục Lãm nói sơ qua kỹ thuật chụp ảnh, Yến Hạc Thanh chụp thử một tấm, Lục Lãm chồm sang nhìn vào máy ảnh rồi cười nói: "Sở Tử Ngọc mà thấy chắc lại tự kỷ cho xem."

Yến Hạc Thanh chụp thêm mấy chục tấm, Lục Lãm đang định đi thì

cậu đột nhiên giữ anh lại, "Chụp chung một tấm đi anh."

Không lấy cây đồ quỳên làm nền mà chỉ chụp hai bàn tay đan nhau, nền ảnh là đường nhựa sạch sẽ.

*

Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt chờ dưới chân núi, sau khi tập hợp thì cùng đi ăn thịt bò Thanh Tuyền.

Giờ không phải mùa du lịch nên hơi vắng khách, điểm thú vị mà Sở Tử Ngọc nói là nồi lẩu được đun bằng những viên đá nhỏ màu trắng dưới đáy, chính loại đá này đã làm nước sôi nóng lên, đồ ăn kèm cũng rất thú vị, ngoài rau củ phổ biến còn có hoa đồ quỳên.

Hương vị quả thật khá ngon, mà cũng có thể là vì đói bụng, ăn xong họ về biệt thự nghỉ ngơi.

Cách biệt thự không xa có một căn nhà nhỏ và khoảng sân, có suối nước nóng riêng biệt, cạnh suối mọc lên mấy cây lựu um tùm che khuất hơn nửa sân, nhờ nhiệt độ nước suối nên hoa lựu to hơn chỗ khác, giăng đầy trên cây như đèn lồng đỏ, không ít hoa rơi dập dềnh dưới suối.

Tạ Quân Kiệt đổi cho Yến Hạc Thanh căn nhà nhỏ này.

"Lần này chủ yếu là em tắm suối nước nóng dưỡng sinh, ở đây ngâm lúc nào cũng được, tiện lắm."

Còn một điều nữa mà Tạ Quân Kiệt không nói.

Hắn cảm thấy Yến Hạc Thanh không quen tắm suối nước nóng với người khác.

Còn Lục Lắm vẫn ở phòng tối qua.

Yến Hạc Thanh không có thói quen ngủ trưa nên ngồi trên bậc thềm trong sân đọc sách.

Thời gian dần trôi, sắc trời tối xuống, sắp đọc xong thì cậu nhận được điện thoại của Lục Lãm gọi về ăn tối.

Buổi tối đến khách sạn ăn buffet, nhân tiện xem biểu diễn phun lửa đổi mặt.

Ở khách sạn náo nhiệt hơn hẳn, du khách cũng nhiều, Tạ Quân Kiệt định vào phòng riêng nhưng bị Sở Tử Ngọc cản lại, "Đồng người mới có không khí chứ."

Bốn người đều quá nổi bật nên trong lúc ăn có người tới hỏi xin số liên lạc, ai đến Sở Tử Ngọc cũng không từ chối, ai xin cũng cho, còn ba người khác thì Sở Tử Ngọc lịch sự cười nói, "Người nhà cậu ấy không đến, còn hai anh kia là người nhà của nhau."

Tạ Quân Kiệt cười mắng hắn, "Cậu có quê mùa quá không vậy, thời buổi nào rồi mà còn người nhà nữa."

"Quê mùa cái gì?" Sở Tử Ngọc nhú mày, "Vừa thân thiết vừa ấm áp nữa! Đúng không A Thanh."

Yến Hạc Thanh đang ăn cơm thì bị gọi tên, cảm nhận được bên cạnh có ánh mắt nhìn mình, cậu gật đầu, "Dạ."

Trò phun lửa đổi mặt được trình diễn ở quảng trường trước khách sạn, nói là trình diễn nhưng không dựng sân khấu, người biểu diễn đi vòng quanh tương tác với du khách, lúc thì phun lửa, lúc thì thay đổi khuôn mặt làm tiếng cười và tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

Vì quá đông nên không khí rất loãng.

Sở Tử Ngọc chơi quên cả trời đất, còn Tạ Quân Kiệt đã sớm chạy đi gọi điện cho vợ mình, Yến Hạc Thanh và Lục Lãm chậm rãi lách ra

khởi đám đông, một lát sau Lục Lãm nói: "Đến lúc tắm suối nước nóng rồi."

Yến Hạc Thanh còn đang đi học, lần này chỉ đi một ngày, ngày mai phải về thủ đô, suối nước nóng quan trọng nhất vẫn chưa ngâm.

Yến Hạc Thanh gật đầu, họ đi ngược dòng người, từ một con đường khác trở về biệt thự.

Từ khách sạn đến biệt thự khoảng mười phút, xung quanh huyên náo dần trở nên yên tĩnh, hai người đều không nói gì, về biệt thự, Lục Lãm định đến suối nước nóng lớn thì Yến Hạc Thanh gọi anh lại, "Mình ngâm chung đi anh."

Lục Lãm dừng lại rồi quay đầu, đôi mắt đen như mực, anh nhìn sâu vào mắt Yến Hạc Thanh.

"Đừng cảm dỗ anh." Anh cho Yến Hạc Thanh thêm một cơ hội đổi ý, "Chỉ có em là anh không cưỡng lại được cảm dỗ thôi."

Kiểm chế bắt nguồn từ yêu, dụ/c vọng cũng đến từ yêu.

Đáy mắt Yến Hạc Thanh thấp thoáng tia sáng mờ nhạt, một lát sau, cậu tới gần kiếng chân hôn lên má Lục Lãm, "Em tự nguyện mà."

Nước suối cao ngang ngực, Yến Hạc Thanh dựa lưng vào vách đá, bị Lục Lãm đè hôn đắm đuối.

Cậu ngửa đầu, cần cổ thon dài tạo thành một đường cong ưu mỹ, trong tầm mắt mờ ảo chỉ có hoa đỏ đầy trời, lá tả rơi xuống như một cơn mưa hoa lộng lẫy.

Cuối cùng cậu được Lục Lãm bế về phòng.

Cả người lún trong nệm êm, Yến Hạc Thanh thoáng tỉnh táo lại, lấy ra cái hộp dưới gối, "Lần này em có đem nè."

Mắt Lục Lầm tối đi, yết hầu nhấp nhô kịch liệt, trong cổ phát ra tiếng cười khó kìm nén, anh cầm lấy cái hộp rồi cúi đầu hôn lên mắt Yến Hạc Thanh, "Có gai cũng hay đấy nhưng cỡ này không vừa với anh đâu."

Vành tai Yến Hạc Thanh đột nhiên đỏ lên.

Cậu cũng không rành thứ này, chỉ tiện tay lấy đại thôi.

Yến Hạc Thanh xấu hổ quay đi chỗ khác nhìn ánh đèn bàn rơi xuống, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, "Không, không có cũng được mà."

Lục Lầm bật cười buông cậu ra, nhặt áo khoác dưới đất lên, lấy ra một cái hộp tương tự cái đang cầm trên tay, mở hộp rồi trở lại giường, nhẹ nhàng xoay mặt Yến Hạc Thanh qua, đặt một nụ hôn như lông vũ lên trán cậu, mang theo sự trân trọng không nói thành lời, "Chịu không nổi phải nói ngay nhé."

Yến Hạc Thanh không nhớ cuối cùng mình có nói hay không.

Cậu cũng chẳng thấy khó chịu lắm.

Hôm sau ngủ dậy, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, Lục Lầm đã tắm rửa cho cậu nên chỉ còn hơi đau, lúc cử động phải chú ý hơn bình thường, quần áo sạch được xếp để cạnh gối, vừa thay đồ xong thì ngoài cửa vang lên động tĩnh, giây lát sau Lục Lầm đẩy cửa vào.

Thấy cậu đã tỉnh, Lục Lầm bùng nước tới, trong tay còn có mấy viên thuốc.

"Em bị sốt nhẹ rồi, uống thuốc đi." Lục Lầm đưa nước rồi sờ trán cậu, đã hết nóng.

Yến Hạc Thanh nuốt thuốc, nước ấm vừa phải, uống trước mấy ngụm rồi ngửa cổ uống hết phần còn lại.

Lúc này cổ cậu mới lộ ra dấu vết mờ ám, đêm qua Lục Lãm đã hôn cổ cậu rất lâu.

Lục Lãm hơi hối hận, ngón cái vuốt ve vết đỏ trên da, hỏi cậu, "Uống nữa không?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, uống xong định xuống giường thì Lục Lãm đẩy cậu về, "Nghỉ thêm lát nữa đi."

Yến Hạc Thanh nghĩ với tình trạng này mà trở về thì buổi chiều cũng chẳng còn sức làm thí nghiệm, mặc dù không khó chịu như tưởng tượng nhưng quả thực không thể đứng quá lâu, cũng khó lòng tập trung tinh thần, thế là lại nằm xuống.

"Em muốn ăn gì?" Lục Lãm ngập ngừng, "Tốt nhất là ăn đồ lỏng."

Mặt Yến Hạc Thanh lập tức ửng đỏ, cậu trở mình quay lưng về phía Lục Lãm rồi nói: "Cháo ngọt ạ."

Chương 104

Trong thuốc có chất gây buồn ngủ nên Yến Hạc Thanh vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Dần cảm thấy toàn thân nóng lên, cậu biết mình bắt đầu phát sốt nhưng không mở mắt ra nổi, cứ thế chìm vào cảm giác ấm áp này ngủ say sưa.

Lục Lãm bưng cháo quay lại, anh tự tay nấu cháo nếp thơm đường đỏ, đẩy cửa vào thấy Yến Hạc Thanh vùi cằm vào chăn ngủ mê mết, anh không vào nữa mà đóng cửa lại âm thầm rời đi.

Hôm nay thời tiết trở lạnh, không thấy mặt trời, còn có chiều hướng mưa phùn, Lục Lãm đi ra khỏi nhà rồi ngồi trầm tư trên ghế đá trong sân.

Giờ anh mới có thời gian nhớ lại phản ứng cơ thể của Yến Hạc Thanh tối qua.

Ngây ngô chưa quen nhưng không hề căng thẳng, cơ bắp toàn thân thả lỏng, những phản ứng này không giống như từng bị ám ảnh tâm lý.

Chẳng lẽ anh hiểu lầm rồi sao?

Hoặc là — —

Có chuyện gì đó còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tổn thương thể xác.

Trong miệng Lục Lãm dâng lên vị đắng chát, anh chưa thấy hết toàn cảnh mà đã cảm nhận được nỗi đau khổ của Yến Hạc Thanh.

Vậy người trong cuộc còn đau đớn cỡ nào nữa?

Đêm qua tiếp xúc thân mật khiến mạch suy nghĩ của anh rõ ràng hơn, nỗi xót xa đối với Yến Hạc Thanh tựa như đáy biển anh từng lặn, vô cùng vô tận.

"Nghĩ gì mà như người mất hồn thế?" Tạ Quân Kiệt ở ngoài cổng nhìn thấy Lục Lãm, gõ một hồi nhưng Lục Lãm chẳng có phản ứng gì nên hấn sốt ruột đẩy cổng vào.

Lục Lãm thu lại cảm xúc, "Không có gì."

Tạ Quân Kiệt không hỏi nữa mà ngồi xuống bên cạnh, "Tối qua ở đây à?"

Người yêu thân mật với nhau là điều hết sức bình thường, nhưng đối với Lục Lãm, đã vượt qua ranh giới này có nghĩa là trọn đời.

Tạ Quân Kiệt kinh ngạc.

Mặc dù hẳn biết rõ Lục Lãm đối đãi với Yến Hạc Thanh rất đặc biệt nhưng không ngờ Lục Lãm đã sớm đưa cậu vào tương lai của mình.

Nhưng ngẫm lại đây là lẽ dĩ nhiên.

Ba mươi năm nay người có thể khiến Lục Lãm rung động chỉ có mỗi mình Yến Hạc Thanh, không phải cậu thì còn có thể là ai.

Thậm chí Tạ Quân Kiệt cảm thấy mấy ngày nữa nghe tin hai người kết hôn cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, hẳn chợt nghĩ tới một vấn đề, "Bác trai có biết chuyện này không?"

Tạ Quân Kiệt từng đến thăm Lục Tri Thiên một lần, hẳn không sợ bà

phản đối nhưng Lục lão gia chắc chắn sẽ phản đối kịch liệt.

Lục Lãm hờ hững nói: "Kệ ông ấy."

Tạ Quân Kiệt phì cười, "Đúng là chỉ có cậu mới làm được thôi." Hắc cười hỏi, "Vậy con cái thì sao, mai mốt nhận con nuôi à?"

Lục Lãm đã nghĩ tới vấn đề này, anh từng thấy Yến Hạc Thanh chăm chút cẩn thận cho lũ trẻ ở viện mồ côi, hai người đàn ông kết hôn không thể sinh con là một vấn đề thực tế.

Từ khi quyết định dẫn Yến Hạc Thanh đến đón Tết với Lục Tri Thiên thì anh đã không cần con cái nữa, ở chung với Yến Hạc Thanh đến giờ, ý nghĩ này càng kiên định hơn, quãng đời còn lại anh chỉ muốn chăm sóc Yến Hạc Thanh thật tốt.

Nhưng anh sẽ tôn trọng ý muốn của cậu.

"Để sau hẵng tính." Anh đưa tay lên xem đồng hồ, đã qua một tiếng.

.....

Yến Hạc Thanh thức giấc, trong phòng rất yên tĩnh, Lục Lãm không có ở đây, cậu sờ trán mình, không còn nóng nữa, trong lúc ngủ cơn sốt đã dịu đi.

Xuống giường rửa mặt, Yến Hạc Thanh mới phát hiện những chấm đỏ trên cổ.

Có mấy vết mờ mờ, phải nhìn kỹ mới thấy được.

Ý nghĩ đầu tiên của cậu là bị côn trùng cắn, hôm qua lên núi, môi trường ở đó rất tốt nên có đủ loại côn trùng.

Nhưng chỉ giây lát sau những hình ảnh chớp chờn hiện lên trong đầu cậu.

Gian phòng tối lờ mờ, mi mắt cậu ướt nhẹp mồ hôi, bờ môi nóng như thiêu đốt lướt từ đuôi mắt xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên cổ cậu.

Cậu khó chịu ngửa cổ lên, hai tay mất khống chế bấu vào lưng Lục Lãm.

"Lục Lãm....."

Cậu nghe thấy mình phát ra một âm thanh xa lạ.

Sau đó là giọng nói khàn khàn của Lục Lãm, "Ngoan, sắp hết khó chịu rồi."

.....

Con người đột ngột co lại, ngón trỏ Yến Hạc Thanh chạm nhẹ vào vết đỏ trên cổ, làn da còn nóng hơn cả lúc bị sốt, đây là những dấu hôn.

*

Yến Hạc Thanh mở cửa ra ngoài, trong phòng khách tràn ngập mùi thơm, Lục Lãm đọc sách trên ghế sofa, nghe động tĩnh thì lập tức quay đầu, thấy Yến Hạc Thanh đã tỉnh, anh để sách xuống đứng dậy đi tới sờ trán cậu, "Đỡ hơn chưa?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Khỏe rồi ạ."

Lúc này Lục Lãm mới nhận ra Yến Hạc Thanh mặc áo sơ mi, anh khẽ nhíu mày rồi đưa tay sửa cổ áo cho cậu để che kín mấy vết đỏ kia, cúi người kề vào tai cậu cười hỏi, "Sợ bị nhìn thấy à?"

Yến Hạc Thanh không biết trả lời thế nào, không phải cậu sợ bị phát hiện mà cứ cảm thấy chỗ da kia nóng hổi, nhất thời không có cách nào nên đành phải mặc sơ mi kín cổ, nhưng Lục Lãm nằng nặc đòi

nghe câu trả lời, một tay ôm chặt eo cậu, nhẹ nhàng hôn vết sẹo trên tai, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc, "Nói anh nghe, có phải em sợ bị nhìn thấy không?"

Rõ ràng mấy vết sẹo đã lành từ lâu nhưng khi bị Lục Lãm hôn, ngón chân dưới dép chợt mẫn cảm cuộn lại, Yến Hạc Thanh không biết làm sao nên kiễng chân ôm Lục Lãm rồi dụi cằm vào cổ anh, lúng búng nói, "Em đói rồi."

Lục Lãm dễ dàng bế cậu vào phòng ăn, dù đã bế mấy lần nhưng anh vẫn bị cân nặng của Yến Hạc Thanh làm cho kinh ngạc, thực sự quá nhẹ, tới bàn ăn, anh đặt cậu ngồi xuống ghế nệm êm ái, "Để anh đi múc cháo."

Cuối cùng tránh được câu hỏi kia, Yến Hạc Thanh thở phào nhẹ nhõm rồi gạt đầu, "Múc nhiều nhiều nha anh."

Cậu đoán là cháo đường đỏ.

Không ngờ là cháo nếp thơm đường đỏ, ngay cả táo đỏ cũng được cắt thành sợi mỏng, hầm chung với cháo sánh mịn ngọt ngào, có lẽ Yến Hạc Thanh thật sự đói bụng nên mau chóng ăn hết cả tô cháo đường đỏ, Lục Lãm múc thêm cho cậu một tô nữa.

Lần này Yến Hạc Thanh ăn chậm hơn, cậu nuốt cháo rồi hỏi: "Khi nào về ạ?"

Lục Lãm ở cạnh nhìn cậu ăn, "Em ăn xong nghỉ ngơi một lát rồi về."

Yến Hạc Thanh không nói tiếp nữa mà yên lặng ăn cháo.

Ăn xong nghỉ ngơi khoảng một tiếng rồi lên đường.

Sở Tử Ngọc và Tạ Quân Kiệt ăn trưa xong đã về trước nên chỉ còn hai người họ, lên xe, ghế ngồi mềm mại còn lót thêm một tấm đệm bông rất êm.

Yến Hạc Thanh ngồi vào xe cài dây an toàn, do dự mấy giây rồi lấy điện thoại ra bật lên.

Hôm qua cậu khóa máy sớm.

Vừa khởi động thì vô số cuộc gọi lỡ và tin nhắn hiện ra.

Tất cả đều là của 3.3.

Lục Mục Trì ngồi xổm trước cửa nhà Yến Hạc Thanh hai ngày hai đêm, hai ngày không nói một lời.

Hắn cảm thấy không ổn.

Nhưng hắn không muốn nghĩ sâu tại sao một thanh niên lại đi cả đêm không về.

Hắn tìm lý do cho Yến Hạc Thanh, bận học hoặc là đi làm thêm.

Điều kiện Yến Hạc Thanh không tốt, làm thêm là điều hết sức bình thường.

Hắn gọi đi gọi lại số máy đã tắt, sau đó nhắn hết tin này đến tin khác.

[Sắp về chưa?]

[Chưa về nữa à?]

[Ăn tối chưa?]

[Kiếm tiền cũng phải giữ sức khỏe nhé, sáng rồi, đừng quên ăn điểm tâm đấy.]

[Đừng giận mà, anh không bắt em đi khám nữa đâu.]

.....

[Yến Hạc Thanh, anh nuôi em được không?]

.....

Yến Hạc Thanh không mở ra đọc mà xóa hết.

Cậu vừa định để điện thoại xuống thì 3.3 lại gọi tới.

Lục Lãm khởi động xe, khóe mắt liếc thấy 3.3 trên màn hình.

3.3.

Ngày 3 tháng 3?

Yến Hạc Thanh không nghe, màn hình dần tối đi.

Lần này không sáng lên nữa.

Yến Hạc Thanh quay mặt nhìn ra cửa sổ, một lát sau, cậu chột lên tiếng, "Đây là chủ nợ lớn nhất của em, em ghét anh ta."

Đôi mắt Lục Lãm sâu thẳm, "Vậy giải quyết hẳn dứt điểm đi."

Yến Hạc Thanh quay sang nhìn anh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, Lục Lãm bật cười, thu lại biểu cảm, "Ý anh là bằng con đường hợp pháp ấy."

Anh nói như đang tán gẫu, "Chủ nợ của em còn mấy người?"

Lúc này Yến Hạc Thanh mới dời mắt đi, "Hai ạ."

Một là Lục Mục Trì.

Một là..... đấy mắt Yến Hạc Thanh lạnh lẽo, Triệu Duy Phương.

Lục Lãm lại đổi chủ đề, "Em đã có dự định gì cho tương lai của mình chưa?"

Tim Yến Hạc Thanh bỗng giật thót, cậu cứ tưởng Lục Lãm đã phát hiện bí mật lớn nhất của mình, nhưng chợt nhận ra anh chỉ đang hỏi một câu bình thường.

Yến Hạc Thanh đã từng lên kế hoạch.

Sống, học tập, du học, vào sở nghiên cứu.

Đây chính là kế hoạch tương lai của cậu.

Nhưng dù có chi tiết đến mấy thì cũng sẽ dừng lại ở ngày 3 tháng 3 năm 21 tuổi.

Giờ mọi thứ đang tiến hành thuận lợi theo kế hoạch của cậu, nhưng đồng thời cậu cũng phát hiện các sự kiện trong nguyên tác hoặc là diễn ra sớm hơn dự kiến, hoặc là có chút thay đổi nhưng vẫn sẽ xảy ra.

Lâm Phong Trí xông vào Lục thị tặng quà cho Lục Lãm, từ bánh ngọt biến thành cà vạt.

Chuyện này không nằm trong kế hoạch của cậu nhưng vẫn xảy ra như trong nguyên tác.

Vì vậy chừng nào nhìn thấy mặt trời mọc ngày 4 tháng 3 thì cậu mới dám chắc mình có thể sống tiếp.

Khóe miệng Yến Hạc Thanh cong lên, "Có ạ, đi học."

Lục Lãm không cần câu trả lời này, "Ngoài học ra thì gia đình có nằm trong kế hoạch của em không?" Anh dừng xe ven đường rồi quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh, "Ví dụ như con cái chẳng hạn."

Yến Hạc Thanh hoàn toàn không ngờ Lục Lãm sẽ hỏi chuyện này, cậu kinh ngạc mấy giây rồi lắc đầu, "Không ạ."

Lục Lãm cũng nhận ra mình hơi nóng vội, "Chuyện này đối với em vẫn còn sớm lắm."

Yến Hạc Thanh trầm mặc mấy giây, "Anh muốn nhận con nuôi à?"

"Nếu là em." Lục Lãm cười, "Thì anh rất muốn nuôi."

Xét độ chênh lệch tuổi tác giữa anh và Yến Hạc Thanh, tính ra cậu vẫn còn là trẻ con, nói nuôi cũng không sai.

Yến Hạc Thanh lập tức hiểu ra Lục Lãm không muốn nuôi con, nhưng anh sẽ tôn trọng ý muốn của cậu.

Mắt Yến Hạc Thanh chợt lóe sáng.

Đây là đang bàn về tương lai sao? Lục Lãm đã đưa cậu vào tương lai của anh rồi ư?

Tim bỗng đập nhanh hơn mọi khi, suy nghĩ của Yến Hạc Thanh lập tức trở nên hỗn loạn.

Rất nhiều, rất loạn, điều duy nhất cậu có thể xác định là mình không bài xích khả năng này.

Thậm chí.....

Yến Hạc Thanh nghe được tiếng tim đập của mình, cậu thở hắt một hơi, "Em không muốn nuôi con."

Nhưng nếu có được tương lai, khóe miệng cậu cong lên. "Em muốn nuôi một chú chó."

*

Lúc về là ban ngày, đến nhà Lục Lãm chỉ mất hai tiếng, Lục Lãm không cho cậu về, "Vết thương của em chưa lành, mấy ngày tới cứ ở đây đi."

Vết thương mà anh nói hiển nhiên là vết thương tối qua gây ra, lần đầu lâm trận dù có cẩn thận cỡ nào cũng khó tránh khỏi bị thương, Yến Hạc Thanh không thể bình tĩnh được nữa, vành tai đỏ bừng, không trả lời mà đi nhanh về phòng ngủ.

Lục Lãm dời địa điểm làm việc về nhà, sáng hôm sau anh đích thân đưa Yến Hạc Thanh đến trường, nhưng không đi cổng chính mà lấy cớ đến xem trang trí để đi vào từ khu tập thể, tránh đụng mặt Lục Mục Trì.

Lục Lãm đã lờ mờ đoán được Yến Hạc Thanh muốn trả thù Lục Mục Trì thế nào, nhưng Yến Hạc Thanh không nói nên anh sẽ phối hợp với cậu.

Trước khi Yến Hạc Thanh xuống xe, Lục Lãm hỏi, "Tối nay muốn ăn gì? Hôm nay có thể ăn món khác rồi."

Yến Hạc Thanh chọn hai món, Lục Lãm dõi theo cậu đi xa rồi xuống xe lên lầu.

Yến Hạc Thanh đã làm chìa khóa mới cho anh, Lục Lãm tra chìa vào ổ rồi mở cửa vào, việc trang trí đã hoàn tất, chỉ còn đồ dùng trong nhà và đồ điện gia dụng, đồ dùng trong nhà đã mua nhưng đồ điện gia dụng và đồ trang trí vẫn chưa chọn, Lục Lãm lấy điện thoại ra xem lịch trình, định chọn thời gian dẫn Yến Hạc Thanh đi mua.

Vừa định mở khóa thì màn hình sáng lên trước.

Thông báo nhắc nhở có tin nhắn Wechat của 52 Hz.

Lục Lãm kinh ngạc, anh và Yến Hạc Thanh chỉ mới tách ra mà thôi, anh mở khóa màn hình rồi ấn vào Wechat.

Là chuyển khoản số tiền 39150, không có ghi chú, ngay sau đó một tin nhắn hiện ra.

[Trả hết rồi nhé anh chủ gia đình.]

Phía sau còn kèm theo một emoji cúi chào.

Trái tim Lục Lãm bỗng nhiên đập loạn.

Chương 105

Nhắn tin xong, Yến Hạc Thanh cũng vừa đến cửa lớp.

Tiết đầu tiên học trong giảng đường, giờ này nói sớm không sớm mà nói muộn cũng chẳng muộn, sinh viên vẫn chưa đông lắm.

Yến Hạc Thanh vừa định bước vào thì sau lưng có người gọi cậu, "Còn bốn mươi phút nữa, tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện nhé?"

Là Lục Mục Trì.

Mấy ngày không gặp, giọng hắn khàn đi nhiều.

Khỏi cần nghĩ cũng biết lại là Triệu Duy Phương chỉ cho Lục Mục Trì phòng học của cậu.

Yến Hạc Thanh không nói gì mà quay lưng đi.

Cậu dẫn Lục Mục Trì tới hồ nhân tạo.

Buổi sáng khá vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có sinh viên chạy bộ trên đường băng phía xa, ven hồ trồng đầy phượng tím đang nở rộ, những bông hoa màu xanh tím đẹp lộng lẫy dưới nắng sớm.

Hệt như Yến Hạc Thanh trong mắt Lục Mục Trì.

Mới mấy ngày không gặp mà Lục Mục Trì còn khó chịu hơn cả mấy năm.

Hắn nhìn kỹ Yến Hạc Thanh.

Sơ mi trắng giản dị, sắc mặt rất tốt, thậm chí..... còn có nhiệt độ nữa.

Trước kia lúc nào Yến Hạc Thanh cũng lạnh lẽo, dường như trong mắt cậu chỉ có mùa mưa và mùa đông.

Hôm nay cậu lại giống như nắng mai xuyên qua sương mù, mặt trời mới lên xua tan đám mây.

Lục Mục Trì siết chặt tay, hắn muốn hỏi — — Không có anh mà em vui vậy sao?

Con người đen thẫm nổi lên vô số cảm xúc, hắn vừa định mở miệng thì điện thoại đột nhiên reo vang, hắn lấy ra nhưng không nhìn mà tắt máy.

"Anh đợi em trước cửa hai ngày rồi đấy."

Lục Mục Trì nhếch môi tự giễu, "Tra tấn anh lâu như vậy chắc trong lòng em hả hê lắm nhỉ."

Yến Hạc Thanh chột nở nụ cười, nắng sớm chiếu vào khóe miệng cong cong làm tim Lục Mục Trì nhất thời lồi nhịp, hắn nhìn cậu, giọng nói vô thức dịu đi, "Cười gì thế?"

"Cười anh đấy." Yến Hạc Thanh bình thản nói, "Lục Mục Trì, đời anh suôn sẻ quá nên mới bấy nhiêu đã xem như tra tấn rồi."

Lục Mục Trì đột nhiên hoảng hốt, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi mà hắn không sao tả rõ được, tựa như Yến Hạc Thanh trước mắt chỉ là tưởng tượng của hắn, thực tế hai ngày trước cậu đã bỏ đi và không bao giờ về nữa.

Lục Mục Trì lập tức chụp lấy tay Yến Hạc Thanh rồi nắm thật chặt, cảm nhận được xúc cảm hơi lạnh, trái tim đang đập loạn của hắn mới dần ổn định lại.

Hắn cười, "Em — —"

Bốp!

Một cái tát trời giáng làm gò má Lục Mục Trì đau điếng, quá bất ngờ, quá kinh ngạc, hắn chỉ biết trố mắt nhìn Yến Hạc Thanh.

Cậu trở tay tát má bên kia của hắn.

Rốt cuộc Lục Mục Trì cũng hoàn hồn, trong mắt cuộn cuộn vẻ hung hãn, buông Yến Hạc Thanh ra rồi giơ nắm đấm lên.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh trầm tĩnh, thản nhiên đối mặt với hắn, Lục Mục Trì không nỡ nên dừng nắm đấm trên sống mũi Yến Hạc Thanh rồi thu tay lại, xoa xoa khuôn mặt đau rát, "Em bạo lực quá nhỉ, chỉ có chú anh mới dám đánh anh kiểu này thôi." Hắn lại cười, "Giờ anh bị em tát hai cái rồi, đây gọi là tra tấn được chưa?"

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ lạnh lùng nói: "Anh học cách tôn trọng người khác trước đi rồi hãy tới tìm tôi."

Cậu nhắc chân định đi, Lục Mục Trì không hiểu tại sao mình không tôn trọng cậu, hắn muốn chặn cậu lại, vừa duỗi tay ra thì con người đột nhiên mở to, Yến Hạc Thanh đang giận vì hắn đụng tay cậu sao? Hắn dờ khóc dờ cười, "Cái này cũng tính à?"

Yến Hạc Thanh dừng lại, "Ừ."

Lục Mục Trì áp đầu lưỡi vào má trong làm cơn đau hơi dịu đi, "Vậy có phải tốt hơn không, có gì cứ nói thẳng ra đi, anh không giỏi đoán ý đâu." Hắn không đụng tay Yến Hạc Thanh nữa mà bước đến chặn trước mặt cậu, "Chuyện gì anh cũng nghe lời em hết, nhưng em phải cho anh cơ hội chứ, em cứ làm ngơ anh như vậy anh chịu không nổi đâu."

Cuối cùng hắn cũng vào vấn đề chính.

Yến Hạc Thanh hờ hững nói, "Cơ hội không phải do người khác cho mà phải tự mình tìm."

Lục Mục Trì cười, gò má xéch lên làm hắn hít một hơi khí lạnh, xoa xoa khóe miệng bị trầy da, "Thì anh đang tìm đấy thôi, em giày vò anh sao cũng được, chỉ cần đừng biến mất nữa thôi." Ánh mắt hắn trở nên đứng đắn, "Đừng để anh không tìm được em."

Hắn đã mất Từ Kiều Âm nên không muốn mất thêm Yến Hạc Thanh nữa.

Yến Hạc Thanh không trả lời mà lạnh nhạt nói: "Tôi phải vào lớp rồi, sau này đừng tới trường tìm tôi nữa."

"Được thôi." Lục Mục Trì đồng ý ngay, "Đổi lại cuối tuần sau em đến dự tiệc thử rượu với anh nhé."

Sợ Yến Hạc Thanh từ chối nên hắn nhấn mạnh, "Lần trước em đồng ý rồi mà."

Yến Hạc Thanh thờ ơ nói: "Tôi có đồng ý đâu, chỉ nói để tới đó rồi tính thôi."

Lục Mục Trì vừa vui vừa lo, vui vì mỗi câu bọn họ nói Yến Hạc Thanh đều ghi tạc trong lòng, lo vì Yến Hạc Thanh vẫn chưa nhận lời.

Hắn hạ quyết tâm phải dẫn Yến Hạc Thanh đến tiệc thử rượu, trong bầu không khí mập mờ kia hắn có rất nhiều cách để dụ dỗ cậu.

"Nhưng em cũng đâu từ chối." Lục Mục Trì nhìn cậu chăm chú, "Em không đi thì anh sẽ đứng lì ở đây, đợi em đồng ý mới thôi."

Mục tiêu của Yến Hạc Thanh chính là tiệc thử rượu.

Triệu Duy Phương không bao giờ vắng mặt ở những nơi doanh nhân thương gia đến mua vui, hẳn chỉ là tép riu nhưng có mối giao thiệp với các nhân vật tầm cỡ mà người bình thường không cách nào với tới là nhờ lấy lòng đủ hạng người giàu có.

Dor bản nhưng hữu ích.

Ở đoạn kết của nguyên tác, Triệu Duy Phương trở thành ngôi sao mới nổi trong ngành công nghệ.

Cậu tỏ vẻ như bị Lục Mục Trì ép buộc, "Mấy giờ."

Lục Mục Trì lập tức nói thời gian, "Anh tới đón em."

Yến Hạc Thanh cự tuyệt, "Tôi có xe, nếu anh chê đẳng cấp thấp thì đổi người khác còn kịp đấy."

Lục Mục Trì há miệng định giải thích mình không có ý này, hẳn là cháu đích tôn của nhà họ Lục, dù có lái máy cày đến dự tiệc thì người khác cũng sẽ trầm trồ khen ngợi, hẳn chỉ muốn ở cạnh Yến Hạc Thanh nhiều hơn mà thôi, lời ra đến miệng đành nuốt ngược vào, "Được, vậy anh tới đón em rồi đi ké xe em luôn."

"Tôi không chờ người."

"....." Lục Mục Trì dám thề tất cả tính tốt trong kiếp này của hẳn đều hiến cho Yến Hạc Thanh hết, hẳn hít sâu một hơi rồi nhếch miệng nói, "Đường khó tìm lắm, phải có người dẫn mới được, em lái xe theo anh nhé."

Bị Yến Hạc Thanh cự tuyệt quá nhiều lần nên hẳn hơi mất tự tin, cũng may cậu không từ chối nữa, "Anh đi được rồi đấy, sau này đừng tới nữa."

Lục Mục Trì trở lại xe mới phát hiện lưng mình ướt sũng mồ hôi.

Hắn xoa mạnh thái dương rồi thở hắt một hơi.

Giây lát sau lại bật cười với vẻ khó tin, nhớ lại một chuyện thú vị trước kia.

Trong một bữa tiệc có người bạn dẫn theo cao thủ đoán mệnh gì đó, xem chỉ tay của hắn rồi phán, "Sau này Lục thiếu sẽ bị vợ quản nghiêm lắm đấy!"

Lúc đó hắn chẳng thêm tin.

Hắn cứng chiều Lâm Phong Trí nhưng bắt hắn nghe lời y thì còn khuya.

Giờ xem ra chuẩn rồi.

Không phải Lâm Phong Trí mà là Yến Hạc Thanh.

Đang cười thì chợt nhớ đến Lâm Phong Trí sau một thời gian dài. Nụ cười của Lục Mục Trì nhạt đi, rút kinh nghiệm mượn điện thoại của tài xế bấm số Lâm Phong Trí.

Chuông mới đổ vài hồi đã bị tắt ngang.

Tính tình vẫn như xưa.

Lục Mục Trì không gọi nữa mà ném điện thoại đi rồi bảo tài xế lái về bệnh viện.

*

Giờ học buổi sáng kết thúc, Yến Hạc Thanh đến căn tin ăn cơm rồi tới phòng thí nghiệm.

Vừa lên lầu bốn thì cửa phòng thí nghiệm bên cạnh bật mở, Cố Tinh Dã đi ra.

Thấy Yến Hạc Thanh, Cố Tinh Dã sửng sốt một giây rồi cười khẽ, "Ăn cơm chưa?"

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Cố Tinh Dã không muốn kết thúc cuộc trò chuyện này quá nhanh, hần đóng tập hồ sơ lại, "Thí nghiệm đến đâu rồi?"

"Một nửa."

Cố Tinh Dã hơi nhú mày, "Tớ tưởng cậu không trả lời chứ."

Yến Hạc Thanh bình thản nói: "Câu hỏi có thể trả lời thì không cần im lặng."

"Vậy câu hỏi nào mới không thể trả lời?" Cố Tinh Dã biết rõ còn cố hỏi.

Hắn nhận ra quan hệ giữa Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí đã phai nhạt từ lâu, không phải vì Lục Lãm mà là nguyên nhân khác.

Vì vậy hắn không nhắc đến Lâm Phong Trí ngay lập tức.

Tình trạng Lâm Phong Trí bây giờ hết sức tồi tệ, rốt cuộc nhà họ Lâm không chiều theo y nữa mà nhốt y ở nhà cưỡng chế điều trị.

Cố Tinh Dã đoán rằng ngoại trừ chữa mắt thì họ làm vậy để Lâm Phong Trí khỏi đi tìm Lục Lãm nữa.

Với tính cách của Lâm Phong Trí, y sẽ không bao giờ từ bỏ Lục Lãm.

"Câu tiếp theo cậu sắp hỏi ấy." Yến Hạc Thanh trả lời.

Cố Tinh Dã ghen lời.

Hắn cười khố một tiếng, đành phải đổi câu hỏi, "Nếu cậu ấy quyết không từ bỏ Lục tiên sinh thì cậu định làm thế nào?"

Bất ngờ là Yến Hạc Thanh không hề lảng tránh, "Cậu làm thế nào thì tôi sẽ làm thế đó."

Nói xong cậu đi vòng qua Cố Tinh Dã vào phòng thí nghiệm.

Cố Tinh Dã đứng lặng hồi lâu, Yến Hạc Thanh như không trả lời, lại giống như đã trả lời.

Nếu là hắn — —

Thì sẽ thẳng tay hạ gục đối phương.

Cố Tinh Dã âm thầm thở dài, vội vàng xoa thái dương nhức buốt, hắn đã thức cả đêm nên đói lả, đi nhanh xuống lầu mua sô cô la.

.....

Đề tài thí nghiệm của Yến Hạc Thanh là nghiên cứu mối quan hệ giữa sinh vật và môi trường.

Cậu vào phòng thí nghiệm, đến mười một giờ đêm mới ra ngoài.

Cả tòa nhà chỉ còn phòng thí nghiệm của cậu vẫn sáng đèn, lúc này đói bụng nhưng không có ý định đi mua đồ ăn lót dạ, nghỉ ngơi một lát rồi lại về phòng tiếp tục thí nghiệm.

Hôm nay cậu định thức suốt đêm.

Cậu đi tới vách ngăn hành lang, gác hai tay lên lan can rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Có sao, ngày mai thời tiết sẽ rất tốt.

Gió đêm đã bớt oi ả, thổi qua mặt mát rượi, cậu nhắm mắt lắng nghe tiếng gió.

Lá cây xào xạc.

Một lát sau, cậu mở mắt rồi lấy điện thoại ra khỏi túi áo blouse, đang định gọi cho Lục Lầm thì anh đã gọi tới trước.

Lúc này dưới lầu có ánh sáng lập lòe.

Trong lòng Yến Hạc Thanh khẽ động, vừa nghe điện thoại vừa nhìn về phía ánh sáng dưới lầu.

Lục Lầm hơi ngẩng đầu lên, trong tay cầm một khối pha lê lập phương, biết rõ trời tối Yến Hạc Thanh sẽ khó thấy nhưng khoe miệng anh vẫn cong lên, "Em xuống đây hay anh lên đó?"

Yến Hạc Thanh quay người chạy xuống lầu.

Đèn cảm ứng trên hành lang sáng lên từng tầng, đèn tầng trệt vừa sáng thì bóng dáng gầy gò đã xuất hiện.

Yến Hạc Thanh chạy nhanh tới chỗ Lục Lầm, cậu thở hổn hển, "Sao anh lại đến đây?"

Lục Lầm muốn lau mồ hôi lấp lánh trên thái dương cậu nhưng đành kìm lại.

Đây là trường học.

Giọng anh khiến người ta say mê hơn cả gió đêm. "Đến nuôi em."

Lục Lầm đem theo hai hộp đồ ăn lớn hết sức phong phú, món gì cũng có, tất cả đều do anh tự tay làm.

Yến Hạc Thanh vốn không đói nhưng gặp món ngon vẫn ăn rất

nhieu.

Ngồi trên xe Lục Lãm, trong lúc Yến Hạc Thanh ăn, Lục Lãm không nói chuyện quấy rầy cậu, thanh niên thực sự quá gầy, nhìn từ góc độ này ngoại trừ khuôn mặt thì thân hình gầy đến tội nghiệp.

Chiếc xe này của anh là loại cao cấp nhất, đèn trần sáng trưng chiếu xuống mặt Yến Hạc Thanh, làn da trắng sứ không một tí vết, đường viền hàm thanh tú, ánh đèn lọt vào cổ áo cậu, mấy vết đỏ kia bị che kín mít.

Lục Lãm dời mắt đi.

Ăn tùy biết vị.

Nhưng giờ sức khỏe Yến Hạc Thanh không cho phép, việc học bận rộn cũng không cho phép.

Anh biết rõ việc học có ý nghĩa như thế nào đối với cậu.

Trong xe là tiếng nuốt khế khàng, chờ Yến Hạc Thanh ăn xong, Lục Lãm mới mở miệng, "Đem theo tấm chăn mỏng đi, chợ mắt một lát cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu."

Mi mắt Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, "Dạ."

Lục Lãm biết Yến Hạc Thanh đang vội về làm thí nghiệm, nhẫn nại hồi lâu mới mở cửa xe.

Đúng lúc này, một mùi hương chỉ có trong phòng thí nghiệm ập tới.

Yến Hạc Thanh ôm chầm lấy anh, gương mặt xinh đẹp như ánh trăng ngẩng lên hôn môi anh một cái.

"Cảm ơn anh Lục Lãm."

Lục Lãm trở tay ôm chặt eo cậu rồi cúi đầu hôn sâu hơn.

Cùng lúc đó, điện thoại của Lục Lãm rung lên điên cuồng.

Chương 106

Âm thanh trong xe giữa khuya cực kỳ chói tai, Lục Lãm đưa tay lấy điện thoại ra tắt máy rồi vút xuống sàn.

Trong tích tắc, Yến Hạc Thanh thoáng thấy mấy con số trên màn hình.

3564.

3564, số điện thoại thứ ba của Lâm Phong Trí.

Yến Hạc Thanh nhắm mắt lại, bị Lục Lãm đẩy ngã xuống ghế nệm mềm mại.

Tiếng hít thở dần trở nên gấp gáp, chẳng biết ai đụng phải hộp cơm mà cái nắp rơi xuống phát ra tiếng động, lúc này Lục Lãm mới rời khỏi môi Yến Hạc Thanh.

Quay lưng về phía ánh sáng, đôi mắt đen hơn cả bóng đêm của anh nhìn thanh niên dưới thân mình.

Yến Hạc Thanh vẫn không biết lấy hơi nên bị ngạt, bờ môi khẽ nhếch lên, lồng ngực phập phồng theo nhịp thở.

Mắt Lục Lãm càng tối đi, anh đưa tay tới, ngón cái xoa xoa khóe môi đỏ rực, lực tay mạnh hơn những lần trước, trong cổ phát ra thanh âm, "Kết hôn với anh nhé."

Đầu óc Yến Hạc Thanh choáng váng nên mới đầu không nghe rõ lắm, mấy giây sau, cậu mở choàng mắt, hơi nước mờ mịt bao phủ

con người lập tức biến mất sạch.

Cậu không thể trả lời.

Cậu không nghĩ tới chuyện kết hôn.

Điều đó quá xa vời đối với cậu.

Cậu là người không có tương lai.

Ánh sáng mờ nhạt len lỏi qua những khe hở xung quanh Lục Lãm, nhiệt độ trên môi nóng đến đáng sợ, thật lâu sau bờ môi Yến Hạc Thanh vẫn không mấp máy được.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh.

"Chưa cần trả lời anh ngay đâu." Lục Lãm chợt mỉm cười rồi đưa tay kéo Yến Hạc Thanh dậy, giọng nói trầm thấp khàn khàn, "Anh vẫn chưa già, còn thời gian chờ em mà."

Bầu không khí ngọt ngào tan biến trong chớp mắt.

Lúc này hai người kề sát nhau nên Yến Hạc Thanh biết Lục Lãm đang kiểm chế.

Cậu ít ham muốn nhưng cũng biết giờ phút này Lục Lãm rất khó chịu, cậu tắt đèn xe, trong xe chìm vào bóng tối.

Cạch.

Khóa dây nịt bật ra, theo sau là giọng nói cố tỏ ra trầm tĩnh của Yến Hạc Thanh.

"Tay thì được."

.....

Ánh trăng rọi xuống, Lâm Phong Trí ngồi trên bậu cửa sổ nhìn điện thoại gần người.

Y đoán Lục Lãm sẽ không nghe nhưng vẫn vô thức bấm dãy số luôn khắc ghi trong lòng, y cam đoan sẽ không nói câu nào mà chỉ nghe giọng Lục Lãm rồi cúp ngay.

Nhưng dù vậy y vẫn nhin không được đổi điện thoại khác, chờ mong khả năng vô cùng nhỏ nhoi kia.

Không nghe.

Không ngoài dự đoán của y.

Lâm Phong Trí không gọi nữa, đôi mắt lại ướt nhòe.

Y ném điện thoại đi rồi dụi mạnh đôi mắt nhức buốt vì đeo kính áp tròng cứng.

Thật ra y rất sợ bị mù, y không thể nào tưởng tượng được thế giới của người mù.

"Chú Lục....." Lâm Phong Trí úp mặt vào đầu gối, âm thầm rơi lệ,
"Cháu sợ lắm..... Cháu nhớ chú....."

Chẳng biết khóc bao lâu.

Lâm Phong Trí ngẩng đầu lên, trên mi còn đọng nước mắt, bò tới mở cửa sổ ra.

Mọi âm thanh đều biến mất, ánh trăng chiếu xuống vườn hoa, mấy bụi tú cầu lớn đang nở rộ.

Là tú cầu mà Tết vừa rồi Yến Hạc Thanh tặng cho mẹ Lâm, đầu tháng Sáu đã nở hoa.

Tim Lâm Phong Trí đập dồn, y nhìn hoa tú cầu chăm chú.

Lục Lãm làm ngơ y, y chỉ có thể tìm Yến Hạc Thanh mà thôi.

Nhưng giờ Yến Hạc Thanh cũng chẳng quan tâm y.....

Y bị bệnh mắt nhưng Yến Hạc Thanh không hề đến thăm y lần nào. Hôm đó cũng vậy, y nói mình không thấy gì nữa, khóc lóc gọi Yến Hạc Thanh quay lại nhưng cậu tuyệt tình đi thẳng.

Phải tìm lý do gặp Yến Hạc Thanh, phải tìm cách để Yến Hạc Thanh chủ động từ bỏ Lục Lãm.....

Lâm Phong Trí gõ đầu mình liên tục, mau lên! Mau nghĩ cách đi!!

Bỗng nhiên mắt y sáng lên.

Có rồi!

Có một lý do mà Yến Hạc Thanh tuyệt đối không thể từ chối y!

Y không kịp lau nước mắt mà vội vã cầm điện thoại gọi cho Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh rửa tay xong về phòng thí nghiệm thì thấy Lâm Phong Trí gọi.

Lại là rạng sáng, vẫn chưa chịu bỏ tật này.

Yến Hạc Thanh trầm tĩnh nhìn màn hình tự tắt rồi lại nhìn nó lập tức sáng lên.

Rốt cuộc cậu cầm lấy điện thoại.

"Gì....."

"Anh." Lâm Phong Trí ngắt lời cậu. "Em muốn đi viếng họ."

Y cao giọng nói, "Cha mẹ ruột của chúng ta ấy."

*

Hôm sau, học xong hai tiết buổi chiều Yến Hạc Thanh lái xe đến nhà họ Lâm.

Đúng lúc Lâm Phong Dật về nhà, thấy Yến Hạc Thanh đang lùi xe, hần vừa mở miệng thì lại mím chặt, xách thuốc mua cho mẹ Lâm đi vào trước.

Yến Hạc Thanh cũng chẳng để ý, đậu xe xong cậu bước vào nhà, mẹ Lâm biết cậu tới thì vội vàng xuống giường thay đồ, ra tới cửa lại quay vào trang điểm.

Đến phòng khách, Yến Hạc Thanh đang ngồi trên ghế sofa, bước chân mẹ Lâm hơi dừng lại, hít sâu một hơi rồi mới tươi cười đi tới, "Hạc Thanh cháu đến rồi à."

Bà quay đầu bảo Lâm Phong Dật đi rót nước, dạo này bà đã cho người làm nghỉ việc, đông người chỉ tổ lảm miệng.

Lâm Phong Dật đi tới đặt nước ấm xuống, nghe thấy giọng nói mừng rỡ của mẹ Lâm, "Cháu muốn dẫn Trí Trí đi tảo mộ cha mẹ à?"

Lâm Phong Dật nhìn Yến Hạc Thanh với ánh mắt phức tạp, chẳng lẽ cậu chưa biết Lâm Phong Trí thích Lục Lãm sao?

Nhưng câu tiếp theo của mẹ Lâm làm hần tròn tròn mắt.

"Lục tiên sinh....." Sau lúc mừng rỡ, mẹ Lâm lại nghĩ tới chuyện khác, "Có đi không?"

Giờ bà quyết không cho Lâm Phong Trí gặp lại Lục Lãm nữa.

Yến Hạc Thanh đưa ly nước cho bà, "Dì đừng lo, anh ấy không đi đâu ạ."

Lâm Phong Dật chấn động, Yến Hạc Thanh biết rồi! Cậu biết mà còn..... Lâm Phong Dật không rõ cảm xúc của mình gọi là gì, lồng ngực nghẹn ứ.

Mẹ Lâm thở phào nhẹ nhõm, vốn dĩ bà cũng không muốn Lâm Phong Trí ra ngoài, nhưng Yến Hạc Thanh ngoại lệ, bà tin tưởng cậu.

Mẹ Lâm không dám nhìn thẳng vào mắt Yến Hạc Thanh, bà vô cùng áy náy, hấp tấp đứng dậy, "Nó đang ở trong phòng, để dì đi gọi nó."

"Không cần vội đâu dì." Yến Hạc Thanh gọi bà lại, "Dì dẫn cháu ra vườn xem tú cầu được không ạ?"

Dạo này mẹ Lâm cũng bệnh theo Lâm Phong Trí, cùng ở trong nhà với y không ra khỏi cửa, đã lâu lắm rồi không thấy ánh mặt trời, Lâm Phong Dật khuyên mấy lần đều vô ích.

Nghe Yến Hạc Thanh nói muốn dẫn mẹ Lâm ra ngoài, hẳn vội hòa theo, "Đúng đó mẹ, tú cầu nở hoa rồi, đẹp lắm."

Mẹ Lâm đồng ý theo Yến Hạc Thanh ra vườn hoa, nhìn thấy mùa hè rực rỡ vô tận, cuối cùng bà cũng nở nụ cười, quay sang nói với cậu: "Đẹp thật đấy."

Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Dì trông tốt lắm ạ."

Mẹ Lâm suýt rơi nước mắt, bà hoàn toàn không nuôi dưỡng tốt mà đã làm hư Lâm Phong Trí, còn ngang ngược muốn cướp bạn trai của anh mình nữa, bà có lỗi với Yến Hạc Thanh, cũng có lỗi với cha mẹ ruột của cậu.

Bà vội quay đầu đi rồi đưa tay che miệng, giả vờ mỉm cười như không có chuyện gì, "Thôi không làm các con chậm trễ nữa, đi ở đây một lát, cháu lên lầu gọi Trí Trí đi."

Biết giờ bà đang cần giải tỏa cảm xúc, Yến Hạc Thanh quay lại biệt thự, vào phòng khách thì thấy Lâm Phong Dật thờ hồng hộc ngồi trên ghế sofa, cậu không vạch trần mà bình tĩnh hỏi: "Lâm Phong Trí ở đâu?"

Lâm Phong Dật ho khế một tiếng, Yến Hạc Thanh quay lại quá nhanh làm hắn suýt bị bắt quả tang, nhưng.....

Nhớ lại sự dịu dàng của Yến Hạc Thanh dành cho mẹ Lâm, tim hắn đập cực nhanh, bưng ly nước lên uống ừng ực, không dám nhìn cậu, "Phòng thứ ba bên trái lầu hai."

Yến Hạc Thanh đi lên lầu, rốt cuộc Lâm Phong Dật nhìn không được quay sang gọi, "Yến Hạc Thanh!"

Yến Hạc Thanh dừng chân nhưng không quay đầu lại. "Gì."

"Cậu....." Lâm Phong Dật nghiêng rằng, "Cậu bị chập mạch đúng không?"

Yến Hạc Thanh khó hiểu, "Anh mới giống hơn đấy."

Cậu không để ý đến hắn nữa mà đi lên lầu.

*

Lâm Phong Trí ở trong phòng ngủ, y đã sớm biết Yến Hạc Thanh tới, đang ngồi trên cửa sổ thì chạy tới giường nằm xuống, còn cào tóc rối bù.

Y nhìn ra cửa, nghe tiếng gõ thì lập tức mở miệng, "Cửa không khóa đâu!"

Yến Hạc Thanh mở cửa.

Đây là lần đầu tiên cậu thật sự thấy phòng Lâm Phong Trí, giống hệt như trong truyện miêu tả.

Có một bức tường dán đầy ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của Lâm Phong Trí.

Yến Hạc Thanh đi vào, cậu biết Lâm Phong Trí đang chơi chiêu nhưng không vạch trần y.

"Đi thôi."

Lâm Phong Trí vén chăn xuống giường, y liếc nhìn cổ tay Yến Hạc Thanh, thấy cậu còn đeo vòng đậu đỏ thì dùng dùng mở ra cửa phòng quần áo.

Y cố tình chọn một bộ đồ mùa hè cao cấp, Yến Hạc Thanh cũng mặc đồ trắng đen như y nhưng là vải sợi tổng hợp nên có thể nhìn ra bộ này của y rất đắt tiền.

Hai người xuống lầu, mẹ Lâm đã trở lại, bà chuẩn bị hai giỏ trái cây lớn, "Không kịp đặt hoa nên đem cái này đi đi."

Yến Hạc Thanh nhận lấy giỏ trái cây rồi cảm ơn Mẹ Lâm.

Mẹ Lâm nhìn Lâm Phong Trí, y lập tức quay mặt đi, bà gượng cười vỗ vỗ cánh tay Yến Hạc Thanh, "Để Phong Dật đưa các con đi."

Lâm Phong Dật đã cầm sẵn chìa khóa xe nhưng lại nghe Yến Hạc Thanh lễ phép từ chối, "Không cần phiền đâu ạ, cháu có lái xe tới mà."

Lâm Phong Dật siết chặt chìa khóa xe, tỏ vẻ khinh thường, "Tôi bận việc, cũng không rảnh chờ giùm đâu."

Mẹ Lâm thắc mắc, "Việc gì? Chẳng phải con nói mấy tháng tới sẽ ở nhà với mẹ à."

"..... Việc gấp, người ta mới gọi con xong."

Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí đi ra cửa, Lâm Phong Trí nhìn thấy xe Yến Hạc Thanh thì do dự một hồi mới chịu ngồi vào ghế phụ.

Sau khi lên xe Lâm Phong Trí âm thầm quan sát dấu vết liên quan đến Lục Lầm, vật trang trí và gối ôm đều không có, tâm trạng y khá hơn đôi chút, chỉ nhìn Yến Hạc Thanh chứ không bắt chuyện.

Trừ khi Yến Hạc Thanh mở miệng trước, nếu không y sẽ làm ngơ cậu!

Yến Hạc Thanh lái xe, trên đường đi không hề để ý tới y.

Yên lặng lái xe đến ngã tư, trời âm u hơn nhiều, tuy có nắng nhưng xung quanh vọng lại tiếng kêu của loài chim nào đó không biết tên, cộng thêm cây cối um tùm, Lâm Phong Trí xuống xe vẫn hơi bối rối.

Y chưa bao giờ đến những nơi thế này cả.

Bãi đậu xe có một tiệm hoa, Yến Hạc Thanh đi vào mua hai bó, thấy cậu mua hoa cúc và lay ơn, Lâm Phong Trí không muốn mua giống cậu nên cố ý chọn hoa cẩm chướng và loa kèn.

Yến Hạc Thanh lạnh nhạt nói: "Lấy một bó lay ơn mà mẹ thích đi."

Lâm Phong Trí không muốn đổi, y không muốn nghe lời Yến Hạc Thanh, nhưng nghĩ lại giờ mình không thể chọc giận cậu nên lấy thêm một bó lay ơn.

"Em cúng hai bó." Dù y có lấy thêm lay ơn thì cũng sẽ không bỏ hoa

mình đã chọn!

Yến Hạc Thanh mặc kệ y, cậu sửa sang quần áo rồi xách giỏ trái cây và ôm hoa lên núi.

Không phải tiết Thanh minh, lại là ngày làm việc nên nghĩa trang yên tĩnh đến nỗi chỉ có tiếng bước chân của hai người họ.

Tới trước mộ cha, cuối cùng Lâm Phong Trí cũng hơi xúc động, y đặt bó loa kèn xuống, không thấy ảnh nên quay đầu hỏi, "Sao không gắn ảnh lên?"

"Cháy hết rồi."

Lâm Phong Trí lộ vẻ nghi hoặc, "Cháy hết là sao?"

Yến Hạc Thanh kể lại vụ cháy kia.

Cậu không nhớ rõ lắm, trong nguyên tác cũng không nói chi tiết, hình như lửa đột nhiên bùng lên khiến cả ngôi nhà chìm trong khói lửa mù mịt.

Cậu được mẹ ôm chặt, cái gì cũng không thấy, chỉ có giọng nói dịu dàng của mẹ.

"Bé đừng sợ, cố chịu một chút....."

Ngón tay Yến Hạc Thanh nắm lại, cậu nói khẽ: "Đi thôi, đến thăm mộ mẹ."

Trời càng lúc càng tối, đèn đường lác đác sáng lên nhưng rất tù mù, Lâm Phong Trí bất giác đi nhanh hơn, theo sát Yến Hạc Thanh.

Đến mộ Yến Thu Sương, Yến Hạc Thanh ngồi xuống cẩn thận phủi sạch bụi bặm trên mộ rồi mới đặt giỏ trái cây và bó lay ơn xuống.

Đáy mắt cậu tràn ngập ý cười, "Mẹ, tui con tới thăm mẹ đây."

Lâm Phong Trí đến đây là có ý đồ, nhưng giờ phút này thấy mộ Yến Thu Sương y cũng hơi buồn ngủ, đặt bó lay ơn và cắm chướng xuống rồi thốt lên, "Mẹ, con là Lâm Phong Trí, con tới thăm mẹ đây."

Màn đêm buông xuống, nghĩa trang tĩnh mịch, hai người yên lặng ở cạnh mẹ ruột đang yên nghỉ dưới đất sâu, một tiếng quạ đen xé rách bầu trời đêm, Lâm Phong Trí cũng phá vỡ yên tĩnh.

"Mẹ."

Lâm Phong Trí trình trọng cúi đầu trước mộ, "Mẹ ở trên trời có linh thiêng thì phù hộ cho anh đừng lầm đường lạc lối nữa."

Sắc mặt Yến Hạc Thanh sa sầm, kéo Lâm Phong Trí đi, "Đừng ở đây....."

"Tôi cứ muốn ở đây đây! Anh không dám, anh chột dạ chứ gì!" Sức lực Lâm Phong Trí không bằng Yến Hạc Thanh, y nhanh tay níu lấy bìa mộ Yến Thu Sương, hai mắt đỏ ngầu, hét toáng lên, "Nếu anh còn thương mẹ thì đừng để mẹ chết mà còn phải bận lòng vì anh nữa! Anh cứ thế này sẽ không ai hạnh phúc đâu! Anh buông tha chú Lục đi, cũng buông tha cho mình đi!"

Cái khác Lâm Phong Trí không rõ nhưng y biết Yến Hạc Thanh rất hiếu thảo! Y không tin Yến Hạc Thanh có thể ức hiếp y ngay trước mặt mẹ mình!

Lúc này mọi nỗi uất hận của Lâm Phong Trí đều kéo tới, "Anh là đồ dối trá! Anh nói tôi là em trai mà anh thương nhất, mua cho tôi dâu tây, đùi gà, bắp bò, anh sẽ vĩnh viễn bảo vệ tôi, không cho ai ức hiếp tôi, kết quả bây giờ anh lại ức hiếp tôi!"

Nước mắt y tràn ra, "Mắt tôi sắp mù anh cũng không quan tâm mà bỏ tôi tự sinh tự diệt một mình! Anh lừa giỏi lắm, lừa mẹ, lừa tôi, lừa chú

Lục!"

Yến Hạc Thanh đột nhiên buông tay, bóng đêm nhuộm đen mắt cậu, đáy mắt chẳng có chút nhiệt độ nào.

"Em nhớ ra rồi."

Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Lâm Phong Trí đột nhiên nghẹn họng, y vô thức bịt miệng nhưng ngấm lại mình không hề sai nên lập tức thả tay xuống.

Thật ra y chỉ có những ký ức rời rạc chứ không rõ lắm, nhưng y vẫn thừa nhận, "Đúng vậy, tôi nhớ lại hết rồi, anh sợ tôi nhớ lại sẽ vạch trần anh chứ gì! Từ trước đến giờ anh nói mà không giữ lời, anh là đồ lừa đảo, từ nhỏ đã là — —"

Má phải Lâm Phong Trí lệch sang một bên, vô cùng đau đớn. Y cảm thấy cả khuôn mặt mình đều sưng tấy, Lâm Phong Trí choáng váng, không thể tin nổi, "Anh đánh tôi à?"

Tay Yến Hạc Thanh cũng run bần bật, cố gắng hết sức nắm chặt tay, "Anh thật hối hận vì không đánh em sớm hơn."

Cậu biết Lâm Phong Trí tảo mộ là có mục đích khác.

Nhưng cậu vẫn dẫn y tới.

Cha mẹ đã từng giống như cậu, nhớ y vô cùng.

Nhưng giờ khắc này tất cả đều không còn nữa.

Yến Hạc Thanh lạnh lùng nói, "Nghe cho rõ đây Lâm Phong Trí, anh yêu Lục Lãm, đừng có lừa mình dối người tơ tưởng anh ấy nữa."

Chương 107

Lời nói của Yến Hạc Thanh làm hai mắt Lâm Phong Trí đỏ bừng, tầm nhìn bắt đầu tối đi, hình dáng Yến Hạc Thanh mờ dần, y cố mở to mắt, bờ môi run rẩy lặp đi lặp lại, "Tôi không tin....."

Dù Yến Hạc Thanh có nói bao nhiêu lần thì y cũng không tin! Người Yến Hạc Thanh thích chính là Lục Mục Trì!

"Anh không thích chú Lục, anh đang gạt tôi!"

Yến Hạc Thanh nhìn xoáy vào Lâm Phong Trí.

Từ thời khắc này trở đi, đối với cậu Lâm Phong Trí đã vĩnh viễn là người dưng.

Cậu muốn đòi lại tất cả những gì đã cho Lâm Phong Trí, không sót một thứ nào, sau này sẽ để mặc y tự sinh tự diệt.

Phía xa đột nhiên vọng lại tiếng quạ kêu liên hồi, vang vọng khắp bầu trời trống trải, trong lòng Lâm Phong Trí sợ hãi, y cảm thấy ánh mắt Yến Hạc Thanh lạnh lùng quá đáng sợ nên vô thức lùi lại, đến khi lưng đụng vào bia mộ mới dừng bước, "Anh, anh nhìn tôi làm gì?"

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, bóng cây ngả nghiêng sau lưng Yến Hạc Thanh, cậu bình tĩnh lấy điện thoại ra, "Gọi cho Lục Lãm xác nhận lại nhé?"

Lâm Phong Trí phút chốc im bật, hơi thở nghẹn lại, đột nhiên y nấc lên.

Câu nói này như đang tuyên bố ngày tận thế của y, y điên cuồng lắc đầu, rốt cuộc thốt ra một câu yếu ớt, "Lục Lãm thích anh..... nhưng vô ích thôi!" Y lại nghĩ tới điều gì nên hùng hồn nói, "Các người không bao giờ kết hôn được đâu, ông Lục còn lâu mới chấp nhận anh!"

Yến Hạc Thanh chuẩn bị bấm số điện thoại, "Thế à? Vậy giờ anh sẽ cầu hôn Lục Lãm thử xem."

"Không được!" Lâm Phong Trí định cướp điện thoại, y biết rõ Yến Hạc Thanh đang nói thật, trong đầu y chỉ còn lại hai chữ "cầu hôn".

Nếu Yến Hạc Thanh cầu hôn thì chắc chắn Lục Lãm sẽ đồng ý!

Nhưng y không đồng ý!

Yến Hạc Thanh đi tới bên cạnh, Lâm Phong Trí bước hụt suýt té ngã, y quay đầu lại, Yến Hạc Thanh không lên tiếng, trước mắt là một bóng đen rất lớn, bỗng nhiên Lâm Phong Trí không biết đó là bóng cây hay Yến Hạc Thanh, y cuống lên, "Không cho anh cầu hôn! Anh....." Y thốt ra, "Anh mà cầu hôn thì tôi chết cho anh xem!"

Trong nguyên tác đúng là Lâm Phong Trí đã tự sát ba lần.

Một lần là khi từ bỏ Lục Lãm, hai lần là khi đòi chia tay với Lục Mục Trì.

Tất nhiên chẳng lần nào thành công cả.

Y nhảy xuống biển, được Lục Mục Trì bế lên bãi cát cưỡng hôn, y muốn cắt cổ tay, bị Lục Mục Trì giật lấy dao rồi dè ra sàn cưỡng hôn, y uống thuốc ngủ, Lục Mục Trì kịp thời chạy tới, chơi y ba ngày không xuống giường được.

Tự sát biến thành ân ái ngọt ngào, chỉ có mẹ Lâm là lo lắng, bà không biết Lâm Phong Trí đang yêu đương, càng không biết y muốn

tự sát, lúc Lâm Phong Trí thất tình không ngã bệnh nặng thì cũng trầm cảm, bà lo đến nỗi mất ngủ, tóc rụng từng mảng.

Yến Hạc Thanh nảy ra chủ ý, cậu hờ hững bỏ lại một câu. "Đó là chuyện của em."

Sau đó đi thẳng, không hề quay đầu.

Toàn thân Lâm Phong Trí run rẩy, y nhìn chăm chăm bóng lưng Yến Hạc Thanh, hết như vết mực loang rộng rồi từ từ hòa vào bóng đêm.

Y hét lên, "Yến Hạc Thanh, anh không được cầu hôn! Tôi sẽ chết thật đó!"

Yến Hạc Thanh mắt đốic tai ngơ, trở lại xe, cậu gọi điện cho mẹ Lâm trước.

Bà lập tức nghe máy, "Hạc Thanh."

Yến Hạc Thanh đi thẳng vào vấn đề, "Dì, cháu đánh Trí Trí rồi."

Mẹ Lâm thở dồn dập, "Nó lại..... làm gì nữa?"

Yến Hạc Thanh thuật lại nguyên văn lời Lâm Phong Trí nói, hơi thở mẹ Lâm càng lúc càng gấp rút.

Cậu nhìn vào kính chiếu hậu, khi thấy bóng người xuất hiện dưới chân núi thì lập tức khởi động xe, "Tạm thời cháu không thể đưa nó về, nhưng dì đừng lo."

Lái xe qua khu rừng nhỏ, cậu lơ mơ thấy được một chiếc xe đậu bên trong, "Có người sẽ đưa nó về."

Lâm Phong Trí khập khiễng chạy tới chân núi, không thấy rõ đường nên bị ngã một cú, đang đau điếng người thì thấy một đốm sáng màu cam mờ nhạt càng lúc càng xa, biết đó là xe Yến Hạc Thanh nên lập

tức đuổi theo.

Vàng sáng màu cam rơi vào đáy mắt, trước mắt Lâm Phong Trí đột nhiên hiện lên một đám lửa thiêu đốt như tờ giấy bén lửa, Lâm Phong Trí chớp mắt lia lịa, đến khi thấy rõ lại thì đám lửa kia đã mất hút, biến thành một chấm vàng xa tít.

Y đuổi không kịp.

Sợ Yến Hạc Thanh đi cầu hôn Lục Lãm, Lâm Phong Trí lấy điện thoại ra gọi cho cậu, kết quả là máy bận.

Lâm Phong Trí hoang mang lo sợ, đột nhiên nhớ ra điều gì, y gọi cho Lâm Phong Dật.

Y vẫn còn một người anh khác mà!

Một giây sau, tiếng chuông dồn dập vang lên ngay sau lưng y.

Tim Lâm Phong Trí suýt ngừng đập vì sợ, hết như phim kinh dị, y không dám quay đầu mà nắm chặt điện thoại.

Đến khi tiếng chuông biến mất, giọng Lâm Phong Dật vang lên sau lưng y.

"Lâm Phong Trí."

Lâm Phong Trí chậm chạp quay đầu lại, trông thấy Lâm Phong Dật đứng ngay sau lưng với vẻ mặt phức tạp mà y chưa thấy bao giờ.

"Lần trước em bị mù tạm thời ở bệnh viện, chính Yến Hạc Thanh đã gọi bác sĩ."

Không phải ma nên Lâm Phong Trí yên tâm lại, cơn tức dâng lên cổ, "Gọi bác sĩ thì có ích gì, em ngã xuống đất mà anh ta có thêm quan tâm đâu."

Lâm Phong Dật không trả lời mà hỏi câu khác.

"Có một chuyện anh muốn hỏi em từ lâu lắm rồi."

"Em biết Yến Hạc Thanh cắt đứt quan hệ với cha mẹ nuôi từ lúc nào?"

*

Sau khi nói chuyện với mẹ Lâm qua điện thoại, Yến Hạc Thanh lại gọi cho Lục Lãm, anh đang tăng ca ở công ty.

"Em đến tìm anh." Yến Hạc Thanh tăng tốc độ xe.

Đến trụ sở Lục thị, Lục Lãm đã dặn trước nên bảo vệ hộ tống Yến Hạc Thanh vào thang máy riêng của Lục Lãm.

Thang máy lên tới tầng cao nhất, Yến Hạc Thanh bước ra, phòng chủ tịch cách đó không xa mở rộng cửa để lộ ánh đèn ấm áp.

Bước chân càng lúc càng nhanh, đến cửa phòng làm việc thì dừng lại.

Lục Lãm nghe thấy động tĩnh thì nhìn ra cửa, thấy Yến Hạc Thanh, anh đặt bản thiết kế xuống rồi đứng dậy, tươi cười đi vòng qua bàn làm việc, "Thí nghiệm xong....."

Còn chưa dứt lời thì Yến Hạc Thanh đã bước nhanh tới sà vào lòng anh, ra sức ôm chặt anh, Lục Lãm không kịp phòng bị, ôm lấy Yến Hạc Thanh trước, bị đẩy lùi lại mấy bước va vào mép bàn.

Anh kêu lên một tiếng vì đau nhưng trên mặt lại lộ vẻ vui mừng, "Sau này mãi luôn nhiệt tình như vậy nhé em."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ ôm anh chặt hơn, cả khuôn mặt

vùi vào ngực anh.

Lục Lãm nhận ra có điều bất thường, Yến Hạc Thanh chưa bao giờ bộc lộ cảm xúc mạnh như vậy.

Anh không lên tiếng mà cứ thế yên lặng ôm Yến Hạc Thanh, chờ cậu bình tĩnh lại.

Chẳng biết qua bao lâu.

Yến Hạc Thanh buông Lục Lãm ra nhưng vẫn bị anh ôm trong ngực, cậu ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Lục Lãm rồi giơ tay lên, "Em đau tay."

Lục Lãm cúi đầu nhìn, lòng bàn tay Yến Hạc Thanh đỏ bừng, anh buông cậu ra rồi tới ngăn kéo lấy một hộp dầu cù là, dẫn Yến Hạc Thanh vào toilet rửa tay, lau khô rồi tỉ mỉ bôi thuốc cho cậu, "Làm thí nghiệm bị đựng vào đâu à?"

"Không phải." Yến Hạc Thanh lảng lảng nhìn Lục Lãm bôi thuốc lên lòng bàn tay mình, "Em đánh người."

Lục Lãm cười, "Lần sau gọi anh nhé, tay em chỉ thích hợp làm thí nghiệm thôi."

Yến Hạc Thanh nhìn tay Lục Lãm, ngón tay thon dài như đốt tre được khắc từ ngọc, cao quý xinh đẹp.

"Lỡ lần sau người em muốn đánh là người quen của anh thì sao?"

Giọng Yến Hạc Thanh nhẹ như hạt bụi trong không khí, chỉ cần hơi lơ đãng thì không thể nào nghe rõ.

Bôi thuốc xong, Lục Lãm bỏ tăm bông vào thùng rác rồi ngược lên nhìn vào mắt Yến Hạc Thanh.

"Hai tháng trước anh vừa đánh thắng cháu Lục Mục Trì một trận. Lục Hàn cha nó anh cũng đánh."

Dường như anh đang kể một chuyện hài vô thưởng vô phạt, "VẬY ĐÃ ĐỦ QUEN CHƯA?"

"ĐỦ Ạ." Yến Hạc Thanh gật đầu rồi lảng sang chuyện khác. "Sao lại đánh cháu anh vậy?"

Lục Lãm cười, "VÌ NÓ THIẾU ĐÒN."

Yến Hạc Thanh chợt nhớ lại lần trước Lục Mục Trì gãy xương nằm viện, chẳng lẽ là bị Lục Lãm đánh?

Lục Lãm biết rồi sao?

Biết mà vẫn đứng về phía cậu, không quan tâm đến việc cậu cố ý tiếp cận anh sao?

Nhưng cậu vẫn không thể nào thú nhận.

Người khác thua được, còn cậu thì không.

Cậu như đang đi trên hồ băng, chẳng biết lúc nào sẽ giẫm trúng hố băng, dù có cẩn thận cỡ nào cũng chưa chắc sẽ sang được bờ bên kia.

Trước khi nắm chắc trăm phần trăm thì cậu sẽ không để lộ át chủ bài, không để kế hoạch của mình có bất cứ sai sót nào.

Cậu muốn sống.

Cậu thật sự rất muốn sống tiếp.

Yến Hạc Thanh siết chặt tay, dầu cù là mát lạnh, vì mới bơi nên vẫn chưa thấm hết vào da mà hơi nhờn.

Thấy Yến Hạc Thanh thoáng do dự, Lục Lãm lập tức hối hận vì đã mất kiểm soát.

Anh không hề độ lượng như vẻ bề ngoài, hôm qua cầu hôn Yến Hạc Thanh, anh chỉ muốn đưa cậu về nhà ngay.

Thế nên anh mất bình tĩnh, thử thăm dò bí mật sâu nhất của Yến Hạc Thanh, trở thành người cậu tin tưởng nhất.

Họ chỉ mới bên nhau mấy tháng mà thôi, anh đã quá nóng vội khi muốn Yến Hạc Thanh bộc bạch mọi chuyện với mình.

"Cuối tuần đi xem đồ điện nhé." Anh đổi chủ đề rồi mỉm cười vuốt tóc mềm của Yến Hạc Thanh, "Chọn sớm một chút, khi nào hết mùi sơn thì dọn vào."

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Lúc này điện thoại của Lục Lãm reo lên, là Lục Hàn, "A Lãm, lần này em phải cứu Tiểu Trì mới được! Cha sắp đánh chết nó rồi!"

Chỗ rửa tay không lớn lắm nên Yến Hạc Thanh nghe rõ mồn một, cậu cảm thấy kỳ quái.

Thái độ của Lục Xương Thành đối với Lục Mục Trì là con trưởng vô dụng, con thứ không nghe lời nên dồn hết hy vọng và tình cảm cho cháu trai, ông ta nổi lòng đánh hấn sao?

Lục Lãm thờ ơ hỏi: "Lý do?"

Lục Hàn đau đầu không thôi, "Nó đòi kết hôn với đàn ông....."

.....

"Chờ anh trong xe nhé." Lục Lãm chở Yến Hạc Thanh đến bệnh viện,

"Anh sẽ quay lại ngay."

Yến Hạc Thanh đáp ứng.

Chờ Lục Lãm đi xong, cậu lấy điện thoại ra, Lâm Phong Trí không còn gọi nữa, chắc đã bị Lâm Phong Dật bắt về nhà.

Cậu đã sớm phát hiện Lâm Phong Dật đi theo bọn họ đến nghĩa trang.

Bước tiếp theo là để Lâm Phong Trí biết cậu và Lục Lãm đi chọn đồ điện gia dụng.

Chuyện này vô cùng dễ dàng.

Mẹ Lâm vẫn chưa biết Lâm Phong Trí có chiếc điện thoại thứ ba, y có thể nhìn thấy vòng bạn bè.

Lên kế hoạch xong, Yến Hạc Thanh để điện thoại xuống rồi nhìn bệnh viện đèn đuốc sáng trưng.

Lục Mục Trì đòi kết hôn với cậu sớm hơn nhiều so với dự đoán.

Hắn từng yêu Lâm Phong Trí đến độ muốn tìm thể thân, nhưng chỉ qua mấy tháng đã thành dĩ vãng.

Đây chính là Lục Mục Trì.

Lục Lãm vừa ra khỏi thang máy thì nghe thấy tiếng mắng của Lục Xương Thành.

"Là ai? Không phải Lâm Phong Trí thì là ai!"

Lục Mục Trì đứng thẳng người, hời hợt nói, "Chỉ cần ông đồng ý là gặp được ngay."

"Nhảm nhí!" Lục Xương Thành chẳng còn đoái hoài gì tới thể diện, vung gậy quất vào chân hắn, "Muốn đàn ông bước qua cửa nhà họ Lục thì phải quăng xác tao ra trước đã! Đừng có hòng!"

Lần này ông ta nổi giận thật sự, dần dà Lục Mục Trì bị quất đứng không vững nữa.

Lục Hàn cũng không muốn Lục Mục Trì kết hôn với đàn ông, nhưng ông ta càng bức hơn vì Lục Xương Thành thiên vị nên lí nhí nói, "A Lỗ cũng đòi kết hôn với đàn ông mà, sao cha không nói vậy đi."

Lục Xương Thành càng tức hơn, "Tao không quản được nó, chẳng lẽ còn không quản được con mày sao!"

Lại quất thêm một phát vào đùi Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì đau đớn kêu lên, không đứng nổi nữa, hắn giả bộ ôm đầu gối ngã phịch xuống đất, "Đau....."

Quả nhiên Lục Xương Thành sốt ruột cầm gậy gõ Lục Hàn, "Ngu xuẩn! Còn không mau tới xem nó bị thương chỗ nào rồi!"

Lục Mục Trì không chịu, hắn rên rỉ rồi lết tới ôm đùi Lục Xương Thành, giả bộ đáng thương, "Ông cho cháu cưới đi mà, không có em ấy cháu sống không nổi!"

Lục Xương Thành muốn đánh tiếp nhưng sợ làm hắn gãy xương thật, từ trước đến giờ ông ta chỉ có một ý nghĩ duy nhất là không xử lý được Lục Mục Trì thì sẽ xử lý đối phương.

Tạm thời ông ta không làm khó dễ nữa mà dịu giọng nói, "Mày nói là ai trước đi, nếu môn đăng hộ đối với Lục gia thì ông sẽ cân nhắc."

Lục Mục Trì cũng chẳng ngu, hắn nhe răng nhếch miệng đứng dậy rồi lê chân đến tủ đầu giường tìm giấy bút, "Viết cam kết trước đi!"

"Chú cháu tới rồi kìa!" Lục Mục Trì chợt trông thấy Lục Lãm, hân mừng rỡ lê chân ra cửa, "Chú làm chứng nhé! Có vậy thì ông mới không đổi ý được."

Lục Xương Thành bất mãn, "Tao đã nói thì sẽ giữ lời."

Ông ta chỉ nói cân nhắc, phản đối cũng là cân nhắc vậy.

Có Lục Lãm ở đây nên Lục Mục Trì càng tự tin hơn, không sợ Lục Xương Thành gây phiền phức cho Yến Hạc Thanh nữa, nhất là Lục Lãm cũng thích nam, mặc dù hân hơi ngạc nhiên vì chú mình cũng có người trong lòng, đã vậy còn là đàn ông, nhưng giờ phút này trong đầu hân chỉ có mỗi Yến Hạc Thanh.

Trong lòng hân bất an mà lại không muốn tìm hiểu nguyên nhân của sự bất an này, vì vậy hân phải gấp rút trói chặt Yến Hạc Thanh, chỉ cần kết hôn thì cả đời này cậu cũng đừng hòng rời xa hân!

Lục Mục Trì chỉ hận không thể lập tức dẫn Yến Hạc Thanh đi đăng ký kết hôn, "Người cháu thích chính là Yến Hạc Thanh, cháu muốn kết hôn với em ấy, càng nhanh càng tốt."

Chương 108

Ánh mắt Lục Lãm sâu hun hút, lạnh lùng nhìn Lục Mục Trì từ trên xuống dưới.

Bất kỳ ai cũng cảm nhận được tâm trạng anh không vui.

Lục Mục Trì đứng gần nhất nên cảm giác áp bách cũng mạnh nhất, hắn có cảm giác bị rình rập, hết như con mồi đang bị thợ săn theo dõi.

"....." Yết hầu Lục Mục Trì nhấp nhô, ra sức nuốt nước bọt, "Chú?"

Lúc này Lục Lãm mới dời mắt đi, anh không nói một lời, Lục Mục Trì lại không dám im lặng nên đành phải cắn răng nói tiếp, "Có chuyện..... Á!"

Một tiếng hét thảm vang lên, ngay sau đó Lục Mục Trì lập tức ngậm chặt miệng, lần này Lục Xương Thành quát thẳng vào lưng hắn, "Mày là cái thứ không có tiền đồ, hôm nay tao đánh chết mày!"

Lục Mục Trì cũng không tránh mà nhìn Lục Lãm với vẻ cầu khẩn, nhưng Lục Lãm vẫn lạnh lùng đứng ở cửa, không vào mà cũng chẳng bỏ đi.

Lần này Lục Mục Trì đã hạ quyết tâm kết hôn, ăn gậy của Lục Xương Thành chẳng tính là gì, điều hắn sợ là.....

Lục Mục Trì nghiêng chặt răng, gồng mình chịu đòn, "Đánh chết cháu đi, cháu mà còn sống thì chỉ kết hôn với Yến Hạc Thanh thôi!"

Lục Xương Thành tức đến nỗi hoàn toàn không không chế được sức mạnh, hung hăng quát Lục Mục Trì, so với thân phận thấp kém của Yến Hạc Thanh thì ông ta càng tức hơn vì bị Yến Hạc Thanh chơi xỏ, đây là điều không thể nào chấp nhận được.

Ông ta cũng nói cứng, "Yến Hạc Thanh muốn vào cửa nhà họ Lục thì phải chờ tao chết đã!"

Hai người không ai chịu nhường ai, trong phòng bệnh tràn ngập tiếng gậy quất, sắc mặt Lục Mục Trì trắng bệch, qua một lúc lâu, rốt cuộc trong miệng hắn tràn ra tiếng kêu đau đớn, thấy hắn chịu không nổi, Lục Xương Thành không nổi đánh tiếp nhưng cũng chẳng có lý do để dừng lại, ông ta liếc nhìn Lục Lãm, hy vọng anh sẽ lên tiếng can ngăn.

Ai ngờ vừa đối diện với ánh mắt Lục Lãm thì Lục Xương Thành lập tức hoảng hồn, cây gậy nện trúng lưng Lục Mục Trì, hắn hét lên một tiếng rồi gục xuống run rẩy, lần này không phải giả bộ nữa, hắn đau đớn cuộn mình kêu rên, Lục Xương Thành hoảng đến nỗi làm rơi cả gậy, nhào tới hét to, "Gọi bác sĩ! Gọi bác sĩ mau lên!"

Sắc mặt Lục Hàn cũng trắng bệch, chạy sượt qua Lục Lãm ra ngoài, "Người đâu, mau lên, gọi bác sĩ....."

Bác sĩ và y tá mau chóng chạy đến, trong phòng bệnh toàn tiếng kêu la của Lục Mục Trì, Lục Xương Thành đầu đầy mồ hôi, tay chân lạnh toát, khi bác sĩ xác nhận cột sống Lục Mục Trì không bị thương thì ông ta cũng chống đỡ hết nổi, cả người ngã ngửa ra sau, Lục Hàn lạnh tay lệ mắt đỏ ông ta đến ghế sofa nghỉ ngơi.

Y tá tháp tùng vội vàng lấy thuốc hạ huyết áp cho Lục Xương Thành uống mấy viên, uống xong ông ta nghỉ ngơi một lát, sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng nhớ đến Lục Lãm thì lập tức đảo mắt quanh phòng bệnh tìm kiếm.

Lúc này ánh mắt Lục Lãm nhìn Lục Mục Trì tràn ngập hung hãn, vừa

thấy ánh mắt kia ông ta đã sợ run.

Chắc nhìn lầm thôi.

Lục Lãm không thể nào nhìn cháu mình bằng ánh mắt này được.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng trong lòng Lục Xương Thành không cách nào bình tĩnh lại, ông ta nhìn thêm mấy lần, vẫn chẳng thấy Lục Lãm đâu.

Lục Lãm đã đi từ lâu, anh đưa Yến Hạc Thanh về chỗ thuê, chỉ đưa đến cửa chứ không vào, "Ngủ sớm chút đi."

Từ khi gặp Lục Mục Tri, anh không sao kiềm chế được cảm xúc, lái xe ra khỏi chung cư rồi dừng trước cửa hàng tiện lợi.

Nói lỏng cà vạt, anh châm một điếu thuốc nhưng không hút, đến khi đầu ngón tay bị bỏng nhẹ, anh mới cúi đầu, thì ra thuốc đã cháy hết.

Anh rút khăn giấy gói kín tàn thuốc, hờ hững xoa ngón tay rồi khởi động xe, đường một chiều, vừa lái một đoạn thì lập tức quay đầu xe, trở lại chung cư lần nữa.

Yến Hạc Thanh đã tắm xong, vừa bật máy tính đăng nhập diễn đàn trường thì có tiếng chuông cửa.

Yến Hạc Thanh đoán là Lục Lãm nên đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa, Lục Lãm che khuất ánh sáng hành lang, trên người thoang thoảng mùi thuốc lá, trầm giọng nói, "Đêm nay anh muốn ở lại."

*

Yến Hạc Thanh lục lọi hồi lâu mới tìm được một chiếc áo thun rộng, đây là áo mà chủ quán thuê cậu đi phát tờ rơi đưa cho, chỉ có một cỡ

duy nhất, lớn hơn cậu hai size, phát tờ rơi xong cậu giặt sạch rồi cất đi.

Trong phòng tắm có tiếng nước róc rách, chờ âm thanh dừng lại, Yến Hạc Thanh cầm áo gỗ cửa, "Anh tắm xong chưa?"

Cửa mở, Lục Lãm chìa tay ra, Yến Hạc Thanh đưa áo tới, "Chất vải không tốt, có thể sẽ....."

Còn chưa nói xong thì áo đã rơi xuống đất, Lục Lãm nắm cổ tay cậu kéo vào, cửa phòng tắm đóng lại, hơi nước bao trùm không gian vừa chật hẹp vừa oi bức, bình thường một mình Yến Hạc Thanh đã chật chội, hôm nay có thêm Lục Lãm, muốn nhích người cũng khó.

Anh nhốt Yến Hạc Thanh dưới vòi sen, lưng cậu dựa vào tường gạch ẩm ướt, chỉ giây lát sau áo thun mỏng đã ướt đẫm, Lục Lãm mới tắm xong, nước nhỏ xuống tóc, thỉnh thoảng lọt vào cổ cậu hơi lạnh, tay Lục Lãm lại nóng đến kinh người, một tay anh ôm eo Yến Hạc Thanh, cúi đầu gặm cắn vành tai láng mịn kia.

Không mạnh nhưng cũng chẳng nhẹ.

Lục Lãm không nhịn được, anh ghen.

Rõ ràng là kế hoạch của Yến Hạc Thanh nhưng nhớ lại vẻ mặt tươi tắn của Lục Mục Trì khi đòi kết hôn với cậu, anh vẫn không kìm nổi cơn ghen.

Yến Hạc Thanh rên khẽ một tiếng, tay bấu vào lưng Lục Lãm.

Có mấy vết cào vẫn chưa lành.

Mắt Yến Hạc Thanh dần nhòe đi, xuyên qua tấm màn lắc lư, cậu nhìn thấy trên chiếc giường lớn mềm mại, mình đau đớn khó nhịn, hai tay dần mất khống chế bấu chặt lưng Lục Lãm, hơi thở nóng hổi phả vào sau tai, Lục Lãm hôn chỗ thịt mềm kia khiến ngón chân cậu cuộn lại,

"Đừng nhìn, để anh biết em đau cỡ nào đi."

"Ừm....."

Nụ hôn cuồng nhiệt đột ngột ập tới kéo suy nghĩ của Yến Hạc Thanh trở về, cổ cậu bị ép ngửa cao, đôi môi ngấu nghiến như muốn trừng phạt, Yến Hạc Thanh mất hết sức lực, lưng áp sát tường gạch lạnh buốt, có ảo giác như mình sắp chìm xuống đáy biển, một tay cậu kéo tấm màn lắc lư liên hồi, một tay ôm cổ Lục Lãm.

Đầu gối Lục Lãm thừa cơ chen vào giữa hai đùi cậu, nâng chân cậu lên quặp chặt eo mình, "Ngoan, cứ giao hết cho anh."

Có lẽ vì hơi nước mờ mịt nên giọng Lục Lãm như vọng lại từ một nơi rất xa, Yến Hạc Thanh nghe không rõ lắm, cậu hoảng hốt buông tấm màn ra, hai cánh tay đều ôm chặt cổ Lục Lãm, chân còn lại cũng bị nâng lên, lần này chỉ có Lục Lãm chống đỡ cho cậu, vòi sen kém chất lượng còn đang nhỏ nước xuống trán, xuống mặt, mí mắt, lông mi Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, ánh mắt càng mờ lung hơn, cậu cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ Lục Lãm, "Lục....."

Vừa phát ra tiếng thì Yến Hạc Thanh lập tức ngậm chặt miệng.

Lại là thanh âm xa lạ kia, tựa như giọng nói bình thường của cậu được pha thêm nước đường ngọt ngào.

Lục Lãm cười khế, hơi thở anh mang theo mùi bạc hà xen lẫn tuyết tùng, anh say mê hôn quai hàm mịn màng của Yến Hạc Thanh, tựa như muốn để lại dấu ấn của riêng mình trên từng tấc da thịt Yến Hạc Thanh, đôi môi phát ra thanh âm tràn ngập dụ/c vọng, "Em muốn nói gì."

Lưng Yến Hạc Thanh lạnh buốt, phía trước lại nóng đến ngạt thở, đầu óc quay cuồng, tựa như rất bức thiết, rất muốn nói nhưng lại không nhớ nổi mình muốn nói gì, cậu nhắm mắt lại rồi chủ động kề sát Lục Lãm, dùng hành động thể hiện ý muốn của mình.

Hình như Lục Lãm nói gì đó nhưng Yến Hạc Thanh không còn nghe rõ nữa, cậu ôm chặt điểm tựa duy nhất của mình, chìm nổi theo anh.

.....

Nửa đêm Yến Hạc Thanh tỉnh lại một lần vì khát nước, màn cửa chỉ kéo một nửa, ánh trăng mờ ảo chiếu vào chăn, Lục Lãm nằm bên cạnh, giường vốn khá rộng đột nhiên trở nên chật chội, Yến Hạc Thanh đành phải lùi đến cuối giường rồi xuống giường đi vào bếp.

Cảm giác đau của cậu không rõ bằng lần trước, chỉ hơi nhói chứ không hề khó chịu, trong ấm có nước sôi để nguội, Yến Hạc Thanh rót một ly, uống hết lại rót thêm ly nữa, uống hai ly mới về phòng, cậu định leo lên từ cuối giường nhưng Lục Lãm đã tỉnh từ lúc nào, kéo cậu ngã xuống giường, Lục Lãm lùi lại rồi ôm chặt cậu vào lòng, đắp kín chăn, tựa trán vào trán cậu, trong giọng nói lộ ra ý cười, "Lần này không bị sốt nữa."

Bị Lục Lãm ôm trong ngực, mặt đối mặt, gò má Yến Hạc Thanh hơi nóng lên, dứt khoát vùi đầu vào cổ Lục Lãm rồi nhắm mắt nói: "Dạ."

Ngón tay Lục Lãm vuốt ve eo cậu, "Ngủ đi em."

"....." Yến Hạc Thanh càu nhàu, "Anh bỏ tay ra trước đi đã."

Lần này ân ái nồng nàn hơn lần trước, Yến Hạc Thanh cũng tiếp nhận anh hơn, nỗi phiền muộn tích tụ trong lòng Lục Lãm được xoa dịu rất nhiều, anh ấn ấn hõm eo Yến Hạc Thanh, "Nếu em thấy bất công thì ôm lại anh đi, anh không ngại đâu."

Anh chỉ định trêu Yến Hạc Thanh mà thôi, không ngờ cậu ôm anh thật, mấy giây sau đã ngủ say.

Cảm nhận được hơi thở đều đều phả vào cổ, Lục Lãm không dám nhúc nhích.

Một lát sau, anh cười khẽ rồi cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

— —

Buổi sáng Lục Lãm ngủ dậy thì Yến Hạc Thanh đã đi học, trong bếp có cháo nóng, ăn xong Lục Lãm vào phòng tắm rửa vòi sen và vòi nước bị rỉ, sau đó mới rời đi.

Bên kia, Yến Hạc Thanh đã học được nửa buổi.

Cậu có thể cảm nhận được một ánh mắt cứ dán chặt vào mình, buổi trưa ra khỏi căn tin, cuối cùng Lâm Phong Dật cũng chặn cậu lại, "Làm thêm không?"

Yến Hạc Thanh liếc hẩn một cái, "Gì?"

Lần này Lâm Phong Dật không né tránh ánh mắt cậu nữa, "Chơi một ván game với tôi, cậu ra giá đi."

Yến Hạc Thanh nhấc chân bỏ đi, sắc mặt Lâm Phong Dật dần u ám, hẩn cúi đầu nắm chặt tay, bỗng nhiên phía trước vọng lại tiếng Yến Hạc Thanh, "Một chai nước."

Lâm Phong Dật ngẩng phắt lên, "Sao cơ?"

Yến Hạc Thanh hờ hững nói, "Giá chơi một ván game đấy."

Lâm Phong Dật mua một chai soda rồi dẫn Yến Hạc Thanh đến quảng trường Thụy Tinh gần đại học Bắc Kinh, không phải quán game arcade mà là quán game trên tầng cao nhất.

Lâm Phong Dật bao trọn quán game, không vào phòng mà chơi ngay tại đại sảnh.

Chơi game Dead Forest lần trước chơi ở nhà họ Lâm.

Trong lúc chơi Lâm Phong Dật không nói gì mà chăm chú nhìn màn hình, chiều nay Yến Hạc Thanh không phải đi học, hai người chơi hăng say, đến khi mặt trời lặn mới kết thúc.

Lâm Phong Dật thắng nhưng trên mặt chẳng có vẻ gì là vui sướng.

Tiếng gào thét của Lâm Phong Trí tối qua văng vẳng trong đầu hắn, "Em biết ngay từ đầu thì đã sao, chẳng phải anh thích Yến Hạc Thanh lắm à, giờ hài lòng chưa, anh ta không có nhà, có thể làm em trai anh rồi đấy....."

Lâm Phong Dật siết chặt tay cầm trò chơi như muốn bóp nát.

Hắn không thể nào chấp nhận được hôm giao thừa mẹ và anh Cả muốn mời Yến Hạc Thanh đến làm khách, Lâm Phong Trí biết rõ Yến Hạc Thanh không có nhà để về mà ăn Tết một mình, nhưng y không hề nói một lời.

Từ khi hắn quyết định nhận Lâm Phong Trí làm em trai mình thì đã quyết tâm bảo vệ y mãi mãi, trong lòng hắn, Lâm Phong Trí là thiên thần bé nhỏ ngây thơ thiện lương cần được che chở.

Nhưng những chuyện xảy ra gần đây đã phá vỡ nhận thức của hắn.

Hắn chợt phát hiện Lâm Phong Trí không còn là đứa trẻ hồi nhỏ cứ thấy mèo hoang thì lại rơm rớm nước mắt nữa.

"Tôi đi đây." Chơi game xong, Yến Hạc Thanh xách ba lô lên.

Sắp đến cửa thì cậu nghe thấy một giọng nói kiêu chể đã lâu.

"Xin lỗi."

Yến Hạc Thanh không quay đầu lại, "Tôi chấp nhận."

Nói xong cậu ra khỏi quán game.

Yến Hạc Thanh đi thang máy xuống tầng trệt, đang là giờ ăn nên quảng trường hết sức náo nhiệt, xung quanh đông nghịt người, Yến Hạc Thanh vào một quán phở bò gọi một tô phở nước lèo.

Trong lúc chờ đợi, cậu lấy điện thoại ra.

Đăng một bài lên vòng bạn bè mà chỉ có Lâm Phong Trí mới xem được.

[Hẹn gặp vào thứ Bảy.]

Kèm theo là ảnh chụp cậu và Lục Lãm nắm tay nhau.

Chương 109

Mấy phút sau, nhân viên quán bưng phở bò lên.

Vài lát thịt bò mỏng như giấy, một nhúm hành lá, hương vị cũng chẳng ngon mấy, nước lèo không có vị thịt bò, thịt bò cũng không có vị thịt bò nhưng Yến Hạc Thanh vẫn ăn ngon lành.

Mặc dù bây giờ cậu đã có khả năng để mình không bị đói nhưng vẫn sùng kính đồ ăn, điều này bắt nguồn từ nỗi sợ đói hồi bé.

Ăn hết phở, Yến Hạc Thanh lại húp sạch nước lèo rồi mới đặt tô xuống rồi đi.

Cậu không về nhà mà trở lại đại học Bắc Kinh, lịch chiều nay của cậu là đến phòng thí nghiệm, nếu không đi thì phải thức suốt đêm nay.

Cậu muốn nộp báo cáo trước kỳ nghỉ, chỉ còn chưa đầy nửa tháng.

Trên đường đi, Yến Hạc Thanh ghé vào căn hộ ở khu tập thể.

Nhà đã sửa xong, hầu hết đồ đạc cũng đã đem tới, cửa sổ mở rộng, nắng chiều vàng vọt rọi vào sàn gỗ.

Màn cửa bị gió ngoài cửa sổ thổi vào phát ra tiếng sột soạt, tất cả đều là hàng xịn nên trong nhà chẳng có mùi lạ nào, tủ giày đã được đưa tới nhưng vẫn còn trống, trên nóc tủ chỉ có một hộp bọc giày dùng một lần.

Yến Hạc Thanh không mang bọc giày mà cởi giày ra rồi đi chân trần tới bể cá.

Trong hồ vẫn là hai con cá lần trước, nhàn nhã quẫy đuôi bơi lượn trong nước.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh lại dời sang giá sách cực lớn, đủ chứa toàn bộ sách của cậu, nếu sách của Lục Lầm ít thì còn dư rất nhiều chỗ, sau này có thể yên tâm mua sách mà khỏi cần lo thiếu chỗ để.

Ngắm giá sách xong, Yến Hạc Thanh đi tới sofa.

So với giá sách bề cá chiếm trọn bức tường thì sofa khá nhỏ, chỉ đủ cho ba người ngồi, cũng không có bàn trà mà chỉ có một chiếc xe đẩy hai tầng bằng gỗ hồ đào, để điều khiển từ xa, sách vở, khay trái cây hoặc đồ ăn vặt đều được, lúc ăn lẩu còn có thể dùng làm bàn ăn.

Bức tường trước mặt vẫn còn trống, chờ chủ nhân chọn TV thích hợp với nó.

Bếp và phòng vệ sinh đều được trang trí đơn giản mà thiết thực, cuối cùng Yến Hạc Thanh đến phòng ngủ.

Chiếc giường lớn mà Lục Lầm chọn cũng đã đem tới, chỉ riêng hiệu ứng thị giác đã lớn hơn chiếc giường hiện tại của Yến Hạc Thanh rất nhiều, cậu nhớ lại tối qua hai người đàn ông trưởng thành nằm trên chiếc giường kia đúng là quá chật.

Sau khi tính toán những vật dụng cần thiết còn thiếu, Yến Hạc Thanh rời đi.

Cậu nhắn cho Lục Lầm biết đêm nay mình sẽ ở lại phòng thí nghiệm, sau đó làm thí nghiệm đến ba giờ sáng mới ra hành lang hít thở.

Phòng thí nghiệm bên cạnh cũng sáng đèn.

Yến Hạc Thanh mở nắp chai soda mà Lâm Phong Dật mua, vừa uống mấy ngụm thì cửa phòng kế bên mở ra.

Cố Tinh Dã ném sang một trái quýt, Yến Hạc Thanh vô thức chụp lấy.

Cố Tinh Dã không tới gần mà nhàn nhã dựa vào cửa, trong tay hắn cũng cầm một trái quýt, khi lột ra trong không khí thoang thoang mùi vỏ quýt tươi mát, thấy Yến Hạc Thanh không nhúc nhích, hắn nhíu mày, "Không thích quýt à?" Sau đó lục tìm trong túi áo blouse, "Có sô cô la nữa....."

"Ăn quýt là được rồi." Yến Hạc Thanh đặt chai nước xuống rồi cúi đầu lột quýt.

Hành lang không bật đèn, chỉ có ánh sáng hắt ra từ hai phòng thí nghiệm và ánh trắng trên trời, đầu ngón tay Cố Tinh Dã gầy gầy vỏ quýt, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua Yến Hạc Thanh, từ chỗ hắn chỉ có thể nhìn thấy góc nghiêng của cậu.

Cố Tinh Dã đột nhiên cười khế một tiếng.

Sao lần đầu gặp hắn lại cảm thấy Yến Hạc Thanh giống Lâm Phong Trí nhỉ.

Quả thực chẳng giống chút nào cả.

Hắn nhớ lại lúc chàng vạng tối điện thoại rung liên hồi, hắn đang bận thí nghiệm nhưng vẫn dành thời gian nghe điện thoại của Lâm Phong Trí.

"Cậu mau tới nhà tớ đi!" Lâm Phong Trí vừa mở miệng đã xổ một tràng, "Mẹ tớ không cho tớ ra ngoài, giờ chỉ có cậu mới giúp được tớ thôi! Tớ nhất định phải ra ngoài, ngày mốt tớ có việc gấp lắm!"

Cố Tinh Dã chưa ăn tối nên huyết áp hơi tụt, tìm hồi lâu mà không thấy sô cô la, hắn xoa thái dương, "Tớ đang thí nghiệm — —"

"Thí nghiệm lúc nào làm mà chẳng được, còn chuyện của tớ không

thể chờ được!" Lâm Phong Trí ngắt lời hăn, sau đó tha thiết cầu xin, "Cố Tinh Dã cậu là người tốt nhất mà, cậu mau tới nhà tớ đi, tớ nhất định phải ra ngoài."

Cố Tinh Dã im lặng, nghe Lâm Phong Trí nói tràn giang đại hải thì chỉ cảm thấy mệt mỏi hơn làm thí nghiệm cả tháng, rốt cuộc hăn nói: "Chuyện của cậu lại là Lục Lãm chứ gì."

Lâm Phong Trí không chối, "Yến Hạc Thanh sắp cầu hôn chú ấy rồi." Giọng y nghẹn ngào, "Tớ không thể để bọn họ kết hôn được, Yến Hạc Thanh không thích chú Lục đâu, cậu tin tớ đi mà."

Cố Tinh Dã hết sức mệt mỏi, "Chuyện của cậu tớ không giúp được đâu."

Lâm Phong Trí thở hổn hển, "Cậu đã nói nếu cả thế giới đều bỏ rơi tớ thì cậu sẽ ở lại với tớ mà."

.....

Cố Tinh Dã không đi.

Hăn bỏ múi quýt vào miệng, chua ê cả răng, hăn nhăn mặt nhìn sang Yến Hạc Thanh, cậu lại hết sức bình tĩnh, đã sắp ăn hết trái quýt trong tay.

Hăn tò mò hỏi, "Trái của cậu không chua à?"

"Chua lắm." Yến Hạc Thanh hờ hững nói.

Cố Tinh Dã không tin, "Cho tớ nếm thử đi."

Yến Hạc Thanh đưa múi cuối cùng cho hăn, Cố Tinh Dã bỏ vào miệng, chua muốn rụng răng, còn chua hơn cả trái của hăn, lông mày hăn nhíu chặt, hồi lâu sau mới nói nên lời, "Chua vậy mà cậu cũng ăn được sao?"

"Chẳng có gì là không thể ăn cả." Yến Hạc Thanh mở nắp chai nước uống mấy ngụm rồi quay người vào phòng thí nghiệm.

Lúc cậu sắp bước vào cửa, rốt cuộc Cố Tinh Dã mở miệng, "Ngày mốt cậu sẽ cầu hôn Lục tiên sinh à?"

Mi mắt Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, Lâm Phong Trí đã thấy bài đăng của cậu, cậu không trả lời thẳng mà chỉ nói, "Không tiện nói với cậu."

Cửa phòng thí nghiệm đóng lại, thật lâu sau Cố Tinh Dã mới nhúc nhích, hẩn nhìn lên mặt trăng rồi từ từ ăn hết trái quýt chua lét kia.

*

Đảo mắt đã đến thứ Bảy, Lâm Phong Trí thức trắng cả đêm, rốt cuộc nghĩ ra một cách.

"Con xin lỗi mẹ." Y ôm mẹ Lâm nũng nịu, "Con nghĩ thông suốt rồi, con không nên thích Lục Lãm, không nên làm mẹ lo lắng vì con!"

Dường như mẹ Lâm đã trải qua mấy đời, bà nhìn Lâm Phong Trí tươi cười rạng rỡ, hồi lâu sau mới hỏi: "Nói với Hạc Thanh chưa?"

Bà rất giận Lâm Phong Trí vì đã nói với Yến Hạc Thanh những lời gây tổn thương như thế.

Lâm Phong Trí khựng lại, nhưng chỉ một giây sau lại tươi cười chớp mắt. "Chưa ạ, chuyện quan trọng như vậy đương nhiên phải nói với mẹ đầu tiên rồi!"

Mẹ Lâm nói ngay: "Phải xin lỗi cho đảng hoàng, lần trước con nói năng quá quắt lảm."

Lâm Phong Trí lảng sang chuyện khác, dụi đầu vào vai mẹ Lâm, "Mẹ, con thèm Tiramisu ở tiệm mình hay ăn quá à."

Rốt cuộc lòng mày mẹ Lâm cũng giãn ra, bà vỗ đầu Lâm Phong Trí, "Mấy ngày nữa dẫn con đi."

"Đi ngay bây giờ luôn đi mẹ." Lâm Phong Trí ôm chặt mẹ Lâm, "Con đói lắm."

Mẹ Lâm cũng không ngờ Lâm Phong Trí sẽ bỏ trốn, bà ngồi đợi một hồi mới phát hiện không ổn, đang định vào phòng vệ sinh thì thấy Lâm Phong Trí chạy ra khỏi tiệm bánh.

Mẹ Lâm không rõ Lâm Phong Trí sắp làm gì nhưng bà biết chắc có liên quan đến Yến Hạc Thanh và Lục Lãm, bà hấp tấp đuổi theo, "Trí Trí đừng đi nữa!"

Chạy ra khỏi tiệm bánh, mẹ Lâm đã gần sáu mươi tuổi, sức khỏe lại yếu, thở không nổi nhưng sợ Lâm Phong Trí làm chuyện đại dột nên vẫn cắn răng đuổi theo.

Chỉ chốc lát sau bà đã chạy hết nổi, ôm ngực chậm chạp ngồi xuống, khó nhọc ngược mắt nhìn Lâm Phong Trí chạy xa dần, đè lại lồng ngực thở hổn hển.

Lâm Phong Trí chạy thật lâu vẫn chưa cắt đuôi được mẹ Lâm, y đành chạy vào khu phố thương mại đông nghịt người.

Dần dà không nghe thấy tiếng mẹ Lâm nữa, y mới chạy chậm lại rồi ngoái đầu nhìn.

Quả nhiên không còn thấy mẹ Lâm, y nở nụ cười vui sướng rồi hấp tấp chạy tới đón xe.

Sau khi lên xe y giục tài xế. "Anh lái nhanh đi! Tôi đang có việc gấp lắm!"

Y rất sợ Yến Hạc Thanh ra khỏi nhà.

Yến Hạc Thanh không ra ngoài mà đứng cạnh cửa sổ, xe taxi dừng lại dưới lầu, thấy Lâm Phong Trí xuống xe, cậu quay đầu nói với Lục Lãm: "Đi thôi anh."

Lâm Phong Trí vào chung cư rồi chạy vội lên lầu, vừa chạy đến lầu một thì phía trên vọng xuống tiếng đóng cửa, sau đó là giọng Yến Hạc Thanh, "Hôm nay có mua chăn ga gối đệm không ạ?"

"Nếu em thích bộ nào thì mua." Lục Lãm trả lời.

Đầu óc Lâm Phong Trí lập tức trống rỗng, Yến Hạc Thanh cầu hôn thành công rồi sao? Hôm nay định mua đồ chuẩn bị kết hôn sao?

Không đâu!

Lâm Phong Trí ép mình gạt bỏ ý nghĩ này, chắc chỉ là mua đồ linh tinh thôi, y không tin Lục Lãm sẽ chịu kết hôn với Yến Hạc Thanh!

Yêu đương và kết hôn là hai việc khác nhau, Yến Hạc Thanh chẳng giúp được gì cho sự nghiệp của Lục Lãm hết!

Lúc này có tiếng bước chân xuống cầu thang, y vội vàng quay người chạy xuống lầu rồi nấp sau thùng thu gom quần áo cũ, nhìn chằm chằm vào cửa chung cư.

Giây lát sau, Yến Hạc Thanh và Lục Lãm đi ra.

Yến Hạc Thanh biết Lâm Phong Trí đang trốn gần đó, cậu bình tĩnh theo Lục Lãm lên xe, cũng chẳng sợ Lâm Phong Trí đuổi không kịp, y sẽ nghĩ cách để bám theo.

Lục Lãm không đến trung tâm mua sắm quá xa, đồ điện gia dụng ở đâu cũng vậy, mua gần nhà để Yến Hạc Thanh về sớm một chút, gần cuối kỳ lịch học và thí nghiệm của cậu rất bận rộn.

Đậu xe xong, hai người sóng vai nhau vào trung tâm mua sắm.

Ở lối vào là một nhãn hiệu quốc dân, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh vào cửa hàng, hai người đều không thích la cà nên chỉ chốc lát sau đã chọn xong tất cả đồ điện gia dụng trong cửa hàng này, một chiếc TV 85 inch, hai cái tủ lạnh một cửa và một cái máy giặt sấy.

Mua đồ điện gia dụng xong, hai người lại đi mua đồ trang trí, chẳng bao lâu sau hai tay Lục Lãm đã xách đầy túi.

"Ghé xem chăn ga gối đệm đi anh." Yến Hạc Thanh tính thời gian, giờ này chắc Lâm Phong Trí đã đến, cậu tìm cửa hàng trên bản đồ rồi dẫn đường lên lầu hai.

Lâm Phong Trí thở hồng hộc đuổi theo, rốt cuộc tìm thấy hai người đang chọn đồ trong cửa hàng chăn ga gối đệm ở lầu hai.

Sau cửa kính trong suốt, Lục Lãm xách túi đầy tay đang xem đồ với Yến Hạc Thanh, sắc mặt Lâm Phong Trí tái nhợt.

Màu đỏ.....

Y muốn vào cửa hàng nghe lén nhưng bị nhân viên chặn lại rồi lịch sự nói, "Xin lỗi, cửa hàng tạm đóng hai tiếng ạ."

Lâm Phong Trí biết Lục Lãm đã bao trọn cửa hàng, giờ cách nhau rất gần, nếu y xông vào gây ra động tĩnh thì Yến Hạc Thanh và Lục Lãm sẽ phát hiện ngay, y đành phải trở về chỗ cũ nhìn trộm qua cửa kính.

Yến Hạc Thanh sờ hàng mẫu trên giường, "Hoa văn này anh thấy sao?" Tơ lụa mát mẻ rất thích hợp cho mùa hè.

Lục Lãm đã phát hiện ra Lâm Phong Trí.

Lâm Phong Trí chẳng có bất kỳ kỹ năng theo dõi nào, ngay cả mũ và khẩu trang cơ bản nhất cũng không có.

Lục Lãm nhớ lại lần trước Yến Hạc Thanh cải trang đến nhà họ Lục còn đeo cả kính sát trùng.

Anh đặt túi xuống rồi ôm Yến Hạc Thanh từ phía sau, kề vào tai cậu nói: "Hoa văn thường thôi nhưng màu được đấy, rất hợp để kết hôn."

Anh nhắc lại chuyện kết hôn, lần này Yến Hạc Thanh không lảng tránh nữa.

"Dạ."

Cậu quay đầu đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Lục Lãm rồi lặp lại, "Chúng ta kết hôn đi."

Chớp mắt tiếp theo, Lục Lãm xoay người Yến Hạc Thanh lại ôm vào lòng rồi cúi đầu hôn cậu.

Ngoài tiệm, Lâm Phong Trí thần thờ tuyệt vọng nhìn hai người hôn nhau, móng tay trơn bóng ghim sâu vào lòng bàn tay.

Chương 110

Nụ hôn này cũng không kéo dài quá lâu.

Lục Lãm buông Yến Hạc Thanh ra, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cậu, "Ký "hợp đồng" với anh đi, không cho đổi ý."

Đây là lần duy nhất anh tỏ ra cương quyết với Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh cười, "Em đã quyết định ký "hợp đồng" thì sẽ không đổi ý đâu."

Tương lai vô định không còn quan trọng nữa.

Cậu sẽ sống tiếp.

Cậu nhất định sẽ để mình sống tiếp.

Ánh mắt cậu trong veo, "Cuối tháng hãy cho người khác biết nhé."

Cậu vẫn còn một chuyện phải làm.

"Hợp đồng này em là bên A, em làm chủ mà." Lục Lãm ôm trọn Yến Hạc Thanh vào lòng.

Cuối cùng hai người chọn sáu bộ chăn ga gối đệm, kể cả bộ màu đỏ kia.

Ra khỏi cửa hàng, nhìn quanh không thấy bóng dáng Lâm Phong Trí đâu.

Yến Hạc Thanh biết y đi rồi.

Lục Lãm vừa hôn cậu thì Lâm Phong Trí đã chịu không nổi bỏ chạy.

Khoảng cách khá xa nên Lâm Phong Trí không nghe được họ nói gì, nụ hôn của Lục Lãm nằm ngoài kế hoạch nhưng lại đem đến hiệu quả nhanh chóng.

Yến Hạc Thanh cũng chẳng bắn khoản liệu Lục Lãm có phát hiện Lâm Phong Trí bám đuôi hay không.

Lâm Phong Trí không hề ngại trang nên muốn nhận ra y rất dễ dàng.

Hai tay xách túi giấy, Yến Hạc Thanh chuyển hết sang một tay rồi lấy điện thoại ra xem thời gian, đã sắp đến giờ ăn trưa, cậu cất điện thoại vào rồi nói: "Đi ăn thôi, hôm nay em đi, anh chọn quán đi."

Lục Lãm đã thấy hết cảnh lúc này, nhà hàng ở tầng trên cùng, anh chọn quán ăn Giang Nam, gọi vài món cho bữa trưa.

Kế hoạch chiều nay là đến nhà cũ của ông bà ngoại Lục Lãm, quản gia ở đó nói trời không mưa, mặt đường hết sức tươi tốt, vừa to vừa ngọt, giờ là thời điểm thích hợp nhất để hái.

Lục Lãm chưa dẫn Yến Hạc Thanh về nhà ngay mà đến một cửa hàng đồng hồ.

Cửa hàng không rộng lắm, trang trí cũng chẳng mấy bắt mắt nhưng giá đều từ sáu con số trở lên.

Hai người vào tiệm, nhân viên lập tức đóng cửa rồi treo bảng tạm nghỉ.

Lục Lãm nắm cổ tay Yến Hạc Thanh.

Cổ tay trắng nõn mịn màng khác hẳn với lòng bàn tay, sau khi dưỡng

mấy tháng, vết chai sần trên đầu ngón tay Yến Hạc Thanh đã mờ đi nhiều, nhưng dạo này cậu thường xuyên làm thí nghiệm nên lại có thêm mấy vết mới, thực sự không thể xem là một đôi tay thanh tú.

Nhưng vô cùng xinh đẹp.

Lục Lãm nắm vai Yến Hạc Thanh ấn cậu ngồi xuống ghế rồi nhìn vào tủ đồng hồ, "Chọn một cái đi. Lần đầu nhìn thấy tay em, anh đã muốn đeo lên thứ gì đó rồi."

Yến Hạc Thanh giơ tay lên, ánh đèn trong tiệm sáng trưng, vòng tay đậm đỏ tỏa sáng lấp lánh, "Có rồi mà."

"Chưa đủ." Lục Lãm cười khế, "Còn thiếu hai thứ nữa."

Ngoài đồng hồ ra, thứ còn lại tất nhiên là nhẫn cưới.

Tuy Yến Hạc Thanh đã đồng ý kết hôn nhưng sau khi nói ra vẫn chưa có cảm giác chân thực, giờ Lục Lãm nhắc đến nhẫn, cậu mới cảm thấy chân thực phần nào, thoáng ngần ngại rồi định thần lại, chọn một chiếc đồng hồ cơ bằng thép bạc.

Giá cả trong tiệm này ở mức tầm trung, không thấp cũng chẳng cao, cổ tay cậu mảnh, ông chủ cắt dây đồng hồ ngay tại chỗ, đeo vào vừa khít.

"Hợp với em lắm." Lục Lãm cũng không phải người tình trong mắt hóa Tây Thi mà đúng là Yến Hạc Thanh đeo đồng hồ rất hợp.

Yến Hạc Thanh nhìn đồng hồ, quả thực vô cùng xinh đẹp, cậu tin chắc sau này mình có thể kiếm được tiền mua chiếc đồng hồ này, nhưng bây giờ thật sự mua không nổi.

Cậu thật thà nói: "Giờ em chưa có tiền tặng anh món quà có giá trị tương đương, sau này ——" Cậu dừng lại một giây, "Năm năm nhé, em sẽ....."

Nửa câu còn lại biến mất trong miệng, cậu thắc mắc: "Anh cười gì vậy?"

Lục Lãm đang cười, nụ cười khác hẳn mọi khi, vui vẻ thấy rõ.

Anh nghiêng người thì thầm vào tai Yến Hạc Thanh, "Anh không nhận chi phiếu khổng đâu, phải trả lãi trước đã."

Yến Hạc Thanh biết Lục Lãm muốn đòi lãi gì.

Nhưng cậu lại móc trong túi ra đồng xu một tệ, "Nè, lãi mỗi năm một xu."

Sau lúc kinh ngạc, Lục Lãm cũng cầm lấy rồi đứng dậy cười nói: "Đây là đồng thứ hai."

Đồng thứ nhất là đồng xu may mắn.

"Ngày này năm sau." Ngón tay anh luồn vào tóc Yến Hạc Thanh, anh rất thích vò tóc cậu như vậy, "Nhớ trả lãi đúng hạn đấy nhé."

*

Ra khỏi trung tâm mua sắm, trời đang trong xanh đột nhiên vần vũ, mây đen dày đặc che khuất mặt trời nhưng không mưa.

Yến Hạc Thanh ngược nhìn trời rồi rũ mắt xuống.

Với tính cách của Lâm Phong Trí, y sẽ mau chóng làm ra hành động cực đoan.

Nhảy xuống biển, uống thuốc ngủ hoặc làm gì đó.

Yến Hạc Thanh kiên nhẫn chờ đợi.

Lâm Phong Trí sẽ không tự sát thật mà chỉ muốn uy hiếp cậu, trước khi diễn cảnh tự sát sẽ gọi cho cậu.

Lên xe cài dây an toàn, còn chưa về nhà cũ thì Lâm Phong Trí đã gọi tới đúng như dự đoán.

Yến Hạc Thanh nghe máy, không vội lên tiếng mà ung dung chờ y.

Trong ống nghe là tiếng hít thở nặng nề, rốt cuộc Lâm Phong Trí mất kiên nhẫn, sụp đồ mở miệng.

"Tôi nói rồi, anh mà kết hôn thì tôi sẽ chết!"

Y gào thét đinh tai nhức óc, Lục Lãm dừng xe lại ven đường, Yến Hạc Thanh hồ hững nói: "Anh nói rồi, đó là chuyện của em."

"Vậy anh chuẩn bị nhật xác tôi đi!" Lâm Phong Trí cuồn loạn rống cậu, "Tôi đang ở ——" Y nói ra một địa chỉ, "Cho anh một tiếng, không đến thì tôi sẽ nhảy từ đây xuống!"

Lâm Phong Trí cúp máy.

Yến Hạc Thanh để điện thoại xuống rồi quay sang nhìn Lục Lãm, còn chưa mở miệng thì Lục Lãm đã khởi động xe.

Yến Hạc Thanh rất bình tĩnh nhưng sắc mặt Lục Lãm lại trầm xuống, ngón tay ghì chặt tay lái.

Địa chỉ kia là nhà Yến Hạc Thanh hồi bé đã bị thiêu cháy.

Lục Lãm tăng tốc.

Bên kia, mẹ Lâm gọi đi gọi lại cho Lâm Phong Trí, đồng thời lo lắng hỏi tài xế, "Có thấy nó không?"

Hôm nay tài xế chở mẹ Lâm lượn quanh thành phố vô số lần để tìm

Lâm Phong Trí.

Nhìn vào kính chiếu hậu thấy sắc mặt mẹ Lâm trắng như giấy, ông lo lắng nói: "Chắc điện thoại của tiểu thiếu gia hỏng rồi, sắc mặt ngài kém quá, tôi đưa ngài đến bệnh viện trước nhé?"

Ông không hiểu tại sao hôm nay mẹ Lâm cứ khăng khăng đòi tìm Lâm Phong Trí, sáng nay nhận được điện thoại của bà chạy tới, mẹ Lâm ôm ngực ngồi trên ghế ven đường, sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng toát mồ hôi, ông muốn đưa bà đi bệnh viện nhưng bà đòi tìm Lâm Phong Trí trước, cả ngày nay mẹ Lâm chưa uống một giọt nước.

Tài xế chỉ sợ chưa tìm ra Lâm Phong Trí mà mẹ Lâm đã gục trước.

Thành phố mênh mông như vậy, tìm người chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Mẹ Lâm từ chối đề nghị của tài xế, nghe giọng nói máy móc "Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được" thì tim bà như rơi vào hầm băng, lạnh đến nỗi tay chân run lẩy bẩy.

Lâm Phong Trí thế mà lừa gạt bà.....

Hai mắt mẹ Lâm cay xè, sợ tài xế nhận ra nên vội vã quay đầu đi chỗ khác, cố nén nỗi thất vọng đau khổ rồi giục tài xế tăng tốc.

Bà sợ Lâm Phong Trí lại gây tổn thương cho Yến Hạc Thanh.

Sáng nay bà lập tức bảo tài xế đưa mình đến nhà Yến Hạc Thanh.

Nhưng đừng nói Lâm Phong Trí mà ngay cả Yến Hạc Thanh cũng không có, giờ bà thật sự chẳng có mặt mũi nào gọi cho Yến Hạc Thanh nữa.

Mẹ Lâm hoang mang suy nghĩ, đầu óc mõi mết bỗng nghĩ ra một

nơi.

Bà gắng gượng ngồi dậy, bờ môi tái nhợt run rẩy nói ra một địa chỉ, "Đến đó thử xem."

Là địa chỉ nhà hồi bé của Yến Hạc Thanh và Lâm Phong Trí.

Trái tim đau thắt, mẹ Lâm đè mạnh lồng ngực, rót cuộc uống một ngụm nước nhỏ để không ngất đi giữa chừng.

.....

Số 21 đường Vân Đàm, khu Vân Ngô.

Nơi từng xảy ra vụ cháy giờ là một chung cư cao tầng.

Mây đen giăng kín, đường đã lên đèn, thỉnh thoảng có người ra vào chung cư.

Lục Lãm dừng lại ở cổng rồi nhìn sang Yến Hạc Thanh, "Có cần anh lên chung không?"

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Để em lên được rồi."

Cậu vừa định mở cửa thì Lục Lãm bỗng nhiên phủ tay lên mu bàn tay cậu, ấm áp khô ráo, sau đó nhanh chóng dời đi, "Chú ý an toàn nhé."

Yến Hạc Thanh xuống xe.

Cậu chưa về đây lần nào.

Cậu vẫn còn nhớ địa chỉ nhà nhưng không muốn trở về, cậu vừa hoài niệm lại vừa sợ hãi nơi này.

Bây giờ tới, cảnh còn mà người đã mất từ lâu.

Yến Hạc Thanh ngẩng đầu lên, khoảng ba mươi tầng, mơ hồ nhìn thấy tầng cao nhất nhưng không thấy Lâm Phong Trí.

Ở độ cao này, con người vô cùng nhỏ bé.

Yến Hạc Thanh thu mắt lại rồi bước vào chung cư.

Cậu vừa vào thang máy thì xe mẹ Lâm cũng đến, bà đi quanh đó một vòng, không thấy Lâm Phong Trí nên định tới chỗ khác, bỗng nhiên một người đi tới lịch sự gõ lên cửa xe phía sau.

Hơi thở mẹ Lâm nghẹn lại, bà hạ cửa xe xuống, xấu hổ quần bách nhìn Lục Lãm, "Lục tiên sinh....."

Lục Lãm đi thẳng vào vấn đề, "Lâm Phong Trí đang ở trên sân thượng, đòi nhảy lầu để uy hiếp Yến Hạc Thanh."

Hai mắt mẹ Lâm tối sầm, suýt nữa ngất xỉu, chẳng còn lòng dạ nào để ý lễ nghi mà mở cửa xe lao vào chung cư.

Tài xế nghe thấy câu này thì sợ hết hồn.

Lâm Phong Trí nhảy lầu?

Ông lập tức báo cho cha Lâm với tốc độ ánh sáng.

.....

Chung cư này hướng đến đối tượng người đi làm còn độc thân, diện tích căn hộ cơ bản là 20 đến 30 mét vuông, mỗi tầng có hơn hai mươi căn, chỉ có bốn thang máy.

Người ra vào liên tục nên thang máy lên cực chậm, đến tầng 28 cửa thang máy mở ra rồi khép lại, rốt cuộc chỉ còn lại mình Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh nhìn số tầng tăng lên, đến tầng 32, cậu bật chức năng ghi âm của điện thoại, nhét vào dây nịt rồi đi ra thang máy, là một sân thượng trống trải hoang vu.

Nhìn sang một bên, cậu thấy Lâm Phong Trí đang đứng cạnh lan can.

Sắc trời âm u, ánh đèn lác đác hắt ra từ cao ốc đối diện, ngay khi Yến Hạc Thanh xuất hiện, Lâm Phong Trí nhìn cậu chăm chăm.

Dường như thị lực của y kém đi nên phải tập trung nhìn kỹ mới thấy rõ được.

Gió thổi vù vù khiến lòng người run sợ, tóc Lâm Phong Trí bị thổi bay tán loạn.

Y nắm chặt lan can rồi cắn môi nói: "Yến Hạc Thanh, cuối cùng anh cũng chịu tới!"

Yến Hạc Thanh nhìn bộ dạng điên cuồng của y, trong lòng chẳng chút dao động, "Em không nghĩ gì đến dì Lâm sao?"

Ting.

Mơ hồ có tiếng cửa thang máy mở ra.

Lâm Phong Trí hoàn toàn không chú ý, giờ phút này trong mắt y chỉ có Yến Hạc Thanh.

"Anh đừng có đánh trống lảng!" Mắt y đỏ ngầu, "Từ lúc anh xuất hiện, cuộc sống của tôi đã hoàn toàn đảo lộn! Tất cả mọi người, cha mẹ, anh Cả, anh Hai, Cố Tinh Dã, cả Cát Đồng Nguyên nữa! Bọn họ đều thích anh và coi thường tôi!"

Nước mắt y không kìm được rơi xuống, "Tôi không giỏi bằng anh,

điểm số không cao bằng anh, không khéo ăn nói bằng anh, anh còn biết rất nhiều thứ mà tôi không biết, vậy tôi nhường cho anh hết đó, tất cả bọn họ đều thích anh! Tôi không quan tâm, nhưng tại sao!" Ánh mắt y dần trở nên oán trách ghen ghét. "Tại sao anh còn cướp đi chú Lục nữa chứ?"

"Tôi yêu chú ấy như vậy mà chú ấy chẳng thèm nhìn tôi lần nào....." Móng tay Lâm Phong Trí cào mạnh lên lan can, y không hiểu, y thật sự không hiểu, y và Yến Hạc Thanh là anh em sinh đôi mà sao Lục Lãm chỉ thích Yến Hạc Thanh chứ không thích y?

"Dù sao mười ba năm trước tôi đã từng chết một lần rồi." Lâm Phong Trí chớp chớp cho nước mắt rơi xuống, vì có hơi nước nên tầm nhìn của y càng nhòe hơn, y thực sự không còn cách nào nên dùng cách sau cùng để ép Yến Hạc Thanh, "Tôi không thể mất đi Lục Lãm được, nếu anh kiên quyết kết hôn với chú ấy thì tôi sẽ lấy mạng mình chúc phúc cho hai người."

Ánh mắt Yến Hạc Thanh tối đi, "Nếu em chết thì đau lòng nhất là người nhà họ Lâm, em thật sự không quan tâm đến họ sao?"

Giọng Lâm Phong Trí đột nhiên cao vút, "Đừng có đạo đức giả! Tôi chết đi người vui nhất chính là anh! Tôi thật quá ngu ngốc, cứ tưởng anh thích tôi nhưng thật ra anh chỉ hận tôi thôi! Cha mẹ nuôi của anh nghèo khổ, còn ngược đãi anh nên anh ghen tị vì tôi được sống sung sướng, anh cho rằng tôi cướp mất cuộc sống của anh, nhưng anh tự trốn đi để nhường cơ hội nhận nuôi cho tôi chứ tôi có ép anh đâu!"

Y càng nói càng kích động, "Anh dựa vào cái gì mà trách tôi! Đó là anh tự nguyện đấy chứ! Hơn nữa giờ anh đã có chú Lục, là người hạnh phúc nhất trên đời rồi còn gì! Nếu anh trả chú Lục cho tôi thì tất cả những thứ này tôi không thèm nữa, tặng cho anh hết đó!"

"Con, con nói thật sao....." Một giọng nói run rẩy yếu ớt đột nhiên vang lên.

Lâm Phong Trí nghe tiếng nhìn sang, mắt y đã mờ nhưng thính giác ngày càng nhạy cảm.

Y không hề nghe lầm, đúng là mẹ Lâm!

Yến Hạc Thanh cũng quay đầu lại.

Cậu vẫn luôn chú ý đến Lâm Phong Trí nên không biết mẹ Lâm đứng sau lưng mình từ lúc nào.

Hai mắt mẹ Lâm vô hồn nhìn phía trước, tựa như đang nhìn Lâm Phong Trí, lại giống như không nhìn bất kỳ ai.

Môi bà run rẩy muốn nói gì đó nhưng trước mắt chợt tối sầm, ngã ập tới trước.

Yến Hạc Thanh bước nhanh tới đỡ bà, thấy tình trạng mẹ Lâm không ổn, cậu quyết định đặt bà nằm xuống rồi làm cấp cứu đơn giản.

Thị lực Lâm Phong Trí trong đêm càng tệ hơn, nhìn đâu cũng thấy mờ mịt, lập tức im bật rồi sốt ruột kêu lên, "Mẹ đâu rồi?"

Không ai trả lời y.

Yến Hạc Thanh làm cấp cứu cho mẹ Lâm, rớt cuộc ngực bà phập phồng nhẹ, cậu vội vàng công bà lên, vừa đi tới thang máy vừa gọi 120.

Lâm Phong Trí nghe thấy giọng Yến Hạc Thanh, y luống cuống mò mẫm leo xuống lan can, "Mẹ, anh, anh..... Yến Hạc Thanh anh nói đi! Mẹ tôi sao rồi....."

Đáp lại y chỉ có tiếng gió càng lúc càng lớn trên sân thượng.

.....

Thang máy chậm chạp hạ xuống, trán Yến Hạc Thanh lấm tấm mồ hôi, cậu nghiêng đầu động viên mẹ Lâm, "Dì cố chịu đựng nhé, xe cấp cứu sẽ tới ngay, không sao đâu."

Mẹ Lâm không nói được nữa, ánh mắt đờ đẫn, dựa vào vai Yến Hạc Thanh, thấy cậu toát mồ hôi, muốn đưa tay lau nhưng không làm gì được.

Cuối cùng xuống tới tầng trệt, Yến Hạc Thanh cố mẹ Lâm chạy vội ra khỏi chung cư.

Tiếng còi xe cấp cứu cũng tới gần.

Mẹ Lâm được khiêng lên xe cấp cứu, Yến Hạc Thanh cũng lên xe, Lục Lãm lái theo sau.

Khi cha Lâm, Lâm Phong Huyền, Lâm Phong Dật và một cô gái chạy tới bệnh viện thì xe cấp cứu cũng vừa đến.

Tình hình nguy kịch, cha Lâm run tay ký cam kết phẫu thuật, mẹ Lâm lập tức được đẩy vào phòng mổ.

"Cha đừng lo." Lâm Phong Huyền trấn an cha Lâm, "Bác sĩ nói xác suất thành công là chín mươi phần trăm mà."

Cô gái bên cạnh là vị hôn thê của Lâm Phong Huyền cũng nhẹ giọng an ủi.

Chỉ có Lâm Phong Dật đứng dựa vào tường, cúi đầu nhìn hành lang lạnh lẽo, hai tay buông thõng siết chặt làm lộ ra mạch máu.

Họ cũng đã biết chuyện.

Tài xế đã kể hết chuyện xảy ra hôm nay với cha Lâm.

Rốt cuộc Lâm Phong Trí cũng chạy tới, trong hành lang sáng trưng

nên y thấy rõ hơn nhiều, nhìn Lâm Phong Dật rồi chạy tới chỗ hân,
"Anh, mẹ — —"

Còn chưa nói hết thì đã bị Lâm Phong Dật đấm một cú, trong miệng
Lâm Phong Trí lập tức nùng nặc mùi rỉ sắt, y kinh ngạc đưa tay sờ
miệng, máu dính đầy tay.

Hai mắt Lâm Phong Dật đỏ ngầu, "Cút! Tránh xa mẹ tao ra, càng xa
càng tốt!"

Lâm Phong Trí sợ ngây người, máu tươi rơi xuống, chẳng mấy chốc
trước ngực đã loang lổ vết máu, y không nhúc nhích mà bàng hoàng
nhìn Lâm Phong Dật.

Lâm Phong Dật còn muốn xông lên đánh tiếp nhưng Lâm Phong
Huyền đã ôm hân lại, Lâm Phong Huyền cũng không muốn thấy Lâm
Phong Trí nên cau mày nói: "Đi mau lên."

Lâm Phong Trí dờ mắt, trông thấy Yến Hạc Thanh và Lục Lãm đứng
cách đó không xa.

Rốt cuộc y tìm được chỗ trúт giận, vung nắm đấm tới Yến Hạc
Thanh, "Đều tại mày! Chính mày — —"

Y đột ngột im bặt.

Lục Lãm dễ dàng chụp lấy nắm đấm của Lâm Phong Trí rồi quăng ra,
y lão đảo đưng mạnh vào vách tường, đau đến nỗi khuôn mặt hân
nhúm.

Lục Lãm lạnh lùng nói, "Còn đưng vào em ấy nữa thì tôi không khách
sáo đâu."

Lâm Phong Trí bật khóc, miệng phun đầy máu, "Sao chú lại bênh vực
nó chứ! Chính nó đã hại mẹ cháu....."

"Mày im đi!"

Y làm ầm ỹ trước cửa phòng mổ, rớt cuộc cha Lâm bộc phát, "Chính mày làm mẹ mày tức giận đến mức phải mổ mà còn trốn tránh trách nhiệm nữa à! Đây là bệnh viện, nếu mày thật lòng quan tâm mẹ mày thì đừng có ồn ào nữa!"

Đây là lần đầu tiên cha Lâm quát Lâm Phong Trí, y há hốc miệng, răng môi đầm đìa máu, rớt cuộc một lát sau cũng chịu ngậm miệng.

Đèn phòng mổ vụt tắt, bác sĩ đi ra.

Cả nhà họ Lâm không để ý tới Lâm Phong Trí mà đồng loạt chạy tới cửa phòng mổ, không ai dám mở miệng trước.

Bác sĩ tháo khẩu trang rồi cười nói, "Yên tâm đi, phẫu thuật thành công lắm, bệnh nhân tỉnh rồi."

Cha Lâm mừng đến phát khóc, "Cảm ơn cảm ơn, thực sự cảm ơn anh nhiều lắm."

Lâm Phong Trí cũng thở phào nhẹ nhõm, một là vì mẹ Lâm không sao, hai là vì có mẹ Lâm thì sẽ có người che chở y!

Nhớ tới Lâm Phong Dật đánh mình chảy máu miệng, hốc mắt y đỏ lên, muốn tìm mẹ Lâm mách tội.

Y tá đẩy mẹ Lâm ra, Lâm Phong Trí xông lên trước tiên nắm chặt tay bà, "Mẹ còn đau không?"

Người nhà họ Lâm không can y.

Họ đều biết rõ mẹ Lâm thương Lâm Phong Trí cỡ nào, mẹ Lâm vừa ra khỏi phòng mổ nên không thể chọc giận bà.

Lâm Phong Dật bực tức quay lưng đi, nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng chớp mắt tiếp theo, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Mẹ Lâm hất tay Lâm Phong Trí, bà đã kiệt sức nên hất cũng như không, nhưng Lâm Phong Trí lại buông tay ra.

Y thảng thốt, "Mẹ?"

Mẹ Lâm nói từng chữ, rất chậm nhưng lại vô cùng rõ ràng, "Ta không phải mẹ của con."

Sau đó bà vươn tay về phía Yến Hạc Thanh, "Hạc Thanh, về phòng bệnh với dì được không?"

Ngoại trừ Lục Lãm, tất cả mọi người đều sửng sò, Lâm Phong Trí càng giống như rơi xuống vực sâu, bàng hoàng nhìn mẹ Lâm.

Yến Hạc Thanh tiến lên, nhẹ nhàng nắm tay mẹ Lâm thay cho câu trả lời.

Chương 111

"Tôi nhường cho anh hết đó! Tôi không quan tâm đâu!"

"Nếu anh trả chú Lục cho tôi thì tất cả những thứ này tôi không thềm nữa....."

"Tặng cho anh hết!"

Kể cả.

Mẹ.

Mẹ Lâm nhìn chăm chăm trần nhà trắng như tuyết, không có bất cứ thứ gì nhưng bà đã nhìn gần cả tiếng.

Phòng bệnh tĩnh mịch, ngoại trừ Yến Hạc Thanh thì những người khác đều ở bên ngoài.

"Hạc Thanh."

Rốt cuộc mẹ Lâm phá vỡ yên tĩnh.

Bà quay đầu sang, trong mắt bao phủ một lớp tro thật dày, "Sao cháu lại hiểu chuyện thế hả?"

Yến Hạc Thanh thoáng suy nghĩ tiền căn hậu quả, hiểu được ý mẹ Lâm.

Trên sân thượng bà đã nghe hết những lời Lâm Phong Trí nói, biết cậu chủ động trốn đi để nhường lại cơ hội nhận nuôi.

Mẹ Lâm gượng cười, "Cháu vẫn nhớ rõ mà hồi Tết đến ăn cơm còn giấu giùm nó nữa."

Yến Hạc Thanh giải thích, "Không phải cháu giấu giùm nó mà đúng là lúc ấy cháu đã quyết định như vậy."

Cậu kể lại tình hình lúc đó.

Trong nhà gặp nạn, không có họ hàng nào chịu nhận nuôi nên cậu và Lâm Phong Trí bị đưa vào viện mồ côi, mấy ngày sau Lâm Phong Trí khóc lóc đến tìm cậu, "Anh, em sợ lắm..... Em muốn về nhà, chừng nào tụi mình mới về nhà?"

Lâm Phong Trí khóc đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rúc vào lòng cậu, "Có một anh nói với em người nhận nuôi ảnh dữ lắm, còn đánh ảnh nữa, ảnh phải lén trốn về lại, huhu, anh ơi em sợ đau lắm....."

Lúc đó Yến Hạc Thanh cũng chỉ mới năm tuổi, cậu biết sẽ có người tới nhận nuôi họ, cách duy nhất cậu có thể nghĩ ra là cho em trai vào một gia đình tử tế không đánh nó mà che chở nó hết mực.

Mẹ Lâm cay đắng nhắm mắt lại, một khi đã có khoảng cách, bà không khỏi nghĩ những lời này của Lâm Phong Trí còn có ý khác.

"Con yêu mẹ nhất trên đời!"

"Mẹ là người đẹp nhất vũ trụ!"

"Không ai được phép bắt nạt mẹ con hết, cha cũng không được!"

"Mẹ đừng để mình bệnh nhé, mẹ bệnh thì con cũng bệnh theo đó!"

"Mẹ....."

"Mẹ!"

Những câu nói non nớt ngây thơ từng là mật ngọt trong lòng mẹ Lâm giờ phút này lại hóa thành lưỡi dao cứa vào tim bà đau nhói.

Tất cả đều là dối trá.

Trong suy nghĩ của Lâm Phong Trí, bà chỉ là thẻ đánh bạc có thể đem ra đổi lấy Lục Lãm, Lâm Phong Trí không hề quan tâm, không hề đoái hoài.

Tim mẹ Lâm lại quặn đau, bà khó chịu nắm lấy ga giường, thấy vậy Yến Hạc Thanh vội vã bấm chuông đầu giường.

Bác sĩ và y tá chạy đến, không có gì nghiêm trọng mà chỉ là cảm xúc lên xuống quá nhanh, bác sĩ tiêm thuốc an thần cho mẹ Lâm, trước khi chìm vào giấc ngủ, bà chỉ dặn dò một điều, "Giờ dì không muốn gặp Lâm Phong Trí nữa."

Cuối cùng mẹ Lâm ngủ thiếp đi, Yến Hạc Thanh ra khỏi phòng bệnh, cha Lâm, Lâm Phong Huyền và Lâm Phong Dật bước vào.

Lúc đi ngang qua, Lâm Phong Dật nhìn Yến Hạc Thanh rồi khẽ gật đầu.

Vị hôn thê của Lâm Phong Huyền không có ở đây, Lục Lãm nói, "Cô ấy đưa Lâm Phong Trí đi rồi."

Với tình hình bây giờ, chỉ có cô mới bình tĩnh nói chuyện được với Lâm Phong Trí.

Lục Lãm không nói gì nữa mà nắm tay Yến Hạc Thanh, "Về nhà thôi em."

Hành lang rất yên tĩnh, ngay cả ánh đèn cũng lạnh lẽo hơn chỗ khác, Yến Hạc Thanh gật đầu rồi nắm chặt tay Lục Lãm.

*

Đường về không phải căn penthouse ở trung tâm thành phố, cũng không phải phòng thuê của Yến Hạc Thanh, nhưng cậu cũng chẳng hỏi mà tắt điện thoại rồi nhìn ánh đèn neon lướt qua ngoài cửa sổ.

Đột nhiên trong xe vang lên giai điệu "Thanh Thanh Mạn".

Lục Lãm hỏi: "Đói không em?"

"Không ạ." Yến Hạc Thanh tựa trán vào cửa sổ lạnh buốt, cậu nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói, "Tòa nhà kia ngày xưa từng là nhà em."

Giọng cậu rời rạc mờ mịt, "Em nhớ trong sân có một cây lựu rất đẹp, quả to lắm, vóc dáng mẹ em cao nên luôn hái được quả to nhất đồ nhất cho tụi em."

"Cha em vừa về đến đầu ngõ thì em đã biết ngay, mùi bánh rán bay vào nhà trước cả ông ấy nữa."

"Muốn ăn không?" Lục Lãm hỏi, "Bánh rán ấy."

Yến Hạc Thanh mở mắt ra, quang cảnh đường phố ngoài cửa xe đã thay đổi, cậu quay đầu sang, khóe môi hơi cong lên, "Thôi ạ. Có những thứ giữ lại trong hồi ức là được rồi."

Lục Lãm không chắc cậu đang nói về bánh rán hay Lâm Phong Trí, nhưng dù là gì đi nữa cũng không quan trọng.

Đều đã thành kỷ niệm rồi.

Gần 12 giờ khuya, Lục Lãm lái vào một con đường dài rộng, hai bên không có nhà cửa, cây cối um tùm cao vút che khuất bầu trời đêm, bóng đêm lơ mơ, Lục Lãm dừng xe lại, Yến Hạc Thanh vừa bước xuống thì ngửi thấy hương thơm trong không khí.

Nhạt mà không ngấy, thơm mà không gắt, là hoa ngô đồng.

Cổng sân chỉ là cửa sắt bình thường, Lục Lãm mở cửa hông bên cạnh rồi hất cầm vào trong, "Vào đi, anh đã ở đây mười tám năm lận đó."

Yến Hạc Thanh đi vào, ánh đèn màu cam chiếu sáng con đường lát sỏi, phía trước là một ngôi nhà hai tầng kiểu Tây tỏa ra ánh đèn ấm áp, vườn hoa rộng đến lạ thường, ban đêm không thấy rõ lắm nhưng có thể nghe tiếng nước chảy, chẳng biết là suối đào hay là ao sen nuôi cá.

Đến gần ngôi nhà kiểu Tây, trong bụi cỏ bỗng vang lên tiếng sột soạt, Yến Hạc Thanh còn chưa kịp phản ứng thì một cục tròn vo màu đen nháy ra khỏi bụi hoa nhào tới chân cậu.

Không nhẹ lắm, Yến Hạc Thanh lùi lại một bước rồi cúi đầu nhìn, trông thấy một chú chó becgie con ngồi dưới đất ngửa đầu nhìn cậu, đôi mắt tròn xoe đen láy tràn ngập tò mò.

Yến Hạc Thanh thở dồn mấy giây, cậu ngồi xuống rồi thử đưa tay xoa đầu chú chó becgie, chó con ngoan ngoãn ngồi yên chờ cậu chạm vào, còn thè lưỡi cẩn thận liếm lòng bàn tay cậu, cảm giác ươn ướt nóng không tốt lắm nhưng Yến Hạc Thanh lại rất thích.

Cậu thích chú chó này, quay sang nhìn Lục Lãm, "Ở đâu ra vậy anh?"

Lục Lãm cũng ngồi xuống ngoắc ngoắc ngón tay, chó con buông Yến Hạc Thanh ra rồi vui vẻ vẫy đuôi chạy đến trước mặt Lục Lãm, anh xoa đầu nó, "Của nhà mình đấy, tên nó là 51 Hz."

Yến Hạc Thanh ngẩn ngơ, "51 Hz?"

"Đã có 52 Hz rồi nên chỉ có thể gọi nó là 51 Hz thôi." Lục Lãm bế 51 Hz vào lòng, ánh mắt nhìn Yến Hạc Thanh lộ ra ý cười trên chốc,

"Khi nào con của em về nhà thì sẽ gọi là 50 Hz."

Rốt cuộc Yến Hạc Thanh cũng mỉm cười, cậu nhìn Lục Lãm, khóe miệng càng lúc càng nhếch cao, hai người một chó cứ thế đứng ở cổng thật lâu.

"A Lãm?" Một lát sau, cửa ngôi nhà kiểu Tây mở ra, một ông lão tóc hoa râm xuất hiện, thị lực không tốt nên chăm chú nhìn thật lâu mới nhận ra Lục Lãm.

Lục Lãm đáp lại rồi giới thiệu, "Đây là quản gia của ông ngoại anh, năm nay chín mươi rồi."

Yến Hạc Thanh lễ phép gật đầu, cậu nói to, "Chào ông, cháu là Yến Hạc Thanh ạ."

Quản gia chỉ bị mờ mắt và lãng tai chứ vẫn còn rất minh mẫn, cũng may Yến Hạc Thanh nói đủ lớn nên ngay lần đầu tiên ông đã nghe rõ, ông tươi cười, "À à, người yêu A Lãm tới rồi."

Trước cửa có hai bậc thềm, ông định đi xuống bắt tay Yến Hạc Thanh nhưng cậu đã bước nhanh tới chìa tay ra với ông, quản gia nắm tay Yến Hạc Thanh thật chặt, hai mắt trũng sâu nhưng ánh mắt lại sáng ngời, "Được rồi, mau vào nhà đi cháu."

Ông dắt Yến Hạc Thanh vào nhà, đi cực kỳ chậm, Yến Hạc Thanh cũng đi chậm lại, vừa đi vừa ngoái nhìn Lục Lãm, anh bế 51 Hz mỉm cười theo sau.

Cách bài trí trong nhà khá xưa cũ nhưng rất ấm cúng, ghế salon bằng da thật đã sờn theo năm tháng, trên bàn trà đặt một khay mặn đường đã rửa sạch, quả nào quả nấy to bằng trứng gà.

Quản gia định đi rót trà nhưng Lục Lãm cản lại, "Ông vào ngủ đi, tụi cháu cũng sắp ngủ rồi."

Quản gia phản ứng chậm nên mấy giây sau mới cười nói: "Ừ đến giờ ngủ rồi, các cháu ngủ sớm đi nhé."

Quản gia về phòng, 51 Hz tung tăng chạy khắp nhà, Lục Lãm chọn một quả mận chín vàng đưa cho Yến Hạc Thanh, "Muộn quá rồi ăn gì cũng khó tiêu, ăn mấy quả lót dạ đi, sáng mai nấu món ngon cho em."

Yến Hạc Thanh cầm lấy cắn một miếng, vừa giòn vừa ngọt, cậu yên lặng ăn hết quả mận, ăn xong đã hơi lửng bụng, ngoài việc quất ra cậu rất ít khi ăn trái cây, hôm nay lại ăn đến ba quả mận đường.

Ăn xong Lục Lãm dẫn Yến Hạc Thanh về phòng mình nhưng không vào, anh biết hôm nay cậu đã rất kiệt quệ, cúi đầu hôn lên mắt cậu, "Ngủ sớm chút đi, mai anh đưa em về trường."

Yến Hạc Thanh gật đầu, vào phòng tắm rửa xong đầu óc cậu rất tỉnh táo, nhưng nghĩ tới ngày mai còn phải làm thí nghiệm nên vẫn ép mình ngủ.

Lục Lãm về phòng khách mở xem tin nhắn.

Người ở lại bệnh viện báo cáo vị hôn thê của Lâm Phong Huyền đã trở lại, Lâm Phong Trí nghĩ cách vào bệnh viện mấy lần nhưng đều bị ngăn cản, giờ y đang ở lì trước cổng bệnh viện.

Anh đã biết đại khái kế hoạch của Yến Hạc Thanh, anh không quan tâm tại sao Yến Hạc Thanh đối xử như vậy với Lâm Phong Trí mà chỉ mong kế hoạch của cậu sớm thành công.

Yến Hạc Thanh sống quá mệt mỏi rồi.

Lục Lãm lại mở khung chat khác xem tình hình Lục Mục Trì.

Lục Lãm muốn điều tra một người hết sức dễ dàng, trong tin nhắn báo cáo chi tiết tình hình hàng ngày của Lục Mục Trì.

Lần này Lục Mục Trì bị đánh khá nặng nên Lục Xương Thành tạm thời dễ dãi với hắn, ông ta đồng ý gặp Yến Hạc Thanh nhưng Lục Mục Trì lại từ chối.

"Tiểu Lục thiếu nói chờ cậu ta cầu hôn thành công rồi hãy gặp."

Cầu hôn.

Lục Lãm nhìn chằm chằm hai chữ này, ngón trỏ cong lên gõ gõ mặt bàn, chốc lát sau, anh gửi đi một tin nhắn bằng tiếng nước ngoài.

Nội dung là cỡ nhẫn của anh và Yến Hạc Thanh, đặt làm một cặp nhẫn cưới.

*

Hôm sau Yến Hạc Thanh dậy đúng sáu giờ, cậu bật điện thoại lên, quả nhiên toàn cuộc gọi lỡ của Lâm Phong Trí, còn oanh tạc Wechat của cậu.

Ngay khi cậu mở máy, Lâm Phong Trí lại gọi tới.

Yến Hạc Thanh không nghe mà kéo vào sổ đen, sau đó mở đoạn ghi âm hôm qua, mặc dù mẹ Lâm đã chính tai nghe thấy nhưng cậu vẫn gửi đến email của mình rồi mới xóa đoạn ghi âm trong điện thoại.

Rửa mặt xong ra ngoài, quán gia còn đang ngủ, Lục Lãm đã nấu xong hai tô mì, ăn xong anh chở cậu về trường.

Cố Tinh Dã đến phòng thí nghiệm rất sớm, hai người đứng nhau ở cầu thang, sắc mặt Cố Tinh Dã cực kém, so với làm thí nghiệm suốt đêm còn kém hơn, lúc này điện thoại của Cố Tinh Dã lại reo lên.

Từ tối qua đến giờ, Lâm Phong Trí liên tục gọi điện giục hắn tới bệnh viện để dẫn mình vào phòng bệnh mẹ Lâm.

Cố Tinh Dã biết hiện giờ người nhà họ Lâm không cho Lâm Phong Trí vào bệnh viện, đồng thời cha Lâm còn gọi điện nhờ hắc khuyển Lâm Phong Trí rời khỏi bệnh viện, đừng làm bệnh tình của mẹ Lâm nặng thêm nữa.

Giờ Cố Tinh Dã hết sức khó xử, cứ thấy điện thoại của Lâm Phong Trí thì lại đau đầu.

"Có cần tôi giúp không?" Yến Hạc Thanh đột nhiên mở miệng.

Cố Tinh Dã cười khổ, "Nếu cậu biết là ai thì sẽ không nói vậy đâu."

"Biết chứ, Lâm Phong Trí." Yến Hạc Thanh bình thản nói, "Để tôi nghe giùm cậu, nó sẽ không gọi nữa đâu." Giọng cậu trầm tĩnh, "Nhưng từ nay về sau cũng không bao giờ gọi cho cậu nữa."

Cố Tinh Dã hiểu ý Yến Hạc Thanh nên im lặng không trả lời ngay.

Yến Hạc Thanh cũng chẳng thúc giục gì mà tiếp tục lên lầu, khi sắp đến cửa phòng thí nghiệm, rốt cuộc Cố Tinh Dã gọi cậu lại.

"Cậu nghe đi."

Chương 112

Lâm Phong Trí đã sắp phát điên, những lời kia cứ mãi quanh quẩn trong đầu y.

"Ta không phải mẹ của con."

"Hạc Thanh, về phòng bệnh với dì được không?"

Cho đến khi trong ống nghe vang lên giọng nói không thể quen thuộc hơn, Lâm Phong Trí ngẩn ra hồi lâu, cánh mũi phập phồng vì thở mạnh, gần như sục đổ, "Sao lại là anh nữa!"

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói: "Em đang làm phiền người khác đấy."

"Chuyện này chẳng liên quan gì tới anh hết!" Nước mắt Lâm Phong Trí tuôn như mưa, "Anh biến khỏi thế giới của tôi đi được không!"

"Anh từng biến mất rồi còn gì."

Lâm Phong Trí cứ tưởng Yến Hạc Thanh nói đến mười ba năm sau khi nhận nuôi, y cắn chặt môi, "Vì anh từng đau khổ nên cũng muốn tôi đau khổ chứ gì? Anh thành công rồi đó, giờ chú Lục đã thuộc về anh, mẹ..... bạn học tôi, bọn họ đều thuộc về anh hết rồi!"

Yến Hạc Thanh không trả lời, "Nói xong chưa? Anh cúp đây."

Lâm Phong Trí cực ghét cảm giác này, tựa như y có nói gì cũng đều vô nghĩa với Yến Hạc Thanh, nhưng giờ y đang rất cần người giúp mình.

Giờ chỉ có Yến Hạc Thanh mới giúp y thôi.

Y nhục nhã nhưng không còn cách nào, "Tôi cần anh giúp."

"Anh không giúp em được." Yến Hạc Thanh chặn đứng ý định của y, "Mà cũng không muốn giúp em."

Yến Hạc Thanh cúp máy.

Lần này điện thoại không reo lên nữa, Yến Hạc Thanh trả điện thoại lại rồi vào phòng thí nghiệm.

Cố Tinh Dã nhìn màn hình tối đen, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Mất mát, nhẹ nhõm, hoặc là một cảm xúc gì khác.

Nhưng hắn không rảnh nghĩ thêm vì 12 giờ đêm nay là hạn chót nộp báo cáo thí nghiệm.

Cố Tinh Dã cất điện thoại đi rồi bước nhanh vào phòng thí nghiệm bên cạnh.

Yến Hạc Thanh cũng đang chạy đua với thời gian, mười một giờ rưỡi, cậu gửi báo cáo cho giáo sư Dương Nhữ Thành.

Rời khỏi email, Yến Hạc Thanh lại đăng nhập vào trang web trường.

Có một khung nhỏ ở phía dưới bên trái chuyên đăng tin tức mới, tin mới nhất là cử sinh viên tốt nghiệp xuất sắc đi học thạc sĩ mà khỏi cần thi.

Yến Hạc Thanh lại đăng nhập vào diễn đàn trường rồi mở xem khoa công nghệ phần mềm.

Chủ đề liên quan đến việc cử sinh viên học thạc sĩ không nhiều, chỉ có lác đác mấy bài.

Yến Hạc Thanh vào xem bài mới nhất, bình luận cũng rất ít.

[Ôi, năm nay chỉ có một chỗ, không đến lượt mình đâu.]

[Biết rồi, Triệu Duy Phương chứ gì.]

[Các anh em đừng nhụt chí, Triệu Duy Phương rút lui rồi, anh ta được thực tập ở công ty XX, lương mỗi năm hơn triệu bạc lận đó.] (~3,3 tỷ)

Yến Hạc Thanh hơi bất ngờ.

Trong nguyên tác, Triệu Duy Phương là sinh viên được cử đi học thạc sĩ, học xong tự mở công ty.

Nhưng cũng chẳng có gì khác biệt.

Nắm được tin tức, Yến Hạc Thanh tắt máy tính.

Thu dọn đồ đạc xong, cậu quét phòng thí nghiệm sạch sẽ rồi mới xách túi laptop về, ngày mai không cần tới đây nữa.

Sân trường vắng lặng, chỉ có ánh đèn đường mờ nhạt rọi xuống đất, Yến Hạc Thanh đi dọc con đường, đi nửa chừng đột nhiên đổi hướng đến căn hộ ở khu tập thể.

Trời vừa rạng sáng, chỉ có một căn hộ còn sáng đèn, Yến Hạc Thanh ngẩng đầu nhìn ban công sáng trưng, tim đập thình thịch.

Cậu không ngờ Lục Lãm lại ở đây.

Yến Hạc Thanh đi nhanh lên lầu mở cửa, cửa trượt bằng gỗ giữa phòng khách và ban công mở rộng, gió đêm thổi vào, trong nhà không bật điều hòa mà vẫn mát rượi, không thấy Lục Lãm đâu.

Yến Hạc Thanh đóng cửa rồi để đồ xuống, giày da của Lục Lãm nằm ngay ngắn trước cửa, cậu mở tủ giày, bên trong có một đôi dép lê mới, cậu lấy ra mang rồi rón rén đi vào phòng ngủ.

Cửa khép hờ chỉ chừa ra một khe nhỏ, trong phòng tối om không thấy được gì, Yến Hạc Thanh đang định quay người thì bị ôm chầm từ phía sau, hương tuyết tùng bao trùm lấy cậu, lọn tóc ẩm ướt phất qua gò má Yến Hạc Thanh, Lục Lãm mặc áo ngủ tựa cầm lên vai cậu dụi dụi.

"Thí nghiệm xong rồi à?"

"Sao anh lại tới đây?"

Hai người lên tiếng cùng lúc.

Lục Lãm bật cười rồi trả lời trước, "Chờ em đó."

Yến Hạc Thanh cũng trả lời, "Dạ, một tháng nữa sẽ có kết quả."

"Hồi hộp không?" Lục Lãm ôm cậu, chẳng có vẻ gì là muốn buông ra.

Yến Hạc Thanh tắt bật cả ngày nên toàn thân ê ẩm, để mặc mình nằm trong ngực Lục Lãm nghỉ ngơi một lát, "Không ạ."

Cũng không phải cậu không hồi hộp nhưng vì quá bận nên không có thời gian để hồi hộp nữa.

"Tiếc thật, anh còn chuẩn bị một món cho em đỡ căng thẳng nữa chứ."

Yến Hạc Thanh quay đầu, "Gì vậy anh?"

Lục Lãm dẫn cậu vào bếp rồi ra hiệu cho cậu mở tủ lạnh.

Yến Hạc Thanh chợt hiểu ra gì đó, cậu mở tủ lạnh, quả nhiên là chè

đậu xanh bạc hà, màu nước bạc hà trong bình thủy tinh nhìn cực kỳ hấp dẫn.

"Anh nếm thử rồi, hương vị cũng tạm tạm." Lục Lãm lấy bình ra rót cho Yến Hạc Thanh một ly, "Trễ thế này ăn chút gì cũng được, uống xong rồi đi tắm đi, anh nấu mì cho em."

Trong tủ lạnh có mấy chai nước, mấy hộp việt quất, một túi mì tươi, trứng gà và ít rau củ.

Do Lục Lãm đem tới.

Quả thực Yến Hạc Thanh cũng hơi đói, cậu gật đầu, uống hết nước bạc hà rồi vào phòng tắm.

Đến phòng tắm, Yến Hạc Thanh mới phát hiện một điều kỳ lạ.

Trong tủ quần áo ở chỗ thay đồ có mấy bộ mới tinh, Lục Lãm chuẩn bị sẵn mọi thứ là điều bình thường, nhưng ngay cả quần lót cũng có, giống như anh biết chắc đêm nay cậu sẽ đến vậy.

Nhưng cậu chỉ nổi hứng nhất thời mà thôi.

Chẳng lẽ Lục Lãm đến nhà cậu định phải Lục Mục Trì? Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra mở máy, nhưng không có cuộc gọi lỡ hay tin nhắn nào của Lục Mục Trì cả.

Một nửa phòng tắm là chỗ tắm gội có bồn tắm lớn, Yến Hạc Thanh vào tắm, nước ấm từ đỉnh đầu chảy xuống, Yến Hạc Thanh nhắm mắt lại nghe tiếng nước róc rách, cố xua đi ý nghĩ lúc nãy.

Nồi nước trong bếp sôi ùng ục.

Lục Lãm bỏ trứng vào, ánh mắt dần sâu thẳm, lúc tối Lục Xương Thành và Lục Hàn đã đến nhà Yến Hạc Thanh.

Tuy không ở lại lâu nhưng Lục Lãm đoán Yến Hạc Thanh sẽ tới đây nên mua sẵn đồ.

Mấy phút sau, chuông đồng hồ reo lên, trứng lòng đào của Lục Lãm đã chín.

Anh vớt ra bỏ vào nước đá.

Đây là trứng lòng đào thành công nhất mà Lục Lãm từng nấu, Yến Hạc Thanh ăn hết mì và trứng lòng đào, đã hai giờ sáng, cậu ngồi nghỉ nửa tiếng rồi mới lên giường ngủ.

Chỉ có một giường, Lục Lãm không đụng Yến Hạc Thanh mà ôm người vào lòng, "Em mệt quá rồi, mau ngủ đi."

Bên tai là nhịp tim đều đều của Lục Lãm như bài hát ru hay nhất, chẳng bao lâu sau Yến Hạc Thanh đã chìm vào giấc ngủ.

*

Học kỳ này Yến Hạc Thanh chỉ còn học một ngày, hết tiết buổi chiều, vừa ra khỏi tòa nhà giảng dạy thì nhận được điện thoại của Lâm Phong Huyền.

"Xin lỗi Hạc Thanh, dạo này làm phiền em quá." Giọng Lâm Phong Huyền đầy bất lực, "Mẹ anh nằng nặc đòi xuất viện, giờ về nhà rồi....."

Lời tiếp theo Lâm Phong Huyền khó lòng mở miệng.

Theo lý mà nói, tuy Yến Hạc Thanh là anh ruột Lâm Phong Trí nhưng về mặt pháp lý họ chẳng có quan hệ gì cả, giờ Lâm Phong Trí và mẹ Lâm xảy ra mâu thuẫn cũng không nên lôi Yến Hạc Thanh vào, nhưng rõ ràng ý của mẹ Lâm là muốn Yến Hạc Thanh tới.

Lâm Phong Huyền đành phải nói, "Mẹ anh gọi Trí Trí về rồi, có tiện thì

em tới một chuyến nhé?"

Yến Hạc Thanh đáp: "Em vừa tan học, giờ em tới ngay."

Cúp máy, Yến Hạc Thanh đón taxi đến nhà họ Lâm.

Cậu biết rõ tình cảm của nhà họ Lâm dành cho Lâm Phong Trí, nhất là mẹ Lâm, con chó con mèo nuôi mấy ngày còn có tình cảm, huống chi là Lâm Phong Trí đã nuôi mười ba năm, tình thương mẹ Lâm dành cho y không phải một sớm một chiều là có thể bỏ được.

Hành động hôm đó của mẹ Lâm là vì quá đau khổ dẫn đến thất vọng về Lâm Phong Trí.

Giờ cậu muốn để mẹ Lâm tiếp tục giữ nỗi thất vọng này.

Mẹ Lâm từ bỏ Lâm Phong Trí chính là nhà họ Lâm từ bỏ Lâm Phong Trí.

Nghĩ vậy, Yến Hạc Thanh gọi điện cho Lục Lãm, "Em phải đến nhà họ Lâm nên không về ăn tối đâu ạ."

Chỗ Lục Lãm rất yên tĩnh, "Xong việc về căn hộ của anh nhé, yên tĩnh thuận tiện cho em ôn bài."

Yến Hạc Thanh đáp ứng rồi cúp máy, chỉ chốc lát sau đã đến nhà họ Lâm.

Lâm Phong Dật ra mở cửa, sắc mặt hần tiều tụy, tóc cũng rối bù, thấy Yến Hạc Thanh đeo ba lô, hần muốn cầm giúp nhưng đành kìm lại, "Đi theo tôi."

Yến Hạc Thanh thay dép rồi theo Lâm Phong Dật vào phòng khách.

Trong phòng khách im ắng.

Mẹ Lâm và cha Lâm ngồi trên salon, Lâm Phong Trí đứng giữa phòng khách, còn Lâm Phong Huyền đứng cạnh salon.

Bốn người đều không nói năng gì, mẹ Lâm càng giống như người mất hồn, thấy Yến Hạc Thanh tới, Lâm Phong Trí đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày, hai mắt đỏ hoe, cổ lăm lăm không bật khóc.

Cuối cùng mẹ Lâm cũng tỉnh táo lại, bà gượng cười bảo Yến Hạc Thanh ngồi xuống.

Yến Hạc Thanh lễ phép gật đầu, "Cháu đứng được rồi ạ."

Mẹ Lâm cũng không ép, rớt cuộc bà nhìn về phía Lâm Phong Trí, trong mắt có hồi ức, có đau buồn, có lưu luyến, cũng có dứt khoát.

"Lâm Phong Trí." Bà lên tiếng, "Con ra nước ngoài đi."

Bà chưa bàn bạc trước với người nhà họ Lâm nên lời này vừa thốt ra thì ai cũng bàng hoàng, Lâm Phong Trí ngẩng phắt lên, hốt hoảng nói: "Con không đi đâu! Mẹ, con sai rồi — —"

"Con không đi cũng được." Mẹ Lâm ngắt lời y, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Con đã mười tám tuổi, có thể làm chủ đời mình rồi, con dọn ra ngoài sống đi, ta sẽ trả học phí và tiền sinh hoạt cơ bản đến khi con tốt nghiệp đại học."

Lời này của bà chẳng khác nào đoạn tuyệt quan hệ với Lâm Phong Trí, cha Lâm kéo tay bà, "Em....."

Mẹ Lâm lắc đầu để cha Lâm đừng nói nữa.

Lâm Phong Huyền và Lâm Phong Dật cũng sững sờ.

Họ chỉ biết Lâm Phong Trí muốn nhảy lầu chứ không biết nội dung cuộc nói chuyện trên sân thượng.

Lần này Lâm Phong Trí thật sự luống cuống, y muốn bước tới trước mặt mẹ Lâm nhưng bà lắc đầu, "Con đừng qua đây, ta đã suy nghĩ kỹ rồi."

"Vì nó đúng không?!" Lâm Phong Trí hoàn toàn sụp đổ, y kích động chỉ vào Yến Hạc Thanh, "Vì nó nên mẹ mới không cần con nữa!"

Y đột nhiên lao tới chỗ Yến Hạc Thanh khiến ai cũng bất ngờ, Yến Hạc Thanh để mặc y nhào tới.

Lâm Phong Trí túm chặt cổ áo Yến Hạc Thanh, nước mắt tuôn ào ạt, "Mày mau nói đi, mày bỏ bùa mê thuốc lú gì cho mẹ tao hả, mày....."

Lâm Phong Dật vừa định kéo Lâm Phong Trí ra thì mẹ Lâm đứng bật dậy, ôm ngực thở hổn hển, "Đến giờ này con vẫn còn trách người khác được sao, ta nuông chiều con thành đồ ma quỷ rồi! Ta thật hối hận vì ngày xưa đã nhận nuôi con!"

Câu này vừa thốt ra thì Lâm Phong Trí khựng lại, y uất ức mà không biết làm gì, chỉ biết khóc như mưa.

Cha Lâm cảm thấy mẹ Lâm nói vậy quá nặng lời nên thấp giọng khuyên: "Tiểu Cầm, em đừng nói nữa."

Mẹ Lâm nuốt ngược nước mắt vào trong, "Em phải nói, hôm nay em phải nói cho mọi người biết em là một người mẹ thất bại cỡ nào."

Bà nhắm mắt không nhìn Lâm Phong Trí nữa, không để mình mềm lòng, "Hôm đó nó đòi nhảy lầu uy hiếp Yến Hạc Thanh, chính miệng nó đã nói vì Lục Lãm nó có thể bỏ hết cha mẹ anh em."

Giọng bà tràn ngập cay đắng, "Năm đó tôi muốn nhận nuôi Hạc Thanh nhưng nó trốn đi để nhường Lâm Phong Trí, Lâm Phong Trí biết rõ mà vẫn lên án Hạc Thanh vì Lục Lãm."

"Mọi người nói xem có phải tôi đã nuôi nó thành một con quỷ máu lạnh rồi không."

Sau khi bà nói xong, phòng khách lập tức lặng ngắt như tờ.

Giờ khắc này, Lâm Phong Trí như bị lột tr//ần trụi, cả người lạnh toát, trước mắt tối sầm chẳng còn thấy gì nữa.

Đầu y ong ong, một lát sau y buồng Yến Hạc Thanh ra rồi dờ dẩn lắc đầu, quay người chạy ra ngoài.

Chương 113

Mẹ Lâm càng khó thở hơn, muốn đuổi theo như một thói quen nhưng lại siết chặt tay, ngăn chặn sự dao động của mình.

Trước đây mỗi lần giận dữ Lâm Phong Trí đều như vậy, về phòng khóa trái cửa hoặc chạy ra khỏi nhà.

Tránh mặt, từ chối nói chuyện, sau đó có thể ép mọi người nhượng bộ.

"Đừng tìm nó." Chẳng biết mẹ Lâm đang nói với người khác hay với chính mình, "Lần này không thể nhượng bộ được nữa."

Nói xong bà gọi Yến Hạc Thanh ra vườn hoa.

Tú cầu mấy ngày trước còn nở rộ mà hôm nay đã héo khô, bông hoa cũng nhỏ đi, ngày mốt, có lẽ chưa đến ngày mốt chúng sẽ tàn hẳn.

Mẹ Lâm kinh ngạc nhìn sương bụi hoa, tựa như đang nhìn chính mình, trong mắt chẳng có chút ánh sáng nào, "Xin lỗi, đây là cách duy nhất dì có thể nghĩ ra, dì hoàn toàn không thể đối mặt với nó được."

Yến Hạc Thanh không tiếp tục đề tài này nữa mà đi tới ngòi xuống cạnh bồn hoa, kiểm tra bụi tú cầu một lát rồi quay lại ấm giọng hỏi: "Dì có muốn tú cầu nở lâu hơn không?"

Mẹ Lâm hơi phân tâm, bà thoáng ngần ngại rồi chậm chạp gật đầu.

Yến Hạc Thanh tìm tới một cây kéo.

Sắc trời dần tối, cậu ngồi xõm trước bồn hoa, nghiêm túc cắt hết hoa rồi tỉa bớt cành lá.

Mẹ Lâm nghĩ đến một khả năng, "Cháu muốn làm tiêu bản à?"

Giữ lại vẻ đẹp của chúng dưới dạng hoa khô.

Yến Hạc Thanh ngẩng đầu lên, nắng chiều vàng vọt chiếu xuống, ánh sáng mờ nhạt thấp thoáng trong mắt cậu, "Không ạ, chỉ là dời sang chỗ khác để chúng phát triển tiếp thôi."

Yến Hạc Thanh bỏ tú cầu vào hồ nước trong vườn hoa.

Mẹ Lâm cứ tưởng do tác dụng tâm lý mà mình thực sự cảm thấy tú cầu khôi phục lại chút sức sống.

Bà thảng thốt: "Chẳng lẽ tú cầu phải trồng trong nước sao?"

"Tú cầu là loại hoa trồng trong đất nhưng nó thích nước lắm, sau khi nở hoa lần đầu, cắt hoa ngâm trong nước có thể kéo dài thời gian nở hoa của nó đấy ạ." Giọng Yến Hạc Thanh trầm tĩnh nhẹ nhàng khiến thời tiết âm u ngột ngạt này cũng dịu đi, "Cấu tạo đài hoa tú cầu rất chắc nên có thể kháng bệnh, ngâm trong nước cũng không bị hư thối."

Mẹ Lâm ngơ ngác nhìn tú cầu nổi đầy trong hồ, một lát sau, bà quay sang nhìn Yến Hạc Thanh, "Cháu nói đâu chỉ là hoa đúng không."

Yến Hạc Thanh không phủ nhận, "Cấu tạo cơ thể con người cũng vậy, yếu ớt mà kiên cường." Cậu chìm vào hồi ức, "Mẹ cháu lớn lên ở vùng sông nước nên sức khỏe không tốt lắm, cháu nhớ mỗi lúc giao mùa bà ấy đều bị bệnh, cầm vật nặng cũng khó."

"Hôm đó cháy nhà, bà ấy đã ngất mà vẫn tỉnh lại ôm cháu và em cháu xông ra khỏi lửa."

Yến Hạc Thanh thả xuống đóa tú cầu cuối cùng, đưa mắt nhìn nó chìm dần vào nước, "Dì sẽ kiên cường hơn mình tưởng nhiều."

Rốt cuộc mẹ Lâm rơi lệ, bà quay đầu đi rồi che miệng lại để ngăn mình khóc thành tiếng.

Yến Hạc Thanh không nói nữa mà yên lặng ở cạnh chờ bà giải tỏa cảm xúc.

Sau khi khóc thỏa thuê, mẹ Lâm lại nhìn Yến Hạc Thanh, cảm giác của bà càng lúc càng mạnh, đây hoàn toàn không giống một cậu bé 18 tuổi.

Có lẽ từ nhỏ đã thấy đủ sắc màu cuộc sống, nếm trải hết mọi gian khổ nên giờ đây cậu mới cứng cỏi như sắt thép, trong trẻo như băng tuyết.

Mẹ Lâm nhin không được hỏi cậu, "Giờ dì phải làm sao đây?"

"Chuyển sang nơi khác tĩnh dưỡng giải sầu đi ạ." Yến Hạc Thanh ra hiệu cho bà nhìn hoa tú cầu trong hồ, những bông hoa mới nẩy còn héo úa giờ khắc này ngâm trong nước lại tràn đầy sức sống. "Bệnh của dì cần có một hồ nước."

Mẹ Lâm ngây ngẩn cả người, bà không nghĩ tới điều này, nói đúng hơn là bà chưa từng nghĩ cho bản thân mình.

Yến Hạc Thanh không nói nữa.

Nước hồ theo mương dẫn chảy đi, trong khu vườn yên tĩnh chỉ có tiếng róc rách, hoa tú cầu trong hồ dập dờn theo sóng nước lăn tăn, đẹp không sao tả xiết.

Thật lâu sau, đèn trong vườn sáng lên, vè sầu muện trên mặt mẹ Lâm dần vơi đi.

Bà không biết có phải Yến Hạc Thanh ám chỉ gì khác hay không, nhưng bà đã thật sự giác ngộ.

Bà chưa bao giờ là đất của Lâm Phong Trí, chỉ cần bà rời đi thì dù có muốn hay không Lâm Phong Trí cũng phải tự tìm nước cho mình.

Rốt cuộc bà cũng nở nụ cười thật lòng đầu tiên sau một thời gian dài, "Cháu nói đúng, dì phải bồi dưỡng sức khỏe mới được, chẳng bao lâu nữa bệnh của dì sẽ không thể đi máy bay, nếu không đi thì sẽ hết cơ hội mất."

Yến Hạc Thanh biết kế đến là thời gian gia đình họ bàn bạc với nhau nên từ chối ở lại ăn cơm rồi cáo từ ra về.

Cậu đi dọc con đường nhỏ chưa đầy một lát thì sau lưng vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Lâm Phong Dật đuổi theo cậu.

Đèn đường hai bên không sáng lắm, Lâm Phong Dật nhìn Yến Hạc Thanh bằng ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hôm nay hẳn mới biết suýt nữa Yến Hạc Thanh đã thành em trai mình.

Lâm Phong Dật cảm thấy hết sức khó tin, nhưng giờ phút này trong nhà đang rối ren nên hẳn cũng không có thời gian nghĩ thêm, giờ hẳn mới tìm được cơ hội trình trọng cảm ơn Yến Hạc Thanh, "Bác sĩ nói lần này mẹ tôi được bình an vô sự là nhờ trước đó có người cấp cứu, tôi biết đó là cậu, cảm ơn nhé."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà chỉ nói, "Ở cạnh bà nhiều một chút, giờ bà đang rất cần người bầu bạn."

Lâm Phong Dật gật đầu, "Bà muốn ra nước ngoài tĩnh dưỡng, tôi sẽ đi với bà." Hắn dừng lại một giây rồi nói tiếp, "Tôi biết Lâm Phong Trí

đang ở đâu, an toàn lắm, cậu đừng lo cho nó."

Yến Hạc Thanh cũng biết, mỗi khi Lâm Phong Trí tức giận sẽ lánh đến một nơi để chờ Lâm Phong Dật tìm mình.

Yến Hạc Thanh lịch sự gật đầu, "Tạm biệt."

Cậu men theo con đường, ra cổng cư xá lại đổi hướng rẽ vào hẻm nhỏ bên trái để đến một sân chơi dành cho trẻ em.

Yến Hạc Thanh vòng qua sân chơi, đi tới một ngôi nhà trên cây phía sau.

Ngôi nhà trên cây này là căn cứ bí mật của Lâm Phong Trí và Lâm Phong Dật hồi bé.

Lâm Phong Trí loạng choạng chạy đến nhà cây ẩn náu, dạo này thị lực y đã giảm xuống đáng kể, tầm mắt mờ mịt.

Y cực kỳ sợ hãi, ôm đầu gối run lấy bầy.

Chờ hồi lâu, rớt cuộc bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó có người đẩy cửa nhà cây ra.

Y lập tức ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẫm lệ chỉ có một tia sáng mong manh.

Lâm Phong Trí không thấy rõ nên đành phải lên tiếng trước, "Anh....."

Y chợt im bặt.

Y ngửi thấy mùi tuyết tùng thoang thoảng.

Đúng là anh trai, nhưng lại không phải Lâm Phong Dật mà y tưởng.

Ngay cả căn cứ bí mật của bọn họ mà Lâm Phong Dật cũng nói cho Yến Hạc Thanh biết.....

Đầu Lâm Phong Trí ong ong, đúng lúc này Yến Hạc Thanh bật đèn điện thoại lên.

Ánh sáng đột ngột xuất hiện làm Lâm Phong Trí vô thức nhắm mắt né sang một bên, giữa ánh sáng và bóng tối, trong đầu y chợt hiện lên một hình ảnh vỡ nát.

"Bé cưng không được nghịch lửa nghe chưa!"

Người phụ nữ mặc sườn xám màu tím nhạt vội vàng chạy tới lấy đi cái bật lửa từ tay thằng bé.

Thằng bé hậm hực xụ mặt, "Hôm qua anh cũng chơi mà!"

Người phụ nữ dờ khóc dờ cười, "Đó là anh đốt nhang giùm mẹ đấy."

Hình ảnh lại thay đổi, thằng bé sau ghế sofa hí hoáy cầm bật lửa đốt nhang.

"Mình cũng biết đốt mà!" Nó lẩm bẩm.

Cửa phòng ngủ bật mở, một người đàn ông vừa ngáp vừa đi ra, "Tùng Tùng không ngủ mà làm gì đó?"

Người đàn ông định đi tới, thằng bé hấp tấp nhét cây nhang cháy dở và bật lửa dưới ghế sofa rồi đứng dậy chạy tới chỗ người đàn ông, "Con muốn cha ôm con ngủ cơ!"

Người đàn ông cười to rồi bồng thằng bé về phòng.

.....

Lâm Phong Trí sững người, y hoảng hốt mở mắt ra, cổ sức trợn to

mắt để xua đi những hình ảnh này.

Không phải y!

Không phải y làm.....

Sau đó y thấy được gương mặt Yến Hạc Thanh.

"Biến đi!" Lâm Phong Trí hoảng sợ tột độ, y lùi lại rồi lắc đầu liên tục.

Thấy vẻ sợ hãi khác thường của y, ánh mắt Yến Hạc Thanh thoáng bắn khoắn rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, "Không ai đến tìm em đâu."

Con người Lâm Phong Trí mở to, khuôn mặt Yến Hạc Thanh và đứa bé kia cứ chòng chéo lên nhau, tim y đập loạn xạ, những ký ức đã lãng quên từ từ được lấp kín, mẹ, cha, Yến Hạc Thanh, kể cả y.....

Lâm Phong Trí không chịu nổi, hoảng loạn đến mức sụp đổ, chỉ cảm thấy ánh mắt Yến Hạc Thanh sắc lạnh đáng sợ.

"Không phải tôi....." Môi y run rẩy nói năng lộn xộn, "Anh đi đi, anh đi mau đi!"

Yến Hạc Thanh nhạy cảm nhận ra có gì đó không ổn, cậu khẽ nhíu mày.

Lâm Phong Trí đột nhiên im bặt rồi khóc nức lên, gần như cầu khẩn, "Tôi sẽ dọn ra khỏi nhà họ Lâm, tôi từ bỏ, tặng cho anh hết đó, anh đi mau lên được không?"

Giờ y không muốn gặp bất kỳ ai, lồm cồm bò dậy, "Không, tôi sẽ tự đi, không cần anh nữa....." Chân y tê cứng nên lại khụy xuống.

Trạng thái của y càng lúc càng bất thường, tim Yến Hạc Thanh cũng đập dồn, cậu ngồi xuống gần Lâm Phong Trí, "Không phải em cái gì, em đã làm gì?"

Nỗi sợ hãi của Lâm Phong Trí đã lên tới đỉnh điểm, y khóc lóc túm chặt tay Yến Hạc Thanh, "Anh ơi em xin lỗi, không phải em nghịch lửa đâu, em chỉ muốn đốt nhang giùm mẹ thôi....."

Yến Hạc Thanh nghe hiểu mỗi một chữ của Lâm Phong Trí nhưng khi ghép với nhau thì lại không hiểu, trong đầu lòng bùng như có vô số bàn tay đang giật mạnh dây thần kinh của cậu.

Cậu lặng người đi, thật lâu sau mới giật mình hất mạnh tay Lâm Phong Trí rồi đứng dậy ra khỏi nhà cây.

Phía sau là tiếng khóc càng lúc càng lớn của Lâm Phong Trí, Yến Hạc Thanh mờ mịt nhìn quanh.

Giờ cậu rất đau, nhưng lại không tả được là đau chỗ nào.

Cậu đi dọc con đường, đến khi điện thoại trong túi rung lên thì mới hoàn hồn lại, không nhìn tên người gọi mà nghe máy.

"Chưa về nữa à?"

Trong bóng tối, giọng Lục Lãm mang theo ý cười.

Yến Hạc Thanh áp chặt điện thoại vào tai.

Lục Lãm nhận ra có điều không ổn, "Em đang ở đâu?"

Yến Hạc Thanh nhìn quanh, đầu óc hoàn toàn không thể hoạt động bình thường, "Có một cái cây, siêu thị, còn có thùng rác nữa."

"Đứng yên đó nhé, anh sẽ đến ngay!"

Nửa tiếng sau Lục Lãm đã tìm được.

Yến Hạc Thanh nói đến nhà họ Lâm nên anh khoanh vùng siêu thị

gần đó.

Lục Lãm dừng xe rồi bước xuống, nhìn thấy Yến Hạc Thanh vẫn áp chặt điện thoại vào tai, lè loi trơ trọi đứng cạnh thùng rác, trên mặt lộ ra vẻ đờ đẫn chưa từng có.

Từ xa vẫn có thể cảm nhận được nỗi bi thương của cậu.

Lục Lãm vội vã chạy tới, Yến Hạc Thanh nghe tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên nhưng chưa thấy rõ, con ngươi tan rã từ từ tụ lại, cứ thế nhìn Lục Lãm.

Muốn khóc cũng chẳng khóc được.

Trong khoảnh khắc, Lục Lãm cảm thấy Yến Hạc Thanh chỉ còn là một cái xác không hồn, tim anh đau đớn vô cùng, tiến lên ôm chặt cậu, truyền nhịp tim sang cho cậu.

"Không sao, chúng ta về nhà thôi."

Điện thoại tuột khỏi lòng bàn tay, Yến Hạc Thanh nín chặt áo Lục Lãm như đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng của mình.

Về đến nhà, Lục Lãm hâm nóng sữa cho Yến Hạc Thanh, cậu không uống mà cời nút sơm, "Em muốn tắm....."

Ngón tay cậu run rẩy, làm thế nào cũng không cời được nút.

Với trạng thái bây giờ của Yến Hạc Thanh, đương nhiên Lục Lãm không yên tâm để cậu tắm một mình, anh ôm cậu rồi nhẹ giọng trấn an, "Để anh giúp em."

.....

Trong bồn tắm xả đầy nước, Lục Lãm thả mấy quả bóng tắm giúp thư giãn.

Nước biển thành màu trắng sữa, bồn tắm rất lớn nên dư sức chứa hai người trưởng thành, Lục Lãm cởi đồ cho Yến Hạc Thanh, mình cũng cởi áo khoác và quần dài rồi tắm sơ cho cậu, sau đó bế cậu vào bồn tắm lớn.

"Giờ em đừng nghĩ gì hết." Lục Lãm thả cậu xuống rồi xoa bóp huyết thái dương cho cậu, "Thả lỏng tâm trí đi."

Vừa định bước ra khỏi bồn tắm thì Yến Hạc Thanh ôm chầm anh từ phía sau, nước văng tung tóe lên áo Lục Lãm, "Đừng đi, đừng bỏ em lại một mình."

Lục Lãm xoay người ôm chặt cậu ngồi vào bồn tắm rồi dịu dàng hôn lên khóe mắt cậu, "Anh không đi đâu."

Yến Hạc Thanh chủ động tìm môi anh, "Ôm em đi Lục Lãm."

Cậu rất muốn cảm nhận nhiệt độ của Lục Lãm.

Lục Lãm vuốt tóc cậu, để mặc Yến Hạc Thanh vụng về gãi/m cắn, hai tay cậu cởi nút áo anh ra, vừa gấp gáp vừa hoảng loạn nên giật đứt mấy cái, nút áo rơi xuống bồn tắm.

Cổ áo Lục Lãm hở ra, yết hầu nhấp nhô, trờ tay ôm eo Yến Hạc Thanh rồi xoay người đè cậu vào thành bồn tắm, nước tràn ra lênh láng khắp sàn.

Anh biết hôm nay trạng thái Yến Hạc Thanh rất bất ổn nên trong mắt không có dụ/c vọng mà chỉ có đau xót và dịu dàng, "Tĩnh lại đi em, tắm xong rồi ngủ một giấc, dù chuyện có lớn đến đâu thì ngày mai mặt trời vẫn sẽ mọc, chẳng phải em muốn ngắm mặt trời mọc sao, ngày mai chúng ta đi xem mặt trời mọc nhé."

Mắt Yến Hạc Thanh vẫn vện tơ máu, cậu thần thờ nhìn Lục Lãm, rồi cuộc lý trí trở về, lẳng lặng nhìn anh hồi lâu mới khàn giọng nói:

"Ngày mai trời mưa mà."

Lục Lãm biết Yến Hạc Thanh đã trở lại, anh tránh sang một bên rồi vuốt tóc cậu, "Ngày mốt."

"Ngày mốt bắt đầu thi rồi."

Lục Lãm bật cười, "Thứ Bảy."

Lần này Yến Hạc Thanh im lặng mấy giây mới nói: "Thứ Bảy em có chuyện quan trọng phải làm."

"VẬY CHỜ EM LÀM XONG MỌI CHUYỆN ĐI." Lục Lãm chiều theo ý cậu.

Yến Hạc Thanh đáp ứng.

Lục Lãm không ra khỏi bồn tắm mà ngâm chung với Yến Hạc Thanh, sau đó lau khô người, mặc áo ngủ cho cậu rồi bế cậu về phòng.

Anh dỗ Yến Hạc Thanh uống nửa ly sữa ấm, cậu nắm góc áo anh nhắm mắt lại.

Lục Lãm nằm im, chờ Yến Hạc Thanh ngủ say mới cầm tay cậu bỏ vào chăn, để lại một ngọn đèn ngủ rồi lặng lẽ ra ngoài.

*

Lục Lãm lên sân thượng.

Hầu hết hoa trên giàn đều đã nở, trong đêm tỏa hương thơm ngát, Lục Lãm ngồi xuống tỉ mỉ kiểm tra hoa lá.

Phải bảo vệ hoa của cậu thật tốt, có sâu bọ phải lập tức xử lý ngay.

Ánh mắt Lục Lãm lạnh lẽo, sau khi đến nhà họ Lâm, chuyện có thể khiến cảm xúc của Yến Hạc Thanh mất khống chế như vậy chỉ có

người thân mà thôi.

Người thân này không phải Lâm Phong Trí mà chỉ có thể là cha mẹ Yến Hạc Thanh.

Kiểm tra xong mọi chậu hoa, Lục Lãm lấy điện thoại ra nhắn tin.

[Tìm hồ sơ giám định vụ cháy 13 năm trước của nhà họ Yến đi.]

*

Hôm sau trời vừa sáng thì Lục Lãm nhận được tin hồi âm.

[Lục tổng, không tìm được tài liệu liên quan ạ, chắc vì không có ai nhờ giám định, tôi đã liên lạc với lính cứu hỏa năm đó rồi, ngài có muốn gặp không ạ?]

Lục Lãm đang gõ chữ thì cửa phòng ngủ mở ra, Yến Hạc Thanh đi tới, sau khi ngủ một giấc trạng thái của cậu đã tốt hơn nhiều.

Năm giờ trời bắt đầu mưa, trên sân thượng có tiếng lộp độp, Yến Hạc Thanh lên sân thượng xem hoa cỏ rồi mới trở lại bàn ăn.

Hẹn thời gian gặp mặt xong, Lục Lãm để điện thoại xuống rồi mỉm cười hỏi cậu, "Hôm nay muốn ăn gì?"

Hoàn toàn không nhắc tới chuyện tối qua.

Yến Hạc Thanh không muốn ăn nhưng nghe tiếng mưa rơi, cậu chợt nhớ ra hình như lâu rồi chưa ăn lẩu với Lục Lãm.

"Lẩu ạ."

Lục Lãm búng nhẹ vào trán cậu. "Nói bữa sáng trước đi."

"Bánh bao dưa ạ."

"Làm xong gọi em." Lục Lãm đứng dậy đi vào bếp.

Ngày mai bắt đầu thi, Yến Hạc Thanh tạm thời gác lại mọi chuyện để tập trung ôn bài trước.

Một lát sau, Lục Lãm quay lại với bánh bao dứa, sandwich thịt bò, trứng cuộn rau củ, giăm bông nướng và hai ly cà phê.

Ăn xong phần của mình, Yến Hạc Thanh hỏi Lục Lãm, "Hôm nay anh có đi làm không?"

"Không." Lục Lãm đặt ly cà phê xuống, "Nhưng lát nữa anh phải ra ngoài một chuyến."

Nghe anh nói phải ra ngoài, vẻ mặt Yến Hạc Thanh ỉu xiu.

Ánh mắt Lục Lãm tràn đầy ý cười, "Anh sẽ về sớm, trưa nay nhất định sẽ ăn lẩu với em mà."

Chương 114

Trong phòng, người đàn ông từng chữa cháy cho nhà họ Yến nhớ lại, "Tôi nhớ ghế sofa là nơi bị cháy nặng nhất, vài bọc ghế sofa và gối dựa đều là thứ dễ cháy, dưới gầm còn có ổ cắm âm sàn nữa."

Trợ lý rất giỏi tìm người, vụ cháy nhà họ Yến là lần đầu tiên lính cứu hỏa này làm nhiệm vụ, còn thấy hai người bị thiêu chết nên nhớ rất rõ trận hỏa hoạn kia.

"Còn tìm được một cái bật lửa bị đốt cháy đen dưới ghế sofa và một thứ giống như chân nhang vậy."

"Theo kinh nghiệm của tôi, có thể là dải tua rua của ghế sofa bị bén lửa, loại này cháy vừa chậm vừa âm thầm, cả nhà đang ngủ nên không phát hiện kịp thời, đến khi lan tới ổ cắm âm sàn, ổ điện bốc cháy rất nhanh, hơn nữa đang là mùa hè, trời nóng ngủ li bì nên xác suất thoát thân cực thấp, hầu hết các nạn nhân đều bị ngộ độc khói, chết ngạt rồi mới bị thiêu cháy....."

"Đúng là kỳ tích thật, bà chủ nhà này trước khi chết còn cứu được con mình nữa..... Hai đứa bé trai thì phải, ôi....." Người đàn ông ngậm ngùi, "Tôi nhớ có một đứa ôm xác bà chủ nhà không buông, đội trưởng của chúng tôi cũng không gỡ ra nổi, còn một đứa không biết vì hoảng loạn hay vì còn nhỏ quá nên không khóc mà cứ run bần bật."

Trong lòng Lục Lãm đã có đáp án.

Nếu là nguyên nhân cháy bình thường thì hôm qua Yến Hạc Thanh sẽ không rơi vào trạng thái như vậy.

Nguyên nhân cháy bất thường — —

Lâm Phong Trí.

Lục Lãm siết tay, đáp án này quá tàn khốc với Yến Hạc Thanh, anh rất mong là mình nghĩ sai.

Trợ lý ở ngoài cửa, Lục Lãm ra dặn dò hẩn mấy câu rồi hỏi, "Việc tôi dặn làm xong chưa?"

Trợ lý gật đầu, "Ngài cứ yên tâm, tôi đã sắp xếp thỏa đáng cho đám người Lục lão gia phái tới rồi, bọn họ sẽ không quấy rầy bạn học Yến nữa đâu ạ."

Lục Lãm lập tức rời đi.

Đợi anh đi xong, trợ lý gõ cửa vào phòng rồi lịch sự đặt một phong bì màu đỏ dày cộp lên bàn, "Hôm nay vất vả cho ngài rồi, đây là chút lòng thành của sếp tôi."

Người đàn ông lập tức từ chối, "Không không, các anh khách sáo quá, tôi có làm gì đâu."

Trợ lý mỉm cười, "Sếp tôi nói mười ba năm trước ngài đã làm rồi nên ngài xứng đáng được nhận ạ."

Bên ngoài vẫn đang mưa to, Lục Lãm đứng trước cửa nhìn mưa rơi một lúc lâu rồi mới lên xe bảo tài xế, "Đến chợ bán thức ăn đi."

Tài xế tưởng mình nghe lầm.

Lục Lãm lại lặp lần nữa, tài xế vội vàng bật định vị rồi lái xe đến chợ gần nhất.

.....

Yến Hạc Thanh vừa ôn tập xong sinh học tế bào thì điện thoại hiện ra thông báo tin nhắn Wechat của Lâm Phong Trí.

Yến Hạc Thanh không xem mà xóa ngay.

Để điện thoại xuống chưa bao lâu thì Lục Lãm về.

Anh mua xương bò, tủy bò, bò viên giã tay, thịt bò thái lát, một túi nguyên liệu nấu lẩu và một túi trái cây.

Yến Hạc Thanh gấp sách lại rồi tới xách phụ, Lục Lãm cũng không cản, Yến Hạc Thanh vào bếp mới mở túi ra, dưa, trái cây, rau củ cần thiết đều có nhưng tất cả đều chưa sơ chế, cậu lập tức đoán ra lý do.

Lục Lãm đã đến chợ mua.

Yến Hạc Thanh từng đi siêu thị dưới lầu mấy lần, toàn bán đồ ăn đã sơ chế, đem về có thể bỏ thẳng vào nồi.

Lục Lãm cố ý đi chợ mua đồ ăn vì muốn cậu có việc để làm, không rảnh nghĩ đến chuyện buồn phiền nữa.

Yến Hạc Thanh bỏ túi vào bồn rửa rồi lấy củ cải ra gọt vỏ, cậu cắt một khúc, chóc lát sau cậu quay lại, cầm một bông hồng được tia sinh động như thật đưa cho Lục Lãm, "Ăn đi anh."

Lục Lãm nhìn sắc mặt cậu rồi cầm lấy, "Đẹp vậy mà ăn thì tiếc lắm."

Yến Hạc Thanh cười, nụ cười rất nhẹ nhưng không còn vô hồn nữa, "Anh cứ ăn thoải mái, ăn bao nhiêu em tía bấy nhiêu."

Thấy cậu cười Lục Lãm càng đau lòng hơn, rất muốn nói với Yến Hạc Thanh ở trước mặt mình không cần kiên cường như vậy, nhưng lời ra đến miệng lại cảm thấy sáo rỗng.

Thế giới này đầy rẫy ác ý với Yến Hạc Thanh, nếu muốn tự vệ thì điều đầu tiên cậu phải học là kiên cường.

Lục Lãm im lặng cắn một miếng củ cải tía hoa, hương vị ngọt thanh nhưng không hiểu sao lại đắng chát.

Trời đang mưa tầm tã mà trong bếp lại nóng hổi, Lục Lãm trộn salad chua ngọt ngon miệng, Yến Hạc Thanh nấu một nồi lẩu bò thơm nức mũi.

Trong làn khói nghi ngút, Yến Hạc Thanh bỗng nói nhiều hơn mọi ngày.

Cậu kể về những người tốt mình từng gặp khi đi làm thêm, cũng có một vài người xấu, Lục Lãm kiên nhẫn lắng nghe, đồ ăn trong đĩa vơi dần, lần này Yến Hạc Thanh ăn hai chén cơm.

Cuối cùng rau củ còn thừa trong canh cũng bị Yến Hạc Thanh vớt ra giải quyết sạch sẽ.

Cậu đang dùng cách này để Lục Lãm yên tâm rằng cậu không sao cả.

Cơm nước xong xuôi, Yến Hạc Thanh lại ôn bài, Lục Lãm ở cạnh xử lý hồ sơ, mưa rơi ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng bút viết sần sật và tiếng lật giấy, hai người yên lặng làm việc của mình cũng là một sự ấm áp khác.

Mưa đến chạng vạng tối thì tạnh, một cuộc điện thoại phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Trên màn hình hiện lên 3.3.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh cầm máy, "Em đi nghe điện thoại đã." Cậu ra ban công.

Qua cửa sổ sát đất, Lục Lãm nhìn bóng lưng Yến Hạc Thanh rồi cầm điện thoại gọi cho Lục Mục Trì.

"Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận — —"

Lục Lãm cúp máy.

Cùng lúc đó, Lục Mục Trì ho khan mấy tiếng trong điện thoại, "Mấy ngày nay công ty anh nhiều việc quá nên không rảnh gọi cho em."

Yến Hạc Thanh không tin.

Trong nguyên tác, Lục Mục Trì đang họp giữa chừng vẫn có thể bỏ lại nhân viên để chạy đi tìm Lâm Phong Trí, nếu nói hấn biến mất mấy ngày vì bận việc thì khả năng gần như bằng không.

Nhưng chắc cũng không phải vì bị thương, vết thương của Lục Mục Trì phải lành từ lâu rồi mới đứng, trừ khi hấn lại bị đánh.

"Sao không nói gì hết vậy?" Lục Mục Trì rất muốn nghe giọng Yến Hạc Thanh, hấn vừa tháo băng đau muốn chết, lần này ông nội hấn đánh quả là mạnh tay.

"Chẳng có gì để nói cả." Biết chắc tối qua Lâm Phong Trí không đi tìm Lục Mục Trì, Yến Hạc Thanh định cúp máy.

Lục Mục Trì ghen hòng, sau đó lại nhin không được cười, "Vậy để anh kể một chuyện, bảo đảm em sẽ có lời để nói ngay, Trình Giản kiện anh bị thua rồi."

Hấn dừng lại giây lát, thấy Yến Hạc Thanh vẫn không phản ứng đành phải nói tiếp: "Mạnh Diệu..... chính là tiểu minh tinh kiện Trình Giản trong vụ sơ thẩm kia cũng ra mặt, Trình Giản bị kết án 12 năm tù, giờ nhà họ Trình không phục nên kháng cáo, bảo lãnh cho Trình Giản tại ngoại để chờ phúc thẩm."

Trên mạng chưa có tin tức nên Yến Hạc Thanh cũng không rõ, giờ biết Trình Giản bị kết án 12 năm tù, cậu quay người lại, trong phòng khách Lục Lãm vẫn đang giải quyết hồ sơ, chỉ thấy được góc nghiêng rõ ràng của anh, Lục Mục Trì vẫn đang nói trong ống nghe: "Anh tưởng chỉ có mấy năm thôi chứ, ai ngờ đến tận 12 năm, đoàn luật sư của chú anh quả là lợi hại....."

Lúc này Lục Lãm đột nhiên quay mặt nhìn ra ban công, qua cửa sổ sát đất, ánh mắt hai người giao nhau.

Khóe môi Yến Hạc Thanh cong lên, Lục Lãm cũng cười nói gì đó rồi chỉ về phía phòng bếp, kéo ghế ra đi vào bếp.

"Mấy ngày trước——" Hơi thở Lục Mục Trì nặng nề, "Em có gặp ông nội anh không?"

Yến Hạc Thanh phát giác có gì đó không ổn, cậu đảo mắt, "Anh hỏi ngày nào?"

Lục Mục Trì nói ngay, "Ông ấy tìm em nhiều lần lắm à?" Hắn sốt ruột hỏi, "Giờ em đang ở đâu? Nhà hay trường? Anh sẽ tới giải thích ngay."

Yến Hạc Thanh gần như đã biết chắc đêm đó làm thí nghiệm xong, Lục Lãm ở khu tập thể chờ cậu không phải vì Lục Mục Trì mà vì Lục Xương Thành tìm tới.

Lục Xương Thành đích thân tới nhà, xem ra Lục Mục Trì đã nói ra cậu.

Trong lòng Yến Hạc Thanh âm thầm toan tính, cậu bình tĩnh nói: "Không cần đâu."

Lục Mục Trì sững sốt, "Sao cơ?"

"Tôi và Lâm Phong Trí cắt đứt quan hệ rồi." Yến Hạc Thanh hời hợt

nói, "Dù nó có đến tìm anh thì ông nội anh cũng không làm khó tôi đâu."

Lục Mục Trì im lặng mấy giây, giọng hần trầm xuống, "Em vẫn không tin anh sao?"

Yến Hạc Thanh hỏi lại: "Tôi có thể tin gì ở anh chứ? Mới năm ngoài anh còn bắt tôi làm thế thân cho Lâm Phong Trí mà."

Hiện giờ hai chữ "thế thân" hết như một con dao đâm Lục Mục Trì đau buốt, hần không cách nào cãi lại, thờ gấp mấy giây rồi dịu giọng nói, "Anh không gặp Lâm Phong Trí nữa đâu, em nghĩ nhiều rồi, Lâm Phong Trí....." Hần cười lạnh một tiếng, vẫn còn rất khó chịu, "Người nó thích là chú anh cơ."

Nói xong hần nhận ra có nghĩa khác nên giải thích ngay, "Em đừng hiểu lầm, anh bỏ nó không phải vì nó không thích anh mà vì — —"
Rung động với em từ lâu rồi.

Lời còn lại bị Yến Hạc Thanh cắt ngang, "Cúp đây."

Giờ Lục Mục Trì đã hiểu thế nào là có miệng mà không thể nói, nhưng hần mơ hồ nhận ra hôm nay tâm trạng Yến Hạc Thanh không vui, có lẽ vì ông nội hần nói những lời khó nghe, Lục Mục Trì càng đau lòng hơn, gần như đổ dành Yến Hạc Thanh, "Anh chỉ nói một câu cuối cùng nữa thôi, đừng quên tiệc thử rượu thứ Bảy này nhé."

Vừa dứt lời thì Lục Mục Trì nghe thấy tiếng cúp máy.

Sắc mặt hần sa sầm, bảo tài xế, "Về nhà ông nội đi!"

Về nhà họ Lục, Lục Mục Trì lập tức chạy đi tìm Lục Xương Thành.

Giờ này Lục Xương Thành thường hay đùa chim trong vườn.

Hần ảo não hỏi: "Ông đã nói gì với em ấy vậy?"

Lục Xương Thành cầm một cây gậy dát vàng nạm ngọc, ung dung đùa chim, "Em ấy là ai."

Lục Mục Trì tiến lên giật lấy cây gậy đùa chim, "Ông biết mà!"

Đương nhiên Lục Xương Thành biết rõ, ông ta hừ lạnh một tiếng, "Vừa gặp ông mày đã hỏi Yến Hạc Thanh rồi."

"Ông à." Lục Mục Trì lập tức đấm vai cho ông ta, "Thanh Thanh không giống những người khác đâu, cháu hứa sau khi kết hôn với em ấy sẽ chăm chỉ làm việc, gầy dựng sự nghiệp lớn hơn cả chú nữa!"

Lục Xương Thành biết Lục Mục Trì không làm được.

Dự án béo bở chục tỷ lần này cuối cùng lại lọt vào tay Lục Lãm, còn lâu Lục Mục Trì mới theo kịp thủ đoạn và tầm nhìn của Lục Lãm nhưng Lục Xương Thành vẫn đánh giá cao hẳn, tận hưởng sự xoa bóp của Lục Mục Trì, "Thấy cháu quyết tâm như vậy ông mừng lắm."

Lục Mục Trì nói ngay: "Ông đồng ý rồi đúng không?"

Lục Xương Thành im lặng cười cười.

Đương nhiên ông ta sẽ không đồng ý.

Yến Hạc Thanh là trẻ mồ côi thân cô thế cô, còn là đàn ông không thể sinh con đẻ cái, không thể đem lại lợi ích và cháu nối dõi cho nhà họ Lục.

Ngày xưa nếu không phải Từ Kiều Âm mang thai Lục Mục Trì thì còn lâu ông ta mới cho một người phụ nữ quê mùa vào cửa.

So với Từ Kiều Âm, Yến Hạc Thanh dễ nắm thóp hơn nhiều.

Sinh viên xuất sắc của đại học Bắc Kinh, muốn tham gia nhóm thực tập nghiên cứu khoa học.

Cái nào cũng là điểm yếu của cậu.

Giờ Lục Mục Trì chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nên ông ta sẽ chiều theo bọn họ, dù sao cũng chẳng mang thai được.

Chờ thời cơ thích hợp, ông ta sẽ giải quyết gọn ghẽ Yến Hạc Thanh.

Chỉ là.....

Lục Xương Thành hơi băn khoăn, người ông ta sai đi theo dõi Yến Hạc Thanh mỗi ngày đều báo cáo cậu ở trường học, chẳng lẽ Yến Hạc Thanh ở luôn trong trường sao? Đôi khi Lục Xương Thành lại có cảm giác bất an, cứ cảm thấy mình đã bỏ sót điều gì đó.

Lục Mục Trì cũng không tin Lục Xương Thành nhượng bộ sớm như vậy, nhưng giờ mục tiêu hàng đầu của hắn là mau chóng đưa Yến Hạc Thanh về nhà, đến lúc có hôn thú ông hắn không chịu cũng phải chịu!

Hai người đều có ý đồ riêng hàn huyên một lát, chủ yếu là về hai vụ kiện của Trình Giản.

Lục Xương Thành nhắc Lục Mục Trì, "Đi đâu nhớ đem nhiều vệ sĩ vào, con giun xéo lắm cũng quăn, huống hồ Trình gia lại không phải giun."

Lục Mục Trì không quan tâm, hắn chẳng thèm coi Trình Giản ra gì, giờ hắn chỉ quan tâm một chuyện mà thôi.

Lục Mục Trì chạy về phòng mình, trong phòng quần áo có một két sắt, hắn ngồi xuống nhập mật khẩu mở két ra, bên trong là mấy tấm ảnh của Từ Kiều Âm và chiếc áo len nhỏ xíu bà đan cho hắn, còn có một hộp đựng nhẫn bằng gỗ.

Lục Mục Trì mở nắp hộp ra, chiếc nhẫn bạch kim có hai vòng tròn giao nhau vẫn sáng chói như xưa, một vòng nạm 13 viên kim cương, một vòng nạm 14 viên kim cương.

Mang ý nghĩa một đời một kiếp.

Đây là nhẫn cưới Lục Hàn tặng cho Từ Kiều Âm, sau khi hai người ly hôn, Từ Kiều Âm để nhẫn lại rồi bỏ đi, Lục Hàn vút ngay vào thùng rác.

Lục Mục Trì âm thầm nhặt về.

Hắn cúi đầu hôn chiếc nhẫn một cái, tim đập như trống trận.

Sau buổi tiệc thử rượu, hắn sẽ dẫn Yến Hạc Thanh lên đỉnh núi nhìn xuống thành phố rồi cầu hôn bằng chiếc nhẫn này.

Chỉ mới tưởng tượng khung cảnh kia Lục Mục Trì đã lộ ra ý cười, bấm điện thoại gọi cho thư ký.

"Liên hệ với công ty tổ chức sự kiện tốt nhất đi, tối thứ Bảy tôi muốn có một buổi cầu hôn thật lãng mạn trên đỉnh núi."

.....

Trong phòng làm việc, Lục Lãm nhận được báo cáo Lục Mục Trì đã xuất viện và trở về nhà họ Lục.

Anh tắt điện thoại rồi tiếp tục nhìn màn hình.

Trong tài liệu chỉ có hai nội dung.

Ngày 3 tháng 3 năm 20XX.

Lục Mục Trì.

Lục Lãm phân tích thật lâu nhưng vẫn không tìm ra sự liên quan giữa hai điều này.

Đang suy tư thì Yến Hạc Thanh gõ cửa, "Lục Lãm."

Lục Lãm tắt màn hình, "Vào đi em."

Yến Hạc Thanh bung vào một tách cà phê có hương thơm rất quen thuộc, Lục Lãm đứng dậy cầm lấy, "Sao lại pha cà phê vậy?"

"Thư giãn chút xíu ấy mà."

Lục Lãm đổi cà phê sang tay kia rồi xoa đầu cậu, nhếch môi nói: "Anh cho mình nghỉ phép rồi. Mấy năm nay cộng lại cũng được ba tháng."

Anh sẽ không nghỉ vô cớ, Yến Hạc Thanh khó tránh khỏi thắc mắc, "Anh muốn đi câu cá à?"

Lục Lãm dời tay xuống ôm người vào lòng, rõ ràng trong phòng chỉ có hai người nhưng anh vẫn hạ thấp giọng, chậm rãi nói bằng thanh âm đầy mê hoặc kia: "Ừ, muốn câu cá nhưng phải chờ em đã. Từ giờ trở đi anh sẽ nghiêm chỉnh thực hiện nghĩa vụ của bạn trai."

Hơi thở ấm áp phả vào tai Yến Hạc Thanh nhồn nhột, làn da trắng muốt dần đỏ lên một mảng, cậu hỏi: "Nghĩa vụ gì ạ?"

Lục Lãm bật cười làm lồng ngực rung theo, "Như hình với bóng."

Chương 115

Mi mắt Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, "Em thi anh cũng đi theo à?"

Lục Lãm ôm chặt cậu, "Cũng theo."

Lục Lãm nói được thì làm được, đem đồ vào phòng ngủ như hình với bóng.

Nhưng ngày mai Yến Hạc Thanh còn phải thi cuối kỳ nên anh đề người ra hôn một lát rồi ôm vào lòng, "Ngủ ngon nhé."

Giống như ăn kẹo, Yến Hạc Thanh đã quen được Lục Lãm ôm ấp nên mau chóng thiếp đi.

Ánh đèn vàng nhạt đầu giường chiếu vào gương mặt say ngủ của Yến Hạc Thanh, Lục Lãm yên lặng ngắm cậu thật lâu rồi mới ôm chặt người vào ngực, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Buổi sáng ăn điểm tâm xong, Lục Lãm lái xe đưa Yến Hạc Thanh đi thi.

Cuối học kỳ sân trường vắng vẻ yên tĩnh, trong lúc Yến Hạc Thanh thi, Lục Lãm ở ngoài chờ cậu.

Làm bài xong Yến Hạc Thanh nhìn ra cửa sổ, cây xanh tầng tầng lớp lớp, không thấy được Lục Lãm.

Nhưng cậu biết anh đang ở đó.

Hai ngày thi đại học, ngoài trường thi đông nghịt phụ huynh chờ con

mình, nhưng đó là chuyện tháng Sáu năm ngoái rồi.

Năm nay đã có người chờ cậu ngoài trường thi.

Yến Hạc Thanh thu mắt lại rồi cúi đầu dò kỹ bài làm.

Mấy ngày tiếp theo, Yến Hạc Thanh tập trung thi cử, thi xong môn cuối cùng, cậu nộp bài sớm.

Vừa gặp Lục Lãm thì điện thoại reo lên.

Là mẹ Lâm.

Nghe giọng bà có vẻ đã bình tâm hơn, "Hạc Thanh, dì sắp lên máy bay rồi."

Yến Hạc Thanh nhú mày, "Dì đi đâu vậy ạ?"

"Thụy Sĩ." Mẹ Lâm cười, "Phong Dật chọn đấy, nó nói chỗ đó non xanh nước biếc, còn yên tĩnh nữa, ở hai ba năm tự khắc sẽ hết bệnh thôi."

"Mấy giờ máy bay cất cánh ạ?"

"Dì đang lên máy bay đây, cháu không cần tới đâu." Mẹ Lâm cố tình chọn thời gian này, bà dừng lại mấy giây rồi nói, "Nó vẫn còn trốn trong nhà cây. Giờ ở nhà chỉ còn Phong Huyền, tính nó điềm đạm, làm việc cũng đáng tin cậy, chuyện sau này nó sẽ xử lý ổn thỏa. Mấy ngày qua dì thực sự có lỗi với cháu nhiều lắm, cũng cảm ơn cháu nhé."

Trong ống nghe vang lên tiếng chào hỏi của tiếp viên hàng không, mẹ Lâm cười, "Tạm biệt Hạc Thanh, lần sau gặp lại hy vọng cháu sẽ thật sự vui vẻ."

Mẹ Lâm cúp máy, Yến Hạc Thanh cất điện thoại, chưa kịp nghĩ gì thì

đã bị Lục Lãm cắt ngang.

"Thi xong rồi, tối nay đi câu cá dã ngoại cho thư giãn nhé?"

Vẫn là chỗ lần trước, họ cố ý không ăn cơm, Lục Lãm đem theo lều vải và dụng cụ dã ngoại, định câu được cá sẽ nấu canh rồi nướng lên để ăn tối.

Kết quả hôm nay hai người đều xôi hỏng bỏng không, gần chín giờ, rốt cuộc Yến Hạc Thanh cũng câu được một con cá lóc bông khoảng hai ba ký.

Lục Lãm cười khẽ một tiếng rồi thả cần câu xuống, "Anh đi nấu cơm đây."

Trước khi đi còn vò tóc Yến Hạc Thanh.

Hai người đã đánh cược ai câu được cá trước thì không cần làm bất cứ việc gì.

Yến Hạc Thanh quay đầu, lều vải dựng cách đó không xa, hồ này chỉ có họ đến câu cá, dưới trời sao minh mông chỉ có lều vải của họ lóe lên ánh đèn.

Phía xa thỉnh thoảng vọng lại mấy tiếng chim hót.

Lúc là chim bắt cô trói cột, lúc là chèo chèo, lúc là kim oanh mỏ đỏ.

Trước lều giăng bạt, vì cách một khoảng, ánh sáng lại khá mờ nên chỉ thấy Lục Lãm đang làm cá, chiên sơ rồi bỏ lên bếp hầm.

Canh nấu bằng củi lúc nào cũng ngon hơn.

Anh lại nhóm lửa đốt than, Yến Hạc Thanh thích thịt bò nên Lục Lãm đem toàn thịt bò xiên que.

Xiên thịt xếp đầy trên vỉ nướng, Lục Lãm bỏ thêm mấy củ khoai lang, chẳng bao lâu sau mùi thơm đã lan tỏa trong không khí, Yến Hạc Thanh không ăn cay được nên Lục Lãm chỉ rắc ít bột BBQ và mè rang rồi bỏ vào đĩa.

Tráng miệng là việt quất size Jumbo và dứa, canh cá cũng vừa chín, Lục Lãm bùng lên bàn, sau đó quay lại xe lấy mấy lon bia ướp lạnh rồi gọi Yến Hạc Thanh ăn cơm.

Yến Hạc Thanh lại câu được một con cua.

Chỉ một con.

Lục Lãm đến gọi cậu ăn cơm, cậu nhìn mấy giây rồi thả lại con cua xuống hồ.

Biết đâu dưới hồ cũng có một con cua khác đang chờ nó về ăn cơm.

Đêm hè bên hồ mát rượi, hai người đều đói nên không nói chuyện mà ăn lấp bụng trước, "Uống bia không?" Lục Lãm khui lon bia ướp lạnh nhưng không đưa cho Yến Hạc Thanh ngay.

Thấy cậu gật đầu, Lục Lãm mới đưa sang.

Uống nửa lon, mặt Yến Hạc Thanh đã đỏ bừng nhưng rõ ràng vẫn chưa say, còn đang yên lặng ăn việt quất, Lục Lãm nhìn mặt cậu, yết hầu ngứa ngáy, uống hết ngụm bia cuối cùng rồi chủ động hỏi: "Ngày mai có cần anh đưa em đi không?"

Ngày mai thứ Bảy là ngày mở tiệc thử rượu.

Yến Hạc Thanh nuốt việt quất rồi ngược nhìn anh, đôi mắt trong veo thấp thoáng tia sáng mờ nhạt, "Không như hình với bóng nữa ạ?"

"Sở Tử Ngọc có việc nên anh đến xem thử."

Yến Hạc Thanh không nói gì mà tiếp tục ăn việt quất, ăn xong mới mở miệng, "Ngày mai em dự tiệc thử rượu, anh thích rượu nho không? Em đem về cho anh."

Lục Lãm cười, "Rượu nho thì không cần đâu, nhưng xong việc về nhà em pha cho anh một ly Negroni cũng được."

Yến Hạc Thanh nhìn anh hồi lâu rồi đáp ứng.

Ban đêm lại câu thêm một lát, hai người thả lưới xuống rồi về lều nghỉ ngơi, chờ Yến Hạc Thanh ngủ xong, Lục Lãm lại ra khỏi lều vải.

Trên núi sóng rất yếu, gần nửa tiếng sau Lục Lãm mới thấy tin nhắn trong nhóm chat.

Sở Tử Ngọc, "Lão Lục tổng muốn uống rượu vang không? Mới hỏi bạn tớ xong, ngày mai xưởng rượu Raphanus mở tiệc thử rượu đấy."

Tạ Quân Kiệt, "Raphanus? Cái chỗ phải có người quen dẫn đến ấy à?"

Sở Tử Ngọc, "Ờ, lão Tạ cũng biết hả, chẳng có gì vui, rượu cũng dở ẹc, còn bày đặt giới hạn thư mời nữa chứ, tớ cóc thèm đi."

Tạ Quân Kiệt, "Lục tổng đâu rồi? Muốn uống rượu vang thì tớ có mấy chai Romanee Conti, khi nào cần tớ bảo người đem tới cho."

Sở Tử Ngọc, "Lão Lục tổng online mà sao im ru vậy, đang ở chung với bé cưng nhà cậu hả? @ Lục Lãm @ Lục Lãm @ Lục Lãm....."

Lục Lãm trả lời Tạ Quân Kiệt trong nhóm trước, sau đó nhắn riêng cho Sở Tử Ngọc, "Lấy hai thư mời của xưởng rượu Raphanus đi."

Sở Tử Ngọc là cú đêm nên một giây sau đã trả lời, "????? Lão Lục tổng cậu định làm gì! Xưởng rượu kia phức tạp lắm, không hợp với

người có gia đình đâu."

"Có việc." Lục Lãm trả lời ngắn gọn.

Sở Tử Ngọc, "Khi nào đi?"

"Ngày mai."

*

Lục Lãm đưa Yến Hạc Thanh về phòng thuê rồi đi ngay, Yến Hạc Thanh tắm rửa thay đồ, sau đó mới bật điện thoại, có một cuộc gọi lỡ và một tin nhắn của Lục Mục Trì.

"Chưa dậy nữa à?"

Triệu Duy Phương đã sớm nói cho Lục Mục Trì biết lịch thi cuối kỳ của Yến Hạc Thanh, Lục Mục Trì tưởng cậu thi xong muốn nghỉ ngơi nên hôm nay ngủ nướng.

Yến Hạc Thanh gọi điện cho Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì lập tức nghe máy, "Đói chưa, anh gọi người đưa đồ ăn tới cho em nhé?"

"Mấy giờ đi?" Yến Hạc Thanh vào thẳng chuyện chính rồi thản nhiên nói thêm một câu, "Tôi phải về sớm, không thể về quá muộn được."

Kế hoạch của Lục Mục Trì là sau khi tiệc thử rượu kết thúc sẽ dẫn Yến Hạc Thanh lên đỉnh núi cầu hôn, đêm nay bất kể thế nào Yến Hạc Thanh cũng không thể về, hắn nói qua loa, "Ba giờ, anh sẽ tới chỗ em."

Ba giờ, một chiếc Ferrari dừng lại dưới lầu Yến Hạc Thanh.

Đây là xe Lục Mục Trì mới mua, hắn xuống xe đi thẳng vào chung cư.

Bên kia bồn hoa, một chiếc Land Rover bình thường đậu phía xa, Lục Lãm dõi theo Lục Mục Trì vào chung cư rồi đưa tay lên xem đồng hồ.

Kim giây nhích từ từ.

Chưa nhích hết một vòng thì Lục Mục Trì đã đi ra, theo sau là Yến Hạc Thanh.

Khác với Lục Mục Trì mặc vest mang giày da, Yến Hạc Thanh chỉ mặc áo thun đen và quần jean, lông mày nhú chặt của Lục Lãm hơi giãn ra, cầm điện thoại gọi cho Sở Tử Ngọc, "Dậy đi, tớ tới đón cậu."

Lúc lên xe Sở Tử Ngọc vẫn chưa mở mắt nổi, dưới mắt là hai quầng thâm đen sì, quăng ra hai tấm thư mời rồi cuộn người lại ngủ bù, "Khi nào đến thì gọi tớ!"

Ngủ một hồi, rốt cuộc Sở Tử Ngọc cũng tỉnh dậy, hần mở mắt ra rồi lục lọi hộp tay vịn định tìm đồ ăn, lúc này mới phát hiện Lục Lãm đổi xe khác, còn là..... Sở Tử Ngọc đảo mắt mấy vòng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, "Lục tổng phá sản rồi hả?"

Sở Tử Ngọc híp mắt, "Chắc không phải ngụy trang để làm chuyện xấu đấy chứ?"

Hần chỉ muốn trêu chọc, nào ngờ Lục Lãm không hề phản bác.

Bên kia, Yến Hạc Thanh lái xe theo Lục Mục Trì ra khỏi thành phố, lái thêm một tiếng mới tới xưởng rượu Raphanus.

Xưởng rượu nằm ở lưng chừng núi, cổng lên núi có trạm gác.

Lên núi phải qua chốt kiểm tra, không được đem điện thoại, máy ảnh và các thiết bị chụp ảnh lên núi.

Trước đây có lần phóng viên trà trộn vào hé lộ quang cảnh tiệc thử rượu gây náo loạn không nhỏ, từ đó việc kiểm tra trở nên nghiêm ngặt hơn, phải có thư mời, bất kỳ ai cũng không được đem điện thoại vào xưởng rượu.

Đương nhiên không bao gồm Lục Mục Trì.

Chủ xưởng rượu Raphanus và Lục Mục Trì là bạn thân, Raphanus nổi danh trong giới thượng lưu cũng là nhờ Lục Mục Trì giúp đỡ.

Bảo vệ đều có mắt tinh đời, thấy Yến Hạc Thanh đi theo Lục Mục Trì nên không lục soát xe cậu mà cho qua chót thứ hai.

Tiệc thử rượu hôm nay đông bảo vệ hơn trước, kiểm tra cũng nghiêm ngặt hơn, đến lượt Lục Mục Trì và Yến Hạc Thanh, mấy bảo vệ đều tươi cười đứng im, chỉ có một bảo vệ mới tuyền cầm máy quét an ninh định dò Yến Hạc Thanh.

Lục Mục Trì lập tức lạnh mặt quát bảo vệ, "Mày là cái thá gì mà dám lục soát em ấy hả?"

Bảo vệ vội vã khom lưng xin lỗi, Yến Hạc Thanh liếc nhìn bảo vệ, khoảng hai mươi tuổi, còn rất trẻ, mặt mũi trắng bệch vì sợ, cậu nói với Lục Mục Trì: "Người ta chỉ làm việc của mình chứ đâu biết tôi quen anh."

Ánh mắt Lục Mục Trì tối đi.

Hắn biết Yến Hạc Thanh đang bênh vực cho bảo vệ, sau chuyện vừa rồi nhất định người này sẽ bị đuổi việc, nhưng — —

Yến Hạc Thanh quá tốt.

Lục Mục Trì hết sức ghen tị, một tên bảo vệ xa lạ mạo phạm mình mà Yến Hạc Thanh vẫn tỏ ra thân thiện, chỉ lạnh lùng với mỗi mình hắn.

Nhưng cũng tại hăn thôi.

Ai bảo hăn và Yến Hạc Thanh có một khởi đầu tệ hại làm gì.

Lục Mục Trì nén giận rồi cười nói, "Em yên tâm, anh sẽ không làm khó dễ nó đâu."

Bảo vệ cảm kích liếc trộm Yến Hạc Thanh.

Vào xưởng rượu, đúng như nguyên tác miêu tả, khắp nơi lộ ra vẻ xa hoa lộng lẫy, toàn các gương mặt thường thấy trên TV, những minh tinh vạn người mê kia giờ đang bưng ly rượu khếp nép đi giữa đám doanh nhân tiếng tăm.

Lục Mục Trì vừa xuất hiện đã thu hút mọi ánh mắt trong đại sảnh.

Sau đó dán vào Yến Hạc Thanh.

Có choáng ngợp, có kinh ngạc, cũng có ghen ghét.

Từ lâu trong giới đã biết tin Lục Mục Trì và Trình Giản đánh nhau vì một người đàn ông, Lục Mục Trì còn tặng Trình Giản 12 năm tù.

Chẳng lẽ là người này sao?

Ánh mắt từ bốn phương tám hướng không hẹn mà cùng đổ dồn vào Yến Hạc Thanh.

Một người đàn ông trẻ tuổi đi tới, y có khuôn mặt thanh tú và đôi môi khá giống Lâm Phong Trí, lúc đi ngang qua, y mập mờ nhéo eo Lục Mục Trì một cái rồi nhướn mày cười nói, "Mỹ nhân xinh đẹp thế này mà Lục thiếu cũng tìm được, diễm phúc thật không nhỏ."

Y ngấm ngĩa Yến Hạc Thanh với vẻ thù địch.

Cậu bình tĩnh nhìn lại.

Môi giống Lâm Phong Trí, chính là người tình của Lục Mục Trì đã tát cậu trong truyện gốc.

Lục Mục Trì lập tức biến sắc, không ngờ hôm nay sẽ đụng phải Hạ Dương, trước khi biết Yến Hạc Thanh, Hạ Dương là người giống Lâm Phong Trí nhất, hắn và Hạ Dương từng là bạn giường một thời gian, hắn vội nói với Yến Hạc Thanh: "Thanh Thanh, em ở đây đợi anh nhé, anh sẽ quay lại ngay."

Sau đó kéo Hạ Dương đi.

Yến Hạc Thanh đứng yên tại chỗ, âm thầm quan sát xung quanh.

Lập tức khóa chặt mục tiêu.

Ngay từ đầu Triệu Duy Phương đã biết Yến Hạc Thanh tới, ý vào hai người đều là sinh viên đại học Bắc Kinh, hắn bưng ly rượu chủ động đi nhanh tới chỗ cậu, trên mặt nở nụ cười lấy lòng, "Đàn em đến rồi à! Em còn nhớ anh không, trước đây chúng ta từng gặp nhau ở trường rồi mà!"

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Nhớ chứ."

Nhớ rõ là đằng khác.

Cùng lúc đó, ở cổng xưởng rượu, bảo vệ kiểm tra thư mời, tịch thu điện thoại của Sở Tử Ngọc và Lục Lãm rồi cho hai người vào.

Sở Tử Ngọc giữu cột, "Kiểm tra gắt vậy chắc trong đó thác loạn bát nháo lắm."

Giữu xong hắn muốn tìm Lục Lãm làm đồng minh nhưng nửa ngày không nghe tiếng, quay đầu thấy Lục Lãm đã rẽ sang hành lang bên trái.

Sở Tử Ngọc biết Lục Lãm có việc gì đó nên không đi theo, hăn ham vui nhưng hoàn toàn không có hứng thú với kiểu tiệc tùng có mục đích lộ liễu này, thế là rời khỏi xưởng rượu, đòi lại điện thoại rồi về xe ngủ bù.

Từ xa Lục Lãm nhìn thấy Lục Mục Trì kéo một người đàn ông ra khỏi đại sảnh, anh liếc qua đại sảnh ăn uống linh đình rồi không nhanh không chậm đi theo hai người.

Chương 116

Lục Mục Trì kéo Hạ Dương đến vườn hoa, chưa kịp hất Hạ Dương ra thì y đã nép vào lòng hắn, bàn tay mềm mại không xương vuốt ve ngực hắn.

Lục Lãm theo tới, trông thấy Lục Mục Trì đẩy Hạ Dương ra rồi bực bội sửa sang áo sơ mi.

Vườn hoa tối lờ mờ, đáy mắt Hạ Dương lộ ra vẻ ấm ức.

Hạ Dương không biết Lâm Phong Trí, nhưng mỗi lần làm tình Lục Mục Trì đều bịt kín mắt y.

Mới đầu y còn tưởng là tình thú, nhưng một lần nọ đang làm nửa chừng thì Lục Mục Trì có điện thoại, hắn không chỉ nghe máy mà còn vút y lại, cứ thế bỏ đi với đống quần áo nhô cao.

Hạ Dương lờ mờ đoán được phần nào.

Sau đó nhân lúc Lục Mục Trì vui vẻ, y hỏi hắn chuyện này, Lục Mục Trì cũng thoải mái nói môi y giống cục cưng yêu dấu của hắn.

Hạ Dương nổi cơn ghen, "Nó có giống cục cưng yêu dấu của anh hơn em không?"

"Nó" là Yến Hạc Thanh, ánh mắt Lục Mục Trì lập tức lạnh lẽo, túm chặt cổ áo Hạ Dương, "Mày mà cũng xứng so với em à."

"Cút ngay, đừng ở đây làm chướng mắt nữa, cho mày bao nhiêu thứ rồi còn gì, liệu hồn giữ miệng cho kín vào, giờ em ấy mới là cục cưng

của tao, hiểu chưa?"

Sắc mặt Hạ Dương trở nên khó coi, Lục Mục Trì buông tay ra rồi lạnh lùng nói, "Sao, còn chờ tao gọi người đưa mày về nhà nữa à?"

Bị đuổi thẳng thừng nên Hạ Dương cực kỳ xấu hổ, đi nhanh ra cổng.

Chờ Hạ Dương đi xa, Lục Mục Trì lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

"Biển số xe là ——" Hắn nói cho đối phương số xe của Yến Hạc Thanh, "Làm cho đảng hoàng, nếu để em ấy biết mày làm thì coi chừng tao đấy."

Lục Mục Trì bỏ đi, vườn hoa yên tĩnh trở lại.

Dưới giàn cây, ánh mắt Lục Lãm tối đi, anh đã nhận được tin Lục Mục Trì chuẩn bị cầu hôn trên đỉnh núi Thiên Loan.

Xem ra là đêm nay.

Đây là chuyện cuối cùng Yến Hạc Thanh phải làm sao?

Lục Lãm lại cảm thấy không chỉ đơn giản như vậy.

Yến Hạc Thanh sẽ không vô cớ đến nơi ngư long hỗn tạp này, nhất định là có việc khác.

Lục Lãm suy nghĩ rồi đổi hướng vào sảnh chính.

Lúc này Triệu Duy Phương vẫn đang lân la kết thân với Yến Hạc Thanh.

Bấy lâu nay hắn là người biết rõ nhất Lục Mục Trì quan tâm Yến Hạc Thanh cỡ nào, nhưng hắn không rõ nguyên do mà cứ tưởng Lục Mục Trì chưa bắt được người về tay nên có cảm giác mới lạ, hắn cũng chẳng quan tâm hai người đã tiến triển đến bước nào mà chỉ

muốn bầu víu quan hệ.

"Đàn em, tương lai em có triển vọng rồi đấy." Triệu Duy Phương lấy cho Yến Hạc Thanh ly rượu, "Có A Trì chống lưng thì khỏi sợ không được lọt vào danh sách tiến cử, hèn gì em dám chuyển sang ngành sinh học."

Ngành sinh học không kiếm được tiền là quan niệm chung của mọi người.

Triệu Duy Phương tưởng Yến Hạc Thanh chuyển sang ngành sinh học là nhờ có Lục Mục Trì tài trợ.

Con người đâu thể chỉ cần ước mơ mà không cần ăn cơm, phải ăn no rồi mới theo đuổi ước mơ được.

Hắn đưa ly rượu tới rồi đi thẳng vào vấn đề, "Chắc em không biết đâu nhỉ, chính anh giới thiệu em cho A Trì đấy."

Yến Hạc Thanh không cầm ly mà hờ hững đáp: "Biết chứ."

Triệu Duy Phương vốn mặt dày nên cũng chẳng để ý, nhìn quanh tìm kiếm, "A Trì đi đâu rồi? Chưa về nữa sao."

Vừa dứt lời thì Lục Mục Trì quay lại, trên tay bưng một ly rượu, thấy Triệu Duy Phương thì nhú mày nói, "Cậu cũng tới à."

Triệu Duy Phương khom lưng khúm núm cười nói: "Tiệc thử rượu của ông chủ La sao lại không đến được chứ."

Lục Mục Trì phớt lờ hắn rồi tiến lên cười với Yến Hạc Thanh, "Ném thử đi, rượu này La Tụng pha cho em đấy."

La Tụng đến ngay sau đó.

Hắn và Lục Mục Trì rất thân nhau, biết Yến Hạc Thanh có địa vị quan

trọng trong lòng Lục Mục Trì nên đơn đả nói, "Anh là La Tụng, chủ xưởng rượu Raphanus."

Triệu Duy Phương không bỏ lỡ cơ hội xía miệng vào, "Ông chủ La hiểm khi tự tay pha rượu lắm, chỉ có đàn em mới được hưởng đãi ngộ này thôi."

Lục Mục Trì biết Yến Hạc Thanh không thích nghe những lời này, sợ Yến Hạc Thanh tức giận nên định đổi chủ đề, nào ngờ cậu lại chủ động cầm ly rượu rồi quay sang đưa cho Triệu Duy Phương, cười nói: "Vậy em sẽ mượn hoa cúng Phật, ly rượu này mời đàn anh đấy."

Những người khác đều sửng sốt.

Triệu Duy Phương nhận ra Lục Mục Trì đang nổi cáu nên cười gượng. "Ông chủ La đích thân pha cho em mà, không tiện lắm đâu....."

La Tụng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, "Yến tiên sinh là khách quý, có gì đâu mà không tiện chứ."

Ánh mắt Lục Mục Trì càng lạnh hơn, sau lưng Triệu Duy Phương như mọc gai, vẫn không dám nhận.

Đến khi Lục Mục Trì không mặn không nhạt nói, "Bảo cậu uống thì uống đi." Hắn mới rối rít cảm ơn rồi cầm ly, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hắn vừa đặt ly rượu xuống thì một ly khác lại đưa tới, Yến Hạc Thanh vẫn tươi cười, "Ly này em mời đàn anh, cảm ơn anh đã quan tâm em ở trường."

Trong lòng Triệu Duy Phương khổ không thể tả, tửu lượng hắn chỉ tầm tầm, mới uống mấy ly cộng thêm ly rượu mạnh này làm hắn chịu không nổi, nhưng Yến Hạc Thanh đã đưa thì hắn đành phải cố mà uống, "Có gì đâu có gì đâu."

Yến Hạc Thanh đột nhiên nhìn sang Lục Mục Trì, "Đàn anh đã giới thiệu cho chúng ta quen nhau thì anh cũng phải kính anh ấy một ly chứ nhỉ?"

Lời này làm Triệu Duy Phương hơi hoảng, hắn nào dám uống rượu Lục Mục Trì mời! Nhưng trong lòng lại không khỏi chờ mong, hôm nay mọi người thấy Lục Mục Trì mời rượu hắn thì sau này địa vị của hắn sẽ được nâng cao.

Hắn nhìn Lục Mục Trì rồi khách sáo nói, "Đó là duyên phận của hai người mà, tôi có giúp gì nhiều đâu."

Lục Mục Trì đã hiểu ra.

Yến Hạc Thanh đang cố ý chuốc rượu, cậu ghét Triệu Duy Phương.

Lục Mục Trì không hề bất ngờ, loại chó săn như Triệu Duy Phương ai mà chẳng ghét, hơn nữa trong lòng Yến Hạc Thanh luôn canh cánh chuyện thể thân nên càng không có thiện cảm với Triệu Duy Phương, giờ hắn nghe lời Yến Hạc Thanh răm rắp, thế là vui vẻ quay lại rót đầy một ly rượu rồi tươi cười đưa cho Triệu Duy Phương, "Đừng nói thế, ly rượu này tôi phải mời cậu từ lâu rồi mới đúng. Cậu phải nể tình uống hết đấy nhé."

"Tất nhiên rồi ạ!" Triệu Duy Phương vừa mừng vừa sợ, không nói hai lời bùng ly ngựa đầu uống cạn.

Đây mới chỉ là bắt đầu, Lục Mục Trì đưa mắt ra hiệu cho La Tụng, La Tụng hiểu ý gọi cả đám bạn tới thay phiên nhau rót rượu cho Triệu Duy Phương.

Triệu Duy Phương nào dám khước từ, uống hết ly này đến ly khác, mặt càng lúc càng đỏ.

Yến Hạc Thanh lạnh lùng đứng ngoài quan sát.

Lục Mục Trì không nán lại thêm được nữa, hiếm hoi lắm mới có dịp ở cạnh Yến Hạc Thanh nên hắn không muốn lãng phí vào Triệu Duy Phương, hắn xích lại gần, giọng nói trầm thấp mập mờ, "Hả giận chưa? Chúng ta đến chỗ khác tâm sự nhé."

Yến Hạc Thanh không từ chối mà đi theo Lục Mục Trì.

Lục Lãm trầm ngâm nhìn hai người đi xa, nãy giờ anh đã thấy mọi sự tương tác giữa Yến Hạc Thanh và Triệu Duy Phương.

Anh hiểu Yến Hạc Thanh rất rõ, mục tiêu lần này chính là gã đàn ông uống say đến nổi lảo đảo kia.

Hôm nay anh không mặc đồ trang trọng, thậm chí có thể nói là xuề xòa, đi tới bàn dài lấy rượu rồi đảo mắt nhìn quanh, tìm một người trẻ tuổi tán gẫu, chỉ với mấy câu đơn giản đã moi được tên gã kia.

Triệu Duy Phương, sinh viên đại học Bắc Kinh.

Kẻ dẫn Lục Mục Trì đến gặp Yến Hạc Thanh chính là hắn.

Sau khi có được thông tin mình cần, Lục Lãm đặt ly rượu xuống, không đi tìm Yến Hạc Thanh mà không xa không gần bám theo Triệu Duy Phương.

Yến Hạc Thanh muốn trả thù Triệu Duy Phương, không chỉ đơn giản là chuốc rượu hắn mà cậu sẽ còn trở lại.

Triệu Duy Phương đã say khướt, bưng ly rượu đi loạng choạng, chen vào đám người mẫu không mấy nổi tiếng rồi lè nhè nói, "Sang năm anh hết khổ rồi mấy em ơi, mẹ nó ai thèm học thạc sĩ chứ, lấy bằng xong anh sẽ vào công ty lớn, à không! Anh không làm thuê cho người khác đâu, anh sẽ tự lập nghiệp!"

Bên kia, Lục Mục Trì dẫn Yến Hạc Thanh xuống hầm rượu ở tầng

hầm thứ hai.

Tất cả đều là rượu đắt tiền.

Lục Mục Trì lấy ra một chai rượu vang và hai ly thủy tinh đã chuẩn bị sẵn, "Bên ngoài ồn quá, uống ở đây cho yên tĩnh."

Yến Hạc Thanh ngấm nghĩa hầm rượu, xem ra đây là nơi Lục Mục Trì làm tình với Lâm Phong Trí trong nguyên tác.

Cậu trầm ngâm suy nghĩ, kịch bản vẫn diễn ra như cũ, chỉ khác đối tượng mà thôi.

Nghĩa là đối tượng bị tông xe cũng có thể thay đổi.

Yến Hạc Thanh định thần lại rồi nhìn Lục Mục Trì, "Chỗ này có phòng vệ sinh không?"

Cậu biết là không có.

Hầm rượu không có phòng vệ sinh, phòng vệ sinh gần nhất ở lầu một.

"Không." Lục Mục Trì đặt rượu vang xuống, "Lầu một đông lắm, để anh dẫn em lên lầu hai."

Yến Hạc Thanh cổ quái liếc hẩn một cái, "Tôi đâu phải con nít."

Cậu quay lưng bỏ đi.

Lục Mục Trì cọ đầu lưỡi vào răng hàm, hẩn quen rồi, quên mất Yến Hạc Thanh rất độc lập.

Hẩn quay lại tiếp tục chọn rượu.

Yến Hạc Thanh ra khỏi hầm rượu rồi đi thang máy lên lầu một.

Tìm một hồi, cậu phát hiện Triệu Duy Phương ở ban công lầu một, ngoài hẳn ra còn có mấy gã đàn ông, đều là người quen nên không sợ có kẻ chụp lén, nói năng chẳng chút kiêng dè.

"Triệu Duy Phương, mày nói có mấy em đẹp lắm mà, sao không dẫn tới hả."

Yến Hạc Thanh nghiêng người nép sát vào tường rồi lấy điện thoại ra quay phim.

Triệu Duy Phương nói to, "Lưu tổng, không phải muốn nhử anh đâu, người ta không thích tới thật mà."

Gã mà hẳn gọi là Lưu tổng cười lạnh, "Thích hay không thích cũng chẳng liên quan đếch gì đến tao hết, tao muốn gặp người."

Mấy gã bên cạnh cười vang, ai cũng uống quá chén nên say khướt, "Chẳng phải Lưu tổng hẹn hò với sao nữ rồi à, vóc dáng nóng bỏng như vậy mà vẫn không thỏa mãn được anh sao."

Lưu tổng cười theo, "Nóng bỏng ăn chán rồi nên giờ muốn ăn chay, sinh viên ngây thơ điều giáo mới thú vị chứ." Hẳn lại cau có nhìn Triệu Duy Phương, "Còn không mau gọi người tới đi!"

Xưa nay Triệu Duy Phương luôn kín kẽ nhưng hôm nay đã say nên đắc ý móc túi lấy ra một xấp ảnh, "Đừng vội mà Lưu tổng, anh cứ từ từ chọn đi, vừa ý ai thì em giới thiệu cho anh."

Xem con người như hàng hóa giao dịch, dường như đây là điều bình thường đến mức không thể bình thường hơn ở nơi này.

.....

Đợi hồi lâu mà không thấy Yến Hạc Thanh, Lục Mục Trì sốt ruột đi tìm người.

Yến Hạc Thanh là gương mặt mới, lại được Lục Mục Trì dẫn đến nên chỉ giây lát sau đã có người nói cho hắn biết Yến Hạc Thanh ra ban công.

Lục Mục Trì bước đi như bay, sắp đến ban công thì bị ai đó nắm lấy bả vai.

Lục Mục Trì nhú mào, quay đầu định nổi nóng nhưng sau khi thấy rõ người kia thì cơn giận lập tức tan biến, vừa kinh ngạc vừa khép nép gọi, "Chú."

Lục Lãm hờ hững nói: "Đi theo tao."

Lục Mục Trì lập tức đi theo Lục Lãm.

Lục Lãm dẫn Lục Mục Trì ra khỏi xưởng rượu rồi đến bãi đậu xe, "Điện thoại."

Lục Mục Trì ngoan ngoãn móc điện thoại ra.

Lục Lãm cầm lấy gọi một cuộc, hình như bảo tài xế lái xe tới.

Lục Mục Trì vô cùng thắc mắc, Lục Lãm chưa từng tham gia mấy sự kiện dạng này, sao hôm nay lại đến, còn không lái xe — —

Chẳng lẽ đi chung với người yêu?!

Lục Mục Trì hết sức tò mò, rụt rè cười hỏi: "Chú đến uống rượu với bạn ạ?"

Ánh mắt Lục Lãm lạnh tanh, "Đến xưởng rượu ngoài uống rượu ra còn làm gì nữa."

Lục Mục Trì cũng không dám nhiều lời, nói nhiều sai nhiều. Hắn chờ Lục Lãm mở miệng nhưng anh im lặng, hình như không quay lại

xưởng rượu nữa mà ở đây đợi tài xế.

Tâm trạng có vẻ không vui lắm, chẳng lẽ cãi nhau với người yêu à?

Lục Mục Trì đoán mò, mặc dù đang vội tìm Yến Hạc Thanh nhưng Lục Lãm không mở miệng, cũng không trả lại điện thoại, hẳn không dám đi mà cũng không đi được nên đành phải đứng im thin thít.

Qua một hồi lâu, rốt cuộc tiếng chuông điện thoại phá vỡ yên tĩnh.

Màn hình lóe lên — —

Thanh Thanh.

Lúc này Lục Lãm mới trả cho Lục Mục Trì, hẳn lập tức thở phào nhẹ nhõm rồi vội vã nghe máy, "Thanh Thanh."

Trong điện thoại là giọng nói lạnh nhạt của Yến Hạc Thanh, "Tôi không khỏe, về trước đây."

Lục Mục Trì nói ngay: "Em ở yên đó đi, anh tới đón em!"

Yến Hạc Thanh đã cúp máy.

Hôm nay tâm tình Lục Lãm không tốt, hình như còn cãi nhau với người yêu, Lục Mục Trì hoàn toàn không dám đụng vào vẫy ngược của anh nên lấm lét nói: "Chú, bạn cháu tìm....."

Rốt cuộc Lục Lãm lên tiếng, "Đừng về muộn quá đấy."

"Dạ!" Lục Mục Trì gật đầu rồi quay người chạy nhanh về xưởng rượu.

Lúc này Lục Lãm mới lấy lại điện thoại của mình rồi trở lại xe, Sở Tử Ngọc vẫn đang ngủ nên anh chỉ nhắn tin.

Trợ lý nhanh chóng trả lời.

[Lục tổng, sắp xếp xong xuôi rồi ạ.]

Cùng lúc đó, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong kính chiếu hậu.

Yến Hạc Thanh đã ra ngoài.

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh qua kính chiếu hậu một lúc lâu rồi mới nâng cửa xe lên.

Đến bãi đậu xe không thấy Lục Lãm, Lục Mục Trì thở phào nhẹ nhõm, hấn đuổi kịp Yến Hạc Thanh, "Em đau dạ dày hay đau bụng vậy?"

Yến Hạc Thanh phớt lờ hấn rồi đi tới xe mình, khởi động mấy lần xe vẫn im lìm, lông mày cậu khẽ nhíu lại.

Lục Mục Trì biết rõ còn cố hỏi, "Sao thế?"

Yến Hạc Thanh hờ hững nói, "Không khởi động được."

"Chắc bị hỏng rồi, để anh gọi người tới sửa." Lục Mục Trì lấy điện thoại ra, "Nhưng sớm nhất cũng phải ngày mai, ở đây có phòng, em muốn ở lại hay đi xe anh về?"

Lục Mục Trì biết Yến Hạc Thanh sẽ không chọn về trước, cậu đã nói phải về nhà sớm.

Yến Hạc Thanh cũng đoán được ý đồ của Lục Mục Trì muốn dẫn mình đi đâu.

Cậu thản nhiên nói, "Đi xe anh đi."

Lục Lãm không lập tức bám theo mà đợi tài xế tới, bảo hấn đưa Sở

Từ Ngọc về nhà, sau đó lái chiếc xe mà tài xế vừa lái đến lên đỉnh núi Thiên Loan.

— —

Đến cổng núi Thiên Loan, hai bên đường núi treo đầy những dải đèn trắng xanh nhấp nháy, Yến Hạc Thanh hạ cửa xe xuống nhìn biển báo chỉ đường, "Đường này đâu phải về nhà tôi."

Lục Mục Trì cười rồi tăng tốc độ xe, "Trước khi về dẫn em đi ngắm cảnh đẹp."

Giờ Yến Hạc Thanh vẫn chưa biết rõ mục đích của Lục Mục Trì.

Đến nơi, cậu vừa xuống xe thì ánh đèn màu cam lập tức chiếu rọi đỉnh núi tối tăm tĩnh mịch, pháo sáng nổ rộ khắp nơi.

"Thanh Thanh, anh yêu em." Lục Mục Trì quỳ một chân xuống rồi giơ chiếc nhẫn lên, ánh mắt tràn ngập chờ mong. "Anh sẽ không để em chịu委屈 và sẽ đối tốt với em cả đời, gả cho anh nhé."

Yến Hạc Thanh nhận ra chiếc nhẫn này.

Nhẫn cưới Từ Kiều Âm bỏ lại, bị Lục Hàn ném vào thùng rác, sau đó lại được Lục Mục Trì nhặt về.

Trong nguyên tác, Lục Mục Trì đã cầu hôn Lâm Phong Trí bằng chiếc nhẫn này, khi Lâm Phong Trí biết ý nghĩa của nó thì hết sức cảm động nên nhận lời cầu hôn.

Ngay trước mộ cậu.

Pháo sáng vẫn đang nổ rộ, ánh sáng chói lọi chiếu vào mặt Yến Hạc Thanh.

Giây lát sau, cậu lạnh lùng mở miệng — —

"Anh đùa à, tôi có chồng sắp cưới rồi."

Chương 117

Tiếng pháo sáng vẫn đang vang lên, máu xông lên não Lục Mục Trì trong nháy mắt, tốc độ chảy quá nhanh làm huyết thái dương của hắn nhức buốt, đầu óc choáng váng, tầm nhìn cũng mờ đi.

Gương mặt Yến Hạc Thanh rất gần mà cũng rất xa.

Lục Mục Trì siết chặt chiếc nhẫn, hơi nóng lan ra từ đầu ngón tay, nóng đến mức ngộp thở.

Chồng sắp cưới?

Yến Hạc Thanh có chồng sắp cưới rồi sao?

Nói đùa gì vậy!

Hắn khó nhọc nhếch miệng, muốn tìm ra vệt sơ hở trên mặt Yến Hạc Thanh.

"Thanh Thanh, đừng đùa kiểu này nữa."

Hắn quỳ một chân trên đất, Yến Hạc Thanh nhìn xuống hắn, ánh pháo sáng phác họa đường viền hàm lạnh lẽo của cậu.

"Tôi chưa bao giờ đùa cả."

"Anh không tin!" Lục Mục Trì hét lên, chiếc nhẫn lọt vào lòng bàn tay, hắn siết chặt rồi đứng dậy, nắm cả hai vai Yến Hạc Thanh, trong mắt hiện ra tia máu, "Em vẫn chưa tin anh nên cố ý chọc tức anh đúng không? Giờ anh sẽ đi tìm Lâm Phong Trí để nói rõ anh yêu — —"

Hắn không nói được nữa.

Về mặt Yến Hạc Thanh hết sức bình tĩnh, cũng không gỡ tay Lục Mục Trì mà cứ thế lạnh lùng nhìn hắn nổi điên.

Cậu càng bình tĩnh thì Lục Mục Trì càng không thể lừa mình dối người được nữa.

Điều hắn lo sợ đã thành sự thật.

Không phải hắn không cảm nhận được mà là không muốn nghĩ sâu xa, hắn sợ, hắn sợ Yến Hạc Thanh không thích mình, vì vậy mới nóng lòng trối buộc Yến Hạc Thanh bằng hôn nhân.

Răng hàm Lục Mục Trì suýt bị nghiêng gãy, giọng nói nặng nề như sắp giết người.

"Nó, là, ai!"

Yến Hạc Thanh cười lạnh, "Anh không có tư cách để biết anh ấy."

"Anh hỏi em thằng đó là ai!" Lục Mục Trì gần như phản ứng theo bản năng, hai tay bóp cổ Yến Hạc Thanh.

Hắn kịp thời tỉnh táo lại, lập tức buông tay ra như bị bỏng, hai mắt đỏ ngầu đáng sợ, thở hổn hển nói, "Em là người của anh, cả đời này chỉ thuộc về anh! Ai dám đụng vào em thì anh sẽ phế nó!"

Yến Hạc Thanh đưa tay lên xem đồng hồ, "Tôi chỉ thuộc về mình thôi. Anh nói xong chưa? Tôi phải về rồi."

Lúc này Lục Mục Trì mới chú ý tới đồng hồ của Yến Hạc Thanh, không phải hàng hiệu nên hắn cứ tưởng là đồng hồ bình dân, giờ trời tối mới thấy mặt đồng hồ là la bàn dạ quang.

Đây là đồng hồ thủ công được đặt làm riêng.

Yến Hạc Thanh không đủ khả năng mua, cũng không phải thói quen của cậu.

Nhưng Yến Hạc Thanh lại chịu đeo nó! Chỉ vì người đàn ông kia tặng!

Toàn thân Lục Mục Trì căng cứng đến phát đau, cơ mặt co rúm lại, "Em càng che giấu cho nó thì kết cục của nó sẽ càng thảm. Nếu giờ em chịu chia tay thì anh có thể cân nhắc tha cho nó."

Yến Hạc Thanh mỉm cười, "Tùy anh, tôi sẽ đồng cam cộng khổ với anh ấy."

Cậu đi về phía đường lớn, đi mấy bước lại dừng chân rồi nói câu cuối cùng, "Sau này đừng tìm tôi nữa, tôi không muốn anh ấy hiểu lầm."

Câu này đã hoàn toàn chọc giận Lục Mục Trì, hắn nhìn theo bóng lưng Yến Hạc Thanh, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất —

Không thể để Yến Hạc Thanh đi, nếu không sẽ vĩnh viễn mất cậu.

Đêm nay hắn phải chiếm được Yến Hạc Thanh!

Yến Hạc Thanh nghe tiếng bước chân nhưng chẳng chút nao núng, cậu sẽ không chọc điên Lục Mục Trì mà không có sự bảo vệ nào.

Cậu biết rõ tính cách Lục Mục Trì, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, dù Lục Mục Trì thích cậu nhưng khi biết mình không chiếm được cũng sẽ bộc lộ bản tính, cưỡng ép cậu bất kể cậu có muốn hay không.

Yến Hạc Thanh nhìn con đường trước mặt, nhịp tim cũng bắt đầu tăng nhanh.

Hôm nay không chỉ ngả bài với Lục Mục Trì mà cậu còn muốn ngả bài với một người khác.

Cậu cố ý tiết lộ xưởng rượu Raphanus, với trí tuệ của Lục Lãm nhất định đang ở một chỗ nào đó gần đây.

Cậu đã từng hỏi Lục Lãm, "Anh có thể lựa chọn một sự tồn tại quan trọng hơn huyết thống không?"

Đêm nay sẽ biết câu trả lời.

Nếu đầu kia của cán cân là cha, anh trai, cháu ruột thì anh vẫn sẽ kiên định chọn em chứ?

Trên đời không có gì chắc chắn trăm phần trăm.

Vì vậy sau khi cậu thức tỉnh, mỗi một bước đều không dám sơ suất, không thể phạm sai lầm, sai một bước sẽ không bao giờ vãn hồi được nữa.

Nhưng vì là Lục Lãm nên cậu sẵn lòng tin tưởng, Lục Lãm sẽ là xác suất trăm phần trăm của cậu.

Lục Mục Trì túm lấy cánh tay Yến Hạc Thanh, ánh mắt cậu vẫn dán chặt vào con đường.

Cùng lúc đó, một ánh đèn pha xua tan bóng tối, từ xa đến gần.

Tới rồi.

*

Nhưng không phải Lục Lãm.

Hai chiếc xe vạn lần lượt dừng lại, cửa xe mở ra, mấy người đàn ông

cao lớn mặc đồng phục nhảy xuống.

Ánh đèn pin quét qua, "Ở đây cấm đốt pháo! Mau tắt đi....."

Nhân viên đi thẳng tới chỗ Lục Mục Trì rồi giơ thẻ của Cục Môi trường Sinh thái lên, bắt hắn lập tức khôi phục trạng thái ban đầu và rà soát đỉnh núi để ngăn cháy rừng.

Bọn họ chỉ cản lại YẾN HẠC THANH cho có lệ, cậu cũng chẳng lên tiếng mà bỏ đi, Lục Mục Trì muốn đuổi theo YẾN HẠC THANH nhưng bị mấy nhân viên giữ chặt, "Ê ê ê, đừng hòng bỏ chạy! Anh đã vi phạm quy định của núi Thiên Loan....."

Thấy YẾN HẠC THANH đi tới giao lộ, Lục Mục Trì nổi nóng, "Xéo đi, biết tao là ai không hả!"

Giọng nhân viên còn lớn hơn hắn, "Không cần biết anh là ai hết, đã làm trái quy định thì phải bị xử lý! Anh có biết cháy rừng nghiêm trọng cỡ nào không!"

Lục Mục Trì chẳng thèm quan tâm, nếu không thể bài trí khung cảnh cầu hôn trên đỉnh núi Thiên Loan thì phía tổ chức đã báo trước với hắn rồi.

Đám nhân viên bao vây hắn chặt đến mức một giọt nước cũng không lọt, trơ mắt nhìn YẾN HẠC THANH đi xa.

Bên kia, YẾN HẠC THANH đi qua xe van thì một người trung niên hạ cửa xe xuống gọi cậu, "Cháu không có xe à, đúng lúc chú đang định xuống núi, quá giang không?"

YẾN HẠC THANH nhớ SỞ TỬ NGỌC từng kể hồi Lục LÃM học lớp mười có kẻ hẹn anh sau giờ học, Lục LÃM dẫn thầy chủ nhiệm đi cùng.

Lần này là Cục Môi trường Sinh thái.

Yến Hạc Thanh nở nụ cười thật lòng đầu tiên trong đêm nay, "Làm phiền chú ạ."

Xe van chạy xuống núi, tài xế nói huyền thuyên, thỉnh thoảng Yến Hạc Thanh phụ họa vài câu nhưng cũng không lơ đãng, đi qua ngã rẽ, một chiếc Land Rover xuất hiện rồi không xa không gần đi theo họ.

Yến Hạc Thanh nhìn vào kính chiếu hậu, tài xế đang nói thời tiết ngày mai rất tốt, trong mắt cậu thấp thoáng ý cười.

Đúng vậy, ngày mai trời sẽ rất đẹp.

"Lục tổng, tài xế đón Yến tiên sinh xuống núi rồi ạ, đích đến là căn hộ của ngài ở khu tập thể đại học Bắc Kinh." Trợ lý không biết Lục Lãm đang đi theo nên báo cáo hết sức chi tiết, "Tiểu Lục tổng vẫn đang bị chặn nên không xuống núi được, khoảng ba tiếng sau sẽ đi."

Lục Lãm dặn hần làm một việc khác, "Hôm nay và ngày mai phải chú ý tin tức của đại học Bắc Kinh thật kỹ, nếu bị ém xuống thì cậu tìm mấy tờ báo lớn đăng bài rồi tung lên mạng luôn đi."

Anh đã thấy Yến Hạc Thanh quay video.

Lần trước ở Nhị Thập Kiều, Yến Hạc Thanh đột nhiên đổi điện thoại mới có pixel cao là để ghi hình Triệu Duy Phương.

Lục Lãm nhìn xe van phía trước, xoay tay lái rồi đột nhiên bật cười.

Trời sinh Yến Hạc Thanh rất hợp câu cá, tuổi còn trẻ mà đã kiên nhẫn như thế, đối mặt với con mồi không kiêu không gấp, chờ đợi thời cơ cho một đòn trí mạng.

Theo thông tin anh nhận được thì học kỳ sau Triệu Duy Phương sẽ lên năm cuối, chẳng bao lâu nữa là tốt nghiệp.

Chỉ cần video của Yến Hạc Thanh lộ ra ánh sáng thì mấy năm đại học của Triệu Duy Phương sẽ tan thành mây khói, cơ hội thực tập cũng vượt mất.

Sở Tử Ngọc gọi tới nên Lục Lãm cúp điện thoại của trợ lý.

"A Lãm, tình hình sao rồi?" Sở Tử Ngọc ngủ một giấc dậy đã đến cửa nhà mình.

Còn đổi xe và tài xế nữa!

Lục Lãm nói ngắn gọn: "Có việc."

"Cậu còn ở xưởng rượu không?"

"Đang trên đường về nhà."

Sở Tử Ngọc cười nhạt, "Nhà gì chứ, ở một mình gọi là phòng — —" Hần đột nhiên rú lên, "Á đù, đừng nói cậu ở chung với Hạc Thanh đấy nhé???"

Lục Lãm chỉ cười không trả lời.

"Cậu đúng là không yêu thì thôi, đã yêu là tới bến luôn..... Bye!" Sở Tử Ngọc ghen tị cúp điện thoại.

.....

Bị nhân viên cục bảo vệ môi trường đốc thúc, Lục Mục Trì gọi người tới nhanh chóng dẹp hết đèn đóm, cảnh cầu hôn lãng mạn trước đó giờ chỉ còn là một đống hỗn độn.

Lục Mục Trì đứng trước lan can nhìn cảnh đêm phồn hoa.

Một lát sau, hần xòe lòng bàn tay nhóp nháp ra rồi ném mạnh chiếc nhẫn vào bóng tối.

Chiếc nhẫn lặng yên biến mất, Lục Mục Trì móc túi lấy thuốc lá, rút một điếu ngậm vào miệng rồi châm lửa, trong làn khói lượn lờ, ánh mắt hắn tối tăm mờ mịt.

Hút thuốc xong, hắn lấy điện thoại ra, "Tra hết lịch trình gần đây của Yến Hạc Thanh đi."

Ngón tay hắn nắm chặt lan can, chờ bắt được tên đàn ông kia, hắn nhất định sẽ cho gã sống không bằng chết!

*

Hôm sau trời vừa sáng thì một tài khoản nặc danh vạch trần trên Weibo.

Tựa đề đơn giản nhưng rất cuốn hút — — Giao dịch tình d/ục ở xưởng rượu Raphanus.

Kèm theo là video Triệu Duy Phương đang giới thiệu nữ sinh cho mấy người đàn ông.

Ảnh chụp các nữ sinh được làm mờ, tên cũng được tắt tiếng nhưng khuôn mặt và giọng nói Triệu Duy Phương cùng với mấy gã đàn ông đều rõ mồn một.

Vừa tung ra đã lập tức trở thành tin nóng.

"Xưởng rượu Raphanus ở vùng ngoại ô phía Nam thành phố đúng không? Tui còn mua rượu của chỗ này nữa chứ! Ơe, mắc ói!"

"Tui biết thằng ma cô này nè, sinh viên đại học Bắc Kinh đó!"

Sau khi biết là sinh viên đại học Bắc Kinh thì tin này càng hot hơn.

"Má ơi! Có người vạch trần kìa! Là Triệu Duy Phương học ngành

công nghệ phần mềm ở đại học Bắc Kinh đó!"

"A a a! Trong ảnh toàn nữ sinh thôi, có khi nào là chụp lén không? Phải điều tra tới nơi tới chốn mới được!!!!!"

.....

Chưa đầy nửa tiếng sau, video đã lan truyền khắp các nhóm chat của sinh viên đại học Bắc Kinh, nhóm chat lớp 2 khoa Sinh cũng hăng say bàn tán chuyện này.

[Đờ mờ, Triệu Vĩnh cậu quen Triệu Duy Phương đúng không? Rốt cuộc có phải anh ta không vậy.]

Triệu Vĩnh lập tức phui sạch quan hệ, [Gặp nhau mấy lần ở buổi tuyên truyền thôi chứ có quen biết gì đâu.]

.....

Trợ lý một mục chú ý hot search, gần nửa tiếng sau có người muốn xóa bài khỏi hot search, là mấy gã đàn ông khác trong video, nhưng Lục Lãm đã lên tiếng nên chẳng những không xóa được mà còn bị ghim ở hàng đầu.

Dư luận sôi sục, chưa tới giữa trưa đại học Bắc Kinh đã tuyên bố trên Weibo sẽ xử lý nghiêm chuyện này, sau khi điều tra xong sẽ lập tức đuổi học Triệu Duy Phương.

Triệu Duy Phương còn đang ngủ ngon lành ở xưởng rượu, đến chiều ngủ dậy lấy lại điện thoại thì điện thoại của hắn đã bị oanh tạc nổ tung, đọc tin xong Triệu Duy Phương run chân ngã khuỵu xuống đất, hấp tấp gọi cho Lục Mục Trì.

Đợi thật lâu Lục Mục Trì vẫn không nghe máy, hai mắt Triệu Duy Phương sáng lên, nghĩ ngay đến Yến Hạc Thanh, hắn đã hỏi Triệu Vĩnh số điện thoại của cậu, thế là tìm số Yến Hạc Thanh để gọi.

Reng, reng, reng.....

Rõ ràng chỉ có mấy giây mà Triệu Duy Phương lại cảm thấy dài đằng đặc như một năm.

Sau lúc chờ đợi giày vò khổ sở, rốt cuộc bên kia cũng bắt máy, Triệu Duy Phương gấp đến độ trong miệng đầy bọt máu, rồi rít nói: "Đàn em, lần này chỉ có em mới giúp được anh thôi, em nhất định phải nói A Trì giúp anh đấy nhé, anh sắp tốt nghiệp nên không thể bị đuổi học được, nếu không mười mấy năm đèn sách sẽ thành công cốc, còn bị ghi vào lý lịch nữa, tương lai và đời anh sẽ bị hủy hết!"

Hắn tức giận nghiến răng, "Đúng là xui xẻo mà, tối qua lại có phóng viên trà trộn vào, đều tại thằng phóng viên đáng chết kia! Rõ ràng đông người như vậy sao cứ phải nhè anh mà quay chứ!"

Trong ống nghe vang lên tiếng cười trong trẻo.

"Không phải đâu, anh hiểu lầm rồi."

Triệu Duy Phương chợt có một cảm giác rất quái dị, hắn khẩn trương nuốt nước bọt, "Em nói hiểu lầm gì cơ?"

Yến Hạc Thanh bưng thức ăn cho cá tới cạnh bể kính, hai con cá đã mập hơn lúc mới đem về, cậu đưa tay múc một muỗng thức ăn rải vào bể rồi hờ hững nói: "Không phải phóng viên mà là tôi đấy."

"Đây là quà cảm ơn anh vì đã quan tâm tôi ở trường."

Chương 118

Yến Hạc Thanh cúp máy trước.

Cậu nhìn màn hình, không kéo Triệu Duy Phương vào sổ đen.

Cậu cố tình để lộ với Triệu Duy Phương không phải là không có lý do.

Một tên tiểu nhân bỉ ổi không từ thủ đoạn để vươn lên, khi bị dồn vào đường cùng sẽ rất dễ đoán được cách làm của hắn.

Vừa tiếc mạng vừa muốn báo thù, cách tốt nhất chính là mượn dao giết người.

"Con dao" mà Triệu Duy Phương biết, có thể tìm tới lúc này, có năng lực, cũng có chung hiềm khích với hắn — —

Trình Giản.

Mới hơn hai giờ, chuyện còn lại Yến Hạc Thanh chỉ cần chờ đợi, cậu đứng dậy đi ra ngoài, về phòng thuê lấy sách.

Dạo này cậu đang chuyển dần đồ đạc của mình đến căn hộ ở đại học Bắc Kinh.

Cũng không có gì nhiều, chủ yếu là sách.

Trên đường cậu gọi điện cho Lục Lãm, tối qua cậu về căn hộ đợi một lát, Lục Lãm còn chưa về thì cậu đã tắm rửa đi ngủ trước.

Sáu giờ sáng, trong bếp có dấu vết của Lục Lãm, nồi cơm điện nấu cháo nhưng chẳng thấy anh đâu.

Gọi điện cho anh, thì ra Lục Tri Thiên không khỏe nên Lục Lãm đã tới đó.

Yến Hạc Thanh cũng muốn đến, Lục Lãm cười nói, "Đừng lo, tại bà nhớ anh thôi. Ở nhà còn thiếu bộ đồ ăn, chiều anh về chở em đi mua, nhân tiện ăn tối luôn."

Yến Hạc Thanh hỏi anh, "Đây có tính là hẹn hò không ạ?"

Cậu rất ít khi hỏi thẳng như vậy, giọng Lục Lãm trầm hơn, "Tính chứ."

Điện thoại ngừng một hồi mới kết nối, giọng nói trầm thấp từ tính của Lục Lãm giống hết cuộc điện thoại buổi sáng, "Anh đang trên đường, sắp về rồi."

Khóe miệng Yến Hạc Thanh cong cong, "Đừng vội, giờ em cũng đang trên đường mà."

"Đi đâu thế?"

"Dọn sách ạ." Ngữ khí Yến Hạc Thanh chậm lại, "Có người tặng em một bộ truyện siêu anh hùng, em muốn đem nó về nhà trước."

Giọng Lục Lãm vẫn không thay đổi, "Ai tặng mà quan trọng vậy."

Lúc này Yến Hạc Thanh đã sắp đến chung cư, từ xa nhìn thấy xe mình đậu dưới lầu, cậu dừng lại, khóe miệng vẫn nở nụ cười, "Một người quan trọng ạ."

"Anh lái chậm thôi nhé." Cậu nói, "Em đến nơi rồi, em cúp trước đây."

Yến Hạc Thanh cắt điện thoại rồi đi tiếp.

Vào chung cư lên lầu, sắp đến lầu ba, thời gian như quay ngược lại nửa năm trước, Lục Mục Trì dựa vào cửa nhà cậu, tàn thuốc vương vãi dưới đất.

Hành lang chật hẹp tràn ngập khói trắng, mùi thuốc lá nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

Lục Mục Trì chậm rãi nhả khói, nhếch miệng cười, "Còn về nữa à, chẳng phải thằng kia giàu lắm sao, ngay cả nhà cũng không mua cho em hả?"

Yến Hạc Thanh lạnh lùng nhìn hắn, "Anh tới đây làm gì."

"Bắt gian." Lục Mục Trì cầm đầu lọc, điếu thuốc chưa cháy hết, hắn vút xuống đất rồi chà mũi giày lên nghiền nát.

Lục Mục Trì đờn nén lửa giận.

Hắn đã nhận được lịch trình gần đây của Yến Hạc Thanh, chỉ toàn đi học và về nhà, nếu là trước kia thì hắn sẽ tin ngay, Yến Hạc Thanh chăm học nên thường xuyên ở trường là điều hết sức bình thường, nhưng từ sau đêm qua thì hắn tin cái rắm!

Hắn ác ý gằn từng chữ, "Nhưng hình như gian phu của em cũng chẳng chu đáo lắm nhỉ, chơi em cả đêm mà để em tự về thế này sao?"

Yến Hạc Thanh đã quá quen thuộc, thậm chí còn cười khế, "Đâu phải ai cũng như anh, trong đầu chỉ toàn mấy thứ dơ bẩn. Hơn nữa....." Mỗi chữ của cậu đều vô cùng mạnh mẽ, "Dù anh ấy có đối với tôi thế nào thì tôi cũng sẽ vui vẻ chịu đựng."

Lục Mục Trì tức quá hóa cười, "Tốt nhất em nên cầu nguyện cho thằng kia đừng bao giờ bị anh tìm ra." Ánh mắt hắn tối đi, "Giành người với anh à, chỉ sợ nó không có mạng để giành thôi."

Đúng lúc này, tiếng chuông đột ngột vang lên.

Điện thoại của Lục Mục Trì lại reo.

Lục Mục Trì định tắt đi nhưng liếc thấy tên người gọi thì nuốt khan một cái, không dám cúp máy.

Hắn trừng Yến Hạc Thanh, hôm nay không bắt được người mà còn bị cạu cửa máy nhát vào tim, hắn quyết định về trước, lúc đi ngang qua Yến Hạc Thanh xuống lầu, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, "Nếu dám kết hôn thì anh bảo đảm em sẽ hối hận."

Yến Hạc Thanh im lặng.

Lục Mục Trì nắm chặt điện thoại bước nhanh xuống cầu thang.

Đến tầng trệt, Lục Mục Trì hít sâu mấy hơi rồi mới nghe máy.

"Chú tìm cháu có việc gì không ạ?"

Qua cửa xe, Lục Lãm đưa mắt nhìn Lục Mục Trì lên xe, "Tối qua mày đi đâu."

Lục Mục Trì lập tức chột dạ, "Cháu có đi đâu đâu....."

Lục Lãm lạnh nhạt nói, "Cục môi trường gọi điện tới rồi."

Lục Mục Trì thầm chửi bậy rồi dứt khoát thừa nhận, "Thì đi cầu hôn thôi mà."

"Kết quả thế nào?"

Lục Mục Trì trút hết nỗi lòng. "Em ấy không chịu! Em ấy có gian....."
Lục Mục Trì sửa lời, "Em ấy nói có chồng sắp cưới rồi."

Hắn hỏi ý Lục Lãm, "Chú nghĩ cách giùm cháu đi, phải làm sao mới cướp được em ấy về, cháu không thể sống thiếu em ấy được."

Tối qua trên đỉnh núi Thiên Loan, Lục Lãm đứng hơi xa nên không nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, giờ nghe Yến Hạc Thanh thừa nhận mình là chồng sắp cưới, dù là thật lòng hay gài bẫy Lục Mục Trì thì tâm trạng Lục Lãm vẫn hết sức vui vẻ.

Ngay cả Lục Mục Trì cũng cảm nhận được niềm vui của anh, hắn không khỏi thắc mắc.

Chẳng lẽ chú hắn làm hòa với người yêu rồi sao?

Lục Mục Trì rầu rĩ, tối qua hắn vui phơi phới còn chú hắn phiền muộn, hôm nay thì ngược lại.

Đương nhiên Lục Lãm sẽ không chỉ cách cho Lục Mục Trì mà tìm có đuổi hắn đi tìm luật sư.

Cất điện thoại, Lục Lãm không lên lầu mà nhìn cửa sổ nhà Yến Hạc Thanh.

Gian phu.

Nhớ lại cách gọi bỏ lửng của Lục Mục Trì lúc nãy, ngón trỏ được bảo dưỡng cực tốt gõ nhẹ lên tay lái bằng gỗ cứng, lông mày hơi nhíu lại.

.....

Xe đã về, Yến Hạc Thanh thu dọn hết sách vở, ảnh chụp của mẹ, khối pha lê lập phương rồi lấy chìa khóa xe dự phòng, lần lượt bung mấy thùng giấy xuống lầu.

Trước khi lên xe cậu quan sát bốn phía, mặc dù không thấy bóng dáng Lục Mục Trì nhưng vẫn cẩn thận lượn một vòng lớn rồi mới về khu tập thể đại học Bắc Kinh.

Giờ cậu không còn sợ Lục Mục Trì và Lục Lãm chạm mặt nhau nữa.

Nhưng đây là mái ấm trong lòng cậu nên cậu không muốn Lục Mục Trì tới quấy rầy.

Đậu xe xong, Yến Hạc Thanh vừa xuống xe bùng thùng giấy ra thì một chiếc Maybach dừng lại bên cạnh.

Lục Lãm xuống xe rồi đi vòng qua đỡ lấy thùng giấy, "Xem ra anh về đúng lúc quá nhỉ."

Có Lục Lãm, hai người chỉ bùng đồ lên lầu một lần duy nhất.

Yến Hạc Thanh mở thùng giấy, trước tiên lấy khung hình ra đặt vào học tủ rồi rút khăn giấy cẩn thận lau sạch mặt kính, sau đó lại đặt khối pha lê lập phương bên cạnh.

Thấy cậu loay hoay, sắc mặt Lục Lãm hiền hòa, đi tới ôm cậu từ phía sau, "Khi nào về lại soạn, đi hẹn hò trước đã."

Nói là hẹn hò nhưng thật ra là Lục Lãm đơn phương mua đồ cho Yến Hạc Thanh.

Ăn uống, chi dùng, quần áo, Yến Hạc Thanh rất ít khi quẹt thẻ nên Lục Lãm tự mình quẹt.

Áo sơmi cùng kiểu nhưng đủ màu, mỗi áo phối với một chiếc cà vạt, anh tự tay chọn lựa phối hợp.

Ham muốn hưởng thụ vật chất của Yến Hạc Thanh rất thấp, cũng hiếm khi mặc đồ trang trọng nên giữ chặt Lục Lãm, "Đừng mua, em không mặc nhiều vậy đâu."

Lục Lãm lại gỡ mấy chiếc áo thun cổ chữ V đơn giản dúi vào ngực Yến Hạc Thanh, xoa nhẹ đầu cậu, "Anh kiếm tiền cho em xài mà,

mặc thử đi."

Yến Hạc Thanh vừa định mở miệng thì Lục Lãm cúi người kề vào tai cậu cười nói: "Dù sao em cũng phải để anh chồng sắp cưới này có chút cảm giác thành tựu chứ nhỉ?"

Đây không phải lần đầu tiên Lục Lãm nói những câu tình tứ như vậy, nhưng lần này mặt Yến Hạc Thanh nóng ran, ôm đồng hồ đi nhanh tới phòng thử đồ.

Cả khuôn mặt cậu đỏ bừng làm Lục Lãm cũng hơi kinh ngạc, anh ngẫm lại lời mình vừa nói.

Chồng sắp cưới sao?

Lục Lãm càng vui hơn, lại tiếp tục chọn đồ, lần này là quần dài.

Thay vì nói chọn thì phải nói gom mới đúng.

Yến Hạc Thanh là móc áo hoàn mỹ, Lục Lãm cảm thấy cậu hợp với mọi kiểu dáng.

Ôm thêm một đồng quần áo đến phòng thay đồ, bỗng nhiên liếc thấy hai người đi vào cửa hàng, cửa phòng thay đồ cũng vừa mở ra, ánh mắt Lục Lãm lóe lên, bước nhanh vào rồi đóng ập cửa lại.

Phòng thay đồ rộng hơn cả phòng vệ sinh ở nhà thuê của Yến Hạc Thanh, hai người cũng không chật nhưng Yến Hạc Thanh vẫn giật mình, kinh ngạc hỏi: "Sao vậy anh?"

Lục Lãm quay lưng ra cửa rồi cười khế: "Gặp người quen, em nói cuối tháng mới công bố kết hôn nên tạm thời tránh đi đã."

Ngoài cửa hàng, Lục Hàn và bạn gái đang chọn quần áo.

Yến Hạc Thanh không biết đó là Lục Hàn nhưng nghe Lục Lãm nói,

đôi mi dài của cậu rũ xuống, đáy mắt lộ vẻ áy náy, người cao ngạo như Lục Lãm mà lại vì cậu..... Lòng ngực cậu phập phồng mạnh, sau đó ngược mắt lên, kiên định nói: "Không cần tránh đâu, em — —"

Nửa câu sau bị một nụ hôn nóng rực chặn lại, Lục Lãm ôm eo Yến Hạc Thanh đè vào gương, vừa mạnh mẽ vừa âm thầm cướp đi dưỡng khí của Yến Hạc Thanh, hôn đến khi cậu thở không nổi, phải chống tay lên ngực anh thì mới chịu buông ra.

Môi Yến Hạc Thanh bị anh hôn đỏ bừng, cậu thở hổn hển, đôi mắt nhạt màu như vừa ngâm nước, long lanh trong suốt, đầu ngón tay Lục Lãm lưu luyến vuốt ve cánh môi Yến Hạc Thanh, khàn giọng nói, "Em mặc bộ này đẹp lắm."

Yến Hạc Thanh vẫn đang thở d/ốc nhưng cũng nhin không được cười, "Anh đang khen mình tinh mắt chứ gì?"

Lục Lãm cũng cười, anh cúi đầu tựa vào trán Yến Hạc Thanh, "Không tinh thì làm sao thấy em ở quán bar được."

Nhắc tới quán bar, lông mi Yến Hạc Thanh khẽ run.

Tối qua cậu đã định ngả bài với Lục Lãm, nhưng nơi này không thích hợp để ngả bài, cậu nghĩ ngợi rồi hỏi, "Tối nay ăn mì thịt bò không anh?"

— —

Cô bé đang thuần thực cắt thịt bò thì có hai người vào tiệm.

Cô bé không ngẩng đầu lên, nghe thấy một giọng nói êm tai: "Hai tô mì thịt bò, lấy thêm trứng chần, đậu hũ kho và hai cái trứng luộc nữa nhé."

Giọng nói quá hay nên cô bé ngẩng đầu nhìn.

Trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Là anh à!"

Sau đó lại ngại ngùng đỏ mặt đặt dao xuống, lúng túng nắm tạp dề, "À, xin lỗi, anh cũng đâu nhớ em."

Yến Hạc Thanh tươi cười, "Lần trước em cho anh trứng chần, đậu hũ kho, trứng luộc ngon quá nên lần này anh mới gọi đấy chứ."

Cô bé hết sức vui mừng, không ngờ anh đẹp trai này quay lại ăn mì thật, hơn nữa còn nhớ rõ mình!

Cô bé gật đầu lia lịa, "Hoan nghênh anh đến, vào trong ngồi đi! Em bung mì ra ngay!"

Cửa hàng nho nhỏ được quét dọn rất sạch sẽ, quạt trần quay nhẹ, Yến Hạc Thanh tìm bàn lớn ngồi xuống rồi rút một đôi đũa đưa cho Lục Lãm trước, "Mùa đông năm ngoái em đã ăn tô mì nóng đầu tiên ở đây." Khóe miệng cậu cong lên, "Nên hôm nay dẫn anh đến ăn thử."

Lục Lãm tính nhầm thời gian.

Có lẽ là khi Yến Hạc Thanh bị Lục Mục Trì quấy rối và cắt đứt quan hệ với cha mẹ nuôi.

Anh cầm đũa, "Chắc là ngon lắm nhỉ."

Đang nói chuyện thì cô bé bung mì thịt bò đến, thịt nhiều hơn thấy rõ, trứng chần vàng óng thơm lừng, giờ cô bé mới chú ý tới Lục Lãm, trong lòng thầm xuýt xoa, bạn của người đẹp quả nhiên cũng đẹp xuất sắc!

Cô bé lại chạy về quầy bung tới một đĩa lớn đậu hũ kho và trứng gà luộc.

Đến giờ ăn tối, hai người ăn chưa bao lâu thì khách lũ lượt kéo vào tiệm, quán ăn nho nhỏ bỗng trở nên náo nhiệt, hai người không nói gì mà yên lặng giải quyết đồ ăn trên bàn.

Lúc tính tiền, cô bé vẫn nói câu kia, "Anh nhớ ghé thường xuyên nha!"

Yến Hạc Thanh mỉm cười gật đầu.

Sóng vai Lục Lãm đi ra quán mì thịt bò, trời đã tối hẳn, Yến Hạc Thanh không có ý định lên xe mà đi dọc vỉa hè, Lục Lãm yên lặng theo sau cậu, đến một cây cầu vòm vắng vẻ, Yến Hạc Thanh dừng lại ở nơi cao nhất rồi cúi đầu nhìn dòng nước bên dưới.

Ánh đèn đường tù mù nên không thấy nước chảy, chỉ thấy được mấy đốm sáng dập dờn.

"Anh biết rồi đúng không." Yến Hạc Thanh quay đầu lại, bình tĩnh nhìn sâu vào mắt Lục Lãm, "Em đã cố ý tiếp cận anh."

Lục Lãm dừng lại cách cậu ba bốn bước, không ngờ Yến Hạc Thanh sẽ ngả bài vào lúc này, nhưng cũng chẳng kinh ngạc lắm.

"Anh biết."

"Lúc nào?" Yến Hạc Thanh hỏi, "Quán bar, hồ băng, quán cà phê?"

Lục Lãm không trả lời thẳng, "Cũng đâu quan trọng."

Ngón tay Yến Hạc Thanh nắm lại, lòng bàn tay xưa nay luôn khô ráo lúc này rịn mồ hôi, "Nhưng em đang gạt anh mà."

Câu này vừa thốt ra thì không khí như đông lại.

Xe cô và người đi đường thỉnh thoảng lướt qua phía sau, hai người

cứ thế yên lặng nhìn nhau, thật ra cũng không lâu lắm mà chỉ giây lát sau Lục Lãm đã đi tới, anh xoa đầu cậu, rất nhẹ, cũng rất đau lòng.

"Em bơ vơ quá, đâu còn cách nào khác nữa."

Trong chốc lát, Yến Hạc Thanh không thể cử động.

Trong lòng cuộn cuộn đủ loại cảm xúc khó tả, cậu đã tưởng tượng ra vô số phản ứng của Lục Lãm.

Cậu biết Lục Lãm sẽ không trách mình.

Nhưng câu trả lời của anh vẫn khiến cậu chấn động mạnh.

Quá khứ và hiện tại không ngừng đan xen, từ từ hiện lên trước mắt cậu, ngay cả mở miệng cũng khó khăn, "Anh không thấy em đáng sợ lắm sao?"

Trong mắt Lục Lãm chỉ có ý cười, "Nếu là anh thì sẽ càng đáng sợ hơn em nhiều."

Yến Hạc Thanh trầm mặc, cậu nhìn chăm chú Lục Lãm hồi lâu rồi xoay người đi tiếp về phía trước.

Lục Lãm cũng đi theo nhưng giữ một khoảng cách thích hợp, đủ xa để không quấy rầy Yến Hạc Thanh, lại đủ gần để khi cậu xảy ra bất trắc sẽ kịp thời chạy tới.

Bóng đêm càng lúc càng sâu, Yến Hạc Thanh đi rất chậm, không có mục đích gì, xuống cầu lại đi dọc theo vỉa hè.

Chẳng biết đi được bao lâu, rốt cuộc cậu dừng lại.

Đưa tay sờ lên mắt.

Mi mắt ướt đẫm.

Lúc này mới giật mình, cậu khóc.

Cậu đã thề sẽ không bao giờ khóc nữa, thế mà cuối cùng vẫn khóc.

Chương 119

Con người sụp đổ thường chỉ trong nháy mắt.

Yến Hạc Thanh không kiềm chế nổi, cũng không muốn kiềm chế, vào một ngày không thể bình thường hơn, ở ven đường người đến kẻ đi, trút hết tất cả nỗi lòng.

Chỉ một ngày này, chỉ giờ khắc này, cậu không còn kiềm chế cảm xúc của mình nữa.

Nhớ nhung, đau đớn, oán hận, áp lực, cảm động.....

Là tiếng khóc đến từ sâu trong linh hồn.

Cậu siết chặt tay, chớp mắt tiếp theo ai đó xoay người cậu lại rồi kéo vào lòng mình.

Trong lồng ngực quen thuộc là mùi hương khiến cậu an tâm nhất, Lục Lãm ôm trọn cậu vào lòng, bàn tay ấm áp khô ráo vuốt tóc Yến Hạc Thanh.

"Khóc đi em, khóc cho thỏa đi."

Yến Hạc Thanh khóc òa.

Cậu nhớ lại rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng tất cả đều trở nên mơ hồ, cái gì cũng không còn.

Cậu không khống chế được suy nghĩ của mình, chỉ liên tục nói: "Xin lỗi, xin lỗi....."

Lục Lãm cúi đầu hôn lên tóc cậu, "Những gì em làm chỉ để đến bên anh mà thôi, không có gì phải xin lỗi hết."

Yến Hạc Thanh lắc đầu trong ngực Lục Lãm, muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì, đành nắm chặt hai tay rồi ôm lấy Lục Lãm, không muốn buông ra, một li một tấc cũng không muốn buông ra.

Thình thoảng có người đi ngang qua, nghe thấy tiếng khóc thì tò mò nhìn tới nhưng Lục Lãm chẳng hề đoái hoài, trong mắt anh chỉ có Yến Hạc Thanh, anh nhẹ giọng vỗ về, đến khi tiếng khóc của cậu dần nhỏ đi, sau đó ngủ thiếp trong ngực anh thì anh mới bồng cậu lên, chờ tài xế tới rồi bế cậu lên xe.

Trong lúc ngủ Yến Hạc Thanh vẫn còn thút thít, Lục Lãm ngẩng đầu ra hiệu cho tài xế, hẳn hiểu ý lái đến khách sạn năm sao lớn nhất thành phố.

Trước đây Lục Lãm sẽ dành một hai ngày ở khách sạn, không làm gì mà chỉ ở trong phòng đọc tiểu thuyết, đây là một cách giải tỏa căng thẳng khác ngoài câu cá.

Đêm nay Yến Hạc Thanh không thích hợp về nhà của họ.

Yến Hạc Thanh ngủ một giấc thật dài, đến khi bị tiếng mưa rơi đánh thức mới mở mắt ra, khung cảnh xung quanh hết sức lạ lẫm.

Trong phòng tối lờ mờ, cửa sổ sát đất không kéo màn cửa, bên ngoài tối om, mưa tạt vào kính ào ào.

Yến Hạc Thanh nghe tiếng mưa một hồi mới dần tỉnh ngủ.

Cậu vén chăn xuống giường, khoác chăn mềm lên người rồi đi chân trần ra ngoài.

Mở cửa ra, phòng ngoài cũng rất tối, chỉ bật một ngọn đèn âm sàn,

Lục Lãm ngồi trên ghế salon đọc sách.

Bên ngoài mưa như trút, động tác lật sách của anh vô cùng nhẹ nhàng.

Yến Hạc Thanh im ắng đóng cửa lại.

Cậu nhận ra đây là khách sạn, đảo mắt một vòng tìm phòng vệ sinh rồi đi vào.

Tắm xong, toàn thân Yến Hạc Thanh nhẹ nhõm, cậu mặc áo choàng tắm đi tới bồn rửa tay soi gương, mắt cậu vừa đỏ vừa sưng, đây là hậu quả của việc khóc quá nhiều.

Yến Hạc Thanh súc miệng rồi đi ra ngoài.

Lục Lãm vẫn đang đọc sách.

Đang lật thì nghe tiếng bước chân, anh để sách xuống ngẩng đầu lên, trông thấy mái tóc xoăn títt bù xù của Yến Hạc Thanh, đôi mắt tròn xoe nhìn anh.

Lục Lãm khép sách lại rồi cười hỏi, "Đói chưa em?"

Vốn dĩ Yến Hạc Thanh không đói nhưng nghe Lục Lãm hỏi vậy thì đột nhiên đói bụng, cậu gật đầu rồi đến cạnh Lục Lãm ngồi xuống, anh cũng vừa tắm xong, trên người thoang thoảng mùi sữa tắm.

Có lẽ Lục Lãm đã chuẩn bị sẵn nên cầm điện thoại gọi một cuộc, chỉ chốc lát sau nhân viên phục vụ phòng đã đưa bữa khuya tới.

Trong phòng có phòng ăn, trên bàn bày đầy nguyên liệu tươi ngon, có thịt bò, nạm bò, ốc móng tay, nghêu, sò điệp, lòng heo, cải ngọt, bánh quẩy.....

Trong nồi lẩu hầm cháo hoa, mùi gạo thơm lừng xen lẫn mùi vỏ quýt.

Đều là những nguyên liệu phổ biến, gia vị cũng rất thanh đạm, nhưng nhìn nồi lẩu sôi ùng ục trong đêm mưa, Yến Hạc Thanh cực kỳ thèm ăn.

Biết cậu thích thịt bò, Lục Lãm đập hai quả trứng gà đã tiết trùng trộn với thịt bò, thả vào cháo đun một lát rồi gắp ra cho cậu, "Ăn nhiều thịt vào, em lại nhẹ đi rồi đấy."

Sau khi khóc một trận rồi ngủ thiếp đi, Yến Hạc Thanh không nhớ gì nữa nhưng vẫn đoán được Lục Lãm đã bế mình lên lầu.

Cậu cắn thịt bò rồi nói: "Em muốn ăn bánh quẩy."

Lục Lãm để đĩa xuống, đeo găng tay dùng một lần rồi xé bánh quẩy vàng giòn thành từng miếng nhỏ bỏ vào cháo.

Nấu sơ vài giây, Lục Lãm lấy bánh quẩy ra để trước mặt Yến Hạc Thanh, "Nóng lắm, đợi nguội rồi ăn."

Anh thấy Yến Hạc Thanh húp mấy ngụm cháo rồi để bát xuống nhìn thẳng vào mình.

Lông mày Lục Lãm khẽ nhíu lại, né tránh ánh mắt Yến Hạc Thanh, sau đó tỏ vẻ thản nhiên cầm thìa gỗ từ từ khuấy cháo để khỏi dính nồi, "Đừng khen anh là người tốt, anh không nhận thẻ người tốt đâu."

"Nhưng em thích người tốt."

Thìa gỗ dừng lại.

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cậu chăm chú, yết hầu nhấp nhô mấy lần, "Lặp lại lần nữa."

Yến Hạc Thanh không lảng tránh mà nhìn sâu vào mắt Lục Lãm rồi lặp lại, "Em thích anh."

Lực tay mạnh đến nỗi suýt bẻ gãy thìa, cuối cùng Lục Lãm dờn mắt đi, trút một đĩa sò điệp vào nồi, "Ăn trước — —"

Còn chưa nói hết thì anh đã đặt đĩa xuống rồi tắt bếp, đứng dậy bế Yến Hạc Thanh về phòng ngủ, trong phòng vẫn lờ mờ như lúc Yến Hạc Thanh rời đi, phải ở rất gần mới thấy rõ nhau.

Lục Lãm đặt Yến Hạc Thanh xuống giường rồi cúi đầu hôn tới tấp lên mắt cậu, một tay tháo dây buộc bên hông cậu, Yến Hạc Thanh nhìn Lục Lãm chăm chú, vòng hai tay qua cổ anh rồi ngoan ngoãn nhắm mắt.

Lúc này Lục Lãm đột nhiên ngừng lại.

Yến Hạc Thanh mở mắt ra, Lục Lãm nằm trên người cậu, giọng nói khàn đến cực độ, "Em lặp lại ba chữ lúc nãy đi."

Yến Hạc Thanh buông tay ra rồi vuốt ve gương mặt Lục Lãm, đầu ngón tay chậm rãi phác họa tỉ mỉ từng đường nét của anh, cậu ngẩng đầu hôn lên vết hằn nhấp nhô của Lục Lãm rồi chủ động ôm chặt anh, "Em thích anh, thích Lục Lãm....."

Lục Lãm cúi đầu chẹn môi cậu rồi giữ chặt gáy cậu, triền miên hơn bất kỳ lần nào trước đây, sau đó cởi ra áo choàng tắm mà Yến Hạc Thanh mặc lúc sáng, đè người xuống đệm giường mềm mại.

.....

Mưa to đến rạng sáng mới tạnh, trong phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Yến Hạc Thanh ngủ đến chạng vạng tối hôm sau mới thức giấc trong ngực Lục Lãm, anh vẫn chưa tỉnh, Yến Hạc Thanh ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của anh rất lâu rồi mới rời khỏi vòng tay anh, lặng yên không một tiếng động xuống giường.

Sau cơn mưa tầm tã, ráng chiều hôm nay rực rỡ chói lọi, họ ở tầng cao nên có thể nhìn thấy toàn cảnh hoàng hôn.

Lúc sáng Lục Lãm đã bế Yến Hạc Thanh đi tắm nên giờ trên người cậu khô mát, mặc đồ đi ra phòng khách.

Cậu cầm lên quyển sách Lục Lãm đọc hôm qua.

Là một cuốn tiểu thuyết suy luận mới xuất bản, Yến Hạc Thanh bắt đầu đọc tiếp từ chỗ Lục Lãm đã đọc.

Trong ngực trống rỗng nên Lục Lãm mau chóng tỉnh dậy, anh mở mắt ra nhìn ngực mình, không thấy người thì lập tức xuống giường, động tác mở cửa rất mạnh, tiếng động lớn đến nỗi cắt đứt suy nghĩ của Yến Hạc Thanh về vụ án trong truyện.

Chưa kịp ngẩng đầu lên đã bị Lục Lãm ôm cả người lẫn sách vào lòng, cùng đọc tiếp với cậu.

"Đoán được hung thủ chưa?"

Hàng mi Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, "Chưa ạ, em chỉ mới đọc năm trang thôi."

Lục Lãm lại ôm người chặt hơn chút nữa, "Anh cũng đoán không được."

Mới đầu Yến Hạc Thanh tưởng Lục Lãm đang nói tiểu thuyết, nhưng cậu vốn nhạy cảm nên chỉ giây lát sau đã hiểu được ẩn ý trong lời nói của anh.

Lục Lãm muốn biết tiếp theo cậu định làm gì.

Yến Hạc Thanh kẹp ngón trỏ đánh dấu trang rồi khép sách lại quay đầu nhìn Lục Lãm, anh cũng cúi đầu nhìn cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Lãm biết Yến Hạc Thanh đã hiểu nên nghiêm túc nhìn cậu, "Thỉnh thoảng dựa vào anh chút xíu được không?"

Hôm qua quyết định ngả bài, Yến Hạc Thanh không muốn lừa gạt Lục Lãm nữa.

Cậu nói ra kế hoạch của mình bằng giọng điệu bình thản như người đứng ngoài quan sát.

"Em đã nói với Triệu Duy Phương là mình quay video vạch trần anh ta, chỉ cần anh ta bị đuổi học thì nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế trả thù em, anh ta e ngại Lục Mục Trì nên cách duy nhất là tìm người khác."

Lục Lãm nghĩ ra "người khác" ngay lập tức, "Trình Giản?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Trình Giản rất hận Lục Mục Trì, một khi biết Lục Mục Trì quan tâm em thì sẽ trả thù cả anh ta và em."

"Kế hoạch của em là dẫn dắt Trình Giản để mắt tới cha mẹ nuôi của em, Yến Thăng Bình hết ăn lại nằm, còn vay nặng lãi, mỗi khi say rượu lại nổi điên....."

Yến Hạc Thanh dừng lại, cậu nhận ra Lục Lãm làm thỉnh.

"Sao vậy anh?"

Lục Lãm nhìn cậu rồi cười nói, "Đám chủ nợ kia của em đều không biết anh."

Yến Hạc Thanh hiểu ra Lục Lãm đang ghen, cậu lập tức ôm anh, "Lục Lãm à."

Giọng cậu rất nhẹ, còn có vẻ nài nỉ.

Lục Lãm xoa ót cậu, "Thôi không trêu em nữa, hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe rồi mai dẫn em đi ngắm mặt trời mọc."

Anh đổi chủ đề quá nhanh làm Yến Hạc Thanh nhất thời không theo kịp, hồi lâu sau mới tỉnh táo lại, cầm điện thoại xem thời tiết.

Ngày mai trời đầy mây.

Trong lòng Yến Hạc Thanh hơi băn khoăn, nếu Lục Lãm muốn dẫn cậu đi ngắm mặt trời mọc thì nhất định sẽ xem thời tiết trước.

Cậu quay đầu nhìn Lục Lãm với vẻ thắc mắc, nhưng anh không giải thích gì mà nói lảng sang bữa tối.

Họ còn ở khách sạn một đêm nữa.

*

Mấy tiếng sau, Lục Mục Trì nhận được báo cáo.

Trong báo cáo là lịch trình của Yến Hạc Thanh khi không đi học.

Ở Nhị Thập Kiều năm ngày năm đêm, suối nước nóng hai ngày hai đêm.....

Lục Mục Trì quăng điện thoại đi.

Hắn biết tông điều này có nghĩa là gì.

"Tra mấy cái này làm đéo gì! ** má phải tìm cho ra thằng gian phu này là ai chứ!" Hắn đá văng cái bàn.

Chai rượu rơi xuống đất loảng xoảng, rượu chảy lênh láng.

Gã đàn ông đối diện nơm nớp lo sợ, "Không tra được ạ."

"Rác rưởi vô dụng!" Lục Mục Trì đỏ ngầu mắt, "Một ngày, tao cho mày thêm một ngày, còn không tra được thì mày chết thay nó đi!"

Người đàn ông lau mồ hôi lạnh rời khỏi phòng, sắc mặt hắc lập tức thay đổi, đi nhanh tới chỗ đậu xe, lái ra khỏi quán bar rồi mới gọi điện báo cáo tình hình của Lục Mục Trì.

Yến Hạc Thanh đang tắm trong phòng, Lục Lãm lắng nghe tiếng nước rồi lấy từ túi quần ra một hộp trang sức.

Anh không mở nắp, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó cúp máy.

Chương 120

Sáng hôm sau, Yến Hạc Thanh dậy đúng sáu giờ, cậu nhìn ra cửa sổ, sương mù dày đặc, âm u xám xịt.

Ít nhất ở thủ đô, hôm nay không có chỗ nào ngấm mặt trời mọc được.

Cậu quay đầu chọc chọc bả vai Lục Lãm, "Sáu giờ rồi kìa anh."

Lục Lãm nhắm mắt chụp tay cậu lại rồi kéo người vào ngực, dụi cằm vào hõm cổ Yến Hạc Thanh, "Còn sớm mà, ngủ thêm chút nữa đi."

Tối qua việc giải quyết hậu quả đều do Lục Lãm làm, Yến Hạc Thanh ngủ rất ngon nên nhất thời không buồn ngủ, trở mình cầm lấy điện thoại rồi dựa lưng vào ngực Lục Lãm mở Weibo ra xem.

Thông báo kia của đại học Bắc Kinh đã có hơn một triệu lượt chia sẻ.

Trường đại học có tiếng trong nước xuất hiện bê bối động trời này, hơn nữa còn đang trong thời gian tuyển sinh nên dân mạng thi nhau để lại bình luận đòi xử lý.

"Có mặt có tiếng, cũng không phát hiện dấu vết chỉnh sửa thì rõ quá rồi còn gì! Mau xử lý tên cặn bã này đi chứ."

"Đúng là tởm mà! Vừa nghĩ tới con gái tôi có thể bị lũ chuột cống này lăm le dòm ngó thì đã thấy sợ rồi, hy vọng đại học Bắc Kinh sẽ xử lý nghiêm để làm gương!"

.....

Đang đọc bình luận thì đột nhiên có lời nhắc cập nhật, Yến Hạc Thanh làm mới trang, đại học Bắc Kinh vừa đăng thông báo mới.

Yến Hạc Thanh mở ra.

Sau lưng cậu chột vang lên giọng nói trầm thấp của Lục Lãm, "Sau khi điều tra xác minh, đúng là sinh viên Triệu XX học ngành công nghệ phần mềm đã vi phạm nội quy của trường chúng tôi nên sẽ bị đuổi học theo quy định——"

Phía sau còn một đoạn nữa nhưng Lục Lãm không đọc.

Anh hôn vành tai Yến Hạc Thanh một cái, "Dậy đi, lên sân thượng ăn sáng."

Không hề nhắc gì tới chuyện ngắm mặt trời mọc.

Khách sạn nằm ở khu đất vàng ven sông, từ sân thượng có thể nhìn thấy dòng sông xanh biếc.

Nhưng thời tiết hôm nay thực sự không thích hợp để ăn trên sân thượng.

Mặc dù chưa mưa nhưng mây đen giăng kín báo hiệu mưa gió sắp kéo đến, làn nước xanh thẳm sau trận mưa to vẫn chưa khôi phục màu sắc ban đầu mà đục ngầu như bùn.

Trong tầm mắt chỉ có một màu xám xịt.

Gió thổi vù vù, Lục Lãm phết mứt việt quất lên lát bánh mì nướng vàng giòn, rót một ly cà phê nóng rồi để trước mặt Yến Hạc Thanh, "Ăn đi em."

Yến Hạc Thanh hết sức băn khoăn nhưng vẫn cầm lấy bánh mì, chưa ăn được mấy miếng thì khóe mắt bỗng liếc thấy một vầng sáng

hết như ánh bình minh, mặt trời mọc xua tan bóng đêm, mang đến tia nắng đầu tiên cho thế gian.

Theo sau là một tiếng nổ xa xăm phá vỡ sự yên tĩnh.

Yến Hạc Thanh ngừng nuốt rồi nhìn về phía tiếng nổ, chỉ thấy vô số làn sương trắng ven bờ sông xám xịt ban nãy phóng lên không trung.

Sau đó một màu đỏ cam lộ ra trong màn sương trắng, từng mảng từng mảng nhanh chóng lan ra như bình minh, trong nháy mắt biến thành một đám mây rực rỡ sắc màu.

Yến Hạc Thanh bị thu hút, cậu đặt lát bánh mì xuống rồi đứng dậy đi nhanh đến lan can, nhìn không chớp mắt cảnh tượng xuất hiện như kỳ tích kia.

Lúc này có thêm một chùm sáng đỏ phóng lên không trung, biến thành trắng khuyết rồi lại thành nửa vòng tròn, cuối cùng hòa vào ánh bình minh trong mây, biến thành một cái đĩa khổng lồ màu đỏ cam.

Giống hết mặt trời mọc.

Đây là một trận pháo hoa long trọng giữa ban ngày.

Ngón tay Yến Hạc Thanh nắm chặt lan can, trong mắt phản chiếu đủ màu sắc rực rỡ chói lọi, dường như mặt trời cũng mọc lên nơi đây mất, xua tan mọi nỗi ưu phiền.

"Thích không?"

Giọng Lục Lầm vang lên sau lưng.

Yến Hạc Thanh gật đầu, nhìn không chớp mắt về phía xa, giọng nói nghèn nghẹn, "Thích ạ."

"Vậy cái này thì sao?"

Một chiếc nhẫn đột nhiên rơi xuống trước mắt Yến Hạc Thanh.

Chiếc nhẫn buộc vào một sợi dây chuyền, rộng 4.5mm, trên bề mặt hơi nhám khắc một con cá voi nhảy vọt lên khỏi mặt biển, mắt cá voi gắn đá quý màu nâu nhạt cực kỳ tinh xảo.

Mặt trong có khắc hai chữ Y&L.

Đây là nhẫn cưới.

Pháo hoa đằng xa biến thành những sợi tơ hồng màu vàng cam rơi xuống như mưa, màu sắc dần nhạt đi rồi tan biến trước khi chạm đất, chỉ có chiếc nhẫn trước mắt càng lúc càng rõ ràng.

Lồng ngực Yến Hạc Thanh như bị thứ gì chặn lại, nặng đến nỗi hít thở cũng khó khăn, khi mở miệng mới nghe thấy giọng mình nghẹn đi, "Cũng thích ạ."

Lục Lãm cười, một tay ôm chặt Yến Hạc Thanh từ phía sau, kề vào tai cậu thì thầm, "Tháng sau kết hôn được không em?"

Hai người kề sát nhau, qua vải áo mỏng manh, Yến Hạc Thanh cảm nhận rõ ràng nhịp tim Lục Lãm truyền sang, trầm ổn mạnh mẽ giống như nhịp đập của cậu, đối diện với ánh hào quang đầy trời, cậu cầm lấy chiếc nhẫn, định dùng hành động thay cho câu trả lời.

Nào ngờ bị Lục Lãm cướp đi, "Nhẫn cưới phải do người yêu của em đeo vào chứ."

Lục Lãm nắm chặt tay Yến Hạc Thanh rồi lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của cậu.

Yến Hạc Thanh nhìn chằm chằm chiếc nhẫn giây lát, chợt nghĩ đến một chuyện, "Nhẫn của anh....."

"Em đeo cho anh đi." Lục Lãm lại lấy ra một chiếc nhẫn.

Cùng kiểu với Yến Hạc Thanh nhưng khác hoa văn, nhẫn cưới của Lục Lãm không khắc cá voi mà khắc một cành mai, tỉ mỉ đến từng đường vân trên cánh hoa.

Có thể khắc cá voi và hoa mai trên nhẫn sinh động như vậy cũng đủ biết Lục Lãm tỉ mỉ thủ công lành nghề cỡ nào.

Yến Hạc Thanh biết Lục Lãm chọn hoa mai có ý nghĩa gì.

Vẫn là cậu.

Cảm động không còn đủ để hình dung sự ấm áp và rung động Lục Lãm mang đến cho cậu nữa.

Cậu chớp mắt xua đi ẩm ướt trên mi, cầm lấy chiếc nhẫn rồi trịnh trọng đeo vào ngón áp út của Lục Lãm.

Đeo xong cậu vẫn không có ý định thu tay lại, Lục Lãm nắm lấy tay cậu, mười ngón đan nhau. Tay kia của Lục Lãm cũng ôm chặt eo Yến Hạc Thanh, một mực ôm người vào lòng.

Hai người cứ thế nắm tay ôm nhau, lẳng lặng ngắm pháo hoa phía xa, đến khi ánh sáng tắt đi, không trung yên tĩnh lại, Lục Lãm buông cậu ra nói: "Mỗi quý gia tộc Lục thị sẽ họp mặt một lần, cuối tháng này là lần thứ hai trong năm nay."

Lục thị là một gia tộc khổng lồ, Lục Lãm là người cầm quyền đương nhiệm, dù anh có muốn kết hôn trong âm thầm cũng không được.

Hơn nữa anh cũng chẳng muốn kín tiếng.

Yến Hạc Thanh hiểu ý Lục Lãm, tham dự buổi họp mặt của gia tộc Lục thị sẽ phải gặp Lục Xương Thành và Lục Mục Trì. Khóe miệng cậu cong lên, trong mắt hiện ra ý cười, "Giờ em đang được nghỉ nên

ngày nào cũng rảnh hết."

Ngụ ý là đồng ý.

Mục đích của Lục Lãm không chỉ có thế, anh lại hỏi, "Hôm nay thì sao?"

Lục Mục Trì ba phen mấy bận ngấp nghé Yến Hạc Thanh trước mặt anh nhưng anh vẫn nhẫn nại chờ cậu làm xong việc cuối cùng, đến giờ đã là cực hạn.

Anh nóng lòng muốn cho tất cả mọi người biết mình mới là người đàn ông của Yến Hạc Thanh.

Vì vậy câu hỏi của anh cũng là khẳng định.

May mà Yến Hạc Thanh cũng cho anh một câu trả lời khẳng định, cậu kiểng chân chủ động hôn lên môi anh, "Được ạ."

Cùng lúc đó, điện thoại của Lục Lãm reo lên.

Anh trở lại bàn cầm điện thoại lên nghe một lát rồi để xuống, nói với Yến Hạc Thanh, "Triệu Duy Phương đi tìm Trình Giản rồi."

Thời gian chênh lệch không nhiều so với dự đoán của Yến Hạc Thanh, Triệu Duy Phương bị xử phạt sẽ lập tức đi tìm Trình Giản, chỉ cần hai người bọn họ cấu kết với nhau thì sẽ hoàn thành bước cuối cùng trong kế hoạch của cậu.

Mắt cậu cong cong, "Em biết anh lo lắng nhưng nếu có người theo dõi em thì anh đừng cản nữa nhé."

Lục Xương Thành biết giờ Lục Mục Trì đã chuyển sang thích cậu nhưng vẫn không ra tay, nhất định là Lục Lãm đã ngăn chặn cho cậu.

Nhưng sắp tới cậu cần dẫn dụ người của Trình Giản để mắt tới Yến

Thăng Bình nên phải để bọn họ theo dõi thành công.

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh thật sâu, sau đó thở dài rồi xoa đầu cậu, "Anh sẽ bí mật đi theo mà không cản trở em, đây là ranh giới cuối cùng của anh."

Yến Hạc Thanh chột nở nụ cười, "Anh không nói thì em cũng sẽ yêu cầu anh làm vậy mà."

Không đợi Lục Lãm trả lời, cậu kéo cổ anh xuống rồi bắt chước anh thì thầm bên tai, "Nhớ đó, trong ba tháng nghỉ phép này, ngày nào anh cũng phải theo em như hình với bóng đấy nhé."

Lục Lãm lập tức tê dại từ tai đến đầu, đôi mắt đen thẫm như mực, nhưng nhớ lại hai ngày nay Yến Hạc Thanh đã rất vất vả nên anh nói lòng cổ áo rồi ôm người đi, "Được rồi, em mà không đi thì hôm nay không đi được đâu."

Nụ cười của Yến Hạc Thanh càng tươi hơn, nắm chặt tay Lục Lãm rồi nhẹ nhàng đi theo anh.

*

Mấy ngày rồi Lục Mục Trì không về nhà mà ở lì trong quán bar mua say, trong phòng nồng nặc mùi rượu khó ngủ, quản lý và nhân viên phục vụ đi ngang qua đều âm thầm bịt mũi.

Đầu óc Lục Mục Trì hỗn độn, trong đầu nhớ lại những mối quan hệ của Yến Hạc Thanh.

Từ đầu đến cuối không có người đàn ông nào phù hợp.

Thậm chí Lục Mục Trì còn nghi ngờ Lâm Phong Dật, trong số những người Yến Hạc Thanh tiếp xúc chỉ có Lâm Phong Dật xem như khá giả, nhưng hắn lập tức gạt bỏ ý nghĩ này.

Lâm Phong Dật không có gu thẩm mỹ để mua chiếc đồng hồ thủ công kia, hơn nữa Yến Hạc Thanh ghét hẳn, càng sẽ không để ý Lâm Phong Dật.

Lục Mục Trì đang say bét nhè thì nhận được điện thoại.

"Tiểu Lục tổng, tôi chưa tra được thân phận!" Đối phương kích động báo cáo, "Nhưng tra được hành tung của bọn họ rồi! Bọn họ đã ăn tối ở nhà hàng, giờ đang đi — —"

Gã đàn ông báo lại địa chỉ mà Lục Lãm đưa cho.

Đôi mắt đỏ ngầu của Lục Mục Trì lập tức mở to, hẳn đứng phắt dậy, thân hình lảo đảo một cái, không trả lời mà tắt điện thoại rồi đi nhanh ra ngoài.

Khá lẩm, gian phu còn dám đến nhà Yến Hạc Thanh nữa, lần này hẳn sẽ bắt ngay tại trận!

Lục Mục Trì đi thẳng đến bãi đỗ xe, tài xế vẫn đang ngủ, hẳn mở cửa xe muốn kéo tài xế, "Cút xuống đi!"

Tài xế tỉnh dậy, ngửi thấy toàn thân hẳn nồng nặc mùi rượu, đương nhiên không dám để hẳn lái xe, "Tiểu thiếu gia đi đâu ạ? Tôi đưa — — Á!"

Lục Mục Trì nhắc chân đạp tài xế xuống đất rồi nạt, "Mày là cái thá gì mà kỳ kèo với tao, xéo!"

Tài xế ôm bụng, đau đến nỗi không nói nên lời, chỉ biết trơ mắt nhìn Lục Mục Trì lái xe đi, một chiếc xe cách đó không xa yên lặng bám theo.

Trên xe là vệ sĩ của nhà họ Lục.

Một vệ sĩ trong số đó chính là Triệu Cường lần trước bị Lục Lãm gọi

tới hỏi chuyện, hắn giả bộ nghịch điện thoại rồi âm thầm nhắn tin cho trợ lý.

Khi trợ lý báo lại cho Lục Lãm thì anh vừa tắm xong.

Căn hộ gần đại học Bắc Kinh thỉnh thoảng ở một hai đêm còn được, ở lâu Lục Lãm không yên tâm, dù vật liệu có thân thiện với môi trường đến đâu thì cũng là đồ mới, đợi mấy tháng nữa formaldehyde bay hết anh mới yên tâm cho Yến Hạc Thanh vào ở.

Họ về phòng thuê của Yến Hạc Thanh trước.

Nhưng đây cũng là kế hoạch của Lục Lãm, có thể trở về căn penthouse ở trung tâm thành phố nhưng anh cố tình về đây để Lục Mục Trì tận mắt thấy người đàn ông của Yến Hạc Thanh là ai.

Anh không đem quần áo sạch để thay mà mặc áo choàng tắm, cầm một quyển sách dựa vào ghế sofa lật xem, là sách chuyên ngành của Yến Hạc Thanh, không phải lĩnh vực của anh nhưng vẫn đọc say sưa.

Sắp đến giờ đi ngủ, Yến Hạc Thanh đứng dựa tường 15 phút, trên mặt đầm đìa mồ hôi, cậu ổn định nhịp thở rồi đi tắm.

Tiếng nước chảy róc rách, bỗng nhiên dưới lầu vang lên một tiếng động chát chúa, hình như là đụng ngã thứ gì đó, xen lẫn với tiếng thắng xe.

Lục Lãm chẳng buồn ngước mắt lên mà lật một trang đọc tiếp.

Lúc này Yến Hạc Thanh đã tắm xong, vừa mặc bộ đồ sạch sẽ mềm mại thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa đinh tai nhức óc.

Cùng với — —

"Yến Hạc Thanh, mở cửa ra!"

Chương 121

Lục Mục Trì nhìn thấy ánh đèn trên tầng ba từ dưới lầu.

Đầu xe tông thẳng vào thùng thu gom quần áo cũ, thậm chí hấn còn chưa tắt máy xe mà đã lao thẳng lên lầu.

Hấn phải phế tên gian phu kia ngay lập tức!

Không biết vì tác dụng của rượu hay vì chạy quá nhanh mà Lục Mục Trì thở hồng hộc, hấn dồn hết sức lực vào chân, cửa sắt rỉ sét rung ầm ầm làm mấy mảnh vụn rơi xuống.

Mặt đất cũng rung theo.

"Yến Hạc Thanh! Mở cửa ra!" Hai mắt hấn đỏ như máu.

Lục Lãm khép sách lại.

Yến Hạc Thanh giữ sách rất kỹ, những dòng ghi chú trên sách hệt như đánh máy, tinh tế xinh đẹp, chỉ có cuối trang hơi nhăn vì đọc nhiều lần.

Anh để nhẹ vào ngăn kéo.

Sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa đột ngột bật mở, thứ đầu tiên đập vào mắt Lục Mục Trì là chiếc áo choàng tằm trắng như tuyết, thân hình cao lớn này hiển nhiên không phải là Yến Hạc Thanh.

Mẹ kiếp!

Còn dám tự mình mở cửa à!

Gân xanh của Lục Mục Trì nổi lên, lập tức vung nắm đấm tới, "Gian phu — —"

Cửa mở nửa cánh, ánh đèn sáng ngời trong phòng chiếu vào gương mặt lạnh lùng của người đàn ông, con ngươi đen thẫm sâu hun hút.

Lúc này Lục Mục Trì mới hoàn toàn thấy rõ anh.

Những lời chưa kịp thốt ra kẹt lại trong cổ, Lục Mục Trì từ tức giận chuyển sang kinh ngạc, cơn say cũng tan biến sạch, hắn lập tức thu lại nắm đấm, đầu óc trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Hắn mấp máy môi, thanh âm thốt ra từ lồng ngực, "Chú..... Chú, sao chú lại ở đây?"

Người mở cửa chính là Lục Lãm, điều này có nghĩa gì đã rõ ràng rành.

Nhưng Lục Mục Trì không thể nào tiếp thu được, dù lúc này Lục Lãm có viện những lý do hoang đường quái đản như vào nhầm nhà hoặc tới đây mượn chỗ tắm rửa thì Lục Mục Trì cũng sẽ lừa mình dối người tin ngay.

Ánh mắt hắn tràn ngập vẻ cầu khẩn.

Nhưng Lục Lãm vẫn đứng bất động rồi ung dung thốt ra bốn chữ, "Hẹn hò lén lút."

Bốn chữ này đã hoàn toàn đập tan ảo tưởng lừa mình dối người của Lục Mục Trì, nhất thời đầu hắn đau như sắp nứt, khóe miệng co rúm, mấy giây sau mới nặn ra một nụ cười cực kỳ khó coi, "Chú....."

Đúng lúc này cửa phòng tắm mở ra, động tác đầu tiên của Lục Lãm là khép cửa lại.

Anh quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh từ trên xuống dưới.

Cậu mới tắm xong, mái tóc ẩm ướt hơi xoắn lại, nút áo ngủ cài kín.

Lúc này Lục Lãm mới buông tay, cánh cửa cũ kỹ từ từ mở ra, đến khi đụng tường mới dừng lại.

Lục Mục Trì không nói nên lời, ánh mắt hắn xuyên qua bả vai Lục Lãm dán chặt vào Yến Hạc Thanh.

Cậu vừa tắm xong, gò má bị khí nóng hun ửng đỏ, mái tóc ẩm ướt xoắn lại, trên người mặc áo ngủ màu vàng nhạt, điềm tĩnh đứng sau lưng Lục Lãm, không còn vẻ lạnh lùng xa cách mà rốt cuộc đã gần gũi hơn, nồng đượm khói lửa nhân gian.

Đây là lần đầu tiên Lục Mục Trì nhìn thấy dáng vẻ này của Yến Hạc Thanh, nói đúng hơn là trước kia hắn hoàn toàn không có cơ hội để thấy.

Thì ra sau khi tắm xong, tóc Yến Hạc Thanh sẽ xoắn lại.

Hai hàm răng Lục Mục Trì bắt đầu run lên, hắn nghiêng chặt răng hàm, hắn đã vào nhà Yến Hạc Thanh nên biết chỗ cậu đang đứng là phòng tắm, một người mặc áo choàng tắm, một người mặc áo ngủ, ai nhìn vào cũng biết họ mới làm gì!

Nếu là người khác thì đã bị Lục Mục Trì đánh chết ngay tại chỗ.

Nhưng đây là — —

Lục Lãm!

Người chú mà Lục Mục Trì sợ nhất, tôn kính nhất, là mục tiêu cả đời

của hắn.

Không dám chửi, không dám đánh, bấp thết toàn thân Lục Mục Trì căng cứng, da mặt và cổ biến thành màu đỏ tím, hơi thở càng lúc càng nặng nề, hắn thực sự không thể ở đây được nữa, chỉ muốn thoát khỏi nơi ngột ngạt này.

Nhưng Lục Lãm không buông tha cho hắn, "Thấy người sao không chào."

Lục Mục Trì buộc lòng phải dừng lại, hắn nuốt nước bọt mấy lần, mùi rỉ sắt nồng nặc và vị đắng nghét tràn ra từ kẽ răng, "Yến Hạc — —"

"Đó là trường bối của mày đấy." Lục Lãm ngắt lời hắn, trên mặt lộ vẻ không vui, "Ai cho mày gọi thẳng tên hả."

Trong mắt Lục Mục Trì lập tức hiện ra vô số tia máu, hắn cúi đầu xuống, "Cháu không biết phải gọi thế nào cả."

Lục Lãm kiên nhẫn lạ thường, "Tháng sau tụi tao kết hôn, mày gọi tao thế nào thì gọi em ấy thế này."

Gọi Yến Hạc Thanh bằng chú, điều này đối với Lục Mục Trì còn khó chịu hơn cả chết, nhưng thấy ánh mắt Lục Lãm càng lúc càng nóng nảy, rốt cuộc hắn nhắm mắt lại rồi lí nhí nói nhanh, "Chào buổi tối chú Yến."

Nói xong hắn định bỏ đi.

Lục Lãm lại mở miệng, "Mày lái xe à?"

Lục Mục Trì chợt hiểu ra chuyện gì nên giật mình ngẩng đầu lên, Lục Lãm chìa tay ra, "Điện thoại."

Lục Mục Trì đành phải giao nộp điện thoại.

Sau đó Lục Lãm lấy điện thoại của Lục Mục Trì gọi cho cảnh sát giao thông báo địa chỉ, trả lại điện thoại rồi hờ hững nói: "Xuống lầu chờ đi."

Lục Mục Trì hấp tấp lao xuống lầu.

Lục Lãm đóng ập cửa, vừa quay người lại thì lập tức đối diện với ánh mắt Yến Hạc Thanh.

Nãy giờ cậu vẫn luôn nhìn anh.

Lục Lãm lập tức thu lại vẻ mặt sắc bén, anh tới trước cửa phòng tắm kéo một chiếc khăn khô lau đầu cho Yến Hạc Thanh, "Tới xem thử đi."

Anh ôm eo cậu đến trước cửa sổ.

Vạch màn cửa ra, dưới lầu có mấy người đang đứng, một bảo vệ ngồi xổm đầu xe Lục Mục Trì chụp ảnh, thùng thu gom quần áo cũ bị đựng hỏng, có người hét lớn, "Số xe A6688 của ai thế?!"

Lúc này Lục Mục Trì đã ra khỏi chung cư, chẳng thém đoái hoài mà im lặng lên xe ngồi vào ghế lái.

Toàn thân hắn đầy mùi rượu, đứng xa vẫn có thể ngửi thấy, bảo vệ chụp ảnh xong thì chạy ra một góc gọi điện thoại.

Không ngờ bọn họ nói đã đến cổng khu phố.

Lục Mục Trì hoàn toàn không quan tâm, hắn xoay tới xoay lui trong xe, rốt cuộc tìm thấy hộp thuốc lá ngay cạnh tay mình, hắn rút một điếu rồi ngồi thừ hồi lâu, rốt cuộc châm lửa mới phát hiện đốt trúng đầu lọc.

"Mẹ!"

Hắn vút bật lửa đi rồi nắm chặt điều thuốc trong tay, lòng bàn tay bồng rát cũng mặc kệ.

Hắn đã hiểu ra tất cả.

Lục Lãm gọi hắn đến câu lạc bộ quyền anh, ở bệnh viện để mặc Lục Xương Thành đánh hắn đều là vì Yến Hạc Thanh!

Chú.....

Sau này Yến Hạc Thanh sẽ là chú hắn.....

Lục Mục Trì nổi điên, nện mạnh hai tay lên vô lăng rồi gân cổ gào thét làm đám người xem náo nhiệt sợ hãi lùi lại, đúng lúc này cảnh sát giao thông chạy tới gọi hắn, "Xuống xe!"

Lục Mục Trì mất diết tai nghe, điên tiết nện thêm một cú làm tay lái vỡ ra, tay hắn bị cửa đứt, máu chảy ồ ạt, hắn càng thêm nóng nảy đập tay lái, cảnh sát giao thông vội vã gọi đồng nghiệp tới, ba người hợp sức kéo Lục Mục Trì xuống xe.

"Mẹ kiếp đừng đụng vào tao!" Lục Mục Trì gào thét, vừa định đánh người thì ánh mắt liếc qua lầu ba.

Không thấy rõ lắm, chỉ thấy được hai bóng người đứng bên cửa sổ.

Lục Mục Trì biết đó là ai nên lập tức ỉu xiu, nhắm mắt lại ngăn nước mắt trào ra, để mặc cảnh sát giao thông tới cạnh đo nồng độ cồn.

"280ml!"

Đám người vây xem ồ lên xôn xao.

Lục Lãm thả màn cửa xuống.

Một lát sau, Lục Mục Trì bị cảnh sát giao thông áp giải đi, dưới lầu

cũng yên tĩnh lại.

Tóc Yến Hạc Thanh đã gần khô, Lục Lãm lấy khăn ra rồi vuốt tóc cậu, không còn xoắn nữa, anh ném khăn mặt lên tay vịn ghế sofa, "Giờ ngủ nhé?"

Yến Hạc Thanh vẫn nhìn anh, hồi lâu sau mới gật đầu, "Dạ."

Trong lúc hai người nghỉ ngơi thì nhà họ Lục sáng đèn suốt đêm.

Nói chuyện điện thoại xong, Lục Xương Thành không muốn ngủ mà ở phòng khách chờ Lục Mục Trì, đến hừng đông Lục Hàn chỉ về một mình.

"Nó đâu rồi?" Lục Xương Thành sốt ruột đến độ bốc hỏa.

"Lần này nó gây chuyện lớn quá nên ít nhất phải tạm giam năm ngày." Về mặt Lục Hàn hết sức tiều tụy, còn một chuyện ông ta không nói ra, Lục Mục Trì có vẻ rất khác thường nhưng ông ta gắng hỏi thì hẳn không chịu nói, bận rộn suốt đêm mất ngủ, Lục Hàn chỉ biết đổ hết tội lỗi lên đầu Lục Lãm, ông ta ngáp ngừng, "Con còn nghe được một chuyện nữa— —"

Thấy ông ta không nói tiếp, Lục Xương Thành thúc giục, "Chuyện gì?"

Lúc này Lục Hàn mới nói: "Nghe nói chính A Lãm đã gọi cho cảnh sát giao thông." Ông ta ho khan mấy tiếng, "Con đã nói từ lâu rồi, A Lãm chẳng có chút tình cảm nào với cái nhà này và chúng ta đâu, đúng là Tiểu Trì phạm lỗi nhưng dạy dỗ nó là được rồi, cần gì phải làm to chuyện như vậy, tạm giam mấy ngày không quan trọng, nhưng việc này đồn ra thì Lục gia sẽ thành trò cười cho xem."

Nghe Lục Hàn nói xong, tay Lục Xương Thành run lập cập, lập tức gọi cho Lục Lãm.

Lúc này Lục Lãm và Yến Hạc Thanh đang ăn sáng, Lục Lãm nhận điện thoại, ngay cả Yến Hạc Thanh cũng nghe rõ tiếng mắng của Lục Xương Thành.

"Lục Lãm, mày muốn tao chết thì cứ nói thẳng đi, nhưng tao mà chết thì di sản của tao cũng không lọt vào tay mày đâu!"

Lục Lãm gấp cho Yến Hạc Thanh một cái bánh bao áp chảo, đây là lần đầu tiên anh làm nhưng bề ngoài không thua gì bánh ở tiệm, "Ăn thêm cái nữa đi."

Nói xong mới trả lời Lục Xương Thành, "Con không hiểu ý cha."

Lục Xương Thành thính tai nghe thấy, "Mày vừa nói chuyện với ai đấy?"

"Chồng sắp cưới."

Chuyện xảy đến dồn dập, hai mắt Lục Xương Thành thoáng chốc tối sầm, bàng hoàng hỏi, "Chồng sắp cưới của ai?"

"Con." Lục Lãm cũng gấp cho mình một cái bánh bao áp chảo, "Đang định báo cha biết đây, tháng sau tụi con sẽ kết hôn. Cha không cần gặp em ấy ngay đâu, tiệc cuối tháng này em ấy sẽ đến dự."

"Còn lâu tao mới đồng ý!" Lục Xương Thành giận dữ. "Tao cũng không cho nó dự tiệc nhà họ Lục!"

"Con chỉ báo cha biết chứ đâu có hỏi ý cha."

Lục Xương Thành chẳng còn đoái hoài gì tới chuyện của Lục Mục Trì nữa, tức giận cúp máy.

Lục Lãm cũng không thềm quan tâm, để điện thoại xuống, cảm nhận được ánh mắt của Yến Hạc Thanh, anh không ngẩng đầu lên mà chấm bánh bao vào đĩa giấm, "Xót anh à?"

Yến Hạc Thanh biết quan hệ giữa Lục Lãm và Lục Xương Thành rất xa cách, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy ác ý của Lục Xương Thành đối với Lục Lãm, cậu nhìn anh rồi nói, "Dạ."

Cậu thẳng thắn thừa nhận khiến Lục Lãm khựng lại.

Cũng không phải Lục Lãm quan tâm đến Lục Xương Thành, bao năm nay anh đã quen rồi, vì theo họ mẹ nên Lục Xương Thành luôn xa lánh và đề phòng anh.

Ông ngoại vừa qua đời, Lục Xương Thành đã bắt anh "nhận lại tổ tông".

Sau khi bị anh từ chối, Lục Xương Thành lập tức nói câu "Lẽ ra hồi đó không nên sinh mày ra".

Những lời tương tự anh đã nghe nhiều đến mức miễn dịch.

Anh vui vì Yến Hạc Thanh xót xa cho mình, sau khi lựa chọn ngả bài, cậu đang dần mở lòng với anh.

Lục Lãm nhếch miệng cười, anh để đũa xuống rồi nói cho Yến Hạc Thanh một tin mới, "Người của Trình Giản đến rồi, giờ đang ở dưới lầu."

Nửa tiếng trước anh nhận được báo cáo, là hai gã đàn ông ngoài ba mươi tuổi.

Trình Giản ra tay nhanh hơn Yến Hạc Thanh dự đoán, cậu cũng để đũa xuống, "Lát nữa em sẽ ra ngoài một chuyến." Còn chủ động nói với Lục Lãm, "Đến nhà nhận nuôi em."

Chín giờ sáng, Yến Hạc Thanh ra cửa.

Sau khi xuống lầu, cậu không lái xe mà vào siêu thị đầu phố mua một

túi bánh mì ngọt.

Là nhãn hiệu lâu đời mà giờ rất ít thấy.

Lần đầu tiên Triệu Huệ Lâm đón cậu về đã chuẩn bị quà chào mừng cậu, chính là loại bánh mì ngọt này.

Chương 122

Lúc tính tiền, Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra bật camera trước chụp nghiêng một tấm, sau đó thản nhiên trả tiền rồi xách túi bánh mì ra khỏi siêu thị.

Cậu không đi tàu điện ngầm mà đến trạm xe buýt của đại học Bắc Kinh.

Chuyến xe này hết sức quen thuộc vì năm ngoái cậu thường xuyên đi, qua hai mươi trạm, xuống xe đi bộ thêm 25 phút là đến "nhà" cũ của cậu.

Đang là ngày nghỉ, cũng không phải tuyến đường phổ biến nên xe còn rất nhiều chỗ trống, Yến Hạc Thanh là người đầu tiên lên xe, đi thẳng đến dãy ghế cuối cùng ngồi xuống.

Cậu nhìn tới trước, khi cửa xe sắp đóng thì một gã đàn ông tướng mạo bình thường bước lên xe.

Mặc áo polo màu xám, tuổi ngoài ba mươi.

Hắn liếc nhìn Yến Hạc Thanh trước rồi mới quét mã trả tiền, đi tới cửa sau, một tay nắm vòng treo, làm bộ xem điện thoại.

Yến Hạc Thanh cũng đang xem điện thoại.

Cậu nhìn bức ảnh vừa chụp, ngoài siêu thị có hai người đứng trước thùng rác, một người chính là gã mặc áo polo xám này, gã còn lại mặc sơ mi jean ngắn tay.

Yến Hạc Thanh cất điện thoại rồi đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài.

Hôm nay nắng đẹp, bầu trời trong xanh, thời tiết đẹp hiếm thấy.

Nhìn một hồi, túi cậu rung lên, lấy điện thoại ra thấy tin nhắn Wechat của Lục Lãm.

Là một tấm hình, lúc nãy chờ đèn đỏ, xe buýt của Yến Hạc Thanh dừng phía trước, sau đuôi là một chiếc xe hơi màu trắng, biển số hết sức bắt mắt, xem ra là một kẻ theo dõi khác.

Yến Hạc Thanh biết đám người này tạm thời sẽ không làm gì mình.

Mục tiêu cuối cùng của Trình Giản là Lục Mục Trì nên giờ sẽ không động đến cậu để bứt dây động rừng.

Nhưng cậu lại chăm chú nhìn khung chat của Lục Lãm.

Thông qua ảnh chụp, Lục Lãm đang nói cho cậu biết giờ cậu không còn một mình nữa.

Yến Hạc Thanh nhìn đến khi xe buýt ghé trạm mới cất điện thoại vào, xách túi nhựa theo dòng người xuống xe.

Trước mặt là một con đường cũ kỹ, Yến Hạc Thanh đã quá quen với con đường này, đi thẳng, rẽ trái, băng qua một con hẻm, cuối cùng đã tới cư xá.

Trở lại nơi này, trước cửa cư xá vẫn có mấy ông già đánh cờ nhưng không nhận ra Yến Hạc Thanh.

Chẳng ai nghĩ thanh niên xinh đẹp này chính là đứa con nuôi suy dinh dưỡng năm ngoái.

Thấy người lạ tới thì nhìn thoáng qua rồi lại dán mắt vào bàn cờ.

Triệu Huệ Lâm cũng vậy, bà ta ngồi gục đầu trên ghế salon, nghe tiếng đập cửa mới ngẩng lên, thấy Yến Hạc Thanh ăn mặc chảnh chu đứng trước cửa thì nhất thời không nhận ra.

Nhưng cũng không giống người tới đòi nợ.

Bà ta mới khóc một trận nên giọng khàn đặc, "Tìm ai?"

Yến Hạc Thanh nhìn Triệu Huệ Lâm.

Bà ta bị đánh, mắt trái bầm tím, tròng trắng đỏ ửng, gò má và khóe miệng cũng bầm dập, mái tóc rối bù rũ xuống khăn choàng, có một mảng bị bết lại, chắc là dính máu.

Yến Hạc Thanh biết không phải chủ nợ mà là Yến Thắng Bình đánh.

Hễ Yến Thắng Bình uống say thì lại bạo lực gia đình, trước kia có cậu thì đánh cậu, giờ cậu không còn ở đây, Yến Thắng Bình chỉ có thể đánh Triệu Huệ Lâm.

Mặc dù Triệu Huệ Lâm hung dữ nhưng Yến Thắng Bình rất mạnh, một khi đã đánh thẳng tay thì bà ta còn lâu mới chống cự nổi.

"Là tôi." Yến Hạc Thanh nói khẽ, "Yến Hạc Thanh."

Toàn thân Triệu Huệ Lâm chấn động.

Bà ta sửng sờ nhìn Yến Hạc Thanh, hơn nửa năm trải qua bao nhiêu biến cố, giờ gặp lại Yến Hạc Thanh, bà ta có cảm giác như đã qua mấy đời.

Hai mắt bà ta cay xè, nước mắt ứa ra.

Tối qua bà ta lại bị Yến Thắng Bình đánh.

Vừa không có tiền vừa thiếu nợ nặng lãi, Yến Thắng Bình ngày ngày

đi uống rượu, lúc nào về cũng say bết nhè, mắng bà ta ép mình đi vay một trăm ngàn khiến mình lâm vào cảnh nợ nần, sau đó đánh bà ta thừa sống thiếu chết.

Hàng xóm không ai đến can, cuối cùng Yến Phong phải khóc lóc quỳ xuống thì Yến Thắng Bình mới hùng hổ bỏ về phòng ngủ.

Sáng hôm sau Yến Thắng Bình ngủ dậy lại khóc sụt mướt quỳ trước mặt bà ta xin lỗi, tự vả mình rồi thề thốt không uống say đánh bà ta nữa.

Triệu Huệ Lâm làm thinh.

Từ hồi trẻ Yến Thắng Bình đã như vậy, lúc chưa có con mỗi lần uống say lại đánh bà ta, mắng bà ta là con gà không biết đẻ trứng, sau đó nhận nuôi Yến Hạc Thanh rồi sinh Yến Phong, Yến Thắng Bình tu tình được một thời gian, về sau thất nghiệp lại bắt đầu rượu chè, nhưng vì có Yến Hạc Thanh nên đối tượng bị Yến Thắng Bình đánh chửi biến thành cậu.

Vì vậy bà ta cũng quên mất Yến Thắng Bình có máu vũ phu.

Yến Thắng Bình quỳ khóc một hồi, thấy bà ta không phản ứng thì dứt khoát dẫn Yến Phong ra ngoài mua đậu hũ nước đường cho bà ta, Triệu Huệ Lâm ngồi trong phòng khách, cửa cũng không đóng, dù sao từ lâu đã là trò cười cho cả cư xá nên chẳng sợ ai thấy, ngồi một hồi bà ta lại khóc, khóc xong lại thần thờ.

Cuộc sống này quá khốn khổ, chẳng còn hy vọng gì nữa.

Nếu không có Yến Phong thì bà ta chỉ muốn chết quách cho xong.

"Hạc Thanh....." Triệu Huệ Lâm ghen ngào lên tiếng, dường như tìm được chỗ dựa, đứng bật dậy chạy ra cửa ôm chầm Yến Hạc Thanh khóc nức nở, "Sao giờ con mới về!"

Yến Hạc Thanh không đẩy bà ta ra, người theo dõi cậu sẽ chụp lại cảnh này gửi cho Trình Giản.

Tay phải cậu không xách đồ, giơ lên nhẹ nhàng ôm lại Triệu Huệ Lâm, "Để tôi gội đầu cho bà trước đã."

Năm đầu tiên được nhận nuôi, Triệu Huệ Lâm thường xuyên gội đầu cho Yến Hạc Thanh.

Bà ta muốn tắm cho Yến Hạc Thanh nhưng cậu mắc cỡ nên không chịu, bà ta cười véo má cậu, "Mẹ là mẹ con mà còn mắc cỡ nữa à, rồi rồi rồi, mẹ chỉ gội đầu cho con thôi, con còn nhỏ như vậy, lỡ làm đầu gội lọt vào mắt thì xót chết."

Sau đó Triệu Huệ Lâm đem ghế đầu vào phòng vệ sinh rồi bảo Yến Hạc Thanh cúi đầu xuống, bà ta cầm vòi sen ngồi cạnh gội đầu cho cậu, rất kiên nhẫn, cũng rất nhẹ nhàng.

Da Yến Hạc Thanh vừa mỏng vừa mềm nên bà ta sợ làm trầy.

Trong phòng vệ sinh, Triệu Huệ Lâm ngồi trên ghế, Yến Hạc Thanh chỉnh nhiệt độ vòi sen rồi làm ướt tóc bà ta, chai dầu gội đã cạn sạch nên cậu đổ bột giặt vào lòng bàn tay tạo bọt rồi kiên nhẫn gội đầu cho Triệu Huệ Lâm, bọt chảy xuống pha lẫn màu đỏ.

Triệu Huệ Lâm vẫn khóc suốt suốt.

Yến Hạc Thanh gội đầu sạch sẽ cho bà ta rồi lấy khăn khô quấn lại, sau đó cầm chổi quét dọn căn hộ bừa bãi hôi thối.

Đun một ấm nước nóng, ly tách đều bị Yến Thăng Bình say rượu đập bể, Yến Hạc Thanh tìm một cái chén rót nước vào rồi bùng đến phòng khách, mở túi bánh mì lấy hai cái đưa cho Triệu Huệ Lâm: "Ăn chút gì đi."

Nước mắt bà ta tuôn như mưa, chưa kịp xé gói bánh thì Yến Thăng

Bình và Yến Phong về.

Yến Thắng Bình xách theo một cái túi nhỏ, thấy Yến Hạc Thanh thì hai mắt lập tức mở to, "Con trai!"

Yến Thắng Bình mừng như điên, Yến Hạc Thanh chính là năm triệu! Lão kích động xông tới, đôi mắt đục ngầu lóe sáng, "Con về rồi đấy à, cha nhớ con muốn chết!"

Lão cười nhe ra hàm răng vàng ệch hôi rình, lắc lắc cái túi, "Cha mua đậu hũ nước đường rồi, mau ngồi đi, cha lấy bát múc cho con."

Lão vội nháy mắt ra hiệu cho Yến Phong, "Mau đóng cửa lại rồi tới gọi anh đi!"

Sợ Yến Hạc Thanh chạy mất.

Về mặt Yến Phong đầy sợ hãi, nghe Yến Thắng Bình nói thì đóng cửa lại rồi vào nhà lấm lét nhìn Yến Hạc Thanh, hai chân run lẩy bẩy, quần đẫm màu thấy rõ, nó lại tè dầm, Yến Thắng Bình giơ tay đập vào gáy nó rồi lăm bầm mắng, "Thứ vô dụng, đây là anh mày mà, sợ đếch gì chứ."

Triệu Huệ Lâm khóc nức nở.

Yến Phong bị bọn chủ nợ dọa cho khiếp vía, bà ta dẫn nó đến bệnh viện khám, nói là chứng rối loạn hoảng sợ gì đó, phải mau chóng điều trị. Nhưng trong nhà đã cạn tiền, còn nợ nặng lãi nên không có tiền chữa.

Yến Thắng Bình cũng khóc theo, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Yến Hạc Thanh rồi níu chặt ống quần cậu, "Con giúp cha nhé, nể tình cha mẹ nuôi con mười ba năm, con cho cha mẹ năm triệu để vượt qua khó khăn lần này đi, cha hứa sẽ trả mà! Con cứ yên tâm, dù có phải làm trâu làm ngựa thì cha cũng sẽ kiếm tiền trả đủ."

Triệu Huệ Lâm cũng trông mong nhìn sang.

Đúng vậy, thiếu gia nhà giàu kia thích Yến Hạc Thanh lắm mà, chỉ cần cậu mở miệng thì năm triệu đâu đáng là gì!

Đương nhiên Yến Hạc Thanh biết bọn họ sẽ có phản ứng này.

Cậu không trả lời mà chỉ nói: "Chuyện này để sau hãy nói, tôi có việc phải về, ngày mai lại đến."

Nghe thấy có hy vọng, Yến Thắng Bình đảo mắt lòng vòng rồi từ từ buông ống quần Yến Hạc Thanh ra, vẫn không yên tâm nên lạnh trí nói, "Để cha đưa con về."

Lão muốn biết nơi ở của Yến Hạc Thanh.

Mọi phản ứng của Yến Thắng Bình đều nằm trong kế hoạch của Yến Hạc Thanh nên cậu đồng ý.

Cậu đi tới chỗ Triệu Huệ Lâm, lấy từ trong ví ra hai tờ một trăm tệ đã chuẩn bị sẵn, "Mua thuốc và vật dụng hàng ngày đi."

Mãi sau này Yến Hạc Thanh mới nhớ.

Thật ra cậu còn thiếu Triệu Huệ Lâm 200 tệ.

Tết đầu tiên ở nhà bà ta, Triệu Huệ Lâm căn rằng mua cho cậu một đôi giày mới giá 200 tệ, lúc đi sẽ phát sáng, lúc đó đứa trẻ nào cũng có một đôi.

Triệu Huệ Lâm che miệng gật đầu, vừa cầm tiền vừa khóc thút thít.

Yến Hạc Thanh rời đi, Yến Thắng Bình theo sát.

Lúc về cậu đón taxi.

Yến Hạc Thanh ngồi ở ghế phụ, cũng không phải vì Yến Thăng Bình chưa thay đồ nên toàn thân bốc mùi mà là cậu đang quan sát kính chiếu hậu.

Chiếc xe màu trắng có biển số E6439 kia không để mất dấu mà bám theo ở khoảng cách vừa đủ.

Yến Hạc Thanh dời mắt đi.

Chỉ 40 phút sau đã đến chung cư, cậu xuống xe rồi quay đầu bảo Yến Thăng Bình: "Ông ngồi xe này về đi, tôi trả tiền rồi."

Yến Thăng Bình hấp tấp xuống xe cười nói, "Gấp gì chứ, cha cũng đang rảnh mà, để cha tiễn con tới tận nhà."

Yến Hạc Thanh mỉm cười, không nói nữa mà để mặc Yến Thăng Bình tiễn mình lên lầu ba.

Yến Thăng Bình ngắm nghía chung cư còn tồi tàn hơn cả nhà mình, cố ý nói: "Ồi, chỗ này tệ thật đấy! Hay là con dọn về nhà đi, đừng ở chỗ cũ nữa, Tiểu Phong sẽ ngủ với cha mẹ, con ở phòng nó đi!"

Yến Hạc Thanh lấy chìa khóa ra, "Gần trường."

"Đúng đúng, gần trường tiện hơn nhì." Yến Thăng Bình lập tức cười phụ họa, tận mắt thấy Yến Hạc Thanh vạy chìa khoá mở cửa mới yên tâm ra về.

Yến Hạc Thanh vào nhà rồi nhắn tin cho Lục Lầm trước, "Em về rồi, hôm nay không đi đâu nên an toàn lắm, anh về nghỉ đi."

Vừa nhắn xong thì có người gõ cửa.

Yến Hạc Thanh hơi biến sắc, tắt điện thoại rồi mới ra mở cửa.

Kết quả là Lục Lầm.

Anh xách mấy túi nhựa vào nhà, còn bớt chút thời gian đến siêu thị mua đồ, đóng cửa lại, trong mắt anh tràn ngập ý cười, "Bọn chúng đi theo Yến Thắng Bình rồi."

Lục Lãm thay dép lê, đang định vào bếp thì Yến Hạc Thanh ôm chầm anh từ phía sau rồi áp mặt vào lưng anh, ngửi mùi hương trên người anh, "Lục Lãm, anh có bao nhiêu họ hàng?"

Không phải cậu hỏi tất cả họ hàng của Lục Lãm mà là số người dự tiệc nhà họ Lục.

Lục Lãm nói ra một con số, "Bốn mốt."

Nửa tiếng trước, Trình Giản nhận được khoảng mười tám hình.

Triệu Huệ Lâm ôm Yến Hạc Thanh khóc, Yến Thắng Bình và Yến Hạc Thanh lên xe taxi, Yến Thắng Bình đến nơi ở của Yến Hạc Thanh.....

Dạo này Trình Giản gầy đến mức không còn hình người, đôi mắt trũng sâu cứ nhìn trừng trừng như sắp giết người.

Phúc thẩm cũng vô ích.

Luật sư còn đem đến một tin xấu, đối phương lại đưa ra chứng cứ, có lẽ phúc thẩm không chỉ 12 năm tù.

Nhưng so với ngồi tù, điều khiến Trình Giản đau khổ nhất là hấn không thể cương lên được nữa.

Hấn nhất định phải giết Lục Mục Trì!

Ánh mắt Trình Giản vừa nham hiểm vừa độc ác, Triệu Duy Phương không dám đối diện với hấn mà lí nhí hỏi: "Trình thiếu, tiếp theo phải làm gì đây ạ?"

Trình Giản cười khẩy, không nói gì mà gọi một cú điện thoại, "Lục Mục Trì ở đâu?"

Đối phương trả lời, "Không biết nữa ạ..... Vệ sĩ đi theo hắn 24/24 nên tụi em không dám ở quá gần, vừa ra quán bar thì mất dấu....."

Trình Giản chửi ầm lên rồi cúp máy, gọi một dãy số khác, "Tạm thời đừng theo dõi Yến Hạc Thanh mà theo dõi nhà họ Yến đi, một tiếng nữa gửi hết tư liệu cả nhà Yến Hạc Thanh cho tôi!"

Chương 123

Mấy ngày kế tiếp Yến Hạc Thanh đều đến nhà họ Yến.

Một ngày trước khi dự tiệc nhà họ Lục, Yến Thắng Bình muốn lấy lòng Yến Hạc Thanh nên mua mấy cân tôm và mấy chai rượu, Triệu Huệ Lâm tươi cười giữ Yến Hạc Thanh lại ăn trưa, làm món tôm càng chua cay.

Hương thơm bay khắp nhà.

Từ khi có hy vọng năm triệu, Triệu Huệ Lâm lại khôi phục sức sống, mấy ngày nay dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ chuẩn bị nghênh đón cuộc sống mới.

Yến Thắng Bình nhìn chăm chăm Yến Hạc Thanh, Triệu Huệ Lâm bung tôm ra, hai người liếc nhau một cái, Triệu Huệ Lâm thân mật gọi Yến Hạc Thanh, "Hạc Thanh, vào ăn cơm đi con!"

Yến Hạc Thanh đang ở ban công.

Tám ván gỗ đã được dọn đi, giấy báo dán trên cửa sổ cũng bị xé toạc, ánh nắng chiếu vào, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, Yến Hạc Thanh nhìn thoáng qua chiếc xe màu trắng dưới lầu rồi đẩy cửa sổ ra.

Giữa hè ngay cả gió cũng nóng như lửa.

Yến Hạc Thanh quay vào phòng khách.

Yến Thắng Bình hết sức phấn chấn, thuần thục căn nắp chai rồi rót

đầy ly cho Yến Hạc Thanh, "Con ngoan, uống với cha một ly nào."

Triệu Huệ Lâm vô thức co người lại, dạo này bà ta bị Yến Thắng Bình đánh liên miên nên rất sợ lão uống say, nhưng phải say thì mới dễ dụ Yến Hạc Thanh, bà ta lại trưng ra khuôn mặt tươi cười, đặt đĩa đậu phộng rang xuống rồi chùi tay vào tạp dề phụ họa: "Đúng đúng, hai cha con đã bao giờ ngồi nói chuyện với nhau đâu, uống nhiều vào, để mẹ làm thêm mấy món nhắm."

Yến Thắng Bình trừng Triệu Huệ Lâm, hết chuyện để nói rồi à, giờ lão đang muốn làm thân với Yến Hạc Thanh mà nói những lời tổn thương tình cảm này làm gì!

Triệu Huệ Lâm cũng nhận ra mình lỡ lời nên cười ngượng, "Hai cha con uống đi, tôi vào xào rau đây."

Bà ta đi nhanh vào bếp.

Yến Hạc Thanh yên lặng chờ hai vợ chồng diễn kịch xong, đến khi Yến Thắng Bình đắc ý bung rượu lên nhấp một ngụm, cậu mới bình thản nói, "Mai tôi sẽ không tới."

Yến Thắng Bình lại rót cho mình một ly rồi thèm thường nốc cạn, lão mê rượu nhưng tửu lượng lại kém, uống hai ly đã ngà ngà say, chỉ cần năm triệu kia nên háo hức nghe ngóng, "Mai con đi tìm Lục thiếu gia hả? Tìm cậu ta được đấy, cậu ta thích con lắm, con cứ chơi với cậu ta thoải mái đi. Cha và mẹ con ngày nào cũng ở nhà hết, có rảnh con lại đến thăm nhé."

"Sau này cũng không tới nữa."

"Không sao, ở cạnh Lục thiếu gia quan trọng hơn, cha ——" Yến Thắng Bình lập tức tỉnh rượu, con người run lên, "Con nói cái gì?"

Yến Hạc Thanh chậm rãi đứng dậy, cứ như đang nói một chuyện hết sức bình thường, "Những gì còn nợ các người tôi đã trả hết, từ nay

sẽ không bao giờ đến nữa." Cậu đi ra cửa, thấy Yến Thăng Bình vẫn chưa kịp phản ứng, cậu mở cửa rồi dừng lại nói, "Sau này có lỡ gặp trên đường cũng đừng gọi tôi."

Lúc này Yến Thăng Bình mới sức tỉnh.

Thì ra Yến Hạc Thanh trở về để dứt khoát vạch rõ giới hạn với bọn họ!

Không đời nào!

Yến Hạc Thanh trị giá năm triệu cơ mà, đó là tiền của lão, mạng của lão!

Lão xông tới cản Yến Hạc Thanh nhưng cậu đã ra ngoài đi xuống lầu, Yến Thăng Bình cuống quýt hét lên, "Thằng ranh kia mày không được đi!"

Triệu Huệ Lâm nghe động tĩnh chạy ra, thấy Yến Hạc Thanh không còn ở đó thì trong đầu ong ong, lập tức cầm nôi đuổi theo.

Yến Hạc Thanh chân dài, lại cố ý đi nhanh, đến dưới lầu mới để Yến Thăng Bình "đuổi kịp" mình, lão đồ ngẫu mắt giữ chặt cậu rồi chửi ầm lên, "Mày muốn đi cũng được nhưng lấy năm triệu ra trước đã! Mua đứt bán đoạn luôn."

Triệu Huệ Lâm cũng vừa đến, nghe Yến Thăng Bình nói thì hai mắt lập tức tối sầm, đời bà ta vốn chẳng có hy vọng gì, sự xuất hiện của Yến Hạc Thanh đã đem lại hy vọng cho bà ta, giờ lại nói năm triệu bay mất sao? Triệu Huệ Lâm cũng xông tới kéo Yến Hạc Thanh lên lầu, "Con ơi, về nhà ăn cơm đi."

Lúc này một bóng người cao to lập tức xuất hiện, dễ dàng đẩy hai vợ chồng ra, "Làm gì vậy!"

Chính là Triệu Cường.

Năm ngoái Lục Mục Trì tìm tới nhà họ Yến, Yến Thắng Bình và Triệu Huệ Lâm đã gặp Triệu Cường một lần nên có ấn tượng rất sâu sắc, giờ gặp lại bọn họ lập tức nhớ ra hẳn là vệ sĩ của Lục Mục Trì, càng thêm chắc chắn Yến Hạc Thanh đang dựa hơi Lục Mục Trì.

Yến Thắng Bình đỏ mặt tía tai, "Con ơi, cha nuôi con mười ba năm, con cho cha năm triệu cũng là lẽ thường tình mà! Lục thiếu gia giàu như vậy, năm triệu đối với cậu ta chỉ là cái móng tay nhưng có thể cứu mạng cha đấy, con đâu thể bỏ mặc cha được chứ....."

Yến Thắng Bình chảy nước mắt nước mũi đầm đìa, Triệu Huệ Lâm nghĩ trăm phương ngàn kế níu kéo Yến Hạc Thanh nhưng bị Triệu Cường cản lại, Lục Lâm đã dặn phải bảo vệ Yến Hạc Thanh không được làm rơi một sợi tóc, Triệu Cường là người cẩn thận nên tuyệt đối không cho bà ta đụng đến một sợi tóc của Yến Hạc Thanh, "Còn quậy nữa đừng trách tôi không nương tay!"

Mấy người hàng xóm đến xem náo nhiệt.

Thấy đã đạt được hiệu quả, Yến Hạc Thanh nói với Triệu Cường: "Tôi đi trước đây."

Triệu Cường lập tức kính cẩn trả lời, "Ngài yên tâm, tôi sẽ xử lý thật tốt."

Yến Hạc Thanh rời đi, Yến Thắng Bình và Triệu Huệ Lâm phát điên nhưng hai người có làm gì cũng không địch nổi vệ sĩ chuyên nghiệp như Triệu Cường, Triệu Cường dễ dàng khống chế bọn họ, chờ Yến Hạc Thanh rời khỏi cư xá mới buông hai người ra rồi cảnh cáo, "Sau này đừng quấy rối ông chủ tôi nữa."

Triệu Cường cũng bỏ đi.

Yến Thắng Bình là kẻ thượng đội hạ đạp, đánh không lại Triệu Cường, giờ Yến Hạc Thanh đi mất, năm triệu cũng chẳng còn, lão

vừa tức vừa sợ nên trút hết cơn giận lên Triệu Huệ Lâm, túm đầu bà ta đè xuống đất đánh, "Không có năm triệu thì đừng sống nữa! Tao đánh chết mày!"

Lần này lão chưa say lắm nhưng toàn tung đòn hiểm với Triệu Huệ Lâm, sức phụ nữ kém xa đàn ông, Triệu Huệ Lâm không chống cự được mà chỉ biết gào khóc, "Cứu tôi với! Đánh chết người rồi! Cứu tôi với....."

Có hàng xóm sốt ruột muốn đến can ngăn, Yến Thắng Bình đỏ mắt quát to, "Đứa chó nào dám tới giúp nó thì tao giết luôn!"

Không ai dám tiến lên.

Yến Phong đứng trên ban công hoảng sợ nhìn xuống lầu, toàn thân run lẩy bẩy, nước tiểu nhỏ giọt từ ống quần xuống đất.

Trong chiếc xe màu trắng, gã đàn ông quay video toàn bộ quá trình gửi cho Trình Giản.

"Trình thiếu, tên kia là vệ sĩ của Lục Mục Trì đấy ạ." Hắc đang nói đến Triệu Cường.

Trình Giản nhả khói, ấn nút tạm dừng rồi nhìn chăm chăm Yến Hạc Thanh, lạnh lùng nhếch miệng cười.

Lần trước nghe Triệu Duy Phương nói, hắc vẫn không tin loại người rác rưởi như Lục Mục Trì thật lòng thích ai, nhưng hôm nay thấy Triệu Cường thì hắc tin rồi.

Điều này khiến hắc nảy ra một ý kiến hay.

Lục Mục Trì phế hắc vì Yến Hạc Thanh, vậy hắc sẽ để người nhà của Yến Hạc Thanh đi xử Lục Mục Trì.

Hắc không dễ chịu, đời này Lục Mục Trì và Yến Hạc Thanh cũng

đừng mong sống tốt hơn!

Trình Giản chậm rãi hút thuốc rồi mở miệng, "Dẫn con ma men kia về gặp tao."

Sau đó cúp máy.

*

Yến Hạc Thanh rời khỏi cư xá rồi lên xe taxi.

Lục Lãm ngồi chờ ở ghế sau, Yến Hạc Thanh vừa lên xe thì kiểm tra cánh tay cậu trước, anh đã thấy hai vợ chồng Yến Triệu lôi kéo cậu.

"Không bị thương đâu ạ." Yến Hạc Thanh cười, còn lắc lắc bàn tay, "Xương cốt cũng không sao."

Ánh mắt Lục Lãm thâm trầm, "Lần cuối đấy nhé."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Dạ."

Sau màn kịch lúc nãy, chắc chắn Trình Giản sẽ tìm tới Yến Thắng Bình.

Trong nguyên tác, thủ phạm gây ra vụ tai nạn kia chính là Yến Thắng Bình.

Đem cậu đổi lấy chín triệu, Yến Thắng Bình bị bạn mình lừa gạt đầu tư, chẳng mấy chốc đã mất cả chì lẫn chài, sau đó tìm Lục Mục Trì đòi tiền nhưng bị hấn nóng nảy đuổi đi.

"Yến Hạc Thanh chỉ đáng giá bấy nhiêu đó thôi."

Yến Thắng Bình tới cửa xin xỏ vô số lần, về sau bị Lục Mục Trì đạp xuống cầu thang.

"Thằng ăn mày." Lục Mục Trì không nể mặt, "Đừng đến làm phiền tao nữa."

Yến Thăng Bình uống rượu suốt đêm, hôm sau say xỉn đến tìm Lục Mục Trì, hoa mắt lái xe đụng vào.

Yến Thăng Bình phạm tội gây tai nạn giao thông, bị kết án ba năm tù. Suốt thời gian đó đều là Lâm Phong Trí tiếp tế cho mẹ con Triệu Huệ Lâm.

.....

Yến Hạc Thanh định thần lại, cậu không nói cho Lục Lãm biết vụ tai nạn xảy ra cuối cùng.

Cậu đổi đề tài, "Giờ mình đi đâu ạ?"

Lục Lãm nhìn cậu chăm chăm một lúc lâu rồi mới cầm tay cậu đặt lên đùi, "Trung tâm mua sắm."

Trong xe bật máy lạnh nên mười ngón đan xen cũng không thấy nóng.

Yến Hạc Thanh để mặc anh nắm chặt tay mình, hơi bần khoản, "Anh muốn mua gì à?"

Lục Lãm cười, "Người lớn thì không tính nhưng có mấy đứa cháu gái, lần đầu gặp mặt, em là chú mới chẳng lẽ không đem theo quà sao?"

Yến Hạc Thanh không biết Lục Lãm còn có cháu gái, cậu hỏi: "Mấy tuổi ạ?"

"Hai đứa năm tuổi, ba đứa sáu tuổi."

Biết nhà họ Lục giàu có, bọn trẻ cũng không thiếu thứ gì, Yến Hạc

Thanh hỏi Lục Lãm về tính cách từng đứa rồi mới chọn quà.

Một hộp đồ chơi gỗ, hai hộp mô hình, một quả địa cầu tự quay, còn một đứa thích công chúa nên Yến Hạc Thanh định mua cho nó một cái váy công chúa.

Hai người đàn ông lần đầu tiên vào cửa hàng trang phục trẻ em, nhìn dãy váy xinh xắn lấp lánh đủ màu sắc, Yến Hạc Thanh tỏ vẻ khó xử, quay đầu hỏi Lục Lãm, "Mua váy công chúa Bạch Tuyết được không?"

Lục Lãm bật cười, "Anh cũng đâu có kinh nghiệm gì."

Yến Hạc Thanh ngờ vực, "Trước kia anh không tặng quà cho tụi nhỏ à?"

"Năm nào cũng là trợ lý chuẩn bị mà."

Yến Hạc Thanh hỏi: "Có ảnh của nó không?"

Lục Lãm lấy điện thoại ra đưa cho cậu, "Em xem vòng bạn bè đi. Bố nó tên Lục Tùy An."

Yến Hạc Thanh cầm lấy điện thoại, vừa bật màn hình mở khóa thì bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Trên hình nền là một góc nghiêng gầy gò trong ánh sáng nhập nhoạng giữa ngày và đêm.

Nhưng Yến Hạc Thanh nhận ra được mình.

Đây là nơi Lục Lãm dẫn cậu đến tập lái xe.

Yến Hạc Thanh không biết Lục Lãm từng chụp ảnh mình, còn cài làm màn hình mở khóa nữa.

Cậu liếc trộm Lục Lãm, lập tức bị anh bắt gặp.

Thấy vành tai cậu đỏ lên, vẻ mặt Lục Lãm hết sức tự nhiên, chẳng có chút ngại ngùng nào vì bị phát hiện chụp lén mà còn nói: "Khi nào rảnh cho anh chụp thêm mấy tấm để thay đổi nhé."

Yến Hạc Thanh né tránh ánh mắt chăm chú của Lục Lãm rồi cúi đầu mở Wechat.

Người yêu cài ảnh nhau làm màn hình mở khóa là điều hết sức bình thường nhưng Yến Hạc Thanh lại thất thần.

Đến khi hoàn hồn lại, cậu mới thấy mình lỡ tay ấn like mấy status trong vòng bạn bè của Lục Lãm.

Tất cả đều là của Sở Tử Ngọc.

Chưa kịp unlike thì khung chat của Sở Tử Ngọc đã hiện ra liên tiếp.

"Tui có hoa mắt không vậy? Lục tổng like bài tui đăng á??"

"Ha ha ha, Lục tổng chắc không phải cậu trượt tay đấy chứ! Tớ chụp màn hình rồi đó nha!"

Yến Hạc Thanh đưa cho Lục Lãm xem, anh trực tiếp kéo xuống, "Kệ cậu ta đi."

Kéo đến Lục Tùy An mới dừng lại.

Trên trang chủ toàn khoe hình con gái mình.

Cô bé trắng trẻo mũm mĩm, chụp kiểu gì cũng thấy xinh xắn đáng yêu, Yến Hạc Thanh nhìn một hồi, phát hiện cô bé thích màu hồng và xanh dương.

Thế là cậu chọn cho cô bé một chiếc váy công chúa nhiều tầng bằng

voan màu xanh nhạt và một đôi giày bạc lấp lánh.

Lúc tính tiền cậu không dùng thẻ phụ của Lục Lãm, thấy anh nhìn sang, cậu cong mắt cười nói, "Chú mới lần đầu tiên mua quà mà xài tiền của chú cũ thì đâu có thành ý."

Gần đây Yến Hạc Thanh rất hay cười.

Không phải kiểu cười lịch sự xa cách mà trong mắt cũng có ý cười, đôi mắt nhạt màu tỏa ra ánh sáng lung linh, đẹp đến nỗi làm người ta muốn nhìn mãi.

Trong tiệm có mấy người khách nhìn trộm Yến Hạc Thanh liên tục.

Lục Lãm nhẫn nhịn hồi lâu, chờ mua quà xong ra khỏi cửa hàng, anh kéo người lên xe rồi đi ra hôn một lúc lâu, âm sắc nồng đậm, "Mai ăn xong đi ngay nhé."

Ngày mai Lục Mục Trì hết hạn tạm giam nên cũng sẽ dự tiệc nhà họ Lục, Yến Hạc Thanh chớp mắt, "Vì Lục....."

Chưa kịp nói hết thì lại bị chặn miệng, nhưng lần này không còn kịch liệt nữa, đôi môi nóng rực áp vào môi Yến Hạc Thanh nhẹ nhàng mơ/n trớn, ngay cả giọng nói của Lục Lãm cũng nóng hổi.

"Đừng cười với bất kỳ ai."

"Ngoài anh ra."

Chương 124

Mi mắt Yến Hạc Thanh giật giật.

"Cháu gái anh cũng không được à?"

Cậu biết ý Lục Lãm không phải như vậy nhưng vẫn trêu anh, Lục Lãm lại không tiếp chiêu, ngón cái không nhẹ không nặng xoa vành tai Yến Hạc Thanh, "Mau trả lời đi."

Yến Hạc Thanh nhìn anh, đáy mắt bỗng nhiên sáng lên, đưa tay ôm chặt cổ Lục Lãm rồi ngẩng đầu kề vào tai anh, giọng nói rất nhẹ nhưng rõ ràng, "Em vẫn luôn làm vậy mà."

Yến Hạc Thanh vừa thốt ra mấy chữ này thì cổ họng Lục Lãm thít chặt đến phát đau, anh nheo mắt lại, đột nhiên buông cậu ra rồi mở cửa xuống xe.

Yến Hạc Thanh đang định hỏi anh đi đâu thì Lục Lãm đóng cửa lại, đi tới ngồi vào ghế lái, đưa tay cởi ra hai nút áo sơ mi, còn tăng nhiệt độ máy lạnh lên.

"Hôm nay ăn ở ngoài nhé." Lục Lãm khởi động xe.

Có lẽ anh đã lên kế hoạch nên lần này không hỏi Yến Hạc Thanh nữa mà lập tức lên đường.

Yến Hạc Thanh chống tay ngồi dậy, bị Lục Lãm hôn một lúc lâu làm áo hơi xộc xệch, cậu sửa sang lại rồi chồm tới trước mở hộp tay vịn lấy ra gói dưa sấy.

Cậu lấy một miếng dưa cho Lục Lãm trước, "Ba giờ chiều rồi."

Quá muộn để ăn trưa, quá sớm để ăn tối.

Lục Lãm sắp chạm môi vào dưa sấy thì dừng lại nói: "Đi spa trước đã."

Sau đó mới ăn dưa sấy.

Spa khá gần trung tâm mua sắm, qua một cột đèn giao thông là đến.

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh đi spa, tắm xong cậu uống chén trà nhài rồi mặc đồ chuyên dụng đi ra, Lục Lãm đã xoa bóp trước.

Căn phòng lờ mờ tràn ngập mùi oải hương thơm dịu, giữa hai chiếc giường có một tấm rèm trong suốt.

Hai mắt Lục Lãm nhắm hờ, dường như đã ngủ thiếp đi.

Yến Hạc Thanh nhẹ nhàng đi đến chiếc giường trống rồi nằm sấp theo lời kỹ thuật viên, kỹ thuật viên cởi áo cậu ra thoa tinh dầu rồi bắt đầu xoa bóp.

Lực tay vừa phải nhưng Yến Hạc Thanh lại đau đến nổi lông mày nhíu chặt, vô thức phát ra một tiếng kêu khẽ.

"Trong người em có khí ẩm, mới xoa bóp thấy đau là bình thường, nếu lát nữa vẫn còn đau thì đừng làm tiếp nữa." Kỹ thuật viên chưa kịp giải thích thì một giọng nói đã truyền đến từ bên cạnh.

Yến Hạc Thanh quay đầu sang, cách màn lụa trắng che lưng chừng, Lục Lãm không hề ngủ mà nhìn cậu bằng đôi mắt đầy ý cười.

Chẳng biết đã nhìn bao lâu rồi.

Hai người đã từng làm chuyện thân mật hơn nhưng vánh tại Yến

Hạc Thanh vẫn đỏ bừng, "Dạ." Cậu quay đầu nhìn chăm chăm phía trước, cảm giác đau trên lưng giảm hẳn đi, một lát sau nhẹ nhàng quay đầu lại.

Lập tức chạm vào ánh mắt Lục Lãm.

Lần này Yến Hạc Thanh không tránh mà lẳng lẳng nhìn anh, dần dà không còn thấy đau nữa.

Xoa bóp xong, hai kỹ thuật viên rời khỏi phòng, đóng cửa lại rồi bật nhạc nhẹ để họ nghỉ ngơi.

Chỉ còn mình và Lục Lãm, Yến Hạc Thanh mới yên tâm hạ mí mắt xuống, để mặc cơn buồn ngủ ập tới rồi chìm vào giấc ngủ say.

Khi cậu thức giấc thì nhạc trong phòng đã tắt, ngoài cửa sổ là tiếng mưa rơi tí tách, chưa kịp nhìn rõ đã bị mùi hương quen thuộc phía sau bao trùm.

"Cảm giác thế nào?" Lục Lãm bế cậu vào phòng thay đồ.

Đến ghế mới đặt cậu xuống.

Yến Hạc Thanh cựa quậy mấy lần, ngoại trừ bả vai hơi đau thì những chỗ khác vô cùng thoải mái.

Cậu gật đầu, "Dễ chịu lắm ạ."

Lúc này Lục Lãm mới nói cho cậu biết tin mới nhận được, "Yến Thắng Bình mua một chiếc xe cũ rồi."

Hai tiếng trước, Yến Thắng Bình nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, đập vào mắt là dãy chai rượu đủ loại trên bàn trà, lão liếm môi mấy lần.

Trình Giản bưng ly rượu lên cười nhạt, "Rót cho Yến tiên sinh một ly đi."

Triệu Duy Phương lập tức rót rượu cho Yến Thắng Bình rồi cười thân tình, "Mời Yến tiên sinh."

Yến Thắng Bình ngửi mùi đã biết là rượu ngon, lão nuốt nước bọt nhưng vẫn cảnh giác chứ chưa cầm ngay, "Tôi không biết các anh."

Triệu Duy Phương vừa định mở miệng thì Trình Giản đã quăng một tấm thẻ đến trước mặt Yến Thắng Bình, uống một hớp rượu rồi nói: "Trong thẻ có năm triệu đấy."

Yến Thắng Bình như được bật công tắc, hai mắt dán chặt vào thẻ ngân hàng, "Anh, anh là....."

"Tôi điều tra rồi, ông túng quẫn như vậy, ngày ngày bị bọn cho vay nặng lãi đòi nợ đều là nhờ Lục Mục Trì ban tặng." Nhắc tới Lục Mục Trì, Trình Giản nghiêng răng suýt gãy.

Yến Thắng Bình lập tức cảnh giác, "Tôi không hiểu ý anh."

Sau mấy lần chịu khổ, lão cực kỳ sợ Lục Mục Trì.

"Tôi không rảnh nói nhảm với ông!" Trình Giản ném ly rượu đi, bỗng nhiên đứng phắt dậy, "Nếu ông giải quyết Lục Mục Trì thì năm triệu này sẽ thuộc về ông."

Yến Thắng Bình hoảng hồn đặt móng ngồi phịch xuống đất, xoa tay lia lịa, "Thôi thôi, tôi có một vạn lá gan cũng không dám làm hại Lục thiếu gia đâu....."

"Không dám cũng phải dám!" Trình Giản trừng mắt.

Triệu Duy Phương vội vã giảng hòa, hấn ngồi xuống thuyết phục Yến Thắng Bình, "Yến tiên sinh, khoản vay nặng lãi kia cả đời này ông cũng không trả nổi đâu, sao không liều một phen thử xem? Năm triệu lặn đó."

Yến Thăng Bình lại nhìn tấm thẻ ngân hàng, vừa muốn vừa sợ, huyết thái dương rịn ra mồ hôi lạnh, "Tôi chỉ là dân đen, đâu biết làm gì....."

"Ít nhất cũng phải biết lái xe chứ?" Triệu Duy Phương ngắt lời lão.

Con người Yến Thăng Bình mở to, Triệu Duy Phương cười đơn đả, "Say rượu lái xe chỉ bị tù ba năm thôi, hơn nữa có Trình thiếu của chúng ta thì ba năm thành một năm, một năm thành án treo, đổi lấy năm triệu không đáng sao?"

Đây là phương án mà Trình Giản và Triệu Duy Phương đã bàn nhau.

Thứ rác rưởi như Yến Thăng Bình còn lâu mới đến gần Lục Mục Trì được, nếu may mắn tới gần thì khỏi cần vệ sĩ mà một mình Lục Mục Trì cũng dư sức giải quyết lão.

Cách duy nhất là dàn dựng một vụ tai nạn xe.

Hơn nữa Yến Thăng Bình là ma men, say rượu lái xe cũng hết sức bình thường.

Nhưng ba năm thành một năm, một năm thành án treo chỉ là Triệu Duy Phương lừa gạt Yến Thăng Bình mà thôi, với thế lực của nhà họ Lục, Yến Thăng Bình đã làm hại Lục Mục Trì thì đừng mong yên ổn.

Tất nhiên Triệu Duy Phương sẽ không nhắc nhở Yến Thăng Bình điểm này.

Trình Giản muốn ra đòn quyết liệt với Lục Mục Trì và Yến Hạc Thanh.

Chẳng phải Lục Mục Trì là tình thánh vĩ đại sao, chẳng phải vì một món đồ chơi rẻ tiền mà đẩy hẳn vào chỗ chết sao? Hẳn muốn nhìn xem bị người thân của Yến Hạc Thanh tông chết, Lục Mục Trì có còn làm tình thánh vĩ đại được nữa không.

Anh mắt Trình Giản tràn đầy căm thù.

Yến Thăng Bình bị thuyết phục, luôn miệng hỏi lại, "Tôi sẽ không sao thật chứ?"

Triệu Duy Phương vỗ ngực cam đoan, "Cùng lắm chỉ ngồi tù một năm thôi, hơn nữa bây giờ con ông chẳng khác nào đứa thiếu năng, ông còn bị mọi người khinh thường, tất cả đều do Lục Mục Trì gây ra, chẳng lẽ ông không muốn trút giận sao?"

Hắn cầm thẻ ngân hàng đưa tới trước mắt Yến Thăng Bình, "Chỉ cần ông gạt đầu thì năm triệu này sẽ là của ông."

Yến Thăng Bình nuốt nước miếng liên tục, bàn tay từ từ vươn tới thẻ ngân hàng, bỗng nhiên giật phắt rồi nắm chặt trong lòng bàn tay.

Triệu Duy Phương và Trình Giản liếc nhau một cái rồi cười thầm.

.....

Yến Hạc Thanh không chắc vụ tai nạn có xảy ra hay không, giờ nghe Yến Thăng Bình đi mua xe thì đã chắc chắn.

Cậu định thần lại, xoa bả vai nói: "Em đói rồi, lẩu cháo lần trước chưa ăn bao nhiêu, lát nữa đi ăn lẩu cháo được không?"

Lục Lãm biết Yến Hạc Thanh đang lảng sang chuyện khác nên thuận theo lời cậu, xoa đầu cậu nói, "Tùy em quyết định."

*

Sáng hôm sau, Lục Lãm xuống giường thì thấy Yến Hạc Thanh đang bận rộn trong phòng khách.

Tối qua họ về căn hộ ở trung tâm thành phố.

Trời mưa cả đêm nên không khí sáng nay vô cùng trong lành, căn hộ nằm trên tầng cao nhất, xung quanh không bị che chắn, ba mặt lấy ánh sáng, nắng mai rọi qua cửa sổ sát đất vào phòng khách, Yến Hạc Thanh mặc sơmi trắng và quần jean sáng màu ngồi xếp bằng trên thảm gói quà.

Yến Hạc Thanh không nhờ cửa hàng gói giùm mà tự tay chọn giấy gói quà và ruy băng.

Dựa theo sở thích của mấy bé gái, cậu còn thắt nơ thành nhiều kiểu khác nhau.

Có hộp thắt nơ con bướm, có hộp thắt nơ hoa hồng.

Cậu mãi làm nên không để ý Lục Lãm ngồi xồm bên cạnh.

"Thích trẻ con vậy à?" Lục Lãm nhìn cậu.

Ở viện mồ côi, Yến Hạc Thanh ở chung với bọn trẻ rất vui vẻ.

Nếu Yến Hạc Thanh thích thì anh có thể qua lại thường xuyên hơn với những hộ hàng có con nhỏ.

Yến Hạc Thanh buộc lại bông hồng cuối cùng, "Tụi nó là cháu anh mà."

Lúc này Lục Lãm có điện thoại.

Là Lục Tri Thiên.

Vì chuyện Lục Mục Trì nên tối qua Lục Xương Thành đến biệt thự của bà quát tháo một trận, nhưng không phải vì chuyện này mà Lục Tri Thiên gọi điện.

Bà biết Lục Lãm đã cầu hôn thành công, với tính cách của Lục Lãm chắc chắn hôm nay sẽ đưa Yến Hạc Thanh đến dự tiệc nhà họ Lục,

vì vậy bà mới gọi điện dặn dò.

"Cha con nóng tính lắm, để ý Tiểu Hạc Thanh nhiều vào nhé."

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh đang sắp xếp mấy hộp quà, nét mặt vô cùng dịu dàng, "Con biết rồi ạ."

"Còn nữa, Tiểu Hạc Thanh còn trẻ, lần đầu gặp họ hàng ít nhiều gì cũng ngại, các con ăn xong rồi đi ngay nhé, dù sao sau này vẫn còn nhiều dịp gặp gỡ mà."

"Dạ."

Lục Tri Thiên dặn dò thêm hồi lâu rồi cười tủm tỉm: "Tiểu Hạc Thanh đang ở cạnh con đúng không, cho mẹ nói chuyện với nó một lát."

Lục Lãm đưa điện thoại cho Yến Hạc Thanh, "Mẹ muốn nói chuyện với em này."

Sau đó anh vào bếp làm điểm tâm.

Yến Hạc Thanh nghe thấy "mẹ" thì run lên một hai giây, nắm chặt điện thoại không biết phải gọi thế nào.

Lục Tri Thiên cũng nghe được chữ mẹ kia, cực kỳ hài lòng với hiệu suất của Lục Lãm, nhưng bà hiểu người trẻ tuổi hay ngại ngùng nên nhất thời không gọi được, hiền hậu cười nói: "Đừng vội, lần sau gặp cho con bao lì xì đổi cách xưng hô rồi hãy gọi."

Thấy Lục Tri Thiên nghĩ cho mình như vậy, ánh mắt Yến Hạc Thanh đong đầy triu mến.

"Mẹ, buổi sáng tốt lành ạ."

Lời nói kẹt lại trong cổ thốt ra một cách tự nhiên.

Lục Tri Thiên nói ngay: "Ừ ừ, Hạc Thanh của chúng ta cũng có buổi sáng tốt lành nhé."

Cuộc điện thoại này kéo dài đến khi Lục Lãm làm điểm tâm xong, Lục Tri Thiên mới cúp máy.

Ăn sáng xong, hai người không đi ra ngoài mà ở nhà, ai làm việc nấy, đảo mắt đã đến trưa.

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh mặc đồ trang trọng.

Là đồ mới mua tuần trước, một bộ vest đen cổ điển hai hàng khuy phối hợp với sơmi trắng và cà vạt đen tuyền.

Yến Hạc Thanh mặc vest xong đi ra, Lục Lãm đang cài khuy măng sét, bộ vest của anh cùng kiểu cùng màu với Yến Hạc Thanh, chỉ khác màu khuy măng sét.

Của Lục Lãm là đá đen hình vuông, còn Yến Hạc Thanh là đá mắt mèo màu xanh vàng.

Ánh mắt Lục Lãm đảo qua Yến Hạc Thanh, anh thả tay xuống rồi đi vào phòng quần áo, lúc trở ra trên tay có thêm một cặp kính gọng bạc.

Anh đi tới trước mặt Yến Hạc Thanh rồi đeo kính cho cậu.

Yến Hạc Thanh đeo xong mới biết là kính không độ, cậu khó hiểu, "Sao phải đeo kính ạ?"

Lông mày Lục Lãm hơi nhíu lại.

Muốn che bớt đôi mắt nhưng đeo kính cũng vẫn nổi bật như vậy.

Anh vò tóc Yến Hạc Thanh mấy lần, "Không có gì, đi thôi."

Yến Hạc Thanh chỉ tưởng là vật trang trí nên không nghĩ nhiều mà theo Lục Lãm lên đường.

Cùng lúc đó, Lâm Phong Huyền toát mồ hôi nhìn chăm chăm camera tìm kiếm bóng dáng Lâm Phong Trí.

Lâm Phong Trí ở lì trên nhà cây không chịu ra, cũng không còn chữa mắt, chỉ gọi điện cho mẹ Lâm liên tục.

Nhưng điện thoại trong nước của mẹ Lâm đã khóa.

Mỗi ngày Lâm Phong Huyền đành phải bớt chút thời gian đến nhà cây thăm Lâm Phong Trí, chiều nay hẳn đi làm về ghé qua nhà cây thì Lâm Phong Trí đã biến mất.

Dạo này Lâm Phong Huyền bị Lâm Phong Trí làm cho sức cùng lực kiệt, hẳn thật sự không muốn xen vào nữa nhưng nghĩ đến thị lực của y đang giảm sút nhanh chóng, chạy loạn để xảy ra chuyện, hẳn vẫn quyết định tìm y.

Lâm Phong Huyền đến chỗ ban quản lý cư xá để xem camera.

Xem đến khi đầu sắp nổ tung, rốt cuộc mới phát hiện bóng dáng Lâm Phong Trí.

Lâm Phong Trí rời khỏi cư xá lúc 3 giờ 31 phút chiều.

Lâm Phong Huyền gọi cho Cố Tinh Dã trước, Cố Tinh Dã nghe nói Lâm Phong Trí lại biến mất thì thở dài, "Cậu ấy không gọi cho em, anh thử gọi Lục Mục Trì xem sao."

Lúc này Lâm Phong Huyền mới nhớ ra quan hệ của Lâm Phong Trí và Lục Mục Trì xem như không tệ.

Hỏi bao nhiêu người mới có được số của Lục Mục Trì, kết quả vừa nói "Chào Lục tiên sinh, tôi là Lâm Phong — —"

Lục Mục Trì lập tức cúp máy.

Hắn bực bội nói lỏng cà vạt, "Rốt cuộc là đi đâu hả?"

Hôm nay Lục Hàn đến trại tạm giam đón hắn, không nói đi chỗ nào mà chỉ kéo hắn lên xe.

Lục Hàn thở phào nhẹ nhõm, may mà Lục Mục Trì không nhớ hôm nay có tiệc gia đình.

Lục Xương Thành xem trọng thể diện nhất, hôm nay không cần được Lục Lãm dẫn đàn ông đến dự tiệc gia đình nên càng phải làm cho mình nở mày nở mặt.

Hơn nữa gần đây trong gia tộc đang đồn đại Lục Mục Trì bị tạm giam, Lục Xương Thành đã ra lệnh cưỡng chế Lục Mục Trì xuất hiện, muốn xem trò cười của ông ta à, không có cửa đâu!

Lục Hàn không trả lời thẳng, "Đi rồi biết."

Lục Mục Trì phiền chết, trong đầu hắn chỉ có mỗi mình Yến Hạc Thanh, lồng ngực nghẹn ứ, xe vừa dừng lập tức mở cửa xuống xe hít thở.

Lúc này một chiếc Maybach dừng lại phía sau.

Tim Lục Mục Trì run lên, dờ dẫm quay đầu lại.

Cửa xe mở ra, Lục Lãm bước xuống trước rồi đi vòng qua bên kia mở cửa.

Nhận ra điều gì, Lục Mục Trì muốn chạy nhưng hai chân như bị đóng đinh vào mặt đất, hoàn toàn không nghe lời hắn nữa, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn Yến Hạc Thanh xuống xe.

Lục Hàn cũng thấy Lục Lãm và Yến Hạc Thanh bên cạnh anh.

Hai người mặc vest giống nhau, khỏi cần nói cũng biết là quan hệ gì, trong lòng Lục Hàn khinh thường nhưng vẫn mỉm cười tiến lên, "A Lãm, cậu ấy là — —"

Lục Hàn cảm thấy Yến Hạc Thanh khá quen nên nhìn kỹ lại, "Có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi không? Cậu....."

Yến Hạc Thanh không kiêu ngạo không tự ti, "Chào ngài, Yến Hạc Thanh."

Con người Lục Hàn run lên, lập tức quay đầu nhìn Lục Mục Trì.

Lục Mục Trì siết chặt tay muốn bỏ đi nhưng Lục Lãm lại lên tiếng, "Tới đây."

Lục Mục Trì đã sắp bóp gãy ngón tay, im lặng mấy giây rồi mới giậm chân đi tới chỗ Lục Lãm và Yến Hạc Thanh.

Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, "Chú."

Lục Lãm không trả lời mà chỉ nhìn Lục Mục Trì chằm chặp, hắn bóp tay răng rắc, toàn bộ cơ mặt đều co lại.

Hồi lâu sau, hắn rít qua kẽ răng.

"Chú Yến."

Chương 125

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Chào cậu."

Bình thản như mới gặp lần đầu.

Lục Mục Trì cắn nát răng hàm.

Yến Hạc Thanh đi lướt qua vai Lục Mục Trì rồi âm thầm liếc nhìn vệ sĩ cách đó không xa.

Trước đây Lục Mục Trì có hai vệ sĩ tháp tùng nhưng lần trước hắn biến mất, hơn nữa còn đề phòng Trình gia giờ trò nên Lục Xương Thành đã tăng số người lên, giờ là bốn vệ sĩ.

Tính cả Triệu Cường, bốn người đều được tuyển chọn kỹ càng, năng lực nghiệp vụ vô cùng xuất sắc.

Hàng mi Yến Hạc Thanh chớp nhẹ, thu mắt lại rồi trở về xe lấy quà.

Năm hộp quà đựng trong túi giấy không nặng lắm nhưng Lục Lãm vẫn đi tới xách, nói mấy câu với Lục Hàn rồi dẫn Yến Hạc Thanh vào khách sạn trước.

Chờ hai người đi xa, Lục Hàn mới ngạc nhiên hỏi Lục Mục Trì, "Chẳng phải Yến Hạc Thanh là — —"

Không chờ ông ta nói hết, Lục Mục Trì đã định lên xe bỏ đi, bàn tay chạm vào cửa xe càng run dữ dội hơn, hắn đứng sững một lát rồi lại siết chặt tay bước nhanh vào khách sạn.

Gia tộc Lục thị khổng lồ, Lục Xương Thành đứng thứ hai, anh trai qua đời, ông ta còn hai em trai và ba em gái.

Sảnh tiệc nằm trên lầu hai, một người đàn ông mặc vest mang giày da chờ sẵn ở cửa, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh vừa ra khỏi thang máy thì hắn bước nhanh tới, "Anh Lãm!"

Hắn định đón lấy túi giấy nhưng Lục Lãm từ chối, hắn lập tức nhìn sang Yến Hạc Thanh.

Đây là lần đầu tiên Lục Lãm dẫn khách theo, mặc dù rất tò mò nhưng hắn không để lộ ra mặt mà lịch sự mỉm cười chìa tay với cậu, "Chào cậu, tôi là Lục Tùy An, em thứ hai của anh Lãm."

Yến Hạc Thanh lập tức nhớ ra.

Người hay khoe con gái trong vòng bạn bè.

Lục Lãm đã giới thiệu trước với cậu, Lục Tùy An là con út của chú Năm, nhỏ hơn Lục Lãm một tuổi.

Yến Hạc Thanh lịch sự bắt tay hắn, "Chào anh, em là Yến Hạc Thanh."

Cậu vừa dứt lời thì trong sảnh tiệc có mấy người đi ra, ai nấy đều nhiệt tình đi tới chỗ Lục Lãm, trông thấy Yến Hạc Thanh bên cạnh thì khó giấu vẻ kinh ngạc, Lục Tùy An chủ động giới thiệu, "Đây là Yến tiên sinh, bạn của anh Lãm — —"

"Đây là người yêu tôi." Lục Lãm mở miệng, "Tháng sau sẽ kết hôn."

Đúng lúc đó Lục Mục Trì cũng vừa đến, nghe thấy câu này thì sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đám người chỉ yên tĩnh một tích tắc, sau đó tranh nhau mời mọc Yến Hạc Thanh vào trong, "Thì ra là người nhà, chào cậu chào cậu,

tôi là ——"

Vừa đi vừa tự giới thiệu.

Yến Hạc Thanh đã ghi nhớ tất cả họ hàng của Lục Lãm, nghe tên là biết ngay, cậu trả lời từng người một.

Lục Lãm không đi theo, điện thoại của anh reo lên, Yến Hạc Thanh quay đầu nhìn, anh đưa tay ra hiệu cho cậu vào trước, Yến Hạc Thanh mỉm cười gật đầu.

Sự tương tác giữa hai người lọt hết vào mắt Lục Mục Trì, sắc mặt hắn càng khó coi hơn, Lục Lãm liếc hắn một cái, không thèm để ý mà đi tới cửa sổ nghe điện thoại.

Trợ lý gọi đến.

"Lục tổng, giờ đưa quà tới được chưa ạ?"

Lục Lãm đã chuẩn bị một món quà khác, anh đưa tay lên xem đồng hồ, còn mười phút nữa, anh bảo trợ lý đem tới.

Lục Lãm cắt điện thoại rồi trở lại sảnh tiệc, Lục Mục Trì đã vào, còn Lục Tùy An vẫn đang chờ anh ở cửa.

Bỗng nhiên Lục Lãm thoáng thấy góc hành lang có một bóng người rút lại, ánh mắt anh lóe lên, đi vào sảnh tiệc.

Lục Tùy An theo sát phía sau.

Trong sảnh, điện thoại của Lục Xương Thành reo lên, người gọi là Lục Hàn, ông ta đang định nghe thì ở cửa vang lên động tĩnh, vừa nhìn sang thì thấy ngay Yến Hạc Thanh.

Lục Xương Thành lập tức để điện thoại xuống.

Lục Mục Trì dám dẫn Yến Hạc Thanh đến dự tiệc nhà họ Lục à!

Sau đó ông ta thấy Lục Mục Trì đi sau mấy bước, tức đến run người nhưng không thể làm ầm ĩ trước mặt mọi người nên chỉ gọi, "Lục Mục Trì, tới đây!"

Yến Hạc Thanh cũng nhìn thấy Lục Xương Thành, ánh mắt cậu hơi trầm xuống, đi tới trước mặt ông ta, "Lục lão tiên sinh, đã lâu không gặp."

Những người khác ngồi chung bàn không biết Yến Hạc Thanh nên đều tò mò nhìn sang, em gái Lục Xương Thành hỏi: "Anh Hai, đây là?"

Lục Xương Thành liếc Yến Hạc Thanh để cảnh cáo cậu đừng nói lung tung, Yến Hạc Thanh lễ phép gật đầu rồi ung dung nói, "Chào các vị trưởng bối, cháu là người yêu của Lục Lãm."

Cả bàn lặng ngắt như tờ, Lục Xương Thành cứ tưởng mình nghe lầm tên, "Cậu nói cái gì?"

Lục Mục Trì vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng Yến Hạc Thanh, chỉ hận không thể dẫn cậu đi ngay lập tức.

Yến Hạc Thanh đang định lập lại thì cánh tay bị nắm lấy, theo sau là một mùi hương quen thuộc, Lục Lãm trả lời thay cậu, "Em ấy là Yến Hạc Thanh, con đã cầu hôn thành công, tháng sau sẽ kết hôn."

Lục Xương Thành bàng hoàng nhìn Lục Mục Trì, Lục Mục Trì siết chặt tay.

Đối với chuyện Lục Lãm bỗng nhiên kết hôn với nam giới, những người khác tuy có kinh ngạc nhưng cũng không dám nhiều lời, huống chi Lục Lãm kết hôn với đàn ông còn là tin mừng đối với các nhánh khác trong dòng họ, ai nấy đều chúc mừng Lục Xương Thành và hỏi thăm ngày cưới cụ thể.

Sắc mặt Lục Xương Thành hết trắng lại xanh, không trả lời được nên nổi cáu: "Sao còn chưa bùng đồ ăn lên nữa?"

Lục Tùy An nói ngay, "Để cháu đi giục."

Đúng lúc nhân viên phục vụ đẩy xe vào, nhưng không phải đồ ăn mà là mấy thùng giấy dán kín.

Lục Lãm buông Yến Hạc Thanh ra rồi mỉm cười nhìn cậu, "Quà em chuẩn bị đấy, tự đưa đi."

Yến Hạc Thanh lập tức hiểu ra món quà này dành cho Lục Mục Trì.

Ngoài mấy trường bối thì quà của những người khác đều như nhau, cậu tự tay đưa quà, ở đây ai cũng tinh ý, người nhỏ hơn Lục Lãm thì nói cảm ơn chú Yến, người bằng vai phải lứa thì gọi cậu là Tiểu Yến.

Đến lượt Lục Mục Trì, hắn nhìn chằm chằm hộp quà, sắc mặt cực kỳ khó coi, hồi lâu sau vẫn không nhận, người trạc tuổi đứng cạnh âm thầm huých hắn, "Anh Trì, người yêu chú Lãm tặng quà cho anh kìa!"

Lục Mục Trì bỗng nhiên giật phắt rồi cố gắng kéo khóe miệng lên, "Cảm ơn chú Yến."

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, tức không chịu nổi, suýt nữa bóp nát hộp quà.

Hắn nhìn chằm chằm Yến Hạc Thanh rồi sai bước tới một chiếc bàn khác bày trà, rượu và nước trái cây, rót đầy một ly rượu, uống vào đắng đến nỗi buồn nôn.

Yến Hạc Thanh lại tặng quà cho lũ trẻ.

Năm bé gái cực kỳ lễ phép, nhận được quà thì cảm ơn Yến Hạc Thanh trước, sau đó mới vây quanh cậu, so với quà chúng càng

thích anh đẹp trai này hơn.

"Anh sắp kết hôn với bác em rồi hả?" Con gái Lục Tùy An mở miệng trước, đôi mắt to tròn đen láy tràn ngập háo hức.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống ngang hàng với cô bé, đôi mắt hơi cong lên, "Ừ, anh sắp kết hôn với bác em rồi."

"Oa, hay quá! Vậy sau này anh đẹp cũng là bác em rồi!" Cô bé nhảy cẫng lên rồi kè vào tai Yến Hạc Thanh thì thầm, "Anh ơi em có để dành tiền lì xì, khi nào anh kết hôn em sẽ tặng hết cho anh để mua đồ đẹp mặc!"

Yến Hạc Thanh cười khẽ, "Vậy anh cảm ơn em trước nha."

Người lớn bị câu nói ngây ngô của cô bé chọc cười, đồ ăn được bưng lên bàn, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, bầu không khí khá là vui vẻ.

Ngoại trừ Lục Mục Trì.

Hắn không muốn thấy Yến Hạc Thanh và Lục Lãm tình tứ nhưng lại nhịn không được, thỉnh thoảng nhìn lên về phía đối diện.

Bàn ăn là bàn tròn lớn đủ chứa năm mươi chỗ, mọi người ngồi chung một bàn, Yến Hạc Thanh và Lục Lãm ngồi chéch đối diện Lục Mục Trì, chỉ cần hắn ngược mắt lên là thấy ngay.

Cháo hắn tự nấu một ngụm Yến Hạc Thanh cũng không nếm, còn đồ ăn Lục Lãm gắp cho thì chẳng hề từ chối!

Lục Mục Trì lại rót một ly rượu trút vào miệng, lần này cay đến nỗi hai mắt đỏ bừng, hắn tức tối rót hết ly này đến ly khác.

Lục Xương Thành cũng vỡ lẽ, thảo nào Lục Lãm tổng Lục Mục Trì vào trại tạm giam, thì ra là vì Yến Hạc Thanh!

Cả đời ông ta đã trải qua biết bao sóng gió, không ngờ lại thua dưới tay Yến Hạc Thanh!

Lục Xương Thành chẳng còn lòng dạ nào để ăn, để đùa xuống rồi nén giận nói: "Hạc Thanh, ta thấy không khỏe, cậu đưa ta xuống lầu trước đi."

Những người khác đều không ngốc nên nhận ra Lục Xương Thành đang tức giận, ai cũng biết Lục Xương Thành xấu tính, chỉ là không tiện nói ra, Lục Lãm định đứng dậy nhưng Yến Hạc Thanh đã đứng lên trước, bình tĩnh đẽ vai anh rồi mỉm cười đáp lại Lục Xương Thành, "Dạ."

Lục Lãm ngồi im.

Yến Hạc Thanh theo Lục Xương Thành xuống tầng trệt rồi đi tới đài phun nước trước khách sạn.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng nước rơi xuống, Lục Xương Thành lập tức làm khó dễ, "Tiểu Yến, cậu đã phụ lòng tin của tôi."

Xưa nay ông ta chỉ có một cách duy nhất, không mắng mỏ trước mà ra vẻ kẻ cả của người lớn.

Yến Hạc Thanh cũng không nghe theo ông ta, "Ngài không tin cháu, cháu cũng chẳng cần lòng tin của ngài." Giọng cậu nhẹ nhàng, "Ngài có nhớ mình còn nợ cháu một thứ không?"

Lục Xương Thành sững sờ.

Thật ra ông ta đã quên từ lâu, nhưng vừa nghe Yến Hạc Thanh nhắc thì lập tức nhớ ra, trước đây ông ta nhờ Yến Hạc Thanh giúp mình quản giáo Lục Mục Trì, đúng là đã từng hứa hẹn với cậu một chuyện.

Lúc đó ông ta nghĩ Yến Hạc Thanh nghèo kiết xác, không đòi tiền thì

cũng xin cơ hội làm việc, nào ngờ lại muốn vào nhà họ Lục!

Quả nhiên tham vọng không nhỏ!

Bờ môi Lục Xương Thành run rẩy, "Cậu đã tính kế với ta từ lúc đó rồi sao!"

Yến Hạc Thanh lễ phép mỉm cười, "Ngài đừng nóng, cháu không ép ngài cho phép cháu kết hôn với Lục Lãm đâu, đây là chuyện của tụi cháu nên cũng chẳng cần ngài cho phép. Cháu chỉ mong bây giờ ngài——" Cậu không nhanh không chậm nói tiếp, "Ngậm miệng lại thôi."

Huyết áp Lục Xương Thành tăng vọt, ông ta ôm ngực thở hồng hộc, cầm hận trừng Yến Hạc Thanh, "Được, được lắm..... Mà....."

Không còn lời nào để nói, ông ta tức giận bỏ đi, không về lại khách sạn mà đến bãi đậu xe.

Yến Hạc Thanh quay lại khách sạn.

Thang máy vừa xuống, cửa mở ra, Lục Mục Trì loạng choạng đi tới, hần đã say mềm, đi vài bước đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Yến Hạc Thanh rồi vỗ tay thật mạnh, nấc rệu liên tục, "Yến Hạc Thanh, em thắng rồi."

Hần giơ ngón cái lên, vừa đi lùi vừa lặp lại, "Em thắng rồi Yến Hạc Thanh, mẹ kiếp em thắng rồi!"

Yến Hạc Thanh phớt lờ hần rồi bước vào thang máy, cửa khép lại, cậu không bấm số tầng mà lẳng lẳng chờ đợi, lúc này nhìn vào mặt kính trên cửa thang máy, cậu phát hiện Lâm Phong Trí đang nấp sau chậu cây kiểng.

Cùng lúc đó, Lâm Phong Trí dõi theo Yến Hạc Thanh vào thang máy rồi lại nhìn Lục Mục Trì say khướt ra khỏi khách sạn, thoáng do dự

rồi đi theo Lục Mục Trì.

Y đến để tìm Lục Lãm.

Y chẳng muốn làm gì mà chỉ muốn nhìn Lục Lãm từ xa.

Dạo này y luôn bị ký ức quá khứ tra tấn, mẹ Lâm lại không nghe điện thoại nên y thật sự rất sợ, nhớ tới buổi tiệc nhà họ Lục hôm nay, y lặng lẽ về nhà họ Lâm tắm rửa thay đồ rồi chạy tới đây gặp Lục Lãm.

Kết quả.....

Nghe tin Lục Lãm và Yến Hạc Thanh sẽ kết hôn vào tháng sau.

Miệng Lâm Phong Trí bị cắn đầm đìa máu, lúc này bỗng thấy Lục Mục Trì.

Y chợt nghĩ tới hẳn.

Giờ chỉ có mỗi mình Lục Mục Trì không đứng về phía Yến Hạc Thanh mà thôi!

Y nuốt máu xuống rồi chạy ra khách sạn nhưng không thấy Lục Mục Trì đâu, y chạy nhanh tới trước, ngang qua cây cột thì bị một cánh tay kéo lại, Lục Mục Trì túm lấy y, mùi rượu phả vào mặt. Lâm Phong Trí thảng thốt, "Anh....."

Lục Mục Trì cúi đầu chặn môi Lâm Phong Trí rồi cắn mạnh như trừng phạt, hai mắt Lâm Phong Trí trợn tròn, dựa sát vào cột không nhúc nhích.

Lục Mục Trì hôn đắm đuối, hồi lâu sau mới dừng lại, cọ xát môi Lâm Phong Trí thì thầm, "Thanh Thanh....."

Yến Hạc Thanh!

Lâm Phong Trí đột nhiên bừng tỉnh rồi điên tiết đẩy Lục Mục Trì ra.

Lục Mục Trì không kịp đề phòng bị y đẩy ngã, hắn cũng không đứng dậy mà nằm sòng soài trên mặt đất nhìn lên trời đêm xa xôi, luôn miệng lẩm bẩm: "Thanh Thanh..... Anh yêu em..... Anh yêu em thật mà....."

Hắn yêu Yến Hạc Thanh? Hắn cũng yêu Yến Hạc Thanh! Đầu Lâm Phong Trí nổ ầm một tiếng, điên cuồng lắc đầu bỏ chạy.

Lâm Phong Trí vừa đi thì vệ sĩ nhà họ Lục xuất hiện khiêng Lục Mục Trì về.

Cách đó không xa, Yến Hạc Thanh đã thấy hết tất cả.

Cậu rũ mắt, trên màn hình là video vừa quay, cậu ấn nút lưu lại.

Chương 126

Trở lại sảnh tiệc, trên bàn ăn vẫn vui vẻ hòa thuận như cũ.

Lũ trẻ ăn no rồi đi chơi loanh quanh, Lục Tuy An đang nói chuyện với Lục Lãm, thỉnh thoảng anh trả lời một hai câu.

Yến Hạc Thanh vừa quay lại thì Lục Lãm đã kéo sẵn ghế cho cậu, những người khác không thấy nhưng Lục Tuy An thấy rất rõ, hắc cười hỏi: "Yến tiên sinh, cậu và anh Lãm đăng ký kết hôn trước hay làm đám cưới trước vậy?"

Yến Hạc Thanh giật mình, cậu chưa nghĩ tới chuyện này, cậu không rành về chuyện kết hôn lắm, cũng chưa từng dự tiệc cưới, Triệu Huệ Lâm và Yến Thắng Bình đi đám cưới chỉ dẫn theo mình Yến Phong, nhưng Triệu Huệ Lâm xót tiền mừng nên luôn đem đồ ăn thừa và nước uống về cho cậu, nói theo lời bà ta là nhất định phải ăn cho huề vốn.

Ngay giây phút đồng ý kết hôn thì cậu đã kết hôn với Lục Lãm.

Còn hôn thú và lễ cưới thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Yến Hạc Thanh giao vấn đề này cho Lục Lãm, "Lục Lãm, anh thấy sao?"

Về mặt Lục Lãm vẫn luôn hờ hững, nghe Yến Hạc Thanh hỏi câu này mới nở nụ cười, "Đăng ký kết hôn trước đi."

Yến Hạc Thanh gật đầu, im lặng một lát rồi lại hỏi: "Ngày mốt nhé?"

Lục Lãm hơi bất ngờ nhưng tất nhiên không có ý kiến gì, "Ừ."

Việc này được quyết định như vậy, buổi tiệc kéo dài đến mười giờ mới kết thúc, chủ yếu là vì mấy bé gái cứ quẩn lầy Yến Hạc Thanh, không chịu đi ngủ không chịu về nhà, Yến Hạc Thanh dạy chúng xếp thiên nga bằng khăn ăn, còn hứa khi nào xếp được thiên nga sẽ dẫn chúng đi chơi.

Mấy bé gái háo hức xin một đồng khăn ăn về nhà tập xếp thiên nga.

Sau khi lên xe, con gái Lục Tùy An đòi mẹ hạ cửa xe xuống rồi vẫy tay với Yến Hạc Thanh, "Anh qua đây đi! Em có chuyện muốn nói nhỏ với anh!"

Yến Hạc Thanh đi tới khom người xuống nghe nó thì thầm.

Cô bé có đôi mắt to tròn, đưa bàn tay mũm mĩm lên che miệng rồi nói nhỏ vào tai Yến Hạc Thanh: "Anh ơi em thơm má anh được không? Bác dữ quá, em sợ bác mắng em lắm!"

Yến Hạc Thanh nghiêng đầu nhìn Lục Lãm, anh đang chờ cậu, hình dáng lạnh lùng dù có đứng trong ánh đèn ấm áp cũng khó giấu nổi vẻ cao ngạo khó gần.

Thấy Yến Hạc Thanh nhìn sang, mắt đen của Lục Lãm hơi nheo lại như muốn hỏi có chuyện gì, khóe môi Yến Hạc Thanh cong lên, quay đầu thì thầm với cô bé: "Được chứ."

Nó liếc nhanh Lục Lãm rồi rướn cổ hôn chụt một cái lên má Yến Hạc Thanh, "Tạm biệt anh!" Sau đó lúi lại ngồi trong lòng mẹ mình, chỉ lộ ra đôi mắt to chớp chớp nhìn Yến Hạc Thanh, người mẹ trẻ áy náy cười với cậu, Yến Hạc Thanh mỉm cười tỏ vẻ không sao rồi vẫy tay với cô bé, "Lần sau gặp lại nhé."

Xe chạy đi, Yến Hạc Thanh vừa đứng thẳng dậy thì Lục Lãm đi tới,

đôi mắt đen lóe sáng, đang định mở miệng thì Yến Hạc Thanh kiễng chân lên hôn má anh một cái, vừa nhẹ vừa nhanh như làn gió phất qua, cậu cong môi nói, "Sau này cười nhiều một chút, tội nhỏ sẽ không sợ anh nữa đâu."

Lục Lãm cười, "Em không sợ là được rồi."

Lúc này xe của họ được lái tới, hôm nay Lục Lãm không gọi tài xế mà tự lái, cài dây an toàn rồi liếc nhìn kính chiếu hậu nhưng không phát hiện Lâm Phong Trí, trước đó anh đã thấy y ở hành lang.

Anh đoán lúc này Yến Hạc Thanh đi lâu như vậy là vì nhìn thấy Lâm Phong Trí.

Nhưng Yến Hạc Thanh không nói nên Lục Lãm cũng chẳng hỏi, anh khởi động xe, "Đừng để ý cha anh làm gì."

Yến Hạc Thanh mở hộp tay vịn lấy một gói dưa sấy, đồ ăn trong bữa tiệc rất cầu kỳ nhưng không hợp khẩu vị của cậu nên chỉ ăn một chén cơm nhỏ, "Ông ấy chưa kịp nói gì mà."

Yến Hạc Thanh kể ngắn gọn cuộc đối thoại với Lục Xương Thành, Lục Lãm rất biết chọn trọng điểm, "Em quản giáo Lục Mục Trì bao lâu?"

Yến Hạc Thanh đút cho anh một miếng dưa sấy, "Lục tiên sinh đừng ghen nữa mà, ngày mai đi với em đến một nơi nhé."

"Đi đâu."

"Thăm cha mẹ em."

Trò chuyện một hồi đã đến căn hộ ở trung tâm thành phố.

Yến Hạc Thanh tháo kính đi tắm trước, đứng dựa tường 15 phút trong phòng tắm rồi ra ngoài, Lục Lãm không có ở phòng khách, cậu

tìm hết một vòng mới nghe thấy động tĩnh trong phòng quần áo, đi tới xem thì bắt gặp cảnh tượng bề bộn hiếm thấy.

Trên bàn dài chất đầy quần áo.

Lục Lãm vẫn đang chọn lựa.

Yến Hạc Thanh không quấy rầy anh mà lẳng lặng đứng chờ ở cửa.

Lục Lãm chuẩn bị kỹ càng quần áo tào mọ ngày mai rồi mới quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh, "Sắp ngủ chưa?"

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh tắm xong mà tóc không bị xoắn, chắc cậu đã dùng máy sấy, anh đoán hôm nay Yến Hạc Thanh muốn ngủ sớm một chút để ngày mai đến gặp cha mẹ mình trong trạng thái tốt nhất.

Quả nhiên Yến Hạc Thanh gật đầu, Lục Lãm tới vuốt tóc cậu để xem đã khô hẳn chưa, sau đó cúi đầu hôn một cái lên mắt Yến Hạc Thanh: "Em ngủ trước đi, đêm nay anh ngủ phòng khách."

Lục Lãm đi ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc này Yến Hạc Thanh mới về giường, nhưng cậu chưa ngủ ngay mà cầm điện thoại mở video Lục Mục Trì hôn Lâm Phong Trí, cắt bỏ mấy giây cuối Lục Mục Trì gọi "Thanh Thanh" rồi gửi cho hắn.

Sau đó tắt điện thoại bỏ vào ngăn kéo.

Phải đến tối mai cậu mới bật máy.

*

Sáng hôm sau ăn điểm tâm xong, không đợi Yến Hạc Thanh nhắc Lục Lãm đã chở cậu đến chợ hoa.

Muốn mua hoa tươi nhất và đầy đủ nhất thì chẳng còn chỗ nào thích hợp hơn chợ hoa.

Yến Hạc Thanh chọn một bó lay ơn màu tím nhạt và một bó cúc trắng vàng xen lẫn.

So với trong tiệm, hai bó hoa này mới về chợ một hai tiếng trước nên cực kỳ tươi.

Lên xe, Yến Hạc Thanh sợ hoa dập nên ôm suốt đoạn đường.

Lục Lãm bình ổn lái xe, đến ngã tư khoảng chín giờ, khác với mọi lần, hôm nay nắng rực rỡ mà không gắt, ánh sáng vàng kim bao phủ cả ngã tư, đến tảo mộ không chỉ có hai người họ, trên lối đi khá đông đúc.

Yến Hạc Thanh dẫn Lục Lãm đến mộ cha mình trước.

Cậu đặt bó hoa cúc xuống rồi mỉm cười giới thiệu với Lục Lãm, "Cha em là thầy dạy lịch sử."

Lục Lãm yên lặng nghe.

"Em không có nhiều ấn tượng, chỉ nhớ ông ấy rất thích đọc sách, chắc nhà em có nhiều sách lắm....."

Yến Hạc Thanh ngừng một lát, vì nhiều sách nên càng cháy nhanh hơn.

Cậu ngồi xuống cầm chiếc khăn mới mua lau sạch bia mộ rồi nói tiếp: "Ông ấy hiền lắm, lúc nào cũng cười, em nghĩ chắc học sinh sẽ rất thích ông ấy."

"Ông ấy dạy ở đâu?" Lục Lãm cũng ngồi cạnh dọn dẹp lá rụng trên mặt đất.

Trong đầu anh nhớ lại tên các giáo viên của mình, trước lớp mười một anh từng có ba giáo viên lịch sử nhưng không trùng tên với cha Yến Hạc Thanh.

"Không nhớ nữa." Thiếu thốn ký ức về cha mẹ luôn là nỗi tiếc nuối lớn nhất của Yến Hạc Thanh.

May mà Lục Lãm đã bù đắp cho cậu phần nào.

Ít nhất bây giờ cậu đã nhớ được hình dáng Yến Thu Sương.

Cậu quay đầu nhìn Lục Lãm, anh cũng nhìn sang, thấy trong mắt cậu có ý cười thì lộ ra vẻ nghi hoặc hiếm thấy, "Sao lại cười?"

"Vì vui ạ." Yến Hạc Thanh không che giấu cảm xúc của mình. "Anh đi tảo mộ với em nên em vui lắm."

Lục Lãm nắm chặt ngón tay, anh cười khẽ, "Em dễ hài lòng thật đấy."

Dừng lại hồi lâu trước mộ cha Yến Hạc Thanh, hai người lại đến mộ Yến Thu Sương.

Yến Hạc Thanh đặt bó lay ơn xuống, đôi mắt hơi cong lên.

"Mẹ, anh ấy là Lục Lãm."

"Ngày mai tụi con sẽ đăng ký kết hôn, anh ấy là người cực kỳ tốt, mẹ cứ yên tâm nhé."

*

Lúc về Yến Hạc Thanh lái xe.

Cậu chợt hỏi: "Em muốn nuôi thêm một con 50 Hz được không?"

Ánh mắt Lục Lãm tối đi, lần trước anh đã đem về một con becgie cho

Yến Hạc Thanh, nhưng cậu tự đề nghị nuôi thêm một con lại là chuyện khác.

Yến Hạc Thanh không kết bạn, tiếp xúc với người khác cũng luôn giữ khoảng cách.

Ngoại lệ duy nhất chỉ có anh.

Trước đây Yến Hạc Thanh không muốn ràng buộc với bất kỳ ai hay bất kỳ thứ gì, nhưng bây giờ ngoài anh ra, cậu sẵn lòng ràng buộc với một chú chó khác.

Cậu đang ôm lấy thế giới này.

Lục Lãm vuốt tóc cậu, "Chỉ cần em muốn thì bao nhiêu con cũng được hết."

Yến Hạc Thanh lái đến trạm cứu hộ động vật lang thang.

Nhân viên thấy hai người vào thì sững sốt một hồi mới hoàn hồn lại: "Có việc gì không ạ?"

Yến Hạc Thanh đưa ra giấy chứng nhận đã chuẩn bị sẵn, "Tôi muốn nuôi một chú chó cỏ."

Rất ít người đến nhận nuôi chó cỏ, nhân viên lật xem hồ sơ của Yến Hạc Thanh, trong đó có thẻ sinh viên, thấy là sinh viên đại học Bắc Kinh thì không xem tiếp nữa mà cười nói: "Thật trùng hợp, tháng trước chúng tôi vừa nhận được một con chó cỏ."

Cả bầu vừa sinh ra đã bị bỏ vào thùng giấy ném ven đường.

Có người đi ngang qua gọi cho trạm cứu hộ, khi họ đến thì chỉ cứu sống được một con.

Yến Hạc Thanh đi theo nhân viên ra sân sau, là một chú chó con lông

vàng, đôi mắt đen láy sáng ngời, chẳng có chút phòng bị nào với thế giới này, thấy người thì lập tức chạy tới bám lên rào chắn rồi vẫy đuôi lia lịa.

Điều kiện của trạm cứu hộ có hạn nên nhân viên công tác rất mong có người tốt bụng nhận nuôi nó, "Bé này đã chích vắc xin và tẩy giun một lần, cực kỳ khỏe mạnh, cũng rất ngoan nữa."

Yến Hạc Thanh ngồi xuống đưa tay sờ chó con, nó nhiệt tình thè lưỡi liếm ngón tay cậu.

Yến Hạc Thanh bế chó con lên rồi cười hỏi nhân viên: "Hôm nay đem nó đi luôn được không ạ?"

Nhân viên nhanh nhẹn làm thủ tục, trước khi đi Lục Lãm quyên góp hai trăm ngàn. (~656 triệu)

Lần này Lục Lãm lái xe, còn Yến Hạc Thanh ôm chó con ngồi phía sau.

Lục Lãm cũng không hỏi Yến Hạc Thanh mà lái thẳng về nhà cũ, 50 Hz đã về nhà thì tất nhiên phải dẫn nó đến gặp 51 Hz.

Đến nhà cũ, 51 Hz chạy ra trước tiên, chó con lớn rất nhanh, chỉ mới một thời gian không gặp mà đã bụi chẳng, quần lầy Yến Hạc Thanh muốn xem chó con, chó con thấy nó cũng hết sức vui vẻ, giẫy giụa đòi xuống, Yến Hạc Thanh thả nó xuống đất, hai chú chó lập tức chạy theo nhau.

Yến Hạc Thanh nhìn chúng chạy vào bụi hoa chơi đùa rồi thu tầm mắt lại.

Quản gia đang ngủ trưa, Lục Lãm không nói người hầu đánh thức ông mà bảo nhà bếp làm đồ ăn đưa lên phòng khách nhỏ ở lầu hai.

Nói là phòng khách nhỏ nhưng thật ra lớn gấp đôi chỗ ở của Yến

Hạc Thanh, hai người chỉ ăn vừa đủ, hai món mặn, một món xào, rau trộn và một tô canh, rau trồng ở sân sau có vị ngọt tự nhiên, Yến Hạc Thanh đang đói nên ăn hai chén cơm và một chén canh.

Phần còn lại đều do Lục Lãm giải quyết.

Ngoài nhà ve kêu râm ran, nắng chiều rọi vào phòng khách nhỏ ấm áp, hai người chọn một bộ phim trình thám xem hết buổi chiều, ăn cơm tối với quán gia rồi mới lái xe về căn hộ ở trung tâm thành phố.

Trên đường đi họ trò chuyện về quán gia, giờ Yến Hạc Thanh mới biết thì ra ông ở độc thân cả đời, xem Lục gia như nhà mình nên dù đã về hưu sớm nhưng Lục Lãm vẫn cho ông ở lại nhà cũ.

"Ngoài ngôi nhà kia ra cũng chỉ còn mình ông ấy liên quan đến ông bà ngoại anh thôi."

Chỉ với đôi câu vài lời đã cảm nhận được nỗi nhớ thương của Lục Lãm đối với ông bà ngoại mình, Yến Hạc Thanh nhìn anh rồi chợt nói: "Nhà cũ làm nhà tân hôn được không anh?"

Lông mày Lục Lãm khẽ nhúc nhích.

Ý của Yến Hạc Thanh rất hợp ý anh.

Anh không muốn để lộ căn hộ ở khu tập thể đại học Bắc Kinh.

Nơi đó chỉ thuộc về anh và Yến Hạc Thanh mà thôi.

Căn hộ ở trung tâm thành phố lại không hợp làm nhà tân hôn, mua nhà mới cũng chẳng có ý nghĩa, anh cân nhắc hồi lâu, nhà cũ vẫn là thích hợp nhất.

Nhưng anh vẫn trêu Yến Hạc Thanh, "Lý do?"

Yến Hạc Thanh nghe thấy tiếng cười của anh nhưng vẫn thành thật

nói: "Đó là nơi anh lớn lên mà."

Tim Lục Lãm trong nháy mắt nổ tung, thấy đèn đỏ, anh dừng xe lại rồi lập tức nắm tay Yến Hạc Thanh.

Về chung cư, vừa ra khỏi thang máy, Lục Lãm đè Yến Hạc Thanh vào tủ gỗ trước cửa hôn một lúc lâu rồi bế cậu định vào phòng tắm, Yến Hạc Thanh bị hôn mơ màng, đến khi bị Lục Lãm bế lên mới lấy lại chút lý trí, giãy giụa chui ra khỏi ngực anh rồi thở hổn hển nói, "Hôm nay không được."

Lục Lãm khàn giọng hỏi, "Sao thế?"

Yến Hạc Thanh viện cớ, "Sáng mai đi đăng ký nên phải ngủ sớm một chút."

Tất nhiên Lục Lãm không tin lý do này nhưng anh nhận ra Yến Hạc Thanh đang chột dạ, mặc dù cơ thể phản ứng rất mạnh nhưng vẫn nghe lời cậu, "Tối nay nhớ khóa cửa cho kỹ đấy."

Anh không hề nói đùa.

Từ lúc gặp Yến Hạc Thanh, sự kiềm chế của anh chỉ để làm kiếng, nửa đêm muốn làm cầm thú cũng không phải không có khả năng.

Yến Hạc Thanh khóa cửa thật.

Ra khỏi phòng tắm, Lục Lãm đã tỉnh táo hơn nhiều, thấy vẫn còn sớm, anh vào bếp hâm ly sữa bùng tới cho Yến Hạc Thanh, kết quả vặn tay nắm cửa mà cánh cửa chẳng nhúc nhích tí nào.

Lục Lãm kinh ngạc bật cười, tự uống hết sữa rồi tới phòng khách ngủ.

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh trong phòng vẫn chưa ngủ mà bật điện thoại, vô số cuộc gọi lỡ và tin nhắn của Lục Mục Trì lập tức hiện ra.

[Nghe đi mà!]

[Thanh Thanh, anh xin em nghe máy đi!]

[Mở máy gọi cho anh được không?]

[Anh có chuyện muốn nói với em.]

.....

Vừa bật điện thoại thì Lục Mục Trì lại gọi tới.

Yến Hạc Thanh nghe máy.

"Thanh Thanh." Lục Mục Trì cứ như đang mơ, không dám thở mạnh, "Thanh Thanh, em có đang nghe không vậy?"

Phản ứng của hắn đều nằm trong kế hoạch của Yến Hạc Thanh, cậu lạnh nhạt hỏi: "Anh muốn nói gì?"

"Ngày một chúng ta gặp nhau rồi nói nhé."

Yến Hạc Thanh không trả lời mà hỏi lại hắn, "Ông anh có chịu để anh gặp tôi không?"

Lục Mục Trì sững sờ.

Sáng nay hắn tỉnh rượu, Lục Xương Thành mắng hắn một trận rồi nghiêm cấm hắn gặp Yến Hạc Thanh.

"Mày mà còn gặp nó nữa thì tao đánh gãy chân mày!"

Lục Mục Trì biết Lục Xương Thành sẽ không đánh gãy chân mình nhưng thừa sức nhốt mình lần nữa, hắn hạ giọng, "Anh tự có cách....."

Tim hấn bỗng đập loạn.

Yến Hạc Thanh hỏi vậy là đang lo cho hấn sao?

Điều này càng khẳng định ý nghĩ của hấn, khi xem video Yến Hạc Thanh quay thì hấn biết ngay cậu vẫn còn giận, giận hấn từng thích Lâm Phong Trí, giận hấn từng bắt cậu làm thế thân, thì ra Yến Hạc Thanh muốn chọc tức hấn nên mới cố ý tìm chú hấn sao?

Trong lòng Lục Mục Trì lập tức nhen nhóm hy vọng.

Hấn nóng lòng muốn chứng minh cho Yến Hạc Thanh thấy.

"Thanh Thanh." Hấn tủi thân nói, "Em có biết dạo này anh sống ra sao không....."

"Khi nào anh đi được thì gọi tôi." Yến Hạc Thanh cúp máy.

Cách của Lục Mục Trì chính là thừa dịp Lục Xương Thành lơ đãng, hấn sẽ né tránh đám vệ sĩ rồi lén lút chạy đi.

Mặc dù bằng lái bị treo cũng không cản được Lục Mục Trì lái xe nhưng làm vậy sẽ rất ồn ào, hấn muốn tránh tai mắt của người khác nên đành phải chạy ra khỏi nhà họ Lục rồi đón taxi.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh để điện thoại xuống.

Giải quyết xong một việc, cậu bật laptop lên.

Tìm một trang web đồng giới.

Cậu không rành yêu đương, kinh nghiệm giường chiếu gần như bằng không, tất cả đều do Lục Lãm dẫn dắt.

Nhưng ngày mai.....

Toàn thân Yến Hạc Thanh nóng ran.

Lúc này cậu từ chối Lục Lãm là vì muốn để dành cho ngày mai.

Yến Hạc Thanh định thần lại rồi mở phim nóng ra xem.

Xem đến rạng sáng, Yến Hạc Thanh mới tắt laptop.

*

Sáng hôm sau, Yến Hạc Thanh và Lục Lãm đến Cục Dân chính đúng chín giờ.

Họ là cặp đầu tiên.

Chụp ảnh, tuyên thệ, nhân viên đóng dấu rồi đưa tới hai cuốn sổ nhỏ màu đỏ.

Yến Hạc Thanh cắt kỹ giấy chứng nhận kết hôn rồi nói với Lục Lãm: "Em có việc phải làm, anh về trước đi."

Lục Lãm cười, tối qua ở trong phòng làm chuyện xấu, sáng nay lại tiếp tục à?

Anh cũng không hỏi mà chỉ vuốt tóc Yến Hạc Thanh, "Về sớm nhé." Còn hờn dỗi kè vào tai cậu thì thầm, "Anh ở nhà chờ em đó."

Kết quả chờ đến sáu giờ chiều mới nhận được điện thoại của Yến Hạc Thanh.

"Em đang ở khu tập thể, giờ anh tới được không?"

Chương 127

Lục Lãm chạy tới căn hộ ở khu tập thể.

Đang giờ cao điểm nên bị kẹt xe một lúc lâu, gần tám giờ mới đến, trời đã tối nên hầu hết cửa sổ đều có ánh đèn, chỉ riêng nhà họ là không.

Tim Lục Lãm bỗng nhiên giật thót, vừa lấy chìa khóa vừa đi nhanh lên lầu, tới nhà lập tức cắm chìa vào ổ mở cửa.

Bên trong vừa tối đen vừa tĩnh mịch, chỉ có tiếng nước tí tách.

Lục Lãm nhẹ nhàng đóng cửa lại, cởi áo khoác rồi thay giày vào nhà, ánh trăng và ánh đèn bên ngoài rọi vào cùng lúc, gợn nước lăn tăn phản chiếu trên sàn, bề cá tỏa ra ánh sáng mờ ảo màu vàng nhạt, cửa ban công khép hờ, gió thổi màn lụa trắng bay phất phơ.

Yến Hạc Thanh không có ở đây.

Lục Lãm định tới phòng ngủ nhưng đi hai bước chợt dừng lại, nghiêng người lắng nghe một lát, sau đó đổi hướng đi tới phòng tắm.

Tiếng nước tí tách không phải từ bể cá mà là từ phòng tắm.

Đến phòng tắm, tấm kính hoa hải đường tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, hắt xuống sàn nhà trước cửa mấy vòng tròn to nhỏ không đều.

Lục Lãm đưa tay gõ cửa một cái, đang định lên tiếng thì cửa từ từ mở ra.

Thanh âm kẹt lại trong cổ, anh lo lắng bước vào, tiếng nước vọng đến từ giữa phòng tắm.

Cách tắm kính hoa hải đường, chẳng thấy bóng dáng Yến Hạc Thanh đâu.

Tí tách.

Tiếng nước nhỏ giọt tiếp tục vọng ra từ bồn tắm lớn.

Lục Lãm đi nhanh vào phòng tắm, đôi mắt nheo lại.

Bồn tắm lớn dành cho hai người mà anh vừa mua đầy ắp nước, trên mặt rải vô số cánh hoa hồng, nước từ vòi nhỏ xuống tí tách.

Phòng tắm không bật đèn, chỉ có mấy ngọn nến thơm mùi hoa cỏ đặt trên bệ cửa sổ, trong không khí thoang thoảng hương mai trắng.

Nhẹ nhàng, nửa đêm tuyết rơi dày, cành hoa lặng lẽ tỏa ra hương thơm mát lạnh.

Nhưng vẫn không thấy Yến Hạc Thanh.

Lục Lãm nhéo nhẹ yết hầu một cái, vừa quay lưng định đi tìm người thì lớp hoa hồng bị gạt ra, một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn vươn tới nắm lấy bàn tay buông thõng của anh.

Lục Lãm đã nhận ra điều gì đó, cổ họng thít chặt đến phát đau, anh quay đầu lại, tiếng rã nước vang lên, người anh muốn tìm nổi lên khỏi mặt nước.

Trong ánh sáng mờ ảo, chàng trai ngửa mặt nhìn anh, toàn thân ướt đẫm, mái tóc hơi xoắn nhỏ nước tí tách, khuôn mặt trắng nõn dính mấy cánh hồng đỏ thắm, đôi mắt nhạt màu ướt át như phủ một lớp sương mờ.

Yến Hạc Thanh vẫn mặc áo sơmi.

Áo trắng ướt sũng dính sát vào người, để hở hai nút, trên xương quai xanh cũng có một cánh hồng, vùng ngực lộ ra một mảng nhỏ trắng đến chói mắt.

Mắt Lục Lầm đen kịt như bóng đêm, yết hầu nhấp nhô mấy lần mới phát ra giọng khàn khàn, "Áo của anh."

"Dạ." Yến Hạc Thanh nhìn anh không chớp mắt rồi níu tay anh đứng dậy, áo sơmi chỉ dài đến đùi, đôi chân thon dài vừa định bước ra khỏi bồn tắm lớn thì Lục Lầm đã giơ tay kia lên ôm chặt eo cậu, không cho cậu cử động.

Còn ngại khoảng cách quá xa nên Lục Lầm bước vào bồn tắm, nước trong bồn lập tức tràn ra chảy ào ào xuống đất, cánh hoa hồng vương vãi khắp sàn.

Lục Lầm ôm chặt người trong lòng, nhiệt độ nước rất nóng nhưng người kia lại lạnh lẽo như đoá mai trắng, ngón tay anh chạm rãi luồn vào tóc Yến Hạc Thanh, hơi thở nặng nề phả vào tai cậu, "Cởi áo cho anh đi."

Yến Hạc Thanh đưa tay sờ so/ạng nút sơmi của Lục Lầm, đang định cởi ra thì anh dời tay khỏi tóc cậu rồi cầm tay cậu, cùng nhau cởi áo.

Anh cúi đầu hôn lên mắt Yến Hạc Thanh, từ đuôi mắt hướng xuống dưới, cuối cùng ngậm lấy đôi môi dường như cũng nhiễm hương hoa mai kia, áo Lục Lầm rơi xuống đất, anh ôm người cùng ngã vào bồn tắm.

Cánh hoa theo nước văng tung tóe xuống sàn.

Yến Hạc Thanh nhìn lên trần nhà mờ ảo, thành bồn tắm rất trơn nên cậu buộc lòng phải bám một tay vào mép bồn, tay kia ôm chặt cổ Lục Lầm, tựa như ôm lấy khúc gỗ nổi duy nhất của mình, chỉ cần buông

tay ra thì sẽ chìm xuống biển sâu.

Lục Lãm cũng phát hiện Yến Hạc Thanh quẩn bách, anh xích lại gần rồi cẩn nhẹ vành tai cậu, "Chân phải cũng quặp chặt vào."

Đầu óc Yến Hạc Thanh mụ mị, nghe Lục Lãm nói thì một giây sau nâng chân mình lên.

Tiếng chuông bạc leng keng chọt vang lên liên hồi.

Lục Lãm nghe tiếng ngoái đầu nhìn, đôi mắt đen nhánh lập tức biến thành màu đỏ sậm.

Ánh nến chập chờn chiếu vào đôi chân trần mảnh khảnh, một sợi dây đỏ gắn đầy chuông bạc tỏa sáng lấp lánh, phát ra những âm thanh hỗn loạn theo động tác của Yến Hạc Thanh.

Lục Lãm quay đầu lại rồi cẩn vành tai Yến Hạc Thanh mạnh hơn, giọng nói khàn đến nỗi gần như nghe không rõ, "Học ở đâu thế?"

Yến Hạc Thanh mở mắt ra, đuôi mắt cũng nhuộm sắc đỏ, câu trả lời bị tiếng chuông bạc làm cho đứt quãng, "Trên, trên mạng....."

Cánh hoa tóe lên, lần này che kín đôi mắt Yến Hạc Thanh, tầm mắt từ mơ hồ biến thành tối đen, điều duy nhất có thể cảm nhận được là nhiệt độ kề sát mình.

Sàn phòng tắm lênh láng nước và cánh hoa, nước ấm từ vòi liên tục chảy vào bồn nhưng vẫn từ từ nguội đi, đến khi nước lạnh hẳn, Lục Lãm bế người về phòng ngủ.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa kéo kín, ánh sáng mơ hồ xuyên qua màn rọi vào giường, trời đã sắp sáng.

Lưng Yến Hạc Thanh đè lên chăn bông mềm mại, Lục Lãm vừa định lấy đồ ngủ cho cậu thì lại bị giữ chặt.

Lục Lãm vén tóc trên trán cậu ra, giọng nói dịu dàng như nước xuân, "Ngủ đi, lát nữa anh mặc đồ cho em."

Ngón tay Yến Hạc Thanh túm chặt ga giường rồi mau chóng buông ra.

Cậu dùng hành động thay cho câu trả lời, đưa tay kéo Lục Lãm xuống rồi xoay người ngồi lên.

"Lần này đến lượt em." Không đợi Lục Lãm mở miệng, cậu cúi đầu thì thầm ba chữ cuối cùng vào tai anh, "Chú Lục à."

Cảm giác tê dại ngất trời lập tức bao trùm Lục Lãm, trong nháy mắt nuốt chửng chút lý trí còn sót lại của anh.

Tiếng chuông bạc cứ thế vang lên cho đến khi trời sáng hẳn.

.....

Yến Hạc Thanh tỉnh dậy trước.

Nói đúng hơn là cậu vẫn luôn giả vờ ngủ.

Rèm cửa kéo kín, phòng ngủ bị ngăn cách với ánh nắng rực rỡ, chìm vào bóng tối tĩnh mịch, dù đã quen với bóng tối cũng phải ở rất gần mới có thể thấy rõ người trước mặt.

Yến Hạc Thanh giơ tay lên, không muốn đánh thức Lục Lãm nên đầu ngón tay cách mặt anh khoảng một centimet, từ từ vẽ lại từng đường nét của anh, mắt, mũi.....

Chẳng biết vẽ bao lâu, đến khi nhắm mắt lại vẫn có thể vẽ ra hình dáng Lục Lãm trong lòng, cậu mới thu tay về rồi ngửa cổ đặt một nụ hôn thật nhẹ lên môi Lục Lãm.

"Mơ đẹp nhé anh."

Yến Hạc Thanh lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Trong bóng tối, Lục Lãm từ từ mở mắt ra.

Giây lát sau, anh nghe thấy tiếng đóng cửa khẽ khàng.

Từ buổi tiệc nhà họ Lục hôm đó, anh đã nhận ra sự khác thường của Yến Hạc Thanh.

Cậu muốn giải quyết chủ nợ của mình mà không muốn anh đi theo.

Lục Lãm cầm điện thoại gọi một cuộc.

"Đi theo bảo vệ cậu ấy cẩn thận."

Về mặt anh bình tĩnh, "Không cần báo cáo chuyện xảy ra hôm nay, chức trách của cậu chỉ là bảo vệ em ấy an toàn thôi."

Sau đó cúp máy.

*

Yến Hạc Thanh đến cổng đại học Bắc Kinh mới bật điện thoại lên.

Quả nhiên Lục Mục Trì gọi tới ngay.

"Thanh Thanh em mới dậy à? Anh ra rồi đây!" Hắc thỏ hồng học, có lẽ đã chạy một đoạn đường khá dài, "Anh đang gọi xe, đến chỗ em — — Tìm quán nào gặp nhau nhé. Anh đón được xe rồi, em mau tới đi."

Hắn nói ra một địa chỉ.

Sợ Yến Hạc Thanh không nhớ nên hắn lặp lại, "Quán cà phê Vân

Đình ở đường Ân Tận nhé."

Yến Hạc Thanh cúp máy.

Quán cà phê này rất quen thuộc với cậu.

Mùa thu năm ngoái, bốn giờ chiều, suýt nữa cậu đã ký vào lá bùa đòi mạng kia.

Giờ cũng gần bốn giờ.

Cậu ngẩng đầu nhìn trời.

Điều khác biệt là hôm đó trời mưa tầm tã, còn hôm nay trời nắng rực rỡ, Yến Hạc Thanh nhắm mắt cảm nhận ánh nắng một hồi, chốc lát sau một chiếc taxi từ từ dừng lại trước mặt cậu.

Cậu mở cửa lên xe, "Quán cà phê Vân Đình ở đường Ân Tận."

Tài xế vâng dạ rồi đạp ga hòa vào dòng xe cộ.

Yến Thăng Bình bám theo chiếc taxi gần một tiếng, rốt cuộc dừng lại, Lục Mục Trì xuống xe chạy vào quán cà phê, Yến Thăng Bình khẩn trương nuốt nước bọt, đợi lâu như vậy, cuối cùng lão cũng chờ được Lục Mục Trì ra ngoài một mình.

Hai tay lão run lấy bầy, gọi điện mấy lần mới thành công.

Trình Giản lập tức nghe máy, "Xong chưa?"

Yến Thăng Bình liếm môi liên tục, "Chưa, cậu ta vào quán cà phê rồi."

Trình Giản chửi thề một tiếng, "Canh cho kỹ vào, hôm nay nhất định phải thành công!"

"Ông chủ Trình....." Chân Yến Thăng Bình cũng run cầm cập, "Tôi sợ quá....."

Điện thoại chuyển sang Triệu Duy Phương, hắn cười nói: "Sợ gì, năm triệu đã vào tay ông rồi mà, mau uống rượu đi, uống nhiều một chút, nồng độ trong máu phải cao thì mới không điều tra được gì từ ông, hiểu chưa."

Yến Thăng Bình nhìn chai rượu Triệu Duy Phương chuẩn bị sẵn cho mình, rượu đế mấy ngàn tệ một chai! Đôi mắt đục ngầu của lão sáng lên, rối rít vâng dạ rồi để điện thoại xuống, bàn tay run run vươn tới chai rượu, cầm lên cẩn nắp chai ra uống một ngụm, hài lòng chép miệng rồi uống thêm hớp nữa.

Ngay khi Yến Thăng Bình đang nốc rượu ừng ực thì một chiếc taxi dừng lại phía đối diện.

Yến Hạc Thanh liếc mắt quan sát chung quanh.

Chỉ giây lát sau đã phát hiện ra xe Yến Thăng Bình.

Cậu biết số xe.

Yến Hạc Thanh bình thản đi vào quán cà phê.

Lục Mục Trì cố ý chọn bàn gần cửa sổ, Yến Hạc Thanh vừa xuống taxi thì hắn đã thấy ngay. Hắn nhìn chăm chăm ra cửa, Yến Hạc Thanh bước vào, nhân viên phục vụ lập tức dẫn cậu đến đây.

Lục Mục Trì đã sửa sang quần áo rất nhiều lần nhưng khi Yến Hạc Thanh đi tới, hắn vẫn hồi hộp kéo lại cổ áo.

Hắn nhảy cửa sổ trốn ra, còn mặc một bộ vest đen.

Giống hệt bộ vest Yến Hạc Thanh mặc khi dự tiệc gia đình hôm đó.

Yến Hạc Thanh đến gần, Lục Mục Trì vội vã đứng dậy kéo chiếc ghế đối diện ra cho cậu, ánh mắt dán chặt vào Yến Hạc Thanh, "Gọi đồ uống trước đi."

Yến Hạc Thanh ngồi xuống, không đợi người phục vụ, Lục Mục Trì đưa menu qua trước.

Cậu không cầm mà lịch sự nói với người phục vụ: "Một ly cà phê đen."

Lục Mục Trì vội nói: "Bánh kem Black Forest ở đây cũng ngon lắm."

Yến Hạc Thanh không trả lời, Lục Mục Trì tự chuốc nhục nhã, hắn nói mà không nhìn người phục vụ, "Hai ly cà phê đen."

Người phục vụ vừa đi thì Lục Mục Trì đã hấp tấp hỏi ngay: "Em quay đoạn video kia là có ý gì?"

Hắn nhìn không chớp mắt, không muốn bỏ lỡ biểu cảm nào của Yến Hạc Thanh, đúng lúc này ánh mắt hắn ngưng lại, chăm chú nhìn dải tai trái của cậu, có một vết nhỏ không rõ lắm, màu cũng đậm hơn chỗ khác.

Hơi thở của Lục Mục Trì bỗng nghẹn lại.

Hắn thường xuyên làm tình nên biết rõ đó hoàn toàn không phải vết muỗi đốt!

Yến Hạc Thanh cũng phát giác ánh mắt Lục Mục Trì nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên, lúc rửa mặt cậu đã phát hiện dấu vết trên tai trái, nghĩ một hồi vẫn không che đi, cậu không để ý Lục Mục Trì mà bình tĩnh trả lời hắn, "Tôi muốn nhắc anh sau này tránh xa tôi một chút."

Cậu dừng lại, chờ nhân viên phục vụ để cà phê xuống rồi mới nói tiếp: "Tháng sau tôi và chú anh sẽ kết....."

"Đừng nhắc tới ông ta!" Lục Mục Trì đột ngột hét lên.

Nhân viên phục vụ vội vã rời đi.

Yến Hạc Thanh cong môi, nụ cười có thể gọi là bình thản, "Anh ấy là chồng hợp pháp của tôi, sao tôi lại không nhắc được chứ."

Câu trả lời của Yến Hạc Thanh lại một lần nữa đập tan ảo tưởng của Lục Mục Trì, hắn siết chặt tay, "Anh không tin em chưa từng rung động với anh!"

Giọng hắn mang theo sự cuồng loạn, "Chẳng lẽ em chưa từng thích anh một giây nào sao?"

Yến Hạc Thanh nhìn hắn, đôi mắt nhạt màu dần tối đi.

Những đoạn miêu tả rời rạc trong nguyên tác không ngừng hiện lên trước mắt cậu, cuối cùng tụ lại trên mặt Lục Mục Trì rồi biến mất sạch, chỉ còn lại gương mặt hắn.

Một gương mặt.

Khiến cậu ghê tởm.

Khiến cậu buồn nôn.

Khóe miệng cậu chẳng có chút nhiệt độ nào, lạnh lùng thốt ra một câu, "Mỗi giây đối mặt với anh tôi đều thấy buồn nôn."

Lục Mục Trì đột ngột đứng phắt dậy, định chồm qua bàn nắm cổ áo Yến Hạc Thanh nhưng khi nhìn thấy vết tích trên xương quai xanh thì khựng lại.

Yến Hạc Thanh cắn ghét hất tay hắn ra, Lục Mục Trì cũng bất động, trong mắt có ghen tị, có uất hận, có nhục nhã, cuối cùng chẳng còn gì nữa.

Trong lòng Lục Mục Trì trống rỗng, thậm chí còn không thở nổi, hần không nhìn Yến Hạc Thanh nữa, va vào bàn rồi thẫn thờ rời đi.

Yến Hạc Thanh không quay đầu lại.

Cà phê trước mặt tỏa hương thơm nồng, cậu biết nó rất đắng.

Yến Hạc Thanh gọi người phục vụ tới rồi cười nói: "Cho tôi ít đường nhé."

Người phục vụ nhanh chóng đem đến một đĩa đường, tám viên đường vuông vức xếp thành một cái tháp nhỏ, bên cạnh có kẹp gấp, cậu gấp hai viên.

Vừa định thả vào cà phê thì ngoài cửa sổ bỗng vang lên một âm thanh chói chói.

Theo sau là tiếng la hoảng sợ, "Có tai nạn rồi!"

Yến Hạc Thanh nhẹ nhàng buông tay.

Độp, độp.

Hai viên đường rơi vào ly cà phê.

Chương 128

Xe cảnh sát và xe cấp cứu đều đã tới.

Trên lối đi bộ đông nghịt người, Yến Hạc Thanh đi sau lưng đám đông, nghe được mấy câu — —

"Có một người không xong rồi đúng không?"

"Đầu xe bị đụng nátбет thế kia mà."

"Khiêng lên xe biết đâu cứu được thì sao....."

Yến Hạc Thanh đi xa rồi đón taxi về nhà.

Trong nhà vẫn yên tĩnh như lúc cậu đi, Yến Hạc Thanh cúi đầu nhìn, giày da của Lục Lãm đặt ngay ngắn trước cửa.

Thay dép xong, cậu vào phòng vệ sinh rửa tay rửa mặt trước, thay áo ngủ rồi mới về phòng.

Mở hé cửa, phòng ngủ vẫn lờ mờ im ắng như cũ, người trên giường không có động tĩnh gì, chắc vẫn đang ngủ.

Yến Hạc Thanh đẩy cửa bước vào, nhẹ nhàng đóng lại rồi trở về giường.

Lục Lãm ngủ rất say, điều hoà trong phòng bật khá thấp nên đắp chăn ngủ sẽ dễ chịu hơn, Yến Hạc Thanh nhích lại gần Lục Lãm, cậu mệt rồi, eo cũng mỏi nhừ, trở lại nơi quen thuộc, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, cậu cảm thấy có người đang xoa eo cho mình nhưng thực sự quá buồn ngủ nên mở mắt không nổi, cứ thế chìm vào giấc ngủ say.

Sau đó bị tiếng điện thoại rung đánh thức.

Yến Hạc Thanh mở mắt ra, tầm nhìn mau chóng trở nên rõ ràng, là điện thoại của cậu.

Cậu cố ý không tắt máy.

Người gọi là Lục Xương Thành.

Nhưng chưa kịp nghe thì điện thoại đã bị Lục Lãm lấy đi, anh nhắm mắt ném điện thoại xuống thảm rồi đưa tay kéo người tới ôm chặt vào lòng.

Lục Lãm xoa ót Yến Hạc Thanh, "Ngủ thêm lát nữa đi."

Yến Hạc Thanh lập tức nhắm mắt lại.

Lần này tỉnh ngủ, trong phòng tối om, chẳng thấy Lục Lãm đâu.

Tim Yến Hạc Thanh giật thót, vén chăn xuống giường, điện thoại của cậu đã được nhặt lên để đầu giường.

Cậu cầm điện thoại xem, tổng cộng có năm cuộc gọi lỡ, một cuộc đã nhận, tất cả đều của Lục Xương Thành, cuộc cuối cùng gọi lúc bảy giờ.

Giờ là chín giờ.

Yến Hạc Thanh để điện thoại xuống rồi đi tới mở cửa, chỉ có trong bếp bật đèn, ánh đèn hắt xuống sàn một vệt sáng dài, trong không khí tràn ngập mùi canh sườn thơm lừng.

Bụng Yến Hạc Thanh kêu ọc ọc, từ tối qua đến giờ cậu chỉ mới uống một ly cà phê, trước đó cơn buồn ngủ át đi cơn đói, giờ ngủ đủ rồi lập tức cảm thấy đói bụng.

Cậu đi tới phòng bếp.

Trong bếp, Lục Lãm đeo tạp dề đang trộn salad, canh sườn sôi ùng ục trên bếp.

Yến Hạc Thanh vừa định vào thì Lục Lãm đưa tay tắt bếp, "Bưng canh ra ăn cơm đi."

Yến Hạc Thanh nhìn bóng lưng anh, "Cha anh gọi cho em."

Lục Lãm vẫn quay lưng về phía cậu, đổ salad trộn ra đĩa, "Ừ, anh nghe rồi, Lục Mục Trì bị xe tông, giờ đang cấp cứu ở bệnh viện."

Mi mắt Yến Hạc Thanh giật giật, "Anh có định tới không?"

"Ăn cơm xong đã." Lục Lãm bưng đồ ăn ra, đi tới cửa, anh cúi đầu cụng nhẹ vào trán Yến Hạc Thanh, "Mau bưng canh đi."

Lục Lãm không thể nào không phát hiện cậu từng ra ngoài.

Nhưng anh chẳng hỏi gì cả.

Nghe tiếng bước chân đi xa, ngực Yến Hạc Thanh đập phòng mấy lần, sau đó mới vào bếp bưng canh sườn.

Mấy món ăn đều rất thanh đạm, trong cơm trộn lẫn hạt kê, Yến Hạc Thanh ăn hai chén rồi gác đũa, đang định lên tiếng thì Lục Lãm đã đứng dậy, "Em thay đồ rồi đi với anh."

Mười phút sau, hai người xuống lầu.

Vẫn là bệnh viện tốt nhất thủ đô, hành lang yên tĩnh im ắng, nồng nặc mùi thuốc sát trùng khiến người ta ngạt thở, Lục Xương Thành đứng lì trước cửa phòng mổ nhìn đèn đỏ không chớp mắt, Lục Hàn ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn mặt đất không nói một lời.

Quản gia và hộ lý riêng đứng cách bọn họ một khoảng, không dám thở mạnh.

Tiếng cửa thang máy mở ra vô cùng rõ ràng, ngoại trừ Lục Xương Thành thì mọi người đều lập tức nhìn tới thang máy.

Lục Lãm đi ra, quản gia và hộ lý riêng đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, khi thấy Yến Hạc Thanh theo sau thì quản gia lập tức biến sắc, liếc trộm Lục Hàn và Lục Xương Thành, lòng bàn tay bắt đầu rịn mồ hôi.

Khác với hộ lý riêng, ông là nhân viên kỳ cựu của nhà họ Lục, trong buổi tiệc gia đình hôm đó đã từng gặp Yến Hạc Thanh.

Hôm nay người đứng Lục Mục Trì chính là cha nuôi của cậu!

Lục Xương Thành chỉ hận không thể xé nát Yến Hạc Thanh ra từng mảnh!

Dù thế nào vẫn tốt hơn làm âm ỉ lên! Quản gia hạ quyết tâm rồi bước tới định báo cho Lục Lãm biết, nhưng Lục Hàn đã cản ông lại, "Cha, A Lãm và ——" Lục Hàn nghiến nát răng, "Yến Hạc Thanh tới rồi."

Quản gia đành phải thôi, trong lòng thở dài thườn thượt, kéo hộ lý riêng đi xa hơn.

Lục Xương Thành không phản ứng gì, Lục Hàn đứng bật dậy tiến tới gần Yến Hạc Thanh.

Cậu rất bình tĩnh, đi theo Lục Lãm tới cạnh Lục Xương Thành.

Gần như ngay lập tức, Lục Xương Thành quay phắt lại rồi vung gậy

đánh tới Yến Hạc Thanh.

Động tác của ông ta rất nhanh, trước mắt Yến Hạc Thanh lóe lên một bóng mờ, chưa kịp phản ứng thì đã được Lục Lãm che chở trong ngực.

Một tiếng quát mạnh vang lên, cây gậy nện trúng lưng Lục Lãm.

Hành động này làm quản gia và hộ lý riêng đều hít sâu một hơi, con người Yến Hạc Thanh cũng mở to, đưa tay muốn kiểm tra vết thương của Lục Lãm nhưng anh đã nắm chặt tay cậu trấn an mình không sao, sau đó quay lại nhìn Lục Xương Thành.

Hai mắt Lục Xương Thành đỏ ngầu, mặt cắt không còn giọt máu, lúc trắng bệch lúc tím xanh, chỉ mong giờ phút này người nằm trong phòng mổ chính là Yến Hạc Thanh.

Lục Xương Thành nổi trận lôi đình, "Chính cha nó đã đụng Tiểu Trì!" Ông ta quát, "Nếu Tiểu Trì có mệnh hệ gì thì ai cũng đừng hòng yên ổn!"

Lục Lãm trầm giọng, "Em ấy là em ấy, cha nuôi là cha nuôi."

"Có gì khác nhau đâu, bọn nó là người một nhà mà!" Lục Hàn nghiêng răng nghiêng lợi. "Nếu không phải nó bắt cá hai tay thì sao cha nó lại — —"

Ánh mắt Lục Lãm lập tức lạnh đi, anh nhìn Lục Hàn làm ông ta đột ngột im bặt.

"Giờ tôi và em ấy mới là người một nhà." Lục Lãm hờ hững nói, "Có chuyện gì cứ tìm tôi được rồi."

Lục Hàn lập tức nhìn sang Lục Xương Thành, Lục Xương Thành tức đến nổi huyết áp tăng vù vù, ông ta thở dồn dập, đầu choáng đến nỗi đứng không vững, bờ môi run rẩy mấy lần mới miễn cưỡng phát ra

âm thanh, "Mày muốn đổi nghịch với tao vì nó à?"

Yến Hạc Thanh chột lên tiếng, "Lục lão tiên sinh, ngài từng điều tra cháu nên chắc cũng biết năm ngoái cháu đã cắt đứt quan hệ với vợ chồng Yến Thăng Bình rồi."

Lục Xương Thành nắm chặt gậy, đúng là ông ta biết điều này, còn biết cả nhà Yến Thăng Bình thường xuyên ngược đãi Yến Hạc Thanh.

Dây thần kinh quanh miệng ông ta nhảy dòn dập, "Rồi sao? Cắt đứt quan hệ thì nó vẫn là cha mày thôi!"

Yến Hạc Thanh nhìn Lục Lãm trước rồi mới mở miệng. "Cháu và Yến Thăng Bình chỉ là quan hệ nhận nuôi, ngài và Lục Lãm là quan hệ máu mủ nhưng ngài vẫn cho rằng họ Lục của anh ấy khác với ngài. Vậy sao Yến Thăng Bình vẫn là cha cháu được chứ?"

Lục Xương Thành á khẩu không trả lời được.

Ông ta cũng đã mơ hồ nhận ra điều kỳ lạ.

Yến Hạc Thanh quả thực đã đoạn tuyệt với cả nhà Yến Thăng Bình, một tên rượu chè bài bạc như Yến Thăng Bình đối với Yến Hạc Thanh không đánh thì mắng, chẳng có chút tình cảm nào nên không thể ra mặt thay cậu được.

Thứ hai là trong mối quan hệ giữa Yến Hạc Thanh và Lục Mục Trì, người nổi điên phải là Lục Mục Trì mới đúng.

Yến Hạc Thanh lại nói: "Nếu ngài vẫn không tin thì có thể theo cháu đến nhà Yến Thăng Bình hỏi cho ra lẽ."

Lục Hàn chen vào, "Lão ta chết rồi còn hỏi gì nữa?"

Lục Hàn cắn hận nghiêng răng, "Mày đừng hòng giáo biện đây là tai

nạn ngoài ý muốn! Làm sao trùng hợp vậy được, bao nhiêu người sao lão ta không đụng mà cứ phải đụng con tao? Rõ ràng lão ta cố ý tông xe vào Tiểu Trì!"

Yến Hạc Thanh chỉ đang nói nhảm mà thôi.

Theo diễn biến trước đó, mọi tình tiết trong nguyên tác đều sẽ xảy ra, trong truyện người chết vì tai nạn là cậu, lần này quả nhiên cũng có một người chết, Yến Thắng Bình.

Nhưng có chút khác biệt.

Trong nguyên tác Yến Thắng Bình chỉ bị thương nhẹ, lần này Lục Mục Trì phải vào phòng cấp cứu.

Nhưng dù là ai chết cũng vậy.

Kết quả cuối cùng đều sẽ dẫn đến Trình Giản và Triệu Duy Phương.

Yến Hạc Thanh chẳng chút nao núng, "Cháu không nghĩ là tai nạn ngoài ý muốn, theo cháu biết thì Yến Thắng Bình vay nặng lãi, ông ta mê cờ bạc nên đã vay mượn khắp họ hàng bạn bè, không ai cho ông ta mượn tiền nữa."

Cậu chỉ nói đến đó, Lục Hàn không cần vặn nhưng Lục Xương Thành lại chần động, không có tiền, còn vay nặng lãi thì sao lại có xe để đụng Lục Mục Trì??

Lục Xương Thành nghiêm mặt, "Mày biết được gì rồi?"

"Lúc trước Yến Thắng Bình uy hiếp cháu đòi năm triệu nhưng cháu không đồng ý, sau đó ông ta không bám theo cháu nữa." Yến Hạc Thanh điềm tĩnh đối diện với ánh mắt Lục Xương Thành. "Nếu ngài vay nặng lãi, người duy nhất có thể uy hiếp chỉ có mình cháu thì ngài có chịu từ bỏ cháu không?"

Đương nhiên Lục Xương Thành sẽ không, ánh mắt ông ta tối đi.

"Nhưng ngài lại từ bỏ cháu." Yến Hạc Thanh nói tiếp, "Chẳng lẽ ngài không cần số tiền kia nữa sao?"

Lục Xương Thành siết chặt gậy, "Ý mày nói có kẻ cho nó năm triệu à?"

Yến Hạc Thanh không trả lời, "Yến Thắng Bình chết nhưng người nhà ông ta vẫn còn đó, với bản lĩnh điều tra của ngài, muốn điều tra sự thật cháu nghĩ cũng không khó đâu ạ."

Biết rõ cậu đang mĩa mai nhưng Lục Xương Thành chẳng còn lòng dạ nào để ý nữa, quả thật Yến Hạc Thanh không thoát khỏi liên quan đến việc này, nhưng đã dám làm hại cháu trai ông ta thì một kẻ ông ta cũng sẽ không bỏ qua!

Lục Xương Thành đã có đối tượng tình nghi.

Vừa có tiền vừa muốn Lục Mục Trì chết, Trình gia.

Lục Xương Thành hung tợn trừng Yến Hạc Thanh một cái rồi gọi Lục Hàn tới thì thầm vài câu, Lục Hàn bất mãn vì Lục Xương Thành dễ dàng tha cho Yến Hạc Thanh và Lục Lãm, "Cha, đây chỉ là nó nói — —"

"Đi mau!" Lục Xương Thành từng trải qua sóng gió nên biết rõ hiện giờ Trình gia đang gấp rút phi tang chứng cứ, bọn họ đã chậm trễ mấy tiếng, nhất định phải lập tức tìm cho ra Triệu Huệ Lâm.

Lục Hàn đi tới lối thoát hiểm gọi điện.

Lục Hàn đi xong, Lục Xương Thành không đoái hoài gì đến Lục Lãm và Yến Hạc Thanh nữa mà tiếp tục canh chừng phòng mổ.

Lúc này cửa phòng mổ bật mở.

Bác sĩ đi ra sau mấy tiếng cấp cứu.

Lục Xương Thành không còn để ý gì khác mà bước nhanh tới đón, lần đầu tiên nói năng lập cập, "Viện trưởng Dương, cháu, cháu....." Cây gậy rớt xuống đất, thậm chí ông ta còn nắm tay bác sĩ cầu khẩn, "Cháu tôi không sao hết đúng không?"

Viện trưởng Dương tháo khẩu trang rồi đối diện với ánh mắt Lục Xương Thành, bà thở dài một tiếng, "Tính mạng thì giữ được, nhưng ——" Bà nhắm mắt lại, "Chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng cậu ấy vẫn bị liệt nửa người....."

"Cha!" Lục Hàn gọi điện xong trở về thì thấy Lục Xương Thành té ngã.

Lục Xương Thành ngã phịch xuống đất rồi nhắm mắt nằm im, hành lang lập tức trở nên chật chội, các bác sĩ và y tá vội vã đẩy Lục Xương Thành chạy tới thang máy, lên một tầng lầu khác để mổ cấp cứu.

Quản gia và hộ lý riêng theo vào thang máy, Lục Hàn chạy mấy bước rồi lại quay đầu nhìn phòng mổ, y tá đẩy Lục Mục Trì vừa mổ xong ra ngoài.

Cả hai bên đều cần người, đầu Lục Hàn quả thực sắp nổ tung, ngoại trừ lần cưới Từ Kiều Âm thì từ nhỏ mọi việc ông ta đều nghe theo Lục Xương Thành, mỗi lần gặp chuyện hoàn toàn không quyết định được, ông ta ôm đầu đau dữ dội, đứng một hồi thực sự không biết làm sao nên đành phải tìm Lục Lãm, "A Lãm, giờ tính sao đây?"

Lục Lãm hờ hững nói, "Anh đi trước đi, tôi thu xếp cho con anh xong sẽ gọi anh."

Lục Hàn bất an liếc nhìn Yến Hạc Thanh, xoắn xuýt một lát rồi rời đi.

Lúc này viện trưởng Dương chỉ mới nói một nửa, bà gái trán rôi đi tới chỗ Lục Lãm, "Lục tiên sinh, khoảng tám giờ sáng mai Tiểu Lục tiên sinh sẽ tỉnh lại." Bà và nhà họ Lục cũng xem như quen biết nên nói chuyện khá thẳng thắn, "Liệt nửa người không chỉ là cuộc chiến lâu dài với người bệnh mà với cả người thân nữa, lúc mới bị hầu hết người bệnh đều có ý định tự tử, ngày mai Tiểu Lục tiên sinh tỉnh lại chắc chắn sẽ không thể nào chấp nhận được, mọi người nên chuẩn bị sẵn tâm lý đi."

Viện trưởng Dương rời đi.

Lục Lãm không lập tức nói chuyện với YẾN HẠC THANH mà bảo y tá đẩy Lục MỤC TRÌ vào phòng bệnh trước, sau đó mới nắm tay cậu, "Ngọt ngọt quá, xuống lầu thôi."

Nhưng YẾN HẠC THANH lắc đầu rồi kéo Lục Lãm tới thang máy, "Đi kiểm tra lưng anh trước đã."

Chương 129

Đèn trần xe là ánh sáng trắng, cởi áo sơ mi của Lục Lãm ra, vết bầm kia hiện rõ mồn một.

Yến Hạc Thanh bóp tay một cái rồi mới chấm tăm bông vào dầu cù là Phoyok để bôi lên.

Lục Lãm không nhìn thấy vết thương nhưng có thể cảm nhận được đau đớn, đoán chừng vết bầm sẽ lộ rõ, giờ anh đang quay lưng về phía Yến Hạc Thanh nên không thấy vẻ mặt cậu, đành phải liếc nhìn kính chiếu hậu ở ghế trước.

Trong gương, thanh niên hơi cúi đầu nên không thấy rõ sắc mặt cậu.

Yến Hạc Thanh chột ngắc đầu hỏi, "Xương anh có đau không?"

Lục Lãm không trả lời, nâng hai cánh tay lên mặc lại áo sơ mi nhưng không cài nút, sau đó xoay người lại ôm chặt Yến Hạc Thanh.

"Ngài và Lục Lãm là quan hệ máu mủ nhưng ngài vẫn cho rằng họ Lục của anh ấy khác với ngài."

Câu nói lúc nãy của Yến Hạc Thanh chiếm cứ toàn bộ tâm trí anh.

Anh chưa từng nói với bất kỳ ai về mối xung đột giữa mình và Lục Xương Thành, ông ta sẽ nói với Lục Hàn, cũng có thể nói với Lục Mục Trì, trong ba người bọn họ chỉ có Lục Mục Trì có khả năng nói cho Yến Hạc Thanh biết chuyện này nhất.

Nhưng điều đó vẫn không thuyết phục được anh.

Nửa tháng trước, thậm chí Lục Mục Trì còn chưa biết anh và Yến Hạc Thanh quen nhau, giả sử nội dung trò chuyện giữa hai người có liên quan đến anh thì xác suất nhắc tới việc này vẫn cực kỳ thấp.

Nhưng nếu Lục Mục Trì không nói thì làm sao Yến Hạc Thanh biết được?

Lục Lãm có một cảm giác mãnh liệt rằng những gì Yến Hạc Thanh từng trải qua còn tồi tệ hơn những gì anh biết cho đến thời điểm này, nếu không cậu đã chẳng phản kích mấy chủ nợ như thế.

Đây mới là bí mật lớn nhất của Yến Hạc Thanh.

Lục Lãm siết cánh tay ôm Yến Hạc Thanh chặt hơn, mạnh đến nỗi xương cậu đều bị ghi đau, cậu tưởng lưng anh đau nhức khó chịu nên định xuống xe, "Khó chịu lắm sao? Đi chụp — —"

Lục Lãm ôm cậu lại rồi dụi cằm vào cổ cậu, nhắm mắt nói: "Vết thương nhỏ không sao đâu, ôm một lát là khỏi ngay thôi."

Cảm nhận được cảm xúc tệ hại của Lục Lãm, Yến Hạc Thanh ôm lại anh.

Nhưng cậu chỉ nghĩ đó là vì Lục Mục Trì và Lục Xương Thành.

Giống như lúc thức tỉnh cậu biết Lâm Phong Trí dùng đôi mắt của mình để yêu Lục Mục Trì, giống như lúc cậu biết vụ cháy nhà là do Lâm Phong Trí gây ra.

Tâm trạng cậu cũng giống vậy.

Cảm xúc của Lục Lãm ổn định hơn cậu rất nhiều, cuối cùng vẫn kiên định chọn cậu.

Yến Hạc Thanh nhìn ánh đèn phía xa qua kính xe màu trà, cậu từng

quyết định vĩnh viễn chôn vùi sự thức tỉnh của mình dưới đáy lòng.

Cậu không cần ai cảm thông, cũng không muốn trở thành kẻ lập dị trong mắt người khác.

Nói cho người khác biết đây là một thế giới trong sách, vì cậu muốn sống nên chủ động ra tay với những kẻ sau này sẽ làm hại mình.

Hết sức hoang đường.

Ngay cả cậu cũng không dám chắc nếu mình chưa trải qua thì có tin hay không.

Giờ cậu đổi ý rồi.

Lục Lãm sẽ tin.

Lục Lãm sẽ tin tưởng vô điều kiện mỗi lời cậu nói, dù có hoang đường đến mức nào đi nữa.

Yến Hạc Thanh hạ quyết tâm rồi buông Lục Lãm ra, "Lục Lãm — —"

Tiếng điện thoại rung lên cắt ngang lời cậu.

Có người gọi cho Lục Lãm.

Lục Lãm lấy điện thoại ra, là Lục Hàn, anh vuốt tóc Yến Hạc Thanh rồi trượt qua nghe.

Lục Hàn cuống quýt nói: "A Lãm, Yến Hạc..... tìm được vợ con Yến Thắng Bình rồi." Ông ta hoang mang lo sợ, "Đúng là Trình gia đã đưa bọn họ đi! Chặn lại ở lối vào cao tốc rồi, giờ phải làm sao?"

Lục Lãm lạnh nhạt nói: "Đưa đến bệnh viện đi."

"Ừ ừ, giờ anh sẽ báo cho bọn họ ngay." Lục Hàn đang định cúp máy

thì khựng lại, "Tiểu Trì vào phòng bệnh rồi đúng không? Hay là em..... em tới một chuyến nhé? Trên lầu 7 ấy, cha còn đang ở phòng cấp cứu, anh hoảng quá đi mất."

Lục Lãm cúp máy rồi cài nút lại, "Em nghỉ ngơi trong xe đi, để anh lên lầu xem thử."

Yến Hạc Thanh không mệt mà cũng chẳng buồn ngủ.

Cậu hiểu Lục Lãm dẫn mình đến bệnh viện vì biết mình muốn nắm rõ tình hình. Giờ không cho cậu lên là vì đã biết tình hình, không muốn cậu đối mặt với người nhà họ Lục nữa, mặc dù bây giờ chỉ còn mỗi mình Lục Hàn.

Yến Hạc Thanh không để Lục Lãm khó xử mà gạt đầu, "Có gì gọi em nhé."

Lục Lãm quay lại bệnh viện, đến lầu 7, Lục Hàn đang đi tới đi lui, thấy Lục Lãm thì như gặp được cứu tinh, "Tiểu Trì....." Mắt ông ta ứa lệ, đã nghe quản gia thuật lại tình hình, "Sau này sẽ bị liệt thật sao?"

Lục Lãm gạt đầu, Lục Hàn đầu tiên là bàng hoàng, sau đó quay đầu ôm mặt khóc rưng rức.

Lục Lãm chờ ông ta khóc xong mới nói: "Đừng nói với mẹ."

Giờ biết Trình gia có liên quan đến vụ tai nạn này, nỗi hận của Lục Hàn đối với Yến Hạc Thanh đã vơi đi chút ít nhưng vẫn còn bất mãn, Lục Lãm chỉ quan tâm Lục Trì Thiên, cha ruột đang nằm trong phòng cấp cứu, cháu ruột bị liệt nửa người mà anh chẳng hề ngó ngàng, nhưng giờ ông ta chỉ biết trông cậy vào Lục Lãm nên đành miễn cưỡng đáp ứng.

Chẳng bao lâu sau, cửa phòng cấp cứu mở ra, tim Lục Hàn nhảy vọt lên cổ, không dám tiến tới, "A Lãm em hỏi đi....."

Lục Lãm đi tới nói với bác sĩ mấy câu, y tá đẩy Lục Xương Thành ra, ông ta vẫn chưa tỉnh nhưng có vẻ đã được cứu, lúc này Lục Hàn mới tiến lên nắm chặt tay Lục Xương Thành rồi theo về phòng bệnh.

Khi Triệu Huệ Lâm và Yến Phong được đưa tới bệnh viện thì Lục Xương Thành cũng vừa tỉnh.

Lục Xương Thành giãy giụa ngồi dậy, "Mau gọi bọn nó vào đây!"

Lục Hàn vội đỡ ông ta, "Cha đừng kích động mà." Sau đó quay đầu bảo quản gia, "Mau dẫn bọn họ vào đi!"

Quản gia ra ngoài một lát rồi dẫn Triệu Huệ Lâm và Yến Phong vào.

Quần Yến Phong ướt đầm, tỏa ra mùi hôi thối buồn nôn, quản gia đóng cửa lại rồi tránh ra xa.

Yến Phong túm chặt góc áo Triệu Huệ Lâm trốn sau lưng bà ta, từ lúc bị đưa lên xe đến giờ tim Triệu Huệ Lâm vẫn đập thành thịch, không biết xảy ra chuyện gì nên chỉ lo bảo vệ Yến Phong, thấp thòm ngẩng đầu lên, bà ta khấn trượng đến nổi hoa mắt, không thấy rõ Lục Xương Thành và Lục Hàn nhưng vừa liếc sang Lục Lãm thì hai mắt bỗng nhiên mở to.

"Anh là ——"

Ông chủ lớn từng đến xem nhà kia!

Triệu Huệ Lâm không dám nói tiếp mà hoang mang nhìn Lục Lãm.

Bình thường Lục Xương Thành chỉ hơi ngửi thấy mùi lạ đã nổi giận, giờ cả phòng toàn mùi nước tiểu khai rình mà ông ta chẳng hề để ý, khuôn mặt lấm tấm vết đồi mồi nhưng được bảo dưỡng cực tốt giờ phút này mắt khổng chế co rúm lại, cổ nhin đau hỏi: "Nói! Ai đã xúi giục tụi bây."

Yến Phong càng run dữ dội hơn, Triệu Huệ Lâm ôm chặt nó rồi lí nhí nói: "Các ông nói gì tôi không hiểu."

"Yến Thắng Bình chết rồi." Lục Lãm lên tiếng.

Triệu Huệ Lâm lập tức há hốc miệng, nước mắt tuôn ra như mưa, giọng nói cao vút, "Anh nói cái gì?!"

Lục Lãm không so đo với bà ta, "Yến Thắng Bình lái xe đụng người, chết ngay tại chỗ."

Triệu Huệ Lâm bị diễn biến này dọa sợ, Yến Thắng Bình lái xe đụng người? Bà ta cúi đầu nhìn hai chiếc vòng vàng trên tay.

Động tác này của bà ta lọt vào mắt Lục Lãm, anh nói tiếp: "Ông ta đụng người mà bà biết đấy, Lục Mục Trì."

Lần này Triệu Huệ Lâm sợ đến choáng váng, "Tôi không biết, con tôi lại càng không biết....."

Lục Lãm không để bà ta kịp thở, "Tôi đã báo cảnh sát rồi, họ sẽ xác định có phải các người biết chuyện mà không khai báo hay không."

"Này anh kia! Tôi thật sự chẳng biết gì hết!" Triệu Huệ Lâm chưa kịp hoàn hồn sau tin Yến Thắng Bình qua đời thì đã rơi vào nỗi khủng hoảng lớn hơn, bà ta và Yến Phong sẽ bị liên lụy! Bà ta suýt khóc lên, "Lâu lắm rồi Yến Thắng Bình chưa về nhà, hôm nay có người nói là bạn ông ta muốn dẫn tụi tôi đi ăn, các người đừng có vu oan cho người tốt, tụi tôi sao dám giết người chứ!"

"Vòng tay ở đâu ra?" Lục Lãm hỏi.

Triệu Huệ Lâm hấp tấp gỡ vòng ném đi thật xa, "Vòng này là Yến Thắng Bình mua tuần trước, tôi không biết gì hết! Ông ta say rượu nhưng không nổi điên mà còn đem về cho tôi hai cái vòng vàng, còn nói ông ta có năm triệu rồi, sau này khỏi cần sợ ai nữa, ông ta....."

Triệu Huệ Lâm ôm chặt Yến Phong òa khóc, "Ông ta điên rồi, dám đụng người ta, đây là muốn hại chết mẹ con tôi mà....."

Nghe một hồi, toàn thân Lục Xương Thành lạnh run, chỉ vì năm triệu mà bọn chúng hại cháu mình ra nông nỗi này! Huyết áp ông ta lại sắp tăng cao, hai mắt đỏ ngầu, "Có phải Trình gia không?"

Triệu Huệ Lâm lắc đầu, "Tôi không biết, tôi thật sự không biết....."

Lục Lãm nhặt vòng tay lên rồi nhìn sang, "Tên tiệt."

Triệu Huệ Lâm cũng đang run, bà ta cắn môi nói ra một cái tên.

Lần này không cần Lục Lãm nhắc, Lục Xương Thành lập tức bảo Lục Hàn, "Mau điều tra chủ thẻ đi!"

Chưa đầy nửa tiếng sau đã có tin tức, tấm thẻ kia thuộc về một người đàn ông tên Trương Hoa, đây chính là thư ký của Trình Giản.

Lục Xương Thành căm hận nghiến răng, xua hết mọi người ra ngoài rồi ở một mình trong phòng bệnh gọi cho bạn thân ở cục cảnh sát.

Lần này ông ta phải cho Trình Giản ngồi tù mục xương!

Sau khi ra ngoài, không ai bảo mẹ con Triệu Huệ Lâm rời đi, bà ta nhận ra ở đây Lục Lãm là người quyết định nên đánh bạo hỏi, "Anh, anh ơi, tội tôi về được chưa?"

Lục Lãm còn chưa mở miệng thì Lục Hàn đã nổi nóng trước, "Chồng bà mưu sát con tôi, giờ nó bị liệt rồi, các người là thân nhân của hung thủ, muốn đi không có cửa đâu! Cảnh sát tới ngay bây giờ đây."

Triệu Huệ Lâm không dám cãi mà kéo Yến Phong đứng nép vào tường im thin thít.

Đầu óc bà ta rối bời nhưng không còn sốc nặng như lúc đầu, nghe tin Lục Mục Trì bị liệt thì lại cảm thấy nhẹ nhõm, Yến Thắng Bình chết là hết, bà ta từng nghe nhiều người bị liệt chịu không được đau khổ mà tự sát, nhưng bà ta hiểu rất rõ Yến Thắng Bình, lão không có tôn nghiêm, chỉ cần còn sống thì vẫn sống tiếp, sẽ chỉ hành hạ bà ta và Yến Phong cả đời.

.....

Sắc trời bên ngoài dần sáng lên, Lục Lãm quay lại xe.

Yến Hạc Thanh nằm co ro ở ghế sau ngủ thiếp đi, trên người đắp chăn mỏng, Lục Lãm nhẹ nhàng lên xe rồi cúi đầu hôn mắt cậu một cái.

Lông mi Yến Hạc Thanh khẽ động, cậu mở mắt ra, con ngươi tan rã dần tụ lại trên mặt Lục Lãm, chống tay xuống đệm định ngồi dậy, giọng nói vẫn còn ngái ngủ, "Cha anh sao rồi?"

"Tĩnh rồi." Lục Lãm quàng tay qua lưng đỡ cậu dậy rồi kể lại ngắn gọn chuyện Triệu Huệ Lâm.

Yến Hạc Thanh lập tức hiểu ra Lục Lãm cố ý lên lầu để dẫn dắt Triệu Huệ Lâm khai ra Trình Giản trước mặt Lục Xương Thành.

Sau này Lục Xương Thành sẽ bắt Trình Giản trả lại gấp mấy trăm lần.

Cậu không cần phải làm gì nữa.

Yến Hạc Thanh cúi đầu nhìn tay Lục Lãm, trên ngón áp út là nhẫn cưới giống như chiếc của cậu, Yến Hạc Thanh nắm lấy bàn tay kia thật chặt, "Em đói rồi."

Lục Lãm đưa Yến Hạc Thanh ra ngoài bệnh viện ăn mì thịt bò.

Toàn Gia Phúc, thịt rất nhiều, họ vừa ăn xong thì Lục Hàn lại gọi tới, "A Lắm em về đây mau đi, Tiểu Trì tỉnh rồi, nó....."

Trong ống nghe là giọng nam đau đớn kêu rên.

Trong phòng bệnh, Lục Mục Trì muốn sờ chân mình nhưng hắn chỉ có tri giác từ eo trở lên, một tay tê liệt, chỉ còn một tay miễn cưỡng nhúc nhích, không sờ được chân, trong cổ hắn phát ra tiếng gào vừa đáng sợ vừa thê lương, "A a a a chân, cháu....."

Không nói được một câu hoàn chỉnh.

Lục Xương Thành đau lòng đến nỗi nước mắt rơi lã chã, bịt mắt Lục Mục Trì không cho hắn nhìn nữa, "Không sao, đừng sợ, ông đây....."

"Chân....." Lục Mục Trì đã hiểu ra gì đó, hắn điên cuồng lắc đầu, cổ họng tràn ra mùi rỉ sắt, "Chân cháu đâu....."

Lúc này cửa bị đẩy ra.

Lục Xương Thành ngẩng đầu lên, thấy Yến Hạc Thanh cũng tới thì điên tiết quát, "Cút ra! Tao cấm mày vào đây!"

Lục Mục Trì đột nhiên im bặt, chớp mắt tiếp theo, hắn giãy giụa càng mạnh hơn, "Giết cháu đi....." Hắn khóc lóc cầu xin Lục Xương Thành, "Ông, để cháu chết đi....."

Lục Xương Thành gần như rống lên, "Lục Hàn! Đóng cửa!"

Lục Hàn đi tới nhìn Lục Lắm rồi mới đóng cửa lại.

Trong phòng là tiếng rên la càng lúc càng thống khổ, Yến Hạc Thanh quay đầu nhìn Lục Lắm, vừa định mở miệng thì Lục Lắm đột nhiên nhét tai nghe vào hai tai cậu.

Sau đó cậu thấy môi anh mập máy nói: "Đừng nghe nữa."

Đồng thời trong tai nghe đang hát.

[The winds blew up her bow dipped down

Oh Blow my bully boys blow Huh

Soon may the Wellerman come

To bring us sugar and tea and rum]

.....

Wellerman.

Bài hát lần đầu tiên cậu cho Lục Lầm nghe.

Lần đó cậu muốn ám chỉ với anh rằng mình là con cá voi bị thương kia, cậu muốn sống sót, muốn chống lại đám thủy thủ trên thuyền.

Giờ Lục Lầm cho cậu nghe lại.

Muốn cậu đừng nghe nữa.

Chương 130

Cả thế giới chỉ còn lại tiếng hát trong tai nghe và Lục Lầm trước mắt.

Hồi bé, mẹ từng đọc cho cậu nghe truyện cổ tích "Cô bé bán diêm".

Trong nguyên tác, đêm cuối cùng trước khi bị Lục Mục Trì đem đi "hiến" mắt, cậu ngồi trong căn phòng tối đen kia, cửa sổ bị bịt kín nên ánh trăng không lọt vào được, cậu quẹt hai que diêm.

Cũng không nhớ mình lén giấu hộp diêm lúc nào, những lúc không có ánh sáng, cậu sẽ lặng lẽ quẹt một cây.

Đến giờ trong hộp chỉ còn lại hai cây.

Ánh lửa từ que diêm ấm áp sáng ngời như trong truyện cổ tích, chỉ là cậu không thấy được cha mẹ và em trai.

Ánh lửa tắt lịm, căn phòng lại tối om, từ lâu mắt cậu đã quen với hoàn cảnh này nên lấy ra que diêm cuối cùng một cách chính xác.

"Xoẹt."

Âm thanh khe khẽ vang lên, trước mắt xuất hiện một đốm lửa, cậu vươn tay muốn bắt lấy nó.

Ngón tay đau rát, không nắm được, cái gì cũng không nắm được.

Cha mẹ, em trai.

Mạng sống của cậu.....

.....

Yến Hạc Thanh bỗng nhiên nắm lấy tay Lục Lãm, ấm áp, khô ráo, rồi cuộc lần này cậu đã nắm được.

Yến Hạc Thanh ra sức nắm tay Lục Lãm thật chặt, tựa như muốn hòa tan tay mình vào máu thịt của anh.

Lục Lãm thoáng kinh ngạc rồi nhanh chóng nắm chặt tay Yến Hạc Thanh, dẫn cậu rời đi.

Sắp đến thang máy thì phía đối diện vang lên tiếng bước chân dồn dập, bác sĩ và y tá vội vàng chạy tới.

Chạy thẳng đến phòng bệnh.

Họ sắp tiêm thuốc an thần cho Lục Mục Trì.

Nhưng Yến Hạc Thanh không nghe được, trở lại xe, Lục Lãm mới tháo tai nghe xuống rồi cài dây an toàn cho cậu.

"Anh đưa em về nhà trước nhé."

Lục Lãm không nói, nhưng Yến Hạc Thanh đoán anh muốn đi gặp Lục Tri Thiên.

Giờ Lục Xương Thành đang điên tiết nên chuyện gì cũng làm được, chờ xử lý xong Trình Giản, ông ta sẽ đến tìm Lục Tri Thiên trút giận.

"Em cũng đi." Yến Hạc Thanh nhìn sang Lục Lãm, "Em muốn ở bên anh."

Thấy vẻ kiên quyết của cậu, Lục Lãm gật đầu rồi cài dây an toàn, trước tiên gọi điện cho bảo mẫu của Lục Tri Thiên, dặn cô đừng nghe bất kỳ cuộc gọi nào ngoài mình, cúp máy xong lại bấm một số khác

để đăng ký đường bay cho máy bay riêng, ba giờ chiều sẽ cất cánh.

Sau đó bật một bài nhạc nhẹ thư giãn rồi khởi động xe, "Anh có một hòn đảo trên biển, lát nữa sẽ đưa mẹ tới đó, em cũng đến xem thử đi, nếu thích thì chúng ta có thể cử hành hôn lễ trên đảo."

Lục Lãm muốn cưới ngay trên đảo.

Anh không cần lễ cưới rình rang, có người thân chúc phúc cho anh và Yến Hạc Thanh là đủ rồi. Hơn nữa tình hình bây giờ đang rối ren, anh không muốn Yến Hạc Thanh gặp bất kỳ mối nguy hiểm nào.

Nhưng Yến Hạc Thanh trẻ tuổi hơn anh nên chưa chắc đã cùng quan điểm với anh về lễ cưới.

Yến Hạc Thanh càng không có yêu cầu gì về hôn lễ, có Lục Lãm là được, "Không cần xem đâu ạ, chắc chắn là thích mà."

Câu này vừa thốt ra thì bầu không khí thoải mái hơn nhiều, Lục Lãm bật cười, "Chưa thấy sao biết được?"

Khóe môi Yến Hạc Thanh cong lên, "Chỗ nào có thể câu cá em cũng thích hết."

Gặp đèn đỏ, Lục Lãm dừng xe lại rồi nắm tay Yến Hạc Thanh, "Vậy cứ quyết định thế nhé."

Đèn xanh sáng lên, xe lại khởi động, Lục Lãm nhớ ra một chuyện, "Trước khi anh lên lầu, em định nói gì vậy?"

Yến Hạc Thanh ngẫm nghĩ mấy giây, nhớ lại lúc đó muốn thú nhận với Lục Lãm chuyện mình thức tỉnh.

Nhưng bây giờ.

Cậu cảm thấy không cần thiết nữa.

Không quan trọng.

Cậu lắc đầu, "Em quên rồi."

Chẳng biết Lục Lãm có tin hay không nhưng cũng không hỏi nữa mà đổi đề tài, "Danh sách thực tập của giáo sư DV có rồi đấy, muốn biết sớm thì hối lộ anh đi."

Con người Yến Hạc Thanh mở to, cậu nghĩ ngợi rồi xoay người mở hộp tay vịn lấy ra gói dưa sấy, đút cho Lục Lãm một miếng.

Lúc này nhạc cũng thay đổi, chuyển sang giai điệu du dương.

Lục Lãm nhai dưa sấy, "Quà hối lộ của em có ít quá không vậy?"

"Vậy cho thêm miếng nữa nè." Yến Hạc Thanh đút miếng còn lại vào miệng Lục Lãm.

Lục Lãm chậm rãi nhai, ăn xong mới nói: "Đại học Bắc Kinh có một người."

Giấy gói dưa sấy phát ra tiếng động nhỏ xíu, Yến Hạc Thanh không khỏi hồi hộp.

Lục Lãm nói ngay, "Là em đó."

Đầu óc Yến Hạc Thanh trống rỗng, hồi lâu sau mới định thần lại.

"Còn Cố Tinh Dã thì sao?"

Không phải cậu thiếu tự tin nhưng Cố Tinh Dã rất xuất sắc, cũng rất cố gắng.

Lục Lãm biết cậu sẽ thắc mắc nên đã hỏi rõ ràng từ trước, "Một giáo sư khác ưu ái cậu ta nhưng cậu ta rút lại báo cáo nửa chừng rồi."

Yến Hạc Thanh gật đầu, khoảnh khắc này giống như ngày cậu nhận được điểm thi đại học vậy.

Cậu lấy điện thoại ra đăng nhập Wechat xem lại tin tức của lớp 2 khoa Sinh.

Thời gian thực tập từ ngày 2/8 đến 27/10.

Cậu quay sang nói với Lục Lãm: "Ngày 2 tháng 8 lên đường."

Lục Lãm biết, lúc nhận được tin anh đã lập tức chú ý thời gian.

Từ nước C bay về đây mất 11 tiếng, vừa đúng ngày 28, sinh nhật của Yến Hạc Thanh.

Anh "ừ" một tiếng rồi không nói gì nữa, đến biệt thự an dưỡng trước giờ ăn trưa.

Lục Tri Thiên thấy họ cùng đến thì vô cùng phấn chấn, vui vẻ bảo nhà bếp làm thêm mấy món ăn rồi tự đẩy xe lăn vào bếp, "Trời nóng quá, để mẹ nấu chè đậu xanh bạc hà giải nhiệt cho Hạc Thanh."

"Mẹ." Lục Lãm ngồi xuống sửa lại chăn mùng trên đầu gối Lục Tri Thiên, "Thời gian gấp rút lắm, chúng ta lên máy bay ăn nhé."

Lục Tri Thiên vẫn đang cười, "Sao cơ?"

"Tụi con định tổ chức hôn lễ trên đảo." Lục Lãm mỉm cười, "Hôm nay đưa mẹ tới trước."

Lục Tri Thiên không thích náo nhiệt nhưng hôn lễ của Lục Lãm và Yến Hạc Thanh thì nhất định phải dự, lập tức nói bảo mẫu thu dọn hành lý, vẫn muốn nấu chè đậu xanh bạc hà cho Yến Hạc Thanh nên hỏi, "Không mất nhiều thời gian đâu, nấu xong rồi đi không kịp sao?"

"Mẹ, giờ con chưa muốn ăn đâu ạ." Yến Hạc Thanh chột nói.

Lục Tri Thiên tươi cười để lộ nếp nhăn quanh mắt, "Ừ, vậy tới đảo mẹ nấu cho con."

Một lát sau, Lục Lãm đưa Lục Tri Thiên và Yến Hạc Thanh lên đường.

Lục Tri Thiên quyết không chịu ngồi ghế phụ nên Yến Hạc Thanh ngồi chung với bà ở ghế sau, Lục Tri Thiên nói, "Mẹ muốn ngủ, con ngồi trước — —"

Còn chưa nói hết thì Yến Hạc Thanh đã tựa đầu vào vai bà rồi nhắm mắt lại, "Mẹ, con buồn ngủ quá, cho con dựa chút nha."

Lục Tri Thiên không nói nữa, cầm chăn mỏng đắp lên người Yến Hạc Thanh rồi ra hiệu cho Lục Lãm đừng nói chuyện với mình kéo làm cậu thức giấc.

Đương nhiên Lục Lãm biết Yến Hạc Thanh không buồn ngủ, anh cười thầm rồi yên lặng lái xe.

Đến sân bay vừa đúng giờ, qua cổng kiểm tra an ninh rồi lên máy bay.

Lục Lãm đã dặn người chuẩn bị sẵn đồ ăn, ăn xong Lục Tri Thiên cũng không ngủ, chỉ đi ba tiếng nên bà và Yến Hạc Thanh nói chuyện phiếm, tinh thần càng lúc càng phấn chấn.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay trên đảo, có thể đi bộ đến biệt thự nhưng không tiện cho Lục Tri Thiên, còn có khá nhiều hành lý nên Lục Lãm vẫn gọi xe tới đón, trong lúc người hầu lấy hành lý, Lục Lãm bật điện thoại, trợ lý lập tức gọi đến.

"Lục tổng, cảnh sát bắt Trình Giản để điều tra rồi ạ. Trình Khánh Di muốn con mình thoát tội nên đẩy Triệu Duy Phương ra, giờ đang là

chó cắn chó."

Trợ lý vốn rất lịch sự nhưng giờ đối phương đắc tội với sếp hẳn nên hẳn chẳng còn lịch sự được nữa.

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh rồi đi tới trước một đoạn, "Tình hình ở bệnh viện thế nào?"

Thái độ của trợ lý trở nên cung kính, "Lão gia vẫn đang ở bệnh viện không chịu đi, gọi hai mươi luật sư đến bệnh viện rồi ạ."

Trợ lý dừng lại rồi ngập ngừng nói, "Còn một chuyện nữa....."

"Cứ nói thật đi."

Lúc này trợ lý mới nói: "Lão gia còn phái người đến nhà họ Lâm. Ngài đang trên máy bay không có tín hiệu nên tôi đã tự ý cho người theo dõi, đại thiếu gia nhà họ Lâm cũng nhập viện rồi, hình như lao lực quá độ nên bị bác sĩ bắt nằm viện. Quản gia nhà họ Lâm cũng bị dẫn đến bệnh viện. Tôi đã nhờ người quay video nhưng không rõ lắm."

Trợ lý gửi tới một đoạn video.

Thấy Yến Hạc Thanh đến gần, Lục Lãm điềm tĩnh nói, "Cậu cứ tiếp tục theo dõi đi."

Anh cúp máy rồi đi tới chỗ Yến Hạc Thanh, "Xong chưa?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Xe đầu tiên hết chỗ nên mẹ đi trước rồi."

Lục Lãm nắm tay cậu, "Chúng ta đi bộ tới đó đi."

Hòn đảo này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ, từ lúc mua đến giờ Lục Lãm chỉ mới tới câu cá một lần, còn Tạ Quân Kiệt và Sở Tử Ngọc đã tới mấy lần.

Chủ cũ xây dựng hòn đảo rất tốt, đường ven biển có một lối đi nhỏ dẫn đến biệt thự, tiếng sóng rì rào, gió biển thổi qua, còn thấy được thị trấn nhỏ thấp thoáng phía xa.

Lục Lãm dắt Yến Hạc Thanh chậm rãi đi dọc con đường ven biển, "Lái thuyền mười lăm phút là đến thị trấn đối diện, họ là người nước ngoài nên nấu ăn không hợp khẩu vị anh lắm, chỉ có món tôm nướng là khá ngon, nếu tối nay em thích thì chúng ta đến đó nếm thử."

Yến Hạc Thanh lắc đầu, "Để lần sau đi ạ. Người nhà ăn cơm với nhau mới là ngon nhất."

Lục Lãm không nói nữa mà chỉ nắm tay cậu chặt hơn.

Quãng đường chưa đầy mười phút mà hai người đi nửa tiếng mới đến.

Lục Tri Thiên đang nấu chè đậu xanh bạc hà trong bếp, bữa tối không để bảo mẫu động tay vào, Lục Lãm làm mấy món, Yến Hạc Thanh làm mấy món, hợp thành một bàn hết sức phong phú.

Bác sĩ, bảo mẫu và người giữ đảo ăn cơm ở phòng nhỏ, ba người ăn ở phòng lớn, lâu lắm rồi Lục Tri Thiên không vui vẻ như vậy, liên tục gấp thức ăn cho Yến Hạc Thanh, "Ăn nhiều vào, con gầy hơn lần trước rồi đấy." Nói đến đây, Lục Tri Thiên lườm Lục Lãm, "Công việc có bận cỡ nào cũng phải chăm sóc Hạc Thanh chứ, có phải chưa bao giờ làm việc đâu."

Yến Hạc Thanh vội nói, "Ngày nào anh ấy cũng nấu cơm hết ạ, tại con ăn mà không mập thôi."

Lâu lắm rồi Yến Hạc Thanh không leo lên cân, cậu cảm thấy mình khoảng 60 ký, dạo này ăn rất nhiều nhưng thể trọng vẫn không tăng được.

Lục Tri Thiên cười tíu mắt, "Xem Hạc Thanh bệnh con chưa kìa."
Hôm nay bà hết sức vui vẻ, ăn cơm xong lại học chơi bài nói dối với Lục Lãm và Yến Hạc Thanh, đến mười một giờ mới về phòng ngủ.

Lục Lãm và Yến Hạc Thanh ở phòng trên lầu hai.

Yến Hạc Thanh đi tắm, Lục Lãm cầm điện thoại rồi đeo tai nghe xem video trợ lý gửi tới.

Địa điểm là một căn phòng giống như văn phòng, có lẽ người nào đó nhét điện thoại trong túi quần để quay nên không thấy rõ người mà chỉ nghe được giọng nói hết sức rõ ràng.

Đầu tiên là giọng Lục Xương Thành, "Cậu là Đỗ Nghị à."

Theo sau là một giọng nam, "Dạ..... Ngài, ngài tìm tôi có việc gì không?"

"Lâm Phong Trí ở đâu?"

Đỗ Nghị ấp úng không trả lời.

Tiếng mở vali vang lên, Lục Xương Thành hờ hững nói: "Nếu chịu hợp tác thì tất cả chỗ này đều là của cậu, nếu không." Ông ta cười lạnh, "Tôi còn nhiều cách để cậu hợp tác lắm."

Đỗ Nghị nói ngay, "Tiểu thiếu gia bỏ nhà đi lâu lắm rồi ạ. Mấy ngày trước đại thiếu gia nhà tôi đi tìm cậu ta để mỗ mắt nhưng không thấy, sau đó ngất xỉu nhập viện, hôn thê của đại thiếu gia nhà tôi tức giận không cho cậu ấy tìm tiếp, bởi vậy đại thiếu gia không tìm nữa."

"Ta hỏi cậu thêm một câu." Lục Xương Thành cũng không nổi giận, ông ta đã sớm biết Lâm Phong Trí mất tích, "Lâm Phong Trí mỗ gì vậy."

"Giác mạc hình chớp ạ, cực kỳ nghiêm trọng nên bắt buộc phải thay

giác mạc, nếu không sẽ bị mù."

"Các người ra ngoài hết đi." Lục Xương Thành nói, video cũng kết thúc.

Lúc này Yến Hạc Thanh ra khỏi phòng tắm, Lục Lãm điềm tĩnh tháo tai nghe xuống.

Yến Hạc Thanh chưa sấy tóc, Lục Lãm đứng dậy đi tới kéo cậu vào phòng tắm lại, "Sấy khô rồi ngủ sớm đi, sáng mai về sớm."

Yến Hạc Thanh liếc nhìn tai nghe trên bàn rồi mau chóng dời mắt đi, "Dạ."

Chương 131

Trên đảo rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng sóng biển vọng lại từ xa.

Cửa sổ để mở, ánh trăng vàng vạc trải khắp sàn, Yến Hạc Thanh không ngủ được.

Có lẽ ban ngày ngủ nhiều rồi nên giờ đầu óc cậu tỉnh táo lạ thường, chẳng có chút buồn ngủ nào.

Cậu nằm nghiêng nhìn qua cửa sổ, bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng vải áo sột soạt, hơi ấm tới gần, Lục Lãm ôm cậu vào lòng.

Anh dụi cằm vào cổ Yến Hạc Thanh, hai tay luồn qua eo cậu nắm lấy hai cánh tay rồi từ từ xoa ấm lên.

"Lạnh quá vậy, hay là đóng cửa sổ lại nhé?"

"Không lạnh ạ." Giọng Yến Hạc Thanh nhẹ nhàng. "Em làm anh thức giấc à?"

"Em nằm im như vậy thì đánh thức ai được chứ?" Lục Lãm bật cười, cầm ngón trỏ của cậu rồi dần thay đổi vị trí, vuốt ve lòng bàn tay Yến Hạc Thanh.

Không mềm mịn mà có lớp chai hơi mỏng.

Lục Lãm yêu xúc cảm này vô cùng, "Không ngủ được thì nói chuyện nhé."

Yến Hạc Thanh quay mặt lại, ánh trăng sáng ngời, trong phòng không bật đèn cũng vẫn thấy rõ, nhưng Lục Lãm dựa cằm vào cổ cậu nên tầm nhìn có hạn, chỉ thấy được hình dáng mơ hồ của anh.

Sự chú ý của cậu bị thu hút, "Nói gì ạ?"

Lục Lãm nhếch môi, "Em muốn nói chuyện gì?"

Yến Hạc Thanh nhất thời chưa nghĩ ra, Lục Lãm xoa vết chai trên tay cậu, "Sao em thích ngành sinh học vậy?"

Yến Hạc Thanh ngẫm nghĩ, có lẽ là năm lớp sáu.

Buổi trưa tan học chạy về nấu cơm cho Yến Phong, dưới lầu bắt gặp nó và mấy đứa trẻ ngồi xõm dưới gốc cây.

Chẳng biết chúng nhặt được kính lúp ở đâu mà chiếu dưới nắng để nướng một con châu chấu gãy chân.

Mấy thằng bé vừa nhìn con châu chấu quằn quại vừa cười to, Yến Hạc Thanh chưa bao giờ dám mắng Yến Phong nhưng hôm đó cậu rất tức giận, chạy tới giật lấy kính lúp, bọn trẻ lập tức giải tán, Yến Phong ngơ ngác nhìn cậu, mấy giây sau mếu máo òa khóc chạy lên lầu.

"Tui mách bố mẹ là anh bắt nạt tui cho coi!"

Yến Hạc Thanh biết thể nào mình cũng sắp bị đánh một trận nhưng cậu chẳng quan tâm, ngồi xuống nhẹ nhàng nhặt lên con châu chấu kia, nó đã bị gãy một chân nhưng vẫn ra sức giãy giụa trên tay cậu.

Yến Hạc Thanh thả nó về lại bụi cỏ.

"Nó biến mất nhanh lắm." Yến Hạc Thanh nhớ lại, "Lúc đó em cảm thấy sinh mệnh thật vĩ đại."

"Nó yếu ớt nhưng lại rất kiên cường."

Cậu cười khẽ, "Nhưng thi đại học xong tra cứu mới biết ngành sinh học không kiếm được tiền."

Lục Lãm lập tức hiểu ra.

Muốn mau chóng kiếm tiền để tìm Lâm Phong Trí nên Yến Hạc Thanh mới chọn ngành công nghệ phần mềm để kiếm tiền.

Nhưng năm nhất cậu đã gặp chuyện gì đó khiến cậu quyết định đánh trả "chủ nợ", từ bỏ Lâm Phong Trí rồi bắt đầu theo đuổi giấc mơ, sống cho chính mình.

Tim Lục Lãm chỉ hơi nhói lên nhưng lại khiến anh đau đớn vô cùng.

Anh cảm thấy đáp án kia cách mình rất gần.

Nhưng cũng rất xa.

Bóng đêm dần sâu, ánh trăng mờ đi, thấy Yến Hạc Thanh vẫn chưa buồn ngủ, Lục Lãm ôm cậu chặt hơn, "Hát em nghe một bài nhé?"

Yến Hạc Thanh không thích nghe nhạc nhưng rất tò mò về giọng hát của Lục Lãm.

"Dạ."

Lục Lãm kề môi vào tai cậu, thanh âm trầm thấp, "Trong ngực anh, trong mắt em....."

Yến Hạc Thanh nhớ ra đây là bài "Bên bờ hồ Baikal".

Thảo nào Lục Lãm biết hát, có lẽ lúc học thổi kèn harmonica đã từng nghe.

"Vào một ngày nào đó, em vừa trong trẻo vừa bí ẩn như hồ Baikal."

Mi mắt Yến Hạc Thanh giật giật, "Hình như anh hát thiếu rồi kìa."

Cậu nhớ đây là đoạn cuối, Lục Lãm đã bỏ mất một câu.

Lục Lãm không hát nữa, tiếng cười đầy từ tính khiến lòng người xao xuyến, "Lâu quá rồi, chỉ nhớ mỗi câu này thôi."

Anh lại kề vào tai Yến Hạc Thanh, thấp giọng hát, "Em vừa trong trẻo vừa bí ẩn như hồ Baikal....."

Lặp đi lặp lại câu này, Yến Hạc Thanh thực sự bị anh ru ngủ, cậu nhắm mắt lại, tựa như trở về vùng biển êm đềm kia.

Có bầu trời đêm, có biển khơi, có Lục Lãm, có cá voi trắng.

Đó là phong cảnh đẹp nhất mà cậu từng thấy.

*

Sáng hôm sau, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh không đánh thức Lục Tri Thiên mà trở về thủ đô.

Máy bay hạ cánh, lúc về thành phố thì đã gần giờ ăn trưa, Lục Lãm dẫn Yến Hạc Thanh đi ăn cơm trước rồi mới đưa cậu về nhà cũ.

50 Hz và 51 Hz đang chơi đùa trong sân, có nhân viên chuyên môn chăm sóc nên cả hai con đều có bộ lông óng mượt, 51 Hz đã bự hơn nhiều, 50 Hz cũng lớn thấy rõ, Yến Hạc Thanh trở về, hai con cùng chạy tới chồm lên chân cậu vẫy đuôi lia lịa, phát ra tiếng ư ừ của chó con.

Yến Hạc Thanh ngồi xuống bế cả hai con lên, chúng nhiệt tình liếm mặt cậu, Yến Hạc Thanh cũng chẳng để ý, bị liếm nhột chỉ nở nụ cười, Lục Lãm rất thích nhìn dáng vẻ thoải mái này của Yến Hạc

Thanh, anh ngồi xuống vuốt tóc cậu, "Mấy ngày tới ở đây nhé, lễ cưới cần chuẩn bị thứ gì hay muốn mời ai thì em cứ ghi ra giấy để anh lo."

Yến Hạc Thanh nhìn anh, "Anh định đi đâu à?"

Lục Lãm không trả lời, đôi mắt đen tràn đầy dịu dàng, "Chuyện còn lại giao cho anh được không?"

Mấy giây sau, Yến Hạc Thanh gật đầu, "Anh có về ăn tối không?"

Lục Lãm cười, "Về chứ, mỗi bữa tối trong kỳ nghỉ đều ăn với em mà."

Lục Lãm đến bệnh viện.

Ở cổng có vệ sĩ canh chừng, trên tầng của Lục Mục Trì càng canh gác nghiêm ngặt hơn.

Mọi người đến thăm bệnh đều bị chặn lại, chỉ có Lục Lãm là vệ sĩ không dám cản mà quay sang nhìn nhau, Lục Lãm không làm khó bọn họ mà dừng ở cửa thang máy rồi hờ hững nói: "Đi báo cáo đi."

Một vệ sĩ lập tức gật đầu "Dạ!" rồi chạy tới phòng bệnh.

Lục Xương Thành biết Lục Lãm trở về, hôm qua ông ta đã bảo Lục Hàn mua chuộc tài xế của Lục Lãm.

Tối qua ông ta gọi điện cho Lục Tri Thiên nhưng không được, phái người đến biệt thự an dưỡng thì vườn không nhà trống, ông ta biết ngay Lục Lãm đã đón bà đi.

Lục Lãm đang đề phòng ông ta, trong lòng anh xưa nay chỉ công nhận nhà họ Lục kia mà thôi!

Thật ra Lục Xương Thành rất mong Lục Lãm đừng bao giờ đến nữa, nhắm mắt làm ngơ luôn đi!

Nhưng Lục Mục Trì cứ tỉnh dậy thì lại đòi tự tử, phải tiêm thuốc an thần mới có thể làm hắn ngủ yên không la hét, mới hai ngày gần ngủ mà đã tiêm năm lần, ông ta không muốn hắn phụ thuộc vào thuốc an thần.

Biết đâu Lục Mục Trì sẽ chịu nghe lời Lục Lãm cũng nên.

Lục Xương Thành biết lần này Lục Lãm không dẫn theo Yến Hạc Thanh nên lạnh lùng nói: "Bảo nó vào đây."

Lục Xương Thành nhìn chăm chăm ra cửa, đến khi Lục Lãm đẩy cửa vào mới dờ mắt đi, "Mày đúng là một người chú tốt mà, còn muốn kết hôn với thằng làm hại cháu mình nữa."

Lục Lãm bình thản nói, "Chân tướng của vụ tai nạn cha biết rõ hơn con mà."

Khuôn mặt Lục Xương Thành mất khối chế co rúm lại, Trình Giản và Triệu Duy Phương đều thừa nhận mình đã gây ra vụ tai nạn, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến Yến Hạc Thanh.

Nhưng nguồn cơn của mọi chuyện đều là Yến Hạc Thanh!

Yến Hạc Thanh liên lụy Lục Mục Trì bị liệt hai chân, khiến ông ta đã già mà còn phải chịu đựng nỗi đau khi thấy đứa cháu mình thương nhất bị tàn phế, ông ta nhất định phải bắt Yến Hạc Thanh nếm mùi đau khổ gấp bội.

Chẳng phải Lâm Phong Trí sắp mù rồi sao, Yến Hạc Thanh hại cháu ông ta mất đôi chân thì ông ta sẽ làm em ruột Yến Hạc Thanh mất đôi mắt!

Lục Xương Thành run rẩy đứng dậy, chỉ mới vài ngày mà ông ta đã già đi mười mấy tuổi, không nhìn Lục Lãm mà chống gậy chậm chạp đi qua mặt anh, "Nể tình mẹ mày mà khuyên Tiểu Trì đi, bảo nó đừng

đòi chết nữa. Nửa tiếng sau nó tỉnh lại đấy."

.....

Nửa tiếng sau, mí mắt Lục Mục Trì giật giật, hắn mở mắt ra rồi nằm chờ dần hồi lâu, cổ họng đau đến mức nuốt nước bọt cũng là một sự tra tấn, tối qua hắn định cắn lưỡi tự sát nhưng chẳng ích gì, hắn chậm chạp quay đầu nhìn sang tủ đầu giường.

Trống trơn.

Mọi thứ có thể tự sát đều đã bị đem đi.

Kể cả cửa sổ, hắn hoàn toàn không có khả năng đi đến đó nhưng cửa sổ vẫn bị khóa kín, nơi này hết như hầm mộ của người sống vậy.

Đúng lúc này, Lục Mục Trì nhìn thấy bóng người bên cửa sổ, hắn chột phá lên cười, tiếng cười hết sức khó nghe, chẳng khác nào tiếng quạ kêu, "Chú..... Chú đến chế nhạo cháu đấy à?"

Lục Lãm quay đầu nhìn Lục Mục Trì, "Ngày 3 tháng 3 mày đã làm gì."

Câu hỏi quá bất ngờ, dù Lục Mục Trì đang kích động cũng ngẩn ra, hắn gằn giọng, "Cái gì?"

Lục Lãm quan sát vẻ mặt Lục Mục Trì, lập tức đoán được hắn không có ký ức về ngày 3 tháng 3. Có lẽ hắn không xem việc mình làm là quan trọng nên không nhớ, hoặc là hắn thực sự không biết.

Có được câu trả lời, Lục Lãm không ở lại thêm nữa mà nhấc chân định đi.

Lục Mục Trì trợn trừng mắt, thấy anh muốn đi, cổ họng hắn tràn ra mùi máu, "Chú không biết đâu nhỉ, năm ngoái cháu đã suýt bao nuôi Yến Hạc Thanh đấy."

Lục Lãm dừng lại.

Lục Mục Trì nhếch miệng cười lạnh, "Nhưng nó làm bộ thanh cao, làm bộ không ham tiền, chú có biết cháu làm gì nó không? Cháu đã ** nó, nó sinh ra với gương mặt kia là để đàn ông **!"

Hắn cố ý chọc tức Lục Lãm, hắn thật sự không thiết sống nữa, bắt hắn tàn phế cả đời, bị nhốt trong phòng kéo dài hơi tàn thì hắn thà chết còn hơn!

"Yến Hạc Thanh là đồ giẻ rách, là rác rưởi! Chú ngủ với nó chắc không bị nó lừa đấy chứ, chẳng lẽ không biết nó mất trinh rồi sao?"

Nhưng Lục Lãm lại bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng của hắn, "Em ấy thế nào thì tao yêu em ấy thế đó."

Nghe thấy câu này, Lục Mục Trì đã hoàn toàn tuyệt vọng, hắn đập mạnh đầu mình vào thành giường nhưng vì đã bọc đệm nên có đập thế nào cũng vô ích, hắn chỉ biết đỏ mắt kêu rên, "Chú, xin chú hãy giúp cháu đi, Yến Hạc Thanh hận cháu như vậy, chú giúp nó báo thù, giúp nó đánh chết cháu đi, cháu tình nguyện chịu chết mà, chú, xin chú đánh chết cháu đi, hoặc là cho cháu một con dao, một chai thuốc ngủ cũng được....."

Lục Lãm bỏ đi, anh vừa mở cửa thì Lục Xương Thành lập tức xông vào rồi chạy đến cạnh giường ôm Lục Mục Trì, "Không sao đâu Tiểu Trì, không sao hết....."

Có tài xế làm tai mắt nên Lục Xương Thành cũng không quan tâm Lục Lãm đi đâu.

Nước mắt Lục Mục Trì tuôn ra như mưa, bóng lưng Lục Lãm trong tầm mắt càng lúc càng mờ, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Lục Lãm trở lại xe, trợ lý gọi đến, "Lục tổng, tìm được Lâm Phong Trí

ở viện mồ côi Rainbow Bridge rồi ạ."

Cất điện thoại, Lục Lãm bảo tài xế, "Tạm thời đừng báo cho Lục Hàn."

Tài xế bỗng chốc tái mặt, đứng ngồi không yên, "Xin lỗi Lục tổng, tôi..... tôi bị ép....." Lục Hàn cho hắn một triệu nhưng chỉ bảo hắn báo cáo lại hành trình của Lục Lãm, hắn ham tiền nên nhận lời ngay.

Lục Lãm không để ý, "Hôm nay kết thúc, làm đơn nghỉ việc đi."

Tài xế hối hận khôn nguôi nhưng đành phải cúi đầu vâng dạ.

.....

Trong lúc Lục Lãm đến viện mồ côi Rainbow Bridge thì Yến Hạc Thanh lấy trong kho ra một chiếc xe đạp kiểu nữ màu hồng, quản gia lẩm cẩm không nhớ rõ nên luôn miệng nói.

"Ủa, xe đạp ở đâu ra vậy? Không phải của nhà mình chứ..... Nhắc đến xe đạp mới nhớ, A Lãm thông minh lắm, không cần dạy mà lên xe đã biết đạp ngay."

Yến Hạc Thanh biết chiếc xe này là bà ngoại Lục Lãm tặng cho anh, Lục Lãm chạy tới trường còn bị Tạ Quân Kiệt cười nhạo, hẹn anh tan học gặp nhau.

Yến Hạc Thanh vừa kiên nhẫn trả lời quản gia vừa cầm khăn lau sạch dây xích và hộp số, mặc dù câu trước của ông chẳng ăn nhập gì với câu sau nhưng cậu vẫn chịu khó trò chuyện với ông.....

Hai chú chó vui vẻ chạy chơi bên cạnh, Yến Hạc Thanh lau sạch xe đạp rồi tra dầu cho các bộ phận quan trọng.

Phải nói là xe của hãng uy tín lâu năm cực kỳ chất lượng, sau khi Yến Hạc Thanh lau chùi sạch sẽ, mặc dù không thể mới tinh như ban

đầu nhưng ngoại trừ mấy chỗ phai màu thì mọi chỗ khác vẫn còn rất tốt, Yến Hạc Thanh chạy thử một đoạn, xe cũng rất dễ đạp, cậu dừng lại hỏi quản gia, "Tối nay ông muốn ăn gì ạ?"

Quản gia không nghe rõ, "Ngủ hả? Còn sớm mà."

Yến Hạc Thanh cười, huơ tay ra hiệu ăn cơm rồi lại chỉ vào xe đạp và ngoài nhà kho, nói rõ từng chữ, "Ông muốn ăn gì? Để cháu đi mua."

Quản gia đã hiểu, rằng ông vẫn còn khỏe, rất thích cháo kê hầm, "Cháo kê."

Yến Hạc Thanh đạp xe tìm chợ bán đồ ăn.

Đây là khu phố lâu đời, ra khỏi khuôn viên nhà họ Lục là một con đường cổ kính rất đẹp, hai bên trồng đầy cây ngô đồng, rất có hơi thở cuộc sống, nhìn là biết mấy chục năm rồi chưa tu sửa, Lục Lãm cũng đã từng đạp xe ngang qua con đường này.

Nghĩ vậy, khoe miệng Yến Hạc Thanh cong lên, cậu chạy dưới hàng cây ngô đồng, gió thổi hiu hiu, ven đường thỉnh thoảng vọng ra tiếng hí khúc, thông thả đạp xe tới chợ.

Sân sau nhà họ Lục có trồng rau củ, Yến Hạc Thanh đã ra xem nên chỉ mua mấy loại rau còn thiếu, hầu hết là thịt tươi và trứng, cuối cùng mua một gói kê cao nguyên.

Mua đồ xong, cậu xem đồng hồ, năm giờ rưỡi.

Cậu bỏ đồ ăn vào giỏ xe rồi lấy điện thoại ra gọi cho Lục Lãm.

Đến viện mồ côi Rainbow Bridge, Lục Lãm xuống xe trước cổng rồi đi vào viện mồ côi, điện thoại trong túi chợt rung lên.

Lấy ra thấy Yến Hạc Thanh gọi, anh nghe máy, khoe môi nhếch lên,

"Nấu cơm xong rồi à?"

"Chưa ạ." Giọng Yến Hạc Thanh mang theo ý cười, "Em tìm được xe đạp hồi cấp hai của anh, vừa ra chợ mua đồ ăn xong, chừng nào anh về?"

Lục Lãm đến trước tòa nhà bỏ hoang.

Trợ lý nói Lâm Phong Trí đang trốn trong kho chứa đồ bỏ đi.

Nhân viên cũ mà anh gặp ở công viên trò chơi đã nói khi vợ chồng nhà họ Lâm đến viện mồ côi nhận con nuôi, Yến Hạc Thanh đã trốn trong kho cả ngày.

Lục Lãm vừa hỏi viện trưởng, kho chứa đồ của tòa nhà này là phòng thứ hai trên tầng cao nhất.

Lục Lãm đi vào tòa nhà, trước mắt lập tức tối om, vì bị bỏ hoang lâu năm nên tỏa ra mùi ẩm mốc nồng nặc, chỉ có giọng nói của anh ấm áp như nắng, "Khoảng một tiếng nữa."

Chương 132

Lục Lãm chậm rãi bước đi.

Anh quan sát xung quanh, tòa nhà kiểu cũ, cầu thang vừa hẹp vừa dốc, người trưởng thành đi còn khó, huống chi là một đứa bé năm tuổi.

Lên tới tầng cao nhất, nắng chiều le lói bị lưới mắt cáo rỉ sét chặn lại bên ngoài, lối đi tối như mực tràn ngập mùi phế liệu.

Lục Lãm rẽ trái rồi dừng lại trước cửa phòng thứ hai.

Cánh cửa không biết là màu gì đóng im ỉm, Lục Lãm đưa tay gõ một cái.

Cộc.

Âm thanh đột ngột vang lên tựa như ảo thính, Lâm Phong Trí ôm đầu gối nấp trong góc, chậm chạp ngẩng đầu lên.

Y đeo một cặp kính cận tạm thời nhưng chẳng có tác dụng gì.

Y đã sắp mù.

Chắc nghe nhầm thôi nhỉ?

Ai lại tới chỗ sắp bị phá dỡ này chứ.

Nghĩ vậy, tim Lâm Phong Trí lại đập rộn trong nỗi chờ mong.

Kho chứa đồ này.....

Chỉ có Yến Hạc Thanh biết.

13 năm trước, chính Yến Hạc Thanh đã trốn ở đây.

Đôi mắt khô kiệt của Lâm Phong Trí lóe lên ánh sáng hy vọng.

Cả ngày lẫn đêm y bị trận hỏa hoạn kia giày vò, y rất muốn nghe Yến Hạc Thanh nói tha thứ cho mình, đó chỉ là một sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

Cộc cộc.

Hai tiếng gõ cửa lại vang lên khiến đôi mắt Lâm Phong Trí sáng ngời, y vịn tường muốn đứng dậy nhưng vì ngồi quá lâu nên hai chân tê cứng, vừa đứng dậy đã bị chuột rút không thể động đậy, y sốt ruột nhìn tới cửa, cánh cửa mở ra.

Trong căn phòng lờ mờ chỉ có ánh sáng le lói hắt vào.

Cửa mở rộng, mặc dù Lâm Phong Trí sắp mù nhưng vẫn lập tức nhận ra.

Lục Lãm!

Lâm Phong Trí choáng váng, trong đầu như có bắp rang nổ lốp bốp liên hồi, không cách nào phản ứng, người y từng muốn gặp nhất giờ lại là người y không muốn gặp nhất.

Y sợ Lục Lãm nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình hiện giờ.

Ngay khi Lục Lãm bước vào, Lâm Phong Trí ráng chống đỡ ngời xuống, y nghiêng người nép sát vào tường, hai tay che kín mặt mình.

Lục Lãm chỉ thấy một cái bóng mờ mờ, biết chắc Lâm Phong Trí vẫn

còn ở đây, anh lập tức dừng lại rồi nhìn quanh kho chứa đồ mà Yến Hạc Thanh từng ở một ngày một đêm này.

Mười mấy năm trôi qua, mặc dù không còn như xưa nhưng vẫn thấy được chút gì đó.

Lục Lãm nhú mào.

Yến Hạc Thanh năm tuổi chắc đã rất sợ khi ở đây một mình ban đêm.

Lục Lãm một mực không lên tiếng, Lâm Phong Trí liếc trộm một cái nhưng y thực sự không thấy rõ, chỉ có thể xác định bằng cảm giác rằng Lục Lãm đứng trước mặt mình khoảng hai ba mét.

Nhịp tim Lâm Phong Trí dần tăng tốc.

Lục Lãm đang nhìn y.

Điều này làm mặt y nóng lên, rốt cuộc lí nhí nói, "Chú ——"

Chữ Lục kẹt lại trong cổ, y đã thấy được nhăn cười trên tay Lục Lãm.

Rõ ràng là rất tối, rõ ràng y không thấy được bất cứ thứ gì nhưng vật kia quá sáng, sáng đến nỗi y không thể nào không nhận ra.

Lục Lãm và Yến Hạc Thanh sắp kết hôn rồi.

Ánh sáng trong mắt Lâm Phong Trí vụt tắt, y cup mắt nhìn chằm chằm mặt đất, "Yến Hạc Thanh nhờ chú đến tìm tôi à?"

Lúc này Lục Lãm mới nhìn về phía Lâm Phong Trí, trầm giọng nói, "Có một chuyện muốn hỏi cậu."

Trong cổ Lâm Phong Trí phát ra tiếng cười khàn khàn, "Lại liên quan tới Yến Hạc Thanh chứ gì."

Toàn thân y chết lặng, "Chú hỏi đi, chỉ cần chú muốn biết, chỉ cần tôi biết."

"Vụ cháy nhà họ Yến mười ba năm trước có liên quan đến cậu đúng không?"

Tim Lâm Phong Trí bị đâm mạnh một nhát, ngay cả hít thở cũng đau, người đầu tiên đến hỏi y lại là Lục Lãm.....

Trong tiềm thức y muốn phủ nhận.

Lời ra đến miệng, y nuốt khan mấy lần, cuối cùng vẫn thừa nhận, "Đúng vậy." Nỗi uất ức đè nén trong lòng y bấy lâu nay lập tức bộc phát, "Là tôi đốt! Tôi cố ý đốt đó! Tôi là đứa xấu xa vậy đó, chú muốn đòi lại công bằng cho Yến Hạc Thanh chứ gì?"

Y khóc nức lên, vùi mặt vào đầu gối nức nở, "Dù sao cũng chẳng ai thương tôi, chẳng ai quan tâm tôi, chú cũng không bao giờ yêu tôi, tôi....."

Lâm Phong Trí thút thít ngẩng đầu lên, trong tầm mắt mờ mịt đã trống rỗng.

Y sợ hãi nhìn ra cửa nhưng không thấy được bất cứ thứ gì, chỉ nghe tiếng bước chân đi xa dần.

Thật sự chỉ đến để hỏi y một chuyện mà thôi.

*

Tài xế thấy Lục Lãm thì vội vã xuống xe đi ra sau mở cửa, Lục Lãm cảm hần lại, "Lập tức báo cáo hành trình của tôi cho Lục Hàn đi."

Tài xế nuốt nước bọt, "Báo cáo thế nào ạ?"

Lục Lãm điềm tĩnh nói, "Báo cáo chi tiết."

Mặc dù không biết lý do nhưng ít nhiều gì trong lòng tài xế cũng thờ phào nhẹ nhõm, tuy Lục Hàn không phải người cầm quyền nhưng thừa sức bóp chết một kẻ tép riu như hắn, nãy giờ hắn vẫn sợ làm mất lòng hai bên không tốt lắm.

Tài xế cảm kích gật đầu lia lịa rồi lấy điện thoại ra nhắn tin, "Dạ dạ, tôi sẽ nhắn ngay."

Lục Lãm ngồi vào ghế lái, "Ngày mai nộp đơn xin nghỉ đi."

Sau đó lái xe đi.

Tài xế đứng tại chỗ thở dài.

Đồng thời Lục Hàn nhận được tin tức, ông ta vội chạy tới phòng bệnh.

Lục Xương Thành không nỡ tiêm thuốc an thần cho Lục Mục Trì nên bảo hai y tá giữ chặt Lục Mục Trì đang nổi điên, không cho hắn đập đầu, Lục Xương Thành ở cạnh hai mắt đỏ hoe, sống mũi Lục Hàn cũng cay xè, trấn tĩnh một hồi mới đi tới thì thầm với Lục Xương Thành: "A Lãm đến viện mồ côi Rainbow Bridge gặp Lâm Phong Trí rồi ạ."

Ánh mắt Lục Xương Thành từ đỏ hoe vì đau lòng biến thành đỏ ngầu vì oán hận: "Nó còn ở đó không?"

Ông ta hỏi Lâm Phong Trí, Lục Hàn gật đầu, Lục Xương Thành nhìn thấy Lục Mục Trì thống khổ bên cạnh thì sắc mặt sa sầm, "Phái người chạy tới đó ngay đi, nhất định phải bắt được nó!"

Bên kia, Lục Lãm rời khỏi viện mồ côi rồi xem đồng hồ, còn hơn bốn mươi phút nữa mới đến một tiếng mà anh nói với Yến Hạc Thanh, nếu lái nhanh thì khoảng nửa tiếng là tới, anh đi đường vòng ghé vào

một tiệm hoa.

Nhìn Lục Lãm là biết khách sộp nên chủ tiệm đích thân ra đón, "Xin hỏi anh cần gì ạ?"

Lục Lãm đến trước quầy hoa hồng, anh rất ít khi tự mua hoa, sau khi chọn lựa hồi lâu thì lấy một bó hồng trắng.

Ôm bó hồng lớn ra khỏi tiệm, Lục Lãm đặt hoa lên ghế phụ rồi mới ngồi vào ghế lái về nhà.

Lúc về trời đã nhập nhoạng tối, chỉ còn chút ánh sáng mờ nhạt, trong sân cũng chẳng sáng lắm, đèn đường vẫn chưa bật, Lục Lãm đi qua cổng phụ vào sân, trông thấy Yến Hạc Thanh đang chơi ném bóng với hai chú chó.

Thấy Lục Lãm về, Yến Hạc Thanh ném quả bóng đủ màu lăn đến cạnh chân anh, hai chú chó tranh nhau đuổi theo.

Yến Hạc Thanh đứng dậy, nhìn thấy Lục Lãm ôm một bó hoa đi về phía mình, tới gần mới biết là hoa hồng trắng, cậu hơi kinh ngạc, "Tặng em à?"

Hai người quen nhau lâu như vậy, còn đăng ký kết hôn nhưng hình như đây là lần đầu tiên Lục Lãm tặng cậu hoa hồng.

Lục Lãm đưa sang rồi cười hỏi, "Vậy em có nhận không?"

"Nhận chứ ạ." Yến Hạc Thanh nhận lấy bó hoa, cúi đầu hít hít.

Không ngờ Lục Lãm cũng xích lại gần rồi phát biểu ý kiến, "Không thơm bằng hoa mai đâu."

Hai người cách nhau rất gần, Yến Hạc Thanh có thể thấy rõ ý cười trong mắt Lục Lãm, hoa mai mà anh ám chỉ là ai không cần nói cũng biết, đôi mắt Yến Hạc Thanh trong veo, đột nhiên nhìn quanh, không

thấy quản gia, cũng không thấy bảo mẫu, cậu chồm tới hôn lên má Lục Lãm một cái, "Ăn cơm thôi." Sau đó ôm hoa hồng vào nhà trước.

Lục Lãm bị động tác của Yến Hạc Thanh làm sững sờ.

Mấy giây sau, anh mới xoa xoa yết hầu, đang định theo vào thì có người gọi tới.

Trợ lý nhận được tin Lục Xương Thành phái người bắt Lâm Phong Trí đi.

"Đem đến biệt thự lưng chừng núi của Tiểu Lục tiên sinh rồi ạ." Trợ lý dừng lại một giây rồi nói khéo, "Nhất trong một căn phòng, cửa sổ đều bị đóng kín."

Ý định của Lục Xương Thành hết sức rõ ràng, nhất Lâm Phong Trí trong phòng tối để bỏ lỡ thời gian phẫu thuật.

Chờ y mù hắc mới thả ra.

Lục Lãm không nói gì mà cắt điện thoại rồi đi vào nhà.

Quản gia khăng khăng chờ Lục Lãm về mới ăn cơm, trên bàn ăn còn kể rất nhiều chuyện thời đi học của Lục Lãm, bắt đầu hồi tưởng, ánh mắt sáng ngời, kể đến chín giờ mới chịu về phòng ngủ.

Quản gia về phòng, Yến Hạc Thanh định ôm bó hồng lên lầu, trong phòng khách có một bình hoa khô, mấy ngày tới có thể tạm đổi thành hoa tươi, nhưng vừa ôm bó hoa thì Lục Lãm đã kéo cậu lên cầu thang, về phòng đóng cửa lại rồi đè Yến Hạc Thanh vào cửa hôn.

Bó hoa trong ngực Yến Hạc Thanh vẫn chưa để xuống, Lục Lãm đè sát làm cánh hoa rơi ào ào, hôn đến khi Yến Hạc Thanh thở dồn dập mới buông cậu ra rồi nhẹ nhàng tựa vào trán cậu, hơi thở quẩn giao, "Em ngủ trước đi, anh vào phòng đọc sách xử lý chút chuyện đã."

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Lục Lãm đến phòng đọc sách, Yến Hạc Thanh cũng vào phòng khách mở bó hoa ra, cắt tỉa cành lá cắm vào bình, sau đó về phòng ngủ.

Hoàn thành 15 phút đứng dựa tường mỗi ngày, tắm xong Lục Lãm vẫn chưa trở lại nên Yến Hạc Thanh lên giường ngủ trước.

Cậu đoán chuyện Lục Lãm phải xử lý là thay cậu kết thúc mọi việc.

Lần này thái độ Lục Lãm rất kiên quyết, anh muốn cậu trở lại cuộc sống bình thường.

Giống như hôm nay vậy.

Không cần suy nghĩ bất cứ chuyện gì, đạp xe qua đường phố tấp nập mua đồ ăn, về nhà có hai chú chó chờ mình, sau đó cả ba cùng đợi Lục Lãm về.

Đây chính là cuộc sống cậu từng ao ước nhưng không thể có được.

Yến Hạc Thanh bỗng thấy lòng mình nhẹ tênh, rồi cuộc những thứ đè nặng lên cậu cũng đang sụp đổ mau chóng.

Không còn một mình.

Thật sự rất tốt.

Yến Hạc Thanh quay sang nhìn chiếc gối cậu chừa cho Lục Lãm bên cạnh, mí mắt díp lại, chỉ chốc lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

.....

Trong phòng đọc sách đối diện, Lục Lãm gửi cho Sở Tử Ngọc bản kế hoạch vừa lập xong.

"Quà cảm ơn cậu đấy."

Sở Tử Ngọc vừa thành thạo chơi game vừa ăn dưa hấu, hần thoát khỏi game rồi mở bản kế hoạch ra xem, hồi lâu sau mới trả lời.

"Gì vậy? Đọc không hiểu."

Lục Lãm chủ động gọi điện cho hần, "Kế hoạch bán khổng Trình thị đấy, công ty không lớn lắm, tứ tính rồi, kiếm về cho cậu khoảng mười tỷ thôi." (~33 ngàn tỷ)

Sở Tử Ngọc suýt bị nghẹn dưa hấu, hần khó nhọc nuốt xuống rồi hỏi: "Tự đứng tốt với tứ như vậy là muốn làm gì hả?"

Lục Lãm hờ hững đáp: "Chẳng phải đã nói rồi sao, quà cảm ơn đấy."

Sở Tử Ngọc vắt óc nhớ lại xem mình đã giúp Lục Lãm chuyện gì mà trị giá đến mười tỷ.

"Đâu có." Sở Tử Ngọc bắn khoả, "Tứ làm chuyện tốt lúc nào vậy? Chẳng có ấn tượng gì hết!"

Lục Lãm không trả lời hần, "Ngủ đây."

Sau đó cúp máy.

Sở Tử Ngọc hết sức nghi hoặc, nhưng Lục Lãm đã nói kiếm được tiền thì nhất định sẽ kiếm được.

Sở Tử Ngọc vội vàng gửi bản kế hoạch cho anh mình.

Sau đó lại bắt đầu tự hỏi rốt cuộc mình đã làm việc tốt lớn lao gì đáng giá mười tỷ!

Ăn xong một miếng dưa hấu, Sở Tử Ngọc phun hạt dưa ra rồi thảng

thốt: "Đệt, chắc không phải cảm ơn mình rủ cậu ta đến Oxygen đây chứ!"

Mới đầu ở quán bar Oxygen, cocktail Yến Hạc Thanh pha chế đã làm hấp dẫn động, nhớ đến Lục Lãm cũng thích cocktail nên rủ anh tới quán bar uống.

Sở Tử Ngọc bội phục.

"Có cần phải vậy không hả lão Lục tổng." Sở Tử Ngọc nổi cáu nhắn tin trong nhóm chat, "Xem cậu đặc ý chưa kìa, cứ như nhà cũ gặp lửa cháy vậy, có vợ đúng là khác xưa mà!"

Chẳng biết Lục Lãm đã ngủ hay làm ngơ hẳn mà không trả lời.

Chỉ có Tạ Quân Kiệt trả lời lúc rạng sáng, "Đúng là khác hẳn luôn ấy."

.....

Hôm sau, trên mạng đột nhiên nổi lên tin tức Trình Giản bị bắt vào cục cảnh sát.

Hashtag # Trình thị thuê kẻ giết người # cũng đứng đầu hot search, có mấy ngàn blogger dưới trướng Sở thị nên không thể nào hạ nhiệt được.

Thị trường chứng khoán vừa mở phiên giao dịch thì cổ phiếu Trình thị đã tụt dốc không phanh, các nhà đầu tư tranh nhau bán đổ bán tháo, Sở gia lấy danh nghĩa Sở Tử Ngọc thu mua ồ ạt.

Muốn bán khổng một công ty đã niêm yết phải có nguồn vốn khổng lồ, Sở gia không thể huy động vốn nhanh như vậy, đương nhiên người đứng sau chính là Lục Lãm.

Mục đích của Lục Lãm rất đơn giản, hạ bệ Trình Khánh Di trong vòng

một ngày, diệt cỏ tận gốc.

Anh đã từng nói với Yến Hạc Thanh nếu là anh thì thủ đoạn chỉ càng độc ác hơn.

Nhận được tin nhắn của Sở Tử Ngọc, Lục Lãm để điện thoại xuống rồi quay sang Yến Hạc Thanh đang đọc sách.

"Chừng nào em đọc xong vậy? Thợ may sắp tới rồi."

Hôm nay họ sẽ may đồ đính hôn.

Chương 133

Thợ may đến đúng năm giờ.

Album và áo mẫu đều có.

Trong phòng khách treo đầy vest, chọn kiểu trước rồi mới lấy số đo.

Thợ may đã có sáu mươi năm kinh nghiệm nên nhìn đồ còn chuẩn hơn người.

Đồ cưới của ông bà ngoại Lục Lãm cũng do thợ may này tùy cơ ứng biến, giờ còn cất trong phòng trên lầu hai.

Lục Lãm nhờ bà đề cử một kiểu.

Thợ may cười tủm tỉm đeo kính lên nhìn Yến Hạc Thanh một hồi, sau đó tháo từ giá treo xuống một bộ vest ba mảnh màu trắng.

"Hầu như tôi chưa bao giờ khuyên người khác mặc vest trắng cả." Thợ may nói thật, "Màu trắng kén người mặc nên rất ít người có thể mặc đẹp, Yến tiên sinh thử bộ này đi, tôi thấy ngài hợp với màu trắng lắm đấy."

Lục Lãm tự nhiên khoác tay trái lên vai Yến Hạc Thanh rồi cúi đầu hỏi: "Mặc thử nhé?"

Yến Hạc Thanh cầm bộ vest vào phòng ngủ dành cho khách ở tầng trệt, tuy là phòng khách nhưng thật ra lâu lắm rồi không có khách tới thăm.

Từ khi chủ nhân trước qua đời, Lục Lãm rất ít khi về đây.

Nhìn đâu cũng thấy bóng dáng ông bà ngoại, đầy những ký ức xưa cũ, trước khi đưa Yến Hạc Thanh về, rất lâu rồi Lục Lãm chưa về lại đây.

Chủ nhân không còn, tất nhiên cũng chẳng có khách.

Phòng ngủ có phong cách phục cổ theo gu thẩm mỹ của bà ngoại Lục Lãm, ga giường ba ngày đổi một lần cũng do bà để lại.

Chiếc bình hoa sen trên tủ cũng vậy.

Mỗi ngày đều thay một bó hoa tươi hái trong vườn.

Tựa như bà cụ yêu đời hiền hậu dễ mến kia vẫn chưa từng rời đi.

Yến Hạc Thanh bỗng dựng thất thần.

Tiếng khóa cửa chợt vang lên, Lục Lãm cầm quần áo đẩy cửa vào.

Thấy Yến Hạc Thanh ôm bộ đồ đứng ngẩn ngơ, Lục Lãm khóa cửa lại rồi đi tới cười hỏi: "Đang nghĩ gì thế?"

"Anh." Yến Hạc Thanh quay sang, đôi mắt trong veo sáng ngời có thể nhìn thấy đáy.

Lục Lãm thả quần áo xuống rồi cúi đầu nhìn thẳng vào cậu, "Nghĩ gì về anh vậy?"

Yến Hạc Thanh cũng không rõ.

Cậu vừa thay đồ vừa nghiêm túc suy nghĩ, chờ mặc vest xong mới nghĩ ra đáp án.

"Dáng vẻ trước kia của anh."

Hôm qua cậu đạp xe Lục Lãm từng đạp, đi qua con đường Lục Lãm từng đi.

Không phải ký ức đến từ người khác mà là ký ức của chính cậu.

Gió cũng thổi qua góc áo Lục Lãm như thổi qua áo sơmi của cậu.

Lá cây mà bánh xe chạy qua cũng đến từ hàng ngô đồng kia.

Mắt Yến Hạc Thanh cong cong, "Em thích con đường ngoài kia lắm, em muốn đi với anh lần nữa, ăn tối xong chúng ta đi dạo nhé."

Yến Hạc Thanh mặc bộ vest ba mảnh trắng tinh đứng trong ánh nắng rực rỡ, yết hầu Lục Lãm thắt lại, khàn giọng nói, "Đi dạo thì được nhưng vest phải đổi."

Yến Hạc Thanh vẫn chưa soi gương, cậu đến trước tấm gương lớn, vì là áo mẫu nên không vừa khít mà hơi rộng, nhưng theo mắt thẩm mỹ của cậu thì bộ này khá đẹp, hiếm lắm mới có một lần không đồng tình, "Không hợp sao ạ?"

"Không hợp." Lục Lãm đã mặc xong bộ vest của mình.

Yến Hạc Thanh nhìn Lục Lãm qua gương, không ra ngoài chọn nữa mà quyết định chọn bộ này.

Chọn kiểu xong thì lấy số đo, lúc đặt hàng, ngoại trừ đồ cưới đã chọn, Lục Lãm còn đặt thêm một bộ vest ba mảnh màu trắng mà Yến Hạc Thanh vừa thử.

Vest may bằng tay hoàn toàn, hơn nữa còn là hiệu may hàng đầu trong nước nên mỗi bộ có giá từ sáu con số trở lên.

Tủ quần áo của Yến Hạc Thanh đã bị Lục Lãm lấp đầy từ lần mua sắm trước, dù Yến Hạc Thanh có mặc mỗi ngày một bộ thì hai tháng

sau vẫn chưa đứng lại, cậu tới gần Lục Lãm nói nhỏ, "Em đủ đồ mặc rồi, không cần mua thêm đâu." Còn bổ sung một câu, "Cũng không hợp nữa."

Lục Lãm nói nhỏ với cậu, "Mặc cho mình anh ngắm là hợp ngay ấy mà."

Yến Hạc Thanh run lên một giây rồi quay đầu đi chỗ khác, khóe môi đã sớm cong lên.

*

Cơm tối do đầu bếp làm, thời tiết nóng bức nên nhà bếp làm thêm mấy món chua cay.

Yến Hạc Thanh ăn ít nhưng phải nói là món chua cay rất bắt cơm, mặt cậu đỏ bừng vì cay, phải uống sữa liên tục nhưng vẫn gắp lia lịa, thấy tiếc nước canh còn dư nên lại múc một vá cơm trộn với canh ăn hết.

Hiếm khi ăn ba chén cơm, Yến Hạc Thanh no căng, lúc ra ngoài tản bộ Lục Lãm cố ý đi thật chậm.

Trời nhập nhoạng tối, đèn đường trên vỉa hè sáng lên, gió thổi từ hồ tới mát rượi, cực kỳ thoải mái dễ chịu, mỗi người dắt một chú chó, vừa đi dạo vừa nói chuyện phiếm.

Hàn huyên một hồi lại nhắc đến câu cá.

Lục Lãm hỏi về chủ nhân chiếc Audi mình thấy ở hồ băng.

Thấy anh còn nhớ rõ, nụ cười của Yến Hạc Thanh càng tươi hơn, "Đó là ông Phương đấy ạ. Chỗ anh câu cá đắt quá nên em đến hồ chứa để làm quen với ông Phương trước, sau khi kết thân ông ấy dẫn em tới hồ băng."

Lục Lãm gật đầu, "Vậy ông ấy cũng là một trong các ông mai rồi, lễ cưới phải mời mới được."

Yến Hạc Thanh cũng định mời ông Phương, cậu không có người thân bạn bè, người có thể chúc phúc cho cậu và Lục Lãm chỉ có ông Phương và Cát Đồng Nguyên. Nhưng chẳng biết ông Phương có thể đi máy bay ra đảo không nữa.

Yến Hạc Thanh gật đầu, vừa định hỏi "một trong" là sao thì Lục Lãm lại mở miệng, "Em điều tra được tin tình báo của anh ở đâu thế?"

Từ khi tiếp quản Lục thị, vô số người muốn tìm hiểu thông tin hành trình của anh, nhưng dù là đối thủ cạnh tranh hay người có ý đồ khác cũng chẳng ai thành công.

Duy chỉ có Yến Hạc Thanh.

Mi mắt Yến Hạc Thanh giật giật, "Không trả lời được không ạ?"

Lục Lãm cười rồi quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh, "Đương nhiên, đây là quyền của em mà."

Lúc này đi ngang qua một quảng trường, ở đó có rất nhiều sạp hàng rong, 51 Hz bỗng phần khích đòi chạy tới làm dây dắt chó bị giật liên hồi, Yến Hạc Thanh nhìn theo ánh mắt nó, thì ra là một sạp ném vòng.

Yến Hạc Thanh từng làm thêm ở chợ đêm, mấy sạp ném vòng dạng này rất nhiều, phần thưởng cũng khác nhau, hôm nay là sạp ném vòng lấy cá, hàng đầu tiên là ly nhựa dùng một lần đựng một con cá vàng, mấy hàng sau số lượng dần nhiều hơn, chủng loại cũng rất phong phú, cá hạc đỉnh hồng, cá đuôi bướm, cá quốc sư, cá vàng vây ngọc trai.....

"Tới xem thử không?"

Lục Lãm hỏi vậy nhưng tay đã kéo Yến Hạc Thanh đi qua.

Hỏi giá xong, Lục Lãm mua hết số vòng trên tay chủ sạp, cầm dây dắt 51 Hz rồi đưa vòng cho Yến Hạc Thanh.

Chủ sạp mừng rỡ cười tit mắt, "Cố lên, ném trúng lập tức lấy hàng mới."

Yến Hạc Thanh cầm lấy vòng.

Chỉ chốc lát sau chủ sạp không cười được nữa.

Yến Hạc Thanh ném tới hàng cuối cùng.

Hàng cuối cùng là năm lọ cá vàng, mỗi lọ đều có mười con trở lên.

Cậu ném trúng một vòng, nụ cười của chủ sạp hơi héo đi, đợi đến cuối cùng toàn quân bị diệt, chủ sạp không cười nổi nữa.

Đây đâu phải ném vòng mà là gom hàng đấy chứ.

Chủ sạp rầu rĩ đi lấy cá, không ngờ Yến Hạc Thanh lại ném vào mấy con cá vàng mình thích ở hàng đầu, còn lại đều không ném trúng.

Yến Hạc Thanh tính sơ giá cả, cá vàng mà cậu ném trúng nếu mua ở chợ chim hoa cá kiểng cũng xấp xỉ giá mua vòng.

Chủ sạp âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đóng gói cá vàng Yến Hạc Thanh ném trúng rồi chủ động tặng thêm mấy con cá xinh xắn.

Một túi cá lớn cộng thêm nước khá nặng, Lục Lãm xách túi, Yến Hạc Thanh không đi tiếp nữa mà đề nghị về nhà.

Lúc đến hai người hai chó, lúc về có thêm mấy chục con cá, về nhà Yến Hạc Thanh cầm túi ra ao sen, giữa hè hoa sen nở rộ khắp ao, trong không khí tràn ngập mùi hương thơm ngát.

Có rất nhiều loại, sen hồng, sen trắng, sen vàng, còn có cả sen xanh.

Yến Hạc Thanh ngồi trên bờ cẩn thận rót nước thả cá vàng xuống ao.

Ban đầu trong ao sen cũng nuôi cá vàng, nhưng sau khi ông bà ngoại Lục Lầm qua đời thì cá vàng lần lượt chết già, người làm vườn không bỏ thêm cá mới nữa.

Lục Lầm lẳng lẳng nhìn Yến Hạc Thanh, đợi cậu quay đầu, anh khom người hôn cậu say đắm.

Nụ hôn này vô cùng dịu dàng, tựa như hương sen trong không khí, vừa thanh nhã vừa ấm áp.

"Bé cưng." Lần đầu tiên anh gọi cậu như vậy, "Đừng đợi tháng sau mà cưới sớm hơn nửa tháng được không?"

Sớm hơn nửa tháng chính là cuối tuần này.

Anh muốn lập tức cho mọi người biết mình kết hôn với Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh ngược mắt lên, ánh sáng nơi đáy mắt hết như hoa sen nở rộ sau lưng cậu, trong khoảnh khắc tràn ra, sáng hơn cả ánh trăng.

"Được ạ."

*

Sáng hôm sau, khi Lục Lầm thức giấc thì Yến Hạc Thanh đã dậy trước.

Anh khoác áo ngủ ra ngoài, Yến Hạc Thanh đang nói chuyện điện

thoại trong phòng khách.

"Cưới trên đảo hả?" Ông Phương cảm thán, "Mới mấy tháng không gặp mà cháu đã sắp kết hôn luôn rồi! Ông đi máy bay được chứ, chỗ câu cá có xa cỡ nào ông cũng đi hết."

Yến Hạc Thanh hỏi địa chỉ ông Phương để gửi thiệp cưới.

Ông Phương vui vẻ đồng ý.

Mời ông Phương xong, Yến Hạc Thanh lại gọi cho Cát Đồng Nguyên.

Không giống ông Phương ngủ sớm dậy sớm, đang nghỉ hè nên có lẽ mười giờ sáng Cát Đồng Nguyên vẫn còn ngủ.

Yến Hạc Thanh nhắn tin Wechat, không ngờ Cát Đồng Nguyên nhanh chóng gọi tới.

Cát Đồng Nguyên không hề bất ngờ khi nghe Yến Hạc Thanh và Lục Lãm sắp kết hôn, lần đầu tiên hẳn gặp hai người đã cảm thấy cực kỳ xứng đôi. Điều làm hẳn vui mừng là Yến Hạc Thanh thế mà mời mình!

Cát Đồng Nguyên mới quen đã thân nhưng cũng không phải không biết điều.

Hẳn tự tiện xem Yến Hạc Thanh là bạn nhưng chưa chắc người ta đã thích hẳn, giờ Yến Hạc Thanh mời hẳn dự lễ cưới nghĩa là chịu qua lại với hẳn đúng không?

Nhất định là thế rồi!

Cát Đồng Nguyên cười toe toét, "Cuối tuần tớ rảnh mà! Thời gian của tớ bao dư!"

Từ xa vẫn có thể cảm nhận được sự hào hứng của Cát Đồng

Nguyên, Yến Hạc Thanh cũng cười, hàn huyên với hắn thêm mấy câu rồi cúp máy.

Vừa để điện thoại xuống thì Lục Lãm ôm chầm cậu từ phía sau rồi cùng ngã xuống ghế sofa, Lục Lãm vẫn chưa cạo râu, râu cằm lởm chớm cọ vào cổ Yến Hạc Thanh, "Hôm nay có kế hoạch gì không?"

Yến Hạc Thanh bị anh cọ nhột, lập tức kéo anh về phòng ngủ, "Không ạ, còn anh?"

Vào phòng ngủ, Yến Hạc Thanh lại kéo Lục Lãm tới phòng vệ sinh.

Cậu cầm chai bọt cạo râu, bóp ra bôi lên cằm Lục Lãm.

Lục Lãm phối hợp ngửa cằm lên, "Chiều nay tuyên án Trình Giản và Triệu Duy Phương, đi xem không?"

Thoa bọt xong, Yến Hạc Thanh cầm dao cạo râu, suy nghĩ giây lát rồi gật đầu, "Đi ạ."

Tiến độ cực kỳ nhanh chóng, Lục Xương Thành đứng sau đã tốn không ít công sức.

Hôm tuyên án, Lục Xương Thành là người đầu tiên đến tòa.

Ông ta ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Cuối cùng Trình Giản bị kết án tù chung thân vì nhiều tội danh, Triệu Duy Phương đồng lõa giết người cũng bị tù chung thân. Về mặt Trình Giản chết lặng, còn Triệu Duy Phương run lập cập, khóc ròng ngay tại tòa.

Ánh mắt Lục Xương Thành tối tăm.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Sau khi hai người vào tù, ông ta sẽ có vô số cách "chăm sóc" bọn họ.

Lục Xương Thành thu mắt lại, vừa quay người thì thấy trước cửa có một bóng dáng quen thuộc, nhưng nhìn kỹ lại thì chẳng thấy gì nữa.

Có lẽ là hoa mắt.

Lục Xương Thành lại tức giận, tài xế của Lục Lãm đã nghỉ việc nên giờ ông ta không sao biết được hành tung của Lục Lãm và Yến Hạc Thanh.

Nhưng đã tìm được Lâm Phong Trí nên không cần chú ý đến hai người họ nữa.

Ông ta biết Lục Lãm sắp kết hôn với Yến Hạc Thanh.

Khá lăm, ông ta có một món quà lớn muốn tặng cho Yến Hạc Thanh.

Dạo này Lục Xương Thành yếu đi nhanh chóng, đi đứng phải có người dìu, ông ta chậm chạp quay người rồi lạnh giọng hỏi: "Còn bao lâu nữa Lâm Phong Trí mới mù hẳn?"

Người dìu ông ta thấp giọng đáp: "Sáng nay bác sĩ đến kiểm tra, muộn nhất là đầu tháng Tám ạ."

Lục Xương Thành hài lòng, "Canh cho kỹ, đừng để nó tự tử."

Cháu trai ông ta sống trong đau khổ thì em ruột Yến Hạc Thanh cũng phải đau khổ suốt đời!

Cùng lúc đó, Lục Lãm lái xe ra khỏi cổng tòa án.

Vừa ra đường lớn thì trợ lý gọi tới.

"Lục tổng, công ty dọn nhà đến dưới lầu rồi, khi nào ngài và Yến tiên sinh về ạ?"

Lục Lãm tăng tốc độ xe, "20 phút nữa."

Chương 134

Trong căn hộ ở trung tâm thành phố, nhân viên dọn nhà nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc mà Lục Lãm muốn chuyển đến khu tập thể đại học Bắc Kinh.

Cũng không nhiều lắm, chỉ có một số sách và vật dụng, chủ yếu là hoa trên sân thượng.

Sau này sẽ thường xuyên ở khu tập thể nên nhất định phải đem hoa tới chăm sóc.

Công ty dọn nhà soạn đồ đem xuống lầu, Lục Lãm lại cùng Yến Hạc Thanh về phòng thuê của cậu một chuyến.

Đầu tháng Tám Yến Hạc Thanh ra nước ngoài học, cuối tháng Mười trở về cũng vừa hết hạn thuê, lúc đó sẽ ở nhà mới nên hôm nay dứt khoát dọn đi.

Yến Hạc Thanh đã chuyển hết sách, chỉ còn lại mấy thứ lặt vặt.

Quan trọng nhất là máy sưởi.

Căn hộ ở khu tập thể có hệ thống sưởi sàn và máy điều hòa trung tâm nhưng Yến Hạc Thanh vẫn đem tới, Lục Lãm thấy vậy thì ánh mắt hơi tối đi, "Đem nó theo làm gì?"

Giờ Yến Hạc Thanh vẫn chưa biết rốt cuộc máy sưởi này do ai tặng.

Nhưng dù là phần thưởng Tết của quán cà phê hay là quà Lục Lãm tặng thì đối với cậu đều đáng quý như nhau.

"Đây là món quà em nhận được vào lúc lạnh nhất." Yến Hạc Thanh ngồi xuống lôi ra thùng giấy dưới gầm giường, đây là thùng đựng máy sưởi mà cậu chưa bỏ đi, "Em muốn giữ nó lại."

Lục Lãm nhìn Yến Hạc Thanh kiên nhẫn lau bụi trên thùng, anh cũng ngồi xuống, ngắm nhìn hàng mi dài rậm của cậu, muốn nói rất nhiều nhưng lời ra đến miệng chỉ còn lại một câu, "Em muốn đem gì thì cứ đem hết đi."

Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ còn một cái nồi cơm điện mà Sở Tử Ngọc đổi bằng điểm tích lũy ở quán game arcade lần trước.

Yến Hạc Thanh xếp gọn máy sưởi, đóng gói mấy món đồ cũ linh tinh vào hai thùng giấy, lát nữa sẽ để cạnh thùng rác, ai cần có thể lấy.

Quét dọn xong, Yến Hạc Thanh chụp mấy bức ảnh đăng lên diễn đàn trường để cho thuê lại.

Thời hạn còn hơn ba tháng, tiền thuê gần 5000, cậu lấy ba tháng 4000.

Đăng bài xong, Yến Hạc Thanh cất điện thoại, ngẩng đầu lên bắt gặp Lục Lãm đang nhìn mình, cậu nở nụ cười, "Sao thế anh?"

Lục Lãm bật cười rồi vuốt tóc cậu, "Không có gì, giờ đi chưa?"

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Đi ạ."

Cậu bung hai thùng đồ cũ, Lục Lãm xách nồi cơm điện và máy sưởi, đóng cửa xuống lầu.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện về thiết kế thiệp mời, vừa ra khỏi chung cư thì Lục Lãm nhìn chéo tới trước, ánh mắt lạnh đi.

Yến Hạc Thanh bắn khoắn nhìn theo ánh mắt anh, trông thấy một

thanh niên lạ mặt ôm bó hoa sững sờ nhìn họ.

Yến Hạc Thanh suy nghĩ mấy giây mới nhớ ra.

Phùng Tri Nhàn.

Sự xuất hiện của Phùng Tri Nhàn khiến Yến Hạc Thanh khá kinh ngạc, Phùng Tri Nhàn thấy cậu và Lục Lãm cùng ra khỏi chung cư thì càng bất ngờ hơn.

Phùng Tri Nhàn và Lục Lãm từng gặp nhau một lần ở quán bar Oxygen, hẳn biết thân phận của Lục Lãm.

Rất khó tin được đó chính là người đàn ông tay trái xách nồi cơm điện, tay phải xách thùng giấy trước mắt này.

Chẳng lẽ giờ Yến Hạc Thanh đang hẹn hò với Lục Lãm sao?

Tâm tình Phùng Tri Nhàn vô cùng phức tạp, hẳn thích Yến Hạc Thanh, đến giờ cũng vẫn thích.

Đêm giao thừa, hẳn còn nhắn tin nặc danh chúc Tết Yến Hạc Thanh nhưng cậu không trả lời.

Kìm nén mấy tháng, Phùng Tri Nhàn vẫn nhịn không được đến tìm Yến Hạc Thanh, biết đâu cậu chia tay rồi thì sao?

Đáng tiếc đến mấy lần đều không gặp được Yến Hạc Thanh.

Hôm nay hẳn lại mua một bó hoa tới thử thời vận.

Lần này thì gặp được, nhưng thà không gặp còn hơn.

So với cậu ấm nhà giàu lần trước, Lục Lãm lại càng khó đối phó.....
Hắn cũng thua xa Lục Lãm.

Phùng Tri Nhân hoàn toàn tuyệt vọng, trước ánh mắt càng lúc càng lạnh của Lục Lãm, thậm chí hắn còn không có can đảm từ biệt Yến Hạc Thanh, ôm chặt bó hoa rồi quay lưng đi thật nhanh như người qua đường.

Lục Lãm thu mắt lại rồi thản nhiên nói với Yến Hạc Thanh: "Đi thôi."

Yến Hạc Thanh cũng chẳng biết Lục Lãm có ẩn tượng gì về Phùng Tri Nhân hay không, nhưng cậu vẫn chủ động nói: "Anh ta tên Phùng Tri Nhân, là khách quen của quán bar Oxygen."

Lục Lãm cười, "Không cần giải thích đâu, chuyện quá khứ không quan trọng."

Yến Hạc Thanh cảm thấy lời nói của Lục Lãm có ẩn ý nhưng nhất thời nghĩ không ra nên không hỏi nữa, đến thùng rác đặt thùng giấy xuống rồi lên xe đến khu tập thể.

Một lát sau công ty dọn nhà mới đến.

Chuyển đồ xong, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh sắp xếp chậu hoa ở ban công, Sở Tử Ngọc gọi đến, "Hạc Thanh, em có đang ở cạnh lão Lục không thế?"

Từ khi có số của Yến Hạc Thanh, Sở Tử Ngọc tìm người đều gọi cho cậu trước.

Sở Tử Ngọc nói oang oang nên Lục Lãm cũng nghe thấy, trực tiếp trả lời hắn, "Chuyện gì."

"Hehe." Sở Tử Ngọc cười khúc khích, "Chẳng phải kiếm được tiền đều nhờ Lục tổng hào phóng sao, dù gì tớ cũng phải tỏ lòng biết ơn chứ, mau ra đây đi, các cậu muốn ăn gì muốn chơi gì tớ bao hết!"

Lục Lãm nghĩ đến một nơi, "Cơm thì khỏi, chín giờ tối đến Oxygen đi."

"Hả, các cậu cũng muốn mở tiệc độc thân trước khi cưới à?" Sở Tử Ngọc nói xong lại thấy sai sai, "Không đúng, hai cậu đi chung với nhau thì mở tiệc độc thân kiểu gì?"

Tạ Quân Kiệt đang ở cạnh Sở Tử Ngọc, nghe Lục Lãm nói muốn đến Oxygen, đầu óc hắn nhanh nhạy nên lập tức hiểu ra, nói vào điện thoại: "Quyết định vậy đi, chín giờ gặp!" Sau đó cúp máy.

Sở Tử Ngọc cự nự, "Tớ còn chưa hỏi xong mà cậu cúp máy làm gì hả!"

Tạ Quân Kiệt lắc đầu chê bai, "Cậu bị đá 100 lần đúng là chẳng oan chút nào."

"Đừng có sĩ nhục, cũng đừng có điêu." Sở Tử Ngọc uốn nắn hắn, "Từ tiểu học đến giờ tổng cộng là 99 lần nhé."

Tạ Quân Kiệt lười nói nhảm với hắn, "Đói rồi, mau tìm chỗ lấp bụng đi, bữa cơm này của tớ cậu đừng hòng bớt xén."

"Ai thèm bớt xén, anh đây có tiền nhé." Sở Tử Ngọc mở cửa định lên xe, trong lòng bứt rứt nên lại quay đầu hỏi, "Cậu thông minh như vậy thì nói thử xem tại sao A Lãm muốn đến Oxygen? Tiết kiệm tiền cho tớ hả?"

Tạ Quân Kiệt chịu thua hắn, "Tớ thật sự mừng thay cha cậu đấy, nếu không có anh cậu thì Sở gia gặp đại nạn rồi. Sao cậu không nghĩ xem A Lãm và Hạc Thanh quen nhau ở đâu."

Sở Tử Ngọc ngẩn ngơ, nửa ngày sau mới phun ra một chữ "đệt".

.....

Bên kia, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh không nấu cơm mà gọi thức ăn ngoài.

Lục Lãm đặt món ở nhà hàng ba kim cương Black Pearl mà lần đầu tiên mời Yến Hạc Thanh ăn, thịt heo xé sợi sốt Bắc Kinh ở đây khá ngọt, Yến Hạc Thanh không thích nên anh đặt ba món tử của nhà hàng này, bò om dưa tiêu đen, còn có súp bò viên giã tay.

Trái cây là việt quất và dưa.

Đồ ăn giao tới rất nhanh, hai người cũng chẳng cầu kỳ nên không vào phòng ăn mà bày đồ ăn ra bàn trà rồi ngồi dưới đất ăn.

Tivi đang phát tin tức địa phương hôm nay, Trình thị tuyên bố phá sản.

Ăn cơm xong lúc sáu giờ, lái xe đến quán bar khoảng 40 phút, hai người vào đại học Bắc Kinh tản bộ.

Nghỉ hè trong trường vô cùng yên tĩnh, khung cảnh ngôi trường trăm tuổi rất đẹp, chàng vạng tối gió thổi mát rượi chứ không oi bức như ban ngày, hai người vừa đi dạo vừa trò chuyện vui vẻ, đi một lát thì đến đại lễ đường.

Yến Hạc Thanh đột nhiên kéo Lục Lãm lên thềm.

Lục Lãm theo cậu bước lên bậc tam cấp, "Đi đâu vậy?"

"Ở đại sảnh có bảng vàng danh dự." Vào đại sảnh, Yến Hạc Thanh kéo Lục Lãm đến trước bức tường dán ảnh rồi quay đầu cười với anh, "Anh nhìn xem có ai nào."

Lục Lãm bật cười, lần trước đến đây tọa đàm anh đã biết trên tường có ảnh chụp của mình và Yến Hạc Thanh lúc 18 tuổi.

Nhưng anh không nói ra mà phối hợp tìm ảnh Yến Hạc Thanh trước.

"Tấm này của em chụp bình thường nhỉ." Lục Lãm bình luận.

Yến Hạc Thanh không tin Lục Lãm không thấy ảnh của anh, cậu lấy điện thoại ra bật camera trước, đôi mắt lấp lánh, "Chụp chung một tấm ở đây đi."

Yến Hạc Thanh tìm góc độ có thể chụp cả bức tường ảnh.

Ảnh Lục Lãm nằm trên cùng bên phải, còn ảnh cậu nằm dưới cùng bên trái, hai tấm ảnh cách xa nhau nhất, nhưng giờ khắc này hai người trong màn hình lại thân mật khăng khít nhất, Yến Hạc Thanh vừa ấn nút chụp thì Lục Lãm bất chợt quay sang hôn lên má cậu.

Xoẹt.

Ảnh đã chụp xong.

*

Chín giờ tối, Lục Lãm và Yến Hạc Thanh đến quán bar Oxygen.

Tiếp tân đã đổi mấy lượt nên không biết hai người, nhưng vừa nhìn đã biết là khách quý nên kính cẩn mời họ vào.

Quản lý nghe tin vội vàng ra đón, tươi cười chạy tới cửa, ngay khi thấy Yến Hạc Thanh thì lập tức lộ vẻ mừng rỡ, "Tiểu Yến!"

Vừa định ôn lại chuyện cũ thì quản lý chợt nhận ra gì đó, nhăn nhai của hai người thực sự quá chói mắt nên không ai là không để ý.

Đây là — —

Kết hôn rồi!

Quản lý phản ứng cực nhanh, "Lục tổng, Yến tổng, mời vào trong ạ."

Hắn nói oang oang làm đám nhân viên phục vụ này giờ vẫn luôn chú

ý động tĩnh bên này và khách quen của quán bar đều nghe được.

Bọn họ vẫn còn nhớ Yến Hạc Thanh từng là bartender nổi tiếng một thời ở quán bar.

"Khoe khoang, chỉ biết khoe khoang....." Trong phòng trên lầu hai, Sở Tử Ngọc đứng trước cửa sổ sát đất nhìn Lục Lãm và Yến Hạc Thanh đi lên cầu thang.

Tạ Quân Kiệt cười vang, "Ghen tị chứ gì, ngay cả lão Lục cũng có gia thất mà cậu vẫn không ai thềm."

Sở Tử Ngọc phản bác, "Người theo đuổi tớ nhiều lắm nhé, tại tớ không thích thôi."

Tạ Quân Kiệt híp mắt, "Đúng ha, mặc dù lần nào cậu cũng bị đá nhưng người theo đuổi đều không phải cậu."

"Chứ sao."

Lúc này cửa mở ra, Sở Tử Ngọc dang tay nghênh đón, "Hạc Thanh, đã lâu không gặp!"

Hắn biết Lục Lãm sẽ đẩy mình ra, nhưng không ngờ trên tay Lục Lãm đã đeo nhẫn cưới, nhìn lại trên tay Yến Hạc Thanh cũng có, Sở Tử Ngọc trợn mắt há hốc, "Đăng ký kết hôn lúc nào thế?"

Yến Hạc Thanh trả lời hắn.

Sở Tử Ngọc lập tức rót hai ly rượu đầy, "VẬY là không vui đâu nha, không thềm nói với tụi tớ một tiếng nữa, nhất định phải phạt mỗi người một ly!"

Thật ra trước kia Sở Tử Ngọc không dám phạt rượu Lục Lãm nhưng giờ thì khác, có Yến Hạc Thanh, hắn không tin Lục Lãm sẽ từ chối!

Quả nhiên Lục Lãm không từ chối mà uống ngay, ly của Yến Hạc Thanh cũng uống.

Sở Tử Ngọc thấy thời cơ đã đến nên ra sức mời rượu Yến Hạc Thanh, lần đầu tiên kế hoạch của hắn thành công, Lục Lãm thay cậu uống hết.

Chỉ là Sở Tử Ngọc đã say mà Lục Lãm vẫn tỉnh như thường, Sở Tử Ngọc la lối, "Lục Lãm cậu không phải người đúng không..... Sao cậu vẫn chưa say nữa hả!"

Lục Lãm hờ hững liếc hắn một cái, "Tại cậu quá kém thôi."

Tạ Quân Kiệt ở cạnh xem náo nhiệt, cười muốn nội thương, "Ha ha ha ha ha, Sở Tử Ngọc cậu đúng là cùi bắp mà, rượu trên bàn nhậu của Lục tổng toàn là rượu mạnh, chút rượu vang của cậu còn không bằng một phần mười nữa."

"Thế thì phải bắt Hạc Thanh uống....." Sở Tử Ngọc bùng rượu đến tìm Yến Hạc Thanh, hắn nói chuyện không còn trôi chảy, "Sư phụ Tiểu Yến, để anh gọi em một tiếng sư phụ, rốt cuộc em cũng rước lão Lục tổng của tụi anh đi rồi, cảm ơn em nhé! Em đã giúp cậu ấy thoát khỏi quăng đời cô độc còn lại! Em chính là thiên thần! Ly rượu này em nhất định phải uống, không uống là là là....."

Hắn cà lăm nửa ngày vẫn không nói tiếp được, dứt khoát nhét ly vào tay Yến Hạc Thanh, "Thôi uống đi!"

Lục Lãm vừa định cầm thì Yến Hạc Thanh đè tay anh lại, đôi mắt cong cong, "Ly này để em uống cho."

Lục Lãm nhìn cậu giây lát rồi cúi đầu kề vào tai cậu, "Em uống cũng được nhưng anh có một điều kiện."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Dạ."

"Tấm ảnh chụp chung kia." Hơi thở ấm áp phả ra thoang thoảng mùi rượu, "Em cũng cài làm màn hình khóa đi."

Chương 135

Yến Hạc Thanh lập tức lấy điện thoại ra cài tấm ảnh chụp chung kia làm màn hình khóa, khoe miệng cong lên, "Uống được chưa ạ?"

Lục Lãm bật cười, "Uống đi." Tay phải trượt xuống ôm eo Yến Hạc Thanh, tay trái cởi ra hai nút sơmi, ngửa đầu dựa vào thành ghế rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Yến Hạc Thanh uống rượu.

Sở Tử Ngọc cười khúc khích rót thêm hai ly, nâng nặc đòi cụng ly với Yến Hạc Thanh, "Tửu lượng khá đấy, nào, uống tiếp đi!"

Yến Hạc Thanh lại bùng rượu uống, ánh sáng trong phòng mờ mờ nên cũng không nhìn ra cậu có phản ứng gì.

Trái lại Sở Tử Ngọc uống xong ly này thì cả người lâng lâng, nhìn Yến Hạc Thanh từ một biển thành hai, Sở Tử Ngọc trợn mắt rồi ra sức lắc đầu, rốt cuộc mới biến về một Yến Hạc Thanh.

"Hình như anh say rồi....." Sở Tử Ngọc dời mắt đi, ngồi xổm trước bàn trà, xích lại gần nhìn chăm chăm dãy chai rượu để phân biệt, sau đó cầm một chai vang đỏ rót vào ly rồi lại đi tìm Sprite.

Hôm nay Lục Lãm và Yến Hạc Thanh phải có một người say mới được!

Tạ Quân Kiệt ở cạnh xem điện thoại, màn hình sáng liên tục, đang chat với vợ mình.

Gian phòng tạm yên tĩnh lại, Yến Hạc Thanh quay đầu nhìn Lục Lãm, anh vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy nhưng Yến Hạc Thanh biết anh không ngủ, bàn tay trên eo cậu vẫn đang vuốt ve lên xuống.

Qua vải áo mỏng manh, tay Lục Lãm nóng đến kinh người.

Anh đã ngà ngà say.

Yến Hạc Thanh dời mắt đi, trên bàn có mấy đĩa lớn đựng nho, dưa hấu..... Đều là trái cây giải rượu.

Yến Hạc Thanh lại tìm tòi, phát hiện một đĩa ô liu nhỏ.

Cậu lấy khăn ướt lau tay rồi cầm một quả đút cho Lục Lãm, "Ăn ô liu sẽ dễ chịu hơn đó."

Lục Lãm mở mắt ra, nhìn thoáng qua Yến Hạc Thanh rồi mới há miệng ăn ô liu.

Ngón tay Yến Hạc Thanh đụng phải cánh môi Lục Lãm, cũng nóng đến cháy da, cậu vừa định thu tay lại thì Lục Lãm nắm lấy tay cậu rồi kéo người vào ngực mình thêm mấy centimet.

"Lần đầu tiên anh tới đây, em đã pha thêm hai giọt nước ép ô liu vào ly của anh."

Sở Tử Ngọc đứng lên giơ chai rượu dưới đèn làm ánh sáng bị che khuất, chỗ Yến Hạc Thanh và Lục Lãm càng tối hơn, cậu không thấy rõ ánh mắt Lục Lãm, thành thật nói: "Em cố ý đó, muốn làm anh hứng thú với ly rượu kia."

Cậu vừa dứt lời thì bị Lục Lãm kéo mạnh, anh khàn khàn nói, "Về trước đây, tối thứ Sáu bay, các cậu chuẩn bị đi."

"Hả." Sở Tử Ngọc vừa đổi rượu ngon, mờ mịt quay đầu hỏi, "Vậy rượu này ai uống?"

"Cậu tự quyết định đi."

Lục Lãm kéo Yến Hạc Thanh ra cửa.

Hiện giờ đầu óc Sở Tử Ngọc phản ứng cực kỳ chậm chạp, cửa phòng đóng lại, hắn quay đầu hỏi Tạ Quân Kiệt, "Cậu uống không?"

Tạ Quân Kiệt nhú mày, "Vợ tớ ban lệnh cấm uống trên hai ly rồi." Hắn đưa tay rót một ly nước dưa hấu, "Tớ uống cái này vậy."

"À." Sở Tử Ngọc lắc lắc ly rượu, "Vậy tớ sẽ tự uống."

Hắn ngửa cổ nhấp một ngụm.

Men rượu xộc thẳng lên đầu, Sở Tử Ngọc dụi mắt ngã xuống ghế sofa, hắn trở mắt nhìn trần nhà lơ mơ hình như vừa xuất hiện một vòng xoáy không ngừng xoay tròn, bỗng dừng nhớ lại chuyện cũ.

Rất xa xưa, cũng rất cũ kỹ.

Thật ra hắn đã từng theo đuổi một lần.

Chẳng bao lâu sau, mí mắt Sở Tử Ngọc díp lại, ôm gối dựa ngủ thiếp đi.

.....

Ngoài quán bar, đêm đã khuya, xe cộ trên đường thưa thớt hẳn.

Hai người uống rượu đều không thể lái xe, Lục Lãm không thuê tài xế, cũng không đón taxi mà ngồi xồm xuống trước mặt Yến Hạc Thanh, "Cống em về nhà nhé."

Đi bộ từ đây về đại học Bắc Kinh đến sáng chắc cũng chưa tới, Yến Hạc Thanh xích lại gần Lục Lãm ngửi ngửi, mùi rượu quả thực hơi

nồng, Lục Lãm thấy động tác của cậu thì cười khẽ, "Anh đâu có say, công một lát rồi gọi xe."

Lúc này Yến Hạc Thanh mới leo lên.

Lục Lãm ôm hai chân cậu rồi vững vàng đứng lên, chậm rãi đi dọc vỉa hè.

Ánh đèn đường vàng vọt chiếu xuống hai người, bóng chồng lên nhau càng lúc càng dài, càng lúc càng xa.

Vĩnh viễn không ngừng.

*

Mấy ngày sau, thiệp mời được gửi đi, khách cũng không nhiều lắm, sắp xếp một chiếc máy bay cho 18 người và một chiếc cho 6 người là đủ.

Nhà ông Phương không yên tâm nên cho cháu trai ông đi theo, tối thứ Sáu gặp nhau ở sân bay, đó là một thanh niên đeo kính, tướng mạo tuấn tú nhã nhặn.

Ông Phương nhiệt tình giới thiệu, "Tiểu Yến, đây là Phương Triệt, cháu trai lớn của ông, bác sĩ ngoại khoa vừa đi du học về, tháng sau sẽ bắt đầu làm việc."

Phương Triệt gật đầu, "Chào cậu."

Yến Hạc Thanh lễ phép đáp lại, "Chào anh, Yến Hạc Thanh."

Trợ lý sắp xếp chỗ ngồi, trên máy bay sáu chỗ ngoài Lục Lãm và Yến Hạc Thanh còn có bốn người khác là ông Phương, Phương Triệt, Cát Đồng Nguyên và con gái Lục Tùy An.

Con gái Lục Tùy An rất thích Yến Hạc Thanh, không đi chung máy

bay với cha mẹ cũng chẳng sao, còn vui vẻ khoe với Yến Hạc Thanh thành quả học xếp thiên nga bằng khăn ăn của mình.

Biết Lục Lầm cũng thích câu cá, sau khi lên máy bay ông Phương chẳng đoái hoài gì tới cháu mình mà ngồi chung với Lục Lầm, trò chuyện hết sức rôm rả.

Phương Triệt và Cát Đồng Nguyên ngồi chung với nhau.

Bình thường Cát Đồng Nguyên rất thân thiện hoạt bát nhưng nhìn sang thấy Phương Triệt đang đọc sách, Cát Đồng Nguyên không chủ động bắt chuyện, hấn bị say máy bay.

Sau khi máy bay cất cánh, sắc mặt Cát Đồng Nguyên trắng bệch, ngồi kiểu gì cũng không thoải mái, đang định đổi tư thế thì một cái tai nghe đưa sang.

Cát Đồng Nguyên hơi bất ngờ nhưng vẫn nhoèn miệng cười rồi cầm lấy, "Cảm ơn anh!"

Cát Đồng Nguyên cảm thấy Phương Triệt rất nghiêm, đoán chừng sẽ thích nhạc cổ điển hoặc jazz, không ngờ đeo tai nghe vào lại là Rock n' Roll.

Cát Đồng Nguyên rất mê Rock n' Roll nên quên ngay cơn say, lập tức khôi phục sức sống, quay sang trò chuyện với Phương Triệt về Rock n' Roll.

Yến Hạc Thanh ngồi ở hàng ghế bên cạnh dạy cháu gái xếp hoa hồng, ánh mắt lướt qua Cát Đồng Nguyên đang trò chuyện khí thế ngất trời, mi mắt cậu giật giật.

Chẳng lẽ lần này người yêu của Cát Đồng Nguyên biến thành Phương Triệt?

Cốt truyện cố định trong nguyên tác đã diễn ra toàn bộ.

Tim Yến Hạc Thanh đột nhiên đập mạnh.

Truyện gốc kết thúc bằng đám cưới thế kỷ của Lâm Phong Trí và Lục Mục Trì.

Vậy có nghĩa là sau khi lễ cưới của cậu và Lục Lãm kết thúc thì cốt truyện trong nguyên tác cũng sẽ kết thúc, không còn xảy ra sự kiện bất ngờ nào nữa đúng không?

Mặc dù phải chờ đến ngày 4 tháng 3 mới dám chắc mọi chuyện đã kết thúc, nhưng giờ phút này tim Yến Hạc Thanh vẫn đập loạn xạ.

Cậu dặn dò cháu gái mấy câu rồi đứng dậy đi tới chỗ Lục Lãm và ông Phương, bình tĩnh nói: "Lục Lãm, tới đây với em một lát."

Sau đó đi đến phòng vệ sinh ở đuôi máy bay.

Ông Phương tưởng cậu muốn nói chuyện lễ cưới nên cười bảo Lục Lãm mau đi đi.

Lục Lãm đứng dậy theo sau.

Yến Hạc Thanh vào phòng vệ sinh, cửa khép hờ, Lục Lãm đẩy cửa, vừa bước vào thì Yến Hạc Thanh lập tức đóng cửa lại.

Phòng vệ sinh khá rộng nên chứa hai người đàn ông trưởng thành cũng không chật, Lục Lãm quay người lại, chưa kịp mở miệng thì Yến Hạc Thanh đã kiễng chân lên ôm chặt anh, dụi mặt vào tóc Lục Lãm rồi gọi tên anh, "Lục Lãm."

Lồng ngực kề sát nhau, Lục Lãm có thể cảm nhận được nhịp tim khác thường của Yến Hạc Thanh, mặc dù không hiểu nhưng vẫn ôm lại cậu, "Sao?"

Yến Hạc Thanh không có gì muốn nói, chỉ là rất muốn ôm Lục Lãm

mà thôi.

Cậu nhắm mắt lại, "Ôm chặt nữa đi, ôm em chặt vào."

Lục Lãm siết chặt vòng tay rồi nghiêng đầu hôn lên tóc Yến Hạc Thanh, cười hỏi, "Đây cũng là học trên mạng à?"

Yến Hạc Thanh lắc đầu rồi vùi mặt vào vai Lục Lãm, giọng cậu nghèn nghèn nhưng vẫn có thể nghe ra ý cười, "Không phải, em tự nghĩ ra đó."

Lục Lãm có thể cảm nhận rõ niềm vui sướng của Yến Hạc Thanh, mặc dù không biết lý do nhưng anh cũng vui lây, một mực ôm chặt người trong lòng.

*

Máy bay hạ cánh xuống đảo đúng giờ ăn tối, đầu bếp đã chuẩn bị sẵn tiệc buffet nướng thịnh soạn để chiêu đãi khách khứa.

Lục Tri Thiên không thích náo nhiệt nên ở trong phòng.

Ông Phương không muốn ăn, vừa xuống máy bay đã rủ Yến Hạc Thanh và Lục Lãm đi câu đêm, Cát Đồng Nguyên nhắc ông, "Ông ơi, mai là đám cưới rồi, đêm nay họ còn phải chuẩn bị nhiều thứ lắm ạ!"

Ông Phương vỗ trán, "Xem ông đăng trí chưa này, ông lại nhớ thành đến đây để câu cá." Sau đó cười vang rồi xua tay, "Xin lỗi nhé Tiểu Yến, đi nào, ăn cơm thôi."

Tâm trạng Yến Hạc Thanh đang vui nên ăn không ít, ăn tối xong, trợ lý xếp phòng cho khách, ngoài biệt thự chính ra còn có một biệt thự ven biển, ngoại trừ Sở Tử Ngọc, vợ chồng Tạ Quân Kiệt và gia đình ba người của Lục Tùy An thì các vị khách còn lại đều ở biệt thự ven biển.

Sở Tử Ngọc và trợ lý rất thân thiết, Sở Tử Ngọc nói đùa với trợ lý, "Tiểu Mạnh, khi nào đi ăn máng khác đi, tôi sẽ trả lương gấp đôi cho cậu!"

Tạ Quân Kiệt cười nói, "Chỉ sợ cậu mời không nổi Tiểu Mạnh thôi."

Trợ lý Mạnh cười khẽ, "Tạ tổng cứ đùa, nếu Tiểu Sở muốn thì nói Lục tổng cho mượn tôi qua đó học hỏi mấy ngày cũng được mà."

Vợ Tạ Quân Kiệt là Kiều Dĩ Khê cũng nhìn trợ lý Mạnh mấy lần, hể thấy nhân tài thì lại muốn chèo kéo, nhỏ giọng hỏi Tạ Quân Kiệt, "Lương hàng năm bao nhiêu vậy?"

Tạ Quân Kiệt hiểu ý Kiều Dĩ Khê nên mỉm cười giơ lên bảy ngón tay rồi thì thầm: "Lương hàng năm chỉ là phụ, cuối năm còn được Lục thị chia cổ tức, em đừng mơ tưởng nữa, không lôi kéo được đâu."

Kiều Dĩ Khê vô cùng tiếc hận, lại nhìn về phía Yến Hạc Thanh đang bận rộn cách đó không xa, trong giọng nói tràn đầy ghen tị, "Yến Hạc Thanh cũng là nhân tài, cũng bị Lục Lãm mang về nhà rồi." Nói xong còn lườm Tạ Quân Kiệt một cái, "Học hỏi bạn anh đi, thấy người ta biết tìm người ghê chưa, thảo nào Lục thị phát triển thần tốc như vậy."

Tạ Quân Kiệt thản nhiên kể tai vợ mình nói nhỏ, "Chẳng phải anh tìm được em rồi sao."

Kiều Dĩ Khê phì cười.

Sở Tử Ngọc định tìm Lục Tri Thiên nói chuyện phiếm, cũng lười làm bóng đèn cho vợ chồng Tạ Kiều nên xách quà tặng Lục Tri Thiên đi vào biệt thự.

Tạ Quân Kiệt và Kiều Dĩ Khê vẫn chưa muốn ngủ, đi ra bờ biển tản bộ.

Bên kia, Yến Hạc Thanh trao đổi với người lập kế hoạch về lễ cưới ngày mai, sau đó cùng Lục Lãm đến gặp Lục Tri Thiên.

Sở Tử Ngọc cũng ở đó, bốn người hàn huyên một lát, Yến Hạc Thanh nhận ra Lục Tri Thiên thường xuyên thất thần, biết bà có chuyện muốn nói với Lục Lãm nên viện cớ kéo Sở Tử Ngọc đi.

Trong phòng chỉ còn mình Lục Lãm, Lục Tri Thiên do dự hồi lâu mới mở miệng, "Ngày mai cha và anh con có tới không?"

Lục Lãm cũng chẳng giấu giếm, "Con không mời họ ạ."

Không ngờ Lục Tri Thiên thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, cười nói: "Vậy là tốt rồi, mẹ thực sự không muốn cha con đến chút nào, lần này không mời ông ta thì cùng lắm ông ta chỉ tức giận một thời gian rồi thôi, ông ta mà tới chắc các con sẽ buồn cả đời mất."

Lục Lãm ngồi xuống xoa đầu gối cho Lục Tri Thiên, "Mẹ, sau lễ cưới mẹ tiếp tục ở đây tĩnh dưỡng nhé? Khi nào chán thì con đón mẹ về."

Lục Tri Thiên lập tức đồng ý, bà đưa tay xoa đầu Lục Lãm rồi trìu mến nói: "Con muốn làm gì thì cứ làm đi, mẹ sẽ luôn ủng hộ con."

Bà nói tiếp: "Cả Hạc Thanh nữa, nó là người quan trọng nhất của con nên cũng là người quan trọng nhất của mẹ. Mẹ biết nó đã trải qua rất nhiều chuyện, không có người thân, không có hậu thuẫn, chúng ta chính là người thân duy nhất của nó, sau này con phải chăm sóc và bảo vệ nó thật tốt nhé, đừng để nó chịu thiệt thòi nữa."

Lục Lãm lên lầu trở về phòng, Yến Hạc Thanh đang đọc sách, anh đi tới ngồi xuống ôm người, vừa đọc sách vừa thuật lại lời Lục Tri Thiên nói.

Yến Hạc Thanh im lặng thật lâu, Lục Lãm cúi đầu nhìn mới phát hiện hai mắt cậu đỏ hoe, Lục Lãm xoay người cậu lại rồi nhẹ nhàng hôn

lên khoe mắt cậu, cười nói: "Khóc sưng mắt ngày mai đám cưới không đẹp đâu."

Yến Hạc Thanh cũng không muốn khóc nhưng Lục Tri Thiên quá ấm áp làm cậu khó lòng kìm được, rúc vào ngực Lục Lãm nói, "Ngày mai hôn lễ kết thúc chúng ta ra biển câu cá đi."

Giọng cậu rất nhẹ, "Chỉ hai chúng ta thôi."

— —

Rạng sáng hôm sau, hoa lay ớn chuyển đến bằng máy bay được trang trí khắp đảo, tất cả đều là lay ớn màu tím nhạt, còn mời dàn nhạc giao hưởng hơn trăm người đến biểu diễn tại chỗ, đông hơn cả khách mời.

Pháo hoa ban ngày mang tên "Sunrise" cũng được đốt trên bãi biển, trong giai điệu hòa tấu "Bên bờ hồ Baikal", Yến Hạc Thanh và Lục Lãm sóng vai nhau đi trên đường hoa, hai người cùng mặc vest ba mảnh màu đen, tiến về phía đài tuyên thệ trong ánh pháo hoa rực rỡ khắp trời.

50 Hz và 51 Hz cũng đeo nơ con bướm màu đỏ, ngoan ngoãn vẫy đuôi đi cạnh hai người.

Không mời cha xứ và người chủ hôn, Lục Tri Thiên đang chờ họ trên đài tuyên thệ.

Thấy hai người đi về phía mình, Lục Tri Thiên rưng rưng nước mắt vì vui sướng.

Chờ họ đến trước mặt, bà cười hỏi: "Chú rể Yến Hạc Thanh, con có đồng ý ở cạnh và yêu thương Lục Lãm vĩnh viễn, dù là khỏe mạnh hay ốm đau, giàu sang hay nghèo khó không."

Yến Hạc Thanh nhìn Lục Lãm, anh cũng đang nhìn cậu, trong con

người đen nhánh phản chiếu pháo hoa đầy trời và cậu, khoe miệng Yến Hạc Thanh cong lên, "Con đồng ý ạ."

Lục Tri Thiên lại hỏi: "Chú rể Lục Lãm, con có đồng ý ở cạnh và yêu thương Yến Hạc Thanh vĩnh viễn, dù là khỏe mạnh hay ốm đau, giàu sang hay nghèo khó không."

Lúc này pháo hoa tạm kết thúc, bản hòa tấu cũng tạm dừng, Lục Lãm bất ngờ cúi đầu đặt lên môi Yến Hạc Thanh một nụ hôn dịu dàng.

"Con đồng ý từ lâu rồi ạ."

Chương 136

Cuối ngày hôn lễ kết thúc, Lục Lãm đích thân tiễn từng vị khách về chỗ ở.

Đủ thấy anh xem trọng cỡ nào.

Chờ anh về phòng, Yến Hạc Thanh đã sẵn sàng xuất phát.

Trên du thuyền có sẵn dụng cụ câu cá nhưng Yến Hạc Thanh vẫn xách theo một vali.

Lục Lãm cởi nút áo vest rồi liếc nhìn vali, "Đem gì thế?"

Khóe miệng Yến Hạc Thanh cong lên, "Bí mật."

Lục Lãm bật cười, không hỏi nữa mà thay bộ đồ rộng rãi thoải mái rồi cùng Yến Hạc Thanh rời biệt thự ra biển.

Du thuyền được mua cùng lúc với hòn đảo này, hơi nhỏ hơn du thuyền tư nhân trong nước của Lục Lãm nhưng rất thích hợp cho hai người ra biển.

Phòng không lớn không nhỏ, bên trong trang trí vô cùng xa hoa.

Lục Lãm dạy Yến Hạc Thanh lái thuyền, chỉ chốc lát sau đã cách xa đảo, xung quanh không còn ánh sáng, cả vùng biển ngoại trừ ánh trắng trên trời chỉ có du thuyền tựa như một nguồn sáng di động, vẽ ra một vầng sáng loang loáng trên mặt biển.

Đến nơi, du thuyền dừng lại, lần đầu tiên Yến Hạc Thanh lái thuyền,

còn là ban đêm nên cậu tập trung chú ý cao độ, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Lục Lãm cười hỏi: "Lần này hết choáng rồi à?"

Yến Hạc Thanh thở phào một hơi rồi nở nụ cười, "Dạ, lái thuyền thì không thấy choáng nữa."

"Ra mồ hôi nhiều quá." Ngón cái Lục Lãm xoa trán Yến Hạc Thanh, "Đi rửa mặt đi."

Yến Hạc Thanh đảo mắt một vòng, đến phòng vệ sinh, cậu đẩy Lục Lãm ra ngoài, "Anh câu trước đi, để em tắm đã."

Lục Lãm liếc nhìn vali dựa vào tường, vuốt tóc Yến Hạc Thanh rồi đi ra.

Sau khi thả lưới, Lục Lãm ngồi xuống mắc mỗi câu nhưng lại hơi lơ đãng, ánh mắt thỉnh thoảng hướng về phía cầu thang.

Một lát sau, Yến Hạc Thanh ra tới.

Cậu đã thay đồ, ánh trăng chiếu xuống bộ vest trắng tinh, dáng vẻ trang nhã thuần khiết của cậu còn động lòng người hơn cả ánh trăng.

Cổ họng Lục Lãm khô khốc, mỗi câu rơi xuống biển.

Đợi Yến Hạc Thanh tới gần, anh kéo người vào lòng mình rồi áp môi lên vành tai hơi lạnh, nụ hôn như có như không, "Câu cá mà mặc đồ trang trọng, em muốn câu ai thế?"

Đôi mắt Yến Hạc Thanh trong veo, cậu chủ động hôn lên má anh, "Lục Lãm, tân hôn vui vẻ."

Lần này Lục Lãm cắn vành tai cậu một cái như trừng phạt, "Còn muốn câu cá nữa không hả?"

Từ hôm qua Yến Hạc Thanh đã lên kế hoạch cho đêm tân hôn này, cậu cũng kể vào tai Lục Lãm nói nhỏ: "Thì em đang câu nè."

Lý trí Lục Lãm hoàn toàn sụp đổ, đá văng cần câu rồi bế Yến Hạc Thanh đi nhanh về phòng.

Phòng ngủ chưa bật đèn, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, làn da thanh niên trắng như tuyết.

Lục Lãm bỏ luôn ý định sáng mai về đảo, đến khi ánh trăng nhạt dần, anh bế Yến Hạc Thanh rồi ngủ thiếp đi vào phòng tắm rửa cho cậu rồi bôi thuốc, về phòng ngủ thay ga giường mới, sau đó nhét người vào chăn.

Anh nhặt quần áo vương vãi trên thảm trải sàn, lúc này mới lên giường ngủ.

Thời gian dần trôi, ánh sáng mờ nhạt biến thành ánh nắng rực rỡ, Yến Hạc Thanh vẫn ngủ mê mịch, Lục Lãm nhẹ nhàng xuống giường đi kéo lưới, qua một đêm thành quả rất khá, hai xô cá, một xô cua sò và tôm biển.

Lục Lãm gọi điện bảo trợ lý thu xếp đưa khách về nước sau bữa trưa rồi xách mấy thùng hải sản vào bếp nấu cơm.

Nguyên liệu vô cùng tươi ngon, Lục Lãm không làm món cầu kỳ mà nấu cháo cua, tôm tít muối tiêu, súp hải sản thập cẩm, còn có salad rau củ quả.

Sau đó về phòng ngủ gọi Yến Hạc Thanh dậy.

Yến Hạc Thanh ngủ say hiếm thấy, hơi thở đều đều, Lục Lãm không nỡ đánh thức cậu nên vén chăn leo lên giường ôm cậu ngủ tiếp.

Yến Hạc Thanh tỉnh dậy vì nóng.

Cậu mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa sổ, vẫn chưa tỉnh hẳn, nghe tiếng sóng mới nhớ mình và Lục Lãm đã ra biển.

Cậu bị Lục Lãm ôm chặt, vừa quay đầu sang thì lập tức đối diện với đôi mắt Lục Lãm, thấy cậu tỉnh ngủ, anh cúi đầu hôn nhưng Yến Hạc Thanh đưa tay che miệng anh lại, "Chưa đánh răng mà."

Lục Lãm bị cậu che miệng cũng không gỡ ra, hơi thở nóng ẩm phả vào lòng bàn tay Yến Hạc Thanh, "Anh đánh rồi."

Yến Hạc Thanh quay qua đầu giường lấy điện thoại xem giờ, sững sốt một giây.

Cậu đã ngủ đến hơn ba giờ chiều.....

Còn có một tin nhắn của Sở Tử Ngọc— —

"Tụi anh về trước đây, hai người cứ từ từ ngọt ngào đi!"

Yến Hạc Thanh thu tay lại xuống giường, "Sao anh không gọi em dậy."

Giọng cậu hơi phàn nàn, Lục Lãm bật cười rồi xuống giường theo cậu vào phòng vệ sinh, dựa cửa nhìn Yến Hạc Thanh rửa mặt đánh răng, trên môi vẫn nở nụ cười, "Yên tâm, anh nói chúng ta đi hưởng tuần trăng mật rồi."

Yến Hạc Thanh vắt khăn lau đi bọt kem đánh răng ở khóe miệng, quay đầu thấy Lục Lãm vẫn đang cười thì mặt hơi đỏ lên, "Anh nói mà chẳng giữ lời gì cả....."

Đêm qua Lục Lãm nói đến mấy lần cuối cùng.....

Lục Lãm đi tới ôm chặt Yến Hạc Thanh từ phía sau, cầm khăn lau

cho cậu rồi dịu dàng hôn lên thái dương, "Anh nhắc em từ lâu rồi còn gì, anh giỏi nói dối trên bàn đàm phán lắm đó."

Yến Hạc Thanh không cãi được, cầm khăn lau mặt, quyết định bỏ qua vấn đề này.

"Ăn gì thế ạ?"

Giờ Lục Lãm mới nhớ tới cơm trưa mình làm.

Khi hai người đến phòng ăn thì đồ ăn trên bàn đã nguội ngắt, Lục Lãm định nấu món khác, Yến Hạc Thanh múc một muỗng cháo của sánh mịn thơm ngọt, cậu gọi anh lại, "Đừng nấu nữa, nguội cũng không sao mà."

Bình thường Lục Lãm cũng chẳng để ý nhưng hôm nay Yến Hạc Thanh mệt nhọc quá độ, sợ cậu ăn đồ nguội sẽ làm dạ dày khó chịu nên Lục Lãm vẫn bùng đi, "Để anh ăn phần này rồi nấu cho em phần khác."

Trước kia bị bệnh Yến Hạc Thanh thường xuyên ăn cơm nguội canh lạnh, cậu biết thân thể mình chịu được nhưng nhìn Lục Lãm loay hoay bận rộn, cậu không từ chối sự quan tâm này nữa, khước miệng nhếch lên, "Em đi câu cá một lát nhé."

Lục Lãm đang bóc tôm, nói mà không quay đầu lại, "Đói thì ăn vặt lót dạ trước đi."

Yến Hạc Thanh vâng dạ rồi xuống cầu thang.

Khi Lục Lãm nấu xong thì Yến Hạc Thanh cũng câu được hai con cá hồi, đủ cho cậu và Lục Lãm ăn mấy bữa.

Trong lúc ăn cơm, Lục Lãm hỏi Yến Hạc Thanh muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu, còn nửa tháng nữa mới đến tháng Tám, anh muốn dẫn cậu đi chơi một vòng.

Hai người ăn cơm trên sân thượng, gió biển mát rượi thổi tới từ ba phía, Yến Hạc Thanh đặt bát xuống rồi nói thật lòng: "Chỗ này cũng tốt mà, ở thêm mấy ngày rồi về đảo ở với mẹ tới cuối tháng đi ạ."

Yến Hạc Thanh đã quyết định thì tất nhiên Lục Lâm sẽ đáp ứng.

Mấy ngày tiếp theo, hai người sang mấy vùng biển khác câu cá, chở cả thuyền hải sản về đảo, ở cạnh Lục Tri Thiên đến cuối tháng, ngày 1/8 mới về thủ đô.

Máy bay hạ cánh vào ban đêm, Yến Hạc Thanh vừa lên xe bật điện thoại thì có một cuộc gọi đến.

Người gọi là khách thuê mới.

Là một sinh viên nữ học năm cuối ở đại học Bắc Kinh, Yến Hạc Thanh vừa bắt máy thì nghe cô thở phào nhẹ nhõm, "Cuối cùng em cũng nghe máy rồi, có người tìm em đấy, đợi trước cửa suốt cả buổi chiều."

Mí mắt Yến Hạc Thanh giật giật, "Có nói tên không ạ?"

"Cậu ấy chỉ nói mình họ Lâm thôi." Cô gái hơi do dự, "Hình như mắt cậu ấy có vấn đề nên không nhìn thấy người khác thì phải."

Yến Hạc Thanh biết đó là Lâm Phong Trí.

"Làm phiền chị rồi, chị bảo nó xuống lầu chờ em nhé, khoảng một tiếng nữa em đến."

Cô gái cười, "Nếu là bạn em thì để chị mời vào nhà ngồi!"

Yến Hạc Thanh từ chối khéo, "Nó không chịu đâu ạ."

Cô gái không miễn cưỡng nữa, "Ừ, vậy để chị nhắn lại với cậu ấy."

Lúc này Lục Lãm xếp xong hành lý lên xe, Yến Hạc Thanh cất điện thoại, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Nhà thuê có chút chuyện, em phải qua đó một lát."

Thật ra Lục Lãm đã nhận được tin hôm qua Lâm Phong Trí gần như không còn thấy gì nữa, chỉ thấy được mờ mờ, tuy chưa mù hẳn nhưng cũng chẳng khác mấy, Lục Xương Thành biết hôm nay anh và Yến Hạc Thanh về nước nên phái người đưa Lâm Phong Trí đến nhà Yến Hạc Thanh.

Đây chính là kế hoạch của Lục Xương Thành — —

Để Yến Hạc Thanh phải chăm sóc Lâm Phong Trí bị mù cả đời, mỗi ngày đối mặt với đứa em trai duy nhất bị mình liên lụy, cả đời áy náy, cả đời mang gánh nặng này.

Nhưng ông ta không biết Yến Hạc Thanh đã cho thuê lại phòng.

Lục Lãm đoán khách thuê mới đã báo cho Yến Hạc Thanh, anh đưa cậu đến cổng chung cư, không vào mà cười nói: "Anh hơi buồn ngủ nên không đợi em đâu, xong việc về sớm nhé."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Dạ."

Yến Hạc Thanh dõi theo Lục Lãm đi xa rồi mới vào chung cư.

Bảo vệ chung cư biết cậu đã dọn đi, thấy cậu về thì mừng rỡ gọi lại, Yến Hạc Thanh mỉm cười trò chuyện mấy câu với bảo vệ.

Gần tám giờ, đèn hồng trong chung cư vẫn chưa thay, chỉ còn lại mấy bóng, vì công suất thấp nên cũng chẳng sáng lắm, Yến Hạc Thanh không bật đèn pin điện thoại mà đi trong bóng tối.

Gần đến tòa nhà cũ mình từng ở, cậu dừng lại.

Phía trước, thùng thu gom đồ cũ bị Lục Mục Trì đựng hư đã được thay mới, phía trên gắn một bóng đèn tù mù, Lâm Phong Trí đứng ngay bên cạnh, lâu ngày không gặp, Lâm Phong Trí gầy đi trông thấy, đôi mắt vô thần nhìn về phía cậu nhưng không hề phát hiện cậu đã đến gần.

Yến Hạc Thanh dừng lại, không có tiếng bước chân nhưng Lâm Phong Trí đột nhiên rùng mình, mũi y hít hít, ngửi được mùi tuyết tùng quen thuộc thì lặng lẽ túm chặt góc áo, đôi môi khô khốc mím lại mấy lần mới thấp giọng nói: "Cuối cùng anh cũng đến."

Trong bóng đêm, Yến Hạc Thanh nhìn thấy chính mình.

Trong nguyên tác cũng là một đêm như vậy, vừa lấy giác mạc xong, cậu lập tức bị đem sang phòng bên cạnh.

Lâm Phong Trí nằm ở phòng kế bên chờ ghép giác mạc của cậu.

Thậm chí trong lúc dưỡng bệnh, bọn họ cũng chỉ cách nhau bức tường mỏng kia, ngày nào cậu cũng nghe thấy tiếng nói cười của Lục Mục Trì và Lâm Phong Trí.

Bác sĩ vừa nói cậu có thể đi thì Lục Mục Trì lập tức cao thượng bố thí cho cậu, "Mày đã cho Trí Trí giác mạc nên tao thả mày tự do đấy."

Cả thế giới của cậu tối đen, tràn ngập sợ hãi, cầu xin Lục Mục Trì đừng vứt bỏ mình, hoảng loạn muốn níu tay hắn nhưng bị hắn phũ phàng hất ra.

Cậu ngã nhào xuống đất, không thấy mặt Lục Mục Trì mà chỉ nghe được giọng nói căm ghét của hắn, "Tao sẽ cho mày một số tiền rồi đưa mày ra nước ngoài, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Trí Trí nữa, hiểu chưa?"

Máu trong người cậu như đông lại, chỉ mới im lặng một hai giây nhưng Lục Mục Trì đã nóng nảy đá văng cái bàn, "Tao đang hỏi mày

đấy, mà có nghe không hả."

Cậu không lấy tiền của Lục Mục Trì mà hứa sẽ rời xa thế giới của bọn họ.

Vệ sĩ đưa cậu ra cổng bệnh viện, trước mắt tối đen, không bao giờ còn thấy được ánh sáng, bơ vơ đứng đó một lát rồi dò dẫm đến trạm xe buýt tới ngã tư.

.....

Yến Hạc Thanh định thần lại, "Tôi dọn đi rồi, sau này đừng làm phiền người khác nữa."

Lâm Phong Trí không ngờ đến giờ phút này Yến Hạc Thanh vẫn có thể nói ra lời tuyệt tình như vậy, môi y run rẩy, "Anh không nhận ra à? Em bị mù rồi."

"Nhận ra chứ." Yến Hạc Thanh bình thản nói, "Thì sao."

Nước mắt Lâm Phong Trí tuôn trào, thật lòng y rất hối hận vì đã không phẫu thuật, thị lực ngày càng giảm sút, có ngày mở mắt ra chỉ thấy một màn sương dày đặc, y sợ quá khóc lóc đập cửa đòi ra ngoài nhưng chẳng ai đoái hoài.

Thời gian cứ thế trôi qua, rốt cuộc y hoàn toàn không thấy gì nữa.

"Em biết anh hận em vì đã hại anh mất đi cha mẹ." Nước mắt mặn chát liên tục chảy vào miệng Lâm Phong Trí, "Cũng biết mình gieo gió gặt bão, em tới tìm anh không phải để kể khổ mà chỉ muốn....." Y nuốt mấy lần rồi khó nhọc nói, "Anh có thể thương tình em bị mù không..... Em chỉ cầu xin anh một lần cuối cùng này thôi, anh thay cha mẹ nói tha thứ cho em đi."

Nếu vậy ít nhất trong lòng y sẽ dễ chịu hơn một chút.

Bàn tay buông thõng của Yến Hạc Thanh đột nhiên nắm chặt rồi lại nhanh chóng buông ra, gọi khẽ, "Lâm Phong Trí."

Trong mắt Lâm Phong Trí chỉ có một tia sáng mờ nhạt, y không chắc đó có phải là Yến Hạc Thanh hay không, cố gắng mở to mắt, "Anh tha thứ cho em rồi sao?"

"Nghe cho rõ đây." Yến Hạc Thanh tới gần y rồi kề vào tai y gần từng chữ, "Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu."

Lâm Phong Trí ngây dại, sau đó nghe được tiếng bước chân, nhận ra Yến Hạc Thanh định bỏ đi, y sốt ruột muốn níu cậu lại nhưng không thấy đường, hai tay quờ quạng trong không khí, hoảng sợ hét lên, "Quay lại đây, anh quay lại đây đi! Yến Hạc Thanh, anh quay lại đây đi..... Anh ơi....."

Đáp lại y chỉ có tiếng gió đêm càng lúc càng lớn.

Yến Hạc Thanh đi ra cổng chung cư, rốt cuộc không còn nghe thấy tiếng khóc của Lâm Phong Trí nữa, bỗng dưng cậu rất muốn nghe giọng Lục Lầm nên lấy điện thoại ra, nhưng chưa kịp bấm số thì Lục Xương Thành đã gọi tới.

Yến Hạc Thanh khựng lại hai giây rồi trượt qua nghe.

"Sao hả Tiểu Yến, có hài lòng với quà cưới tao tặng không?" Lục Xương Thành đặc ý cười lạnh, "Khỏi cần cảm ơn, đây là quà đáp lễ cho mày đấy."

Yến Hạc Thanh đột nhiên bật cười, hết như tiếng kim loại lạnh lẽo.

Lục Xương Thành cứ tưởng Yến Hạc Thanh sẽ đau khổ gào khóc, giờ nghe cậu cười thì nhất thời không còn đặc ý được nữa, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: "Mày cười cái gì!"

"Tôi đang cảm ơn ông đấy. Chắc ông vẫn chưa biết đâu nhỉ, quan hệ

giữa tôi và Lâm Phong Trí còn tệ hơn cả ông và Lục Lãm nữa." Yến Hạc Thanh cười, "E là để ông thất vọng rồi, tôi sẽ không áy náy, càng sẽ không vác gánh nặng này đâu. Trái lại tôi còn phải cảm ơn ông vì đã giúp tôi đoạn tuyệt với nó dứt khoát hơn. Thế nhé, chúc ông luôn khỏe mạnh, ngủ ngon."

Cậu vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng la thất thanh ở đầu dây bên kia.

"Cha!"

Có tiếng điện thoại rơi xuống đất, sau đó biến thành tiếng tút tút liên hồi.

Lúc này đèn đỏ trên vỉa hè chuyển sang màu xanh, Yến Hạc Thanh cất điện thoại, hít sâu một hơi rồi kiên định bước lên đường về nhà.

Chương 137

Yến Hạc Thanh về đến nhà, trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng nhưng chẳng thấy bóng dáng Lục Lãm đâu.

Cậu mang dép đi ra ban công.

Quả nhiên Lục Lãm đang tía mấy cành hư.

Ban công không bị bít kín nhưng so với sân thượng rộng lớn ở căn penthouse thì điều kiện trồng trọt vẫn kém hơn nhiều, trong lúc họ đi hưởng tuần trăng mật, mỗi ngày người giúp việc đều đến tưới nước nhưng vẫn có mấy chậu hồng chết héo.

"Trồng vài chậu hồng leo nhé?" Lục Lãm chợt nói, "Khi nào em về, khắp ban công sẽ toàn là hoa."

Yến Hạc Thanh đi tới ngòai xuống cạnh anh rồi cầm xẻng lấp đất, "Em đi chưa đến ba tháng mà — —"

Cậu dừng lại, mua mấy chậu có nụ hoa về chăm sóc kỹ càng, tháng Tám nở hoa, thời gian ra hoa có thể kéo dài đến sang năm.

Cuối tháng Mười cậu về, hoa hồng nở đầy ban công cũng không phải không có khả năng.

Yến Hạc Thanh đặt xẻng xuống rồi quay sang nói với Lục Lãm, "Thế thì em muốn hoa hồng Rainy Blue."

Lục Lãm bỏ mấy cành hư vào túi nhựa rồi lấy điện thoại ra tìm Rainy Blue, tên là màu xanh nhưng lại càng giống màu tím hơn, anh cười,

"Ừ, trông cho em."

Anh cất điện thoại, xách túi nhựa định xuống lầu, "Em tắm rửa ngủ sớm chút đi, chín giờ sáng mai bay rồi đấy."

Nào ngờ Yến Hạc Thanh cũng đứng dậy theo, cậu nhìn Lục Lãm bằng đôi mắt sáng lấp lánh làm tim anh chột mềm nhũn, vừa tĩa cây chưa rửa tay nên không tiện xoa đầu Yến Hạc Thanh, nắm tay cậu hỏi, "Đi đổ rác với anh nhé?"

Yến Hạc Thanh nắm lại tay anh, "Dạ."

Lúc xuống lầu, họ không nói gì mà tận hưởng sự yên tĩnh chỉ thuộc về hai người, đổ rác xong về nhà lại cùng nhau tắm rửa, mười giờ sáng mai phải lên máy bay, Lục Lãm chỉ đề cậu ra hôn một lát rồi ôm cậu đắp kín chăn, "Ngủ ngon nhé."

Yến Hạc Thanh cũng nhớ ngày mai phải đi nên gật đầu nhắm mắt ngủ.

Hôm sau tỉnh giấc sớm hơn thường lệ, mới năm giờ Yến Hạc Thanh đã dậy, còn quá sớm nên cậu không muốn quấy rầy giấc ngủ của Lục Lãm, nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái rồi rón rén xuống giường rửa mặt, bữa sáng cũng không ăn, để lại tờ giấy nhắn cho Lục Lãm rồi kéo vali lên đường.

Đến sân bay vẫn còn sớm, khu vực kiểm tra an ninh đông nghịt người xếp hàng, kiểm tra xong Yến Hạc Thanh cầm vé máy bay và hồ sơ tìm cửa lên máy bay, đi nửa chừng bỗng ngược nhìn trần nhà cao ngất, trong lòng dâng lên một cảm giác trống trải.

Cậu rất nhớ Lục Lãm.

Yến Hạc Thanh lấy điện thoại ra, tám giờ rồi mà Lục Lãm vẫn chưa gọi cho cậu, chưa ngủ dậy nữa sao?

Yến Hạc Thanh khó nén thất vọng, nhìn điện thoại một lát mới cất đi.

Lục Lãm đặt vé hạng nhất, Yến Hạc Thanh không đến phòng nghỉ dành cho khách VIP mà ngồi bên ngoài, thỉnh thoảng lại bật màn hình điện thoại lên.

Lục Lãm vẫn không gọi cho cậu, Wechat cũng chẳng có.

Lúc này trên loa thông báo chuyến bay của cậu sắp cất cánh, Yến Hạc Thanh khóa điện thoại, ấn nút tắt máy thật mạnh.

Lên máy bay, trong lòng Yến Hạc Thanh vẫn bứt rứt, hỏi mướn tiếp viên hàng không một tấm chăn mỏng che mặt lại ngủ.

Chốc lát sau, bên cạnh có người ngồi xuống.

Yến Hạc Thanh mở mắt ra, sắp cất cánh nên không thể gọi điện.

Cậu không biết máy bay này có wifi, ngấm nghĩ một hồi vẫn lấy điện thoại ra.

Giận thì giận nhưng trước khi cất cánh vẫn muốn nghe giọng Lục Lãm.

Vừa kéo chăn xuống thì mùi hương tuyết tùng ập tới, "Không gọi anh dậy vì muốn đi lén hả?"

Yến Hạc Thanh kinh ngạc nhìn Lục Lãm, "Sao anh lại ở đây?"

Đây là lần đầu tiên cậu lộ ra vẻ mặt này nên Lục Lãm rất thích thú, cúi đầu hôn cậu một cái, trong giọng nói mang theo ý cười, "Ba tháng không gặp lặn mà, sao có thể không tiến em được chứ."

Yến Hạc Thanh sắp đến học ở cơ sở thí nghiệm khép kín, ba tháng không được đi đâu, cũng không được xài điện thoại.

Lúc này Yến Hạc Thanh mới vỡ lẽ Lục Lãm cố ý đem đến bất ngờ cho mình.

Nỗi buồn bực suốt hai tiếng vừa rồi lập tức tan biến.

Khóe miệng cậu nhếch lên, "Đi về mất một ngày một đêm lận đó, đừng để mình mệt, anh về đi."

Hành khách lục tục lên máy bay, Lục Lãm kéo chăn trùm kín cả hai người.

Chăn mỏng màu trắng sữa, ánh sáng lơ mờ rọi qua, Lục Lãm áp trán vào trán Yến Hạc Thanh.

Khoảng cách rất gần, hơi thở ấm áp xen lẫn mùi bạc hà thơm mát, "Cuối tháng này bắt đầu đi làm rồi, lúc em về muốn đón em cũng chẳng có thời gian nữa. Để anh đưa em đi được không?"

Có chăn mỏng che chắn nên Yến Hạc Thanh ôm lấy Lục Lãm rồi yên tâm nhắm mắt lại, "Dạ."

Máy bay hạ cánh lúc đêm khuya, phòng thí nghiệm phái người tới đón Yến Hạc Thanh rồi đưa cậu lên xe rời đi, Lục Lãm mua vé chuyển bay gần nhất về nước ngay trong đêm, trước khi lên máy bay, anh nhận được tin nhắn của trợ lý.

[Lục tổng, Lục lão tiên sinh bị đột quy rồi ạ.]

Sau khi Lục Xương Thành đột quy, Lục Hàn định báo ngay cho Lục Lãm, giờ nhà họ Lục chỉ còn mình ông ta nhưng lại không tự quyết định được, dù không muốn liên lạc với Lục Lãm nhưng vẫn mong anh trở về chủ trì đại cục, thấy ông ta lấy điện thoại ra, Lục Xương Thành bị liệt nửa người, nói cũng không rõ chữ nhưng vẫn lăn xuống giường rồi ra sức níu ống quần Lục Hàn.

Sau đó vận hết sức lực thốt ra câu cuối cùng, "Không được truyền ra

ngoài....."

Dù có bị đột quy thì ông ta cũng tuyệt đối không để Lục Lãm, Yến Hạc Thanh và những người khác nhìn thấy trò cười của mình!

.....

Lục Lãm im lặng một lát rồi trả lời trợ lý, "Đừng theo dõi nữa."

*

Thời gian học tập luôn qua rất nhanh, nhưng đêm khuya về ký túc xá, Yến Hạc Thanh nhớ đến Lục Lãm lại cảm thấy thật ra thời gian chẳng nhanh chút nào, cậu tưới nước cho sen đá trên bàn, dù mệt rồi cũng cố đi tắm qua loa rồi mới lên giường ngủ.

Sau ba tháng học tập bận rộn phong phú, đảo mắt đã tới ngày 27 tháng 10.

Yến Hạc Thanh đặt sẵn vé máy bay, người đưa cậu đến sân bay là một phó giáo sư trong đoàn, cũng là đồng hương, năm nay mới 29 tuổi, ba tháng qua luôn đồng hành với Yến Hạc Thanh, có thể xem là thầy cậu.

Trên đường bị kẹt xe, đến sân bay chỉ còn một tiếng nữa là cất cánh, Yến Hạc Thanh lấy hành lý rồi lễ phép từ biệt phó giáo sư, "Giáo sư Thẩm, thời gian qua làm phiền thầy rồi ạ."

Giáo sư Thẩm mỉm cười, "Về nước mời tôi ăn bữa lẩu là được rồi."

Yến Hạc Thanh hơi bất ngờ, "Thầy sắp về nước ạ?"

"Tháng sau."

Sau khi từ biệt giáo sư Thẩm, Yến Hạc Thanh kéo vali chạy vào sân bay.

Đến chỗ kiểm tra an ninh, rút cuộc Yến Hạc Thanh thở phào nhẹ nhõm, lấy điện thoại ra gọi cho Lục Lãm, kết nối rất nhanh, cậu vừa thở vừa nói: "Em đến sân bay rồi, bây giờ sáng mai sẽ hạ cánh."

Lục Lãm cười hỏi: "Người đưa em tới sân bay là ai thế?"

"Thầy em....." Yến Hạc Thanh đột ngột im bặt, nghe thấy tiếng huyền não trong ống nghe rất giống ở đây thì hơi thở ngưng trệ, nắm chặt điện thoại quay đầu lại, trông thấy Lục Lãm đang nghe điện thoại, mỉm cười đứng sau lưng mình.

Yến Hạc Thanh không nói nữa, giọng nói trầm thấp của Lục Lãm ở phía trước vang lên trong ống nghe, "Nhớ anh không? Anh nhớ em quá nên vẫn phải sang đây."

Xung quanh người đến kẻ đi tấp nập, Yến Hạc Thanh tiến lên, dang hai tay ra ôm chầm Lục Lãm rồi kề môi vào tai anh trả lời, "Nhớ ạ, nhớ vô cùng."

.....

Lúc về Yến Hạc Thanh tự mua vé phổ thông, chuyến này khoang hạng nhất đã kín chỗ nên không thể nâng hạng, Lục Lãm xin đổi chỗ với hành khách ngồi cạnh Yến Hạc Thanh, hành khách kia vui vẻ đồng ý.

Suốt thời gian qua vì muốn học hỏi thêm từ những người kỳ cựu trong ngành, Yến Hạc Thanh tách 24 giờ ra thành 48 giờ nên gần gũi hần đi, cảm nhận hoắt, ba tháng nay chưa ngủ được giấc nào ngon, ngồi xuống dựa vào vai Lục Lãm, máy bay chưa cất cánh đã ngủ say sưa.

Khi cậu tỉnh lại, ngoài cửa sổ sáng trưng, chẳng biết mình nằm trên đùi Lục Lãm từ lúc nào, vừa ngước mắt lên thì lập tức đối diện với đôi mắt đầy ý cười của Lục Lãm, trong khoang cực kỳ yên tĩnh, các

hành khách khác đều đang ngủ.

Yến Hạc Thanh nắm lấy cánh tay Lục Lãm, anh cúi xuống thì thào vào tai cậu, "Đói chưa?"

Lâu lắm rồi chưa được ngủ giấc nào quá năm tiếng nên Yến Hạc Thanh rất mỏi mệt, lắc đầu nói, "Không ạ, chỉ muốn mau về nhà tắm rửa thôi."

Lục Lãm vuốt lại tóc rối cho cậu, cười nói, "Sắp rồi, còn 20 phút nữa là hạ cánh."

20 phút sau, máy bay đúng giờ đáp xuống sân bay quốc tế ở thủ đô.

Maybach của Lục Lãm đậu trong bãi xe của sân bay, đem hành lý lên xe, Lục Lãm đi đường cao tốc nên về căn hộ ở khu tập thể sớm hơn bình thường nửa tiếng.

Ngay khi đẩy cửa ra, đập vào mắt Yến Hạc Thanh là "cửa sổ hoa" ở ban công.

Lục Lãm đã làm được.

Ngoài ban công gắn một khung gỗ vuông, nắng sớm xuyên qua kẽ lá rơi xuống sàn gỗ những đốm sáng lung linh, hoa hồng màu xanh tím nở khắp ban công, trước cửa phòng khách tràn ngập hương hoa thơm dịu, Yến Hạc Thanh mừng rỡ quay đầu lại, vừa định mở miệng thì Lục Lãm đã đóng cửa, đặt vali xuống rồi đèo cậu vào cửa hôn tới tấp.

Yến Hạc Thanh cũng ôm chặt cổ Lục Lãm, đáp lại anh một cách nồng nhiệt.

Đến khi ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân lên cầu thang và tiếng nói chuyện, Lục Lãm mới buông Yến Hạc Thanh ra rồi hôn lên chóp mũi cậu, "Em tắm trước đi."

Môi Yến Hạc Thanh bị hôn nóng hổi, vào phòng tắm mới phát hiện bờ môi hơi sưng lên, vành tai cậu nóng ran, lấy trong tủ ra một cái bông tắm hương mai trắng, tắm xong lại ngâm trong bồn tắm lớn 15 phút.

Ba tháng không gặp, Yến Hạc Thanh đã hơi động t/ình.

Cậu không mặc đồ ở nhà mà khoác áo choàng tắm đi ra ngoài.

Nhưng vừa ra khỏi phòng tắm thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Trên sàn nhà là những khối pha lê lập phương đủ cỡ nằm rải rác, ánh nắng xuyên qua rèm cửa làm pha lê lập phương tỏa sáng lung linh, cả gian phòng ngập trong ánh sáng huyền ảo.

Yến Hạc Thanh chậm rãi đi tới phòng khách.

Lục Lãm đang ở đó, bên chân anh chất đầy những hộp quà to nhỏ đủ màu sắc, còn có một ổ bánh kem nhiều tầng.

Mỗi tầng đều có một con cá voi trắng sinh động như thật, kích cỡ tương ứng với bánh kem.

Yến Hạc Thanh đếm mấy giây, tổng cộng 19 tầng.

Quà cũng vậy, 19 hộp.

Lục Lãm cầm một cái mũ sinh nhật màu vàng kim đi tới đội lên đầu Yến Hạc Thanh đang ngẩn người, trong mắt chan chứa ý cười, "Chúc mừng sinh nhật bé cưng."

Tim Yến Hạc Thanh tê rần, tựa như bị ngâm trong ly đá chanh mùa hè thật lâu, vừa chua lại vừa ngọt.

Lục Lãm ôm cậu thì thầm bên tai: "Sinh nhật mười tám năm trước

của em anh đều vắng mặt, giờ anh bù lại cho em được không? Chúc mừng sinh nhật Yến Hạc Thanh một tuổi, chúc mừng sinh nhật Yến Hạc Thanh hai tuổi....."

.....

"Chúc mừng sinh nhật Yến Hạc Thanh mười tám tuổi, chúc mừng sinh nhật Yến Hạc Thanh mười chín tuổi."

Hai mắt Yến Hạc Thanh ửng đỏ, cậu ôm lại Lục Lãm rồi nói khẽ:
"Hôm nay không phải sinh nhật em đâu."

Lục Lãm lập tức buông cậu ra, ánh mắt phức tạp, "Hả?"

"Ngày sinh trên thẻ căn cước là Yến Thắng Bình ghi bừa đó, sinh nhật em là ngày 8 tháng 11 cơ."

"....."

Lục Lãm không nói nên lời.

Trong mắt Yến Hạc Thanh phản chiếu gương mặt Lục Lãm, cậu nhìn anh chăm chú, dường như nhìn thật lâu, lại giống như chỉ một hai giây, khóe môi nhếch lên một đường cong tươi tắn.

"Nhưng em rất thích sinh nhật hôm nay."

"Mỗi năm vào ngày này anh lại bù cho em một sinh nhật nhé? Đến khi chúng ta đầu bạc răng long anh cũng phải bù cho em."

"Được không Lục Lãm?" Cậu trịnh trọng hỏi.

Rốt cuộc Lục Lãm cũng tỉnh táo lại, đưa tay xoa đầu Yến Hạc Thanh, rất nhẹ, rất dịu dàng.

"Cực kỳ sẵn lòng."

Chương 138: Cuộc sống thường ngày 1: Quà sinh nhật

Buổi trưa ngủ dậy, Yến Hạc Thanh cắt bánh kem ra hơn 200 phần, xếp lên xe đẩy nhỏ có đá viên rồi rủ Lục Lầm đến viện mồ côi Rainbow Bridge.

Trên đường còn ghé tiệm văn phòng phẩm và nhà sách để mua quà.

Đến viện mồ côi Rainbow Bridge, mỗi em nhỏ đều có một phần bánh kem, hai quyển sách và một bộ văn phòng phẩm.

Thang máy đã lắp xong, còn có xe lăn nên các bé trên lầu năm có thể tự mình xuống lầu, mấy bé gái trên lầu năm thấy Yến Hạc Thanh đều hết sức vui mừng, vây quanh cậu ríu rít nói chuyện.

"Anh Yến, bánh kem ngon lắm ạ!"

"Anh Yến, hôm nay là sinh nhật anh à?"

"Anh Yến, đây là cá heo sao?"

"Anh Yến, chữ này em không biết....."

.....

Buổi chiều Yến Hạc Thanh và Lục Lầm ra về, trời nóng nên viện mồ côi dời bãi đậu xe ra sân sau, Lục Lầm đi lấy xe trước.

Yến Hạc Thanh vừa định xuống cầu thang thì một bé gái đột nhiên

níu áo cậu.

"Anh Yến." Ánh mắt cô bé sáng ngời, "Anh giúp em một chuyện được không ạ?"

Yến Hạc Thanh ngồi xuống nhìn cô bé, "Được chứ."

Cô bé lấy ra miếng bánh kem từ sau lưng rồi rút rề đưa tới trước mặt Yến Hạc Thanh, "Ông viện trưởng nói thang máy của tụi em là do bác Lục gán, em muốn tặng bánh kem cho bác ấy để cảm ơn ạ!"

Ánh mắt Yến Hạc Thanh dịu dàng, cậu không từ chối món quà của cô bé, khi thật lòng cảm ơn một người, đối phương chịu nhận quà sẽ càng ngọt hơn miếng bánh này.

"Ừ." Cậu nhếch miệng cười, "Anh nhất định sẽ đưa lại."

Cô bé vui đến nỗi hai mắt cong thành vầng trăng khuyết, "Cảm ơn anh!"

Cô bé tự đẩy xe lăn đi, Yến Hạc Thanh dõi theo cô bé vào thang máy rồi mới xách bánh xuống lầu.

Lục Lãm vẫn chưa tới, Yến Hạc Thanh đi dọc con đường nhỏ sạch sẽ tìm anh, vòng qua nhà ăn, cậu bước chậm lại, ánh mắt hướng về phía bãi đất trống trước mặt.

Tòa nhà cũ đã bị phá dỡ.

Vật liệu xây dựng chất đầy, tòa nhà mới sắp được xây lên.

Yến Hạc Thanh hơi bất ngờ nên đứng nhìn một lát, Maybach dừng lại bên cạnh, Lục Lãm hạ cửa xe xuống, "Lên đi em."

Yến Hạc Thanh thu mắt lại rồi đi vòng qua ngòi vào ghế phụ, đưa bánh cho Lục Lãm, "Bạn nhỏ tặng anh đó."

Lục Lãm không hiểu lắm, "Tặng bánh kem cho anh à?"

"Nó nói cảm ơn thang máy của anh." Yến Hạc Thanh cài dây an toàn, bỏ bớt hai chữ "bác Lục".

Sáng nay Lục Lãm ăn một miếng bánh kem với Yến Hạc Thanh ở nhà, đó đã là cực hạn của anh, nhưng anh hiểu tại sao Yến Hạc Thanh lại đem về, miếng bánh này đối với lũ trẻ ở viện mồ côi có lẽ là thứ ngon nhất trên đời, vì vậy sẽ là món quà tốt nhất để cảm ơn anh.

Lục Lãm nghĩ đến một chuyện khác.

Ở viện mồ côi hoặc nhà họ Yến nhận nuôi mình, có lẽ Yến Hạc Thanh chưa bao giờ được ăn bánh kem.

Trong tầm mắt là hình dáng gầy gò của thanh niên, Lục Lãm khởi động xe rồi nói, "Hôm sinh nhật mời bạn tới nhà ăn trưa đi."

Yến Hạc Thanh nắm được trọng điểm, nói buổi trưa nghĩa là buổi tối Lục Lãm có kế hoạch, cậu quay đầu nhìn anh, "Buổi tối anh định đi đâu à?"

Lục Lãm cười, "Đến lúc đó em sẽ biết."

Có điều để chờ mong nên thời gian trôi qua rất nhanh, đến ngày 8 tháng 11, đúng lúc là thứ Sáu, Yến Hạc Thanh chỉ học buổi sáng, buổi trưa tan học cậu về nhà đúng giờ, trong nhà vô cùng náo nhiệt.

Sở Tử Ngọc, Cát Đồng Nguyên và Kiều Dĩ Khê chơi game tung bồng ở phòng khách, cả phòng tràn ngập tiếng cười, họ cũng không phát hiện Yến Hạc Thanh, cậu treo ba lô và áo khoác rồi thay giày đi vào bếp.

Lục Lãm làm bếp chính, còn Tạ Quân Kiệt và Phương Triệt làm phụ bếp.

Tháng trước, Cát Đồng Nguyên và Phương Triệt đã hẹn hò với nhau.

Lục Lãm là người đầu tiên phát hiện Yến Hạc Thanh về nhà, anh bùng đồ ăn ra, "Ăn cơm thôi, rửa tay đi."

Yến Hạc Thanh gặt đầu, rửa tay xong quay lại thì trên bàn đã bày đầy đồ ăn, ông Phương câu được mấy con cá song da báo và một giỏ ốc hương nên bảo Phương Triệt đem tới, Tạ Quân Kiệt làm món cá song da báo hấp, Phương Triệt làm ốc hương sốt cay.

Mấy món còn lại đều do Lục Lãm làm.

Bánh quẩy nhồi tôm sốt dưa, canh gà nấm bụng dê, chân bò câu nướng than, nấm cục đen trộn nấm súp lơ, sườn ram mặn và Sprite, bò um thì là cay, miến xào hải sản và bắp cải, lòng đỏ trứng muối tiêu xanh, cải ngọt xào.

Sở Tử Ngọc ngửi thấy mùi thơm thì đi tới khoác vai Yến Hạc Thanh cười nói, "Hay là ngày nào Hạc Thanh cũng tổ chức sinh nhật đi, anh không ăn chùa đâu, mỗi ngày tặng một món quà!"

Lục Lãm đặt khay trái cây xuống rồi gặt tay hất ra, "Đi qua bên kia."

Lúc này chuông cửa reo lên, Sở Tử Ngọc giành mở cửa, "Bánh kem đến rồi!"

Hắn đã đặt cho Yến Hạc Thanh một ổ bánh sinh nhật.

Ngoài cửa là nhân viên chuyển phát nhanh nhưng không giống giao bánh kem, Sở Tử Ngọc gãi cổ, "Tìm ai?"

Nhân viên chuyển phát nhanh bùng một thùng giấy, "Anh là Yến Hạc Thanh đúng không? Anh có bưu kiện quốc tế đấy ạ."

Yến Hạc Thanh đi nhanh ra cửa, "Là tôi đây."

Cậu bung thùng giấy rồi ký vào phiếu, nhân viên chuyển phát nhanh rời đi, Sở Tử Ngọc liếc nhìn tờ phiếu, ngoại trừ tên Yến Hạc Thanh thì mọi chữ khác đều là tiếng nước ngoài nên hắn xem không hiểu, tò mò hỏi, "Từ nước ngoài gửi về à?"

Yến Hạc Thanh cẩn thận đặt thùng giấy xuống đệm, không lấy dao rọc mà tìm một miếng nhựa để rạch băng keo, "Quà sinh nhật thầy em tặng đó ạ."

Thấy cậu trân trọng như thế, Sở Tử Ngọc cũng tò mò ngồi xuống xem, "Gì vậy?"

"Sổ ghi chép bài học của thầy em ạ." Yến Hạc Thanh mở nắp thùng ra, bên trong là hai cuốn sổ dày được bọc trong lớp xốp chống va đập.

Sở Tử Ngọc kinh ngạc suýt rớt cằm, sau đó trong mắt lộ ra ý cười, "Quà này tuyệt thật đấy."

Yến Hạc Thanh nâng niu bung sổ cất vào phòng ngủ rồi mới ra ăn cơm.

Ăn xong, ai cũng biết tối nay Lục Lãm và Yến Hạc Thanh có kế hoạch khác nên cắt bánh, hát mừng sinh nhật, tặng quà rồi đi ngay.

Sở Tử Ngọc về cuối cùng, lấy ra một bao lì xì nặng trĩu đưa cho Yến Hạc Thanh, "Thích gì tự mua nhé!"

Chỉ có Lục Lãm là không tặng quà, 19 phần quà lần trước anh đã lấy đi một phần, nói là tối nay mới tặng cậu.

Phần quà kia chỉ nhỏ bằng bàn tay, Yến Hạc Thanh không đoán được là vật gì.

Dọn bếp xong, hai người xem phim tài liệu chờ tiêu cơm, sau đó Lục

Lầm chở Yến Hạc Thanh lên đường.

Vừa lên cao tốc, Yến Hạc Thanh đã hiểu ngay, "Thung lũng hồ băng."

Thung lũng hồ băng chính là nơi Lục Lầm hay đến câu cá, cũng là nơi họ chính thức gặp nhau lần đầu tiên.

Lục Lầm cười, "Thông minh ghê."

Vào thung lũng, đã là cuối thu nên rừng cây hai bên đường xác xơ tiêu điều, qua cửa sổ xe vẫn có thể cảm nhận được gió lạnh rít gào.

Lái đến bãi đỗ xe, cả khu đất trống trơn, bờ hồ cách đó không xa cũng chẳng có ai, Yến Hạc Thanh biết Lục Lầm đã bao trọn chỗ này.

Lục Lầm tìm một bãi cỏ rộng để dựng lều, vừa treo đèn lên thì trời tối hẳn.

Trong bán kính hơn mười dặm tĩnh mịch im ắng, chỉ có ngọn đèn lắc lư theo gió, Yến Hạc Thanh bày giá nướng, đọi than cháy xèo xèo, cậu xếp mấy củ khoai lang đã rửa sạch lên vỉ rồi chạy ra hồ xem cần câu.

Phao im lìm, cá vẫn chưa mắc câu.

Đột nhiên một cơn gió thổi qua làm Yến Hạc Thanh lạnh run, đang định về lều mặc thêm áo khoác thì một chiếc áo ấm phủ lên lưng, Lục Lầm ôm cậu từ phía sau, "Đói chưa?". Anh dứt thứ gì đó vào miệng cậu.

Chua chua ngọt ngọt, là dứa sấy.

Yến Hạc Thanh không lên tiếng, cái phao rung rinh, cậu lạnh tay lẹ mắt muốn kéo lên nhưng Lục Lầm đã nắm trước một bước.

Nặng đến không ngờ.

Hai người đoán là cá lớn nên hồ hởi kéo một lúc lâu, rốt cuộc cũng có tiếng động, vật thể to lớn làm nước hồ tung tóe như trời mưa.

Đợi kéo lên trước mắt, hai người im lặng nhìn nhau rồi cùng bật cười.

Dưới ánh sáng hắt ra từ lều vải là một cái ba lô rằn ri khá lớn.

"Cá giỏi đấy." Lục Lãm khen ngợi, "Cái này đáng tiền hơn cá nhiều."

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh câu được ba lô nên cảm thấy rất thần kỳ, cậu gỡ ba lô bỏ vào thùng nước, "Trước đây anh có câu được thứ gì thú vị không?"

Lục Lãm hồi tưởng mấy giây, "Một người." Anh chỉ về phía xa, "Đằng kia kìa."

Mới đầu Yến Hạc Thanh còn tưởng là thật, đến khi nhìn về phía Lục Lãm chỉ thì bật cười.

Đằng kia là nơi cậu cố ý ngã xuống lỗ băng.

Câu được một cái ba lô, hai người không câu nữa mà vừa nói chuyện vừa đi về lều.

Khoai lang đã tủa mùi thơm, Lục Lãm đổ nước vào nồi nấu mì gói, chỉ chốc lát sau đã thơm nức mũi, anh cắt một miếng bò kho lớn bỏ vào nồi nấu thêm một hồi, sau đó bung khoai lang đã nướng chín và mì ra bàn.

Anh vừa đặt đồ ăn xuống thì Yến Hạc Thanh cũng pha xong hai ly Negroni, rửa sạch dâu rồi quay lại với cái mũi đỏ bừng.

"Lạnh à?" Lục Lãm cầm tay cậu xoa ấm.

"Hơi hơi." Ban đêm nhiệt độ thung lũng hạ thấp như mùa đông, lúc nói chuyện Yến Hạc Thanh thở ra khói trắng, "Năm nay chắc tuyết sẽ rơi sớm đấy."

Lục Lãm cầm lên một củ khoai lang nóng hổi rồi rút tờ khăn giấy bọc lại, nhét vào tay Yến Hạc Thanh ủ ấm, kéo cậu ngồi xuống, "Ăn mau đi rồi về lều."

Anh buông tay ra cho Yến Hạc Thanh cầm đũa, cũng không múc ra chén mà hai người ăn chung một nồi mì.

Ăn mì bò uống cocktail làm người Yến Hạc Thanh ấm lại, cậu ăn thêm mấy quả dâu, vừa ăn xong thì xung quanh chợt vang lên một giai điệu hùng tráng.

Bốn bề toàn núi khiến giai điệu lập thể vang dội.

Tim Yến Hạc Thanh đập mạnh, cậu nhìn sang Lục Lãm, anh chạy tới ngồi cạnh rồi ôm cậu quay ra mặt hồ.

"Đây là quà anh tặng em đấy."

Hàng ngàn đốm sáng màu trắng xanh nổi lên khỏi mặt hồ rồi lan rộng, ngay sau đó một con "cá voi" từ trong nước xoay tròn bay lên không trung.

Trong mắt Yến Hạc Thanh phản chiếu ánh sáng lung linh, sau đó nhìn thấy con "cá voi" kia dần biến mất, đốm sáng trắng tụ lại thành một cành mai vươn lên trong tuyết.

.....

Là drone.

Cả ngàn chiếc drone.

Ánh mắt Yến Hạc Thanh dán chặt vào cành mai trắng kia cho đến khi nó biến thành mưa sao băng đầy trời.

Giống hệt như thật.

"Mau ước đi." Lục Lãm kề vào tai cậu nói. "Có thể ước nhiều điều đấy."

Yến Hạc Thanh suy nghĩ rồi nhắm mắt lại ước.

Điều ước thứ nhất là cậu muốn ngắm mặt trời mọc vào ngày 4 tháng 3 hàng năm.

Điều ước thứ hai là cuộc thí nghiệm của nhóm cậu sẽ thành công.

Điều ước thứ — —

Cậu chấp hai tay trước ngực, thành kính cầu nguyện.

Cậu và Lục Lãm đều khỏe mạnh để hàng năm cùng ngắm mặt trời mọc.

Yến Hạc Thanh mở mắt ra, drone trình diễn mưa sao băng vẫn còn tiếp tục, gió càng lúc càng lạnh, màn trình diễn vừa kết thúc thì Lục Lãm và Yến Hạc Thanh mau chóng rửa mặt rồi trở về lều.

Trong lều bật máy sưởi ấm áp như xuân, Lục Lãm ôm người vào chăn hôn một hồi lâu rồi mới lấy ra món quà thật sự từ dưới gối.

Lục Lãm xòe tay, trong lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng lung linh, Yến Hạc Thanh chớp mắt mấy lần mới thấy rõ một khối pha lê lập phương hình cá voi tinh xảo to bằng ngón cái.

So với pha lê lập phương để trang trí, vật này có thể mang theo bên người.

Lục Lãm bỏ chú cá voi nhỏ bằng pha lê vào tay Yến Hạc Thanh, khi chỉ còn một giây nữa là đến 12 giờ đêm, anh thì thầm vào tai cậu — —

"Chúc mừng tuổi 19, mong Hạc Thanh của anh sẽ luôn có cầu vồng
kề bên."

Chương 139: Cuộc sống thường ngày 2: Trùng phạt

Học kỳ đầu tiên của năm hai vẫn rất bận rộn, qua sinh nhật 19 tuổi, Yến Hạc Thanh lại bận túi bụi.

Với kinh nghiệm thực tập trong đoàn đội hàng đầu, Yến Hạc Thanh có nhiều cơ hội hơn, quá nửa thời gian đều ngâm mình trong phòng thí nghiệm với giáo viên hướng dẫn.

Rạng sáng về nhà, Lục Lãm đã ngủ trước, anh còn chưa dậy thì cậu lại đến phòng thí nghiệm.

Thời gian hai người gặp mặt còn không nhiều bằng Yến Hạc Thanh và ếch trâu.

Ếch trâu là chương trình học mới nhất của Yến Hạc Thanh, việc đầu tiên cậu làm mỗi ngày là giải phẫu ếch trâu.

Mãi đến cuối tháng 11, một trong những chương trình học của Yến Hạc Thanh mới kết thúc, rốt cuộc cuối tuần cũng được nghỉ.

Lục Lãm đã đặt trước bữa tối ở một nhà hàng Pháp mới khai trương do Sở Tử Ngọc giới thiệu.

Sau giờ làm việc Lục Lãm đi thẳng từ công ty đến đó, Yến Hạc Thanh tan học về nhà, tắm rửa thay đồ rồi xuống lầu lấy xe.

Cậu vẫn lái chiếc xe cũ kia, một là xe Lục Lãm lớn quá không tiện bằng xe nhỏ, hai là cậu rất ít khi lái xe, vì ở ngay cạnh đại học Bắc

Kinh nên mỗi ngày chỉ đi bộ năm phút là đến phòng thí nghiệm.

Vừa lên xe định xuất phát, điện thoại của Yến Hạc Thanh reo vang.

Là số máy lạ ở địa phương.

Yến Hạc Thanh trượt qua nghe, giọng nói ở đầu dây bên kia làm cậu hết sức bất ngờ, "Thầy Thẩm về rồi ạ."

Giáo sư Thẩm cười khế, "Mới về hôm qua, hôm nay thuê phòng rồi, ngay cạnh đại học Bắc Kinh."

Yến Hạc Thanh hiểu ra lý do giáo sư Thẩm về nước, lâu nay đại học Bắc Kinh vẫn mời hấn về dạy.

"Thầy định về đây dạy ạ?"

Giáo sư Thẩm không trả lời, "Đợi một tháng nữa rồi bàn lại. Mai em rảnh không? Mười năm rồi chưa về, trong nước thay đổi nhiều quá, đang cần người dẫn đường đây."

Yến Hạc Thanh đồng ý ngay.

Đến nhà hàng, Lục Lãm đã tới trước, người phục vụ dẫn Yến Hạc Thanh vào phòng.

Gọi mấy món ăn Sở Tử Ngọc đề cử, người phục vụ đi ra ngoài, Lục Lãm khui chai Romanee-Conti, rót một ly cho Yến Hạc Thanh rồi điềm tĩnh hỏi: "Là người đàn ông lần trước chở em đến sân bay ấy à?"

Yến Hạc Thanh cầm ly rượu vang, "Dạ, thầy ấy cũng ở khu tập thể, hình như chỉ cách nhà mình hai dãy thôi."

"Anh ta kết hôn chưa?"

"Chưa — —" Yến Hạc Thanh ngừng nói, khước miệng hơi cong lên, "Không phải ai cũng thích em đâu."

Lục Lãm không nhanh không chậm nói, "Theo lời em kể thì anh ta đã ở nước ngoài mười năm, phòng nghiên cứu khoa học của các trường danh tiếng tranh nhau mời anh ta, em vừa về nước thì anh ta cũng về dạy ở đại học Bắc Kinh, còn thuê nhà gần chỗ chúng ta nữa, bất kỳ điểm nào cũng hết sức khả nghi."

"Không đâu." Yến Hạc Thanh đuổi thẳng ngón tay, nhấn cườí tỏ ra ánh sáng lấp lánh, "Thầy ấy biết em kết hôn rồi mà."

Ngoài những lúc làm thí nghiệm thì Yến Hạc Thanh luôn đeo nhẫn cườí vì có thể giúp cậu giải quyết hầu hết những người bắt chuyện.

Lục Lãm bật cười, lúc này người phục vụ bưng món khai vị tới, anh thản nhiên đổi chủ đề.

Món ăn ở nhà hàng này quả thực không tệ, Yến Hạc Thanh gọi thêm một phần bánh kếp.

Ăn xong vẫn còn sớm, Yến Hạc Thanh chủ động đề nghị đi xem phim, hai người đều không định trước nên chưa đặt vé, đến rạp mới mua vé bộ phim mới nhất.

Trung tâm mua sắm cách nhà hàng không xa, đi bộ mấy phút là đến rạp, có lẽ đang giờ cao điểm tối thứ Sáu nên trong sảnh đông nghịt thanh thiếu niên.

Yến Hạc Thanh và Lục Lãm đều quá nổi bật nên vừa vào đã thu hút vô số ánh mắt.

Nhưng cả hai đều tự động phớt lờ người khác nên không bị ảnh hưởng chút nào, chỗ mua vé có màn hình điện tử, Yến Hạc Thanh ngược mắt lên xem, nhìn tên bộ phim mới nhất có vẻ là phim tình cảm.

Yến Hạc Thanh quay sang hỏi Lục Lãm, "Xem suất chiếu lúc 8:15 nhé?"

Lục Lãm không có ý kiến.

Yến Hạc Thanh xếp hàng mua vé.

Chung quanh người đến kẻ đi, Lục Lãm thấy nhiều cặp đôi mua đồ ăn vặt, anh cũng đi tới mua một phần.

Hai ly Coca có đá, một hộp khoai tây chiên vị cà chua, không lấy bắp rang, ngoài dừa sấy ra Yến Hạc Thanh rất ít khi ăn đồ ngọt.

Yến Hạc Thanh mua vé xong thì bắt đầu soát vé, đến khi vào mới phát hiện đã kín chỗ, hơn nữa phòng chiếu khá nhỏ, họ ngồi dãy cuối cùng.

Hàng cuối xem phim không tốt lắm, ở giữa có một đôi nam nữ, Yến Hạc Thanh và Lục Lãm ngồi cạnh lối đi.

Ngồi chưa được bao lâu thì phim mở màn, ánh đèn tối đi, chỉ có màn hình tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Mở đầu là một giọng nữ độc thoại, hình ảnh từ từ phóng to rồi dừng lại ở một chung cư xập xệ ồn ào.

Cùng với tiếng xào nấu đặc trưng trong hẻm, một nữ sinh mặc đồng phục trắng xanh ngậm bánh bao, hai tay cột tóc đuôi ngựa, vội vàng chạy ra khỏi chung cư.

"Đem hộp cơm theo chưa?" Trong chung cư vang lên giọng nữ oang oang.

Nhân vật nữ chính đã cột tóc xong, lấy bánh bao ra khỏi miệng rồi vừa chạy vừa nói: "Đem rồi ạ!"

"Chạy chậm thôi, coi chừng té bây giờ! Còn sáu phút nữa xe buýt mới tới mà!" Người phụ nữ thò đầu ra cửa sổ nói.

.....

Là một bộ phim tình cảm thanh xuân vườn trường.

Lục Lãm quay đầu sang, ánh đèn huỳnh quang mờ mờ chiếu vào vẻ mặt tập trung của thanh niên, ngay cả lúc xem phim cũng rất nghiêm túc.

Cặp đôi bên cạnh đã hôn nhau đắm đuối, Lục Lãm thấp giọng hỏi cậu, "Lúc đi học mỗi ngày em ăn gì vậy?"

Yến Hạc Thanh nói đơn giản: "Tự đem cơm ạ."

Hồi đó cậu toàn để dành cơm thừa của ngày hôm trước rồi hôm sau đem đến trường.

Những học sinh khác đến căn tin, còn cậu tìm chỗ vắng ăn cơm.

Sau này Triệu Huệ Lâm phát hiện nên bắt cậu trả thêm tiền sinh hoạt, cậu đành đến căn tin ăn.

Bánh bao trắng giá một tệ, mỗi buổi trưa cậu thường mua một cái, căn tin còn cho canh miễn phí, đôi khi may mắn gặp canh sườn củ cải còn được ăn một miếng sườn.

Dù sao Lục Lãm cũng chưa từng trải qua cuộc sống thiếu thốn, anh biết nhiều người sống rất khổ nhưng không thể nào tưởng tượng được Yến Hạc Thanh từng chỉ ăn một cái bánh bao và uống một ly nước mỗi ngày.

Lục Lãm lại tiếp tục xem phim, nhưng bộ phim này thực sự quá nhàm chán nên anh chẳng có chút hứng thú nào, đến đoạn nhân vật chính

ngây ngô tỏ tình, anh lại quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh, chưa kịp mở miệng thì thấy cậu đã ngủ thiếp đi.

Trong ngực Yến Hạc Thanh còn ôm hộp khoai tây ăn gần một nửa, đầu cúi thấp, ngủ rất say.

Lâu lắm rồi cậu chưa được ngủ giấc nào trọn vẹn.

Yến Hạc Thanh làm thí nghiệm rất liều mạng.

Có lần về nhà lúc hai giờ sáng, không muốn đánh thức Lục Lãm nên cậu ngủ trên ghế salon, bốn giờ lại đến phòng thí nghiệm.

Yến Hạc Thanh cứ tưởng Lục Lãm không biết, nhưng thật ra mỗi lần cậu đi sớm về trễ Lục Lãm đều biết hết.

Anh từng tự hỏi có nên ngăn cản cậu hay không, Lục Lãm biết chỉ cần mình mở miệng thì Yến Hạc Thanh sẽ đồng ý.

Nhưng thấy tinh thần phấn chấn và ánh mắt sáng ngời của Yến Hạc Thanh khi học tập, Lục Lãm lập tức bỏ ngay ý nghĩ này.

Yến Hạc Thanh rất yêu sự nghiệp của mình, anh chỉ cần ủng hộ cậu, làm chỗ dựa cho cậu là được rồi.

Ngày nào Lục Lãm cũng nấu một nồi canh cho Yến Hạc Thanh, mỗi khi về nhà hoặc sắp ra ngoài cậu đều uống một bát canh dinh dưỡng, điều này đã trở thành sự ăn ý ngầm giữa hai người.

Lục Lãm yên lặng nhìn Yến Hạc Thanh ngủ, phim sắp kết thúc, anh nghiêng người lấy hộp khoai tây ra rồi ngồi xuống cạnh Yến Hạc Thanh lên.

Yến Hạc Thanh hơi tỉnh giấc, Lục Lãm nói "Không sao đâu, cứ ngủ đi em", cậu lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Màn hình sáng ngời, thừa dịp phim chưa chiếu hết, Lục Lãm công Yến Hạc Thanh ra rạp sớm.

Ra ngoài trung tâm mua sắm, khí lạnh lập tức ập tới, chẳng biết tuyết đã rơi từ lúc nào.

Tuy là tuyết khô không dễ tan nhưng Lục Lãm vẫn sợ Yến Hạc Thanh bị cảm nên bước nhanh đến chỗ đậu xe.

Tài xế của Lục Lãm đã lái xe đi, lúc về Lục Lãm lái chiếc xe second-hand của Yến Hạc Thanh.

Khi Yến Hạc Thanh ngủ dậy thì đã về đến nhà.

Trong phòng ngủ rất ấm áp, đầu giường bật một ngọn đèn, cậu cầm đồng hồ lên xem.

1:40 sáng.

Trí nhớ của Yến Hạc Thanh còn dừng lại ở bộ phim nhảm chán kia, cậu đặt đồng hồ xuống rồi quay đầu sang, Lục Lãm vẫn còn ngủ, tay gác hồ lên người cậu.

Yến Hạc Thanh nhẹ nhàng dời tay anh ra để xuống giường, bỗng nhiên Lục Lãm nắm lấy tay cậu rồi xoay người nằm đè lên, hai tay chống hai bên Yến Hạc Thanh, đôi mắt đen tinh táo chẳng có chút buồn ngủ nào, anh thấp giọng hỏi: "Lại muốn đọc sách nữa à?"

Đúng là Yến Hạc Thanh định đi đọc sách một lát, nhưng trực giác mách bảo nếu cậu trả lời như vậy thì Lục Lãm sẽ "trừng phạt" cậu.

Vì cậu mãi lo học hành nên lâu lắm rồi hai người chưa ngủ chung giường, lần cuối là mấy ngày sau hôm sinh nhật, cậu sụt mất một ký, Lục Lãm nói cậu không ăn cơm đảng hoàng nên "trừng phạt" cậu cả đêm.

Yến Hạc Thanh bình tĩnh nói: "Em đi uống nước mà."

Lục Lãm cúi đầu xuống tựa trán lên trán cậu, hơi thở mùi bạc hà vừa lạnh vừa nóng, "Anh cũng khát, đợi lát nữa uống chung đi."

Trong lúc anh nói, ngón tay đã luồn vào áo ngủ Yến Hạc Thanh châm lửa.

Làn da Yến Hạc Thanh dần nóng lên, đôi mắt mờ mịt hơi nước, ôm chặt cổ Lục Lãm.

Đợi lát nữa là đến khi sáng bùng.

Yến Hạc Thanh tắm xong mới thấy dấu vết lộ rõ trên cổ, cậu tìm một chiếc áo cổ lọ màu đen, nghe Lục Lãm ở phòng khách nói chuyện với mình cũng làm ngơ, mặc áo khoác, quàng khăn lên cổ rồi mang giày.

Lục Lãm đi tới ôm cậu cười khế, "Giận rồi à?"

Yến Hạc Thanh đẩy tay anh ra, ngồi xuống buộc dây giày.

"Tại anh không để ý mà." Lục Lãm ngồi xuống theo, "Em cũng để lại trên lưng anh không ít vết đâu."

Yến Hạc Thanh vẫn không nói lời nào, buộc dây giày xong mở cửa, lúc sắp đi mới quay đầu kéo Lục Lãm tới hôn một cái lên má, "Mau thay đồ đi, em hẹn giáo sư Thẩm rồi, hôm nay chúng ta sẽ tiếp đãi thầy ấy."

Điểm hẹn là cổng đại học Bắc Kinh.

Từ xa đã thấy một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi.

Lục Lãm và Yến Hạc Thanh đi tới, người đàn ông chủ động chìa tay ra, "Chào Lục tiên sinh, Thẩm Hoài Dư."

Lục Lãm bắt tay hắn, "Lục Lãm."

Hôm qua Thẩm Hoài Dư nói muốn đến một nơi, Yến Hạc Thanh cứ tưởng là trường cấp ba hoặc quê quán của Thẩm Hoài Dư, không ngờ là một quán lẩu.

Lần theo ký ức của Thẩm Hoài Dư tìm đến thì chỗ kia đã bị phá dỡ.

Thẩm Hoài Dư cũng không tỏ vẻ thất vọng, đưa tay lên xem đồng hồ, "Tìm chỗ nào gần đây ăn cơm đi, tôi mời."

Yến Hạc Thanh tìm quán lẩu gần đó, có một quán lẩu bò, cậu hỏi Thẩm Hoài Dư, "Thầy Thẩm, lẩu bò được không ạ?"

Thẩm Hoài Dư không có ý kiến, "Gì cũng được."

Quán lẩu rất gần nên họ đi bộ tới, trên đường đi Thẩm Hoài Dư nói chuyện phiếm với Lục Lãm, ngoài mặt Yến Hạc Thanh vẫn điềm tĩnh nhưng trong lòng lại hơi kinh ngạc vì lần đầu thấy Thẩm Hoài Dư hoạt bát như vậy.

Đến quán lẩu, Lục Lãm đặt một phòng, đúng lúc này điện thoại của anh reo lên.

Anh lấy điện thoại ra, là Sở Tử Ngọc gọi.

"A Lãm, tớ có một giỏ hải sản, tới nhà cậu nấu lẩu hải sản nhé?"

"Tụi tớ đang ăn ở ngoài."

"Hả!" Sở Tử Ngọc thảng thốt, "Nhưng tớ đến trước cửa nhà cậu rồi nè!"

Giọng Sở Tử Ngọc rất lớn nên Yến Hạc Thanh và Thẩm Hoài Dư đều nghe thấy, Yến Hạc Thanh không lên tiếng, Thẩm Hoài Dư mở miệng trước, "Bạn em à?"

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Thẩm Hoài Dư cười khẽ, "Gọi tới ăn chung đi, càng đông càng vui mà."

Chương 140: Hồi ức 1: Chuyện xưa của Sở Tử Ngọc

Sở Tử Ngọc bỏ hải sản vào cốc xe rồi trở về ghế lái, bật định vị đến cửa hàng mà Yến Hạc Thanh nói.

1

Định vị hiện ra, thoáng thấy tên đường quen thuộc, Sở Tử Ngọc sửng sốt một lát, sau đó mới khởi động xe xuất phát.

2

Nửa chừng có mưa tuyết nên giao thông trì trệ, Sở Tử Ngọc bị kẹt trên đường, tiếng mưa rơi lộp độp như bản hòa tấu.

"Ăn ké bữa cơm đúng là không dễ gì." Sở Tử Ngọc than thở, lục lại hộp tay vịn một hồi, rốt cuộc tìm được hộp kẹo dẻo sâu róm mà cháu gái mình để lại.

4

Sở Tử Ngọc bốc một nắm nhai nhai rồi gọi điện cho Yến Hạc Thanh, "Kẹt xe rồi, mọi người ăn trước đi đừng chờ anh."

1

"Anh lái chậm thôi." Yến Hạc Thanh nói, "Người giao thịt bò cũng đang bị kẹt trên đường mà."

Sở Tử Ngọc phì cười, "Được rồi."

Cúp máy, Sở Tử Ngọc ăn thêm một que kẹo mềm, dãy xe trước mặt bắt đầu nhích từ từ, hần chậm chạp nhích theo, qua hết đoạn đường này, con đường tiếp theo thông thoáng hơn nhiều.

Mưa tuyết vẫn đang rơi, ngang qua một ngã tư, Sở Tử Ngọc lái chậm lại rồi hạ cửa xe xuống nhìn mấy lần.

Bảy tám năm rồi hần chưa tới đây, không ngờ đã bị phá dỡ xây thành cao ốc.

Sở Tử Ngọc nhai kẹo, mưa tuyết bám vào lông mi, hần chớp mắt rồi nâng cửa xe lên.

Đến nơi, qua màn mưa, Sở Tử Ngọc thấy Yến Hạc Thanh đứng ở cửa tiệm, tay cầm một cây dù trong suốt.

Trong trời thanh thuần, hết như ngọn cỏ vươn cao trong mưa.

Sở Tử Ngọc cảm thán, lão Lục tổng của họ đúng là nhật được báu vật mà.

Yến Hạc Thanh che dù đi tới, xe Sở Tử Ngọc có sẵn dù, hần tưởng Lục Lãm quên nói với Yến Hạc Thanh nên lúc xuống xe cố ý không lấy, ôm giỏ hải sản đi tới đứng dưới dù, "Thịt bò tới chưa?"

Yến Hạc Thanh cười, "Vừa tới ạ."

Cây dù mượn của chủ quán hơi nhỏ, cũng may hai người chỉ đi hơn mười mét đã vào tiệm, Yến Hạc Thanh thu dù lại c ắm vào thùng đựng dù rồi dẫn đường: "Trên tầng 21 đấy ạ."

Sở Tử Ngọc theo vào thang máy, chờ Yến Hạc Thanh ấn số tầng xong, hần thắc mắc: "A Lãm đâu?"

Với tính cách của Lục Lãm, nếu không bận việc gì tuyệt đối sẽ không để Yến Hạc Thanh đi đón hấn.

"Trong phòng ạ." Yến Hạc Thanh chợt quay đầu nhìn Sở Tử Ngọc, "Còn có một người nữa là giáo viên hướng dẫn của em, họ Thẩm, hôm kia vừa về nước."

"Hèn gì." Sở Tử Ngọc bình thản nhếch miệng cười, "Anh còn nói sao cậu ấy lại nở để em chạy xuống đây."

Thấy Sở Tử Ngọc không có phản ứng, Yến Hạc Thanh dẫn xuống mối liên tưởng kỳ quái trong lòng.

2

Cậu nghĩ nhiều rồi.

Thang máy nhanh chóng đến tầng 21, Sở Tử Ngọc giao hải sản cho chủ quán xử lý, vừa cười nói với Yến Hạc Thanh vừa đi vào phòng.

Người phục vụ mới bùng đồ ăn vào nên cửa phòng để mở, từ xa đã ngửi thấy mùi lẩu xương bò thơm nức.

Sở Tử Ngọc dậy sớm là 10 giờ sáng, dậy trễ là giờ cơm tối, bởi vậy chưa bao giờ ăn sáng, cơn đói bị kéo mềm đẽ xuống bị mùi lẩu xương bò làm trỗi dậy, hấn nói với Yến Hạc Thanh, "Mau lên mau lên, đói chết rồi."

Yến Hạc Thanh đi nhanh hơn.

Đến cửa đụng phải người phục vụ, Sở Tử Ngọc và Yến Hạc Thanh đứng cạnh cửa chờ họ ra, mùi lẩu xương bò càng rõ rệt hơn, bụng

Sở Tử Ngọc kêu ọc ọc, người phục vụ vừa đi thì hần lập tức bước vào.

Phòng được trang trí theo lối cổ điển, đặt một tấm bình phong theo hình mai đỏ trong tuyết, qua lớp lụa trắng mờ có thể thấy được hai bóng người trong phòng, Sở Tử Ngọc vẫn rất kính già yêu trẻ, đã là giáo viên hướng dẫn của Yến Hạc Thanh thì chắc tuổi không còn trẻ nữa.

6

Đi vòng qua bình phong, bước chân hần chậm lại, sửa sang quần áo rồi mới vào.

Hần thấy Lục Lãm trước, giáo viên hướng dẫn kia ngồi quay lưng về phía hần, mái tóc vẫn còn đen dày.

Sở Tử Ngọc liếc nhìn Lục Lãm rồi đi tới cạnh người đàn ông, nho nhã lễ độ chìa tay ra, "Chào ngài, tôi là bạn Yến Hạc Thanh, Sở Tử Ngọc."

Thẩm Hoài Dư đứng dậy, ngón tay thon dài như trúc nắm chặt tay Sở Tử Ngọc, "Xin chào, Thẩm Hoài Dư."

Ngước mắt lên, dưới cặp kính gọng vàng, qua bao năm tháng thăng trầm vẫn là khuôn mặt tuấn tú thanh nhã kia.

4

Nụ cười của Sở Tử Ngọc đông cứng trên môi.

21

Hần hoài nghi mình gặp ảo giác.

Thời gian tựa như dừng lại.

Sở Tử Ngọc không có bất kỳ phản ứng nào.

Thẩm Hoài Dư thu tay lại trước rồi nhìn Yến Hạc Thanh đứng phía sau, "Áo khoác ướt hết rồi, chỉnh điều hoà cao hơn nhé?"

Yến Hạc Thanh đã thấy hết phản ứng của Sở Tử Ngọc, cậu nhìn thoáng qua bà vai hấn bị ướt nước mưa, nhanh chóng xác định Thẩm Hoài Dư và Sở Tử Ngọc là người quen cũ.

4

Nhưng lại vờ như mới gặp lần đầu.

Yến Hạc Thanh gật đầu, cởi áo khoác vắt lên khuỷu tay rồi tự nhiên nói với Sở Tử Ngọc: "Áo khoác anh cũng ướt rồi kìa, đưa cho em đi."

Sở Tử Ngọc quay đầu nhìn Yến Hạc Thanh, lúc này mới từ hư ảo trở về hiện thực, không phải ảo giác mà là sự thật.

Thẩm Hoài Dư về rồi.....

Sở Tử Ngọc chờ dẫn cởi áo khoác đưa cho Yến Hạc Thanh, cởi xong lại thấy không đúng, hấn muốn rời khỏi đây.

Hấn phải đi!

Sở Tử Ngọc vừa mở miệng thì Lục Lãm đã nói, "Tới ngồi đi."

6

Thẩm Hoài Dư tăng nhiệt độ điều hoà lên rồi lại nhìn Sở Tử Ngọc, môi mỏng khẽ nhếch, "Sở tiên sinh, mời ngồi."

Sở Tử Ngọc muốn chuồn đi nhưng nói không nên lời, gượng gạo đến cạnh Lục Lãm ngồi xuống.

Ánh mắt Lục Lãm lướt nhanh qua Sở Tử Ngọc và Thẩm Hoài Dư một vòng, sau đó điềm nhiên rót ly trà cho Sở Tử Ngọc.

3

Lẩu xương bò sôi ùng ục, hơi nóng bốc lên mờ mịt, dù Sở Tử Ngọc không muốn nhưng ánh mắt vẫn vô thức nhìn sang Thẩm Hoài Dư.

Thẩm Hoài Dư đang nói chuyện với Yến Hạc Thanh, quai hàm sắc nét không biết vì bị hơi nóng hun mờ hay vì đã làm thầy mà lộ ra vẻ bình dị gần gũi.

Thầy.....

Sở Tử Ngọc thất thần, phải nói là rất hợp với Thẩm Hoài Dư.

"Sở tiên sinh?"

Sở Tử Ngọc chợt nhận ra Thẩm Hoài Dư nhìn mình, hắn vô thức ngồi thẳng lên, ngơ ngác "hả" một tiếng.

Lục Lãm nhắc hắn, "Giáo sư Thẩm hỏi cậu có muốn ăn thêm gì không."

Sở Tử Ngọc ngẩn ra mấy giây, "À." Hắn vội vã cúi đầu cầm menu xem rồi chọn bữa một món, "Ếch xào cay."

"Đổi món khác đi." Thẩm Hoài Dư nói. "Ếch được nuôi mật độ cao, người nuôi sẽ pha thêm kháng sinh để tăng tỷ lệ sống, bình thường họ không chú ý liều lượng đâu."

Sở Tử Ngọc sững sờ, đổi qua món sườn cay.

Chẳng bao lâu sau, sườn cay và hải sản đã chế biến được bùng lên.

Thẩm Hoài Dur trò chuyện với Lục Lãm, Sở Tử Ngọc yên lặng gặm càn cua.

Nửa ngày sau vẫn chưa cắn bể vỏ cua.

Ký ức tường chừng đã phủ bụi bị hơi nóng tràn ngập mùi thịt làm sống dậy lần nữa.

Thẩm Hoài Dur.....

— —

"Tội mình chia tay đi, tớ thích người khác rồi."

Buổi sáng, Sở Tử Ngọc xách hai hộp điểm tâm đến lớp bên cạnh thì bạn gái hẳn, à phải nói là bạn gái cũ, ngượng ngừng nói chia tay hẳn.

Sở Tử Ngọc đã sớm quen bị đá.

4

Nhưng nữ sinh này hơi khác biệt, lúc học quân sự theo đuổi hẳn nửa tháng, mặc đồ rằn ri nhìn cực ngầu nên Sở Tử Ngọc rất thích.

"Là thằng nhãi ranh nào?" Sở Tử Ngọc nghiêng rằng, "Dám đào góc tường của tớ hả!"

Đương nhiên nữ sinh không nói cho hẳn biết mà chỉ áy náy xin lỗi, nói mình tương tư đơn phương thôi, mong Sở Tử Ngọc thông cảm.

Thông cảm cái rắm!

Sở Tử Ngọc nổi trận lôi đình, mới hẹn hò ba ngày đã bị đá, truyền ra ngoài hẳn còn mặt mũi nào nữa!

2

Sở Tử Ngọc không dám để Lục Lãm biết mình muốn đi đánh người mà chỉ âm thầm nói với Tạ Quân Kiệt, hai phe cử người truy tìm tên nhãi ranh kia.

Thời gian không phụ lòng người, một tuần sau Sở Tử Ngọc nhận được mật báo.

Nhãi ranh kia tên là Thẩm Hoài Dư, hotboy của trường trung học số 2, năm nay cũng học lớp mười.

Sở Tử Ngọc mài dao xoèn xoẹt, không cho Tạ Quân Kiệt đi theo, đã là đàn ông thì phải đấu tay đôi!

6

Trường trung học số 2 ở khu Bắc Sơn, cách khu Nam Sơn ba mươi mấy trạm, Sở Tử Ngọc cúp học làm việc xấu nên không cho tài xế chở mình mà đi xe buýt lần đầu tiên.

Tuyến này toàn trạm nhỏ, cứ mấy phút lại dừng một lần, vừa đi vừa nghỉ người lên kẻ xuống, khi đến trường trung học số 2 đã sắp tan học, Sở Tử Ngọc bị say xe nên mặt mũi tái nhợt như mắc bệnh nặng, vừa xuống xe lập tức ngồi xổm ven đường nôn khan.

2

Tướng mạo hấn rất dễ lừa người, trắng trẻo ngoan hiền, mỗi lần gặp rắc rối đều dựa vào khuôn mặt để qua cửa.

1

Tính đến giờ, ngoại trừ Lục Lãm không mắc lừa hấn thì ngay cả thầy chủ nhiệm nghiêm khắc nhất cũng bị hấn "lừa".

6

Bác gái xuống xe phía sau nhiệt tình cho hấn một trái quýt to, sợ hấn không còn sức nên lột vỏ xong mới đưa cho hấn.

Sở Tử Ngọc ăn mấy múi quýt lập tức sống lại, hùng hổ đứng ở cổng trường trung học số 2 chặn người.

Hấn cầm điện thoại thẩm tra đối chiếu từng học sinh đi ra.

Chỉ là một tấm ảnh chụp lén góc nghiêng do Tạ Quân Kiệt lấy từ diễn đàn trường trung học số 2, có thể nhìn ra vóc dáng tên nhãi kia rất cao, ngoại hình cũng tạm được.

Học sinh ủa ra như ong vỡ tổ, Sở Tử Ngọc dứt khoát chỉ nhìn người cao.

Kết quả chờ đến khi bảo vệ đóng cổng mà ngay cả cái bóng Thẩm Hoài Dư cũng chẳng thấy.

"Trốn học chứ gì?" Sở Tử Ngọc thừa hiểu, quyết định ngày mai lại đến chặn người.

Sở Tử Ngọc đi tới ven đường đón xe rồi lấy điện thoại ra, mẹ hấn gọi.

Sở Tử Ngọc ngoan ngoãn nghe máy, "Mẫu hậu có gì sai bảo ạ?"

1

Dạo này mẹ hấn mê phim cổ trang nên rủ hấn xem mấy bộ.

1

Mẹ Sở bị hấn chọc cười, "Bớt lảm nhảm đi, sao tài xế không đón được con, chạy đi đâu chơi thế hả? Sắp ăn cơm rồi đấy."

Sở Tử Ngọc đã tìm có sẵn, "A Lắm dạy kèm cho con, con sẽ ăn ở nhà cậu ấy ạ."

Mẹ Sở nghe nói là Lục Lắm thì hoàn toàn không nghi ngờ gì, hài lòng dặn dò hẳn, "A Lắm vừa thông minh vừa chín chắn, nó đã chịu dạy kèm cho con thì con phải học hành đàng hoàng, đừng lãng phí thời gian của nó! Cuối tuần mời nó về nhà chơi đi, mẹ nấu cho hai đứa một bữa thịnh soạn."

Sở Tử Ngọc luôn miệng vâng dạ, một chiếc taxi đỗ xịch trước mặt, hẳn cất điện thoại rồi mở cửa xe, đột nhiên ma xui quỷ khiến thế nào lại quay đầu nhìn cổng trường trung học số 2.

Một đám đông khác đi ra.

Nắng chiều rọi xuống một nam sinh như hạc giữa bầy gà, giống hệt người trong ảnh.

Chính là y!

Sở Tử Ngọc quay người đi, tài xế thò đầu ra gọi nhưng hẳn không trả lời, thế là bực bội lái xe đi.

Đám người kia đi tới hướng khác, nhanh chóng rẽ vào một con hẻm.

Sở Tử Ngọc phẫn khích, bầu không khí này hẳn rành quá mà! Hẹn đánh nhau chứ gì!

Hắn lén lút bám theo.

Hai bên hẻm đều có cây cao che chắn, sâu hun hút như đường hầm, che khuất nắng chiều và dòng xe cộ tấp nập trên đường.

Sở Tử Ngọc suy đoán nơi này ắt hẳn là thánh địa đánh nhau của trường trung học số 2.

Sở Tử Ngọc quyết định hôm nay xem náo nhiệt trước.

Dù tên nhãi kia thắng hay thua thì hẳn cũng là ngư ông đắc lợi.

Gần tới đầu hẻm, rớt cuộc ở góc cua vang lên một giọng nói.

"Thẩm Hoài Dư, ông đây thích cậu, nói dứt khoát đi, rớt cuộc cậu có hên hò không thì bảo."

3

Là một giọng khàn khàn.

Chẳng biết nam hay nữ nhưng Sở Tử Ngọc nghe hơi khó chịu, hết như con vịt bị bóp cổ đang nói chuyện vậy.

Hắn dừng lại ở góc rẽ rồi lén lút thò đầu ra nhìn.

Chạng vạng tối tháng Chín, lúc này nắng vẫn còn tươi, rọi qua tầng tầng lớp lớp lá cây chiếu xuống nam sinh cao nhất.

Vì ngược sáng nên không thấy rõ mặt y.

Nhưng Sở Tử Ngọc thấy rất rõ cảnh tượng trong hẻm.

Mặc dù không biết giọng nói như vịt bị bóp cổ kia của ai, nhưng đám người này.....

Đều là nam hết mà!

"Đệt!" Sở Tử Ngọc thốt ra.

Thẩm Hoài Dư này là tiểu yêu tinh tuyệt thế gì mà giết sạch cả nam lẫn nữ vậy hả!

2

Hắn kêu lên một tiếng làm đám người trong hẻm đều nhìn tới.

Sở Tử Ngọc lập tức đặng phải một đôi mắt đen lạnh lẽo chẳng có chút nhiệt độ nào.

Sau đó hắn nghe thấy một giọng nói mà nếu hình dung bằng câu thơ trong phim cổ trang mẹ hắn xem hôm qua chính là châu rơi lửa tả xuống đũa ngọc — —

Cực kỳ êm tai.

5

"Không hẹn."

Chương 141: Hồi ức 2: Chuyện xưa của Sở Tử Ngọc

Thẩm Hoài Dư lên tiếng làm sự chú ý bị Sở Tử Ngọc thu hút của đám người kia lại đổ dồn vào y.

Một nam sinh thấp hơn Thẩm Hoài Dư nửa cái đầu cảm tức trừng y một cái, sau đó quát Sở Tử Ngọc: "Mày là thằng nào? Không có phận sự thì mau rút!"

Sở Tử Ngọc lập tức hiểu ra giọng nói như vẹt bị bóp cổ là của nam sinh này, tướng mạo và thanh âm hết sức hài hòa với nhau.

Sở Tử Ngọc gãi cằm, hắn rất cộc tính, những kẻ bảo hắn rút lúc nào cũng phải rút trước, nhưng hôm nay tình huống đặc biệt, anh hắn nói làm người không thể chịu thiệt, nếu hắn dạy thằng vẹt đực này một bài học thì chẳng phải sẽ cứu tên tiểu bạch kiểm Thẩm Hoài Dư sao.

Còn lâu hắn mới làm người tốt việc tốt.

Sở Tử Ngọc lại liếc nhìn Thẩm Hoài Dư, da y trắng như kem nền mà mẹ hắn bôi, không phải tiểu bạch mà là đại bạch mới đúng.

3

Sở Tử Ngọc thu mắt lại rồi tươi cười xua tay, "Tôi chỉ là người qua đường thôi! Đi nhầm! Các vị tiếp tục đi!"

Hắn quay người bỏ đi.

Đi qua góc rẽ, Sở Tử Ngọc nghe thấy tiếng chửi.

Chậc, đánh thật đấy à.

Sở Tử Ngọc dày dặn kinh nghiệm, cấp hai có một chị đại thích hấn, hấn thấy da chị đại hơi đen nên kiên quyết từ chối, thế là bị đàn em của chị đại vây đánh.

10

Hấn lấy 1 chọi 3, bầm mặt nửa tháng.

Với bộ dạng yếu xiu này của Thẩm Hoài Dur, ít nhất phải — —

Sở Tử Ngọc nhớ lại mấy giây, hình như thằng vịt đực kia dẫn theo năm người thì phải.

6 chọi 1, ít nhất cũng phải bị thương mấy tháng.

Ra khỏi hẻm nhỏ, Sở Tử Ngọc chậm rãi đi dọc vỉa hè chốc lát, bước chân từ từ dừng lại.

Hấn gãi mạnh da mặt.

Tò tình không thành nên đánh người, còn đánh hội đồng nữa, có hèn quá không vậy?

Hấn thờ ơ lạnh nhạt cũng hơi hèn.....

Hay là yểm trợ trước rồi hện thời gian báo thù sau nhỉ?

Sở Tử Ngọc lập tức xoay người chạy vào hẻm nhưng bên trong yên tĩnh đến bất ngờ, chỉ có mỗi tiếng bước chân hấn.

Bị đánh xỉu rồi à?

Sở Tử Ngọc tăng tốc, gần đến góc cua thì một người đi ra.

Lúc này ánh sáng từ mù hắt vào khuôn mặt Thẩm Hoài Dư, khoe miệng và gò má đều trầy trụa.

Sở Tử Ngọc dừng lại, một tay chống đầu gối há miệng thở hồng hộc, đôi mắt nâu nhìn chăm chăm vào Thẩm Hoài Dư.

Thẩm Hoài Dư không nhìn hắn, tay trái xách ba lô đi lướt qua hắn.

Đầu Sở Tử Ngọc ong ong, hắn thích tham gia náo nhiệt nhưng không vào xem tình hình chiến đấu, xoa ngực một cái rồi đứng lên đi theo Thẩm Hoài Dư.

Hắn đi sau Thẩm Hoài Dư khoảng mười bước, rõ ràng người ta không biết hắn mà hắn lại có tật giật mình, giơ ba lô lên che nửa mặt, thỉnh thoảng còn nấp sau cột điện và thùng rác.

5

Chẳng biết vì Thẩm Hoài Dư sống gần đó hay vì không muốn đón xe mà cứ thế đi dọc con đường, đi từ lúc chạng vạng đến khi lên đèn, rớt cuộc vào một nhà thuốc.

Chốc lát sau y xách ba lô và một cái túi ra ngoài, Thẩm Hoài Dư đi thêm một đoạn rồi vào một công viên nhỏ, Sở Tử Ngọc âm thầm đuổi theo, nhìn thấy Thẩm Hoài Dư ngồi xuống một băng ghế dài, hắn cũng dừng lại rồi nấp sau bụi hoa.

Lúc này hắn cách Thẩm Hoài Dư chưa đầy hai mét.

Cạnh ghế dài có một cột đèn, ánh sáng vàng cam cũng chẳng sáng lắm, Thẩm Hoài Dư cởi áo khoác đồng phục ra, bên trong là một chiếc áo thun ngắn tay màu đen, cánh tay trắng đến phát sáng.

Sở Tử Ngọc đang băn khoăn không biết y bị thương chỗ nào thì thấy

Thẩm Hoài Dư đưa tay trái lấy oxy già và băng gạc trong túi ra để trên ghế, sau đó mở nắp chai oxy già bằng tay trái, nghiêng vai phải tới trước rồi cầm chai oxy già đổ lên.

Lúc này Sở Tử Ngọc mới thấy cánh tay phải của Thẩm Hoài Dư máu thịt be bét, Sở Tử Ngọc chỉ nhìn thôi cũng thấy cánh tay mình đau theo, mí mắt giật mạnh, nhưng trên mặt Thẩm Hoài Dư vẫn không có biểu cảm gì, dung dịch oxy già chảy dọc cánh tay y, y đặt chai rỗng xuống rồi cầm băng gạc quấn quanh vết thương, quấn mấy vòng thì hết băng, tay phải y không thể cử động nên cúi đầu dùng răng phối hợp với tay trái cột lại.

4

Xử lý xong vết thương, Thẩm Hoài Dư mặc lại áo khoác đồng phục, thu dọn đồng bừa bộn bỏ vào thùng rác rồi đi tiếp.

Sở Tử Ngọc ôm chặt ba lô rón rén theo sau.

Qua mấy con phố, xung quanh càng lúc càng náo nhiệt, Thẩm Hoài Dư vào một cửa hàng tiện lợi rồi không ra ngoài nữa, Sở Tử Ngọc không dám vào nên đứng trước cửa rướn cổ lên nhìn vào trong, mấy phút sau, hần thấy Thẩm Hoài Dư xuất hiện.

Y đã thay đồ, nhìn có vẻ là đồng phục nhân viên.

Sở Tử Ngọc lùi lại rồi ngẩng đầu nhìn bảng hiệu.

Hần nhớ mang máng đây là chuỗi cửa hàng tiện lợi, trước cổng trường hần cũng có một tiệm, nhìn không giống cửa hàng của nhà Thẩm Hoài Dư, vậy y — —

Làm thêm à?

Từ này đối với Sở Tử Ngọc vô cùng lạ lẫm, hần lẫm bẫm chẳng phải Thẩm Hoài Dư học lớp mười sao? Làm thêm kiểu gì chứ.....

Sở Tử Ngọc không chắc lắm nên lại nhìn vào cửa hàng tiện lợi, Thẩm Hoài Dư đúng là đi vào quầy thu ngân.

Làm thêm thật sao.....

Sở Tử Ngọc khẽ nhếch miệng, chờ hần tình táo lại thì đã vào cửa hàng tiện lợi, hần đứng trước kệ hàng, thỉnh thoảng liếc nhìn quầy thu ngân, vì nằm ngay cổng vào chợ đêm nên cửa hàng tiện lợi rất đông khách, Thẩm Hoài Dư liên tục bận rộn ở quầy thu ngân, theo Sở Tử Ngọc quan sát thì hầu hết khách hàng là phụ nữ trẻ tuổi.

"..... Mua đồ hay ngắm người vậy." Sở Tử Ngọc lẩm bẩm, ánh mắt đảo qua kệ hàng.

Đều là nhãn hiệu hần không quen, hần vớ đại một đồng đồ ăn vặt rồi tới quầy thu ngân.

Sở Tử Ngọc đổ ào ào đồng hàng lên quầy rồi nhìn chăm chăm Thẩm Hoài Dư, y cúi đầu nhanh nhẹn quét giá.

"Có cần túi nylon không?" Thẩm Hoài Dư chợt hỏi.

Sở Tử Ngọc vô thức "hả" một tiếng rồi gật đầu, "Cần."

Thẩm Hoài Dư giật một cái túi bỏ hết đồ ăn vặt vào, để trước mặt Sở Tử Ngọc, "Tổng cộng 221.8."

Sở Tử Ngọc liếc nhìn tay phải Thẩm Hoài Dư, y mặc đồng phục màu đen nhưng vẫn thấy được gần bả vai có một chỗ nhô lên.

Là băng gạc.

.....

Sở Tử Ngọc đang hồi tưởng thì chợt nghe Lục Lãm gọi mình, "Sở Tử

Ngọc."

"Có!" Sở Tử Ngọc đáp ngay.

9

"Cạch" một tiếng, càng cua rơi vào ly nước.

Nước trà văng lên mặt Sở Tử Ngọc, hấn máy móc quay đầu, trông thấy Lục Lãm đang nheo mắt nhìn mình, "Giáo sư Thẩm đang hỏi cậu kìa."

Sở Tử Ngọc lúng túng thấy rõ, người kia ở ngay đối diện nhưng hấn không dám nhìn, chỉ nhìn chằm chằm Lục Lãm, "Hỏi gì?"

Giọng nói vang lên từ phía đối diện, "Cua chưa chín à? Hay là nói chủ quán luộc lại nhé."

Vẫn hết như xưa, châu rơi lả tả xuống đĩa ngọc.

3

Cực kỳ êm tai.

Sở Tử Ngọc vội vàng cầm đũa vớt càng cua bỏ vào miệng, nhai mà chẳng biết có vị gì, "Không cần đâu, chín rồi!"

Cả bữa cơm đối với Sở Tử Ngọc nhạt như nước ốc, suốt quá trình hấn vui đầu vào chén, ăn xong định giành trả tiền nhưng Thẩm Hoài Dư đã trả trước.

"Tôi có việc phải đi." Thẩm Hoài Dư từ biệt Yến Hạc Thanh và Lục Lãm, cuối cùng ánh mắt dán vào Sở Tử Ngọc nhưng cũng chỉ một giây ngắn ngủi, chẳng có gì đặc biệt.

1

Thẩm Hoài Dư lịch sự mỉm cười, "Hẹn gặp lại Sở Tử Ngọc."

Sở Tử Ngọc "ừm" một tiếng, chỉ mong Thẩm Hoài Dư đi thật mau.

Lục Lãm liếc nhìn vẻ kỳ quái của Sở Tử Ngọc rồi quay sang nói với Yến Hạc Thanh: "Anh đến công ty một chuyến, em về với Sở Tử Ngọc nhé."

Yến Hạc Thanh gật đầu.

Lục Lãm và Thẩm Hoài Dư cùng rời đi.

1

Sở Tử Ngọc không lên tiếng, ánh mắt dõi theo Thẩm Hoài Dư, đến khi cửa thang máy đóng lại, hắn mới lộ ra vẻ hụt hẫng thấy rõ.

Yến Hạc Thanh đều thấy hết, nhưng Sở Tử Ngọc không nói thì cậu cũng không chủ động hỏi chuyện riêng của người khác.

Hơn nữa có khả năng rất lớn đây là một câu chuyện xưa đầy tiếc nuối.

Yến Hạc Thanh im lặng vào thang máy ấn nút tầng trệt, để Sở Tử Ngọc đắm chìm trong thế giới của mình.

Thang máy xuống tầng trệt, Yến Hạc Thanh nhắc Sở Tử Ngọc, "Đến rồi ạ."

Sở Tử Ngọc thần thờ đi ra thang máy, ngoài cửa mưa tuyết đã tạnh, mặt đất ướt sũng, Sở Tử Ngọc chột nhìn sang Yến Hạc Thanh, trong mắt lộ vẻ trông mong, "Em đi dạo một vòng quanh đây với anh được không?"

Yến Hạc Thanh cười, "Được ạ, em cũng đang định đi dạo cho tiêu

cơm đây."

Sở Tử Ngọc cảm thấy Yến Hạc Thanh cực kỳ tốt bụng, lần đầu hẳn thấy cậu ở quán bar thì đã biết Yến Hạc Thanh là người tốt.

Khí chất thanh cao lạnh lùng giống hệt Thẩm Hoài Dur.

1

Sở Tử Ngọc bật cười, "Để anh dẫn đường cho."

Hắn dẫn cậu đến ngã tư lúc này vừa đi qua, một trung tâm mua sắm lớn đã mọc lên.

Sở Tử Ngọc thấp giọng nói: "Ở đây từng có quán lẩu, thịt đồng giá mười tệ một đĩa, cơm trắng và rau củ miễn phí."

Yến Hạc Thanh biết quán lẩu này, mấy tiếng trước Thẩm Hoài Dur đã tới đây tìm.

"Lần đầu anh ăn ở đây đã bị Tào Tháo ruột." Sở Tử Ngọc lại huyền thuyên, "Hình như không phải đau bụng bình thường mà gọi là viêm ruột cấp tính gì đó."

Hắn vui vẻ nói, "Còn nhập viện nữa."

Giọng Yến Hạc Thanh trong trẻo như nước suối khiến người nghe rất dễ chịu, "Vậy chắc phải ngon lắm nhỉ, anh vào viện mà vẫn muốn quay lại đây."

Mắt Sở Tử Ngọc bỗng nhiên ướt nhòe, hắn vội vàng quay đầu đi chỗ khác lau mắt, nhưng càng lau càng nhiều.

Hắn chỉ mới khóc một lần, đây là lần thứ hai, đều tại Yến Hạc Thanh quá ấm áp thôi.

Sở Tử Ngọc đành mặc kệ, đỏ hoe mắt nói với Yến Hạc Thanh: "Lông mi rơi vào mắt khó chịu thật đấy."

Yến Hạc Thanh gật đầu, "Đừng dụi, có vi khuẩn đấy, anh chớp mắt nhiều vào, để nước mắt chảy ra cuốn trôi nó đi là được rồi."

6

Sở Tử Ngọc hơi xấu hổ, hắn nói dối mà Yến Hạc Thanh tin ngay chẳng chút nghi ngờ, hắn thật sự rất có lỗi với cậu, bị gián đoạn như thế làm cảm xúc của Sở Tử Ngọc dịu hẵn đi, hắn khoác vai Yến Hạc Thanh, "Đi nào, tìm quán game arcade đi, hôm nay anh đãi, tụi mình bao trọn quán chơi cho đã!"

2

Tìm quán game arcade gần nhất, Sở Tử Ngọc bao hết mấy tiếng còn lại của buổi chiều và cả đêm.

Hắn chỉ chơi đua xe AR, đeo kính lên, chỉ khi đắm chìm trong cuộc đua xe k1ch thích thì đầu óc hắn mới tập trung, không còn nghĩ đến Thẩm Hoài Dư nữa.

Yến Hạc Thanh không chơi mà tìm chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại ra tìm sách và tài liệu thí nghiệm cần thiết.

Một người đua xe điên cuồng, một người say sưa đọc sách, đến tám giờ tối, Lục Lãm gọi tới thì Yến Hạc Thanh mới thức tỉnh.

"Dạ, chưa ăn ạ, tụi em đang ở quán game arcade." Yến Hạc Thanh vừa nghe điện thoại vừa nhìn Sở Tử Ngọc phía trước, hắn vẫn đang đua xe điên cuồng, "Em tự về được rồi, không cần tới đón đâu."

Lục Lãm hỏi: "Muốn ăn gì? Anh làm cho em."

Nghe Lục Lãm nói, Yến Hạc Thanh lập tức đói bụng, nghĩ ngợi rồi

đáp, "Hoành thánh thịt tươi ạ."

1

Lục Lãm cười khẽ, "Về sớm nhé."

Đợi Yến Hạc Thanh cúp máy, Lục Lãm mới tắt điện thoại.

Yến Hạc Thanh chờ Sở Tử Ngọc chơi xong một ván mới đến gọi hấn, "Về nhà em ăn hoành thánh đi."

Sở Tử Ngọc tháo kính xuống, sau mấy tiếng đua xe, giờ phút này thần kinh hấn vô cùng hưng phấn, ngần ra hồi lâu mới nhếch môi cười, "Thôi, buồn ngủ chết được, anh về nhà ngủ đây."

Dù không tiện đường nhưng Sở Tử Ngọc vẫn nằng nặc đòi đưa Yến Hạc Thanh về, chờ cậu lên lầu, hấn mới quay xe về nhà.

Vào nhà Sở Tử Ngọc vút giày rồi đi tới ghế sofa nằm phịch xuống.

Trán đập vào tay vịn ghế cũng chẳng đoái hoài.

Hồi lâu sau, hấn mới lồm cồm bò dậy chạy vào phòng ngủ, kéo ra ngăn dưới cùng của tủ đầu giường, trong đó có một cuốn album ảnh, hấn cẩn thận lấy ra.

Trang đầu tiên là ảnh tốt nghiệp mẫu giáo của hấn và Lục Lãm, hấn lật thẳng đến trang cuối cùng.

Bức ảnh đã ố vàng nhưng Thẩm Hoài Dur trong ảnh vẫn mãi rực rỡ.

Sở Tử Ngọc rũ mắt.

Tấm ảnh này là hấn trộm được.

Chương 142: Hồi ức 3: Chuyện xưa của Sở Tử Ngọc

Tấm ảnh này bị trộm từ bảng vàng danh dự của trường trung học số 2.

6

Lần thứ hai Sở Tử Ngọc đi tìm Thẩm Hoài Dư cách lần đầu hai tuần.

Vừa kết thúc kỳ thi tháng, buổi sáng tài xế chở hấn tới trường, trong giờ tự học hấn ôm bụng nằm bò ra bàn giả bộ đau bụng.

Giáo viên định tìm người dìu hấn đến phòng y tế nhưng hấn suy yếu lắc đầu, "Không cần làm phiền các bạn khác đâu ạ, em tự đi được mà."

Ngang qua chỗ Lục Lãm, Sở Tử Ngọc cúi đầu thấp hơn, bước chân cũng âm thầm tăng tốc.

3

"Suy yếu" ra khỏi phòng học đi một đoạn tới cầu thang, hấn lập tức lao xuống lầu, quen chân chạy đến tường rào rồi trèo ra ngoài.

Vì đã có kinh nghiệm nên lần này Sở Tử Ngọc đón taxi đến cổng trường trung học số 2, có một nam sinh chờ sẵn ở đó.

Là em trai của bạn của anh họ của bạn hấn thời tiểu học, đang học lớp mười một ở trường trung học số 2.

Chất lượng trường trung học số 2 khá kém cỏi, những người Sở Tử Ngọc quen biết hoặc là học trường tư, hoặc là đút tiền để vào trường trung học số 1 tốt nhất, chính hắn đã đút tiền để được vào trường trung học số 1.

Thật ra Sở Tử Ngọc học ở đâu cũng được, dù sao đều là hạng nhất từ dưới đếm lên nên chẳng có gì khác nhau, chủ yếu là muốn học chung với Lục Lãm và Tạ Quân Kiệt mà thôi.

Hắn cầm túi giấy nam sinh đưa cho, lấy ra áo khoác đồng phục của trường trung học số 2 mặc vào, đeo thẻ học sinh do nam sinh tự làm lên cổ, sau đó nghênh ngang đi vào trường trung học số 2.

Trên đường hắn thuận miệng hỏi nam sinh về Thẩm Hoài Dư, không ngờ nam sinh tỏ vẻ khinh thường, "Thật chẳng hiểu đám nữ sinh kia thích nó ở điểm nào mà bỏ phiếu bình chọn nó là hotboy nữa, chỉ được cái học giỏi chứ mặt mũi cũng thường thường.".

Sở Tử Ngọc nhìn khuôn mặt đầy mụn của nam sinh rồi vỗ vai hắn, "Hôm nay cảm ơn anh nha, em sẽ nạp tiền hạn mức vàng vào tài khoản chơi game của anh!"

Nam sinh cười, "Chuyện nhỏ mà, thật ra trường trung học số 2 chẳng có gì để xem cả, em muốn đi đâu? Anh cúp học đi chung với em!"

Sở Tử Ngọc cười, "Hehe, em thích đi một mình thôi ạ."

Sau khi mỗi người một ngả, Sở Tử Ngọc không vội đi tìm Thẩm Hoài Dư mà cất thẻ học sinh rồi thong dong tham quan trường trung học số 2.

Đang là giờ học nên dọc đường có thể nghe thấy tiếng giáo viên giảng bài và tiếng học sinh đọc sách.

Gần đến lầu dạy học, Sở Tử Ngọc chợt dừng lại rồi quay đầu nhìn bảng thông báo ven đường.

Hắn có thị lực 2.0 nên lập tức nhìn thấy ảnh Thẩm Hoài Dur.

Dán ở phía trên cùng của tờ giấy đỏ, kèm theo dòng chữ thủ khoa kỳ thi tuyển sinh năm 20xx, dưới ảnh còn có điểm thi tuyển cấp ba của y.

Con người Sở Tử Ngọc mở to, chỉ thua Lục Lãm 2 điểm! Thành tích này phải vào trường trung học số 1 mới đúng chứ?!

Sở Tử Ngọc bắn khoắn giây lát rồi không để ý nữa, hắn chẳng có chút hứng thú nào với học tập cả.

Vừa nhắc chân định đi thì dừng lại mấy giây, hắn nhìn quanh một vòng rồi hấp tấp đi tới, kiếng chân gỡ ảnh Thẩm Hoài Dur nhét vào túi, tim đập nhanh chưa từng có.

Sở Tử Ngọc cũng không giải thích được tại sao mình muốn trộm ảnh Thẩm Hoài Dur, chỉ là trong khoảnh khắc đó hắn muốn làm vậy thôi.

6

Đến lầu dạy học, Sở Tử Ngọc hí mắt tìm đến lớp 10/2, thông tin của Thẩm Hoài Dur không cần hắn tìm mà nằm chễm chệ ngay trang đầu của diễn đàn trường trung học số 2.

[Thẩm Hoài Dur, lớp 10/2, 1m86, 15 tuổi, sinh nhật ngày 25 tháng 12, cùng ngày với lễ Giáng sinh.]

20

Lên lầu ba, rẽ trái đi mấy bước là đến lớp 10/2, còn chưa tới gần đã nghe được giọng Thẩm Hoài Dur.

Sở Tử Ngọc rón rén đến gần, cửa lớp 10/2 mở rộng, Thẩm Hoài Dư đứng ở hàng thứ năm gần cửa sổ, cửa sổ để mở, gió nhẹ lướt qua tóc mái của y, cúi đầu đọc sách giáo khoa.

Là một đoạn tiếng Anh, Sở Tử Ngọc nghe không hiểu nhưng tim hẳn lại đập rộn, hết như lúc trộm ảnh vậy.

1

Trong đầu hẳn hiện ra một ý nghĩ, nam sinh mặt mụn kia nói thiếu một điểm rồi, Thẩm Hoài Dư không chỉ học giỏi mà giọng còn rất hay nữa.

5

Mấy tháng tiếp theo, mỗi tối Sở Tử Ngọc đều ghé cửa hàng tiện lợi mua đồ, lúc nào Thẩm Hoài Dư cũng chỉ nói hai câu.

"Có cần túi nylon không?"

"Tổng cộng....."

.....

Đêm trước lễ Giáng sinh, Sở Tử Ngọc đến ở ké nhà Lục Lầm.

"Bà ơi, trứng cuộn bà làm ngon nhất vũ trụ đấy ạ!" Trên bàn cơm, miệng Sở Tử Ngọc đã nhét đầy đồ ăn mà vẫn nịnh ngọt xót, "Hay là cháu dọn đến ở với bà nhé!"

Trình độ nấu nướng của bà ngoại là thảm họa, nghe Sở Tử Ngọc nói xong thì tươi cười gấp cho hẳn một miếng thịt kho tàu, "Bà biết rõ trình độ của mình mà, nhưng bà thích nghe cháu nói vậy lắm! Đâu giống A Lầm....." Bà ngoại gấp cho Lục Lầm một cục sườn, "Cứ làm như nịnh bà vui vẻ thì nó sẽ bị bóp cổ không bằng!"

Lục Lãm đang ăn cơm, gắp thịt cho ông ngoại mình, "Cháu không thích thịt heo đâu."

Ông ngoại lên tiếng, "Đừng có kén ăn."

Sở Tử Ngọc lập tức phụ họa, "Đúng vậy, A Lãm phải bỏ tật kén ăn đi, còn muốn cao lên không hả!"

Lục Lãm nói mà chẳng buồn ngẩng đầu, "Đừng quan tâm 186, lo cho 179 của cậu trước đi."

5

Sở Tử Ngọc ngấu nghiến nhai thịt, "Chẳng phải tớ đang bổ sung dinh dưỡng đây sao!"

Ông bà ngoại đều bị Sở Tử Ngọc chọc cười, cả bữa cơm đầy ắp tiếng cười.

Cơn mưa mùa đông tạt vào cửa sổ liên hồi, Sở Tử Ngọc đã chuẩn bị sẵn nên cố ý bật loa ngoài, "Mẹ, sắp thi cuối kỳ rồi, con đến nhà A Lãm học bài, đêm nay không về đâu ạ."

Mẹ Sở hỏi: "A Lãm có đó không?"

Lục Lãm lễ phép đáp, "Dì."

Mẹ Sở cười, "Ừ, làm phiền cháu nhé A Lãm, đêm giao thừa có định đi đâu không? Nếu rảnh thì đi xem ca nhạc với dì nhé."

Mỗi năm đài truyền hình đều tổ chức buổi diễn đêm giao thừa, hai phần ba là nghệ sĩ dưới trướng Sở thị.

Không đợi Lục Lãm mở miệng, Sở Tử Ngọc biết anh không thích mấy thứ này nên từ chối giùm, "Cậu ấy không có hứng thú đâu! Cúp nha mẹ!"

"Ê — —" Giọng mẹ Sở đột ngột im bặt.

Nói là học nhưng tâm tư Sở Tử Ngọc hoàn toàn không đặt vào sách vở, thỉnh thoảng liếc trộm Lục Lãm đọc tiểu thuyết phía đối diện.

Hắn liếc trộm gần một tiếng, Lục Lãm biết nhưng làm ngơ, cũng không mở miệng hỏi hắn, rốt cuộc Sở Tử Ngọc chịu không được nên giả bộ tăng hắng một cái, "Cậu đang đọc gì vậy?"

"Tiểu thuyết."

"..... Tớ biết tiểu thuyết chứ, nhìn ảnh bìa là hiểu mà." Sở Tử Ngọc lăm bằm, "Tớ chỉ không hiểu tiếng Anh thôi." Nói đến câu sau, hắn tỏ vẻ phiền muộn, "Lạ thật đấy, cũng học như nhau mà sao các cậu đều giỏi quá vậy?"

Lục Lãm lật sách, "Tớ với ai."

"Cậu và Thẩm....." Sở Tử Ngọc suýt cắn lưỡi, Lục Lãm quá thông minh, thành tích Tạ Quân Kiệt cũng được nhưng vẫn kém xa Lục Lãm, "các cậu" chắc chắn không bao gồm Tạ Quân Kiệt. Sở Tử Ngọc bốc một quả dâu to, chột dạ cắn một cái, "Đâu có ai, chỉ là người học giỏi giống cậu thôi..... Như lớp phó học tập của tụi mình ấy, chẳng phải kỳ thi tháng này chỉ thua cậu ba điểm thôi sao."

Lục Lãm lười vạch trần hắn, đặt tiểu thuyết xuống nói, "Tớ ngủ đây, cậu ngủ phòng khách lần trước đi."

Sở Tử Ngọc sốt ruột bưng bánh kem đuổi theo, "A Lãm, cậu không ăn bánh kem à? Tớ xếp hàng mua ở tiệm nổi tiếng nhất đó! Ăn ngon cực!"

Lục Lãm nheo mắt, "Tớ không ăn bánh kem."

"Vậy ăn dâu đi....." Sở Tử Ngọc định đi bưng dâu, "Vừa to vừa ngọt,

ngon lắm."

Lục Lãm thấy hần luống cuống tay chân, rớt cuốc cho hần một cơ hội cuối cùng, "Nếu không nói thì tớ đi đây."

Sở Tử Ngọc khựng lại, nuốt nước miếng, hít sâu mấy hơi rồi lấy hết can đảm quay đầu hỏi, "A Lãm, cậu thích mẫu người thế nào vậy?"

Ánh mắt Lục Lãm lập tức thay đổi, Sở Tử Ngọc vội xua tay, "Đừng đừng đừng, cậu đừng hiểu lầm! Tớ chỉ hỏi giùm chị họ tớ thôi!"

Sở Tử Ngọc nghĩ rất đơn giản.

Thẩm Hoài Dư và Lục Lãm đều là nam thần nổi tiếng học giỏi, chắc sở thích cũng tương tự nhau.

13

"Chị họ tớ từ hồi cấp hai đã theo đuổi cậu rồi." Sở Tử Ngọc chột dạ cười gượng, "Tớ muốn hỏi giùm chị ấy, lỡ đâu....."

Lục Lãm liếc hần một cái, cũng chẳng biết có tin hay không, "Học giỏi."

2

Con người Sở Tử Ngọc dần mở to, "Hả?" Hần buột miệng thốt lên, "Học giỏi..... là nam cũng được sao?"

1

Lục Lãm đã gần như khẳng định học kỳ này Sở Tử Ngọc quái lạ như vậy là có liên quan đến một nam sinh học giỏi, anh không vạch trần bí mật của Sở Tử Ngọc mà chỉ thờ ơ nói: "Nếu tớ đã thích thì giới tính không thành vấn đề."

Nói xong Lục Lãm đi về phòng.

Sở Tử Ngọc cắn bánh kem, miệng dính đầy kem, hai mắt sáng lên.

Chẳng phải chỉ học thôi sao, chỉ cần hấn chịu khó thì chắc chắn sẽ được!

1

Hôm sau Sở Tử Ngọc nhờ cha tìm cho mình một gia sư dạy kèm các môn, không còn cúp cua không còn chơi bời mà nghiêm túc học một tháng.

Sau đó kết quả thi cuối kỳ được công bố.

Điểm của hấn tăng lên 2 điểm so với lần trước đoán mò làm bài.

16

.....

Ngón tay Sở Tử Ngọc vuốt nhẹ ảnh chụp, mấy giây sau lại giống như bị bỏng, đóng ập album rồi ném vào ngăn kéo đóng lại, đè mạnh lồng ngực phập phồng dữ dội, sau đó đứng dậy đi tắm.

— —

Hai tiếng trước, sau khi Sở Tử Ngọc rời đi, Yến Hạc Thanh lên lầu, trong nhà tràn ngập mùi thơm.

Lục Lãm gói hoành thánh vỏ mỏng thịt nhiều, viên tròn nhỏ vừa ăn, nước dùng là canh gà Lục Lãm mới hầm, bỏ thêm mấy con tôm, vài cọng ngò xanh tươi, hương thơm bay khắp nhà.

Lục Lãm nấu hoành thánh năm phút trước khi Yến Hạc Thanh về, thời gian vừa vặn.

Yến Hạc Thanh đặt chiếc hộp nhỏ đang xách trên tay xuống rồi thay giày vào phòng vệ sinh rửa tay, Lục Lãm bỏ hoành thánh xuống đi theo, Yến Hạc Thanh vừa rửa tay xong thì anh ôm cậu từ phía sau rồi hôn lên vành tai một cái, "Ở quán game arcade chơi trò gì thế?"

"Đọc sách ạ." Yến Hạc Thanh quay đầu, "Em có mua đồ cho anh đấy."

Lục Lãm cười, "Gì thế?"

"Anh vào phòng ăn chờ đi." Yến Hạc Thanh ra khỏi phòng vệ sinh rồi tới cửa xách hộp nhỏ vào bếp.

Lục Lãm vào phòng ăn trước.

Chốc lát sau, Yến Hạc Thanh bưng một cái bánh kem tới, cạnh quán game arcade có một tiệm bánh tỏa mùi thơm lừng, cậu chọn mua một cái bánh kem nhỏ.

"Anh nếm thử đi." Yến Hạc Thanh để xuống trước mặt Lục Lãm, "Chắc sẽ ngon hơn bánh ở quán cà phê em làm đấy."

Lục Lãm cầm muỗng múc một miếng, vị kem ngọt dịu, ăn mấy miếng đã hết, "Chỉ mua một cái thôi à?"

Yến Hạc Thanh nhai hoành thánh, nuốt xuống rồi mới trả lời anh, "Dạ, tại em sợ anh không thích. Nếu anh thích thì mai em lại mua."

Đương nhiên Lục Lãm sẽ không từ chối, "Chiều mai đi, ăn tối ở ngoài luôn."

Yến Hạc Thanh gật đầu, hoành thánh thật ngon cực kỳ, cậu múc một viên ớt cho Lục Lãm, ăn xong còn muốn ăn thêm tô nữa, Lục Lãm lập tức vào bếp nấu.

Trên bàn ăn có một đĩa trái cây, dâu nhúng sô cô la vừa to vừa đỏ và anh đào tím thắm như thạch anh, Yến Hạc Thanh cầm một quả dâu, vừa bỏ vào miệng thì điện thoại reo lên.

Là Thẩm Hoài Dư.

Yến Hạc Thanh khẽ nhú mồm rồi trượt qua nghe, "Thầy."

Chỗ Thẩm Hoài Dư rất yên tĩnh, y cười hỏi: "Giáng sinh em và A Lãm có kế hoạch gì chưa?"

Yến Hạc Thanh nghe y đổi cách gọi Lục Lãm thì hiểu ra chiều nay hai người đã nói chuyện với nhau.

Sở Tử Ngọc là bạn thân Lục Lãm, anh đã không cản thì nhất định là chuyện tốt.

Cậu mỉm cười, "Chưa ạ."

Thẩm Hoài Dư nói: "Giáng Sinh là sinh nhật tôi, bạn tôi có giới thiệu một quán bar để mở tiệc sinh nhật, hai người tới chơi nhé."

13

Lúc này Lục Lãm bùng hoành thánh ra, Yến Hạc Thanh nhìn anh, hàng mi chớp nhẹ, "Dạ."

Chương 143: Hồi ức 4: Chuyện xưa của Sở Tử Ngọc

Gần tới Giáng sinh, tâm trạng Sở Tử Ngọc ngày càng bức bối, sáng nay còn ầm ĩ một trận với anh hấn.

1

Nguyên nhân là anh hấn muốn dẫn hấn đến dự một buổi tiệc.

Nói là tiệc nhưng hai bên đều biết tổng là xem mắt.

Những buổi xem mắt như thế này Sở Tử Ngọc đã tham dự không dưới hai con số.

Hấn là con út nhà họ Sở, tốt nghiệp xong giữ một chức vụ hữu danh vô thực trong Sở thị, đi làm còn phải xem hấn đã ngủ dậy chưa, tâm trạng có vui không, cuối năm còn được chia cổ tức hậu hĩnh.

5

Cha Sở Tử Ngọc cảm tạ trời đất, "Con cứ thế này là tốt rồi, tiếp tục giữ vững, đừng tâm huyết dâng trào đi lập nghiệp nhé."

8

Vì vậy Sở Tử Ngọc có lý do chính đáng để ăn no nằm ườn, nhưng cá ướp muối cũng có ước mơ, nếu hôn nhân của hấn có chút giá trị với gia tộc thì hấn sẽ cưới! Dù sao kết hôn với ai cũng vậy thôi.

Lần nào đối phương cũng thích hần, nhưng cứ hẹn hò một thời gian thì hần lại bị đá.

Trước kia Sở Tử Ngọc xem mắt hết sức tích cực, sáng nay anh hần gọi tới, đối tượng là em gái giám đốc một công ty mạng, nhỏ hơn Sở Tử Ngọc hai tuổi, cũng thích chơi game, hai người rất hợp nhau, Sở Tử Ngọc lại nổi cáu vô cớ, "Em không muốn kết hôn."

Anh hần khó hiểu, "Bị sốt à?"

Sở Tử Ngọc vẽ mấy vòng trên sổ rồi uể oải nói, "Không phải."

"Vậy em nói sáng gì thế hả." Anh hần cũng chẳng để ý, từ nhỏ đến lớn Sở Tử Ngọc chưa bao giờ cáu kỉnh, "Thời gian là năm rưỡi chiều, đến chỗ em thích ăn nhất — —"

"Em không kết hôn!" Sở Tử Ngọc gắt gỏng, "Sau này cũng không bao giờ xem mắt nữa!"

Anh hần buồn cười, "Không xem cũng được, vậy em mau tìm em dâu về nhà đi."

"Em không tìm mà cũng chẳng cưới gì hết." Sở Tử Ngọc vẫn khăng khăng nói, "Em không kết hôn."

Anh hần sửng sốt mấy giây rồi nổi giận, "Sở Tử Ngọc em đúng là được chiều quá hóa hư rồi mà! Em không kết hôn thì định làm gì, ở độc thân cả đời à?"

1

Sở Tử Ngọc cũng lớn tiếng, "Đúng vậy!"

"Cái thằng ranh này!" Anh hần nổi nóng, "Mày cứ đợi đó, anh tới đập chết mày ngay đây!"

Trong điện thoại loáng thoáng có tiếng anh hấn lên xe, Sở Tử Ngọc vội vàng cúp máy rồi mặc đồ chuồn ra khỏi nhà với tốc độ ánh sáng.

1

Hấn biết anh trai sẽ không đập mình chết thật, nhưng hấn không cách nào giải thích với anh trai lý do hôm nay mình nổi điên.

Hấn thế mà lại nổi điên.....

Sở Tử Ngọc hít sâu rồi mở cửa lên xe, ngồi thừ ra một hồi không biết đi đâu, thật ra trong lòng có một nơi, nhưng hấn.....

Do dự thì do dự nhưng Sở Tử Ngọc vẫn khởi động xe.

Hai tiếng sau, hấn đến hẻm Lộ Giác.

Con đường này vẫn chưa cải tạo, bị một đám cao ốc mới xây bao quanh, khung cảnh vẫn như hơn mười năm trước, cửa hàng tiện lợi kia cũng được sửa chữa để theo kịp thời đại, nhìn như cửa hàng mới.

Sở Tử Ngọc đi vào tiệm, con mèo cầu tài trên quầy vẫy tay chào hấn, "Chào mừng quý khách!"

Nhân viên mới ở quầy thu ngân lịch sự mỉm cười với hấn.

Sở Tử Ngọc cười đáp lại.

Kệ hàng rục rờ muôn màu, Sở Tử Ngọc vô thức chọn một đồng ôm trong ngực, trở lại quầy tính tiền, hấn nói ra số điện thoại.

1

Nhân viên nhập số rồi nói: "Cửa hàng đang có chương trình mừng lễ Giáng sinh, điểm tích lũy của anh đổi được hết quà đấy ạ, khi nào

rảnh anh ghé tiệm lấy nhé."

2

Sở Tử Ngọc sừng sốt, hai năm rồi hấn không tới mà điểm tích lũy vẫn chưa bị xóa, thật biết cách làm ăn, thảo nào hơn mười năm rồi mà vẫn chưa bị đào thải, hấn cười, "Nhất định phải đến rồi."

Sở Tử Ngọc xách túi đồ ăn vặt lớn ra khỏi cửa hàng tiện lợi, trời âm u xám xịt, chẳng bao lâu sau tuyết bắt đầu rơi.

Sở Tử Ngọc xòe tay ra, tuyết rơi lả tả vào lòng bàn tay hấn lạnh lạnh, hết như lễ Giáng sinh mười một năm trước, trời cũng đổ xuống một trận tuyết mịn như vậy.

Sở Tử Ngọc còn nhớ đó là học kỳ cuối lớp mười hai.

.....

Toàn thân hấn chỗ nào cũng từng "bệnh" nên viện có anh hấn bị té cầu thang, thành công trốn khỏi lớp tự học buổi tối rồi đón xe đến hẻm Lộc Giác.

1

Trên đường, mặt Sở Tử Ngọc bị máy sưởi trong xe hun đỏ rực, hấn ôm chặt ba lô trong ngực, ba lô lúc nào cũng dẹp lép lần đầu tiên căng phồng như vậy.

Trong ba lô đầy ắp sô cô la và bánh kẹo mà tuần trước mẹ hấn đem từ nước ngoài về, còn có một quả táo đỏ rất to.

Sở Tử Ngọc ăn hết bánh kẹo và sô cô la rồi chọn những thứ mình thấy ngon nhất nhét đầy ba lô.

Sở Tử Ngọc đã tính trước.

Kế hoạch hôm nay của hắn vô cùng hoàn hảo, đến hẻm Lộ Giác rồi bỏ tiền thuê một người qua đường đem bánh kẹo vào cửa hàng, Thẩm Hoài Dư tuyệt đối sẽ không biết người đứng sau là hắn đâu!

Xe taxi đến đầu hẻm Lộ Giác, phía trước là đường dành riêng cho người đi bộ nên xe không thể vào, Sở Tử Ngọc lập tức xuống xe.

Đêm Giáng sinh, con đường này hết sức náo nhiệt, cách trang trí của các cửa hàng mang đậm không khí lễ hội, người đông như kiến, chen vai thích cánh, Sở Tử Ngọc ôm ba lô cẩn thận luồn lách đi tới, phía trước mơ hồ có tiếng cãi vã.

"Tao là cậu mày! Hai mẹ con mày ở nhà tao ăn chực uống chùa, mày kiếm được tiền thì phải đưa cho tao!"

Đường dành riêng cho người đi bộ ầm ĩ huyên náo nhưng tiếng mắng chửi của gã đàn ông vẫn nghe rõ mồn một.

Sở Tử Ngọc ra sức chen lấn, muốn đến xem náo nhiệt.

Rầm!

Một âm thanh chát chúa vang lên, đám đông phía trước lập tức dạt ra, Sở Tử Ngọc ôm ba lô bị đẩy lên hàng đầu, hắn phải dồn hết sức lực xuống chân mới tạm đứng vững, dưới đất vương vãi các sản phẩm bán hạ giá, trước mặt hắn hơn hai thước là chiếc xe hoa xinh đẹp của cửa hàng tiện lợi bị hất tung xuống đất.

Một gã đàn ông trung niên mặt đỏ tía tai chỉ vào một nam sinh măng xối xả.

Sở Tử Ngọc nhìn theo ngón tay gã, trông thấy Thẩm Hoài Dư đeo tạp dề màu đỏ thẫm, trên tạp dề in cây thông Noel và logo cửa hàng

tiện lợi.

1

Đôi mắt đen luôn lạnh nhạt kia nhìn Sở Tử Ngọc một cái rồi nhanh chóng dời đi, tựa như đó chỉ là ảo giác.

Gã đàn ông trung niên tiếp tục hùng hổ, "Rốt cuộc mày có đưa tiền không thì bảo?!"

Người qua đường hoặc là tránh đi rắc rối này, hoặc là âm thầm nhìn ngó Thẩm Hoài Dư, còn Thẩm Hoài Dư vẫn bình tĩnh đứng đó, không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

Máu toàn thân Sở Tử Ngọc lập tức dồn hết lên đầu, hắn bay tới đập mạnh vào lưng gã đàn ông trung niên làm gã té nhào xuống đất, đau đớn ôm eo xuýt xoa, đang định nhìn xem ai đá mình thì Sở Tử Ngọc đã nắm tay Thẩm Hoài Dư chạy nhanh tới trước.

Sở Tử Ngọc nắm chặt bàn tay lạnh buốt kia, nhịp tim còn nhanh hơn bài hát "Merry Christmas" ven đường, hắn không phân biệt được phương hướng nên chạy loạn trong dòng người như ruồi không đầu, chẳng biết qua bao lâu, sau lưng vang lên một giọng nói, "Rẽ trái."

1

Sở Tử Ngọc lập tức rẽ trái.

"Ngã ba thứ ba rẽ phải."

Sở Tử Ngọc đếm nhầm, đến ngã ba thứ ba lập tức rẽ phải, bỗng nhiên vắng hoe, trên lầu có tiếng ca hát, Sở Tử Ngọc ngẩng đầu lên mới biết bên cạnh là quán bar, đây là con hẻm sau quán bar, hắn thở phào nhẹ nhõm rồi quay đầu hỏi Thẩm Hoài Dư, "Cậu không sao chứ?!"

Cũng chính vào lúc này, Sở Tử Ngọc phát hiện hình như Thẩm Hoài Dư lại cao thêm một khúc.

Bình thường cách quây thu ngân nên không thấy rõ, giờ hai người cách nhau một nắm tay, hắn chỉ đứng tới chớp mũi Thẩm Hoài Dư, rõ ràng hắn đã cao 181 rồi mà.....

1

Sở Tử Ngọc đang ảo não thì Thẩm Hoài Dư rút tay về, "Không sao."

Đây là lần đầu tiên hai người thật sự nói chuyện với nhau, Sở Tử Ngọc chà xát mu bàn tay vào áo khoác, "Cậu không biết tớ đâu nhỉ, tớ tên....."

"Sở Tử Ngọc."

Sở Tử Ngọc trố mắt, "Sao cậu biết!"

"Có lần trên ba lô cậu đeo thẻ học sinh."

Gò má Sở Tử Ngọc nóng lên, hết sức vui vẻ, ấp úng nói, "Cậu, cậu nhớ tớ à....."

10

Thẩm Hoài Dư hờ hững hỏi: "Ăn cơm chưa?"

11

"Ăn....." Sở Tử Ngọc vừa định nói ăn rồi thì cắn lưỡi sửa lại, "Chưa ăn!"

Thẩm Hoài Dư dẫn hắn đi ăn một món lẩu hết sức thần kỳ, thịt đồng giá mười tệ một đĩa, cơm và rau củ miễn phí, rẻ đến khó tin.

Hương vị lại ngon chưa từng có, Sở Tử Ngọc ăn ba chén cơm, còn gọi thêm nước lấu hai lần.

Khi tạm biệt Thẩm Hoài Dư, rốt cuộc Sở Tử Ngọc mở ba lô lấy ra một gói quà đưa cho y, "Hôm nay là lễ Giáng Sinh, cậu....." Hắn không dám nói mình biết hôm nay là sinh nhật Thẩm Hoài Dư, "Cậu chọn đại một món làm quà Giáng sinh đi!"

Thẩm Hoài Dư cầm lên một thanh sô cô la trắng.

Gò má Sở Tử Ngọc lại nóng ran, hắn cũng thích nhất sô cô la trắng.

6

Sở Tử Ngọc vui vẻ về nhà, nhưng chỉ một lát sau bụng hắn đã đau quặn, nôn mửa liên tục nên được đưa vào bệnh viện.

Bác sĩ chẩn đoán là viêm ruột cấp tính.

Cha mẹ và anh hắn đều túc trực bên cạnh, mẹ hắn rưng rưng nước mắt, "Đã dặn con không được ăn đồ ngoài đường rồi mà, chẳng sạch sẽ gì đâu....."

Sở Tử Ngọc chỉ biết cười, "Hehe, không sạch không sạch, ăn rồi mà có bệnh đâu!"

— —

Nhớ lại chuyện cũ, Sở Tử Ngọc bật cười, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, trên cửa sổ sát đất của cửa hàng đã trang trí ông già Noel và cây thông.

Ngày mai là sinh nhật Thẩm Hoài Dư.

Sở Tử Ngọc siết chặt quai túi nylon, khi hoàn hồn lại thì đã đến dưới nhà Yến Hạc Thanh và Lục Lãm.

"Anh đi ngang qua....." Sở Tử Ngọc nhìn lảng chỗ khác, "Ghé chơi chút xíu thôi."

Yến Hạc Thanh cười, "Vào đi anh."

Sở Tử Ngọc cởi giày vào phòng khách, không thấy Lục Lãm nên quay đầu hỏi: "A Lãm đâu rồi?"

Lục Lãm có việc đến công ty, nhưng Yến Hạc Thanh biết rõ mục đích Sở Tử Ngọc tới đây nên giảm bớt quy trình vắt óc quanh co lòng vòng của hắn, cậu nói thẳng: "Thầy em có việc tìm anh ấy nên đi rồi ạ."

Sở Tử Ngọc âm thầm dỏng tai lên, giả bộ điềm nhiên hỏi: "Giáo sư Thẩm ăn cơm hôm đó ấy à? Tìm A Lãm có việc gì thế."

"Mai là sinh nhật giáo sư Thẩm, tối mai mở tiệc sinh nhật ở ——" Yến Hạc Thanh không nhanh không chậm nói, "Quán bar Mirror."

Cậu không biết chuyện Sở Tử Ngọc và Thẩm Hoài Dư, giờ nói cho Sở Tử Ngọc biết địa điểm, đi hay không đi là quyền của hắn.

Mí mắt Sở Tử Ngọc khẽ động, lảng sang chuyện khác, "Hoa hồng lại nở rồi à?"

Lần trước hắn tới chơi là đầu mùa đông, Rainy Blue rụng lá tả, không ngờ hôm nay lại nở ra mấy bông, mặc dù không giống thời kỳ nở hoa phủ kín cả ban công nhưng giữa mùa đông vẫn là cảnh đẹp ý vui.

Yến Hạc Thanh cũng phối hợp với hắn, "Rainy Blue chịu lạnh được mà."

Sở Tử Ngọc cười ngồi xuống ghế sofa, "Ngày này năm ngoái nếu ai nói với anh A Lãm sẽ trồng hoa đầy ban công vì người nào đó thì còn lâu anh mới tin."

Trên bàn trà đặt một đồng tài liệu, Sở Tử Ngọc nhìn lướt qua, toàn những chữ kỳ quái giống như nòng nọc, hoàn toàn xem không hiểu.

1

Quả nhiên người học giỏi cũng thích người học giỏi.

Đâu như hần..... Đừng nói chữ khoa đầu mà tiếng Anh hồi tiểu học cũng quên sạch từ lâu.

Sở Tử Ngọc ăn một bữa hoành thánh thịt tươi do Yến Hạc Thanh nấu rồi về nhà.

Anh hần không có ở đó, hần thở phào nhẹ nhõm, tắm xong ngã phịch xuống giường ngủ.

Nhắm mắt ngủ một hồi, hần lại mở ra, cầm điện thoại nhìn chăm chăm thời gian.

11:56.

Còn 4 phút nữa là đến sinh nhật Thẩm Hoài Dur.

Hay là đến dự tiệc sinh nhật góp vui nhỉ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì Sở Tử Ngọc lập tức ném điện thoại rồi nằm lại xuống gối.

Không đi!

Hần và Thẩm Hoài Dur không phải bạn bè mà cũng chẳng phải người yêu, cùng lắm xem như quan hệ giữa người theo đuổi và người được theo đuổi, còn hôn nhau một lần thôi, đâu cần phải đi!

Sở Tử Ngọc tắt đèn rồi ép mình ngủ.

.....

Mấy giây sau, hắ mò lấy điện thoại rồi kéo mười mấy mình tinh vào nhóm chat.

[Tối mai đến quán bar Mirror nhậu đi, anh bao hết!]

Chương 144: Hồi ức 5: Chuyện xưa của Sở Tử Ngọc

7 giờ tối, quán bar Mirror.

10

Sở Tử Ngọc đứng trước cửa sổ sát đất tìm kiếm, mắt không hề chớp.

Bầu không khí trong phòng hết sức náo nhiệt, dạo này bộ phim thần tượng của Tần Trình Trình đang hot, ca sĩ hát ca khúc chủ đề cũng ở đây, mọi người thúc giục ca sĩ hát một bài, ca sĩ mời Tần Trình Trình hát chung nhưng cô từ chối rồi đi tới cạnh Sở Tử Ngọc.

1

Đã hát được nửa bài mà Sở Tử Ngọc vẫn không phát hiện ra cô, chỉ mãi mê nhìn dưới lầu, Tần Trình Trình nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy đám người đông nghịt.

Cô tò mò hỏi: "Tiểu Sở tổng đang nhìn gì vậy?"

Sở Tử Ngọc không tìm ra Thẩm Hoài Dư, cũng không thấy Lục Lãm và Yến Hạc Thanh, không có ở lầu một, vậy chắc đã thuê phòng trên lầu hai.

Hắn cố nén thất vọng, quay đầu cười nói, "Nhìn băng quơ thôi, đi uống rượu nào!"

Hắn cố ý pha rượu trắng với rượu đỏ, uống mấy ly đã choáng, bụng dưới c ăng trướng, hắn xoa tay, "Anh đi toilet đã....."

Thấy hắn say, Tần Trình Trình vội nam trợ lý bên cạnh, "Cậu đỡ Tiểu Sở tổng vào phòng vệ sinh đi."

Sở Tử Ngọc chống tay vịn ghế sofa đứng dậy, "Thôi khỏi, mọi người cứ tiếp tục đi, đừng để ý anh."

Nhìn hắn thế này lại giống như chưa say, Tần Trình Trình lắc đầu với nam trợ lý, Sở Tử Ngọc ra ngoài một mình.

Ra cửa, Sở Tử Ngọc chậm chạp đi tới phòng vệ sinh cuối cùng, hành lang trải thảm dày, cách âm cũng rất tốt, yên tĩnh đến mức dường như không gian này chỉ có mình Sở Tử Ngọc.

Đèn áp tường công suất thấp màu vàng cam, ánh mắt Sở Tử Ngọc mờ mịt, mới đi một lát đã không thấy rõ đường, hắn lắc đầu, chỉ thấy đầu nặng chân nhẹ đứng không vững, thân hình lảo đảo nghiêng sang một bên, vô thức muốn vịn tường nhưng eo hắn đã bị người ôm, rơi vào một vòng tay ấm áp.

12

Hương gỗ nhẹ nhàng tỏa ra, theo sau là mùi gỗ đàn hương dịu dịu.

"Cảm ơn." Sở Tử Ngọc vừa nói vừa đẩy ra bàn tay bên hông.

Trên đầu vang lên một giọng nói trầm ấm, "Sở tiên sinh khách sáo rồi."

Sở Tử Ngọc khựng lại rồi chậm chạp ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm luôn trầm tĩnh kia.

Tiếng tim đập vang lên liên hồi trong hành lang yên tĩnh, tên đã ra tới miệng, Sở Tử Ngọc nhìn Thẩm Hoài Dư nhưng lại không dám gọi.

Hắn sợ Thẩm Hoài Dư thật sự không biết mình.

Lần trước ăn cơm, thái độ của Thẩm Hoài Dư đối với hắn hết như người xa lạ.

Đúng lúc này, cửa phòng cách đó không xa mở ra, mơ hồ nghe thấy giọng Tần Trình Trình, Sở Tử Ngọc vô thức nhìn sang, Thẩm Hoài Dư đẩy cửa phòng bên cạnh ra rồi kéo người vào.

1

Tần Trình Trình nghe tiếng đóng cửa thì nhìn tới bên này nhưng trong hành lang chẳng có ai, cô quay đầu nói vào điện thoại: "Chị Bùi Bùi, Tiểu Sở tổng đi vệ sinh rồi ạ, điện thoại rơi trên ghế salon, dạ, chị yên tâm, em sẽ dọn anh ấy uống ít thôi."

Bùi Bùi chính là chị dâu Sở Tử Ngọc.

1

Trong căn phòng tối om, Sở Tử Ngọc bị Thẩm Hoài Dư đè sau cửa, tầm mắt đột nhiên tối đen khiến hắn không thấy được sắc mặt Thẩm Hoài Dư, lồng ngực Sở Tử Ngọc phập phồng dữ dội.

Nụ hôn đầu tiên của hắn cũng xảy ra trong khung cảnh lờ mờ như vậy.

Ở một con hẻm chật hẹp, mưa đêm trút xuống tầm tã.

— —

Ngày thứ ba sau kỳ thi đại học là sinh nhật 18 tuổi của Sở Tử Ngọc.

Lúc ấy một nửa minh tinh trong ngành giải trí đều đến chúc mừng sinh nhật hắn, cha mẹ còn tổ chức một bữa tiệc linh đình cho hắn, tất cả ca sĩ và diễn viên mà Sở Tử Ngọc thích đều có mặt, hôm đó bộ phim thanh xuân anh hắn chuẩn bị suốt 5 năm cũng phát sóng trên khắp cả nước để chúc mừng sinh nhật 18 tuổi của hắn.

4

Lục Lãm và Tạ Quân Kiệt cũng tới, Sở Tử Ngọc vui vẻ cắt bánh kem, buổi tối hắn gói kỹ phần bánh cố ý chừa lại rồi âm thầm chuồn ra khỏi nhà đi tìm Thẩm Hoài Dư.

Hắn biết Thẩm Hoài Dư sống trong một con hẻm ở phố cổ.

Đến nơi, Sở Tử Ngọc định gõ cửa, tay giơ lên nửa chừng thì lại quay người chạy ra ngoài.

Suýt nữa thì quên mất, đến thăm nhà phải đem theo quà!

Khu phố này đã rất cũ kỹ lâu đời, Sở Tử Ngọc đi một hồi mới tìm được tiệm bán trái cây, hắn cũng không biết chọn nên bảo chủ tiệm lấy cho mình giỏ trái cây đắt nhất, chủ tiệm cười tủm tỉm gói cho hắn một giỏ trái cây 1000 tệ. (*~3,3 triệu*)

Sở Tử Ngọc cảm thấy quá rẻ nhưng đã muộn nên đành phải mua tạm.

Xách giỏ trái cây chạy về đường cũ, vừa tới đầu hẻm thì đột nhiên trời mưa, hắn che kín bánh kem rồi vội vàng chạy vào hẻm, đúng lúc này phía trước vang lên tiếng đóng cửa, trong ánh sáng mờ mờ, Thẩm Hoài Dư che dù đi ra.

Y đi xuống cầu thang, vừa quay người thì thấy bộ dạng nhếch nhác của Sở Tử Ngọc.

Sở Tử Ngọc cũng không ngờ Thẩm Hoài Dư đột nhiên xuất hiện, ánh mắt hấn sáng ngời, mừng rỡ gọi: "Thẩm Hoài Dư!"

Thẩm Hoài Dư đi tới che dù cho hấn.

Mưa nặng hạt rơi xuống mặt dù, trong bóng tối lờ mờ, Thẩm Hoài Dư nhìn Sở Tử Ngọc, hấn ngửa mặt nhìn y, tóc mái ướt sũng nước mưa dính vào trán, hấn thở hỗn hển, đôi mắt lại sáng như sao trời, "Trể thế này mà cậu còn đi đâu vậy?"

Ngón tay như trúc đột nhiên nắm chặt cán dù, Thẩm Hoài Dư dờ mắt đi rồi lạnh nhạt nói: "Mua đường."

Sở Tử Ngọc gật đầu lia lịa, "Tớ đi với cậu!" Lại nhớ tới giỏ trái cây, hấn giơ lên nói, "Quà thăm nhà đấy, để tạm trước cửa nhà cậu nhé?"

"Để tôi xách." Thẩm Hoài Dư cầm lấy giỏ trái cây rồi đi sang bên trái Sở Tử Ngọc, dù nghiêng về phía hấn.

Ra khỏi hẻm là một con đường rộng hơn, mưa to xối xả, nhà hai bên đường đều đóng chặt cửa sổ, ánh đèn trắng hoặc vàng hắt ra, hai người sóng vai đi đến tiệm tạp hóa, Thẩm Hoài Dư mua một túi đường cát trắng, ra khỏi tiệm mới dừng lại hỏi Sở Tử Ngọc, "Tìm tôi có chuyện gì."

Sở Tử Ngọc vốn có da mặt dày, đây là lần đầu tiên ngại ngùng nhưng trong lòng lại dạt dào vui sướng, lần đầu tiên háo hức muốn chia sẻ niềm vui của mình với người khác, hấn nhếch môi cười, "Hôm nay tớ thành người lớn rồi!"

6

Sau đó cẩn thận từng li từng tí lấy ra bánh kem mang theo, "Trong này có hai miếng bánh sinh nhật, tụi mình ăn chung đi."

Trước tiệm tạp hóa có mấy cây quế chưa nở hoa, treo một bóng đèn lắc lư, ánh đèn lúc sáng lúc tối rọi vào đôi giày thể thao của Sở Tử Ngọc.

Màu trắng, phiên bản giới hạn toàn cầu, lúc này lấm lem bùn sinh.

Sở Tử Ngọc vẫn đang lú lo không ngừng, Thẩm Hoài Dư đột nhiên nắm lấy cổ tay hắn kéo vào hẻm nhỏ tối om bên cạnh.

Bánh kem trong tay Sở Tử Ngọc và cây dù cùng rơi xuống đất, tay trái của hắn bị Thẩm Hoài Dư nhấc lên đè vào bức tường ướt lạnh, lưng hắn cũng dựa sát tường, áo thun mỏng lập tức ướt đẫm.

Mưa đêm lạnh ngắt nhưng lồng ngực kề nhau lại nóng hổi, lông mi Sở Tử Ngọc bị mưa rơi vào không mở ra được, hắn cố chớp mắt để thấy rõ Thẩm Hoài Dư nhưng vẫn mờ mờ, nước mưa liên tục chảy vào miệng, hắn ngơ ngác hỏi: "Thẩm Hoài Dư, cậu sao vậy?"

"Cậu theo đuổi tôi vì thích tôi sao?" Giọng Thẩm Hoài Dư tựa như cũng ướt đẫm nước mưa.

Sở Tử Ngọc có thể cảm nhận được da mình nóng lên, nhưng hắn vẫn lấy hết can đảm gạt đầu, "Ừ!"

"Cậu đã từng hẹn hò với 32 nữ sinh."

18

Sở Tử Ngọc kinh ngạc, "Nhiều vậy sao?" Hắn nhớ lại, nhà trẻ 2 người, cấp một 8 người, cấp hai..... Đúng là 32 thật! Hắn há miệng làm nước mưa lại lọt vào, "Tớ không phải trai đều đâu, toàn là họ đá tớ thôi."

5

"Trước kia cậu thích nữ sinh."

Sở Tử Ngọc lập tức hiểu ngay, thì ra Thẩm Hoài Dư nghi ngờ hắn đùa giỡn, hắn muốn giải thích nhưng lại không biết giải thích thế nào, quả thật trước đây hắn không thích nam sinh, nhưng từ lần đầu tiên gặp Thẩm Hoài Dư thì hắn bắt đầu muốn gặp y lần thứ hai.....

"Tớ....." Vốn từ của Sở Tử Ngọc nhất thời nghèo nàn, "Giờ tớ thích cậu mà!"

5

Thẩm Hoài Dư cười khế một tiếng, ngón tay thon dài xinh đẹp kia bỗng nhiên nâng cằm Sở Tử Ngọc lên rồi cúi đầu hôn hắn.

1

Thẩm Hoài Dư hôn rất mạnh bạo, cứ như muốn nuốt chửng môi Sở Tử Ngọc.

2

Sở Tử Ngọc choáng váng, đây là lần đầu tiên hắn hôn nên không biết phản ứng, chỉ nếm được vị bạc hà nhạt nhạt, còn có vị mặn của nước mưa, đôi mắt tròn xoe mở to, sau đó Thẩm Hoài Dư buông tay hắn ra, dời xuống eo hắn rồi luồn vào trong áo.

2

Ngón tay lạnh thấu xương chạm vào eo làm Sở Tử Ngọc giật mình, hoàn hồn đẩy Thẩm Hoài Dư ra.

Hắn không hề đẩy mạnh nhưng Thẩm Hoài Dư lại lùi ra sau.

Thẩm Hoài Dư thu tay lại, trong không gian lờ mờ, mưa vẫn rơi tầm tã, y khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt ban đầu, "Cậu hoàn toàn không thích nam."

Sở Tử Ngọc sừng sốt mấy giây, vội vã lắc đầu, "Tớ làm vậy là vì....."

Thẩm Hoài Dư ngắt lời hắt, "Giờ tôi sẽ cho cậu câu trả lời."

Sở Tử Ngọc không theo kịp ý, "Câu trả lời gì cơ?"

"Câu trả lời cho việc cậu theo đuổi tôi."

Sở Tử Ngọc thở dồn dập, sau đó nghe Thẩm Hoài Dư nói — —

"Tôi từ chối."

.....

Trong căn phòng nhỏ, Sở Tử Ngọc dần quen với bóng tối, rốt cuộc thấy rõ Thẩm Hoài Dư gần trong gang tấc.

Cùng lúc đó, bàn tay phủ trên môi hắt dờn đi.

Hơi thở ấm áp phả vào tai hắt, "Sở Tử Ngọc, đã lâu không gặp."

Bỗng dưng Sở Tử Ngọc muốn khóc, nhưng đôi mắt khô khốc không chịu phối hợp với hắt, hắt nhìn Thẩm Hoài Dư, rốt cuộc run giọng hỏi câu đầu tiên, "Cậu kết hôn chưa?"

*

Trong căn phòng cách một bức tường, bạn Thẩm Hoài Dư rủ thêm mấy người, trong đó có một thanh niên đeo kính liên tục nhìn trộm

Yến Hạc Thanh.

Bọn họ không biết quan hệ của Lục Lãm và Yến Hạc Thanh, chỉ biết cậu là học trò Thẩm Hoài Dur.

Gã đeo kính uống một hớp rượu, khi Lục Lãm ra ngoài nghe điện thoại, hắn cầm bộ bài ngồi cạnh Yến Hạc Thanh, mỉm cười đưa tới, "Chán quá, muốn chơi bài không?"

3

Yến Hạc Thanh lịch sự từ chối, "Không chơi."

Gã đeo kính đặt bộ bài xuống rồi đổi đề tài, "Em còn nhỏ lắm đúng không? Năm nhất? Năm hai?"

"Năm hai."

Thái độ xa cách của Yến Hạc Thanh vô cùng rõ ràng nhưng gã đeo kính vẫn chưa chịu thua, "Muốn hát không? Anh bấm bài giúp em nhé."

"Không hát."

Yến Hạc Thanh vừa dứt lời thì Lục Lãm quay lại, nhìn thấy gã đeo kính, đôi mắt đen của anh hơi nheo lại, gã đeo kính thấy Lục Lãm thì cười lấy lòng, cứ tưởng Lục Lãm là anh trai Yến Hạc Thanh.

1

Lục Lãm về chỗ ngồi, thấy trên bàn có bộ bài, anh cầm lên nói: "Chơi một ván nhé?"

Gã đeo kính tưởng Lục Lãm đang nói với mình, vừa định biểu hiện tốt một chút thì Yến Hạc Thanh đã mở miệng trước, "Chơi gì ạ?"

Gã đeo kính suýt cắn trúng lưỡi.

Lục Lãm rút bài ra, hờ hững xào một lần, "Em muốn chơi bài gì."

Yến Hạc Thanh nghĩ ngợi, "Bài nói dối ạ."

Chớp mắt tiếp theo, cửa phòng mở ra, Thẩm Hoài Dur và Sở Tử Ngọc bước vào.

Lục Lãm và Yến Hạc Thanh không hề kinh ngạc nhưng Sở Tử Ngọc lại chột dạ, vừa vào đã nói ngay với Yến Hạc Thanh: "Bạn anh rủ đến nhậu, không ngờ gặp mọi người ở đây....."

Mắt Yến Hạc Thanh cong lên, mượn cơ hội đổi chỗ để Sở Tử Ngọc ngồi cạnh mình, "Anh đến đúng lúc lắm, chơi bài chung nhé."

Lúc này Sở Tử Ngọc vừa hỏi Thẩm Hoài Dur xong thì lập tức hối hận.

Thẩm Hoài Dur có kết hôn hay không cũng đâu liên quan gì hấn, bao nhiêu năm rồi còn gì, không đợi Thẩm Hoài Dur trả lời, hấn lập tức đổi chủ đề, "Tôi nghe Hạc Thanh nói đến mừng sinh nhật cậu, em ấy đâu rồi?"

Thẩm Hoài Dur dẫn hấn về phòng.

Ánh mắt Thẩm Hoài Dur một mực nhìn hấn, Sở Tử Ngọc như ngồi trên bàn chông, quay người đi để phân tán sự chú ý, "Được, chơi bài gì?"

"Anh biết chơi bài nói dối không?"

Sở Tử Ngọc rất ít khi chơi bài nói dối nhưng cũng chơi không tệ, hấn gật đầu, "Biết, vậy chơi bài này đi."

Lục Lãm chủ động ngồi xuống đối diện rồi mở ra một bộ bài khác, "Chơi bài không thì vô vị quá, đặt cược nhé?"

Sở Tử Ngọc lập tức phấn khởi, "Cược! Cược gì đây?"

2

Lục Lãm ung dung xào bài, "Đơn giản thôi, mỗi ván một chai rượu."

Chương 145: Hồi ức 6: Chuyện xưa của Sở Tử Ngọc

Sở Tử Ngọc thoáng do dự, giờ hắn đã hơi say, còn uống nữa.....

2

Hắn liếc nhìn Thẩm Hoài Dư, không có ý thì hắn say cỡ nào cũng kệ, nhưng Thẩm Hoài Dư đang ở đây.....

Hơn nữa hắn nhớ rõ Thẩm Hoài Dư không uống rượu.

Ít nhất là năm đó không uống.

Sở Tử Ngọc vừa định mở miệng thì Thẩm Hoài Dư ngồi xuống đối diện với hắn, "Tửu lượng của tôi không cao, một chai chẳng chơi được mấy ván, thôi một ly đi."

Sở Tử Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Gã đeo kính liếc nhìn Yến Hạc Thanh, nóng lòng muốn thể hiện mình nên chủ động nói với Lục Lãm: "Lục ca, em với anh cực một chai đi!"

Hắn nghe thấy Thẩm Hoài Dư gọi Lục Lãm là Lục tiên sinh.

Đuôi mày Lục Lãm khẽ nhúc nhích, anh? Lục Lãm xào bài rồi cười một tiếng, bắt đầu chia bài.

1

Người đầu tiên say mềm chính là gã đeo kính.

2

Thua ba ván liền, gã đeo kính uống ba chai rồi xua tay tỏ ý đầu hàng, gục xuống bên cạnh ngủ thiếp đi.

Ba ván kết thúc chỉ sau năm phút chiến đấu, ngay cả Sở Tử Ngọc cũng nhận ra Lục Lãm cố ý chơi gã đeo kính.

Đúng là hũ giấm lâu năm mà.....

1

Sở Tử Ngọc lập tức tập trung tinh thần cao độ, không muốn trở thành gã đeo kính kế tiếp.

Ván thứ tư, trên bàn đã chất một đồng bài, khi Lục Lãm thả xuống một lá 2, Sở Tử Ngọc siết chặt năm lá 2 trong tay rồi cựa một ván, "Không tin cậu còn có nữa!"

Lật ra xem, 2 bích.....

"..... Cậu trâu bò thật đấy! Trong tay tớ có 6 lá rồi!" Sở Tử Ngọc phiền muộn bốc bài lên, giờ hai bộ bài có hai phần ba nằm trong tay hắn.

Lục Lãm thản nhiên nói, "Nhắc cậu rồi còn gì, lúc chơi bài phải luôn điềm tĩnh."

Sở Tử Ngọc cáu thật sự, hôm nay hắn đã điềm tĩnh lắm rồi, rõ ràng là Lục Lãm mưu mô gian xảo thì có! Hắn giục Lục Lãm, "Thả bài mau lên, kết thúc nhanh lẹ để qua ván kế tiếp đi, tớ sẽ điềm tĩnh cho các cậu xem!"

Lần này Lục Lãm thả một lá A, đi vài vòng, Yến Hạc Thanh là người đầu tiên hết bài, cậu ở cạnh xem bài của Sở Tử Ngọc, trong tay hẳn có bốn lá A.

Đi thêm hai vòng, Lục Lãm cũng hết bài, Sở Tử Ngọc cẩn thận rút một lá A thả xuống, Thẩm Hoài Dư lập tức mở bài, "Mở."

Yến Hạc Thanh khẽ nhú mào.

Hai bộ bài có 8 lá A, cậu thả 4 lá, trong tay Sở Tử Ngọc có 4 lá, nghĩa là trong tay Lục Lãm và Thẩm Hoài Dư đều không có A, nhưng Lục Lãm lại nói ra một lá mình không có, Yến Hạc Thanh chợt vỡ lẽ ngay từ đầu mục tiêu của Lục Lãm không phải Sở Tử Ngọc mà là Thẩm Hoài Dư.

Từ lượng của Sở Tử Ngọc chỉ trung bình.

Lục Lãm biết, cậu biết, Thẩm Hoài Dư cũng biết.

Yến Hạc Thanh bưng nước lọc lên uống một hớp, ở phía đối diện, Thẩm Hoài Dư cũng uống hết một ly rượu phạt.

Ván bài tiếp tục, lần này Yến Hạc Thanh phối hợp với Lục Lãm, chỉ chốc lát sau Sở Tử Ngọc đã phải mở bài, Thẩm Hoài Dư thờ dài, khi Sở Tử Ngọc sắp mở bài, y lật ra lá bài đã biết trước là cạm bẫy.

Y biết từ lượng của Sở Tử Ngọc không cao.

5

.....

Sở Tử Ngọc từng đến nhà bà ngoại Thẩm Hoài Dư một lần.

Thẩm Hoài Dư bị sốt nên xin nghỉ học một ngày, y uống thuốc ngủ mê man, trong lúc mơ màng nghe thấy tiếng đập cửa.

Thẩm Hoài Dư bật đèn rồi khoác áo đi ra mở cửa.

Sở Tử Ngọc bọc kín người như gấu Bắc Cực đứng đó.

Bên ngoài tối đen, tuyết lớn tung bay, mũ và khăn quàng cổ của hắn dính mấy bông tuyết, chỉ lộ ra đôi mắt sáng lấp lánh, cời găng tay rồi kiễng chân lên sờ trán Thẩm Hoài Dư, "Nóng quá!"

Thẩm Hoài Dư cũng chẳng thấy nóng mà lại thấy rất lạnh, y sốt cả đêm, trong mắt vẫn vện tia máu, nhìn Sở Tử Ngọc, khàn giọng hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

"Tớ đến cửa hàng tiện lợi, nhân viên ở đó nói cậu xin nghỉ ốm." Sở Tử Ngọc đẩy y vào nhà rồi để một túi đồ dinh dưỡng cao cấp xuống bàn phòng khách, "Mau về giường nằm đi!"

Nhà cũ vừa chật vừa tối, trong nhà cũng chẳng ấm hơn băng tuyết ngoài trời mấy độ.

Vào phòng Thẩm Hoài Dư, Sở Tử Ngọc ngây ngẩn cả người.

Gian phòng chật hẹp đặt hai chiếc giường chỉ cách nhau một tấm rèm.

Chiếc giường kê sát vách bên trái chỉ có một cái gối, ga giường sạch sẽ, chiếc giường còn lại có hai cái chăn bông lộn xộn, hẳn là giường của Thẩm Hoài Dư.

Sở Tử Ngọc vội vàng nhét Thẩm Hoài Dư vào chăn, trong chăn còn lạnh hơn cả tay hắn, lập tức cời áo len mỏng nhẹ nhưng giữ ấm tốt của mình ra đắp lên chăn.

Không có áo len, Sở Tử Ngọc lạnh run lập cập, đưa tay xem đồng hồ, đã tám rưỡi tối mà sao trong nhà chỉ có mình Thẩm Hoài Dư thôi vậy.

"Chắc không phải cậu chưa ăn cơm đấy chứ?" Sở Tử Ngọc ngập ngừng hỏi.

Thẩm Hoài Dư ho khan mấy tiếng, "Ăn rồi, lúc chiều mẹ tớ có về nấu cháo."

Sở Tử Ngọc hỏi: "Vậy mẹ cậu đâu?"

Lần này Thẩm Hoài Dư im lặng mấy giây mới nói: "Hôm nay bà làm ca đêm."

Sở Tử Ngọc định hỏi cha cậu đâu, lời ra đến miệng thì sức nhớ lại lễ Giáng sinh tuần trước đụng phải cậu Thẩm Hoài Dư đến gây sự.

[Tao là cậu mày, hai mẹ con mày ở nhà tao ăn chực uống chùa, mày kiếm được tiền thì phải đưa cho tao!]

Không có cha Thẩm Hoài Dư.

Trong lòng Sở Tử Ngọc dâng lên một cảm giác tê dại mà trước kia chưa bao giờ có, mãi sau này mới biết thì ra đó là đau lòng.

Sở Tử Ngọc quay đầu nhìn cái ly rỗng trên tủ đầu giường, cầm lên nói: "Nước ở đâu? Tớ pha ly nước ấm cho cậu."

Ánh mắt Thẩm Hoài Dư một mực nhìn Sở Tử Ngọc, "Trên lò ở phòng bếp bên cạnh."

"Tớ sẽ quay lại ngay!"

"Cậu ra ngoài ——" Thẩm Hoài Dư định bảo hắt mặc áo khoác vào nhưng Sở Tử Ngọc đã đi mất.

Sở Tử Ngọc ra ngoài nhà, gió quất vào người còn đau hơn dao cắt, cũng may hắt mặc áo len cashmere rất ấm, cầm ly chạy nhanh vào bếp.

Trong bếp tắt đèn, Sở Tử Ngọc mò mẫm trên tường hồi lâu mới tìm được công tắc.

Đèn công suất thấp chỉ tạm chiếu sáng phòng bếp siêu nhỏ, gần cửa sổ có một bếp lò hình tròn, ấm nước đặt giữa lò.

Lửa đã tắt từ lâu, Sở Tử Ngọc cầm ấm nước lên rót vào ly, chỉ cao hơn nhiệt độ bình thường chút xíu nên không thể hòa tan sữa dinh dưỡng hần mang theo, Sở Tử Ngọc muốn đun nóng lại nhưng lần đầu gặp loại bếp than này nên không biết dùng, đành phải chạy về phòng hỏi Thẩm Hoài Dur.

"Bếp lò nhà cậu....."

Hần chột im bật.

Thẩm Hoài Dur nhắm nghiền mắt, mặt mũi đỏ bừng, đã ngủ thiếp đi.

Sở Tử Ngọc im lặng đứng nhìn Thẩm Hoài Dur một hồi, cuối cùng quyết định đêm nay không về nhà.

Hần khép cửa đi ra phòng khách rồi lấy điện thoại gọi cho Lục Lãm trước.

"A Lãm, nhờ cậu một việc, lát nữa mẹ tớ có gọi thì cậu nhớ nói đêm nay tớ ở lại nhà cậu nhé."

Lục Lãm đang gõ phím, có thể nghe thấy tiếng gõ lạch tạch, "Cậu ở đâu? Không có lý do chính đáng thì khỏi bàn nữa."

"Tớ ở nhà một người bạn, cậu ấy bị bệnh không ai chăm sóc nên tớ không tiện về." Sở Tử Ngọc ấp úng nói, "Cậu cũng biết mẹ tớ mà, chỉ yên tâm mình cậu thôi, ngay cả Tạ Quân Kiệt rủ tớ đi chơi bà cũng không cho tớ ngủ bên ngoài đâu."

Lục Lãm cúp máy, "Được."

Sở Tử Ngọc thở phào nhẹ nhõm rồi gọi điện cho mẹ hân, "Con không uống rượu đâu, từa lượng con kém thể cơ mà! Con hứa sẽ không rủ A Lãm đi chơi đâu, dạ, con sẽ học hành đàng hoàng!"

1

Thành công được mẹ cho ngủ bên ngoài, hân cúp điện thoại rồi quay người về phòng Thẩm Hoài Dư, bỗng thấy y đã tỉnh, đứng trong cửa nhìn hân, khuôn mặt vẫn đỏ bừng, "Lục Lãm là ai."

11

Sở Tử Ngọc vội vàng kéo Thẩm Hoài Dư về giường nhét vào chăn, "Cậu ngốc hả! Ngoài này lạnh lắm!"

Tay hân cũng lạnh ngắt, Thẩm Hoài Dư ho khan một cái, "Sợ lây không?"

Sở Tử Ngọc vội lắc đầu, "Tớ khỏe lắm nhé! Chưa bệnh lần nào đâu!"

Thẩm Hoài Dư nhích vào trong, "Lên đây đi."

Giường chật hẹp, Sở Tử Ngọc nằm thẳng đơ để khỏi lấn chỗ Thẩm Hoài Dư, thỉnh thoảng đụng trúng vai y, nhịp tim hân lập tức tăng tốc.

Tắt đèn, trong phòng tối lờ mờ, chẳng biết qua bao lâu, Thẩm Hoài Dư lên tiếng, "Lục Lãm là ai."

15

Thấy y có vẻ muốn nói chuyện phiếm, Sở Tử Ngọc hăng hái kể về tình bạn của mình và Lục Lãm từ thời mẫu giáo đến giờ, còn nói Lục Lãm giỏi giang thế nào.

"A Lãm là tấm gương của tớ đấy!" Sở Tử Ngọc nhếch miệng, "Cả đời tớ cũng không thể giỏi bằng cậu ấy được."

"Nhưng cha tớ nói trên đời luôn có người ưu tú và người tầm thường, chấp nhận sự tầm thường của mình cũng tốt mà."

1

Thẩm Hoài Dư không trả lời, Sở Tử Ngọc tưởng y đã ngủ thiếp đi nên nhắm mắt lại.

Thật lâu sau, trong bóng tối vang lên giọng nói trầm thấp, "Cậu không hề tầm thường, cậu rực rỡ hơn bất kỳ ai khác."

4

Sở Tử Ngọc không nghe thấy, nhưng rạng sáng bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức.

1

Hắn mở mắt ra, rõ ràng Thẩm Hoài Dư đang sốt nhưng sắc mặt lại trắng bệch đến đáng sợ, y xuống giường thấp giọng nói: "Ngủ đi, đừng ra."

Nói xong Thẩm Hoài Dư ra ngoài đóng cửa lại.

Sở Tử Ngọc ngồi dậy, chỉ giây lát sau đã nghe được tiếng quát tháo.

"Mày điếc à, mở cửa lâu lắc để làm tao chết cóng đúng không!"

"Tao biết mẹ con mày đang ngấp nghé căn nhà này, tao cho mày biết, con gái gả đi như tát nước ra ngoài, nhà này cha mẹ để lại cho tao, mẹ mày đừng hòng cướp!"

"Không có nhà thì đi mà trách cha mày ấy, lão bệnh chết sương thân

lão nhưng để lại cả đồng nợ cho mẹ con mày."

"Chết xong phá sản ai trả tiền đây! Vớ đầu óc dốt nát của mẹ mày thì có làm thuê mấy đời cũng trả không nổi số nợ kia đâu, thà đưa tiền cho tao làm ăn còn hơn, tao kiếm một mớ rồi trả dứt nợ cho mẹ con mày luôn."

Sở Tử Ngọc đã hiểu, đây là cậu Thẩm Hoài Dư.

Sau đó có tiếng bước chân đến gần, Sở Tử Ngọc vội vàng chui vào chăn nằm lại.

Thẩm Hoài Dư khóa cửa rồi nhìn đồng chăn phòng lên trên giường, ngón tay lạnh buốt siết chặt.

Hôm nay cậu y bận việc nên y cứ tưởng lão không về.

"Ê, cái này ai mua vậy? Chà, toàn hàng cao cấp thôi, Thẩm Hoài Dư....." Cậu y đến gõ cửa. "Mày có tiền ăn đồ dinh dưỡng thì tiếp tế cho cậu chút đi....."

Thẩm Hoài Dư sải bước đi tới cạnh giường vén chăn lên, Sở Tử Ngọc mở mắt kinh ngạc nhìn y, hai người đối mặt mấy giây, Thẩm Hoài Dư mở ngăn kéo lấy tai nghe ra gắn vào điện thoại rồi nhét vào tai Sở Tử Ngọc.

1

Là một bài hát tiếng Anh, tuy Sở Tử Ngọc nghe không hiểu nhưng cũng chẳng nghe thấy tiếng chửi của cậu Thẩm Hoài Dư nữa.

Nhiều năm sau, Sở Tử Ngọc chợt nhớ tới bài hát kia, dựa vào ký ức tìm kiếm mấy ngày, rốt cuộc tìm được — —

Tên là "Young and Beautiful".

Có một thời gian ngày nào hần cũng muốn nghe, đến khi xem mắt một người, gia đình hai bên đều hài lòng về nhau thì hần xóa bỏ bài hát này, cũng không còn ghé vào cửa hàng tiện lợi kia nữa.

.....

Qua một đêm, hôm sau Sở Tử Ngọc vẫn gặp cậu Thẩm Hoài Dư.

Gã không nhận ra lần trước Sở Tử Ngọc đã đập mình, lúc đầu không thích Thẩm Hoài Dư dẫn người về nhà, nhưng khi thấy chiếc đồng hồ Sở Tử Ngọc đeo thì lập tức thay đổi thái độ.

Gã đơn đả giữ Sở Tử Ngọc lại ăn sáng, còn hỏi này hỏi nọ, Thẩm Hoài Dư kéo Sở Tử Ngọc ra ngoài hẻm mà vẫn nghe thấy cậu y nhiệt tình nói vọng theo, "Tối chơi thường xuyên nhé cháu!"

.....

"Mở!" Giọng Sở Tử Ngọc kéo về suy nghĩ của Thẩm Hoài Dư, hần mở bài Yến Hạc Thanh.

Không phải 9.

"Ha ha, rốt cuộc Hạc Thanh cũng thua một lần rồi!" Sở Tử Ngọc đã say khướt nhưng vẫn tích cực rót đầy một ly rượu cho Yến Hạc Thanh.

Yến Hạc Thanh đang định cầm thì Lục Lãm giành uống, Sở Tử Ngọc vỗ tay, "Hay lắm! Tiếp tục đi!"

Sở Tử Ngọc chậm chạp xào bài, "Tớ bắt đầu đổi vận rồi, ván này tớ sẽ đại sát tứ phương!"

Chưa đầy một tiếng sau, trên bàn bày đầy chai rỗng.

Ngoại trừ Yến Hạc Thanh không uống thì ba người khác đều uống, Thẩm Hoài Dư uống nhiều nhất nhưng tỉnh táo hơn Sở Tử Ngọc, hắn đã ngồi không vững mà vẫn la hét đòi chuốc say tất cả mọi người.

Hắn cầm ly dạo qua một vòng, cuối cùng dừng lại ở Thẩm Hoài Dư, đứng dậy đi tới chỗ y, loạng choạng lão đảo nhưng lại nhét ly vào tay Thẩm Hoài Dư một cách chuẩn xác, "Cậu uống đi!"

Thẩm Hoài Dư dựa vào ghế sofa, trong bóng đêm làm căn lớn mật nhìn Sở Tử Ngọc, uống ngay trên tay hắn.

5

Sở Tử Ngọc bình tĩnh nhìn y hồi lâu rồi nói: "Cậu uống rồi thì tha cho cậu đấy." Sau đó lại muốn tìm Yến Hạc Thanh, "Hạc Thanh....."

1

Chân hắn mềm nhũn, ngã xuống sofa, ly rượu cũng rớt xuống bên cạnh, hắn nhặt nửa ngày vẫn không nhặt lên được, "Ê? Cái ly này chẳng chịu nghe lời gì cả....."

Hắn bắt đầu lè nhè, Thẩm Hoài Dư dựa sát vào hắn, "Tớ thuê phòng trên lầu rồi, đưa cậu lên nghỉ ngơi nhé."

6

Sở Tử Ngọc không trả lời mà chỉ luôn miệng gọi, "Hạc Thanh, Tiểu Hạc Thanh à....."

Thẩm Hoài Dư nhìn hắn, im ắng thờ dài rồi quay đầu gọi Yến Hạc Thanh, "Phụ tôi đưa cậu ấy lên lầu đi."

Yến Hạc Thanh đi tới, Sở Tử Ngọc cao bằng cậu nhưng nặng hơn

chút ít, Thẩm Hoài Dư gần như gánh hết nên cậu không cần tốn sức mà chỉ dìu tay hẳn.

Trong phòng yên tĩnh ấm áp, Thẩm Hoài Dư nhẹ nhàng đặt Sở Từ Ngọc xuống giường rồi kiên nhẫn lau mặt cho hẳn.

Đây là lần đầu tiên Yến Hạc Thanh thấy Thẩm Hoài Dư tỉ mỉ như vậy.

Còn nhớ lần đầu gặp Thẩm Hoài Dư ở phòng thí nghiệm, y chỉ khẽ gạt đầu với thực tập sinh mới tới.

Giờ nhớ lại, sau này quen thuộc, có đồng nghiệp tỏ tình với cậu, cậu nói cho đối phương biết người yêu mình tên Lục Lãm.

Sáng hôm sau đến căn tin, Thẩm Hoài Dư luôn đọc lai độc vãng bùng khay ngồi đối diện với cậu.

21

Tất cả đều có manh mối lần theo.

Điện thoại của Yến Hạc Thanh reo lên, lấy ra thấy là Lục Lãm, cậu đi tới một bên nghe máy, "Gì vậy anh?"

"Sao em chưa xuống nữa?" Giọng Lục Lãm trầm thấp như âm thanh 3D.

2

Chỉ mới mấy phút mà đã say.

Yến Hạc Thanh cất điện thoại rồi tới cạnh giường nói: "Giáo sư Thẩm, em xuống trước nhé?"

Thẩm Hoài Dư gạt đầu, "Làm phiền em rồi."

Yến Hạc Thanh lại nhìn sang Sở Tử Ngọc, hăn mở to mắt, nhe răng cười toe toét, "Hehe, anh biết rồi, lão giám tìm em chứ gì! Mau đi đi!"

2

Nghe thấy lão giám, ánh mắt Yến Hạc Thanh phức tạp mấy giây, nhin không được cười theo, "Em xuống đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi."

2

Yến Hạc Thanh lập tức xuống lầu.

Chương 146: Hồi ức cuối: Chuyện xưa của Sở Tử Ngọc (Hoàn toàn văn)

Sau khi Yến Hạc Thanh đi, nụ cười của Sở Tử Ngọc biến mất, hắn nhìn gương mặt gần trong gang tấc, đột nhiên đẩy tay Thẩm Hoài Dư ra rồi quấn chần lăn sang mép giường bên kia.

12

Một giây sau lại chui ra nhìn Thẩm Hoài Dư, chui vào chần rồi lại chui ra nhìn.

11

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, Thẩm Hoài Dư dứt khoát cởi giày lên giường, định kéo người ra khỏi chần, "Rửa mặt sẽ thoải mái hơn đấy."

Câu này tựa như kích hoạt cơ quan nào đó, Sở Tử Ngọc nghe thành tắm rửa, thò đầu ra khỏi chần, hai mắt mở to, giọng nói lè nhè mà vẫn nhấn mạnh, "Tớ chỉ tắm ở nhà mình thôi!"

2

Thẩm Hoài Dư cũng không giải thích là rửa mặt mà bế người lên, "Cậu ở nhà Lục Lãm một tuần cũng không tắm sao?"

7

Đêm mưa sau kỳ thi đại học năm đó, y đi theo Sở Tử Ngọc đến một

ngôi nhà kiểu Tây có vườn hoa, Sở Tử Ngọc lau sạch nước mắt rồi lấy điện thoại ra gọi.

Chỉ chốc lát sau, một nam sinh cầm dù ra mở cửa.

Thẩm Hoài Dư nấp sau cây ngô đồng, trời mưa to nhưng y vẫn lập tức nhận ra nam sinh kia.

Lục Lãm.

Lúc ban ngày y đã thấy Lục Lãm ở cổng nhà Sở Tử Ngọc.

Bước xuống chiếc xe sang trọng màu đen bóng rồi cầm hộp quà tài xế lấy ra từ cốp xe, hộp quà tinh xảo khiến món quà y mang theo trở nên thấp kém.

Suốt ba năm cấp ba y đều đi làm, trích ra một phần ba lương tháng đưa cho mẹ trả nợ, còn một phần ba giữ lại cho mình, tuần trước y lấy hết số tiền dành dụm trong ba năm mua một bộ máy chơi game mới ra mắt, còn dư lại một trăm tệ, y không nói với Sở Tử Ngọc mà đón xe đến nhà họ Sở, định cho hẳn một niềm vui bất ngờ.

6

Trước cổng nhà họ Sở đậu đầy siêu xe, người ra vào đều là những gương mặt thường xuyên xuất hiện trên TV.

Sau đó là Lục Lãm.

Ngay khi Lục Lãm xuống xe, Thẩm Hoài Dư đã xác định đó chính là Lục Lãm.

Món quà mà y trút hết tiền ra mua có lẽ chỉ bằng một bữa trưa của người khác.

Thẩm Hoài Dư siết chặt dây buộc, lần đầu tiên oán hận tại sao cha

mình phá sản, tại sao ngã bệnh rồi bỏ họ mà đi.

Y biết như vậy là không đúng, nhưng y không cách nào kiềm chế ý nghĩ này lớn dần lên.

Y thực sự quá xấu xí.

6

Thẩm Hoài Dur đứng ở cổng, đến khi tất cả khách khứa đã vào hết, rốt cuộc y quay lưng đi.

"Cậu theo đuổi tôi vì thích tôi sao?" Y đè ép Sở Tử Ngọc, chính khoảnh khắc đó y đã có một quyết định vô sỉ.

Trước khi rời xa, y muốn buông thả một lần, hôn mặt trời của mình một lần.

2

Ngón tay lạnh buốt chạm vào làn da mịn màng, y nhắm mắt lại, biết rõ mình và Sở Tử Ngọc hoàn toàn không có khả năng.

Ngay từ lúc bắt đầu, y đã biết mình và Sở Tử Ngọc thuộc hai thế giới khác nhau.

Là y vượt quá giới hạn, là y không ngăn được mình rung động.

1

Hai đường thẳng song song vì sai lầm mà giao nhau trong khoảnh khắc, giờ phút này phải trở về phương hướng ban đầu.

Sở Tử Ngọc vừa cử động thì y lập tức ép mình lùi lại, thu tay về rồi nghĩ một đằng nói một nẻo, "Cậu hoàn toàn không thích nam."

"Tôi từ chối."

.....

Thẩm Hoài Dư dõi theo Lục Lãm đón Sở Tử Ngọc ước sững vào nhà.

Sở Tử Ngọc ở nhà Lục Lãm một tuần, Thẩm Hoài Dư cũng đứng ngoài một tuần, đến khi người nhà họ Sở tới đón Sở Tử Ngọc thì y mới rời đi.

2

*

Đột nhiên nghe thấy tên Lục Lãm, đầu óc Sở Tử Ngọc càng hỗn độn hơn.

Hắn tắm rửa thì liên quan gì đến Lục Lãm chứ?

1

Sở Tử Ngọc cố gắng suy nghĩ, còn chưa mở miệng thì Thẩm Hoài Dư đã bế hắn vào phòng vệ sinh.

Thẩm Hoài Dư muốn kéo chần ra, Sở Tử Ngọc thấy vậy thì cố níu chần lại không cho y kéo.

Một tay Thẩm Hoài Dư đỡ Sở Tử Ngọc, một tay giằng co với hắn chốc lát, hai người đều thở hồng hộc, Sở Tử Ngọc quẩn trong chần đắc ý nói, "Tớ không tắm đâu!"

5

Ánh mắt Thẩm Hoài Dư khế động, ôm cả người lẫn chần bước vào bồn tắm lớn, không đợi Sở Tử Ngọc phản ứng, y đã kéo chần ra ném lên ghế.

1

Sở Tử Ngọc không nhúc nhích nữa mà co ro vùi mặt vào khuỷu tay.

Thẩm Hoài Dur lập tức phát hiện không ổn, y chồm tới xoay mặt Sở Tử Ngọc lại, trông thấy mặt hấn đỏ bừng, mắt cũng sưng đỏ.

1

Ánh mắt Sở Tử Ngọc mờ mịt, mọi thứ đều trở nên nhòe nhoẹt, chỉ có Thẩm Hoài Dur trong mắt hấn lúc nào cũng rõ ràng vô cùng.

Sở Tử Ngọc đã chịu ấm ức suốt mười năm qua, rốt cuộc thời khắc này không thể chịu được nữa.

"Thẩm Hoài Dur, sao cậu cứ bắt nạt tớ hoài vậy."

Cổ họng Thẩm Hoài Dur như bị chặn kín, y đưa ngón cái lau nhẹ khóe mắt đỏ ửng của Sở Tử Ngọc rồi nói khẽ: "Tớ sai rồi."

Sở Tử Ngọc không nói nữa.

Thẩm Hoài Dur nói tiếp: "Tớ chưa kết hôn, mười một năm trước tớ đã xác định độc thân cả đời rồi."

Y biết giờ Sở Tử Ngọc đang say, có lẽ sáng mai sẽ quên hết sạch, nhưng y vẫn cúi đầu tựa vào trán Sở Tử Ngọc, chớp mũi đụng nhẹ chớp mũi hấn, "Năm ngoái mẹ tớ qua đời, năm ngoái tớ đã trả hết nợ nần, giờ tớ có thể để cậu tiếp tục sống sung túc, cho tớ thêm một cơ hội nữa được không?"

5

Giờ phút này Sở Tử Ngọc không thể nào hiểu được lời Thẩm Hoài Dur nói, hấn chỉ thấy tủi thân.

Đến giờ hấn vẫn không hiểu, rõ ràng hấn chỉ bị ngón tay lạnh buốt của Thẩm Hoài Dư làm giật mình, hấn rất sợ lạnh, sao Thẩm Hoài Dư lại quả quyết hấn không thích nam, còn không cho hấn cơ hội phản bác mà từ chối hấn.

3

Hấn thích mà.

Hấn rất thích Thẩm Hoài Dư, từ lần đầu gặp đã thích rồi.

3

Nước mắt thi nhau tuôn trào, Sở Tử Ngọc đột nhiên đẩy Thẩm Hoài Dư ra, y không kịp đề phòng nên gáy đụng vào mép bồn tắm, đau đến nỗi xuýt xoa một tiếng, còn chưa kịp ngồi dậy thì Sở Tử Ngọc đã nhào tới, nhìn chăm chăm môi y rồi cắn lên, "Tớ đến tìm cậu nhưng người ta nói cậu dọn đi rồi..... Thẩm Hoài Dư..... Tớ đã theo đuổi cậu một năm, dù có là bạn bình thường thì cậu cũng đâu thể không từ mà biệt chứ....."

Lời còn lại bị nhấn chìm trong bờ môi kề nhau, Thẩm Hoài Dư ôm đầu Sở Tử Ngọc rồi giành thế chủ động hôn hấn.

Một người cắn một người hôn, trong miệng dần tràn ngập mùi máu nhàn nhạt.

Sở Tử Ngọc tạm thời tỉnh táo lại, hấn nhìn người đàn ông trước mắt, vứt bỏ tất cả ý nghĩ trong đầu, chỉ ra sức ôm chặt Thẩm Hoài Dư, "Thẩm Hoài Dư, chúng ta làm đi."

1

Giọng Thẩm Hoài Dư khàn khàn, "Cậu say rồi."

Sở Tử Ngọc hừ một tiếng, "Tớ không say." Hắn nhếch môi rồi kê vào tai Thẩm Hoài Dư thì thầm, "Năm ngoái tớ đã suýt kết hôn với một cô gái nhưng cuối cùng cô ấy vẫn đá tớ, cậu có biết tại sao không?"

Hơi thở Thẩm Hoài Dư nặng nề, "Tại sao?"

"Cô ấy chê tớ không biết nói dối, có phản ứng tức là không say, tớ đã cương mà còn giả bộ say để ngủ, trí thông minh không cùng đẳng cấp với cô ấy."

6

Ý thức Sở Tử Ngọc mơ hồ, nắm tay Thẩm Hoài Dư dời xuống dưới, "Thẩm Hoài Dư, cậu thử kiểm tra xem hôm nay tớ có nói dối không?"

.....

3

Cùng lúc đó, Yến Hạc Thanh và Lục Lãm ra khỏi quán bar, Yến Hạc Thanh quay đầu nhìn thoáng qua gian phòng tối om rồi hỏi lại Lục Lãm, "Không cần lên xem thật sao?"

3

Lục Lãm nắm ngón tay hơi lạnh của Yến Hạc Thanh nhét vào túi áo mình, cúi đầu kê tai cậu nói: "Tay lúc nào cũng lạnh cả."

Yến Hạc Thanh biết anh đã say mềm, khóe miệng cong lên, "Túi anh ấm quá nên em cố ý lạnh mà."

3

Lục Lãm cười khế, hôn tai cậu một cái rồi mới đứng thẳng dậy, cùng Yến Hạc Thanh chậm rãi đi dọc vỉa hè về nhà, "Năm 20xx anh đã từng gặp Thẩm Hoài Dư."

Yến Hạc Thanh nhắm tính một giây, "Năm đó em sáu tuổi."

13

Lục Lãm không nhẹ không nặng xoa ngón tay Yến Hạc Thanh trong túi, "Sở Tử Ngọc ướt sũng tới nhà anh đòi chơi game."

Lục Lãm mở cửa ra thấy Sở Tử Ngọc khóc sụt sùi thì biết chơi game chỉ là viện cớ.

Quả nhiên vừa bắt đầu chơi thì Sở Tử Ngọc lập tức khóc bù lu bù loa.

2

"Tớ bị đá rồi."

Trước kia Sở Tử Ngọc toàn khóc giả, lần đầu tiên khóc thật mới biết nước mắt mặn đến nỗi đắng chát.

Lục Lãm kỳ quái liếc hẩn một cái, "Chẳng phải cậu quen rồi à?"

6

Sở Tử Ngọc càng khổ sở hơn, "Không giống, lần này không giống."

Những năm đó đồng tính luyến ái chưa công khai như bây giờ, sau khi luật hôn nhân đồng tính được thông qua cũng chỉ có một số ít cặp đôi cùng giới kết hôn, khi Sở Tử Ngọc phát hiện mình thích nam thì không dám nói với Lục Lãm và Tạ Quân Kiệt.

Không phải hẩn sợ họ không chấp nhận mà là sợ lời ra tiếng vào.

Nhà hẩn mở công ty giải trí nên hẩn biết rõ miệng đời ghê gớm cỡ nào, Lục Lãm và Tạ Quân Kiệt là những người bạn quan trọng nhất

nên hẳn không muốn tình bạn giữa họ có khoảng cách.

Hắn định theo đuổi được Thẩm Hoài Dư rồi mới công khai.

Kết quả.....

Sở Tử Ngọc đau lòng khóc nức nở, "Lần này là nam!"

Lục Lãm "ờ" một tiếng, mưa bắt đầu rơi mạnh hơn, anh đứng dậy đi đóng cửa sổ.

Ngôi nhà này hướng ra đường, anh đứng trên lầu một, nhìn thấy một bóng người xa xa.

Anh nhìn mấy giây, người kia vẫn không nhúc nhích.

1

Lục Lãm đóng cửa sổ rồi trở lại ghế sofa.

Sở Tử Ngọc hết sức khó hiểu, hắn nhấn mạnh, "Cậu không nghe thấy gì à? Lần này tớ bị nam sinh đá."

Lục Lãm giơ tay cầm chơi game lên, chăm chú nhìn màn hình, "Bị nam sinh đá cũng là bị đá, có gì khác nhau đâu."

7

"....." Sở Tử Ngọc nghẹn lời, muốn nói ý mình không phải vậy nhưng lại cảm thấy nói chuyện này với Lục Lãm thật vô nghĩa.

Lục Lãm không yêu đương mà cũng chẳng thích ai nên sẽ không hiểu được cảm giác này.

So với 32 lần trước bị đá cộng lại, hắn còn đau khổ gấp N lần.

Sở Tử Ngọc không để ý tới Lục Lãm mà chạy vào phòng khách khóc.

"Sở Tử Ngọc ở nhà anh một tuần." Lục Lãm nắm tay Yến Hạc Thanh, mười ngón đan xen với cậu, "Hôm cậu ấy đi, anh thấy Thẩm Hoài Dư vẫn đứng sau cây ngô đồng."

Đuôi mày Lục Lãm khẽ nhúc nhích, "Lúc đó anh chỉ đoán có thể cậu ta là nam sinh đầu tiên đá Sở Tử Ngọc chứ cũng chẳng để ý lắm."

Mãi đến hôm đó ăn cơm Sở Tử Ngọc có phản ứng khác thường, anh mới nhớ lại chuyện này.

Mượn cớ về chung với Thẩm Hoài Dư, anh đi thẳng vào vấn đề, "Tiếp cận Yến Hạc Thanh vì Sở Tử Ngọc đúng không?"

Thẩm Hoài Dư thừa nhận.

Lục Lãm lập tức hẹn Thẩm Hoài Dư đấu quyền anh.

15

Lợi dụng Yến Hạc Thanh vì bất kỳ lý do gì cũng không được.

12

Đêm đã khuya mà khu phố quán bar này vẫn hết sức náo nhiệt, phía trước có rất nhiều quầy bán hoa và đồ trang sức, Lục Lãm đã say nhưng thị lực vẫn còn tốt, trong đám hoa hồng có hoa mai, anh dắt Yến Hạc Thanh tới, "Đều đến tuổi tam thập nhi lập rồi, đừng lo cho họ."

Dừng chân trước thùng hoa mai, tới gần mới thấy là mai trắng, Lục Lãm quay đầu sang, ánh mắt dịu dàng, "Mua hết nhé?"

Bà chủ nghe Lục Lãm nói thì vội vã chào hàng, "Mùa đông ngắm mai trắng là hợp nhất đấy, hương thơm thanh nhã, lúc hít không ngửi

thấy gì, chỉ thỉnh thoảng mới tỏa hương, thơm hơn các loại hoa khác nhiều, còn thơm lâu nữa, mười tệ một cành, mỗi anh mua một bó nhé?"

Lục Lãm định trả tiền nhưng Yến Hạc Thanh cản lại, "Đắt quá, ba tệ một cành bán không?"

1

Bà chủ không ngờ chàng trai trẻ xinh đẹp như vậy mà biết trả giá, lắc đầu nói, "Tám tệ, không thể rẻ hơn được."

Yến Hạc Thanh kéo Lục Lãm đi, bà chủ vội hỏi: "Mua hết hả?"

Lúc này Yến Hạc Thanh đếm thấy chỉ có 21 cành, cậu dừng lại, "Mua hết thì sáu mươi tệ nhé."

2

Với giá này bà chủ vẫn lời không ít, bà thờ dãi đi lấy hoa mai, "Thôi muộn rồi, bán không được bỏ cũng phí, bán lỗ cho cậu đấy. Lần sau ghé mua nữa nhé."

Yến Hạc Thanh quay đầu nháy mắt với Lục Lãm, anh nheo mắt lại rồi trả 60 tệ, chờ Yến Hạc Thanh lấy hoa mai xong, Lục Lãm không đi nữa mà đến ven đường đón taxi.

Vừa bước vào nhà, Lục Lãm đề cả người lẫn hoa lên cửa hôn một lúc lâu, bà chủ không hề nói ngoa, thỉnh thoảng có hương mai len lỏi vào chóp mũi, còn say lòng người hơn cả rượu, anh bế Yến Hạc Thanh đi nhanh vào phòng tắm, "Đêm nay tắm ch ung nhé."

Yến Hạc Thanh nhắc anh, "Say rượu đừng có tắm."

Lục Lãm giơ chân đạp cửa phòng tắm ra, "Vậy em tắm cho anh đi."

3

.....

Hôm sau, Yến Hạc Thanh bị một cú điện thoại đánh thức.

Lục Lãm muốn tắt nhưng Yến Hạc Thanh giành lại, thấy Sở Tử Ngọc thì lập tức nghe máy, "Chào buổi sáng."

Giọng Sở Tử Ngọc rất gấp gáp, "Hạc Thanh, nếu Thẩm ——"

3

Điện thoại tắt ngang.

Sở Tử Ngọc trợn mắt há hốc mồm nhìn Thẩm Hoài Dư đứng ở cửa nhà mình, y tìm tới rồi.....

Buổi sáng tỉnh lại, hắn không hề quên.

Hắn biết đêm qua mình làm gì và nói gì, nhện đau chạy trốn chết, dù mặt hắn có dày cỡ nào thì tối qua cũng quá xấu hổ.

Áo sơ mi Thẩm Hoài Dư chưa kịp cài kín, dưới áo khoác hở rộng có thể thấy làn mờ vết cào trên xương quai xanh, trong đầu Sở Tử Ngọc liên tục hiện lên những hình ảnh kiều diễm đêm qua, tất cả đều do hắn cào.....

1

Đúng lúc này, hắn bị kéo vào một vòng tay rộng lớn ấm áp, sau đó nghe thấy giọng nói vô cùng êm tai kia ——

"Lần này tớ theo đuổi cậu một năm."

6

"Nếu cậu nghiệm thu đạt chuẩn thì một năm sau chúng ta kết hôn được không?"

Tải ebook miễn phí tại [DTV EBOOK](#)